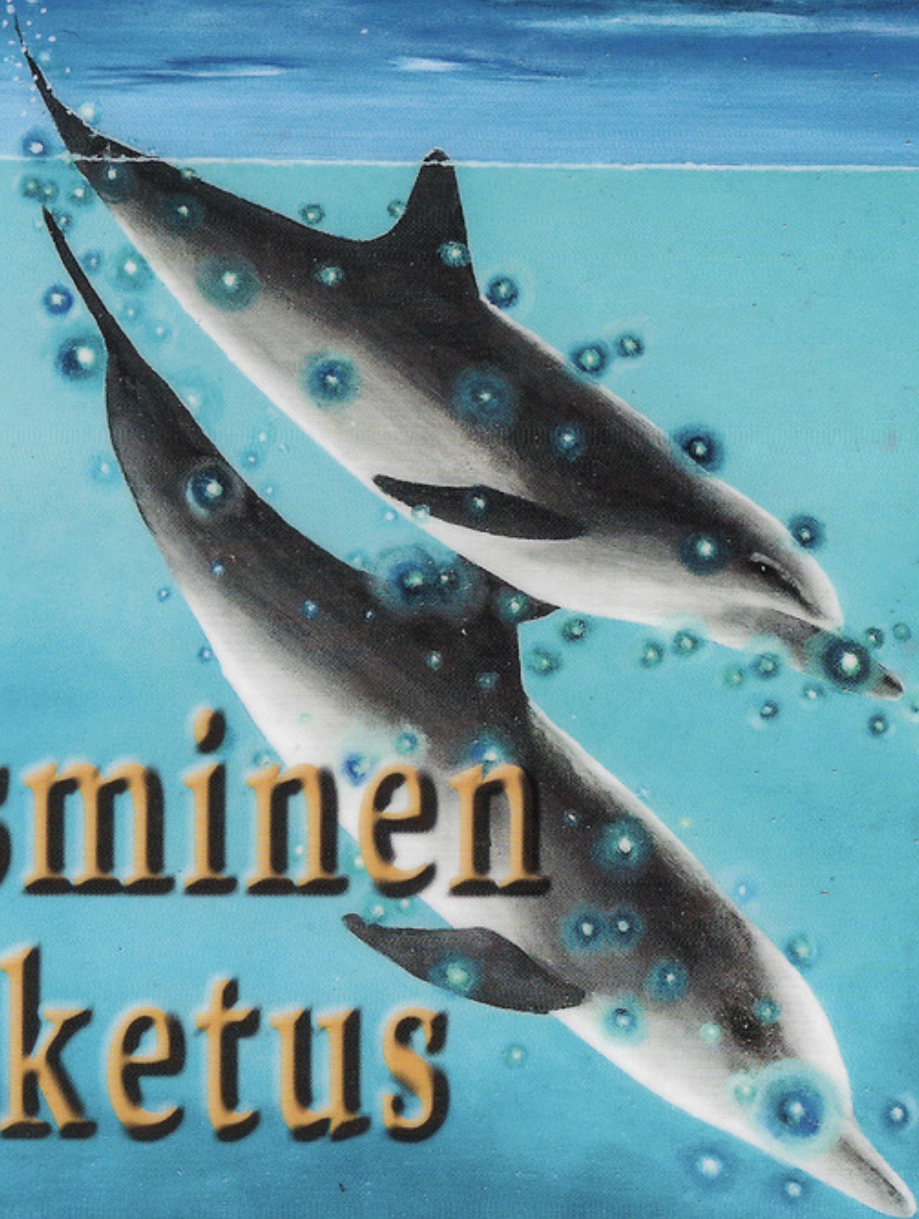
Tapani Koivula

Kosminen kosketus

Graafinen suunnittelu: Lasse Ahonen

Valokuvat: Lasse Ahosen arkisto lukuun ottamatta sivun 240 kuvia

Kansikuva: *Valonkantajat*, öljyvärimaalaus, Timo Teide
www.teidegallery.com

UFO-Finland ry
www.ufofinland.org

ISBN 978-952-67713-2-8

Tallinnan Kirjapaino
Tallinna 2013

Sisällys

Ufoja on nähty kaikkina aikoina. Basel, Sveitsi 7.8.1566.

Johdanto

Tämä ei ole tavallinen ufokirja. Kerron ufoista, ufotutkimuksesta, mutta myös ufojen takana olevasta älyllisestä ja henkisestä elämästä: kosmisesta kosketuksesta älyllisten olentojen kesken.

Kosminen kosketus ilmenee kommunikaationa avaruusolentojen välillä, joista yhtenä osapuolena olemme me, Maa-planeetalla asuvat avaruusolennot. Koska viimeksi ajattelit itseäsi avaruuslentäjänä? Astro-kosmonautteina kiidämme rajattoman avaruuden keskellä, pyöreän pallon pinnalla ilman että kukaan varmasti tietää, minne olemme menossa. Ja miksi?

Kerron tässä kirjassa viisaiden väitteistä, joiden mukaan juuri nyt upea ufopallomme, jota myös Tellukseksi kutsutaan, on tulossa uuteen voimakenttään Linnunradallamme. Vaikean tilanteemme vuoksi meille annetaan mahdollisuus selviytyä itse luomiemme uhkakuvien keskeltä, ja edetä entistä nopeammin kehityksessämme. Pallo on nyt sananmukaisesti meillä, ja meidän tulee tehdä valintamme, koska meillä on vapaa tahto.

Kosminen kosketus ilmenee lisätietona, jota jotkut ihmiset saavat ufohavaintojen yhteydessä joko normaalein aistein tai parapsyykkisin keinoin. Kosminen kosketus voi ilmetä eri ihmisissä normaalista poikkeavina yllätyksinä, oivalluksina, huumorina, järkytyksinä, keksintöinä, parapsyykkisinä kokemuksina, lisäenergiana, seksinä, lähimmäisenrakkautena, laajenevana vastuuntuntona, henkisenä ja hengellisenä kehityksenä, kokemuksena yhdestä, ykseydestä, Jumalasta – ja uudesta aikakaudesta. Maya-kalenterin päättyessä 2012, siitä johtuen tai johtumatta.

Näyttää olevan myös negatiivisia energioita ja olentoja, joilta on syytä suojautua. Meille on ilmoitettu, että maapallon ympärillä on erilaisia suojakenttiä sekä fyysisinä että positiivisten olentojen luomina. Tähtitieteen tutkijat ehtivät jo pitkään ihmetellä, miten harva kivilohkare avaruuden asteroidisateesta päätyy maahan asti. Vasta muutama vuosi sitten tiedemiehet havaitsivat, että Jupiterin vahva vetovoimakenttä sieppaa suuren osan asteroideista puoleensa.

Lopusta suojauksesta meidän tulee itse huolehtia arviointikykymme avulla

ja yksinkertaisesti pyytämällä aina suojaa herkistyessämme ja hiljentyessämme, meditaation hetkellä.

Kun kirjani ***Ufojen kosminen viesti*** [1] ilmestyi 1988, sain siihen mahdutettua melko kokonaisvaltaisen läpileikkauksen ufoista. Edelleen se on Suomen laajin ufokirja 500 sivuineen. Kansainvälisestikin kyseessä on siitä erikoinen ufokirja, että siinä on ufojen ja ufotutkimuksen kuvausta, mutta myös parapsykologian perusasiat sekä avaruusolentojen viestejä.

Heti kirjan ilmestymisen jälkeen aloin koota jatko-osaa. Olen kehitellyt sitä kaikki nämä 25 vuotta. Ongelmana on ollut saada piste valmiin käsikirjoituksen merkiksi. Kaiken aikaa on tullut uusia ufotapauksia, toinen toistaan mielenkiintoisempia.

Toisaalta olen odottanut jotakin uutta ja mullistavaa, joka kertaheitolla ratkaisisi ufojen mysteerion. Perustettuamme 1968 Oulun Ufokerhon kuvittelimme, että selvittäisimme mysteerion parissa vuodessa.

Nyt uskon, että ufojen kokonaiskuvio on minulle selvinnyt, lopullisesti. Toki olisi ollut helpointa liittyä ylikriittisiin, tiedettä pokkuroiviin ufotutkijoihin. Mieluummin kuin ufo-ongelman rehellistä ratkaisua, he tavoittelevat tieteen gloriaa päänsä päälle ja tyytyvät ylivarovaisiin kannanottoihin, varmuuden vuoksi ja sen välttämiseksi... Se ehkä osoittaa älyllistä kriittisyyttä, mutta ei avarakatseista viisautta.

Ufot kuten muutkin paranormaalit ilmiöt ovat niin spontaaneja, ettei niitä voi useinkaan vangita tieteen laboratorioihin, ei mitata milleissä nykytieteen mittareilla, eikä alistaa tieteen kaavamaisiin ehtoihin. Oulun Ufokerhossa luulimme ratkaisevamme koko homman hienosti "detektoreilla", jotka katolla yötä päivää taivasta tarkkaillen nappaisivat harhailevat ufot rekistereihimme. Samaa tavoitteli pieni Suomen Ufotutkijoihin liittynyt ryhmä muutama vuosi sitten.

Tapio Kaitaharju (1923–2004), kontaktihenkilö, henkiparantaja ja kirjailija.

Ihminen herkin totuuden mittari

Oulun Ufokerhossa tunkeuduimme infrapunafilmin ja parapsyykkisesti herkkien henkilöiden kautta vähitellen niillekin alueille, joille normaalit aistimme eivät yllä. Kontaktihenkilö, selvänäkijä ja kirjailija **Tapio Kaitaharju** totesi tv-ohjelmassamme 1984: "Vain ihminen on riittävän herkkä mittari paranormaalien ilmiöiden tutkimiseen."

Nick Pope työskenteli Britannian puolustusministeriössä ufotutkijana kolmen vuoden ajan. Vieraili Suomessa 2011.

Jeena Rancken on tunnetumpi laulajana kuin paranormaalien ilmiöiden tutkijana. Hän tekee väitöskirjaa Tampereen yliopistoon yliluonnollisten kokemusten vaikutuksista ihmisiin. Gradunsa hän teki samasta aiheesta. Kuvassa Jeena on juuri saanut Rajatiedon Yhteistyön jakaman stipendin 2006.

Vasta kokemusten – sekä omien että muiden – kautta voimme saada henkilökohtaiset todisteet ufojen, avaruusolentojen ym. rajatiedon ilmiöiden todellisuudesta muuallakin kuin mielikuvituksessamme. Virallinen tiede tulee perässä omaa tahtiaan, mutta nyt henkinen kehityksemme ja planeettamme kriittinen tilanne vaativat nopeampaa etenemistä totuuden tiellä. Käytännönläheiset periaatteet, kuten **Jeesuksen** sanat ”Hedelmistään puu tunnetaan” tai teknologian ohjenuora ”Tekniikka on totta, jos se toimii käytännössä”, ovat myös luotettavia totuuden mittareita.

Vuonna 2011 Suomessa vieraillut Britannian puolustusministeriön ufotutkija **Nick Pope** on todennut, että ihmiskunnalla on kolme suurta mysteeriota, jotka odottavat lopullisia todisteita: Jumalan olemassaolo, elämän jatkuminen kuoleman jälkeen sekä älyllinen elämä ulkoavaruudessa. Hänen mukaansa olemme lähimpänä todisteita ulkoavaruuden elämän suhteen.[2] Itse olen vakuuttunut, että jo nyt meillä on henkilökohtaiset todisteet kaikista kolmesta käden ulottuvilla.

Jäykkään ufotutkimukseen kuuluu myös sanoilla saivartelu – mikä herkullinen tie riidan haastamiseen ja oikeassa olemiseen... Vanha väittelyn aihe on, onko yliluonnollisia ilmiöitä edes olemassa. Kaikki todellinenhan on loppujen

lopuksi luonnollista. Kuitenkin termi *yliluonnollinen* on lähes suora suomennos sanasta paranormaali. Aihepiiristä väitöskirjaa tekevä **Jeena Rancken** päätyi yliluonnollinen-sanan käyttämiseen havaittuaan, että tavalliset kokijat ymmärsivät sen paremmin kuin sanan paranormaali.

Maailma on täynnä ihmeitä ja mysteerioita. Myös *paranormaalit* ilmiöt ja oudot olennot näyttävät toistuvasti noudattavan lakeja ja kaavoja, kuten muutkin todelliset ilmiöt tällä planeetalla – vaikkakin uudella tavalla, tieteen maailmaa avartaen ja uutta tiedettä tehden.

Kriittisyyttä ei tule koskaan hylätä. Erityisesti rajatiedon rajattomuudessa tulee jatkuvasti muistuttaa, että meille on annettu järki, jotta sitä käyttäisimme. Ihmisen tulisi kaiken aikaa kehittää arviointikykyään, tiukan rehellisyyden pohjalta. Kaikkia arvioitamme esimerkiksi muista ihmisistä meidän ei pidä ääneen tai paperilla laukoa, ei edes netissä. Sillä vain suututamme kanssaihmiset ja katkaisemme mahdollisuutemme yhteistyöhön. Mutta itsellemme, sisimmässämme meidän tulee olla loppuun asti rehellisiä.

Mielikuvitus ei ole totuuden vastakohta, vaan mahtava luovuuden lähde ja kiitorata huikaisevaan todellisuuteen. Kuitenkin meidän tulee olla tarkkoja sekä yrittää tunnistaa mielikuvituksen ja todellisuuden välinen raja. Kuten naisen ja miehen välillä on se pieni ero, samoin toden ja mielikuvituksen välinen ero on hiuksenhieno, mutta ratkaisevan tärkeä, jos haluamme etsiä rehellisesti totuutta, eikä vain tarinoita ja unelmia.

Jotta voisimme yhdessä edetä, toinen toistemme kokemuksia vertaillen ja hyödyntäen, tärkeimpiä käytännönläheisiä yhteistyön edellytyksiä on hyväntahtoisuus pahantahtoisuuden sijasta. Positiivinen hyväntahtoisuus vahvistaa toisen ymmärtämisen herkkyyttä, kun taas negatiivinen pahantahtoisuus tarkoituksellisesti edistää väärinkäsityksiä, valhetta, vihaa ja pelkoa.

Positiivinen asenne parhaimmillaan ei ole vain pinnallisuutta ja sinisilmäisyyttä, vaan siinä on kysymys rakkaudesta. Se on lopullinen ratkaisu kaikkiin ongelmiimme niin ufotutkimuksessa, järjestötoiminnassa kuin arkielämässämme – ja planeettamme pelastamisessa, matkalla kosmiseen yhteistyöhön. Tämänkin voimme testata kokemuksen kautta, vaikka viralliselle tieteelle rakkauskin on todistamaton mysteerio. Elämme itsekkään egon hallitsemassa maailmassa, mutta egon orjuudestakin voimme vapautua, eikä vain teoriassa, vaan käytännössä ja juuri nyt.

Askel itsekkyydestä yhteisen hyvän tielle ei ole helppo. Kenelle tahansa luopuminen ideologisista ja uskonnollisista dogmeista ja pilvilinnoista ja henkilökohtaisten tavoitteiden uhraaminen tekevät kipeää. Seurauksena ei kuitenkaan ole hyppy pimeään ja ilottomaan elämään, vaan päinvastoin kohoaminen keskelle todellista rikkautta, riemukasta ja onnellista elämää. Jokainen solu tuntee elävänsä juuri niin kuin on sen alkuperäinen tarkoitus: luonnollisesti, terveesti ja iloisesti osana elämän kokonaisuutta. Jokainen voi omakohtaisesti kokea, että hyppy pimeään onkin nousu valoon ja valtavaan kosmiseen voimakenttään. Tämä on myös Jeesuksen oppi: ”Sillä se joka tahtoo pelastaa elämänsä, kadottaa sen.”

Myös viisaimmat avaruusolennot näkivät ihmisen tilanteen meitä selkeäm-

min jo toisen maailmansodan jälkeen:

Maassanne ja sen ihmisissä ei ole mitään pohjimmiltaan vialla. Vika on vain siinä, että ihmisiltä puuttuu ymmärrystä; he ovat kuin lapsia Suuren Ylimmän Hengen valtavassa maailmankaikkeudessa. Meidän maailmoissa me elämme Luojan lait, te vain puhutte niistä. Jos eläisitte edes niiden totuuksien mukaisesti, jotka nyt tunnette, kansat maan päällä eivät nousisi toisiaan vastaan.

Niin kauan kuin ihminen ei halua muuttaa elämäntapaansa, kukaan ei voi auttaa häntä. Niiden harvojen Maan päällä, jotka vilpittömästi haluavat pyrkiä oppimaan Iankaikkisen Olennon ikuisia lakeja, täytyy yrittää ohjata muita. Ja me toisten maailmojen asukkaat koetamme auttaa heitä tässä.

Ei kuitenkaan ole tärkeää vedota kirjoihin eikä guruihin. Tärkeää on päätös lähteä totuuden tielle.

Tässä on kosminen uskonto ja elämän totuus planeetasta ja olentoryhmästä riippumatta.

Viimeiset 25 vuotta ufojen ja "serkkujen" vierailuja

Tässä kirjassa kerron, mitä on tapahtunut ufojen maailmassa vuoden 1988 jälkeen. Rinnalla hahmottelen ufojen takaa paljastuvaa todellisuutta. Sitä on mahdoton ymmärtää, ellei ole perehtynyt ufojen yhteydessä kaiken aikaa tapahtuviin parapsyykkisiin ja henkisiin ilmiöihin.

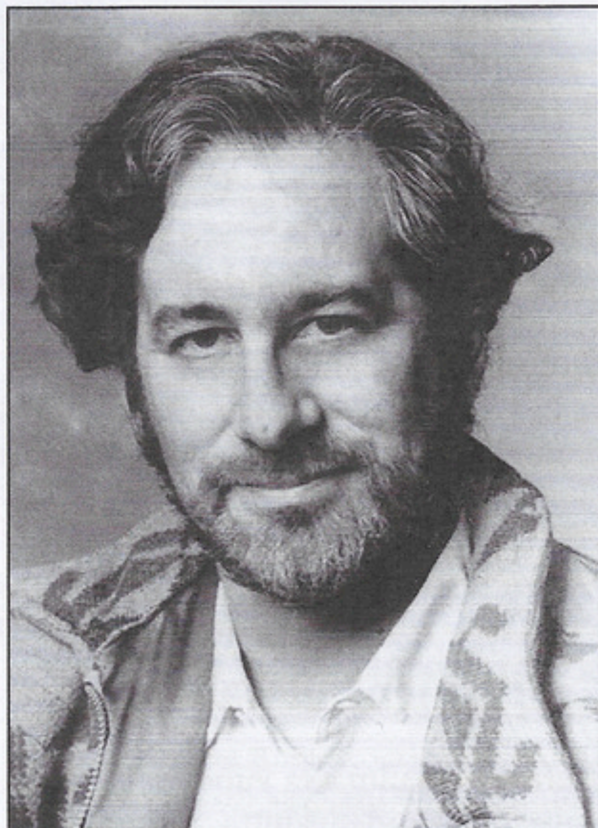
Tyypillisen ufokirjan ongelma on, että kuivakkaiden, tieteellisyyteen pyrkivien ufojuttujen keskellä lukijan on vaikea pitää mieli pirteänä ja vastaanottavaisena tapahtumapaikkojen, -aikojen ja roolihenkilöiden vaihdellessa kappaleesta toiseen, ufologian verkkaisella liukuhihnalla. Tämän kirjan yksi päätarkoitus on pitää lukija hereillä, meditaatiota ym. muuntuneita tietoisuudentiloja unohtamatta. Et tarvitse nojatuolisi viereen metallivatia, jotta kädestäsi tipahtava kuula herättäisi sinut, kuten **Aristoteleella** oli keinona kirjoja öisin lukiessaan.

Vuoden 2012 loppua odoteltiin pelonsekaisella innolla. Samalla on kaivattu puuttuvia renkaita ufojen mysteerioon. Laskeutumista Senaatintorille vai lähikuvia älyllisen elämän kansoittamista eksoplaneetoista?

Väitän, että ufomysteerion selvittämiseen meillä on jo nyt tietoa aivan riittävästi. Mutta ratkaisu avautuu vain siinä tahdissa kuin yksilö on henkisesti valmis tietoa vastaanottamaan. Tieto ja oivallus on jokaisen ulottuvilla, mutta ei ilman opiskelua, vaivannäköä ja henkistä heräämistä. Tarvitaan ennakkoluulottomuutta, kriittisyyttä ja rohkeutta irtautua kaavamaisesta ajattelusta ja auktoriteeteista.

Edessämme on uusi aika: ainakin osa meistä on valmiita lähestymään ulkoavaruuden elämää rakentavassa hengessä, liittymään osaksi kosmista perhettä. Sen edellytyksenä on kuitenkin pidättäytyminen väkivallasta ja aidon yhteyden rakentaminen kosmiseen energiaan, jota rakkaudeksikin kutsutaan.

Ufomysteerion yksityiskohdissa riittää vielä rajattomasti pohtimista, tutkimista ja tekemistä. Siihen ei yksi elämä riitä. Totuus on kättemme ulottuvilla: kohota toinen kätesi ja katseesi kohti tähtitaivasta ja paina toinen kätesi rinnallesi. Makro- ja mikrokosmos ovat siinä välissä.

Steven Spielberg on maailman tunnetuimpia elokuvaohjaajia. Hän on myös tehnyt parhaat ufoaiheiset elokuvat ("Kolmannen asteen yhteys" / "E.T." / "Taken").

Maailmankaikkeus on täynnä elämää, johon oleellisena osana liittyy luovuus ja monimuotoisuus. Myös me itse olemme loppumattoman monimuotoisia ja samalla pohjaton luovuuden lähde. Me olemme kosminen taikina, johon joku on leiponut kaikki elämän ja universumin ainekset. Meidän tehtävämme on kehittyä ja kypsyä elämän virrassa.

Vaikka lähdenkin tässä tekstissä liikkeelle siitä, mihin jäin neljännesvuosisata sitten, olen välttänyt liiallista kaavamaisuutta ja kronologisuutta, jotta yhteys nykypäivään ja uuteen säilyisi. Siksi olen harrastanut melko vapaasti aikamatkailua ja saattanut hypätä jostakin ufotapauksesta ufohistorian alkuun tai nykyhetkeen vertailuja tehdessäni. Samalla tavalla olen kulkenut assosiaatioideni perässä yhdestä ufoilmiöstä tai kontaktitapauksesta toiseen, ja siitä kolmanteen, johonkin samantapaiseen ilmiöön. Tällä olen halunnut korostaa ufoille tyypillistä piirrettä, että oudotkin ufoilmiöt saattavat esiintyä hyvin samanlaisina eri aikoina tai aivan toisella puolella maapalloa. Usein ufokokemukset ovat vuosikymmenien prosesseja, kuten niin hienosti kuvataan tähän asti parhaassa ufoelokuvassa, **Steven Spielbergin** tuottamassa 14,5-tuntisessa mammuttisarjassa *Taken*.

Huumoriakin olen harrastanut, koska tiedän, että myös "serkkumme" rakastavat sitä. Erityisen hyvin se tulee esille Spielbergin klassisessa elokuvassa *E.T.* Tositapauksena yksi mainioimpia on kuvaus Viron Rakveren ufotapauksesta, jossa pääosissa olivat isoäiti, pikkutyttö ja -poika sekä kaksi avaruusolentoa. Oma tärkeä roolinsa siinä oli myös "merisialla" ja koiralla, sivuosassa jopa huippupoliitikolla, pääministeri **Edgar Savisaarella**. Tapaus oli osa Eestin itsenäistymisen aikaista **Vahur Kershnan** tv-sarjaa, jossa itsellänikin oli kunnia esiintyä. (Ks. luku 7/Rakveren lapset)

Kun sain **Lasse Ahoselta** ehdotuksen uudesta ufokirjasta Hengen ja Tiedon Messuilla lokakuussa 2012, aloin kirjoittaa jo samana iltana. Tekstiä tuli merkillisen flow'n vallassa pulppuamalla, yötä päivää. Ennestäänkin hyvä muistini virittäytyi parhaimmilleen, ja ufojen ym. paranormaalien tapausten muistivarastot alkoivat purkautua laaja-alaisesti ja yksityiskohtaisesti.

Pidän täysin mahdollisena, että haamukirjoittajana toimi edesmennyt päätoimittaja ja kirjailija **Tapani Kuningas**. Pian hänen kuolemansa jälkeen (2009) alkoi parhaiden meedioiden kautta tulla viestejä, että Kuningas haluaa jatkaa

kirjoitusyhteistyötämme. Vuonna 2011 hän ilmoitti: "Täällä näen asiat uudella tavalla, avarammin. Kirjoitusprojekti toteutuu kolmessa osassa." Kun parin intensiivisen kirjoituskuukauden jälkeen lähetin 660 sivua tekstiä kustantajalle, Lasse Ahonen vastasi: "Tästä aineistosta syntyisi vaikka kolme kirjaa."

Tämä kirja antaa kokonaiskuvan ufoista ja niiden taustavoimista. Tulevat jatko-osat täydentävät kokonaisuutta mm. parapsykologian ja tapausselostusten osalta. Parhaimmillaan ufoja ohjaavat avaruusolennot haluavat edistää henkistä kehitystämme, ihmiselle annettua vapaata tahtoa kunnioittaen. He ovat olleet keskuudessamme kaiken elämän alusta lähtien. Kosminen kosketus on hienovarainen, mutta konkreettinen. Tässä ja nyt.

Toivotan jokaisen lukijan tervetulleeksi mukaan suurenmoiseen seikkailuun. Uskallan luvata, että tämän kirjan luettuasi et ole enää sama ihminen. Sinua on hipaissut kosminen kosketus.

Kun kirja on kädessäsi, olemme ohittaneet maya-kalenterin kriittisen päivämäärän. Onko maailmakaan enää sama?

Inkoossa 24.6.2013

Tapani Koivula

Lähdeviitteet

1) Koivula 1988
2) Pope 1997

Tapausselostusten luokittelukoodit

Tapausselostusten luokittelussa olen noudattanut kirjani *Ufojen kosminen viesti* (WSOY 1988) kirjain- ja numerokoodia, mutta olen jonkin verran tarkentanut terminologiaa. Kun aiemmin käytin humanoidi-sanaa, olen vaihtanut sen laaja-alaisempaan *avaruusolento*-nimikkeeseen. Kansainvälisesti humanoidi-sana on vakiintunut tarkoittamaan ihmisen tapaista avaruusolentoa. Mutta pelkästään maapallolla on tehty havaintoja kymmenistä erilaisista avaruusolennoista, energiapalloista robotteihin.

Kun ensimmäisessä kirjassani koodinumero tarkoitti samantyyppisten ufotapausten lukumäärää, tässä olen tyytynyt yksinkertaiseen juoksevaan numerointiin kuvaamaan kaikenlaisten ufo- ym. paranormaalien tapausten järjestysnumeroa. Olen myös lisännyt luokitteluun parapsyykkisen kokemuksen **P**, koska parapsykologia liittyy usein ufotapauksiin, erityisesti "kosmiseen kosketukseen" ja kommunikointiin sen yhteydessä.

Koodikirjainten selitykset:

U ufohavainto

A havainto avaruusolennosta

K kontakti avaruusolentoihin

P parapsyykkinen kokemus

✳ nimi muutettu

Ufo- ym. paranormaalien ilmiöiden perussanastoa

Käytetyssä ufo- ym. paranormaalien ilmiöiden perussanastossa on suurta horjuvuutta. Väärinkäsitysten ja sekaannusten välttämiseksi Suomessakin tulisi käyttää yhtenäistä sanastoa, joka noudattaa kansainvälisesti sovittua terminologiaa. Perusasia on, että sanat ovat ihmisten välisiä sopimuksia, eikä pelkkien sanojen vuoksi kannata ruveta riitelemään, ennen kuin on päästy edes siihen tärkeimpään eli sanojen sisältöihin. Ufo- ym. rajatiedon aktivistien tulisi kaiken aikaa peilata käyttämiään sanoja näiden sanojen merkityksiin ns. normaalikielessä ja toisaalta virallisessa tieteessä. Yksittäisen ihmisen on helppo esim. kritisoida ufo-sanan käyttöä, mutta keksimällä uuden, "paremman" sanan, menettää keskusteluyhteyden kokonaan.

- ufo (UFO) = tunnistamaton lentävä kohde (Unidentified Flying Object)
- lentävä lautanen = lautasen tai kiekon muotoinen ufo (flying saucer)
- avaruusolento, maan ulkopuolinen olento = alien, Extra-Terrestrial (ET)
- humanoidi = ihmisen kaltainen avaruusolento (humanoid)
- kontaktihenkilö = ihminen, jolla yhteys avaruusolentoihin (contactee)

- abduktiohenkilö = ihminen, joka joutunut abduktion eli ufosieppauksen kohteeksi (abductee)
- mikrosiru, istute, implant = pieni, tietoa sisältävä esine, joita abduktion yhteydessä asennettu siepattuihin ihmisiin. Siruja käytetään yleisesti myös tietokoneinformaatiossa, kuten pankkikorteissa.
- ufologia = ufotutkimus
- teleportaatio = esineiden, ihmisten siirtyminen silmänräpäyksessä paikasta toiseen
- paranormaali ilmiö = ufo- tai parapsykologinen ilmiö
- parapsykologinen, -psyykkinen ilmiö (psychic) = ESP-ilmiö, aistien ulkopuolinen havainnointi (Extra-Sensory Perception), kuten telepatia, selvänäkö, ennalta tietäminen, psykokinesia (esineiden liikuttelu mielen voimalla), ruumiista irtautuminen (OOBE, Out of Body Experience), levitaatio (fyysinen kohoaminen ilmaan), kaukokatselu, -näkö (remote viewing), kuoleman lähikokemus (NDE, Near Death Experience), materialisaatio (yhtäkkinen katoaminen/ilmestyminen, aineellistuminen)
- henkimaailma, spiritualismi = yhteys kuolleiden henkiin useimmiten meedioiden, välittäjien kautta
- kanavointi, mediumismi = yhteys avaruus- tms. henkiolentoihin automaattikirjoituksen, selväkuuloisuuden, kirjainpöydän (ouija), transsin kautta
- meditaatio = hiljentyminen, yksinkertaisena hiljaa olona ja ajatusten rauhoittamisena, tai jonkin oppijärjestelmän tai uskonnon mukaisesti, kuten rukoilemisena
- chakra, itämaisessa lääketieteessä tunnettu energiakeskus, tärkeimpiä chakroja on seitsemän
- meridiaanit = energiaverkosto, joka yhdistää chakrat toisiinsa
- aura = elollisten olentojen energiakenttä
- ulottuvuus = dimensio, joista kolme ensimmäistä vaaka-, pysty- ja syvyystaso, avaruusolentojen mukaan satoja
- muuntunut tietoisuudentila = uni, hypnoosi, meditaatio, transsi (altered state of consciousness), päivätajunnasta poikkeava tila, jossa aivojen sähkötaajuus erilainen ja herkkyys ufojen ym. paranormaalien ilmiöiden kokemiseen tavallista suurempi
- rajatieto = tieteen ja uskonnon raja-alueilla oleva tieto, kuten ufoilmiöt, parapsykologia sekä vaihtoehtoiset, täydentävät hoitomuodot

INTERNATIONAL
UFO
REPORTER
EDITORIAL
by Dr. J. Allen Hynek
A MONTHLY REVIEW OF THE UFO PHENOMENON
ON REVIEW:

1 Tärkeä ufovuosi 1989

Grannin kanssa Frankfurtin ufokonferenssiin

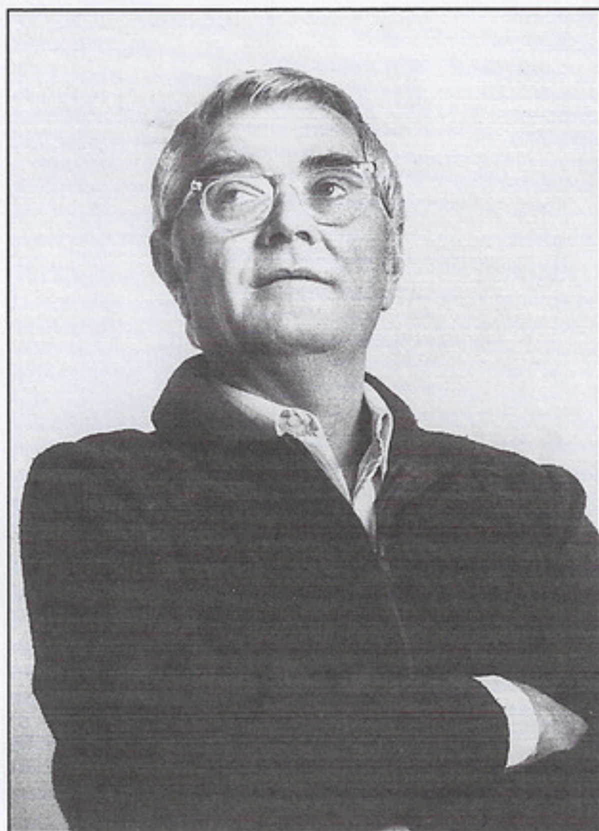
Vasta kun vuosi 1989 oli mennyt, kävi ilmi, kuinka tärkeä muutoksen vuosi se oli sekä ufotutkimuksen että koko maailman kannalta. Olin tutkinut ufoja aktiivisesti jo yli 20 vuoden ajan, mutta vasta 1989 osallistuin 11 muun suomalaisen kanssa kansainväliseen ufokonferenssiin, Frankfurtissa Länsi-Saksassa. Siellä olivat myös ufokonferenssien veteraanit **Rauni-Leena Luukanen** ja **Timo Koskenniemi**, molemmat lääkäreitä, sekä biologi **Olli Pajula**, joka on viime vuosina kiertänyt ufokonferensseja Exopoliticsin* edustajana. Joukkomme jäsenillä oli myös suoria kosmisia kontakteja: "Tähtien lähettiläs" Luukasen[2] ohella mukana oli Timon silloinen vaimo, kontaktihenkilö ja taiteilija **Tuula Elisabet Koskenniemi** (ent. **Tuula Leppänen**) sekä spiritualismin ja avaruusviestien tutkija, sairaanhoitaja **Grete Ahlberg**.

Vaikka Suomessa olimme eläneet hiljaiseloa ufotutkimuksessa, minut oli johdatettu kirjoittamaan laaja-alainen ufokirja ja osallistumaan kansainvälisen ufoaiheisen tv-sarjan sekä maanlaajuisen ufonäyttelyn suunnitteluun. Kaikki nämä kolme ufoprojektia käynnistyivät niin tiiviinä tietopakettina ja "merkittävien sattumien" kautta – **C. G. Jung**[3] keksi niille termin "synkronisiteetti" – että aloin epäillä kokonaisuutta kosmiseksi suunnitelmaksi. Minä ja muut olimme juoksu-

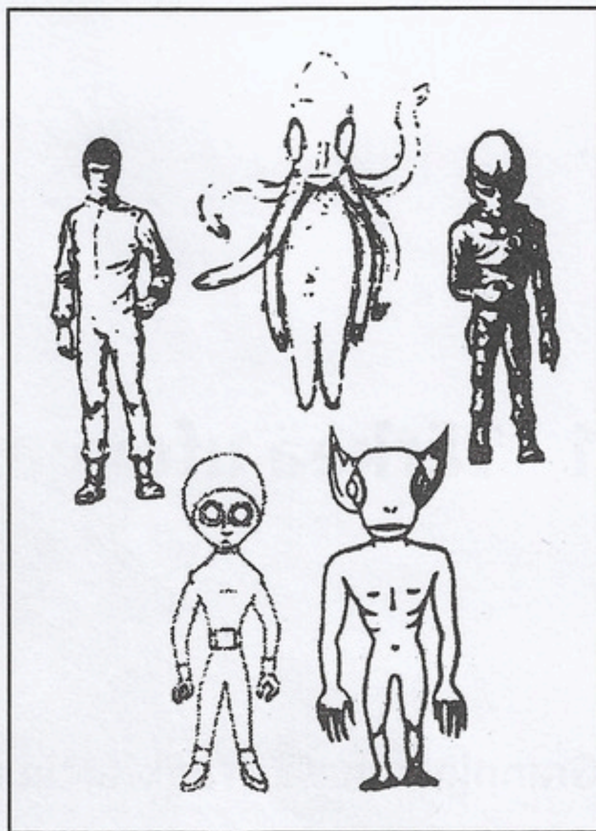
* Exopolitics-järjestö pyrkii edistämään ihmisten ja avaruusolentojen kohtaamista. http://exopolitics.org

---

Maailman arvostetuin ufotutkija, tähtitieteen prof. J. Allen Hynek loi käytetyimmän ufohavaintoluokittelun.[1] Kunnianosoituksena Steven Spielberg kutsui hänet Kolmannen asteen yhteys -elokuvan kuuluisaan loppukohtaukseen – visualisoituun kolmannen asteen yhteyteen ufojen ja avaruusolentojen kanssa.

Budd Hopkins (1931–2011) oli huipputaiteilija, josta tuli ufosieppauksien ykköstutkija.

Havaintoja on tehty kymmenistä erilaisista avaruusolentolajeista. Hopkins oli keskittynyt lähinnä abduktioihin eli ufosieppauksiin, joita eniten ovat tehneet isopäiset ja -silmäiset olennot, ns. harmaat.

poikia ja -tyttöjä, jotka sovelsivat viisaita ohjeita tämän planeetan olosuhteisiin.

Saatuani tv-ohjaaja **Juhan af Grannin** houkuteltua Frankfurtiin varmistui, että juuri alkanut yhteistyömme johtaisi konkreettiseen ufo-ohjelmaan. Konferenssimatkalla Grann joutui satsaamaan rahaa kuvauskaluston kuljettamiseen maitse ja meritse, hotelleihin ja kalliiseen filmimateriaaliin niin paljon, että se osoitti hänen päättäneen lopullisesti sitoutua projektiin.

Vaikka maksoin omat kuluni palkkaa saamatta, koin kuvausmatkan haastavana etuoikeutena. Sain avartaa tietämystäni ufotutkijana, pääsin valitsemaan tv-ohjelmaamme ufokonferenssin huipuista parhaat, ja sain tutustua heihin henkilökohtaisesti.

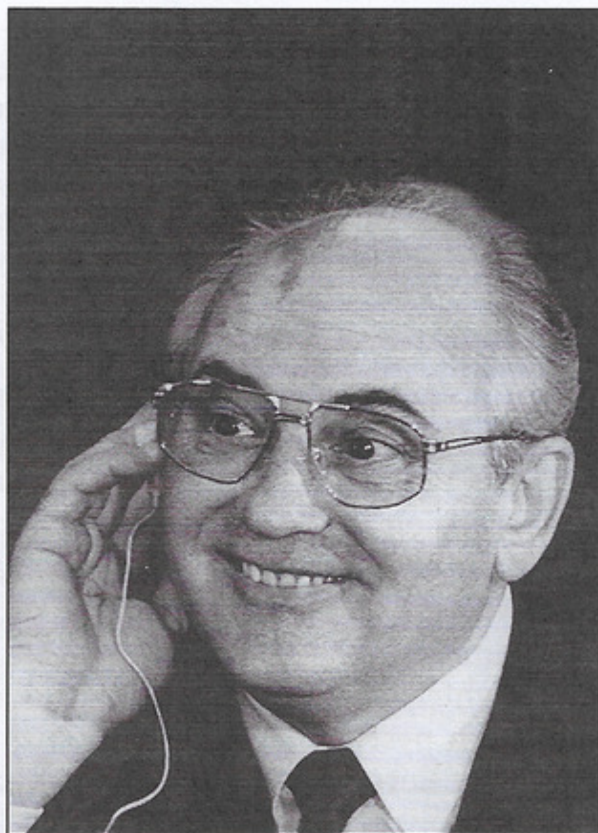
Paljastui myös, että maailmalla oli juuri tapahtunut useita merkittäviä ufoilmiöitä.

UAP1

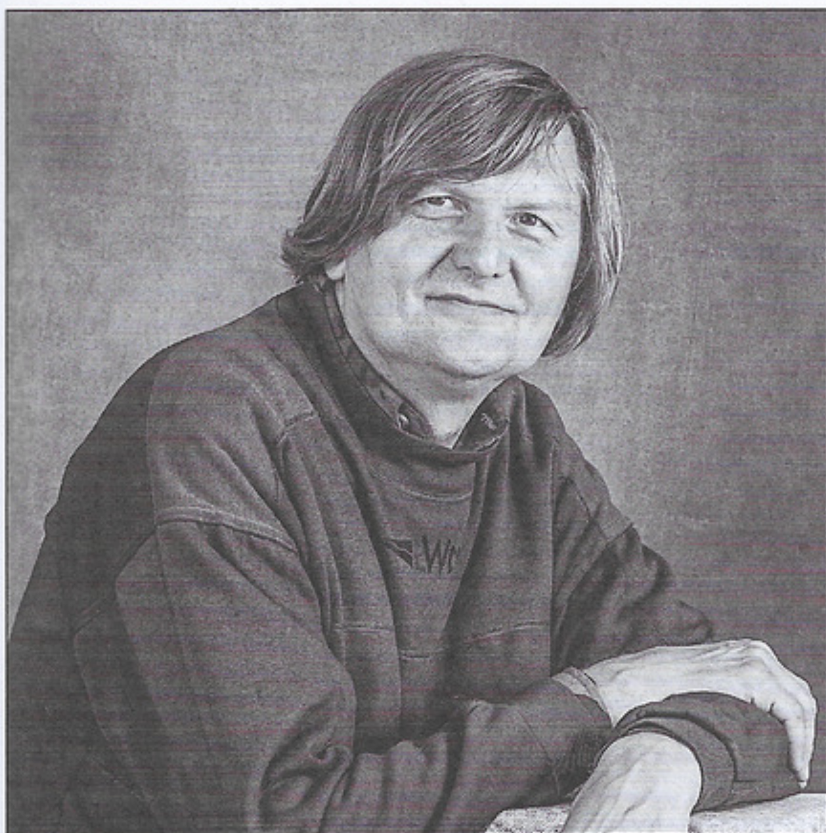
Neuvostoliiton Voronetshissa kymmenet, ehkä sadat kansalaiset olivat todistaneet ufojen ja isokokoisten avaruusolentojen laskeutumisia. Eteläisessä Afrikassa väitettiin ufon tehneen pakkolaskun Kalaharin autiomaahan. Sen seurauksena Etelä-Afrikan ilmavoimat yhdessä USA:n kanssa oli korjannut osittain hiekkaan hautautuneen metallikiekon elävine olentoineen talteen ja tarkempiin tutkimuksiin.

Boris Jeltsin hyödynsi taitavasti vanhakantaisten kommunistien vallankaappausyritystä edistämällä Neuvostoliiton hajoamista, jolloin Venäjä hänen johdollaan peri Neuvostoliiton suurvalta-aseman.

Mihail Gorbatshovin johtamassa Neuvostoliitossa 1980- ja 1990 -luvuilla myös ufo- ym. paranormaalien ilmiöiden tutkimus vapautui.

Ufotutkija Jüri Lina joutui Neuvosto-Eestissä – ennen Gorbatshovin aikaa – KGB:n vainon kohteeksi. Jürin saatua ufoartikkeleitaan ja -kirjojaan julkisuuteen Suomessa KGB ehdotti muuttoa Suomeen. Jüri jatkoi saman tien Ruotsiin, jossa asuu edelleen.

UAKP2

Heti konferenssin jälkeen, vielä samana vuonna maailman tunnetuin ufosieppausten eli abduktioiden tutkija **Budd Hopkins** törmäsi New Yorkissa uransa mielenkiintoisimpaan ufotapaukseen. Keskellä yötä kansainvälisten diplomaattien autokolonna oli palaamassa tärkeiden neuvottelujen jälkeen hotelliinsa Manhattanille, kun Brooklynin sillan korvassa leijunut ufo pysäytti autojen moottorit. Diplomaatit henkivartijoineen joutuivat aitiopaikalta seuraamaan, kuinka tornitalon ikkunasta leijaili nainen pienten avaruusolentojen saattamana sisälle ufoon.

Tapaus oli niin monimuotoinen, että Budd Hopkinsilta meni 1990-luvun alkuvuodet sen tutkimiseen. Kirjassaan *Witnessed* [1] (*Silminnäkijät*, ei suom.)[4] Hopkins raportoi tutkimustuloksistaan vasta vuonna 1996. Hänen mukaansa päätodistajien joukossa oli mm. YK:n silloinen pääsihteeri, perulainen **Javier Pérez de Cuéllar**. Lisäksi Hopkins sai selville, että ainakin Puolan uudistaja **Lech Walesa** oli tuolla hetkellä neuvottelumatkalla New Yorkissa.

Vuonna 1989 koko Eurooppa oli heräämässä uuteen aikaan. Vuosisadan suurin yhteiskuntakokeilu, Neuvostoliiton ja muun Itä-Euroopan kommunistivaltioiden pystyttämä itäblokki natisi liitoksissaan. Maailmansotien tuloksena syntyneet Euroopan rakenteet olivat hajoamassa – Berliinin muuri sortui konkreettisimpana raja-aitana ja symbolina.

Neuvostoliiton ja Venäjän johtajien **Gorbatshovin** ja **Jeltsinin** luomassa vapauden huumassa myös meidän ufotutkimusyhteistyömme voimistui venäläisten ja eestiläisten ufotutkijoiden kanssa. Siinä suomalaisen ufotutkimuksen kannalta keskeisiä yhteistyökumppaneita olivat venäläinen **Valeri Uvarov** ja eestiläiset **Igor Volke, Jüri Lina** ja **Tunne Kelam**.

Suomenkin aktivoituvalle ufotutkimukselle ym. rajatiedolle antoivat jo 1980-luvun lopulla hyvät puitteet Suomen Ufotutkijat, Rajatiedon Yhteistyöryhmä Hengen ja Tiedon Messuineen sekä Ultra-lehti, joiden yhteisenä nimittäjänä ja koordinaattorina toimi **Tapani Kuningas**. Omalla kohdallani muita keskeisiä ufoalan yhteistyökumppaneita ovat olleet rajatiedon monitaitajat Olli Pajula, Rauni-Leena Luukanen ja **Ahti Karivieri**.

UAKP3

Kävi myös ilmi, että Portugalin Fatimassa vuonna 1917 tapahtuneiden olento- ja valoilmiöiden yhteydessä oli ennustettu tulevia maailman tapahtumia, kuten Neuvostoliiton hajoaminen. Kolmen pienen paimenen ohella 70 000 ihmistä todisti monimuotoisia taivaallisia ilmiöitä, jotka täyttivät sekä katolisen kirkon ihmeen että ufoaallon ja -kontaktin tunnusmerkit. Tapahtuman henkistä merkitystä lisäsi Fatiman suosio pyhiinvaellus- ja ihmeparannuskohteena. Kun Puolasta paaviksi valittu **Karol Wojtyla, Johannes Paavali II**, joutui 1980-luvulla murhayrityksen kohteeksi, hän uskoi **Fatiman neitsyen** pelastajakseen ja lahjoitti luodin Fatiman kirkkoon. Se valitettavasti symboloi myös ihmiskunnan henkistä tilaa. Aseet ja väkivalta olivat edelleen ihmisten jokapäiväinen ratkaisukeino konfliktitilanteissa, jopa ufoilmiöiden yhteydessä...[5]

AP4

Suomessa oli 1980-luvun alussa kontaktihenkilö **Seija Syrjänen** ❋, joka ennusti Neuvostoliiton hajoavan. Hän kertoi minulle vuonna 1984, että Neuvostoliitto hajoaa 17 osaan. Hän oli saanut tiedon avaruusolennolta, joka muistutti "Michelin-ukkoa" (rengasfirman valkoinen maskottiolento, joka koostuu päällekkäisistä renkaista).

Suoraan sanoen minun oli vielä silloin vaikea uskoa ennustusta. Luokittelin sen lähinnä oikeistolaiseksi toiveajatteluksi. Mihail Gorbatshov oli toki uudistamassa Neuvostoliittoa, mutta hänenkään tarkoituksenaan ei ollut hajottaa maailman toista suurvaltaa. Hajoittajana toimi Boris Jeltsin, joka käytti hyväkseen vanhoillisten kommunistien vallankaappausyritystä nousemalla panssarivaunun päälle ratkaisevalla hetkellä, valkea tukka hulmuten. Päästyään vapauden makuun armeija ei suostunutkaan tukemaan kaappausta. Mutta Gorbatshov oli sopivasti siirretty sivuun – kaappaajat olivat asettaneet hänet kotiarestiin – ja tukemalla eri puolilla nousseita itsenäisyysliikkeitä ja Neuvostoliiton hajoamista Jeltsinistä tuli suurimman osavaltion Venäjän suosittu johtaja. Tähän saumaan myös ihmeenomainen Eestin ja muiden Baltian maiden itsenäistyminen edisti Jeltsinin tavoitteita.

Skepsiksen antipalkinto WSOY:lle

Suomen suurin kustannusyhtiö WSOY oli juuri julkaissut kirjani *Ufojen kosminen viesti* (1988). Myynti alkoi hyvin, mutta sitten tätä yhteiskuntamme suurinta mediajättiä loukattiin syvästi. Ehkä se oli sen ansainnut. Se oli kaikessa hiljaisuudessa, miltei vapaana kaikelta kritiikiltä, valtaamassa itselleen kohtuuttoman ja sananvapautta vaarantavan monopoliaseman kirjojen, lehtien, vieläpä elokuvien, tietokoneiden ja matkapuhelinten maailmassa. Sen liityttyä toiseen mediajättiläiseen Helsingin Sanomiin ja perustettua Sanoma WSOY:n (myöh. Sanoma Oy:n) megalomanialle tuli rajat vastaan. Median sekalainen uusperhe alkoi erota ja hajota. Osa lapsista on nyt Ruotsissa ja Norjassa, valtaosa maailman sieluttomilla pörssimarkkinoilla.

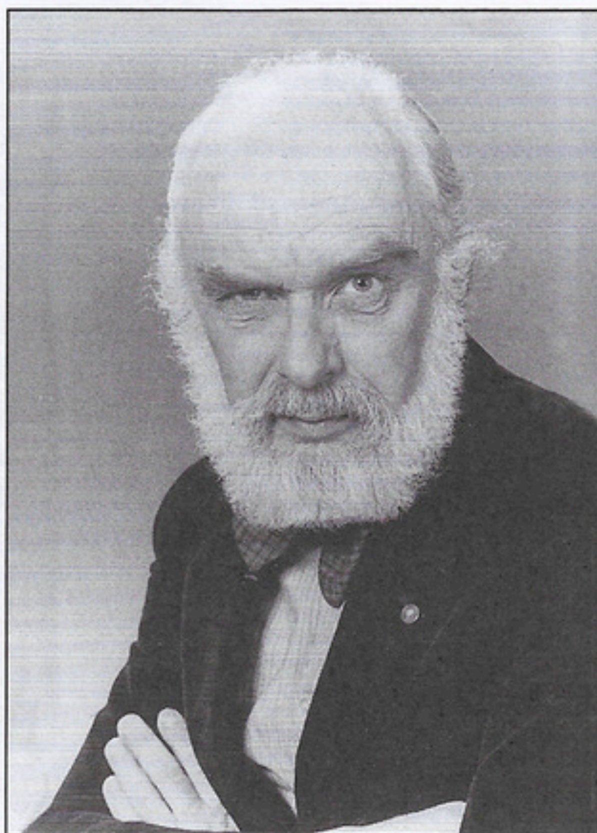
Joka tapauksessa vuonna 1989 WSOY:n peruspilari, tieteellinen maailmankuva, kyseenalaistettiin. Yhtiö sai Skepsiksen Huuhaa-palkinnon, jonka skeptikkojärjestö vuosittain jakaa epätieteellisyyttä edistävästä toiminnasta. Kun Skepsis perustettiin 1980-luvun lopulla, se lupasi tutkia paranormaaleja ilmiöitä. Sitä se vielä tekikin 1989 mm. kutsumalla vieraakseen Edinburghin yliopiston parapsykologian professorin **Robert Morrisin**.

Jatko ei ole ollut yhtä lupaava. Uuden informaation sijasta Skepsis on myötäillyt amerikkalaista emojärjestöään CSICOP:ia miltei jehovalaismaiseen tyyliin ja ammentanut sieltä suuren osan aiheistaan ja taustalähteistään. Molempien skeptikkojärjestöjen mukaan maailmankaikkeudessa ei ole tapahtunut ensimmäistäkään todistettua paranormaalia ilmiötä. Ei siis ufoja eikä telepatiaa, missään eikä koskaan. Kuitenkin jokainen vakavamielinen rajatiedon aktivisti tietää, että lähipiirin ufoista ja telepaattisista yhteyksistä osa on todellisia ilman laboratorio-

kokeitakin.

Kaiken kieltämisen dogmillaan skeptikot ovat kaivaneet maata altaan: miksi vaivautua tutkimaan ilmiöitä, joita ei ole olemassa? Tuhlattuani 1990-luvulla satoja tunteja erilaisiin väittelyihin Skepsiksen edustajien kanssa tv:ssä, alan seminaareissa ja internetissä, olen samalla tajunnut järjestön heiveröisen perustan. Jos ideologialla on pelkkä **EI** opinkappaleenaan, siitä ei synny mitään rakentavaa. Älyllinen iva on tuhoavaa käyttöenergiaa.

Skepsis-järjestön ristiriitaisuutta ja pinnallisuutta kuvaa hyvin sekin, että tieteellisenä itseään pitävän seuran korkein guru ei ole kukaan tiedemaailman huipuista, vaan taikuri **James Randi**. Vuonna 1989 hän esitelmöi Helsingin yliopistossa Skepsiksen kutsumana. Samaan aikaan maailmalle levisi Neuvostoliiton virallisen uutistoimiston välittämä ufouutinen Voronetshista. Porthanian yleisön joukosta kysyttiin Randilta: "Mitä mieltä olette Voronetshin ufotapauksesta?"

Taikuri James Randi sai maagisella katseellaan skeptikko-järjestöt johtoonsa, vaikka näiden perustarkoituksena oli tukeutua viralliseen tieteeseen.

Randi ei ollut kuullutkaan uutista, mutta taikurin rohkeudella hän oli heti valmis selittämään ilmiön mielikuvituksen tuotteeksi. Kun hänelle kerrottiin, että puistoon oli laskeutunut punainen pallo, josta oli tullut ulos useita isokokoisia avaruusolentoja, selitys oli jo valmiina: "Todennäköisesti kysymys on laskevasta auringosta, jonka edestä on kävellyt ihmisiä. He ovat näyttäneet kovin suurilta auringon säteiden heijastuessa näkymään..."

Voiko Randin asennetta kutsua tieteelliseksi kriittisyydeksi? Aina valmiina taikomaan ilmiöt kadoksiin, edes perehtymättä yksityiskohtiin? Skeptiset järjestöt luottavat siihen, että heidän heitettyään peliin ns. tieteellisen selityksen – olivat sitten kyseessä Voronetshin tai Roswellin ufot, taikka Englannin peltokuviot – harva ihminen on valmis näkemään vaivaa kaivaakseen esiin lisätietoa.

TASS uutisoi Voronetshin ufoista ja olennoista

UAKP5

Onneksi suuri osa maailman ufotutkijoista, kuten me suomalaiset, tutkivat tarkkaan Voronetshin tapauksesta myöhemmin julkaistuja raportteja ja silminnäkijähaastatteluja. Hankimme lisää yksityiskohtia vuosien jälkeenkin, kuten on tapana kiinnostavimmissa ufotapauksissa.

Voronetshin kaupungin ympäristössä – jonka lähellä kävin venäläisten järjestämällä ufotutkimusretkellä 1994 – tehtiin vuoden 1989 tienoilla useita havaintoja avaruusolennoista. Olennoille oli tyypillistä niiden suuri koko, 200–300 cm. Yleensähän avaruusolentoja kuvaillaan ihmistä pienemmiksi, noin 90–160 cm:n pituisiksi.

Tunnetuin Voronetshin lähiseudun tapauksista oli tuo puistoon laskeutunut punainen, pallomainen ufo, josta astui kymmenien ihmisten silmien eteen kaksi parimetristä olentoa. Toinen oli ulkonäöltään robottimainen, toinen enemmän biologiselta vaikuttava olento. Kerrottiin, että jonkin ajan kuluttua yksi silminnäkijöistä oli kadonnut selittämättömällä tavalla näkyvistä (dematerialisoitunut), mutta palannut myöhemmin takaisin. Oli poikkeuksellista, että uutisen levitti maailmalle Neuvostoliiton virallinen uutistoimisto TASS.

U6

Seuraavana vuonna 1990 ilmestyi Samaran lentokentälle Venäjän ilmavoimien tukikohtaan kolmion muotoinen ufo, jonka vaikutuksesta suuri metallinen tutka-antenni suli käyttökelvottomaksi. Vasta 2009 ystäväni **Petri Jääskeläisen** Samarasta lähtöisin oleva vaimo paljasti miehelleen, että alueella oli nähty useita ufoja. Myös hänen serkkunsa oli seurannut niitä työssään Samaran toisella lentokentällä.

Petri oli koko ikänsä nähnyt toteutuneita enneunia (Ultra/2009), mutta suhtautui skeptisesti ufoihin Tampereen Ursan entisenä aktiivijäsenenä. Vaimonsa paljastuksen jälkeen Petri kiinnostui aiheesta, ja mm. osallistui poikansa kanssa Suomen Ufotutkijoiden seminaariin Orivedellä vuonna 2009.

Ufotutkijana olen perehtynyt kymmeniin vastaaviin prosesseihin. Yksittäiset ufotapaukset saattavat vaikuttaa ihmisten tietoisuuteen vuosikymmenien viiveellä, hitaasti mutta varmasti.

Olen käynyt James Randin kanssa lyhyen, mutta henkevän keskustelun, kun hän myöhemmin vieraili Helsingissä Hengen ja Tiedon Messuilla. Seurasimme suomalaisen mieshenkilön varvun taivutusta, jolla tämä aikoi hankkia SCICOP:in lupaaman miljoonan dollarin palkinnon (ensin toki Skepsiksen kymppitonnin) ensimmäisestä todistetusta parailmiöstä. Satuin seisomaan Randin vieressä. Edessämme oli nuori nainen vauva sylissään. Osoitin Randille lasta ja totesin: "Siinä on todellinen paranormaali ilmiö." Randi vastasi hymyillen: "Todellakin."

Skepsis-järjestö on ovelasti hankkinut muutaman kotimaisen tiedemiehen tieteelliseen toimikuntaansa ja sillä saanut itselleen tieteellisen auktoriteetin imagon, silmän lumeeksi. Moni kiireisen pinnallinen toimittaja ja tiedeuskovainen on siihen lankaan mennytkin.

Näin kävi myös vuonna 1996, jolloin Skepsiksen palkinto hyydytti Ylen ruotsinkielisen toimituksen FST:n. Lähin esimies esti Melita Tulikouraa ja Anneli Sjöstedtiä jatkamasta Tulisielu-tv-sarjan tapaisia rajatieto-ohjelmia (1995) – siitäkin huolimatta, että Tulisielun jokaisessa osassa mukana oli myös tiedemiehiä. Esimiehen aviomies sattui olemaan skeptinen tiedemies. Suomessa sensuuria ei kutsuta sensuuriksi, elämmehän pohjoismaisessa sivistysvaltiossa.

Ruotsinkielisen tv-kanava FST:n tv-toimittaja Melita Tulikoura (oik.) ja ohjaaja Anneli Sjöstedt tekivät 1995 rajatiedosta tv-sarjan "Tulisielu", joka sai skeptikot takajaloilleen, koska – tai juuri sen vuoksi – sarjan jokaisessa osassa esiintyi myös tiedemiehiä. FST sai vuoden Skepsis-palkinnon.

Myös WSOY reagoi itse saamansa Huuhaa-palkinnon tarjoamaan kyseenalaiseen kunniaan juuri kuten "tieteen rakkikoirat" haukullaan halusivat: kustannusyhtiö loukkaantui syvästi ja tiukensi linjaansa suhteessa ufoihin ja paranormaaleihin ilmiöihin. Pian tapauksen jälkeen ufoilmiölle ym. rajatiedolle myötämielinen toimittajani **Ritva Alku** siirtyi eläkkeelle.

Ennen sitä ehti WSOY julkaista Ritvalta tehtäväksi saamani käännöstyön (Derek ja Julia Parker: *Yliluonnollinen maailma*)[6], jossa jonkin verran käsiteltiin ufojakin. Kirjassa mainittiin myös suomalainen Imjärven hiihtäjien ufotapaus, johon oli saatu mahtumaan yksi paha virhekin. Hiihtäjien viereen laskeutuneesta ufosta tuli ulos pieni avaruusolento. Kun se silminnäkijöiden arvioimana oli 90 cm, kirjassa sen pituus oli peräti 9 m. Kymmenkertaista virhettä ei voinut enää pistää Britannian ja Suomen välisten mittayksikkösotkujen tiliin. Asiantuntijan varmuudella siirsin pilkun paikkaa pykälän, vaikka se ehkä oli vastoin kääntäjien eettisiä sääntöjä.

Kirjaani *Ufojen kosminen viesti* olisi todennäköisesti mennyt kaupaksi monin verroin enemmän kuin ne kaksi julkaistua painosta (yht. 7000 kpl), mutta WSOY ei uskaltanut ottaa lisäpainoksia. Myöskään valmiiksi allekirjoitettua sopimusta pokkariversion julkaisemisesta Suomalaisen kirjakerhon kautta ei koskaan toteutettu. Se osoittaa ainakin, etteivät kustantamot tee kirjoja pelkästään rahasta.

Minä Olen -lehden perustaja Matti Sornikivi loi ulkonäöltään upeimmat rajatiedon lehdet, mutta vältteli ufoaihetta sekä repivää kilpailua Ultran kanssa.

Satunnaisesti Minä Olen on käsitellyt myös ufoja. Vuoden 2012 alussa lehti väitti etusivullaan: "Uforaportteja maailmalla jo lähes 10 000 kappaletta." Todellisuudessa tulisi lukuun lisätä ainakin yksi nolla.

Hesarissa 25-vuotinen ufosensuuri

Vielä rankempi sensuuri on vallinnut WSOY:n entisessä yhtiökumppanissa Helsingin Sanomissa (+ puolivalheellisessa Ilta-Sanomissa – heidän kun on myytävä jokainen lehti erikseen, ja siksi lööpeillä "pitää" kadulla kulkijat harhaanjohtaa ostamaan irtonumero). Hesari + Iltis ylläpiti ufojen ym. rajatiedon sensuuria peräti 25 vuoden ajan. Se päättyi vasta vuonna 2006, ehkä 60-vuotispäiväni kunniaksi, kun Hesarin nuori toimittaja soitti ja pyysi haastattelua. Hän kertoi saaneensa tehtäväkseen kirjoittaa minusta lehtihaastattelun – ja nimenomaan ufotutkijana.

Epäilin tietysti hankkeen onnistumista, mutta suureksi yllätyksekseni haastattelusta tuli totta. Asiallinen toimittaja tarjosi aterian hotelli Arthurin ravin-

tolassa, jossa olemme pitäneet kymmeniä ufokokouksia ja -seminaareja viimeisten 15 vuoden aikana. Valokuvaaja otti artikkelin oheen valokuvan, joka esitti minua ja ufoa symboloivaa pyöreää valaisinta. Neljännesvuosisata oli kulunut lehden edellisistä positiivisista artikkeleista ufoista ym. paranormaaleista ilmiöistä.

Ne kuuluivat vuonna 1981 julkaistuun toimittaja **Kaija Ahon** artikkelisarjaan, joka oli herättänyt kohua lukijoiden keskuudessa. Mukana oli mm. lentäjä **Jouko Kurosen** kuvaus keskelle ilmavoimien sotaharjoituksia vuonna 1969 ilmestyneistä seitsemästä ufosta. Kirjoitusten jälkeen Hesarin päätoimittajat päättivät äänin 3–2, ettei linjaa jatketa. Tuliko käsky ilmavoimista vai lehden omistajilta? Kaija Aho sai luvan keskittyä Vantaan paikallisuutisiin.

Helsingin Sanomien toimittaja Kaija Aho kirjoitti 1980-luvun alussa rajatietoaiheisen artikkelisarjan, joka aiheutti Suomen ykköslehdessä 25-vuotisen sensuurin koko aihepiiriä kohtaan. Minulla oli kunnia päättää sensuurijakso antamalla 2006 lehdelle haastattelun ufotutkijana. Päästyään Vantaan aluetoimittajana Hesarista eläkkeelle Kaija onneksi hyväksyttiin Minä Olen -lehteen toimittajaksi.

Vasta eläkkeelle päästyään Kaija siirtyi taas mieliaiheensa pariin, ja alkoi laatia artikkeleita rajatiedosta, ufoista ja henkisestä kehityksestä Minä Olen -lehteen. Niin tiukka oli Hesarin sensuuri, että tehtyään myöhemmin 1980-luvulla Apu-lehteen artikkelin ufoista ja rajatiedosta Kaija Aho ei voinut julkaista sitä omalla nimellään.

Minä Olen -lehti alkoi ilmestyä ensin Sielun Polku- ja Polku-lehtenä 1980- ja 90-lukujen vaihteessa, mutta tekijöiden tiet erkanivat. Päätoimittaja **Matti Sornikivi** jatkoi lehteä Minä Olen -nimellä, jota käytettiin myös rajatiedon messujen nimenä. Sen verran ryhmän jäsenten välit tulehtuivat, ettei Sornikivi saanut käyttää yhdessä sovittua "messut" -nimeä, vaan tapahtuma kantoi pitkään virallisena nimenä "Minä Olen -messutapahtuma".

Rajatiedon työryhmien ja julkaisujen hajoamiset ja lopahtamiset olivat sen verran tavallisia, että myös Minä Olen -yritystä ehdin jo pitää päiväperhosena. Vuosien varrella Ultran rinnalle oli noussut useita lyhytaikaisia rajatiedon lehtiä, mutta aiheesta kiinnostuneita oli sen verran vähän, ettei kahdelle lehdelle näyttänyt löytyvän riittävästi lukijakuntaa.

UA7

Tosin Minä Olen -lehti rajasi aihepiiriään heti alussa niin että ufot jätettiin ulkopuolelle. Sinänsä yhteistyö toimi ihailtavan hyvin Ultran ja Minä

Olen -lehden ja niiden herrasmiespäätoimittajien Tapani Kuninkaan ja Matti Sornikiven välillä. Todennäköisesti yksi syy ufojen poisjättämiselle oli se, että Minä Olen -lehden johtoryhmässä oli alkuvuosina yhdysvaltalainen **Michael Fikaris**. Hän tunsi kammoa ufoja kohtaan vanhojen omakohtaisten kokemustensa vuoksi. Hän paljasti sen pakinassaan joskus 1990-luvun alkupuolella. Fikaris kertoi, että hän oli vuosia sitten kohdannut kauhistuttavia avaruusolentoja. Sen vuoksi hän antoi lukijoille hyvin yksioikoisen ohjeen: "Jos muu ei auta, negatiiviset avaruusolennot ovat syytä tappaa." Samassa pakinassa hän myönsi, että oli samoihin aikoihin sortunut huumekokeiluihin.

2000-luvulla Minä Olen -lehtikin jo julkaisi ufokirjoituksia, eikä Fikariksesta ole pitkään aikaan kuulunut mitään. Sen sijaan Minä Olen -messujen ohjelmassa ei vieläkään ole näkynyt ufoesitelmiä tai -työpajoja.

Minä Olen -lehti oli tullut jäädäkseen, samoin messut. Sen verran on alan lukijakunta kasvanut, että nyt on kohta kymmenen vuoden ajan ilmestynyt kolmaskin rajatiedon aikakauslehti Sielun peili. Sitä julkaisee monipuolinen lehtiyhtiö Karprint. Yhtiötä johtaa vanha lehtipatruuna **Erkki Ahola** omalla tyylillään. Lehtiyhtiö on joutunut toimittajien ammattijärjestön Journalistiliiton hampaisiin, koska toimittajien kohtelu ei aina ole täyttänyt tämän päivän pelisääntöjä.

Karprintin rajatietolehti, jonka nimi on vaihtunut tiuhaan tahtiin vuosien varrella – Ilmiöt ja henkimaailma, Henkimaailma, Totta vai tarua, Sielun Peili – sen sijaan on hyvätasoinen, ja nykyisin lehden päätoimittajana toimii Aholan vaimo **Reetta**, joka on selvästikin aihepiirin asiantuntija. Ufoaihe on alusta pitäen kuulunut Karprintin rajatietolehden repertuaariin. Itsekin pakinoin siihen takavuosina otsikolla *Ufojen varjossa.*

Rajatiedon kirjoittajia on joskus leimattu sen mukaan, ovatko he Ultran vai Minä Olen -lehden "leirissä". Itse olen toimittanut aineistoa kaikille kolmelle. Ultraa olen kuitenkin tukenut ylivoimaisesti eniten, sen pienosakkaana sekä istumalla toimitusneuvostossa aivan lehden alusta lähtien.

Myös Suomen ilmavoimat tutkii ufoja

U8

Kaija Ahon kiistellyssä rajatietosarjassa, jonka HS julkaisi vuonna 1981, kerrottiin ilmavoimien sotaharjoitusten ufotapauksesta. Lentäjä Jouko Kuronen oli silminnäkijänä, kun ilmavoimien sotaharjoituksissa Porissa 12.4.1969 seitsemän outoa palloa ilmestyi kiitoradan yläpuolelle, ehkä 2000 metrin korkeudelle. Tapauksella oli noin 20 silminnäkijää.

Lentäjä **Tarmo Tukeva** oli juuri harjoituslennolla, ja sai käskyn tarkistaa lähempää, "mitä nuo seitsemän palloa" kiitoradan yllä olivat. Hänen koneenaan oli Fouga Magister -suihkuhävittäjä. Lentokoneen lähestyessä pallot ampaisivat lentoon kiihtyvällä nopeudella, eikä Suomen sen ajan nopeimmalla lentokoneella ollut mitään mahdollisuuksia seurata. Kaiken lisäksi pallot lensivät vastatuuleen, jonka nopeudeksi kentällä mitattiin 185 km/h. Vajaa minuutti myöhemmin ufot havaittiin Vaasan lentokentän tutkassa. Matkaa Porista Vaasaan on lähes 200 km eli pallo-

jen vauhti oli noin 11 000 km/h, mikä oli 15-kertainen verrattuna sen-aikaisen suihkuhävittäjän nopeuteen (700 km/h).

Selittämätöntä ufonäytelmää seurasi mm. lentäjä Jouko Kuronen omasta koneestaan, joka oli kiitoradalla valmistautumassa harjoituslennolle Rissalan kentälle. Olen useita kertoja keskustellut Kurosen kanssa puhelimessa. Hän on juuri niin luotettava ja selkeäsanainen kuin ilmavoimien lentäjän ja lentoaseman päällikön pitää olla. Hän toimi Lappeenrannan lentoaseman päällikkönä eläkkeelle lähtöönsä saakka.

Kuronen oli myös poikkeuksellisen rohkea uskaltaessaan jo 1980-luvun alussa kertoa julkisuudessa Porin ufohavainnosta. Tarmo Tukeva oli pojalleen **Jari Tukevalle** (ufonnäkijä hänkin merivartioston Merikarhun kannella 2003, ks. luku 1/Jari Tukevan näkemys) väittänyt, että heitä oli kielletty puhumasta ufoilmiöstä. Saattaa olla, että kielto koski samaa 30 vuoden vaitioloaikaa, joka on ollut voimassa sekä ilmavoimissa että rajavartiostossa – yllätys, yllätys, myös USA:n ilmavoimissa – mutta jonka olemassaolosta vaiettiin 2000-luvulle saakka.

Porin tapaus tuli mieleeni, kun runsaat 30 vuotta myöhemmin Sammakkoprofessorina tunnettu **Taisto Heikkinen** Hyrynsalmelta otti minuun yhteyttä. Hän oli kokenut ns. "liian hyvän ufotapauksen" ollakseen totta. Kartion muotoinen ufo oli laskeutunut hänen pihalleen, ja kaksi metallisuomuasuista olentoa oli ilmestynyt hänen kotiinsa. Heikkinen itse yhdisti tapauksen alueella juuri päättyneisiin ilmavoimien sotaharjoituksiin, ja hän epäili vierailijoita venäläisiksi agenteiksi. (Tarkempi kuvaus luku 7/Sammakkoprofessori kohtasi ufon ja metalliasuisia avaruusolentoja.)

U9

Ensimmäisen kerran Kuronen kertoi Porin tapauksesta ympäri Suomea kiertäneessä ufoaiheisessa dokumenttifilmissä *Ufot, aikamme mysteeri* (ohj. **Raimo Miekka** ja **Oiva Nieminen**, 1980). Elokuvan alkusysäyksenä oli Raimo Miekan **Ulla**-vaimonsa kanssa tekemä ufohavainto 17.7.1975.

Miekan pariskunta oli ollut Nokialla laiturissa mattoja pesemässä, kun taivaalle ilmestynyt valopiste oli alkanut lähestyä. Se oli osoittautunut kirkkaaksi, matalaksi kartioksi (halkaisija noin 5 m). Ufon lähestyessä suoraan mattolaituria kohti pariskunta oli lähtenyt juosten karkuun. Myöhemmin oli selvinnyt, että havainnolla oli ollut monia muitakin silminnäkijöitä.

Jouko Kuronen on seurannut ufotapahtumia pitkään yhdessä ystävänsä, ilmavoimien entisen komentajan kenraali **Rauno Meriön** kanssa. Meriö on ollut erityisen kiinnostunut ufoista vuosikymmenien ajan, mistä osoituksena on mm. hänen suomentamansa **Charles Bowenin** erinomainen ufokirja *Humanoidit* (Otava 1972)[7]. Meriö on kuitenkin ollut julkisuudessa kovin vaitonainen ufoista, eläkkeelle jäämisen jälkeenkin.

Uforaportti 2 -kirjaan Rauno Meriö antoi **Tapio Äyräväiselle** harvinaisen haastattelun, jossa hän totesi, ettei ilmavoimien ufotapauksissa ole havaittu mitään "konkreettista". Meriö mainitsi, että hänen komentajakaudellaan (1975–87) oli tehty kaksi ufohavaintoa, jotka olivat jääneet selvittämättä.

U10–11

Toinen ufo oli nähty Säkylässä 1980-luvulla. Eräs lentokapteeni oli tarkkaillut runsaan 10 minuutin ajan etelästä pohjoiseen kiitänyttä kohdetta, jota ei Fouga Magisterillaan kuitenkaan tavoittanut. Toisen selittämättömän havainnon oudosta valosta taivaalla oli tehnyt ilmavoimien insinööri työpaikalta poistuessaan.

U12–13

Meriö ei kertonut kuitenkaan kaikkea. Hän jätti mainitsematta mm. kaksi ilmavoimille raportoitua ufohavaintoa vuosilta 1963 ja 1972. Niistä minulle kertoi eläkkeelle siirtynyt ilmavoimien eversti **Erkki Penttilä** 1980-luvulla erään ufoesitelmäni jälkeen.

Molemmilla kerroilla Penttilä ajoi takaa Fougallaan ufoa, josta oli tehty tutkahavainto. Ufot kiisivät kaakosta luoteeseen, ensimmäinen Kokkolan, toinen Kymenlaakson yläpuolella. Kummallakaan kerralla Penttilä ei saanut näköyhteyttä. Jälkimmäisellä kerralla hän oli ajanut kohdetta takaa toista tuntia, mutta tuloksetta. Kun tutka ilmoitti Penttilän lähestyvän kohdetta ja päässeen 2 km:n etäisyydelle, yhtäkkiä ufo oli tehnyt 90 asteen käännöksen ja edennyt valtavalla nopeudella 12 km:n päähän. Sama oli toistunut uudelleen. Kissa ja hiiri -leikki osoitti ainakin Suomen ilmavoimille, että ufojen tekniikka oli ylivoimaista. Mitä siitä olisi pitänyt päätellä Suomen ilmatilan puolustamisen kannalta? Vai oliko se vain ollut osoitus serkkujemme huumorintajusta?

Mitähän kenraali Rauno Meriö oli tarkoittanut "konkreettisilla" ufohavainnoilla? Pari maan alle piilotettua lautasta ja humanoideja koekaniineiksi? Totta puhuen Meriö osoitti Äyräväisen haastattelussa aitoa kiinnostusta ufoja kohtaan ja sanoi pitävänsä ufotutkimusta hyvin tärkeänä. Hänen mukaansa ufotutkimuksella oli mahdollista kohottaa "ihmisen henkistä tasoa".

Meriö on ehkä tehnyt elinikäisen vaitiololupauksen. Kuronen oli kiinnostunut osallistumaan Suomen Ufotutkijoidenkin toimintaan, mutta olisi edellyttänyt, että hän voisi toimia huomaamattomasti taustajoukoissa.

U14–15

Erään puhelinkeskustelumme yhteydessä Kuronen kertoi kuulleensa "tunnistamattoman lentävän äänen" ilman näköhavaintoa ja kysyi, onko vastaavia havaittu muualla. Osasin vastata, että tunnistamattomat äänet eivät suinkaan ole poikkeuksellisia, ei Suomessa eikä ulkomailla. Lentäjä on ilman muuta asiantuntija tunnistamaan normaalit lentokoneet.

Suunnitellessamme Grannin kanssa ensimmäistä ufo-ohjelmaamme 1990-luvun alussa, yritin saada Kurosen jälleen kameran eteen. Hän totesi, että hän on mielestään jo riittävästi kertonut Porin tapauksesta. Sen sijaan hän suositteli ottamaan yhteyttä Fouga Magisteria ohjanneeseen lentäjään Tarmo Tukevaan.

"Tarmo ei ole koskaan kertonut ufopalloista julkisuudessa, mutta luulisin hänen suostuvan", Kuronen kannusti. Näin kävikin, kun soitin Kurosen antamaan puhelinnumeroon. Enempää miettimättä Tukeva suostui haastatteluun. On mahdollista, että Kuronen ehti soittaa ystävälleen ennen minua. Tukeva kertoi pitävänsä Grannin tv-ohjelmista ja tulevansa

Fouga Magister -suihkukone, jollaisella lentäjä Tarmo Tukeva yritti tavoittaa ufoja Porin sotaharjoituksissa 1969. Silloin tämän Suomen parhaan lentokoneen nopeus oli 700 km/h – kun ufojen arvioitu nopeus oli 11000 km/h.

mielellään mukaan.

Tukevalla olikin viimeisiä mahdollisuuksia astua julkisuuteen oudon ufotapauksen todistajana. Hän kuoli kaksi viikkoa tv-haastattelun jälkeen.

Kontaktihenkilöitä ilmavoimissakin

UAKP16

Vertailukohteena kerron toisesta ilmavoimien ufohavainnosta, joka osoittaa, ettei tuo Porin ufojen nopeus 11 000 km/h ollut edes mikään huippuvauhti. Ilmavoimien teknikko **Osmo Liene** paljasti minulle ufon ylivertaisen nopeuden haastatellessani häntä Grannin tv-ohjelmaan.

Asentaessaan työtoverinsa kanssa Suomenlahden rannalla suurtehotutkaa he seurasivat ufoa, jonka huippunopeudeksi mitattiin maksimissaan 43 000 km/h. Kohdistaessaan tutkaa erääseen saareen he olivat havainneet tuntemattoman lentävän esineen, joka kiersi saaren yläpuolella. Aivan kuin olisi havainnut heidän tarkkailunsa se oli lähtenyt poispäin kiihtyvällä nopeudella. Haastattelun yhteydessä Osmo Liene tokaisi: ”Tätä en olisi saanutkaan kertoa.” Ehkä sen vuoksi tietoa ei mainittu lopullisessa tv-ohjelmassa.

Ufojen ylivoimainen nopeus on yksi syy, miksi parhaimpia ufoja ei voi selittää suurvaltojen kokeilulentokoneilla. Ero ufoteknologian ja kehittyneimpienkin lentokoneiden ja rakettien välillä on liian suuri. Avaruusraketin nopeus suurimmillaan on noin 20 000 km/h. Ongelmana on, että avaruusaluksen laskeutuessa maahan ilmakehän synnyttämän kitkan vai-

kutuksesta aluksen pinta hehkuu punaisena, niin että miehistö on vaarassa palaa kuoliaaksi.

Kirjaani *Ufojen kosminen viesti* sain haastattelun Osmo Lieneltä Vierumäen Ultra-päivillä 1986. Se oli sama tapahtuma, jonka jälkeisenä päivänä sovin toimittaja Ritva Alkun kanssa ufokirjan kirjoittamisesta. Kirjassani on laaja luku Lienen ufokokemuksista otsikolla "Hylätty kontaktihenkilö" (s. 366–371, myös kuvitusta). Se perustui sekä omiin haastatteluihini että Lienen Ultra-lehdelle antamaan kertomukseen vuodelta 1974, avaruusolentojen asettaman 20 vuoden määräajan täytyttyä.

1990-luvulla Osmo Liene liittyi kontaktihenkilöiden vapaamuotoiseen Kosmiset Ystävät -järjestöön, jossa meistä tuli hyvät ystävät. Hän oli leppoisan luotettava, hymyilevä herrasmies, joka joskus halusi korostaa omaa kriittisyyttään: "Suhtaudun muiden kontaktitarinoihin niin epäilevästi, etten voi uskoa juuri muiden kokemuksiin kuin omiini."

Omien ufokokemustensa suhteen Liene oli aina täsmällisen johdonmukainen. Muuten hän varoi puhumasta ilmavoimien asioista. Koskaan hän ei maininnut, että työpaikalla ilmavoimissa olisi kritisoitu hänen avoimuuttaan ufokokemusten suhteen. Myös hänen veljensä, joka ufohavaintojen ja -kontaktien alkuvaiheessa oli ollut silminnäkijänä, työskenteli armeijan palveluksessa, mm. upseerina Santahaminan ilmatorjunnassa. Veli oli ollut hieman kateellinen Osmolle, koska ei ollut päässyt keskustelemaan avaruusolentojen kanssa, vaikka olikin nähnyt heidät vierailun alussa.

Avaruusolennot löysivät virheen kirjastani

Kun vuonna 1992 menimme Grannin kanssa haastattelemaan Osmoa hänen silloiseen asuntoonsa Järvenpäähän, hän kertoi avaruusolentojen käyneen tapaamassa häntä pitkän tauon jälkeen – nuhdellakseen häntä väärän tiedon antamisesta kirjaani. Siis avaruusolennot olivat lukeneet Ufojen kosmisen viestin! (Eivätkä löytäneet kuin yhden virheen, hehheh.)

Osmo oli ollut yksin kotona, kun hän oli kuullut epäselvää puhetta. Hän oli vanha radioamatööri ja vertasi ääntä epäselvään radioyhteyteen. Sitten hän oli tunnistanut vierailijan – ilman mitään näkyvää ufoa tai hahmoa – vanhaksi avaruusystäväkseen, joka oli aikoinaan käynyt arvioimassa hänen sopivuuttaan kontaktihenkilöksi. Osmo mainitsi, että ufokontakteissa olikin ollut pitkä tauko. He olivat kertoneet siirtyneensä jonnekin kauemmas avaruuteen.

Ääni oli sanonut: *"Annoit väärää tietoa ufokirjaan. Emmehän me sinua hylänneet, vaan valitsimme sinut varalle. Ja vielä korostimme, että varamiehen asema on helpompi, koska kokopäiväinen kontaktihenkilö joutuu tavallaan polttamaan elämänsä."*

Liene paljasti minulle, että kun Vierumäellä olin jututtanut häntä, hän oli jo hieman kyllästynyt yhä uudelleen kuvailemaan ufokokemustaan. Siksi hän oli oikaissut kertomuksen yksityiskohdissa.

Myöhemmin Osmo tunnusti minulle, miksi hänet oli jätetty varamieheksi – mitä hän ei ollut ensin kehdannut kertoa. Käyntiensä jälkeen 1950-luvulla olennot olivat tulleet siihen tulokseen, että Osmo oli hieman liian itsekeskeinen ja arvaamaton.

Yritin saada Osmon vielä studiokeskusteluumme, joka käytiin ohjelman *Vieraita taivaalta* toisen ulostulokerran yhteydessä 1992. Puhelimessa Liene kieltäytyi kutsusta ja arveli jo tehneensä oman osuutensa. Samalla hän kuitenkin arvioi tilannetta hieman pessimistisesti: "En usko, että ihmiset ovat vielä valmiita kohtaamaan totuuden ufoista ja avaruusolennoista."

Osmo Liene oli kiinnostunut laaja-alaisesti paranormaaleista ilmiöistä. Tehdessämme tv-haastattelua hän esitteli ohjelman ulkopuolella isoa vuorikristallisauvaa, joka oli olohuoneen pöydällä. "Kristalleihin liittyy mielenkiintoisia energioita", hän pohdiskeli ääneen ja jatkoi kristallia käpäillen: "Tämä näyttää vahvistavan telepaattisia yhteyksiä, olen tehnyt kokeita ystävieni kanssa. Suurempi ongelma on saada yhteys katkeamaan."

UAKP17

Kristallien positiiviset energiat ovat yleisesti tunnettuja rajatiedon ihmisten piireissä. Usein myös ufoissa käyneet ovat kuvailleet, kuinka niiden sisustus on ollut kovin pelkistetty, mutta valtavan kokoiset kristallisauvat ovat toimineet niiden yhtenä energianlähteenä.

Osmo Lienen kieltäytyminen studiokeskustelusta oli kauaskatseista, sillä sain hänen tilalleen legendaarisen ufotutkijan ja lentäjän **Ilpo Koskisen**. Koskinenkin oli jo sen verran iäkäs, että ilman tv-studioon tuloa hänen vakuuttavia ufomuistelmiaan tuskin olisi koskaan saatu tv-kansan nähtäville ja kuultaville.

Koskinen kuoli pian tv-esiintymisensä jälkeen yllättävään sairauteen. Salaliittofaneille voin todeta, että Koskisen kuolemaan ei tiettävästi liittynyt mitään mystistä. Ufo- ja lentäjäveteraani alkoi yksinkertaisesti olla jo niin vanha – oli nuorena vapaaehtoisena ehtinyt sotaankin – että hänenkin oli aika lähteä.

Myös Osmo Liene kuoli pian tv-haastattelumme jälkeen. Kun tieto hänen kuolemastaan tuli, tavoitin hänen aikuisen poikansa, joka kertoi kuolemansyynä olleen äkillisen sairaskohtauksen, muistaakseni aivoverenvuodon. Kuvauksessaan avaruusolentojen vierailusta Osmo oli kertonut, että avaruusolennoilla oli ollut mukanaan (1954) nykyisten kannettavien tietokoneiden näköinen laite. Sen mustavalkoisessa ruudussa he olivat näyttäneet Osmon tulevaa elämää kuvaavia valokuvia. Kaikki muut kuvat olivat toteutuneet paitsi viimeinen, jossa hän oli ollut maahan pudonneena. Hän oli luullut sen esittävän kuolemaansa. Myöhemmin hän oli kyllä kaatunut vaarallisesti ja oli jo uskonut loppunsa tulleen. Koska hän oli siitäkin selvinnyt, hän oli päätellyt, että se lopullinen putoaminen olisi vielä edessä.

Vlado Kapetanovichin ufokontakti Andeilla

UAKP18

Ufotapausten yhtäläiset piirteet eri puolilla maailmaa ovat vakuuttavimpia osoituksia siitä, että ufokokemukset ovat todellisia. Perussa tapasin kolmella eri matkalla sikäläisen, alun perin jugoslavialaisen kontaktihenkilön insinööri **Vlado Kapetanovichin** (kirjailijanimeltään **Vitko**

Novi)[8]. Hän kohtasi laskelmiensa mukaan 170 tunnin ajan avaruusolentoja, joilla myös oli tv-ruutu. Se oli värillinen, ja sillä pääsi tarkastelemaan sekä menneisyyttä että tulevaisuutta ajatuksen voimalla. Sekä Vladon että Osmon olennot olivat ihmisen näköisiä, ja molempia ymmärsi vain jos katsoi heitä suoraan silmiin. Eikä sillä hyvä: katsoessaan olentoa Vlado Kapetanovich ei ymmärtänyt puhetta vain espanjaksi, vaan Jugoslavian synnyinseutunsa kotimurteella.

Viimeisellä Perun matkallani 1997 Vlado kertoi hyvin erikoisen tarinan, jonka hän oli kuullut avaruusolennolta. Tallennan sen tähän siltä varalta, jos joskus **Kennedyjen** ja **Marilyn Monroen** kuoleman yksityiskohdat paljastuvat. Olennon mukaan John Kennedyn todellinen murhaaja oli ollut henkilö, joka oli tuntenut Marilyn Monroen ja yrittänyt saada tämän kautta itselleen tärkeän työpaikan. Kun Monroen vaikutusvalta ei ollut riittänyt, mies oli kostanut Kennedylle. Mielenkiintoinen johtolanka oli, että murhaaja oli lopulta kuollut polkupyöräonnettomuudessa.

Tässä vielä hauska mysteerio, joka liittyi Vlado Kapetanovichin tuloon Liman hotellillemme. Saavuttuamme kantahotelliimme matkanjohtajamme **Rauni Tirri** soitti Vladon kotiin kutsuakseen hänet meitä tapaamaan. Vlado kertoi lähtevänsä heti tulemaan Kuplavolkkarillaan. Hän kuitenkin asui Liman toisella puolella ja normaalisti ajomatka kesti tunnin verran. Päätimme rentoutua tuon ajan hotellin kahvilassa ja sisäpuutarhassa. Raunikin meni nurmikolle ottamaan aurinkoa uimapuvussaan.

Vain 20 minuuttia oli kulunut, kun Rauni yhtäkkiä näki Vladon katselevan häntä huoneensa ikkunasta, josta oli näköala puutarhan puolelle. Kun Rauni oli ihmetellyt nopeaa saapumista, Vlado oli vain hymyillyt salaperäisesti. Oliko kyseessä materialisaatio vai matka ufolla?

Vihreä ufo aiheutti lentokoneiden sähkökatkoksen Chilessä

U19

Seuraavassa esimerkki siitä, miten ufotutkija voi törmätä lentäjän ufohavaintoon melkein missä tahansa. Olin keväällä 2012 matkalla kotoani Inkoosta Helsinkiin paikallisjunalla. Espoon Kauklahdesta junaan astui vanhempi herrasmies. Niitä näitä jutellessamme hän kertoi kansainvälisestä rahtilentoyhtiöstä, jonka hallituksen puheenjohtajana hän toimi. Aiemmin hän oli työskennellyt myös lentäjänä rahtikoneen kansainvälisillä reiteillä.

Ilman, että edes ehdin kertoa olevani ufotutkija, tai edes kiinnostunut aiheesta, hän alkoi ääneen ihmetellä erästä lentokokemustaan Chilessä vuodelta 1983: ”Olimme iltamyöhällä rahtilennolla ja koneen nopeus oli noin 800 km/h. Yhtäkkiä tuli sähkökatkos, ja kaikki pimeni. Tuollainen tilanne lentokoneessa on vaarallinen, jos ei ole varasähköä. Kun mittarit eivät toimineet, käytimme cokispullon nestepintaa vatupassina. Sitten näimme sähkökatkoksen todennäköisen aiheuttajan. Kirkas vihreä piste lensi ohitsemme ehkä kymmenkertaisella nopeudella meihin verrattuna.

Saman tien sähköt palasivat."

Lennonjohdosta otettiin yhteyttä ja kysyttiin: "Havaitsitteko mitään poikkeavaa?" Vastasin: "Kyllä, sähköt katkesivat, kun vihreä valopiste lensi ohitse valtavalla nopeudella. Mutta emme halua tehdä siitä raporttia."

Lennonjohdosta ilmoitettiin, että useat koneet olivat kokeneet sähkökatkoksen ja kertoneet samasta valoilmiöstä, mutta mitään selitystä sille ei ollut löytynyt. Eräästä koneesta kohde oli saatu kuvatuksi videolle.

Puheistaan päätellen mies oli poikkeuksellisen rikas. Laukussani sattui olemaan tuore Minä Olen -lehti, jossa oli Kaija Ahon tekemä ufohaastattelu minusta. Lahjoitin sen miehelle ja lisäsin lehden kulmaan sähköpostiosoitteeni.

"Tässä yhteystietoni, jos haluaisit jutella ufoista enemmänkin", vastasin. En viitsinyt lisätä, että ylimääräinen rahakin olisi tarpeen, hyviin projekteihin.

Eipä ole mies ottanut yhteyttä, ainakaan vielä. Muutaman miljonäärin tuntevana olen kyllä oppinut, että tullakseen miljonääriksi täytyy pitää jokaisesta eurosta kaksin käsin kiinni.

Lähdeviitteet

1) Koivula 1988
2) Luukanen 1991
3) Jung 1959
4) Hopkins 1996
5) Walsh 1990
6) Parker 1991
7) Bowen 1972
8) Novi 1984

Havainto- ja kuvauspaikka Albuquerquesta 30 km etelään, New Mexico, USA, 18.4.1965. Silminnäkijä ja kuvaaja: Apolinar (Paul) Villa. Kamera: Apur, jossa Rokuoh-Sha -linssi 75 mm f/4,5, filminä Kodacolor 120.

Ufo muuttui välillä häikäisevän kirkkaaksi, ja aiheutti voimakkaan paikallisen tornadon. Ufosta tuli ulos kolme avaruusolentoa.

16.6.1963 Villa oli tavannut Peraltassa (15 km etelään Albaquerquesta) ufon ja yhdeksän olentoa. He olivat tulleet ulos hopeisesta kiekosta, joka oli laskeutunut kolmen jalan varaan. Villa oli keskustellut 1½ tunnin ajan olentojen kanssa, jotka kertoivat tulleensa Coma Berenices -nimisestä tähtikuviosta.

Kuortaneen

GEORGE ADAMSKI

tiedemies joka voi sanoa

olen ollut
lentäväll
lautasella

2 Suomalaisen ufotutkimuksen alkuvaiheita

Sekalaisessa seurakunnassa lentäjiä, talousmiehiä, pappeja ja urantialaisia

Olen monet kerrat jutellut lentäjien kanssa ufoista. Heistä mielenkiintoisin on ollut legendaarinen lentokapteeni ja ufotutkija Ilpo Koskinen. Koskinen oli 1960-luvulla suomalaisen ufotutkimuksen uranuurtajia. Hän yhdessä **Joel Rehnströmin** ja **Arvi Merikallion** kanssa perusti ensimmäisen suomalaisen ufotutkimusjärjestön Lentolautasliitto ry:n vuonna 1960. Sitä ennen Joel Rehnström oli ehtinyt käynnistää Porvoossa paikallisen Lentävät lautaset -kerhon. Lentolautasliiton perustamiskirjassa oli heti selkeät näkemykset:

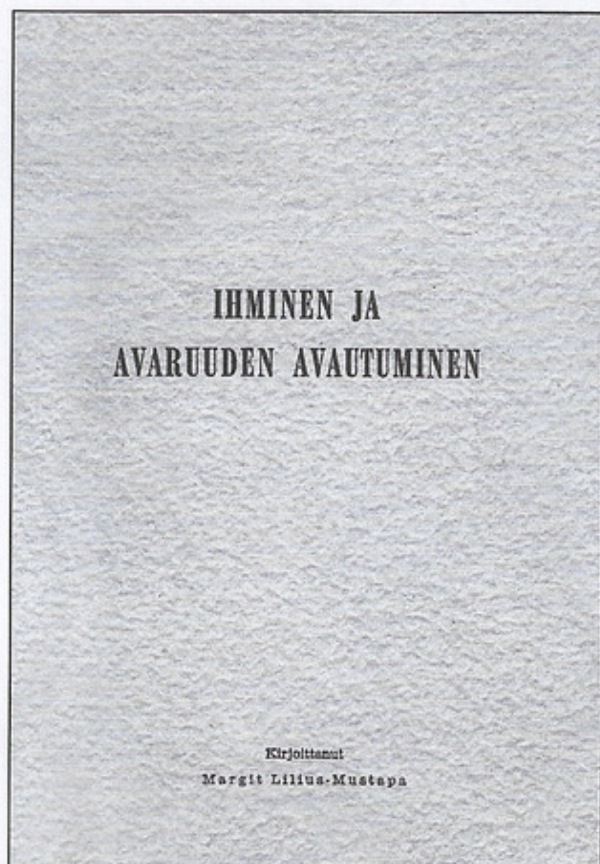
- Todistettuna pidetään lentolautasten olemassaolo. Lentolautasilla tarkoitetaan tällöin muista maailmoista peräisin olevia ohjattuja esineitä.
- Todennäköisenä pidetään sitä, että lentolautasilla liikkuu avaruuskansojen edustajia, jotka ovat olleet yhteydessä joihinkin maan kansalaisiin.
- Mahdollisena pidetään sitä, että avaruuden kansoilla on merkillinen sanoma maan ihmisille. [1]

Yläkuva: Interplanetistit ry:n toiminnan hiipuessa Tapani Kuningas siirtyi suomalaisen ufotutkimuksen johtoon 1960-luvun lopulla. Kuvassa Kuningas on avaamassa viimeisen kerran Ultra-päiviä 2009.
Vasen alakuva: Suomen ufotutkimuksen pioneeri, lentokapteeni Ilpo Koskinen kohtasi ufoja viisi kertaa. Juuri ennen kuolemaansa hän ehti esiintyä tv-ohjelmassamme v. 1992.
Oikea alakuva: Vuonna 1962 suomeksi ilmestynyt George Adamskin kirja "Olen ollut lentävällä lautasella" herättää edelleen keskustelua puolesta ja vastaan – yli 50 vuotta ilmestymisensä jälkeen.

Daniel Fry oli (Adamskin ja Kraspedonin ohella) ensimmäisiä kontaktihenkilöitä, jotka julkaisivat avaruusolennoilta saamiaan viestejä. Fryn kirja ilmestyi suomeksi 1962 ja sen toisena suomentajana oli oopperalaulaja Ture Ara.

Suomen baletin uranuurtaja Margit Lilius-Mustapa (1899–1991) oli myös kontaktihenkilö. Muutettuaan Yhdysvaltoihin hän kirjoitti 1950-luvun lopulla kokemuksistaan englanninkielisen kirjan, joka oli maailman ensimmäisiä kontaktikirjoja. Kirja ilmestyi suomeksi nimellä "Ihminen ja avaruuden avartuminen". Lilius-Mustapa toi 1960-luvulla Suomeen kosmisen Urantia-kirjan, jota esitteli mm. Interplanetistit ry:n tilaisuuksissa, jossa kirja herättikin suurta kiinnostusta.

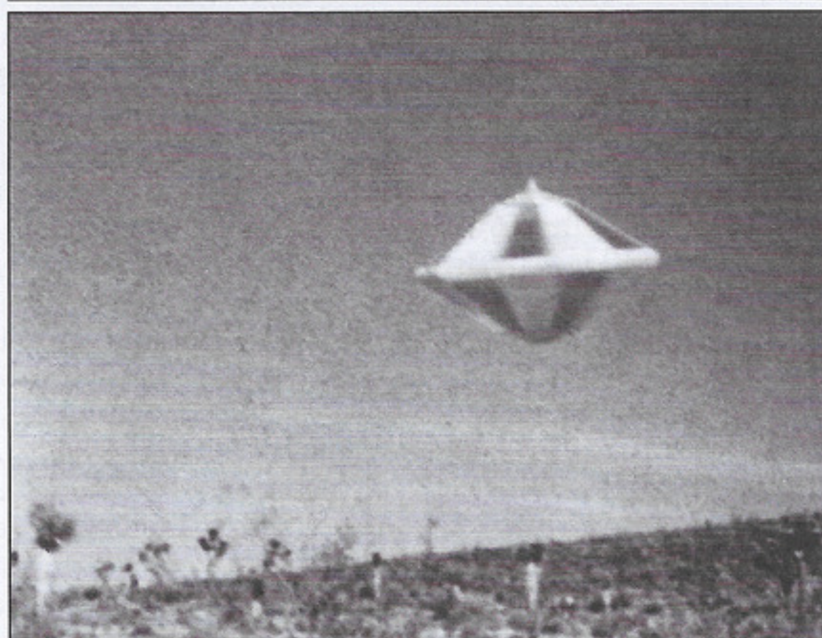
Merlin, Oregon, USA, toukokuu 1964. Kuvaaja ja silminnäkijä: rakettimoottorien kehittäjä, teknikko Daniel Fry, josta jo vuonna 1950 oli tullut kontaktihenkilö. Kamera: Bell-Howell -elokuvakamera.

Fryn vv. 1950–1954 kohtaamat avaruusolennot olivat kertoneet eläneensä kauan sitten maapallolla, mutta ydinkatastrofin jälkeen lähes 30 000 vuotta sitten olivat paenneet Marsiin. Myös sieltä he olivat joutuneet lähtemään, ja asuivat nyt avaruusaluksillaan.

Joshua Tree, Kalifornia, USA, toukok. 1965. Nämä kaksi kuvaa Daniel Fry otti samalla Bell-Howell -kameralla kuin vuoden 1964 kuvat.

On erittäin mielenkiintoista, että suomalaista ufotutkimusta on nyt tehty 50 vuotta, eikä virallisesti ole päästy edes näin pitkälle meneviin johtopäätöksiin.

Ehkä näin viisaita ja lennokkaita oivalluksia syntyy, kun pöydän ääreen istuu lentäjä, ekonomi ja pastori (Koskinen, Rehnström ja Merikallio). Rehnströmin perustama Vimana-kustantamo suomensi ja julkaisi ufonnäkijöiden ja kontaktihenkilöiden **George Adamskin**[2] ja **Daniel Fryn**[3] ensimmäiset kirjat 1962.

Kauppat. kand. Joel Rehnströmistä tuli myöhemmin Helsingin ruotsinkielisen kauppaopiston rehtori (siinä Linnanmäen kyljessä), joka visusti vaikeni ufoharrastuksestaan oppilaitoksellaan. Hänen esitelmöidessään Ultra-päivillä 1970-luvun lopulla Forssan Kreivilässä, hänestä ei saanut ottaa ensimmäistäkään valokuvaa. Nykyisin Rehnström viettää eläkevuosiaan kotikunnassani Inkoossa, kiinteistöbisnestä harrastaen.

Arvi Merikallio oli 1960-luvun alussa Vilppulan kirkkoherra ja lestadiolaisen uuden herätyksen ainoita pappeja. Itse satuin syntymään juuri tuohon "piskuiseen laumaan". Läheltä seurasin, kuinka kukaan uskonveljistä ei näyttänyt ymmärtävän Merikallion ufoharrastusta, ja vähiten hänen pastoripoikansa. Myös **Leevi Merikallio** on toiminut kirkkoherrana (mm. Pihtiputaalla ja Nurmeksessa), mutta ufoaihetta hän on karttanut tiukan tiiviisti – vaikka huumorimiehiä onkin.

Joulukuussa 2012 sain mielenkiintoisen viestin Limingan entisen kirkkoherran **Eelis Kurkelan** pojalta **Lauri Kurkelalta**. Myös Eelis Kurkela kuului uuden herätyksen harvoihin pappeihin. Lauri, joka itse oli perustamassa Oulun Ufokerhoa 1968, kertoi, että pari vuotta sitten kuolleen isänsä jäämistöstä oli löytynyt jäsenkirjeitä Suomen Planetistien Seuralta, Arvi Merikallion 1960-luvulla perustamalta ufojärjestöltä. Ehkä Merikallio oli laskenut kosmisen siemenen muidenkin hengenmiesten mieliin, vaikka nämä eivät ufoharrastuksiaan julkisesti tunnustaneetkaan.

Voi olla, että Adamskin ja Fryn avaruusveljien positiivinen ja ydinkokeita kritisoiva sanoma vielä yhdisti Merikallion, Rehnströmin ja Koskisen. Kauaa tämä "epäpyhä allianssi" ei kuitenkaan kestänyt. Ylhäältä tuli uudenlainen kosminen kosketus: *Urantia*, yli 1000 sivua 1950-luvulla englanniksi julkaistua, osittain kanavoitua viestiä.[4] Siihen hurahti suuri osa Lentolautasliiton johtohenkilöitä.

UAKP20–22

Urantia-kirjan toi maahamme 1960-luvulla Suomen baletin uranuurtaja **Margit Lilius–Mustapa** (1899–1991).[5] Avasiko sorean balettitähden askel poikien silmät? Margit oli muuttanut Yhdysvaltoihin ja alkanut saada kontakteja ihmisen näköisiin avaruusolentoihin. Vaikka Urantiassa on yli 300 sivua Jeesuksen elämäkertaa, kirkkoherra Merikallio halusi pysyä tiukemmassa Raamattu-tulkinnassa. Hänen perustettuaan oman ufojärjestönsä nimeltään Suomen Planetistinen Seura, Lentolautasliitto vaihtoi nimensä Interplanetistit ry:ksi.

Tapani Kuninkaan muistelmista löytyy vuodelta 1967 mielenkiintoinen hengen miesten kohtaaminen. Planetistinen seura kutsui Suomeen yhdysvaltalaisen ufotutkijan tri **Frank E. Strangesin**[6], joka esiintyi neljässä kaupungissa, mm. Helsingissä (Kauppakorkeakoulun juhlasalissa) ja Tampereella, jossa Kuningas osallistui hänen yleisötilaisuuteensa.[7]

Strangesin hämmentävin väite oli, että hän oli kohdannut ihmisen näköisen avaruusolennon nimeltään **Val Thor**, josta hänellä oli valokuviakin. Kirkkoherra Merikallion ohella paikalla oli toinenkin suomalainen saarnamies, kirjailija **Leo Meller**, joka toimi Strangesin tulkkina. Erityisesti Stranges kiinnosti Merikalliota ja Melleriä varmaankin siksi, että Frank Stranges oli pappi.

Tri Frank E. Stranges oli pappi, joka kertoi tavanneensa Val Thor -nimisen avaruusolennon. Suomessa hän vieraili 1967 tilaisuuksissa, joissa isäntinä toimi kaksi muuta ufotutkijapappia Arvi Merikallio ja Leo Meller.

Leo Melleristä tuli jonkin sortin ufoasiantuntija, mutta melko pian hän päätyi siihen johtopäätökseen, että ufot olivat itse Saatanan salajuoni.[7] Ehkä eniten Meller on tullut tunnetuksi maailmanlopun ennustajana (Johanneksen Ilmestyskirjan pohjalta) ja Raamattujen salakuljettajana Neuvostoliittoon. Kuuntelin 1970-luvulla Mellerin propagandapuheen, jonka hän piti Helsingin Johanneksen kirkon saarnastuolista. Siinä hän väitti, että neuvostoliittolaisessa tietosanakirjassa rakkaus selitetään ihmisen suun kautta toiseen ihmiseen siirtyvillä bakteereilla.

Kun suomalaiset ufotutkijat innostuivat kääntämään Urantia-kirjaa, suurimman työn aluksi teki Joel Rehnström, mutta erinomaiseksi kielentuntijaksi osoittautui myös ufotutkija **Aili Nurmiaho**. Pikavauhtia saatiin aikaan raakakäännös, joka monisteina levisi Ouluun asti. Käännöstyössä oli kuitenkin vielä pitkä tie edessä: lähes 30 vuotta kului, ennen kuin yhdysvaltalainen Urantia-säätiö hyväksyi suomennoksen kirjaksi painettavaksi.

1980-luvun lopulla tutustuin toiseen viisaaseen hengennaiseen ja Urantian suomentajaan **"Lissu" Gullichsen**iin, joka itsekin oli kanavoija. Kaksi hänen kirjaansa julkaistiin kirjailijanimellä **Anna-Maija Rahkola**: *Tietoa tuonpuoleisesta* (1984) ja *Muutoksen aika* (1986)[8]. Hän uskoi saavansa kirjan *Muutoksen aika*[9] viestit samalta lähteeltä kuin mistä *Urantia-kirja* oli tullut. Lissu kuuli tekstin valmiina englanninkielisinä lauseina takaraivossaan ja kirjoitti ne suoraan paperille.

Niissä ennustettiin ihmiskunnalle suuria mullistuksia, jotka olisivat kuitenkin portti henkisesti parempiin aikoihin. Lähivuosina tultaisiin löytämään entistä toimivampi ja yksinkertaisempi aurinkoenergian sovellutus. Myös uusi aurinko ilmestyisi ennen vuosituhannen vaihdetta.

Ufoviestejä uusista taivaankappaleista ja teknologian vaaroista

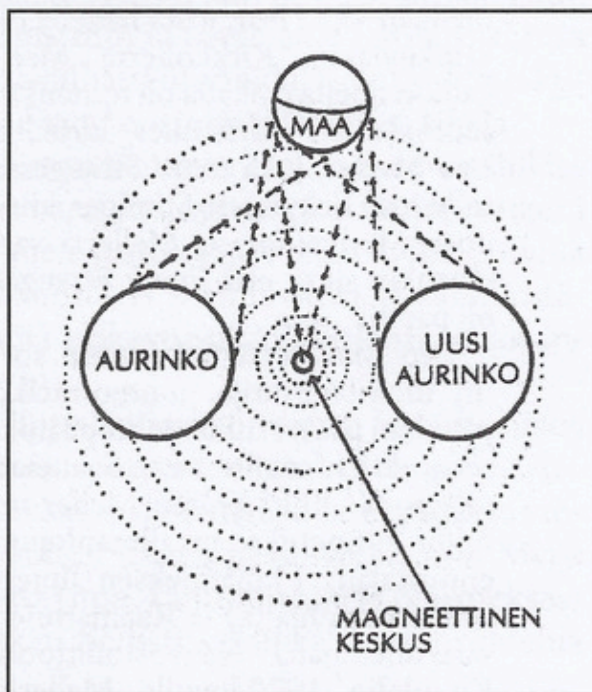
Aurinkoenergian hyödyntämisestä on tehty satoja sovellutuksia viimeisten 30 vuoden aikana, mutta vasta nyt lähestytään sellaisia sähköä tuottavia aurinkopaneeleja, joissa niiden hinta ei aseta liian korkeaa kynnystä. Sen sijaan toista aurinkoa on ennustettu maapallolle yhä uudelleen, legendaarisesta **Nostradamuksesta**[9] lähtien, mutta turhaan. On paljastunut, ettei sinänsä kahden auringon asetelma ole kovinkaan harvinainen avaruudessa, virallisen tähtitieteenkään mukaan.

Uuden auringon ilmestymistä ennusti myös **Dino Kraspedonille**[10] avaruusaluksen kapteeni Angatuba-vuorilla Brasiliassa. Kohtaaminen tapahtui samaan aikaan marraskuussa 1952 kuin George Adamskin ensimmäinen kontakti Kalifornian autiomaassa, mutta Kraspedon julkisti kohtaamisensa kirjassaan vasta kuusi vuotta myöhemmin.

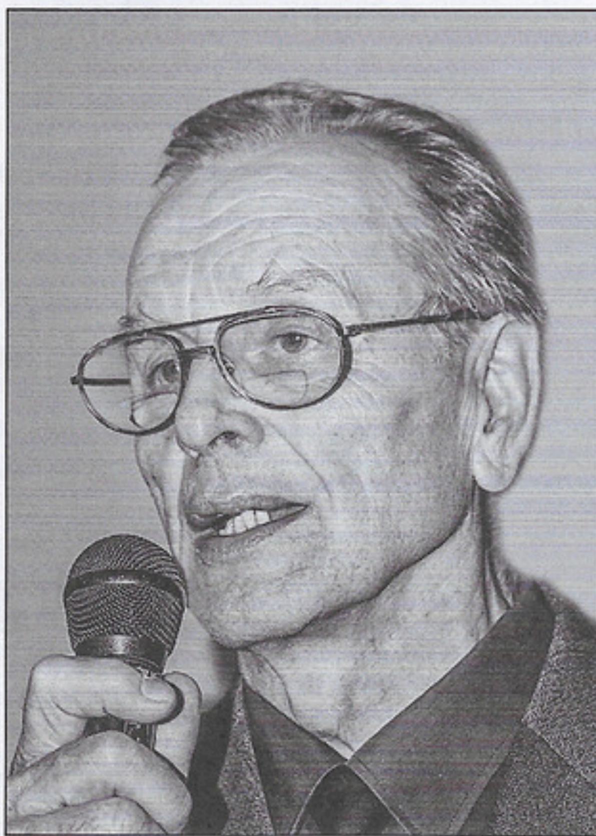
Samoilla Ultra-päivillä Vierumäellä 1986, joilla tapasin Osmo Lienen ja Ritva Alkun, esiintyi juhlasalissa selvänäkijä **Sylvia Tirkkonen**. Ohjelman mukaisen esitelmänsä sijasta hän oli saanut sisäisen kehotuksen lukea Kraspedonin saamia avaruusviestejä.

Olento kertoi Kraspedonille kaksi syytä heidän saapumiseensa: ydinenergian vaarat sekä uuden auringon ilmestyminen. Kraspedonin mukaan toinen aurinko tulisi ennen vuosituhannen loppua ja aloittaisi uuden aikakauden. Aurinko lähestyisi Kravun tähtikuvion suunnasta ja olisi aluksi näkymätön. Myöhemmin se näkyisi punertavana ja sen jälkeen muuttuisi siniseksi.

Viime vuosina ufoviesteissä on uudeksi taivaankappaleeksi ennustettu

Kontaktihenkilö Dino Kraspedonin piirros uudesta auringosta avaruusolennon viestin mukaisesti.

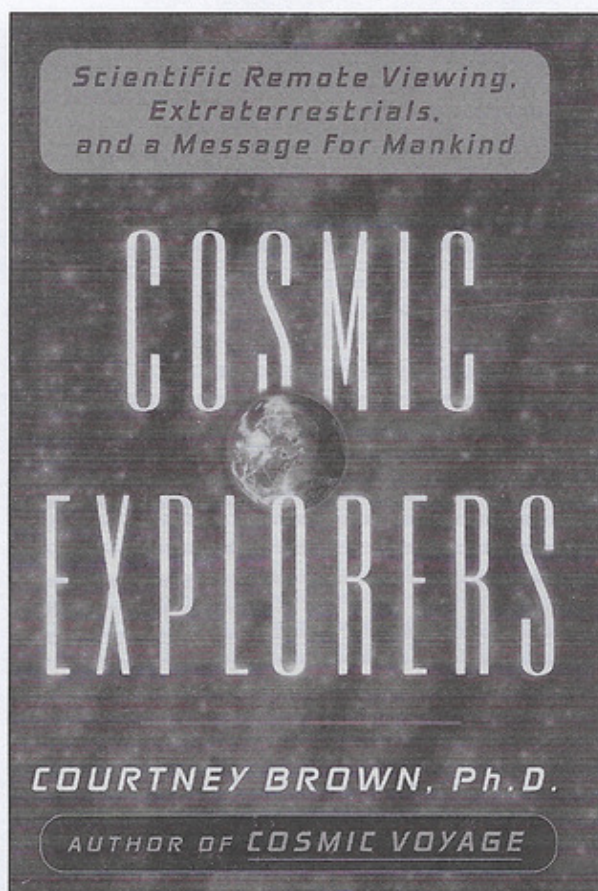

Dipl.ins., fil.maist. Ahti Karivieri on ollut paras paranormaalien ilmiöiden opettajani, joka hallitsee sekä normaalit luonnon- ja insinööritieteet että ufot ym. rajatiedon ilmiöt.

useimmiten Nibirua, sumerilaisten historiassa kuvattua planeettaa. Se kiertää aurinkoamme pitkän soikeaa rataa ja saapuu maapallon lähelle vain joka 3600 vuoden päästä. Tästä aiheesta on useita menestyskirjoja kirjoittanut historioitsija **Zecharia Sitchin**[11], jonka näin esitelmöitsijänä Frankfurtin ufokonferenssissa 1989.

Pudasjärven ufoseminaarissa 1997 oppi-isäni Ahti Karivieri kertoi minulle Nibirun juuri saapuneen. Hänen mukaansa Nibiru oli jo maapallon lähituntumassa, mutta yhdysvaltalaiset tähtitieteilijät eivät saaneet asiaa vielä paljastaa.

Nibiru-planeetta on päässyt mukaan Star Trekin uusimpaan 3D-elokuvaan *Into Darkness* (ohj. **J. J. Abrams**), jonka näin kesäkuussa 2013. Elokuvassa nibirulaiset on kuvattu alkeellisena avaruusrotuna, kalkinvalkeina humanoideina, jotka suhtautuvat avaruusalus Enterprisen miehistöön jumalina. Valitettavasti 3-ulotteisuus ei paranna tämän elokuvan laatua verrattuna esimerkiksi upeaan Avatar-elokuvaan.

Apul.prof., tri Courtney Brown on kouluttautunut kaukokatseluun (remote viewing) ja tutkinut sen avulla mm. ufoja ja avaruusolentoja. Hän on kirjoittanut ufokirjat "Cosmic Voyage" ja "Cosmic Explorers".

Eipä silti, varsin usein Karivieren ajatukset ovat liidelleet kauemmas kuin meidän tavallisten kuolevaisten. Kun maailmalla on kehitetty ns. kaukokatselua eli remote viewingia jopa vakoilukäyttöön, Karivieri on samaan aikaan ja tapaan soveltanut hypnoosia. Vuosikymmenien ajan hänellä on ollut ryhmä herkkiä koehenkilöitä, joita hän on hypnoosissa lähettänyt monenlaisiin kaukokohteisiin, joista muuten on ollut vaikea saada tietoa. Ryhmään on kuulunut useita ufoaktivistiystäviäni, lähinnä Tampereelta, jossa Karivieri asui toistakymmentä vuotta.

UAKP23

Vuonna 1995 olimme kuuntelemassa Tulisielu-tv-sarjan tekijöiden kanssa (korvat tulessa) Porvoossa, kuinka Karivieri piti hurjaa luentoa paraikaa taivaalla kiitäneestä Hale Bopp -komeetasta. Kaukohypnoosissa oli paljastunut, että komeetan yhteydessä oli valtavan kokoinen ufo, joka pystyi sieppaamaan jopa maapallon kokoisia kappaleita.

Eipä silti, ei Karivieri ollut ainoa komeettaufoon uskova. Kokonainen yhdysvaltalaislahko Heaven's Gate (Taivaanportti) teki sen vuoksi maaliskuussa 1997 joukkoitsemurhan. 39 jäsentä surmasi itsensä kolmessa erässä. Heidän oppi-isänsä, entinen musiikinopettaja, laulaja ja ufomies

Marshall Applewhite sai heidät uskomaan, että teollaan he pääsisivät Hale Boppin takana odottavaan avaruusalukseen ja pakoon maapallolla pian tapahtuvia katastrofeja. (Ks. Jacques Vallèe: *Messengers of Deception – UFO Contacts and Cults,* Ronin Publishers, USA 1979.)[12]

Myös yhdysvaltalainen apulaisprofessori ja kirjailija **Courtney Brown**[13] sai kaukokatselulla tietoa komeetan yhteydessä lentävästä avaruusaluksesta.

Tällaisten kosmisten väitteiden ja tutkimusten yhteydessä olen joutunut hyvin vaikeasti arvioitavien kysymysten eteen. Yksi avainkysymys on: Miksi kuulennot lopetettiin juuri kun ne oli saatu menestyksekkäästi alulle? Meidän tai edes huipputoimittajien ja -tutkijoiden on lähes mahdoton olla varmoja, mitä suurvaltojen avaruuslennoilla todellisuudessa on tapahtunut.

Jo kymmenien vuosien ajan on ufo- ja salaliittopiireissä kiertänyt väite, jonka mukaan kuun näkymättömällä puolella on jo kauan ollut suurvaltojen salaisia tutkimuskeskuksia. Samojen lähteiden mukaan myös matkat Kuusta Marsiin pyörivät täyttä päätä. Ehkä hienointa tuossa väitteessä olisi, että USA ja Venäjä tekevät tätä yhteistyötä sulassa sovussa. Väitteen on esittänyt mm. yhdysvaltalainen kontaktihenkilö ja entinen CIA:n agentti **Michael Collier**.

Hieman saman tyyppisiä ovat väitteet, joiden mukaan ensimmäisellä kuulennolla astronautit joutuivat keskeyttämään kuukävelynsä ja palaamaan maahan, kun lähistölle ilmestyi ufoja ja avaruusolentoja. Internetissä kiertää sitkeästi myös toisen äärilaidan väite, jonka mukaan koko ensimmäinen kuulento olikin kuvattu studiossa…

UAKP24

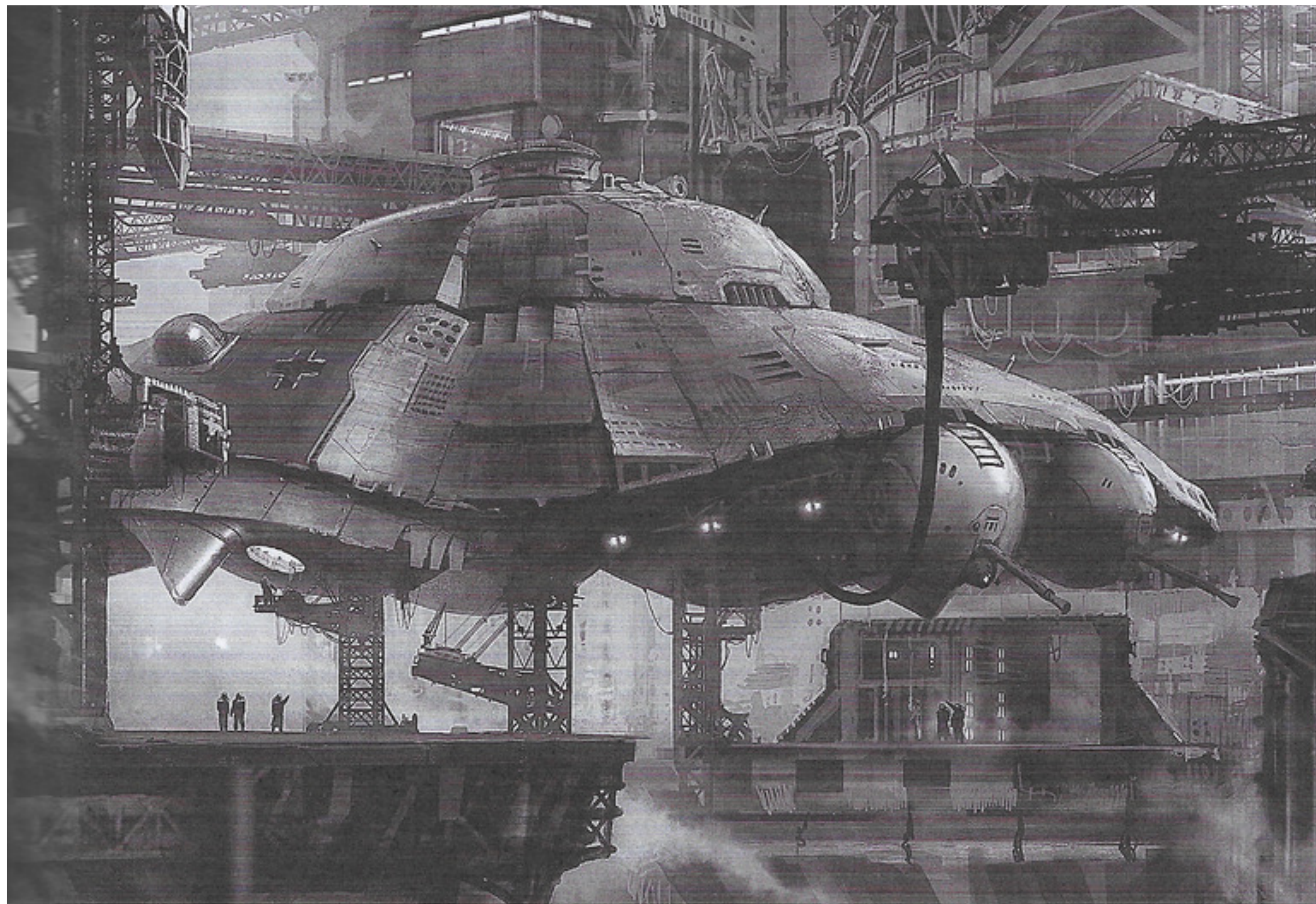
Ja molemmille väitteille löytyy tietysti "todisteiksi" kuva-aineistoa. Kaikki kokeneet, kuvaustekniikkaan perehtyneet ufotutkijat tietävät ilman muuta, että nykypäivänä mikään kuva ei riitä todisteeksi mistään, koska kuvamanipulaatio tietokoneilla on nykyisin kovin helppoa. Mutta kuvilla on edelleen oma arvonsa varsinkin, jos kohde on samanaikaisesti nähty paljain silmin. Tätä kriteeriä eivät useinkaan täytä viime vuosina niin suosituiksi tulleet orb-kuvat, joista osa on digikameran linssin tarkennusvirheitä.

U25

Tällä en suinkaan tarkoita, etteikö osa valokuviin ilmestyneistä valopalloista olisi aidosti erilaisten henkimaailman ja ufoilmiöiden aiheuttamia. Mm. keihäänheiton olympiavoittaja **Pauli Nevala** kuvasi kotipihallaan Teuvalla isoa vinoneliön muotoista valoilmiötä, joka liikkui pihan poikki. Paitsi että valoilmiö tuli kuvaan, Nevala ja hänen tyttärensä näkivät valon paljain silmin. Vinoneliölle ei ole tähän päivään mennessä löytynyt ensimmäistäkään normaalia selitystä.[14]

Olympiavoittaja Pauli Nevala tutkii keihäskaarien ohella myös ufoja. Hän seurasi ja kuvasi tyttärensä kanssa kotipihan yli leijaillutta vinoneliön muotoista ufoa.

Natsien hyökkäysalus Haunebu V - parodisesta Iron Sky -elokuvasta.

Natsien ufot Kuusta vai Aldebaranilta?

Keväällä 2012 valmistui suomalaisen elokuvayhtiön kansainvälinen menestyselokuva *Iron Sky*. Sen etäisenä lähtökohtana oli väite Natsi-Saksan upseerien paosta Etelänapa-mantereelle toisen maailmansodan jaloista. Elokuvassa koomista scifi-visiota oli liioiteltu väittämällä, että natsit pakenivat Kuun pimeälle puolelle, jossa he kehittelivät Maan valtaussuunnitelmia. Väitteet natsien ufoprojekteista ja paosta ovat kiertäneet ufo- ja salaliittopiireissä viime vuosikymmenien aikana. Tarinan tueksi on esitelty useita valokuvia kiekkomaisista ufoista. Kun ensimmäisen kerran kuulin väitteestä, epäilin sitä suuresti. Jos Saksan onnistui kehittää ylivoimaisia ilma-aluksia, miksi he kuitenkin hävisivät sodan? Vastaväitteen mukaan aluksia ei yksinkertaisesti ehditty saada valmiiksi ja aseistetuiksi ennen natsiarmeijan romahdusta.

Muutaman vuoden näitä väitteitä pohdittuani ja saatuani lisätodisteita, pidän lentolautasprojektia jo aivan mahdollisena, ainakin osittain. Ennen *Iron Sky* -elokuvan ensi-iltaa sen tuottajaa **Jarmo Puskalaa** haastateltiin Ultra-lehdessä. Hän oli löytänyt hämmästyttävän määrän dokumentteja ja väitteitä Natsi-Saksan lautasprojektista.

UAKP26

Huippuinsinöörinä Wernher von Braun (1912–1977) sai anteeksi natsitaustansa. Hän oli Yhdysvaltain avaruusohjelman tärkeimpiä tekijöitä, mm. kuuraketti Saturn V:n pääsuunnittelija. Myös ufoihin hän oli perehtynyt.

Projektin taustalla väitetään olleen Thule-Vril -niminen yhteisö, jonka kautta syntyi kontaktiyhteys Aldebaran-nimiselle planeetalle. Sieltä saatiin Saksan lentolautasten suunnitelmat. Lautastyyppejä oli useita, mm. Haunebu- ja Vril-nimisiä. Kun kymmeniä natseja tuomittiin sotasyyllisinä, Natsi-Saksan lentokone- ja raketti-insinöörit olivat suuria sankareita, joista yhdysvaltalaiset ja venäläiset kävivät kovaa kilpailua. USA:n saamista huippuinsinööreistä tärkein ja kuuluisin oli **Wernher von Braun**. Vuosikymmenien aikana häneltä on myös saatu positiivisia, tosin epävirallisia lausuntoja ufoista ja avaruusolennoista.

U27

Lähinnä Karivieren vuoksi olin hieman pettynyt, ettei Nibiru-planeettaa ilmestynytkään, kuten ei juuri muitakaan vuoden 2000 vaihteeseen ennustettuja mullistuksia. Vajaata vuosikymmentä myöhemmin Oriveden ufoseminaarissa 2009 yöstä tupsahti salaperäinen **Angelica**. Hänet heti nimesin naispuoliseksi **Indiana Jonesiksi** (joka yhdessä uusimmista Steven Spielbergin[16] elokuvista seikkailee natsiufojen jäljillä). Kun Angelica nuorine oppilaineen väitti Nibirun olevan jo 40 kilometrin etäisyydellä – esittelivätpä valokuviakin, epämääräisiä palloja, ehkä jonkinlaisia orb-kuvioita – olin sillä kertaa jo helpottunut, ettei Nibirua vieläkään saatu niskaamme...

Kraspedon, ufokontaktien uranuurtaja

UAKP28–30

Dino Kraspedonin ufo- ja kontaktikokemukset alkoivat olympiavuonna 1952. Myös olympialaisten avajaisissa Helsingissä kymmenet ihmiset näkivät pitkänomaisen ufon stadionin yläpuolella – kuten tasan 60 vuotta myöhemmin Lontoon kisojen avajaisissa. Kraspedon näki Brasilian vuoristossa ufoja kahdesti, ja toisella kerralla hän pääsi ufon sisälle tapaamaan avaruusolentoja.

Vajaan puolen vuoden kuluttua ensikohtaamisesta ihmisen näköinen avaruusolento tuli Kraspedonin kotiin Sao Pauloon, ja he tapasivat myöhemminkin useita kertoja. Ensimmäisellä vierailulla lentävän lautasen

kapteeni oli tekeytynyt kierteleväksi saarnamieheksi, jollaiset olivat kaupungissa tavallisia sunnuntaisin – jotta ei olisi järkyttänyt Kraspedonin vaimoa. Vielä tuohon aikaan älyllisesti ja tieteellisesti suuntautunut Kraspedon oli ateisti, mutta otti vieraan kuitenkin vastaan.

Hän tunnisti miehen heti samaksi, jonka oli kohdannut vuoristossa lentävässä lautasessa. Tervehtiessään Kraspedon valitteli, ettei ollut harvinaiselle vieraalle muuta tarjottavaa kuin "ystävyyden käsi".

Mies vastasi: *"Jos sinä antaisit minulle koko maapallon, mutta et ystävyyden kättä, se ei olisi minkään arvoista."*

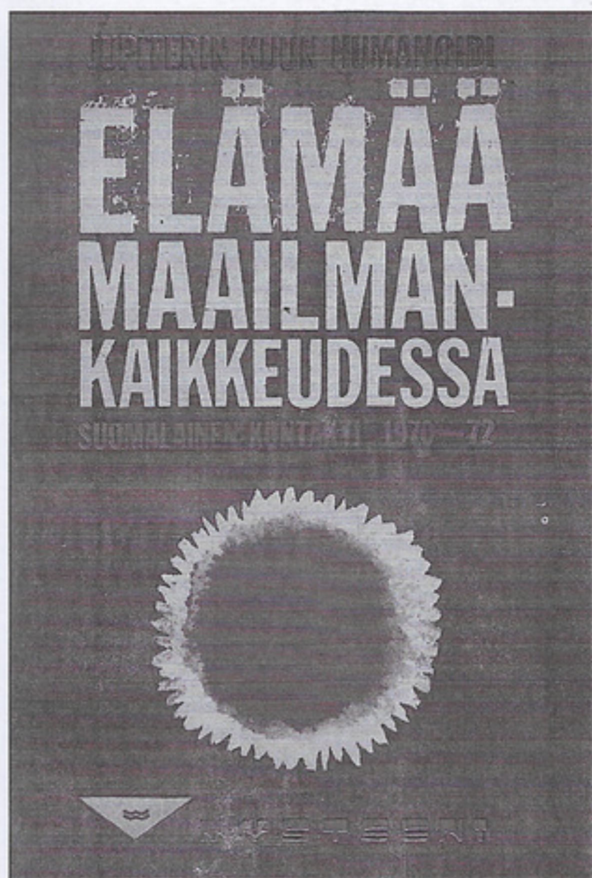
Samantapaisia "jeesusmaisia" vastauksia vieras harrasti myöhemminkin. Mutta ne näyttivät toimivan ja toimivat tänäkin päivänä – niin kuin useimmat Jeesuksenkin ikivanhoista lausahduksista toimivat sille, joka niitä kokeilee käytännön elämässä.

Joillakin tapaamiskerroilla mukana oli Kraspedonin ystävä, arvostettu professori, joka ei halunnut nimeään julkisuuteen. Olento olisi kertonut heille mieluiten ihmiskunnan uhkakuvista ja henkisistä perusasioista. Kun kuitenkin fysiikan ja matematiikan professori halusi keskittyä tieteeseen, vieras ei ylenkatsonut tieteellistäkään keskustelua.

Kysymykseen, koostuuko luonto materiasta vai energiasta, avaruusolento totesi, ettei tunne kovin hyvin ihmiskunnan terminologiaa.

Kraspedon tarkensi: "Tarkoitatko matemaattisia termejä?" Vieras vastasi: *"En, paremminkin teologisia termejä. Ihminen voi ymmärtää luonnon ilmiöt vasta kun hän ymmärtää Jumalan olemuksen."*

Vieras paljasti, että heidän tietonsa ja teknologiansa olivat huomattavasti ihmiskuntaa korkeammalla tasolla. Hänen mukaansa esim. maan vetovoima eli gravitaatio on kuvitelma. Tosiasiassa se on *"maan magneettikentän pystysuora osa ja johtuu planeettojen välisen tiheyden eroista sekä maan ilmakehästä"*.

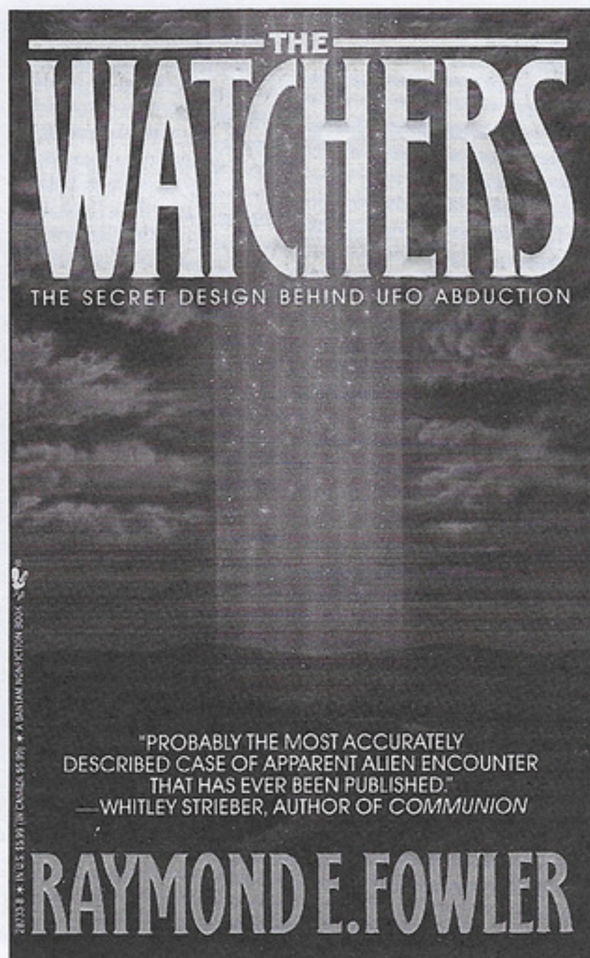

Jorma Elovaaran Mysteeni-kustantamo julkaisi 1973 kirjan suomalaispojan kontaktiviesteistä. Ufotutkija Timo Pyhälä tutki tapausta ja kirjoitti muistiin 14-vuotiaan pojan kontaktikertomukset.

Jupiterin kuun humanoideja myös Suomessa

Avaruusolento paljasti myös jonkin verran ufojen liikkumistekniikasta maan lähellä: alukset synnyttävät tyhjön aina sille puolelle, minne päin ovat liikkumassa, jolloin vastakkaiselta puolelta ilmanpaine työntää niitä eteenpäin. Liikaa hän ei halunnut paljastaa korkeampaa teknologiaa, koska hänen mukaansa ihmiskunta käyttäisi tietoa väärin sotateknologiaan ja luonnon tuhoamiseen. Se vaarantaisi myös olento-

Viimeisessä tapaamisessamme ufotutkijapioneeri Aili Nurmiaho antoi minulle kirjan "Watchers", joka kertoo suomalaistaustaisesta Betty Andreassonista. Kirjan on kirjoittanut USA:n armeijassa työskennellyt ufotutkija Raymond Fowler.

jen oman turvallisuuden. Hän kertoi kotipaikakseen Jupiterin kuut Ganymedes ja Io, joiden väliä he säännöllisesti kulkevat.

UAKP31

Tämä on mielenkiintoinen yksityiskohta, sillä 1970-luvun alussa ufotutkija **Timo Pyhälä** tutustui 14-vuotiaaseen suomalaispoikaan[15], joka sai viisaita viestejä automaattikirjoituksella Jupiterin kuun humanoidilta noin 1,5 vuoden ajan. Aikuistuttuaan nuorimies tuli uskoon ja leimasi vastaanottamansa tekstit alitajunnan tuotteiksi. Useimmat kristilliset lahkot leimaavat kanavoinnin ja automaattikirjoituksen paholaisen eksytyksiksi, vaikka Raamattu on täynnä vastaavia ilmiöitä, mutta eri sanoilla kuvattuina (profetoiminen, Jumalan ääni, enkelin ilmoitus).

Kraspedonin tapaaman avaruusolennon mukaan liian aikainen pääsy korkeamman teknologian pariin voisi olla katastrofaalista: *"Se mitä haluan kertoa sinulle, voisi tuoda tuhon jopa meille, koska se tekisi teille mahdolliseksi saavuttaa kotimaani. Uhka, joka riippuu maapallon yläpuolella ihmisen teknologisen kehityksen vuoksi, olisi myös meidän yllämme, ja se saattaisi muuttaa ihmiset paholaisiksi."*

Vieras jatkoi: *"Olen hämmästynyt siitä, että maan tiedemiehet edelleen luottavat tieteeseen huolimatta kaikista sen virheistä, joita he eivät ole kyen-*

neet korjaamaan. Lisäksi he kieltävät ylimmän tieteen, joka on Jumala. He ovat kuin kiiltomadot, jotka ovat ihastuneet omaan valoonsa, ja huutavat muille kiiltomadoille: 'Aurinkoa ei ole olemassakaan; ihoni valo on ainoa todellinen valo'."

Onnellisen elämän perusasioita

"Te haluatte olla onnellisia ja ajattelette, että aineellinen kehitys on taikasana, joka saa veden suihkuamaan kalliosta. Ei maallinen omaisuus eikä tieto voi tuoda ihmiselle onnea. Tieto ei ole eläinten ominaisuus ja silti ne ovat siinä onnen tilassa, johon Jumala ne loi. Alkuasukas majassaan elää rauhallisesti huolimatta köyhyydestään ja tietämättömyydestään. Hän ei luultavasti vaihtaisi vaatimatonta elämäntapaansa eikä tiedon puutettaan kaikkeen siihen oppineisuuteen, jota tiedemies osoittaa tieteellisissä keskusteluissa."

"Ihmisen kohtalona tulisi olla Jumalan lakien noudattaminen ja lähimmäisenrakkauden kunniakas tie. Mitä hyötyä ihmiselle on kaikesta omaisuudesta, tiedosta ja luonnon voimien hallinnasta, jos häneltä puuttuu sydämen hallinta?"

"Monet tiedemiehet ovat asettaneet itsensä maailman yläpuolelle ja ylimielisesti tunteneet itsensä muita paremmiksi. Mutta sitten he ovat kuolleet ja heidän teoriansa ovat myöhemmin osoitettu vääriksi. Heidät muistetaan yksilöinä, jotka luulivat tietävänsä kaiken, mutta jotka hylättiin, eivätkä tunteneet edes itseään."

"Toiset tulivat kuuluisiksi maallisella omaisuudellaan, mutta sitten kuolema tuhosi heidän valtansa. Viimeisellä hetkellä he tunsivat itsensä muita onnettomammiksi, kun he näkivät eläneensä pelkän illuusion keskellä. Kukaan ei voi kuolla onnellisena rahan tai tieteen varassa."

"Kuitenkin ne, jotka osoittivat viisautta rakkauden kautta, elävät yhä ihmisten sydämissä. He elivät onnellisina ja kuolivat onnellisina."

Joskus vuosia sitten törmäsin tietoon, jonka mukaan Dino Kraspedon oli joutunut pahoihin ristiriitoihin brasilialaisen yhteiskunnan kanssa ja pidätetty jonkinasteisesta terrorismista. Tämä ei ole ihme, koska useimmat Etelä-Amerikan valtiot vapautuivat diktatuurista vasta vuosituhannen loppupuolella, ja yhteiskunnallinen toisinajattelu oli kiellettyä.

Aili Nurmiaho, ufot ja Urantia

UAKP32

Tapasin ufotutkijan ja varhaisen Urantia-kirjan kääntäjän Aili Nurmiahon viimeisen kerran Helsingin vanhalla linja-autoasemalla 2000-luvun alussa. Kysyin, mitä hänelle oli tästä kaikesta jäänyt käteen. Tuo varmaan yhdeksänkymppinen, kauniisti harmaa ja viisaasti puhuva pieni nainen totesi hiljaisella äänellä: "Jeesus."

Ei hän ufojakaan ollut unohtanut, sillä hän kaivoi laukustaan minulle **Raymond Fowlerin**[16] ufokirjan *Watchers* (*Valvojat*, ei suom.), joka kertoo suomensukuisesta kontaktihenkilöstä **Betty Andreasson-Lucasta**.

KÄÄNNÖSTYÖ

Haluatteko osallistua ainutlaatuisen uskonnollis-filosofis-historiallisen tekstin kääntämiseen englannista suomeksi? Käännämme harrastuksena "The Urantia Book" -nimistä kosmologista teosta suomeksi. Työ on vaativaa ja palkatonta, mutta monessa suhteessa antoisaa.

Läh.: Urantia-ryhmä, P-lokero 17132, 00170 Helsinki 17

Urantia-ryhmä kutsui Ufoaika-lehdessä 3/73 vapaaehtoisia Urantia-kirjan suomennostyöhön.

Samoin hän kertoi hauskoja juttuja 1960-luvulla vierailleesta kontaktihenkilö ja ufokirjailija Daniel Fry:sta, jonka emäntänä Aili oli toiminut.

Hyvin harva Suomen papistosta on edes uskaltanut avata Urantia-kirjaa. Siinäkin suhteessa Lauttasaaren kirkkoherra **Voitto Viro**[17] on ollut poikkeus, että hän vielä ennen kuolemaansa ylpeänä esitteli minulle runsaasti alleviivattua Urantia-kirjaansa. Hän oli juuri saanut päätökseen sen suomenkielisen painoksen lukemisen 1990-luvun lopulla – alkuperäisen kirjan hän oli tietysti lukenut jo vuosikymmeniä aikaisemmin.

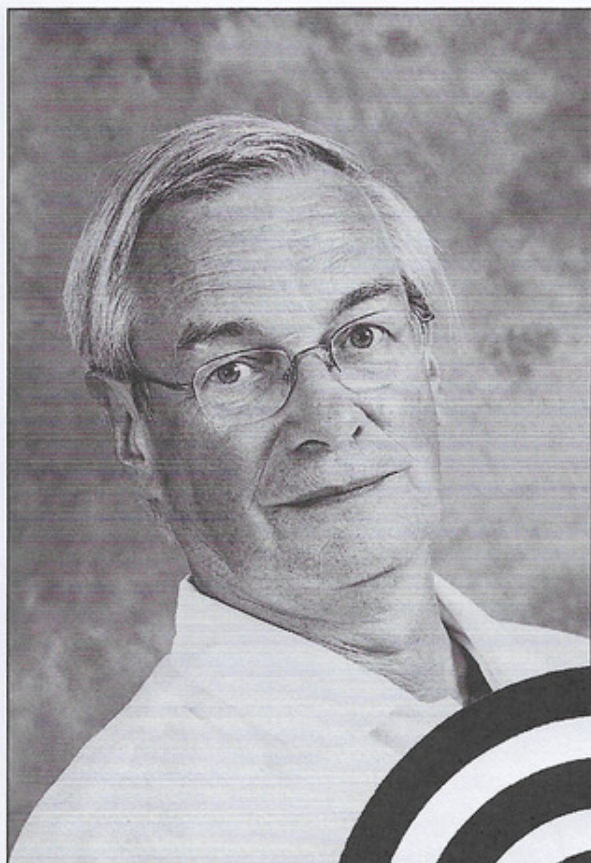
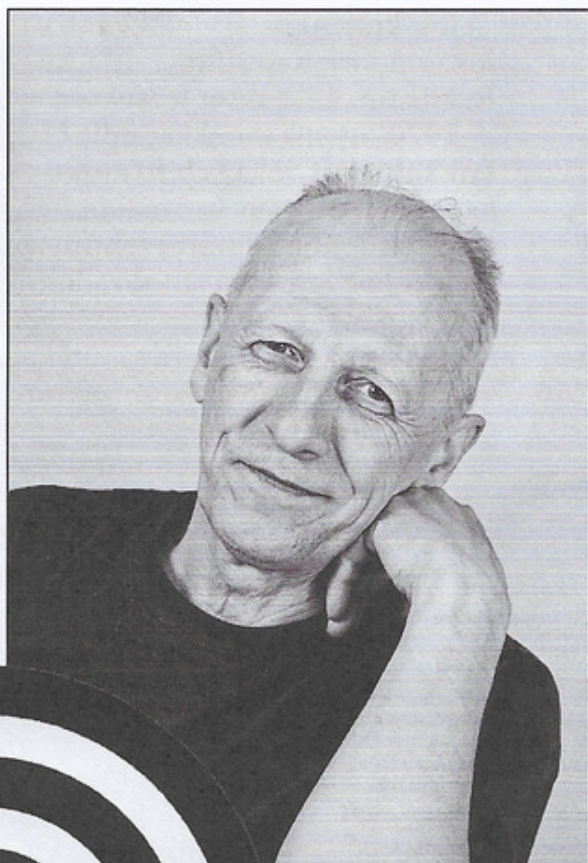
Urantia-kirja on mielenkiintoisimpia kosmisia kirjoja, joita tunnen. Luin sen ensimmäisiä suomennoksia ufotutkijan urani alussa 1960-luvulla, jolloin Oulun Ufokerhon puheenjohtaja **Matias Päätalo** oli saanut ensimmäisiä monisteita Helsingistä.

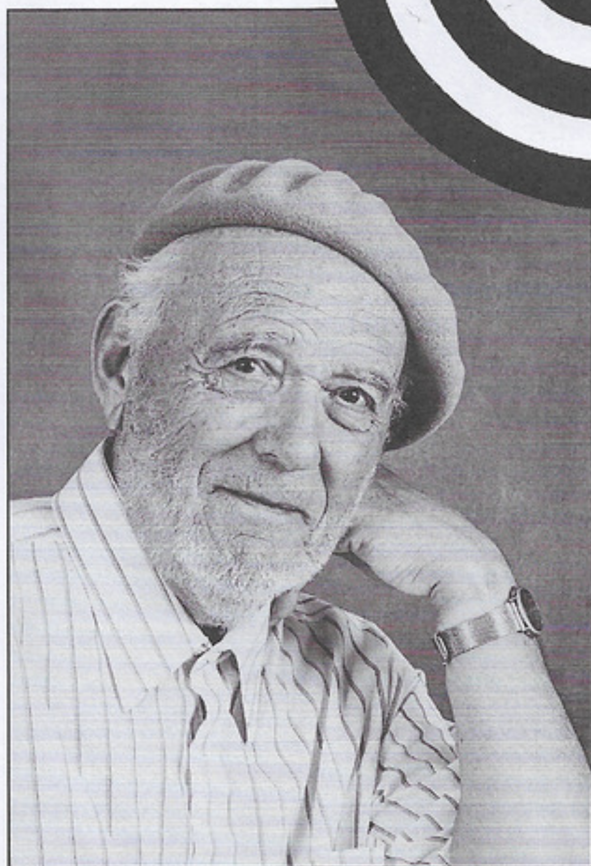
Seurasin läheltä Urantian suomentamista, johon alussa kerättiin kääntäjiä lehti-ilmoituksilla. Pääomien puuttuessa kaikki halukkaat englantia taitavat olivat tervetulleita mukaan. Ensimmäisten joukossa mukaan mennyt uskovainen ystäväni veti muutaman vuoden päästä rankan johtopäätöksen: "Jos kirja aiheuttaa noin valtavasti riitoja, sen täytyy olla paholaisesta."

Kieltämättä täytyy sanoa, että useat Urantian lukijoista tulkitsevat "pyhää" teostaan yhtä tiukasti kuin pahimmat fundamentalistit Raamattua. Ehkä lempeimpään sävyyn Urantiasta on puhunut Voitto Viron ohella toinen laaja-alainen rajatiedon jättiläinen, Helsingin evankelisluterilaisten seurakuntien arkkitehti **Bey Heng**. Nykyisistä aktiivisista ufotutkijoista parhaiten Urantian tuntee Suomen Ufotutkijoiden monivuotinen hallituksen jäsen ja tutkimuspäällikkö **Reijo Hamari**.

Urantian yhdysvaltalainen johto-organisaatio oli niin tiukka käännöksistä, että lähetti suomenkielisetkin luonnokset yhä uudelleen tarkistettaviksi Helsingin yliopiston kielitieteilijöille. Nämä tuskin pystyivät kovinkaan hyvin arvioimaan teoksen erikoissanastoa henkisen sisällön kannalta. Vasta kun pitkäaikainen puheenjohtaja, silloinen kirjakauppias **Seppo Kanerva** keskittyi käännöstyöhön, syntyi hyväksyttävä versio (1993).

Suurin osa Urantian ympärillä käydyistä riidoista ovat olleet turhia. Hedelmistään puu tunnetaan. Yksikään kirja eikä yksikään ihminen ole täydellinen. Urantiassa on paljon viisautta, mutta monissa kohdin kirjan sanoma poikkeaa muista viisauden perusteoksista. Mm. se ei hyväksy jälleensyntymää siinä muodossa kuin esimerkiksi hindut, buddhalaiset tai teosofit sen käsittävät. Urantia puhuu ihmisessä asuvasta "ajatuksensuuntaajasta", mutta sekin voi elää vain kerran samassa ihmisessä.

Urantia-kirjan tukijoita ja puolestapuhujia. Monien hylättyjen Urantia-suomennosten jälkeen Seppo Kanerva (vas. yläkuva) loi hyväksytyn tekstin, joka ilmestyi kirjana 1993.

Oululainen Reijo Hamari (oik. yläkuva) on nykypäivän ufotutkijoista parhaiten perehtynyt Urantia-kirjaan.

Arkkitehti Bey Heng (vas. alakuva) on viisas ja laaja-alainen rajatiedon asiantuntija, jonka tapasin jo 1970-luvulla työkokouksessa – silloin Bey toimi Helsingin seurakuntien arkkitehtina. Hän on pitänyt useita esitelmiä myös Urantiasta.

Jos kuitenkin arvioi Urantia-kirjan yli 300-sivuista Jeesus-osuutta, joka on kirjan uusimpia osia, se on pitkälle samanhenkistä tekstiä kuin Raamatun kuvaukset Jeesuksen elämästä.

1970-luvulla innokkaimpia Urantian puolesta puhujia oli fil. toht. **Stefan Tallqvist**, joka kehitti radioastronomiaa yhdessä prof. **Martti Tiurin** kanssa. Tohtorien varsinainen kosminen leikkikenttä oli vuonna 1974 Kirkkonummella avattu tähtitieteellinen radiotutkimusasema Metsähovi, jossa oli Suomen ainoa radioteleskooppi. Vuodesta 1980 asemalla on tutkittu mm. kvasaareja, miljardien valovuosien päässä sijaitsevia tähtien ympäröimiä ytimiä, joiden kirkkauden syyksi on paljastunut niiden keskuksena oleva supermassiivinen musta aukko.

Tallqvist esitteli Urantiaa "ainoana todellisena avaruusviestinä". Hänen mukaansa yksi vakuuttava piirre Urantiassa oli, että Lähi-Idän historiasta kertova teksti piti yhtä virallisen historiankirjoituksen kanssa. Sen huippuasiantuntija Suomessa oli ollut Stefanin isoisä, Helsingin yliopiston professori **Knut Tallqvist**, jonka kirjoja Stefan oli saanut perintönä.

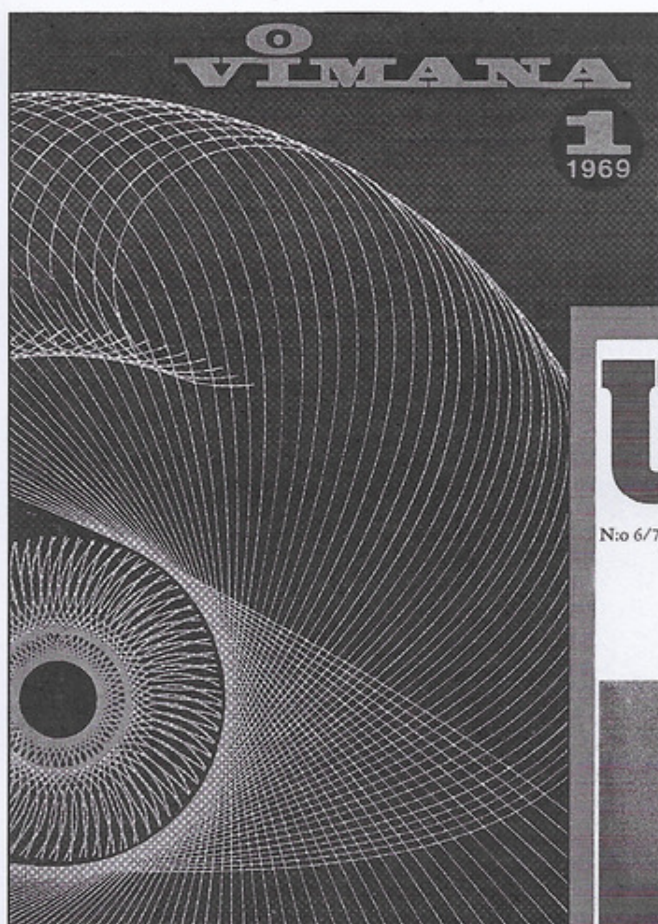
U33

Ennen poliitikon ja skeptikon uraansa prof. Tiuri kannatti ufotutkimusta. Hän oli yksi kolmesta professorista, jotka allekirjoittivat Suomen Ufotutkijoiden apuraha-anomuksen **Wihurin** säätiölle 1970-luvulla. Muut olivat sosiologian professori **Reijo Wilenius** sekä puun ja muovin kemian professori **Lindberg**. Valitettavasti tutkimusapurahaa ei herunut. Ufotutkijoilla oli tiedossa, että **Antti Wihuri** oli julkisuudessa kertonut omasta ufohavainnostaan, oudosta valoilmiöstä taivaalla.

Tapani Kuningas löysi paikkansa 1960-luvun lopulla

Suomen ufotutkijapioneerien innostuminen Urantia-filosofiasta raivasi tilaa nuorempien ufotutkijoiden esiinmarssille. Erityisesti Tapani Kuningas sai 1960-luvun puolivälissä melko vapaat kädet organisoida uudelleen suomalaista ufotutkimusta ja sen tiedotustyötä. Tapani oli aloittanut Tampereen yliopistossa yhteiskunnalliset opinnot, jotka loppujen lopuksi juuttuivat graduvaiheeseen yhä lisääntyneiden ufo- ym. paranormaalien haasteiden keskellä toimittajana ja kirjailijana. Juuri aloitettuaan tulevan päätyönsä päätoimittajana (aluksi Ufoajan, myöhemmin Ultran) Kuningas oli 1972 onnistunut muuttamaan ufot gradunsa aiheeksi "Ufo-ongelma suomalaisessa aikuiskasvatuksessa". Tavoitteekseen hän oli asettanut työväenopiston rehtorin tehtävät.

Yliopisto-opintojensa vuoksi Tapani Kuninkaalle oli johdonmukaista, että hän otti omaksi ufotutkimuslinjakseen tieteellisen lähestymistavan. Parin ensimmäisen ufotutkimusvuotensa aikana hän oli varmaankin nähnyt jo liikaa riitelyä henkisten painotuserojen vuoksi. Kuningas oli monessa suhteessa ideaalinen henkilö edistämään suomalaista ufotutkimusta suhteessa muuhun rajatietoon. Kun itselläni oli vielä 1960-luvun lopulla kivuliaan arka suhde kristinuskoon ja varsinkin elämää tukahduttavaan lestadiolaisuuteen, kaimallani oli neutraalimpi asenne kansankirkkoon. Kristinuskoa ei jätetty rajatiedon reuna-alueelle niinkään siksi, etteivätkö Jeesuksen viisaudet olisi mahtuneet rajatiedon piiriin.

Suomalaisen ufotutkimuksen tärkeimmät ufolehdet Vimana (1967–72), Ufoaika (1972–74), ja Ultra (1974–) seurasivat ajallisesti toisiaan. Ufoajan kansikuvassa kansainvälisestikin tunnettu ufonnäkijä ja kontaktihenkilö, Imjärven ufohiihtäjä Aarno Heinonen.

Ratkaisuun päädyttiin lähinnä sen vuoksi, että kristinuskolla oli monopoliasema Suomen hengellisessä kentässä veronkanto-oikeuksineen ja haluttiin tuoda esiin itämaisia uskonnollisia vaihtoehtoja.

Rajatiedon suhde kristinuskoon

En muista, että kristinuskon vastaisia keskusteluja olisi juurikaan käyty rajatiedon yhteistyön piirissä. Monilla oli läheinen yhteys teosofiaan, ja sen myötä suhde kristinuskoon oli melko positiivinen Jeesuksen Vuorisaarnan kautta, jonka opetukset olivat keskeisiä sekä kristinuskossa että teosofiassa (varsinkin Ruusuristissä). Myös kirkkoherra Voitto Viron osallistuminen aktiivisesti Rajatiedon Yhteistyön luomiseen loi suvaitsevaa ilmapiiriä, vaikka kirkon pinnallinen ja kaavamainen, osin materialismiakin suosiva toiminta herätti jatkuvaa kritiikkiä.

Koen tälläkin hetkellä, että kirkko on vieraantunut liiaksi tämän päivän ihmisistä ja todellisesta henkisyydestä ja hengellisyydestä. Jos kirkko ei osaa syvällisemmin kohdata tämän päivän totuudenetsijöiden kysymyksiä ja kokemuksia, ihmiset etsivät vastauksensa ja henkisen kotinsa muualta. Monissa tilanteissa kirkko on mieluummin tukenut virallisen tieteen edustajia ja skeptikoita kuin asettunut henkisissä kysymyksissä rajatiedon kannattajien puolelle. ”Sen lauluja laulat, kenen leipää syöt.” Veronmaksuoikeus sitoo kirkon automaattisesti vallanpitäjiin, rahaan ja mammonaan, kun Jeesuksen opetuksen mukaan kirkon pitäisi jakaa rahansa köyhille ja sorretuille, ja puolustaa totuutta, vaikka se johtaisikin ristiriitoihin yhteiskunnan kanssa.

Mutta Voitto Viro oli poikkeus. Muistan elävästi, kuinka olimme lähdössä Lauttasaaren seurakuntatalossa pidetystä rajatiedon kokouksesta ja istuimme bussissa. Parapsykologisen seuran sihteeri ja guru **Orvo Raippamaa**[18] totesi: ”Jos minun pitäisi nimetä joku suomalainen, joka on valaistunut, se olisi Voitto Viro.” Me vieressä istuneet oppipojat, **Mauri Rantala** ja minä, emme osanneet muuta kuin nyökkäillä.

Ehkä yleisin tapa kritisoida kristinuskoa rajatiedon piireissä oli ja on erota kirkosta. Kun ajatus nuorena kapinallisena tuli itselleni mieleen, valitsin rakentavamman vaihtoehdon: päätin uudistaa kirkkoa, ja asetuin Espoon kirkkovaltuuston ehdokkaaksi sosialidemokraattien riveissä. Tulin valituksi, ja koinkin tekeväni mielekästä työtä kirkon runsaiden verorahojen ohjaajana.

Minulle oli pettymys, että rahankäyttäjänä kirkkovaltuusto ei juurikaan poikennut maallisista vallanpitäjistä. Kirkkovaltuuston puheenvuorot oli pidettävä juhlallisesti kokouspaikkamme, Tapiolan kirkon saarnastuolista. Oli nuorelta opiskelijapojalta aikamoinen rohkeuden näyte pitää julkisia puheenvuoroja kirkon pöntöstä. Lisäksi olin niitä harvoja kirkkovaltuuston jäseniä, joka uskalsi kannanotoissaan vedota Jeesuksen opetuksiin. Yleensä kun kirkkovaltuustossa puhuttiin rahasta, jeesukset heitettiin nurkkaan – siitäkin huolimatta, että puheenjohtajana toimi Tapiolan kirkkoherra **Samuel Lehtonen**, josta myöhemmin tuli piispa.

Kuuluin mm. seurakunnan rakennustoimikuntaan, joka rakennutti toden-

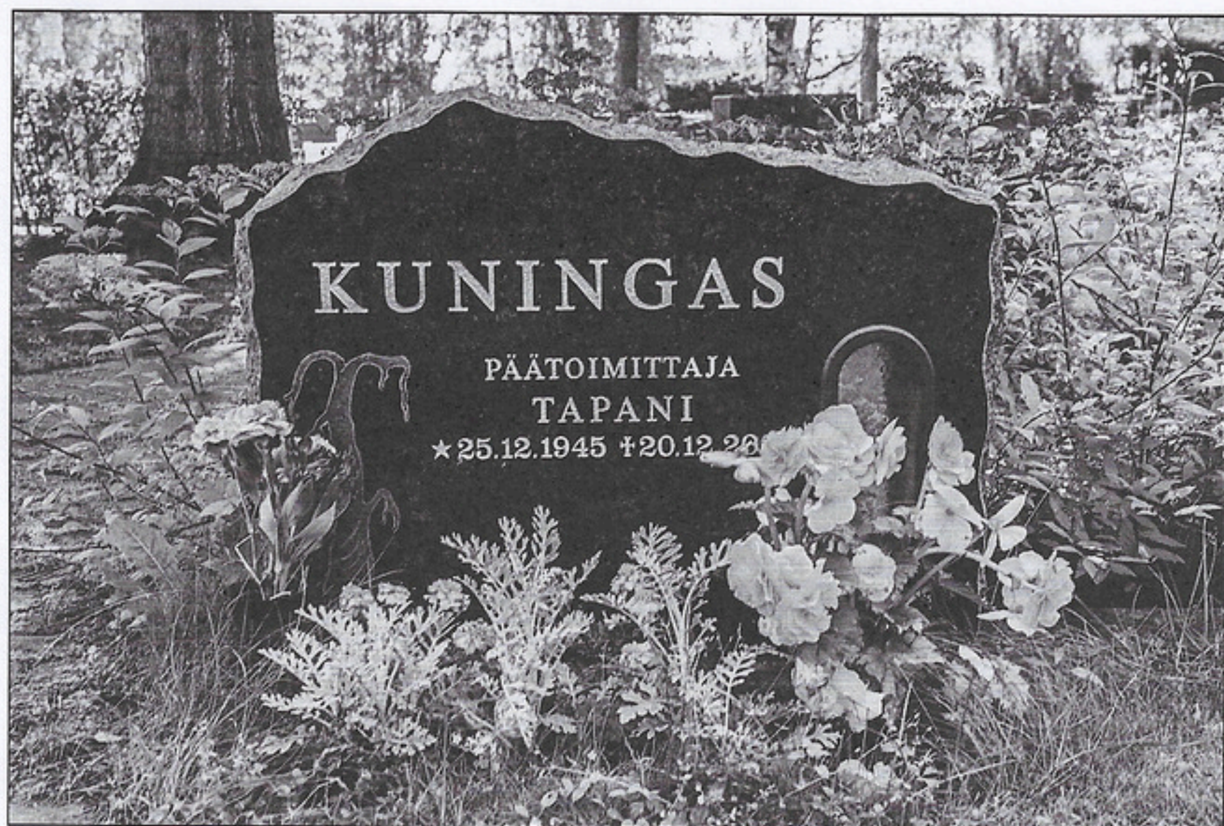

Lauttasaaren kirkko, jossa kirkkoherra Voitto Viron johdolla pidettiin useita Rajatiedon Yhteistyöryhmän kokouksia 1975.

näköisesti enemmän uusia kirkkoja kuin koskaan Suomen kirkon historiassa on tehty yhden vuosikymmenen aikana. Syynä oli poikkeuksellisen voimakas muuttoliike Espooseen. Onneksi pystyin vaikuttamaan positiivisesti, niin että kirkoista suunniteltiin kaiken kansan kokoontumiskeskuksia monitoimitalo-periaatteella, jota samanaikaisesti olin toteuttamassa arkkitehtina Helsingin kaupungilla. Helsinkiin on syntynyt yli 70 monitoimitaloa arkkitehdin urani aikana. Eikä mielestäni sekään ollut haitaksi, että saimme Espoon kirkkojen suunnittelijoiksi Suomen parhaita arkkitehteja **Suomalaisen** veljeksistä, Temppeliaukion kirkon suunnittelijoista lähtien.

Vaikka olenkin kokenut kaikkien näiden vuosien ajan kirkon vieraantuvan nykyajan ihmisistä, olen nähnyt sen positiiviset piirteet merkittävämpinä kuin negatiiviset. Siksi olen pyrkinyt tukemaan kirkon uudistumista selän kääntämisen sijasta. Mm. viime vuosina olen vetänyt Inkoon seurakunnassa vapaata keskustelupiiriä aiheesta *Elämän tarkoitus.*

Harvoja todellisia osoituksia kirkon kehityksestä on ollut Kampin puukappelin valmistuminen kesällä 2012 keskelle kiireisintä ja meluisinta Helsinkiä. On upeaa, että nyt meillä on kaunis meditaatiokeskus, jossa lisäksi on mahdollisuus syvälliseen keskusteluun seurakunnan ja kaupungin sosiaaliviraston edustajien kanssa.

Tapani Kuninkaan hauta Kuhmoisissa.

Kauneus kuuluu henkisiin tavoitteisiin

Kävin vuonna 2012 Tapani Kuninkaan haudalla Kuhmoisten hautausmaalla. Vaikka hän itse tuskin antaa suurtakaan arvoa nykyiselle maalliselle majalleen, upeassa hautapaikassa voi nähdä positiivista symboliikkaa. Se sijaitsee luonnonläheisesti saaressa, josta on järvinäköala kahteen suuntaan – ja puiden latvojen välistä pilkottaa taivaan avaruus.

Täytyy sanoa, että Kuningas oli niin kirjallinen persoona, että hänen oli vaikea ymmärtää lehdenteon esteettisiä tavoitteita. Sain toimitusneuvostossa jankata vuosikymmenien ajan, jotta Ultran taitto ja kuvitus kehittyi nykyiselle rajatiedon lehtien huipputasolle. Ultran upeasta ulkonäöstä suurkiitos kuuluu nykyiselle loistavalle taittajalle (Avendis).

Itselleni oli selvää, että sillä ratkaisevalla hetkellä kun mahdollinen lukija päättää, ottaako lehden – tai miksei rajatiedon kirjan – käteensä, avaako, ostaako tai kenties jopa lukee sen, julkaisun ulkonäkö on sangen tärkeä.

Tapanin vakiovastaus oli: "Jos kuvien kokoa suurennetaan, joudutaan satoja sanoja jättämään pois." Onneksi hyvää esimerkkiä näytti Minä Olen -lehden päätoimittaja Matti Sornikivi, joka olikin ensi sijassa taiteilija ja vasta toissijaisesti kirjoittaja.

Paraseuran guruja ja oppipoikia 1970-luvulla

Muistan Tapani Kuninkaan elävästi tuokiokuvassa Helsingissä parapsykologian kokouksesta vuodelta 1971, yli 40 vuoden takaa. Olin juuri muuttanut Oulusta Helsinkiin ja löytänyt henkiseksi kodikseni Suomen Parapsykologisen Tutkimusseuran. Se kokoontui Hotelli Palacen talossa, Nissenin kahvilassa. Tuohon aikaan Suomessa ei ollut montaa rajatiedon yhdistystä, kun tänä päivänä niitä on satoja.

Parapsykologinen seura kokoontui kuvan vasemmassa reunassa olevassa Hotelli Palacen talossa Nissenin kahvilassa (2. krs).

Henkisenä isänä meille nuoremmille – etunenässä Mauri Rantala, **Markku Siivola**, **Timo Kyllönen** ja minä – toimi seuran sihteeri, taiteilija Orvo Raippamaa. Valitettavasti hän ei juurikaan kirjoitellut, joten harva tänä päivänä häntä edes muistaa. Raippamaan ammatillista erikoisalaa olivat muotokuvamaalaukset. Hänen teksteistään on koottu vaatimaton moniste, jonka kansikuvana on yksi hänen maalauksistaan.

Raippamaa oli mielestäni suuri opettaja, jonka viisaat sanat osuivat ainakin minulla suoraan sydämeen. Hänelle ufot olivat luonnollinen osa paranormaaleja ilmiöitä.

Jos seurassa olisi ollut ahkeria pikakirjoitustaitoisia sihteerejä tai esitelmät olisi nauhoitettu, meillä nyt saattaisi olla kymmeniä Orvo Raippamaan rajatietokirjoja – samaan tapaan kuin suomalaiselta teosofian mestarilta **Pekka Ervastilta**[19] on julkaistu yli sadan kirjan kokoelma, pitkälle hänen muistiin merkittyjen esitelmiensä pohjalta.

Oli harmi, että kauan suunnittelemamme kahdenkeskinen tapaaminen ei koskaan ehtinyt toteutua. Raippamaa oli jo vanha ja sairaalloinen.

”Elän jatkoaikaa, minun olisi pitänyt kuolla jo vuosia sitten”, hän joskus sanoi. Raippamaalla oli aina jotakin viisasta ja omaperäistä sanottavana. Kävelykepin varassa kulkeva valkohapsinen vanhus – hänen kookas vaimonsa tapasi kutsua miestään ”nallekarhuksi” – puhui hiljaisella, rauhallisella ja lempeällä äänellä. Joskus hänen lausahduksensa herättivät ristiriitaisia tunteita, kuten painokkaasti vaimon läsnä ollessa tokaistu rohkea mielipide: ”Rakkaus on tärkein asia, myös miehen ja naisen välillä, ja jos olisin nuorempi, rakastelisin niin paljon kuin ehtisin...”

Juuri ennen kuolemaansa Orvo katsoi jonkin kuukausikokouksen jälkeen minua syvälle silmiin ja totesi: "Meidän pitää lähiaikoina järjestää palaveri kahden kesken, jotta voimme käydä asiat lävitse perin pohjin." Vain muutamaa päivää myöhemmin Orvo liukastui Roihuvuoren asuntonsa ulkoportaissa ja kuoli sisäiseen verenvuotoon.

Aivan samalla tavalla kävi selvänäkijä, parantaja ja kontaktihenkilö **Reijo Toivosen**[22] kanssa 20 vuotta myöhemmin, jolloin Lohjan Parapsykologisen seuran seminaarin yhteydessä päätimme tavata "lähiaikoina". Hänellä olisi ollut tärkeää kerrottavaa ufoista. Sitä aikaa ei ehtinyt tulla, kun Toivonen kuoli vaimonsa kanssa hirvikolarissa pimeänä syysiltana. Hän oli saanut siitä ennakkoaavistuksen ja mutissut pari viikkoa aikaisemmin läheistensä kuullen jotakin hirvistä...

Suomen Parapsykologisen Tutkimusseuran tieteellisesti asennoituvien jäsenten idolina toimi psykologi ja kirjailija, fil.maist. **Jarl Fahler**[20], joka oli 1960-luvulla työskennellyt parapsykologian tutkijana yhdysvaltalaisessa yliopistossa. Hän oli älyllinen pohdiskelija, joka onneksi osasi pehmentää huumorilla kriittisiä puheenvuorojaan. Myös seuran puheenjohtajaa, lentokoneinsinööri **Atle Blomqvistia** arvostettiin tieteellisen parapsykologian asiantuntijana.

Osa seuran jäsenistä innostui hypnoosista niin voimakkaasti, että alettiin järjestää hypnoosikursseja ja perustettiin Hypnoosi-rentoutus -lehti. Tästä lähti liikkeelle hypnologikoulutus, joka on irtaantunut parapsykologiasta enemmän psykologian ym. virallisen tieteen suuntaan. Tuohon aikaan Nissenin kahvilassa esiintyi myös armeijanaikainen henkinen opettajani **Reima Kampman**[21], jonka kirja *Et ole yksin* oli juuri ilmestynyt 1970-luvulla.

P34

Kesän kynnyksellä 2013 törmäsin yllättäen **J. Karjalaisen** uuteen levyyn *Et ole yksin*, jonka kanteen oli kopioitu Kampmanin samannimisen kirjan nimilogo. Levyllä oli muusikon jälleensyntymäaiheisia lauluja. Esittelytekstissä J. Karjalainen kertoi Reima Kampmanin olleen 1970-luvulla hänen idolinsa. Muusikko oli haaveillut, että pääsisi joskus Kampmanin hypnotisoitavaksi jälleensyntymämuistojensa tutkimiseksi. Kun sitten myöhemmin J. Karjalainen aikoi toteuttaa suunnitelmansa, hän sai kuulla Kampmanin kuolleen jo 1992 (itsemurhaan). Hän alkoi itse tutkia jälleensyntymämuistojaan itsesuggestiotekniikalla. Melkoinen vaivannäkö muusikolta! Itsekin olen opetellut ja käyttänyt itsesuggestiotekniikkaa, mutta lähinnä rentoutumiseen ja positiiviseen la-

J. Karjalaisen uuden levyn (2013) kansi, joka on plagioitu hypnotisoija, psykiatri Reima Kampmanin kirjasta. Se lienee anteeksiannettavaa, koska levykannen teksteissä J. Karjalainen kertoo olleensa Kampmanin ihailija (kuten minäkin) ja saaneensa laulujen jälleensyntymäkokemukset itsehypnoosin kautta.

tautumiseen. Näin J. Karjalainen sai visioita jälleensyntymistään, joiden pohjalta syntyi uusi levy.

Nissenin kahvilan ohella Parapsykologisen seuran jäsenistölle tuli tutuksi Senaatintorin kulmalla sijaitseva Balderin sali, jossa järjestettiin useimmat suuret yleisötilaisuudet.

Joillekin oppi-isän roolia kantoi joogaopettaja, oopperalaulaja ja filmitähti Ture Ara[22], joka hänkin usein vieraili paraseurassa. Ara oli henkinen auktoriteetti lähinnä niille, jotka olivat käyneet hänen jooga-kursseillaan (kuten **Matti Ollila** ja **Liisa Kannisto**). Turella sydän sykki itämaisiin filosofioihin, ja siksi hän ylisti kirjaa *Autobiography of a Yogi,* Intiasta länteen muuttaneen Paramahansa Yoganandan omaelämäkertaa omana raamattunaan. Vasta 2000-luvulla kirja suomennettiin nimellä *Paramahansa Yogananda – Joogin omaelämäkerta*[25] (Basam Books 2006). Toisin kuin Urantian suomennoksessa näkemyserot kätkettiin Self-Realization Fellowshipin kollektiivin taakse, suomentajan nimeä paljastamatta.

Myös minulla oli kunnia tutustua Ture Araan hänen kesämökillään Karkkilassa. Työkaverillani, rajatiedon aktivistilla, sisustusarkkitehti **Maija Laitisella** oli kesämökki saman lammen rannalla – kuin myös rajatiedon kirjailijalla, koko Suomen sävellahjaäänellä, toimittaja **Esko Mustosella.**[23] Maija tutustutti minut sekä Araan että Mustoseen sekä heidän vaimoihinsa saman kesäisen mökkiretken aikana.

UP35

Esko Mustonen oli monipuolinen rajatiedon tuntija ja kokija. Hänen elämänsä ehkä mielenkiintoisin rajatiedon kokemus oli salaperäinen nainen, joka ilmestyi tyhjästä ja normaalisti keskusteltuaan paikalla olijoiden kanssa katosi yhtä salaperäisesti ja äkkiä.

Kokemuksesta on kerrottu **Aikki Perttola-Flinkin** erinomaisessa rajatietokirjassa *Tiedon rajamailla* (Tammi 1972)[24]. Siinä vaiheessa 1970-luvun alussa Mustonen ei kuitenkaan halunnut paljastaa nimeään, koska se olisi saattanut häiritä hänen toimittajan uraansa Yleisradiossa ja Katso-lehdessä.

Mustonen kirjoitti WSOY:lle monia faktakirjoja rajatiedon ilmiöistä, ja kertoi myös monista suomalaisten sodassa kokemista oudoista valoilmiöistä.

Kylässä Ture Aran ja Esko Mustosen luona

Osoittautui, että Ara oli hyvin monipuolinen rajatiedon aktivisti. Ufot olivat yksi hänen erikoisaloistaan. Hänelle tuli tunnettu saksalainen ufolehti *UFO Nachrichten.* Vaikka englanti oli Aralle huomattavasti saksankieltä heikompi, silti hän suomensi **Aune Södermanin** kanssa englanninkielisen ufokirjan Daniel Fry: *The White Sands Incident* (*Lentävät lautaset kertovat,* Vimana 1962). Sitä hän itsekin ihmetteli ja piti käännöstyötä miltei automaattikirjoitukseen verrattavana prosessina.

Vuonna 1972 vietin ikimuistoisen päivän oopperalaulaja, filmitähti Ture Aran ja toimittaja Esko Mustosen kesämökkijärvellä Karkkilassa. Molemmat olivat rajatiedon monipuolisia asiantuntijoita.

Myös huumori oli tärkeä osa Aran persoonaa. Hänen kesämökkinsä sijaitsi jyrkän järvenrannan päällä. Sinne hän oli rakentanut moottorivetoisen junanradan, jolla hän pikkuvaunussa hinasi uuden vieraan rannasta mökin pihaan, valkoisella lampaantaljalla istuen. Operaation koomisuutta lisäsi se, että moottori piti törkeän kovaa meteliä. Onneksi sitä ei tarvinnut käyttää joka päivä.

Myös spiritualistiset yhteydet olivat tärkeitä Ture Aralle ja hänen vaimolleen Maille. Vaimolla oli miltei yhtä näyttävä työpaikka kuin miehellään: hän työskenteli vuosikymmenien ajan Stockmannin tavaratalon infopisteessä. Tapasin hänet vielä vuonna 2003 Pohjois-Haagassa. Kesämökillä käydessäni 1972 heidän pikkutyttönsä oli juuri kuollut onnettomuudessa, ja he tunsivat voimakkaasti tämän sielun läsnäolon kesämökillä.

Maija Laitinen kertoi, että kesämökkijärven vakiovieraisiin kuului Tapio Kaitaharju[25], tunnettu kontaktihenkilö, selvänäkijä, henkiparantaja ja kirjailija. Hänen kanssaan juttelin ensi kerran vasta kirjani *Ufojen kosminen viesti* ilmestyttyä 1989. Pidin kirjasta esitelmän heti sen ilmestyttyä Kaitaharjun kotikaupungissa Kouvolassa Kerho X:ssä. Hän ei päässyt itse tilaisuuteen, mutta tuli henkilökohtaisesti tapaamaan minua yhdistyksen puheenjohtajan kotiin. Hän piti kirjasta, mutta halusi muistuttaa minua, että kaikki kontaktihenkilöinä itseään pitävät eivät ole aitoja. Myöhemmin Kaitaharju muutti Helsinkiin ja asui pitkään Munkkiniemen rannassa.

Muistikuva Nissenin kahvilasta

Parapsykologisen seuran kuukausikokouksissa Nissenin kahvila oli meillä yksityiskäytössämme, ja esitelmien kuunteleminen ja niistä keskusteleminen tapahtui luontevasti pyöreissä kahvilapöydissä.

Muutettuani Helsinkiin syksyllä 1971 Engelin upea Tuomiokirkko innoitti minua sekä arkkitehtiopiskelijana että ufojen ym. rajatiedon aktivistina. Se näkyi sekä työhuoneeni että Parapsykologisen seuran kokouspaikan ikkunasta.

Muistikuvassani Tapani Kuningas nojasi kahvilan sivutiskiä vasten, ja muutaman jäsenen kanssa oli syntynyt pikkukeskustelu, jossa joku viittasi kristinuskoon. Koin silloin tehtäväkseni puolustaa kristinuskon ja Jeesuksen viisauksia. Kuningas ei kiivaillut puolesta eikä vastaan, vaan hyväntahtoisesti hymyillen totesi: "Kristinusko on aivan hyvä uskonto."

Esimerkiksi varsinaisella oppi-isälläni Ahti Karivierellä ei tuohon aikaan ollut yhtä tasapuolinen asenne. Kun Kuningas oli ensimmäistä kertaa vierailevana luennoitsijana Oulun Ufokerhossa, en oikein pitänyt Karivieren älyllisen ivailevasta tyylistä. Joku ufonnäkijä oli tulkinnut valoilmiön enkeliksi, mikä Ahtia huvitti. Totta puhuen myös Karivieri osaa useimmiten olla suvaitsevainen kristinuskon suhteen. Ehkä omat reaktioni vain olivat tuossa vaiheessa vielä kovin herkkähipiäisiä. Sitä paitsi Ahti oli sentään omien muistikuviensa mukaan kaksinkertainen faarao – kun Tapani Kuningas oli pelkkä kuningas ja sitäkin vain nimellisesti...

Pahimmin Karivieri joutui törmäyskurssille yhteiskunnan ja Oulun yliopiston kanssa Pudasjärven–Kuusamon ufotutkimusten vuoksi. Hänet yksinkertaisesti savustettiin ulos kaupungista – ja Ahti päätyi maanpakoon Ruotsiin. Hyväveli-periaatteella kaupungin isot pojat saattoivat Ahdin henkilökohtaiset asiat asuntolainaa ja työpaikkaa myöten niin mahdottomaan tilanteeseen, että maastapako oli ainoa vaihtoehto hänen mielestään. Minullekaan hän ei aluksi paljastanut kohdemaata, vaan puhui viime hetkeen asti Australiaan muutosta. Vasta viime vaiheessa paljastui, että Ahti ja Ritva asettuivat Upsalaan, varmaankin opiskelumahdollisuuksien vuoksi.

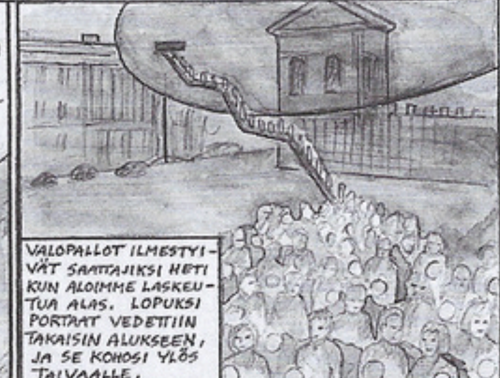
Kunnon ufotutkija ei todellakaan jäänyt näppejään nuolemaan, vaan viiden maanpakolaisuusvuoden aikana Ahti opiskeli maisteriksi Upsalan yliopistossa. Oppiaineinaan hänellä oli tähtitiede, tietotekniikka, fysiikka, kemia, geologia ja egyptologia. Ruotsintaitojensa vahvistamiseksi Ahti luki heti kärkeen **Mika Waltarin** koko tuotannon ruotsiksi.[26]

Arkkitehtiopiskelijana sieluani ylevöitti erityisesti se, että Helsingin paraseura kokoontui pääkaupungin sydämessä meren rannalla ja vieläpä Hotelli Palacen rakennuksessa. Varmaankaan kukaan muu seuran jäsenistä ei tiennyt, että rakennus oli maailmankuulun suomalaisen arkkitehtuurin ensimmäisiä funktionalismin huippuesimerkkejä. Sen oli suunnitellut **Viljo Revell** assistentteineen, ja

Ultra-päivillä 2007 törmäsin kontaktihenkilöön, joka kertoi ufon laskeutuneen keväällä 1972 kirkon ja yliopiston väliin ja koonneen 70 ihmistä koulutukseen...

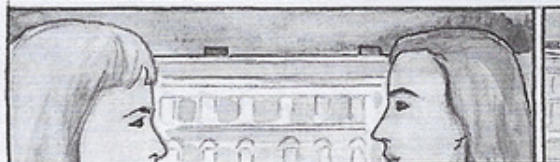

Senaatintorin UFO -sarjiksen (Ultra 2012) päätekijä oli taiteilija Tuulikki Gröhn. Itse osallistuin suunnitteluun ja tekstien viimeistelyyn. Pohjana olivat kontaktihenkilö Leena Parvialan kokemukset.

vaikka modernin tyylinsä vuoksi ei uskoisi, rakennus oli valmistunut jo vuonna 1954. Samoihin aikoihin he suunnittelivat lentävän lautasen näköisen kaupungintalon Kanadan Torontoon, jonne tein pyhiinvaellusmatkan viettäessäni kesää 1970 Amerikassa.

Vain parin korttelin päässä paraseuran kokoontumispaikasta sijaitsi työpaikkani Helsingin rakennusvirasto, josta opiskelijana sain talon pienimmän huoneen. Mutta kun menin ikkunan luo, eteeni avautui upein mahdollinen näköala: Helsingin Tuomiokirkko, Engelin mahtava luomus. Se näkyi myös Hotelli Palacen rakennuksen terassilta.

Senaatintorin ufo

UAKP36

Olen oppinut näkemään ympärilläni henkisiä merkkejä, joilla "yläkerrasta" järjestetään merkittäviä sattumia eli synkronisiteetteja. Vuoden 2007 Ultra-päivillä luokseni tuli kontaktihenkilönainen, joka vasta 36 vuotta tapahtuman jälkeen paljasti minulle mielenkiintoisen ufokokemuksensa. Hän oli **Leena Parviala ☀**, jonka valopallo oli ohjannut Helsingin Tuomiokirkon eteen Senaatintorille keväällä 1972 – vain muutama kuukausi Oulusta muuttoni jälkeen. Sinne olivat samanlaiset keltaiset valopallot johdattaneet 70 muuta ihmistä – tai paremminkin heidän tietoisuuksiaan irrallaan ruumiista. Siellä he kaikki nousivat isoon pitkulaiseen ufoon, joka oli laskeutunut Senaatintorille. Paikka oli Leenalle tuttu, sillä hän opiskeli taidehistoriaa juuri niissä Helsingin yliopiston opintosaleissa, joita ufo sivusi (tai näytti jopa työntyvän osittain rakennuksen sisään) – ilmeisesti oli osittain toisella tasolla.

Ufossa oli pieniä ihmisen näköisiä olentoja, joilla oli erivärisiä viittoja yllään. Vanhemmalla avaruusolennolla, jonka Leena koki tärkeimmäksi opettajakseen, oli uurteiset kasvot ja valkea viitta. Kaikki ufoon tulleet ihmiset saivat opetusta, josta Leena ei kovin paljon muistanut paluunsa jälkeen. Tärkein oli lause: *"Tee ensin muille se mitä haluat muiden tekevän sinulle."* Häntä mietitytti erityisesti sanajärjestys, sillä se oli hieman erilainen kuin Jeesuksen Vuorisaarnassa.

Tuolla valkoasuisella viisaalla olennolla oli kädessään pieni tärkeä esine, jota Leena ei jostakin syystä halunnut aluksi minulle paljastaa. Hän koki sen hyvin henkilökohtaisena. Vasta yli viiden vuoden ystävyytemme jälkeen hän huhtikuussa 2013 kertoi, että esine oli kirja.

Muistellessaan ufokoulutuksen päivämäärää Leena arveli sen olleen 16.4.1972. Olin itse muuttanut Helsinkiin lokakuussa 1971 ja aloittanut työt Senaatintori ja tuomiokirkko edessäni. Entä jos itsekin olin ollut mukana ufokoulutuksessa? Kun Leena oli tuohon aikaan asunut Käpylässä ja saatettu sieltä valopallon opastamana keskustaan, minulla olisi ollut paljon lyhyempi matka kotoani Punavuoren Albertinkadulta...

Neljä vuotta siitä kun kohtasin Leena Parvialan Ultra-päivillä syntyi *Senaatintorin UFO* -sarjakuva Ultraan. Sarjis toteutui vv. 2011–2012 kontaktihenkilö Leenan, sarjakuvataiteilija **Tuulikki Gröhnin** ja minun tiiviinä yhteistyönämme. Työn kuluessa Leena alkoi saada yhä enemmän muistikuvia Senaatintorin koulutuksesta ja ufon alkuperästä. Hänelle

paljastui, että hänkin oli käynyt Plejadeilla, mikä oli ilmeisesti ollut yksi syy hänen valintaansa koulutettavien joukkoon.

Kuningas ufotutkimuksen johtoon

Ensimmäisten ufojärjestöjen hajotessa Tapani Kuningas näki hyvin pian, että yhteistyö eri puolilla maata asuvien ufoharrastajien välillä oli tärkeää. Näin ufotutkimuksen oli mahdollista kattaa koko maa ja ufotutkijoilla oli valmiutta päästä tarpeen tullen nopeastikin ufojen havaintopaikoille. Tähän on vuosikymmenien aikana pyritty Suomen Ufotutkijoissakin. Valitettavasti tässä ei kovin hyvin ole onnistuttu, lähinnä jäsenkunnan harvalukuisuuden ja passiivisuuden vuoksi. Täytyy olla seikkailumieltä ja jopa erähenkeä, jotta uskaltaa lähteä kirjoituspöydän tai tietokoneen ääreltä kenttätutkimuksiin Suomessa tai ulkomailla.

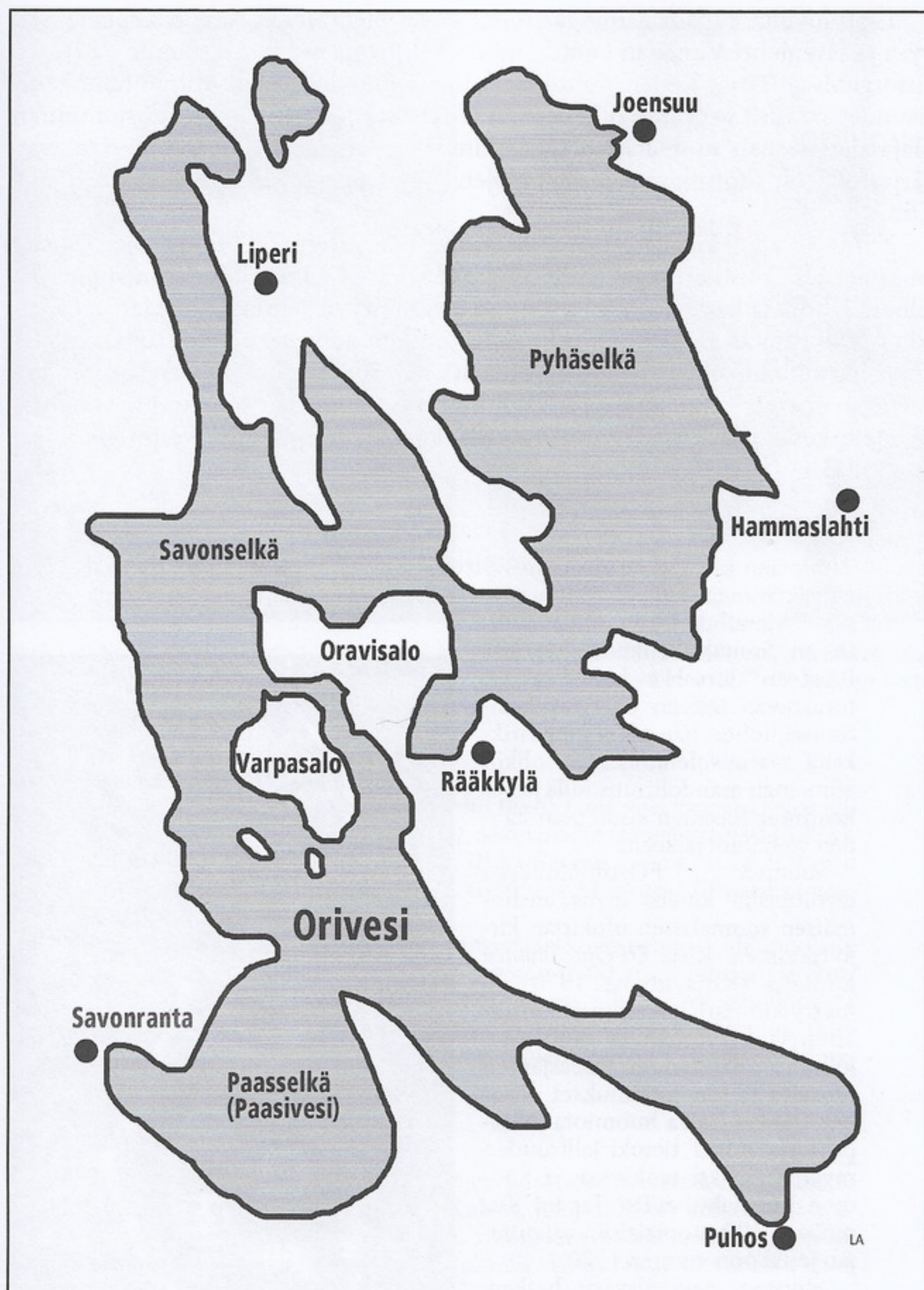
U37

Viimeksi sen havaitsin käytännössä, kun järjestimme yhdelle Suomen harvoista kestoufoaallon alueille Rääkkylän–Paasselän järviseudulle ufotutkimusretken vuonna 2012. Pohjois-Karjalan uforyhmä oli nähnyt suuren vaivan retken järjestelyissä. Sitten sattuivat vielä paukkuvat pakkaset, ja niinpä meitä oli muualta Suomesta vain kaksi (2) ufotutkijaa. Kuvaavaa Suomen Ufotutkijoiden viimeaikaiselle hengelle oli, että saimme vielä kirjoituspöytätutkijoiden vähättelyt niskaamme: "Tuollaisilla retkillä ei ole mitään merkitystä." Kuitenkin juuri tuolla järvialueella on ufohavaintoja tehty enemmän kuin missään päin Suomea sitten Pudasjärven–Kuusamon ufoaallon. Viimeksi 2012 paikallinen ufoaktivisti **Minna Pulkkinen** seurasi alueelle tyypillisiä leijailevia ja välillä paikasta toiseen kiitäviä valopalloja. Kautta maailman on ufotutkijoiden keskuudessa todettu, että juuri vastaaville alueille on syytä keskittää pidempiaikaisia täsmätutkimuksia. Juuri näin tehtiin Rääkkylässä vuonna 1993 **Leena Matilaisen** johdolla. Silloinkin projektin tulos oli jäädä Suomen Ufotutkijoiden hallitusbyrokraattien valtapelin jalkoihin. Kun Leena tuoreeltaan raportoi ufohavainnoista, niitä ei hallituksessa osattu nähdä kokonaisuutena. Vasta kun Leena vuosia myöhemmin kokosi aineiston ja lähetti minulle, osasimme hallituksena tukea Rääkkylän kenttätutkijoita ja saimme hyvän yhteenvedon[27] *(Uforaportti 15–16)*.

Rääkkylän ufoprojektin saalis oli peräti 60 tutkittua ufotapausta vuoden 1993 aikana – jopa enemmän kuin Project Hessdalenissa, yhteispohjoismaisessa ufoprojektissa Norjan tuntureilla, jossa 1984–85 tehtiin 56 havaintoa. Tutkimus keskittyi Leenan asuinpiiriin Rääkkylään, ja Paasselän järvialue jäi odottamaan vastaavaa perusselvitystä. Hitaita ovat joskus herrojen kiireet... Itse olin mukana hallituksessa kaikissa näissä Rääkkylän tutkimusprosessin vaiheissa, joten kannan osavastuun tutkimustyön verkkaisesta etenemisestä.

U38

Tutkimusprojektia kaipaisi myös Hämeenlinnan lähellä sijaitseva Lepaan puutarhaopisto (nyk. ammattikorkeakoulu), jonka puutarha-alueella on viimeisen kymmenen vuoden aikana tehty useita havaintoja pienistä valopalloista (kompostiprosessin vaikutusta, biokaasua?)[30].

Orivesi on 60 km pitkä ja Suomen 7. suurin järvi, johon kuuluu myös meteorikraatterina tunnettu Paasselkä (Paasivesi). Järvialueella ja erityisesti Rääkkylässä on tehty satoja havaintoja ufoista ja monista oudoista ilmiöistä viime vuosikymmenien aikana. Seudulla puhutaan yleisesti "Paasselän pirusta". Ilmiöiden vilkkauden vuoksi alueella olisi suomalaiselle ufotutkimukselle haastetta kerrakseen ja tilaisuus pistää "Paasselän piru" aisoihin.

1960-luvulla Tapani Kuningas toimi ensin olemassa olevan Interplanetistit ry:n ja jäsenlehti Vimanan kautta, mutta kehitti pian omat tutkimus- ja tiedotusorganisaationsa, joiden puitteissa hänellä oli vapaammat toimintamahdollisuudet. Tärkeä välivaihe oli Suomen UFO-tutkimus, jossa Tapani suunnitteli laaja-alaisemman suomalaisen ufotutkimuksen organisaation ja toimintatavat. Järjestöllä oli ufotutkimushaastattelujen kannalta näppärä postiosoite: *UFO, Uro.*[28]

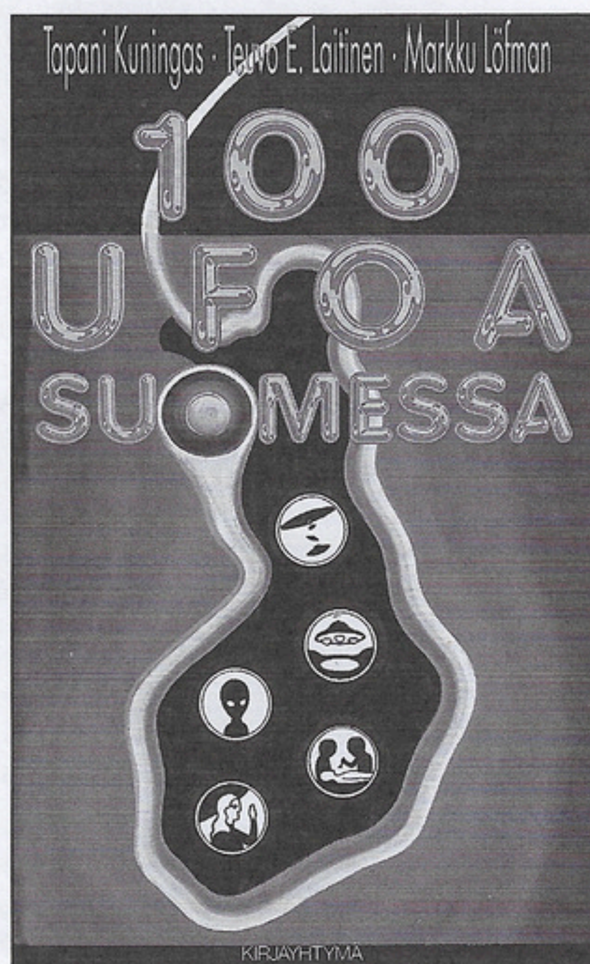
Kuningas alkoi kutsua eri puolille Suomea perustettujen ufokerhojen jäseniä Suomen UFO-tutkimuksen yhteistyökokouksiin. Oulun Ufokerhon sihteerinä olin jo lähdössä kesällä 1969 Ryttylässä järjestettyyn seminaariin Matias Päätalon ja Olli Pajulan kanssa. Viime hetkellä jouduin perumaan osallistumiseni saatuani harjoittelupaikan rakennustyömaalta. "Työt ensin, huvit sitten", oli periaatteeni myöhemminkin. Arkkitehdin opinnoissa työmaaharjoittelu oli pakollista, ja edelliskesän olin huvitellut liftiretkellä, kun muut opiskelukaverini hikoilivat "raksalla".

UAKP39

Riihimäen kyljessä sijaitsevaan Ryttyläänkin pääsin tutustumaan kaksi vuosikymmentä myöhemmin, kun Riihimäen kaupunginarkkitehtina sain vierailukutsun mielenkiintoisen kontaktihenkilön **Markus Räsäsen**[29] luo. Hän halusi minun tutustuvan uuteen energiakeksintöönsä, johon hän oli saanut virikkeitä avaruusolennoilta. Se olikin viimeinen mahdollisuus, sillä jo sokeutunut Räsänen kuoli pian kahden vierailuni jälkeen.

Suomen UFO-tutkimuksen tavoitteisiin kuului myös ensimmäisen suomalaisen ufokirjan kirjoittaminen. Kirja *UFOja Suomen taivaalla* (Kirjayhtymä 1970) ilmestyikin parhaaseen markkinarakoon vuosikymmenen vaihteessa, jolloin Kuusamon–Pudasjärven ufoaalto ja sen tutkimukset olivat herättäneet laajaa huomiota. Niinpä kirja nousi tietokirjallisuuden myydyimmäksi teokseksi, ja Suomen Kuvalehti valitsi Tapani Kuninkaan 100 suomalaisen vaikuttajan joukkoon vuonna 1970.

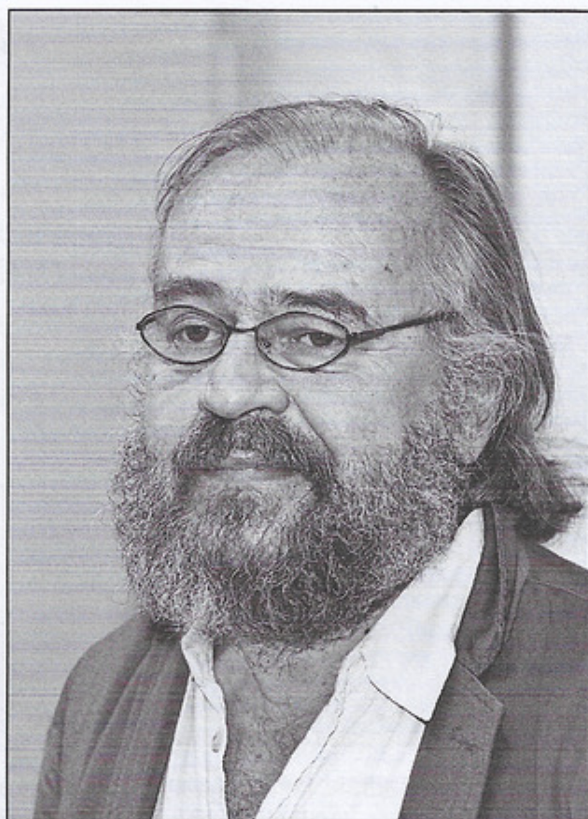
Muistan vielä elävästi hetken, kun syksyllä 1970 silmäilin Tapanin uunituoretta kirjaa Helsingin–Oulun pikajunassa. Silloin ensi kerran heräsi mielessäni tavoite omasta ufokirjasta...

Teuvo Laitinen oli keskeinen tekijä kirjassa "100 ufoa Suomessa" (Kirjayhtymä 1991).

Jani Lassila on ParaNet -järjestön perustaja ja Suomen aktiivisimpia ufojen ym. paranormaalien ilmiöiden tutkijoita.

Visa Kaliva koki jo 1960-luvulla jatkuvan ufokontaktin, mutta kertoi siitä julkisuudessa vasta 2011.

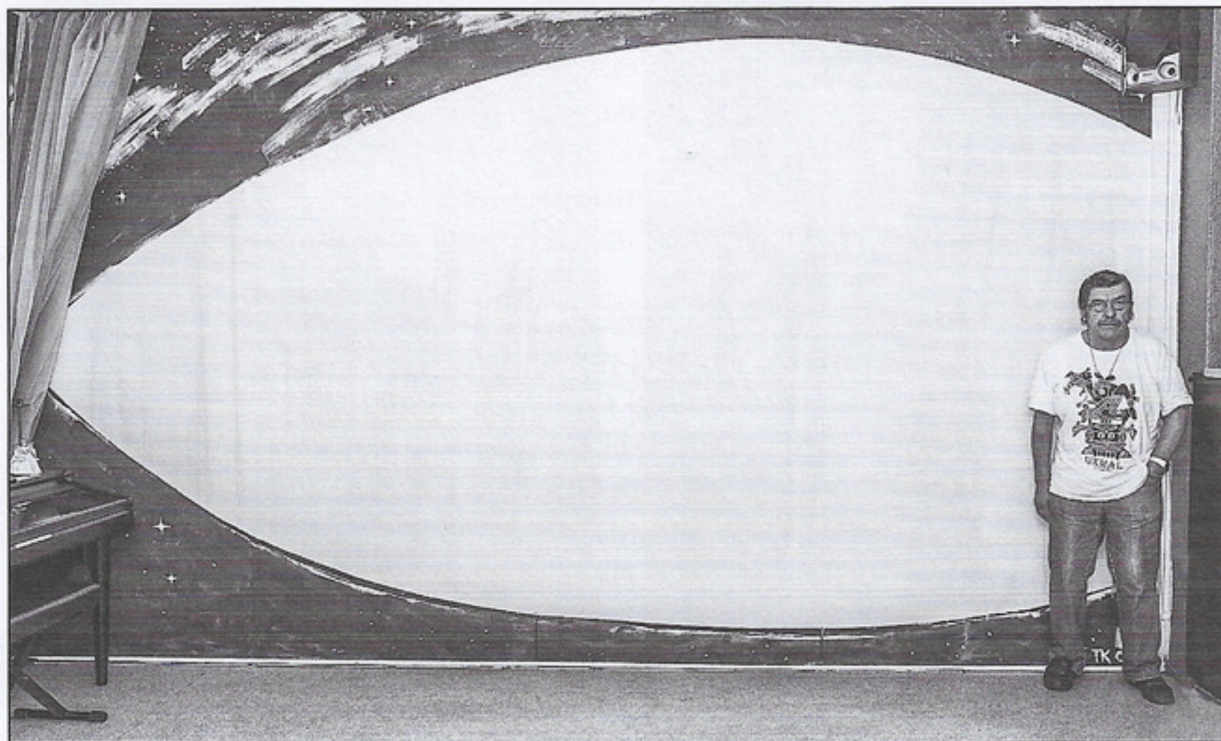
Myöhemmin Tapani Kuningas ehti tehdä vielä viisi kirjaa: *Ufojen jäljillä* (1971), *Operaatio UFO* (1972), *Muukalaisia ja humanoideja* (1973), *Ultran tietosanasto* (1980, yhdessä **Ilkka Serran** kanssa) sekä *100 ufoa Suomessa* (1994, yhdessä **Teuvo Laitisen** ja **Markku Löfmanin** kanssa).[30]

Tapani halusi myös avartaa näkemystään kokoustilojen ulkopuolelle ja teki vilkkaimpaan ufoaikaan 1971 peräti 6000 km:n pituisen ufotutkimusretken eri puolille Suomea. Sen aikana hän sai mielenkiintoista ufomateriaalia ja tutustui uusiin ihmisiin, kokijoihin ja tutkijoihin. Tältä pohjalta syntyi ufokirjojen lisäksi uusi ufolehti Ufoaika (tavallaan Vimanan seuraaja ja Ultran edeltäjä).

UAKP40

Tuolle Suomen ensimmäiselle ufojen kenttätutkimusretkelle osallistui myös nuorimies nimeltään **Visa Kaliva**, joka oli juuri kohdannut avaruusolentoja Englannin matkallaan. Silloin hän ei vielä uskaltanut kertoa kokemuksistaan edes Tapani Kuninkaalle. Kesti tasan 40 vuotta ennen kuin Visa astui kaapista ulos (2011).

Vastaavaa laaja-alaista kenttätutkimusretkeä Suomessa ei ole sen jälkeen tehnyt kukaan muu kuin ParaNetin perustaja ja Suomen Ufotutkijoiden pitkäaikainen hallituksen jäsen **Jani Lassila**. Hän yhdisti parin vuoden retkeensä myös muut paranormaalit ilmiöt. Vuonna 2011 Jani – joka oli vuotta aiemmin järjestänyt Nick Popen ufoseminaarin – ero-

Puheenjohtaja Kaarina Pehkonen pyysi minua maalaamaan ufon vasta-avatun Rajatiedon keskuksen valkokankaaksi (1990). Kahta kertaa ei tarvinnut pyytää...

tettiin Suomen Ufotutkijoista, tekosyynä maksamattomat jäsenmaksut...

Vaikka Tapani Kuningas oli aloittanut ufoharrastuksensa kotipiiristään Luumäeltä ja armeijakaupungistaan Lappeenrannasta, vähitellen ufotutkimuksen keskuspaikka siirtyi hänen opiskelu- ja kotikaupunkiinsa Tampereelle. Tapanin Lappeenrantaan perustama ufokerho oli nimeltään UFO-66, jonka aktiivisinta aikaa oli 1966–67. Tampereella toimi lukiolaisten ufokerho FUFOI (Finnish UFO Investigation) kaupungin nuorisotilassa Kuninkaankatu 34 B:n kellarissa – ja mikä harvinaista kaupungin tuella.

Siellä Tapani teki myös hypnoosikokeita erityisesti syksyn 1968 aikana. Hänen muistelmiensa mukaan *(Uforaportti 10)* kokeiden yhteydessä tuli joskus "fyysisiä ja psyykkisiä vammoja", ja hän jättikin hypnoosin muutaman kuukauden kuluttua. Myöhemmin Tapani luovutti myös ufotutkimuksiin liittyvät hypnoosikokeet muiden harteille – lähinnä Ahti Karivierelle, Olli Pajulalle, **Heljä Suuroselle** (kirjailijanimi **Heli Sarre**)[31] ja **Heikki Kuljulle**. Periaatteessa hypnoosissa ei juuri vaaroja ole, kunhan vältetään johdattelua ja seurataan vastuuntuntoisesti koehenkilön reaktioita. Jos hypnoosikokeessa koehenkilölle tulee traumaattisia muistikuvia esim. abduktioista tai edellisistä elämistä, yksinkertaisin tapa laukaista tilanne on siirtää henkilö ajassa eteen- tai taaksepäin ja lausua pari rauhoittavaa suggestiota. Myös on oltava tarkka siitä, että koehenkilö palautetaan päivätajuntaan. Hypnotisoiduista 95 % kokee hypnoosin miellyttävänä jo pelkästään siihen liittyvän syvän rentoutumisen ansiosta.

Vahvat naiset miesten takana

Vuodesta 1969 lähtien Tapanin tukena ja yhteistyökumppanina toimi hänen tyttöystävänsä ja vaimonsa **Arja** (os. **Toukosuo**). Arjan merkitys työtoverina, talouspäällikkönä ja toimistonhoitajana on ollut arvaamattoman tärkeä Ultran menestystarinassa. Samalla tavalla Minä Olen -organisaatiossa luovan päätoimittajan taustatukena on ollut nainen, Matti Sornikiven vaimo **Nettan, Janette Sobott-Sornikivi** – Matin kuolemaan saakka 2007.

Henkisten kuppikuntien sijasta ufomysteerion ratkaisemiseksi tarvittiin poikkitieteellistä, luovaa lähestymistä, vaikka parapsyykkisiä ja henkisiä ulottuvuuksia ei voitukaan unohtaa. Samaan aikaan kuin Ufoaika-lehti laajeni koko rajatiedon kattavaksi Ultraksi – nimen keksi nimikilpailun kautta **Teuvo Laitinen** – Tapani Kuningas oli valmis koordinoimaan koko suomalaisen rajatiedon kenttää.

Kun lehden toimittamisesta tuli säännöllinen ja vaativa kuukausiohjelma, ”kuninkaallinen” nuoripari löysi keskittymispaikan luonnonrauhasta Kuhmoisten Kylämältä. On aikamoinen ihme, että lehdenteko on onnistunut metsän keskellä 40 vuoden ajan. Sen edellytyksiä ovat olleet lyhyt matka Tampereelle ja Oriveden Kirjapainoon sekä sivutoimistoon Tampereen Hervannassa, jossa toimii alivuokralaisena myös Suomen Ufotutkijat ry.

Läheltä vuosikymmenien ajan Tapani Kuningasta seurattuani tunsin vahvasti, kuinka tärkeitä levähdys-, haastattelu- ja kokousmatkoja hänelle olivat Helsingin käynnit. Siellä kokoontui säännöllisesti mm. Ultran toimitusneuvosto, johon olen kuulunut alkuajoista lähtien.

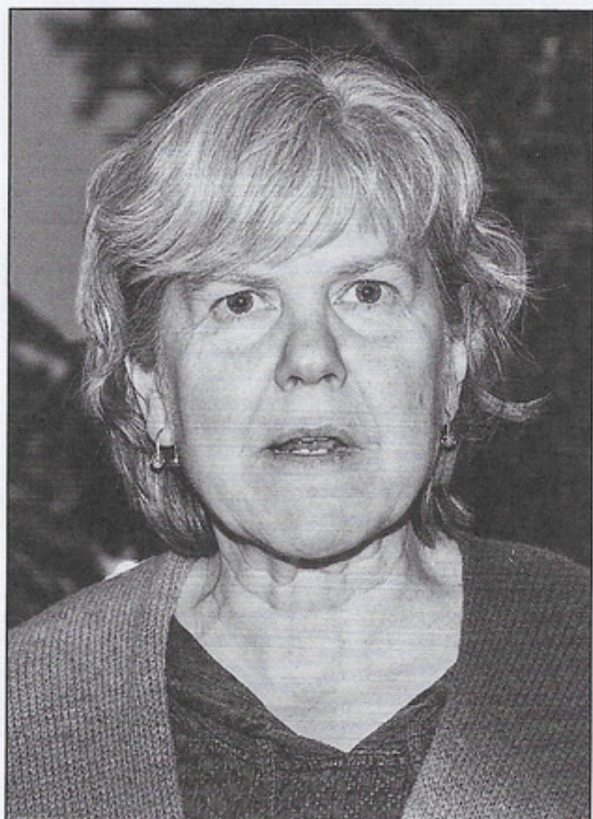
1970-luvun puolivälissä Ultra-lehden kustantajaksi syntyi Kustannus Oy Rajatieto, jolla on harvinaisen demokraattinen omistus. Kymmenet rajatiedon aktivistit omistavat yhtiössä muutaman osakkeen, eikä kenelläkään ole enemmistöä. Valtaa käyttää vuosittain valittava yhtiön hallitus, käytännön arkipäivässä Kuninkaat – viime vuosina myös aikuiset lapset **Jouni** ja **Kimmo**.

Tapani Kuninkaan lähdettyä 20.12.2009 kosmiselle kenttätutkimusretkelle Ultran päätoimittajan saappaisiin astui fil. kand. **Marko Kananen**, jolle Tapani oli vuosien varrella siirtänyt yhä enemmän vastuuta lehdenteosta. Laaja-alaisesta rajatiedon tuntemuksestaan huolimatta Marko on Tapanin tavoin sydänjuuriaan myöten ufomies, joka teki gradunsakin ufoaiheesta, muinaisten astronauttien teemasta.[35]

Osittain samojen ihmisten kanssa yhteistyössä kuin Kustannus Oy Rajatieto perustettiin Rajatiedon Yhteistyöryhmä – joka myöhemmin tuotti Hengen ja Tiedon Messut sekä Rajatiedon keskuksen (Uudenmaankatu 33).

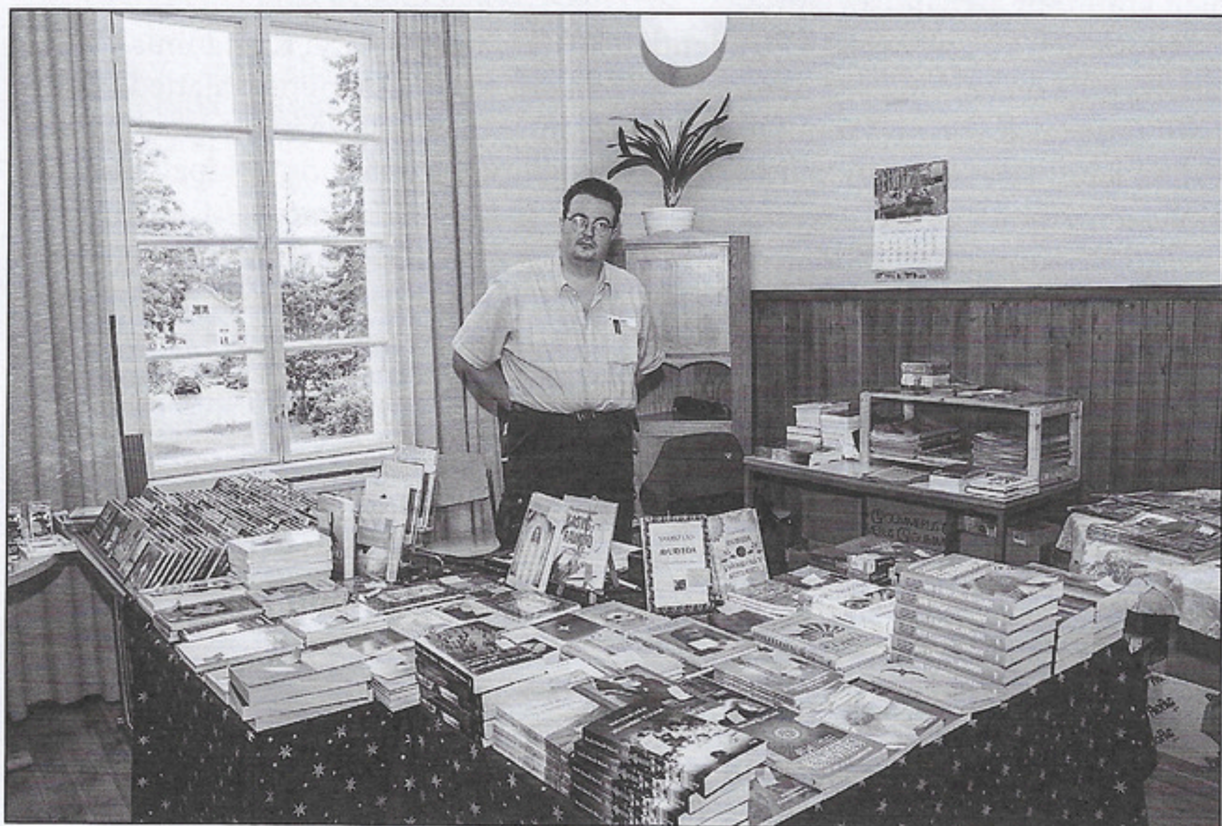
Kaiken keskellä myhäili Tapani Kuningas, joka osasi ideoida, koordinoida ja delegoida riidatkin muiden hoidettaviksi. Kun Tapania pommitettiin sadoilla ristiriitaisilla kysymyksillä, hän yleensä toi esiin yhden näkökulman, sitten toisen, ja ehkä kolmannen ja neljännenkin – jolloin hätäisimmät löysivät joukosta omankin näkemyksensä.

Ufotutkimuksessa ja laajemmassa rajatiedossa olin usein samoilla linjoilla kaimani kanssa ja luotimme toistemme arviointikykyyn sekä neuvottelu- ja kir-

Usein menevien ja näkyvien miesten taustalta löytyy päteviä naisia. Kuvissa Minä Olen- ja Ultra-lehden päätoimittajien vaimot Nettan Sobott-Sornikivi (vas.) ja Arja Kuningas.

Tapani Kuninkaan kuoleman jälkeen 2009 Marko Kananen, ufomaisteri, otti ohjat käsiinsä Ultran päätoimittajana. Nöyränä miehenä myös Marko jaksaa kuunnella viisaita naisia.

joitustaitoon. Monista ufotutkimuksen, rajatiedon ja henkisen kehityksen tehtävistäni vuosikymmenien aikana – varsinkin pääkaupunkiseudulla – saan kiittää Kuningasta, joka ei ehtinyt Sisä-Suomen Kylämästä joka paikkaan. Täsmälliseen tyyliinsä Tapani joskus kuvaili Kylämän sijaitsevan Tampereen, Lahden ja Jyväskylän muodostaman kolmion keskipisteessä.

Salaiset ufoarkistot avautuivat myös Suomessa

Rajavartioston ufotutkimusten paljastuminen noudatti kansainvälistä suuntausta. 2000-luvun alkupuolella parikymmentä maata, mm. Britannia ja Ranska, julkistivat ufoarkistojaan.

Niinpä Hesarin naistoimittaja otti yhteyttä ilmavoimiin (lehden ufosensuurin päätyttyä) ja kysyi mahdollisista ufoarkistoista: "Monet valtiot ovat viime aikoina julkistaneet ufoarkistojaan. Aikooko Suomi tehdä samoin?"

Ilmavoimien upseeri yritti ohittaa asian naureskellen. Suomessakin yleisin tapa vähätellä ufoja ym. paranormaaleja ilmiöitä on ivanauru, mikä on myös tehokas keino saada kokijat vaikenemaan. Upseeri totesi: "Meillä ei ole mitään ufoarkistoja, koska emme ole havainneet ensimmäistäkään ufoa." Toimittaja kysyi: "Voisiko niitä arkistoja tulla katsomaan?" Upseeri meni tavallaan lankaan vastatessaan: "Se ei ole mahdollista. Meillä on 30 vuoden vaitiolovelvollisuus."

U41

Ei kulunut kauaa, kun nuorimies nimeltään **Atso Haapanen** otti minuun yhteyttä. "Olin sota-arkistossa tutkimassa tietoja vanhoista lentokoneista, kun huomasin, että arkistoissa oli myös ufotapauksia. Olisiko Suomen Ufotutkijat kiinnostunut julkaisemaan käsikirjoituksen, jonka olen tehnyt Suomen ilmavoimien ufotutkimuksista?" [32]

Olin huomannut työpaikkani lähellä Sörnäisissä sijaitsevan sota-arkiston, jonka tienviittana jökötti sodanaikainen tykki – todennäköisesti samanlainen, jonka tulenjohtajana isäni taisteli itärajalla.

Haapanen lähetti käsikirjoituksen ensin minulle. Sota-arkistosta oli löytynyt lähes 300 ufoihin viittaavaa tapausta, joista ilmavoimat oli tehnyt raportin. Tapauksia oli vuosilta 1933–1979. Tuoreemmat tapaukset eivät vielä olleet tulleet sota-arkistoon 30 vuoden vaitiolovelvollisuuden vuoksi.

Ilmeisesti näihin liittyi myös Suomen ensimmäinen ufotutkimusraportti, jonka Kuningas oli löytänyt. Se oli havainto vuodelta 1934 ja tehty Oulussa.

Tavallaan Suomi ja Pohjoismaat olivat ufotutkimuksessa aikaansa edellä. Täällä ihmeteltiin ja tutkittiin outoja lentäviä kohteita jo 1933–37, jolloin niitä kutsuttiin "kummituslentokoneiksi". Heti toisen maailmansodan jälkeen Pohjoismaiden taivaalle ilmestyi uudenlaisia outoja kulkijoita, ja nyt niitä nimitettiin "aaveraketeiksi". Kun 1940-luvun lopulla outoja kohteita kutsuttiin lentäviksi lautasiksi, nimitys ufo (Unifentified Flying Object) tuli käyttöön 1950- ja 1960-luvuilla. Suomessakin tehtiin sodan jälkeen runsaasti aaverakettihavaintoja, mutta niitä ei ole tutkittu yhtä täsmällisesti kuin Ruotsissa. Siellä armeija kokosi tiedot 997 havainnosta touko-joulukuussa 1946. Synnyin 22.7.1946 – ehkä tarvittiin ufo-

tutkijaa!

Toki on myönnettävä, että useimmat Haapasen kirjassa paljastetut ufotapaukset olivat lähinnä "vain" outoja valopalloja, mutta ufoja (tunnistamattomia lentäviä kohteita) kuitenkin, ilman normaalia selitystä.

Sodan aikoihin, myös ennen ja jälkeen, kaikissa oudoissa havainnoissa vihollisen lentokoneet olivat vaaratekijä ja samalla normaaliselitys. Tuossa ilmapiirissä syntyivät myös huhut erilaisista suurvaltojen kokeilulentokoneista, kuten natsien lentävistä lautasista.

Haapasen tarjotessa käsikirjoitustaan julkaistavaksi meillä oli juuri tekeillä Suomen Ufotutkijoiden oma Uforaportti-kirja, johon menivät aikamme ja rahamme. Suosittelin käsikirjoituksen lähettämistä UFO-Finland ry:lle, joka on erikoistunut ufokirjojen julkaisemiseen ufotutkijaveteraani **Lasse Ahosen** johdolla.

Parhaiten rajatiedon suuri yleisö tuntee Lassen kaikkialle ehtivänä valokuvaajana, joka on ollut vuodesta 1965 lähtien mukana ufotouhuisssa. Ultralla on ollut kymmeniä valokuvaajia, mutta ei liene epäilystä, että Lasse Ahosen kuvia rajatiedon ihmisistä ja aiheista on julkaistu enemmän kuin kenenkään muun suomalaisen.

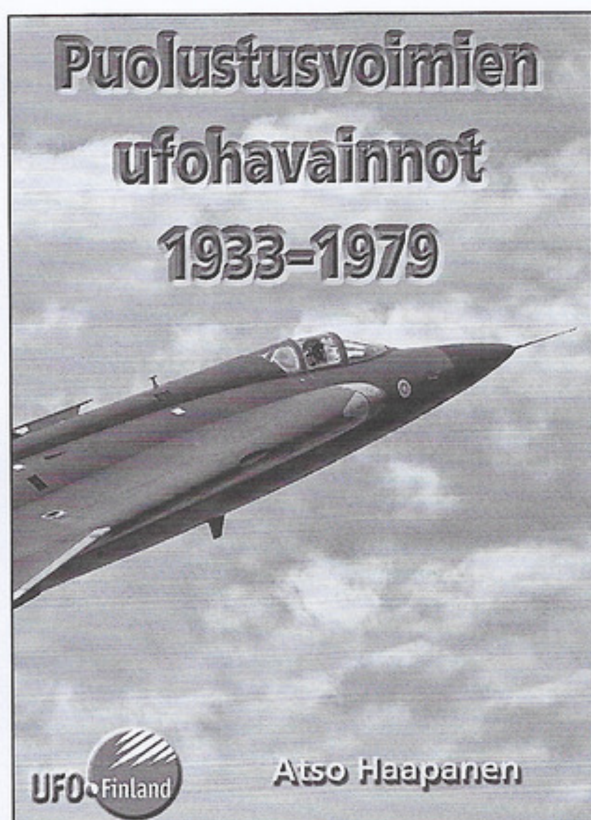
Suomen Ufotutkijoista irtautuneen UFO-Finland ry:n tutkimustoiminta laimeni vuosien varrella, mutta järkevä osa-alue uudelle järjestölle löytyi ufokirjoista. Ollessaan Suomen Ufotutkijoiden puheenjohtajana Lasse Ahosen aloitteesta käynnistyi *Uforaportti*-kirjojen julkaisutoiminta. Ahonen ja Tapio Äyräväinen tekivät viisi kirjaa, jota perinnettä ovat sitten muut jatkaneet.

Pari vuotta Atso Haapasen yhteydenotosta UFO-Finland ry julkaisi hänen teoksensa *Puolustusvoimien ufohavainnot 1933–1979.*[36] Oli erinomaista, etteivät Haapasen löytämät ilmavoimien arkistot jääneet pölyttymään, vaan ovat nyt kaikkien ufotutkijoiden käytettävissä. Arkistot ovat konkreettinen todiste siitä, että myös meidän ilmavoimamme on kaiken aikaa seurannut ja tutkinut ufoja.

Minulle tässä ei ollut mitään sinänsä uutta ja yllättävää. Vuosikymmenien aikana olin useita kertoja törmännyt sekä ilmavoimien ja Finnairin ammattilentäjiin että harrastelijalentäjiin, joilla oli ufohavaintoja. Jouko Kurosen, Tarmo Tukevan, Erkki Penttilän ja Ilpo Koskisen ohella olen tavannut monia muita lentäjiä, jotka suhtautuvat ufoihin erittäin vakavasti heidän ja kollegojensa havaintojen vuoksi. Puhumattakaan legendaarisesta kontaktihenkilöstä Osmo Lienestä, joka työskenteli ilmavoimissa lentoteknikkona.

Lentäjiä ufoseminaareissa

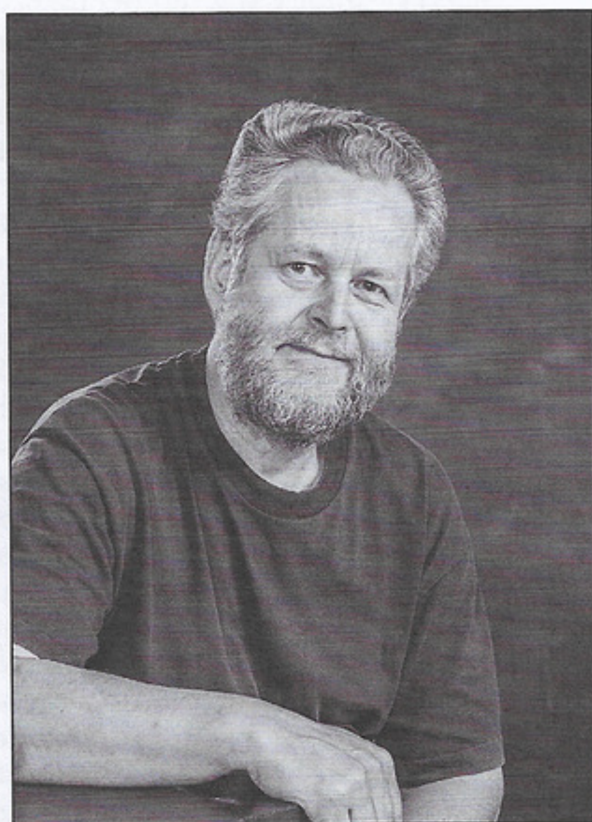
Iso-Syötteen ufoseminaarit Pudasjärvellä vuodesta 1997 lähtien kiinnostivat alkuvuosina useita ilmavoimien lentäjiä. Yleensä he esiintyivät yleisön joukossa aiheesta kiinnostuneina kuulijoina, mutta yhtä ja toista kuulimme myös heidän omista kokemuksistaan. Ne olivat yleensä huomattavasti kiinnostavampia kuin Atso Haapasen arkistoista löytämät oudot valoilmiöhavainnot, joita ilmavoimat on vuosikymmenien aikana tutkinut lähinnä yleisöraporttien vuoksi. Ilmeisesti näihin arkistoihin ei ohjattu omien lentäjien havaintoja.

UFO-Finland ry julkaisi Atso Haapasen kirjan, jossa Haapanen paljasti sota-arkistosta löytämänsä Suomen puolustusvoimien uforaportit, lähes 300 kpl. Vuotta 1979 tuoreempia raportteja ei löytynyt 30 vuoden salassapitomääräyksen vuoksi (samanpituinen kielto kuin USA:n ilmavoimilla...).

Atso Haapanen on kirjoittanut toistakymmentä kirjaa, mutta tämä oli ensimmäinen ufoja käsittelevä.

Ufotutkimuksen veteraani, valokuvaaja ja kirjantekijä Lasse Ahonen on ollut ufotouhussa mukana jo vuodesta 1965 lähtien.

Ehkä tilanne oli Suomessa sama kuin muissakin valtioissa, joissa viime vuosina oli julkaistu valtion ufoarkistoja (Britanniassa, Ranskassa, Australiassa jne.). Salaisimmat uforaportit olivat sotilassalaisuuksia kaikenlaisten julkisuuslainsäädäntöjen jälkeenkin. Tunnetuin oli Tiedon vapauden laki (Freedom of Information Act), johon vedoten yhdysvaltalaiset ufotutkijat saivatkin satoja viranomaisten raportteja julkisuuteen, kun 30 vuotta oli kulunut asiakirjojen allekirjoituksesta. Senkin jälkeen moni ufoasiakirja saatiin nähtäville vasta kun puolet tekstistä oli vedetty yli paksulla huopakynällä.

Joskus näytti siltä, kuin tehtävään olisi hankittu kehitysapuväkeä Malawista. Kävin Tansanian naapurivaltiossa tri **Joyce Bandan** valtakaudella 1980-luvun alussa. Sille olivat tyypillisiä paitsi knallipäinen hallitsija, joka tervehti alamaisiaan punaisesta avo-Rolls-Roycesta, myös sadat moraalinvartijat, jotka kävivät lävitse kaikki maahan tulevat julkaisut Timea ja Newsweekia myöten. He peittivät mustalla huopakynällä kaikki tekstit ja kuvat, jotka rikkoivat jotakin kolmesta kielletystä tabusta: seksi, sosialismi ja Malawin kritisointi... Joka ainoasta lehdestä ja kirjasta.

U42

Matkalla Iso-Syötteen seminaariin 1998 tapasin kahvitauolla lentäjiä Tapani Kuninkaan seurassa. Yksi heistä kertoi, millaisia outoja laitteita taivaalle saattoi ilmestyä:

"Eräänä kesäpäivänä Hallilla (ilmavoimien tukikohta Keski-Suomessa) tarkkailimme täysin selittämätöntä teknistä laitetta, joka lipui taivaan poikki. Se oli valtavan kokoinen suorakulmio, jonka toinen pää oli rosoisen epäselvä. Esine muistutti lähinnä ilmaan päässyttä kasvihuonetta. Arvioimme sen lentokorkeudeksi 9000 metriä. Suihkuhävittäjä lähetettiin tutkimaan kohdetta lähempää. Lentäjä ilmoitti korkeuksista: 'Olen nyt 9000 metrin korkeudella, mutta se näyttää olevan edelleen 9000 metrin päässä... Palaan kentälle.'"

Lentäjistä yksi, eläkkeellä oleva **Pekka Uusihanni** ❋ piti Iso-Syötteen seminaarissa esitelmän. Hän oli selvästi tavallista syvemmälle perehtynyt aiheeseen. Hän esitteli eri kulttuurien historiaa, joissa kerrottiin yhteyksistä vieraisiin sivilisaatioihin. Hän oli löytänyt mm. "Elämänpuun", himmelimäisen rakennelman, joka esiintyy useiden kulttuurien historiassa. Elämänpuu osoitti, ettei alustaja ollut pinnallinen ufoharrastaja, jota ufot kiinnostivat vain superlentokoneina.

Kuningas pyysi hänet luennoitsijaksi myös seuraavan vuoden seminaariin. Kaksi viikkoa ennen seminaaria mies perui esitelmänsä. "Veljeni työskentelee armeijassa", hän oli selittänyt puhelimessa, "ja hän otti minut puhutteluun. Sanoi, että vaikka olen eläkkeellä, ei ole sopivaa, että ilmavoimien entinen upseeri esiintyy ufoseminaarissa."

Suomalaislentäjillä on runsaasti ufokokemuksia, kuten lentäjillä kaikkialla maailmassa. Lentäjä-ufotutkija Ilpo Koskinen arvioi minulle 1990-luvulla, että lentäjistä joka neljäs on nähnyt ufoja. Arvio perustui siihen, että hän lentäjänä oli keskustellut ufoista kollegojensa kanssa sekä Suomessa että ulkomailla. Samoihin aikoihin hän Tapio Äyräväisen haastattelussa (*Uforaportti 2*) käytti arviota, jonka mukaan Finnairin "lentäjistä ja tutkahenkilökunnasta yli 30 % oli nähnyt jotakin selittämätöntä".

Joskus 1980-luvulla tyttäreni koulun vanhempainillassa Etelä-Haagassa

juttelin äidin kanssa, joka kertoi olevansa lentoemäntä. Juuri kun olimme päässeet ufoaiheeseen, koulun auditoriosta sammuivat valot. Se ei ollut minulle ensimmäinen sähkökatkos ufojen kohdalla... Mutta ehkä lentoemännän olikin helpompi puhua ufoista pimeässä kahden kesken ufotutkijan kanssa.

Lentoemäntä kertoi: "Itse en ole koskaan nähnyt ufoja, mutta suhtaudun niihin vakavasti. Työkaverinani oli kauan sitten lentokapteeni Ilpo Koskinen, joka oli myös aktiivinen ufotutkija."

Lennon 401 kummitus

P43

Samalla tavalla kuin lentäjät avautuivat helpommin ufoasiassa kollega Koskiselle, yhdysvaltalainen kirjailija **John G. Fuller** hyödynsi lentoemäntää tutkimusapulaisenaan kerätessään tietoa lentokonekummituksesta.

Fuller on ehkä kaikkien aikojen paras rajatiedon kirjailija, jonka kirjoja ei tietenkään ole suomennettu, ainakaan vielä. Kirjat käsittelevät monia rajatiedon alueita ufoista (*Incident At Exeter / The Interrupted Journey / Aliens in the Skies*) ihmeparannukseen (*Arigo*) ja kummituksiin (*The Ghost of Flight 401*).[33]

Eastern Airlinesin matkustajakoneen tuhouduttua Floridan Everglades'in suoalueelle saman lentoyhtiön samanlaisissa koneissa alkoi kummitella. Onnettomuuskoneessa kuoli koko miehistö ja puolet matkustajista. Kummittelija oli onnettomuudessa kuollut lentoperämies **Don Repo**, joka saattoi ilmestyä henkilökunnalle aivan normaalin näköisenä. Kerran hän ehkä esti tulipalon varoitettuaan viallisista sähköjohdoista ennen koneen nousua. Tieto kummitusilmiöstä levisi lentoyhtiöiden henkilökuntien kautta ympäri maailman, myös Finnairiin – testasin väitteen tavatessani lentoemäntiä. Matkustaessaan paljon USA:n sisäisillä reiteillä Fuller otti tavakseen kysellä tapauksesta, vaikka ei vielä silloin suhtautunut kummitusilmiöön vakavissaan.

Eastern Airlines pelkäsi huhujen vähentävän matkustajamääriä ja aloitti siksi sisäiset tutkimukset. Paljastui, että kummittelua esiintyi vain niissä koneissa, joihin oli asennettu onnettomuuskoneessa ehjinä säilyneitä osia. Henkilökuntaa kiellettiin jyrkästi kertomasta tapauksesta matkustajille.

Fuller oli kuitenkin niin kiinnostunut tapauksesta, että saadakseen lisätietoa hän palkkasi erään lentoemännän tutkimusapulaisekseen. Se osoittautuikin hyödylliseksi, koska koneiden henkilökunnat olivat valmiimpia kertomaan aiheesta kollegalleen.

Kävi ilmi, että yhdysvaltalaislentäjillä oli oma keskustelupiiri, joka harrasti spiritistisiä yhteyksiä. He käyttivät välineenä perinteistä ouija-lautaa (kirjain- ja numeropöytä), jolla voi saada yhteyksiä kuolleiden henkiin. He saivat yhteyden lentäjä Repoon, jolta tuli kokonaisia lauseita. Niiden sisältö oli kuitenkin ryhmän mielestä omituinen ja vaikeasti ymmärrettävä.

Fuller rohkaisi mielensä ja otti yhteyttä rouva Repoon. Tilannetta oli ehkä valmisteltu henkimaailmasta, sillä naapuri oli juuri edellisviikolla

lainannut leskelle Fullerin kirjan paranormaaleista ilmiöistä. Kun Fuller kertoi Repon lähettämistä viesteistä, niiden sisältö oli leskelle aivan selvä. Se oli juuri sellaista huumoria, jota Repo oli eläessään harrastanut. Yksi viesteistä oli: "Ovatko hiiret jo häipyneet vessan yläpuolelta?" Repon kotona hiiret olivat todellakin pesiytyneet wc:n yläpuolelle.

Eastern Airlinesin poistettua kummittelukoneista onnettomuuskoneesta siirretyt osat, kummittelu loppui.

Tapauksella oli muutenkin onnellinen loppu. John Fuller avioitui lentoemäntänsä Elizabethin kanssa. Elizabeth Fuller ei ollut kuitenkaan tyytyväinen miehensä tapauksesta kirjoittamaan kirjaan. Kriittisempi John oli jättänyt kirjasta pois monia tärkeitä yksityiskohtia, jotka Elizabethin mukaan todistivat henkiyhteyden todelliseksi. Niinpä Elizabeth kirjoitti oman kirjaversionsa (*My Search for the Ghost of Flight 401*) Eastern Airlinesin kummitustapauksesta.[34]

Teokset eivät olleet keskenään ristiriidassa, mutta Elizabethin kirjassa oli monia mielenkiintoisia lisädetaljeja. Mm. Repon yksi viesti oli ollut: "10 sentin kolikko New York Timesin päällä." Pian sen jälkeen John Fuller oli ollut menossa jonkun henkilön luo ja istunut odotushuoneessa. Hän oli ottanut pöydältä *New York Times* -sanomalehden ja ryhtynyt selailemaan sitä. Lehti oli avautunut kohdasta, jossa oli lentoyhtiön mainos. Kuvituksena oli ollut matkustajalentokoneen ohjaamo, ja aivan tuon kuvan päällä oli kiilunut 10 sentin kolikko!

Lentokapteeni Ilpo Koskisen ufot

Kun soitin elokuussa 1992 Ilpo Koskiselle ja kutsuin häntä Grannin ufo-ohjelman studiokeskusteluun, Ilpo vastasi puhelimeen: "Luin sinun kirjasi *Ufojen kosminen viesti*, ja tuli itselleni hieman huono omatunto siitä, etten ole viime aikoina ollut yhtä aktiivinen. Täytyy varmaan suostua siihen studiokeskusteluun."

U44–46

Ilpo Koskisella olikin todella mielenkiintoisia ufojuttuja, joita hän kertoi puhelimessa sekä istuessamme kahvilla ennen studiokeskustelua:

"Olen itse nähnyt ufoja lennoillani kolme kertaa, mutta vain potkurikoneiden aikana – en jostakin syystä enää suihkukoneiden aikakaudella, vaikka niitäkin olen lentänyt. Aeron ja Finnairin jälkeen lensin myös ulkomailla, ja tapasin säännöllisesti jututtaa kollegoja ufoista. Keräsin myös kopioita lentäjien kansainvälisistä uforaporteista. Arvioisin, että lentäjistä joka neljäs on nähnyt ufon."

U47

Koskinen on ollut paikalla viidessä ufotapauksessa. Hänen ensimmäinen kokemuksensa oli siinä mielessä samantapainen kuin Tapani Kuninkaan ensikosketus ilmiöön, että paikalla oli hänen oma kotiväkensä. Kesämökillä Sammatissa Ilpo Koskinen oli todistamassa kesällä 1952 ufohavaintoa vanhempiensa ja kahden veljensä kanssa. Kirkas tunnistamaton esine liikkui korkealla kuin satelliitit muutamaa vuotta myöhemmin, mutta teki lopussa terävän käännöksen. Valo oli niin kirkas, että puista näkyi ylimääräiset varjot. Sama kohde havaittiin laajalla alueella. Mm. Koskisen

Ufotutkija, lentokapteeni Ilpo Koskinen näki ufoja potkurikoneista, mutta ei enää suihkukoneiden aikakaudella. Hänen mukaansa joka neljäs lentäjä on nähnyt ufoja. Kuvassa Koskiselle tuttu työväline Convair.

kurssitoverina ollut lennonjohtaja oli tarkkaillut ilmiötä Malmin lentokentällä Helsingissä noin 80 km:n päässä.

U48

Syksyllä 1953 Koskinen oli ollut Aeron DC-3 -koneen lentoperämiehenä lennolla Ruotsin yli Kööpenhaminaan. Lähellä oli lentänyt ruotsalaisen Transairin samanlainen DC-3, jonka miehistö kävi kiihtynyttä keskustelua Malmön lennonjohdon kanssa. Heidän editseen vain sadan metrin etäisyydellä oli lentänyt "pöytälampun varjostimen" muotoinen ufo, jossa oli näkynyt rivi pyöreitä ikkunoita. Seuraavana päivänä oli ruotsalaislehdissä ollut tapauksesta isoja uutisia, joissa oli ollut lentäjien kuvauksia ja piirroksia. Tapaus oli julkaistu myös yhdysvaltalaisen ufotutkimusjärjestö NICAP:in kirjassa.

U49

Vuonna 1956 Koskinen oli lennolla Turusta Vaasaan jälleen ufon lentoreitillä, mutta ei tälläkään kertaa nähnyt kohdetta omin silmin. Lähellä näkyi Turusta hieman aikaisemmin Poriin lähtenyt matkustajakone. Porin kentän tutkavalvonta ilmoitti tunnistamattomasta lentävästä kohteesta, joka pyöri ensin toisen koneen ja sitten Koskisen koneen ympärillä. Kohde näkyi kuitenkin vain tutkassa, vaikka se liikkui molempien koneiden välillä kuuden minuutin ajan.

U50

Koskisen lentämä Convair-tyyppinen lentokone oli ollut tulossa vuonna 1961 Hannoverista, kun lentäjät havaitsivat valkean helmen näköisen kohteen lähestyvän 25–30 km:n korkeudella. He arvioivat sen peukalon kynnen kokoiseksi (käsi ojennettuna kohti ufoa), ja sen perässä näkyi kipinöivä tulisuihku. Kun he olivat tarkkailleet kohdetta 30–40 sekunnin ajan, se katosi kuutamoon. Ilmeni, että kahden muunkin koneen miehistöt olivat havainneet ufon ilman että kenelläkään oli sille mitään normaalia selitystä.

U51

Joulukuussa 1964 Koskinen oli ollut Convairilla lentämässä Porista Helsinkiin, kun kirkkaalle iltataivaalle oli ilmestynyt Karkkilan kohdalla outo punainen valo. Se oli kiitänyt kaksi kertaa heitä nopeammin, kaartanut heidän kohdallaan ylös ja kadonnut yhtäkkiä. Lähimmillään se oli lentänyt alle 100 metrin päässä Koskisen koneesta.

Amerikansuomalaisia kontakteja

UAHP52–53

Koskisella oli myös mielenkiintoinen muistikuva Suomessa 1965 ja 1969 vierailleesta amerikansuomalaisesta kontaktihenkilöstä majuri **Väinö Ahosta**: "Emme siihen aikaan ymmärtäneet mistään kanavoinneista tai transsitiloista. Kun Aho sai oudon kohtauksen, emme osanneet muuta kuin passittaa hänet sairaalaan."

Tapani Kuningas kertoo tavanneensa Ilpo Koskisen, silloisen Interplanetistien puheenjohtajan, ensimmäisen kerran juuri siinä Balderin salin tilaisuudessa, jossa Aho esiintyi. Vieraana oli toinenkin yhdysvaltalainen kontaktihenkilö **Leonora Croft**. Myös seuran silloinen sihteeri Aili Nurmiaho osallistui tilaisuuteen.

Jututtaessani myöhemmin Aili Nurmiahoa Ahon saamasta kohtauksesta hän piti tapausta selvänä sairaskohtauksena.

Vuoden 2012 alussa havaitsin Ylen arkistossa yllättäen toimittaja **Kauko-Aatos Leväahon** vanhan haastattelun, jossa kohteena oli Väinö Aho Suomen vierailullaan 1969. Aiheena oli juuri tapahtunut ensimmäinen kuumatka. Aho vaikutti aivan tavalliselta, tasapainoisen näköiseltä ja oloiselta keski-ikäiseltä herrasmieheltä.

UAHP54

Yhdysvalloissa on asunut toinenkin suomensukuinen ufomies nimeltään Waino Aho (1906-1977), joka oli muuttanut lapsena Suomesta vanhempiensa kanssa. Hän oli tunnetun kontaktihenkilön Betty Andreasson-Lucan isä. Aho oli silminnäkijänä paikalla, kun 25.1.1967 ufo laskeutui heidän pihalleen ja isopäisiä humanoideja marssi jonossa heidän kotiinsa. Kuten muutkin perheenjäsenet, Aho muistaa vain osan tapahtumista. Osaksi aikaa heidät lamaannutettiin (kuten Osmo Liene, ks. luku 1/ Kontaktihenkilöitä ilmavoimissakin.) Varmaankin alunperin molemmat Ahot ovat kirjoittaneet etunimensä suomalaisittain Väinö.

Tapauksen jälkeen Betty alkoi säännöllisesti kohdata avaruusolentoja, joita hän itse ensin luuli enkeleiksi. Tunnettu ufotutkija ja -kirjailija, armeijan palveluksessa työskennellyt Raymond Fowler on kirjoittanut Betty Andreasson-Lucan ufokontakteista monta erinomaista kirjaa, joita valitettavasti ei ole vielä suomennettu. Betty on mainio taiteilija, ja kirjoissa on toistasataa piirrosta hänen käynneistään ufoissa ja olentojen tapaamisista.

Sen verran lähelle Betty Andreasson-Lucaa olen päässyt, että sain selville hänen opiskelleen samassa koulussa Amerikan serkkujeni kanssa perinteisellä suomalaisalueella, Leominsterissa Bostonin lähellä. Äitini vanhempi sisko **Martta Louvo** lähti 17-vuotiaana yksin Amerikkaan 1913 (tasan sata vuotta sitten). Hän oli vähällä joutua Titaniciin, mutta sitten matkaan oli tullut sopivasti viivytystä.

Martta kuoli jo 1950-luvulla ja monista Amerikan paketeista ja kirjeistä huolimatta sisaret eivät koskaan tavanneet toisiaan. Minä olin ensimmäinen, joka kävi tapaamassa Amerikan sukulaisiamme vuonna 1970, jolloin sain opiskelijastipendin kesäksi USA:han. Silloin sukulaisistamme oli vielä elossa kolme serkkuani, joista ehdin tavata kaksi.

Pääsin uudelleen heitä tapaamaan vasta 1999, jolloin tuli Amerikan matka vaimoni veljenpojan **Freddyn** häihin Kanadan Vancouveriin. Sen jälkeen vietimme vaimoni Annelin syntymäpäivää Niagaran putouksilla.

Paluumatkalla kävin Bostonissa Harvardin yliopiston professorin **John Mackin** luona. Häneen olin tutustunut Hanasaaren ufokonferenssissa kolme vuotta aikaisemmin. Sain sovittua tapaamisen hänen yksityisessä tutkimuskeskuksessaan PEERissa Harvardin ulkopuolella maanantaina, mutta saavuin Bostoniin jo viikonloppuna.

Yö Amerikassa – spontaania sukututkimusta

Käydessäni Bostonin rautatieasemalla havaitsin juna-aikataulusta, että sukulaisteni kotikaupunki Fitchburg, legendaarinen suomalaisten ym. pohjoismaalaisten siirtolaisten kaupunki, sijaitsi Bostonin lähiliikenteen viimeisenä asemana. Olin kuvitellut, etten tällä matkalla ehtisi poiketa sukuloimaan. Kiusaus oli kuitenkin niin suuri, että hyppäsin illalla klo 21.30 junaan. Eihän minulla ollut mukanani sukulaisteni osoitteitakaan, mutta koin, että olisi kiehtovaa kävellä kaupungissa, jonne tätini oli 17-vuotiaana maalaistyttönä saapunut vuosisadan alussa.

Serkkujeni nimistä en muistanut kuin **Ellen Niemen**, jonka luona olin käynyt 29 vuotta aikaisemmin. Saavuttuani Fitchburgiin iltamyöhällä löysin puhelinluettelosta kymmenkunta Niemi-nimistä, mutta en yhtään Elleniä. Soiteltuani parille huomasin, ettei yömyöhällä kannattanut jatkaa etsintää. Ehkä aamulla olisi helpompi häiritä tuntemattomia ihmisiä.

Paikallisessa ravintolassa tutustuin sentään norjalaissukuiseen mieheen, joka kertoi tunteneensa lapsuudessaan monia suomalaisia. Hän kertoi myös, kuinka traumaattinen kokemus Fitchburgin suomalaisille oli ollut 1930-luvulla matka rakentamaan Neuvostoliiton ihanneyhdyskuntaa. Moni oli jäänyt Stalinin vankiloihin, ja takaisin selvinneiden oli ollut vaikea edes puhua syvästä pettymyksestä, joka useimpia oli kohdannut.

Neuvostoliitto, johon siirtolaisia oli kerääntynyt eri puolilta maailmaa, olikin ollut kehitysmaa Suomeen ja Yhdysvaltoihin verrattuna. Siellä ei myöskään oltu totuttu kritiikkiin, ja avosuiset suomalaiset ja amerikansuomalaiset oli koettu kapinallisiksi. Kun ihmiset eivät olleetkaan riittävän hyviä ja valmiita kommunismin ihanteisiin, heidät yritettiin pakottaa kommunistisen filosofian muottiin. Siitä alkoi Stalinin pakkoyhteiskunta, jossa väkivaltakoneistolla ja propagandalla pyrittiin kuromaan ihanteiden ja todellisuuden eroa umpeen.

UAKP55

Tuona yönä olivat kullan arvoisia kokemuksia vanhat seikkailuni Lapin sissiarmeijassa ja liftausretkelläni Etelä-Euroopassa. Koska olin jo seuraavana päivänä Mackin tapaamisen jälkeen palaamassa Suomeen, minulla ei ollut kuin muutama USA:n dollari, eivätkä Kanadan dollarit niin vain kelvanneetkaan hotelleissa. Ajattelin kuitenkin, että selviäisin yhdestä kesäyöstä vaikka puiston penkillä. Lähetin rukouksen yläkertaan, jotta tavoittaisin sukulaisiani. Naapurikaupungista Leominsterista löysin hotellin, jossa kuitenkin jouduin luopumaan hotellihuoneesta, koska Kanadan dollarit eivät siellä kelvanneet.

Patikoidessani autiota katua tähtitaivaan alla takaisin kohti Fitchburgia koin pienen ihmeen. Jostakin aivoihini iskeytyi nimi **Albert Jokinen**. Mikä ihmeen Jokinen?

Onneksi minulla oli veljeni puhelinnumero Ouluun, ja vaikka Suomessa oli aamuyö, hänelle kehtasin soittaa. Hän vahvisti, että serkkumme oli Albert "Bill" Jokinen, jota en ollut ensi käynnilläni tavannut. Olin saa-

nut sukulaisilta kotiin viemisiksi Billin levyn *Blue,* kaihomielisen blueslaulun, jonka hän oli käynyt levyttämässä omilla rahoillaan. Veljeni muisti nimen Albert Jokinen levyn kansietiketistä.

Oliko viesti klassinen rukousvastaus – vai tuliko serkkuni nimen välähdys Leominsterin avaruusolennoilta, joita Betty Andreasson itsekin oli ensin luullut enkeleiksi?

Minun ei tarvinnut viettää yötä edes puistonpenkillä, vaan löysin donitsikahvilan 24 h, jossa luin koko yön ufokirjaa... Torontosta olin löytänyt urheilukassillisen uusia ufokirjoja, joihin varmaankin suuri osa rahoistani oli mennyt.

Tunsin lukkarinrakkautta, kun myöhemmin luin **Colin Wilsonin** ensimmäisen ufokirjan *Alien Dawn.*[35] Tuo yksi parhaita parapsykologian kirjailijoita innostui vasta 1990-luvulla ufoista. Hän teki sen niin tehokkaasti, että hankki heti kerralla tuhansilla dollareilla ufokirjoja ja luki ne saman tien. Hänen ensimmäisestä ufokirjastaan tuli heti yksi parhaita, koska hän oivalsi parapsykologian merkityksen erityisesti ufokontaktitapauksissa.

Yötäni donitsikahvilassa helpotti ufokontaktikirja, jossa kerrottiin avaruusolentoja kohdanneesta yhdysvaltalaisesta koulutoimen johtajasta. Virkamies oli joutunut kauhun valtaan, kun hän oli ensin saanut sen käsityksen, että oliot söivät ihmisiä... Väärinkäsitys selvisi myöhemmin, ja kontaktista tulikin aivan tasapainoinen ja koulubyrokraatin maailmankuvaa avartava.[36]

Juuri kun olin nukahtamaisillani kirjan ja puoliksi syödyn donitsin ääreen, viereeni istahti tuntematon nainen. Ystävystyimme, ja kun **Annie** tarjosi yösijaa kotisohvaltaan, lähdin hänen mukaansa. Taksimatkalla Annie pistäytyi ystävänsä luo. Kun hän oli poistunut, kysyin taksimieheltä: "Olen täällä turistina, eikä minulla ole yösijaa. Tämä nainen kutsui minut kotiinsa. Sanoppa, kannattaako mennä?" Hetken harkittuaan mies vastasi: "En suosittele."

Luotin paikallisen taksimiehen ihmisverkostoihin ja arviointikykyyn, ja kerroin Annielle palaavani donitsibaariin ja lupasin maksaa osan taksikyydistä.

Tuo oli ehkä elämäni tärkeimpiä vaihtoehtoisen tulevaisuuden valintojani. Onneksi meillä on vapaa tahto. Jälkeenpäin jää aina miettimään, mihin tuo toinen tie olisi johtanut. Olisiko nainen syönyt minut, kuten koulutoimen johtaja ufokirjassa oli pelännyt? Tai oliko taksikuski taivaasta lähetetty enkeli? Vai olinko joutunut abduktion kohteeksi?

Joka tapauksessa tuon yön jälkeen en ole syönyt makean kirjavia amerikkalaisdonitseja, niin ufoilta kuin näyttävätkin...

Aamulla ryntäsin puhelinkioskiin, josta löysin luettelon ja Albert Jokisen puhelinnumeron. Kun matala miesääni vastasi, kerroin nimeni ja tein koodikysymyksen: "Oliko äitisi nimi Martta?"

Vastaus oli myönteinen, ja kohtaamisen ilo molemminpuolinen. Bill haki saman tien minut vanhalla Buickillaan (vuosimallia 1949), ja päivä sujuikin rattoisasti tätini kotikaupunkia tutkiessa. Serkkuni näytti aivan **Eino**-enoltani, Amerikan Martan veljeltä, jonka sekatavarakaupassa Kurikassa olin viettänyt kauppa-apulaisena kesän 1960-luvun alussa. Kaiken lisäksi Bill puhui yllättävän hyvää suomea, vaikka ei ollut koskaan käynyt Suomessa.

Serkkuni Ellen Niemi oli kuollut edellisvuonna, mutta sen sijaan löysin kolmannen serkkuni Alicen. Hän kertoi, että kolmen vuosikym-

menen takaisen vierailuni ansiosta minusta oli tullut legenda suvussa. Heidän lapsensa eivät juuri olleet jaksaneet kiinnostua suomalaisista sukujuuristaan, mutta lapsenlapset kirjoittivat innolla kouluaineita vierailustani ja isoäidin siirtolaisuudesta. Kouluaineessa Suomen mummulla oli koira nimeltään Turku.

Serkkuni näyttivät myös ikivanhaa kirjettä, joka oli tullut heti sodan jälkeen kauhavalaiselta serkultamme. Koulupoika kysyi, löytyisikö Amerikan kaupoista tietynmerkkistä natsiarmeijan lentokonetta, pienoismallina... Ei kuulemma löytynyt.

Alice oli sairaanhoitaja ja Bill tehdastyöläinen ja harrastelijamuusikko. Kun halusin nähdä tätini haudan, kaahasimme Billin romuluisella Buickilla sisään hautausmaan avoimesta portista. Lopulta, pitkän etsiskelyn jälkeen Martan yksinkertainen hautapaasi löytyikin vihreän niityn keskeltä.

Bill oli kovasti kiinnostunut ufoista. Hän kertoi suorittaneensa varusmiespalvelun 1950-luvulla New Mexicon ydinkoealueella. Siellä Daniel Fry ja **Virgil Armstrong** olivat joutuneet tekemisiin ufojen kanssa (ks. luku 6/CIA-agentin paljastuksia). Billiä oli pyydetty jäämään armeijan palvelukseen varusmiesajan jälkeen. Hän muisteli hyvillään, ettei ollut suostunut, sillä hyvin todennäköisesti hän olisi joutunut autiomaahan ydinkokeisiin.[36]

Ufotutkijoita tapaamassa: Mack, Bouck ja Svahn

Maanantaina kävin tapaamassa prof. John Mackia, johon olin tutustunut kolme vuotta aikaisemmin Hanasaaren ufokonferenssissa. Hänen yksityinen ufotutkimuskeskuksensa *PEER* sijaitsi pientaloalueella Harvardin yliopisto-campuksen ulkopuolella. Hän oli ystävällinen, mutta selvästi epäluuloinen ja kiireinen. Hän toivoi, etten ottaisi rakennuksesta valokuvia. Yliopiston epäluulo hänen julkaistuaan *Ufosieppaukset* -kirjan heijastui Mackin käytöksestä. Sain hänen uuden kirjansa *Passport to Cosmos* (ei suom.).[37]

Kävin Mackin luona seuraavanakin kesänä, jolloin vaimoni osallistui New Yorkissa teatteriohjauskurssille. John Mack kuoli joitakin vuosia myöhemmin luentomatkallaan Lontoossa. Tuntematon kuorma-auto ajoi hänen ylitseen iltapimeällä.

Vuonna 2000 – vuosi ennen terroristi-iskua – katselin World Trade Centerin huipulla sinne pystytettyä näyttelyä siirtolaisuudesta. Yritin selvittää, montako suomalaista näyttelyn tilaston mukaan oli tullut maahan Martta-tätini tavoin vuonna 1913. Tilaston mukaan ei yhtään. Sitten vasta tajusin, että tätinihän olikin virallisesti ollut venäläinen. WTC-tornin huipulta oli suora näkymä Vapauden patsaalle, jonka vieressä sijaitsee Ellisin saari. Sinne kaikki siirtolaiset oli purettu laivoista henkilötietojen kirjaamista ja terveystarkastusta varten.

Kävin John Mackia tapaamassa sekä 1999 että 2000. Vuonna 2000 vierailin myös yhdysvaltalaisen ufotutkijan **Jim Bouckin** luona. Hän oli maailman merkittävimmän ufotutkimusjärjestön MUFONin New Yorkin alaosaston varatutkimuspäällikkö ja asui Albanyssa. Heidän tutkimuspäällikkönsä oli Betty Andreassonin tutkija ja ufokirjailija Raymond Fowler. Häntä en tavannut, mutta Jim

Bouckin kanssa oli varsin mielenkiintoisia keskusteluja. Hän oli hyvin ystävällinen, ja sain yöpyä hänen kotonaan. Siviiliammatiltaan Jim oli verotarkastaja, ja kävin myös hänen työpaikallaan. Ufokuvat koristivat hänen virastohuoneensa seiniä, joten ilmeisesti tavallisiin amerikkalaisbyrokraatteihin valtion ufosalailu ei kohdistu kovin tiukasti. Harmi, etten tavannut Fowleria, sillä hän on siviilissä työskennellyt armeijan palveluksessa. Ehkä juuri siksi...

Harvardin yliopiston psykiatrian professori, tri John Mack innostui ufotutkimuksesta 1990-luvulla.

Kaikesta kaaosmaisuudestaan huolimatta internetistä on paljon hyötyä, jos osaa käyttää sitä luovalla tavalla. Ennen USA:n matkaani lähetin MUFONin sähköpostiosoitteeseen viestin, jonka sisältö oli suurin piirtein: "Olen tulossa." Tietysti kerroin ufotutkijan taustastani. Siihen koukkuun Jim Bouck tarttui ja toivotti minut tervetulleeksi. Samalla tavalla hyödynsin internetiä käydessäni Göteborgissa työseminaarissa. Kyselyni avulla sain arkkitehdin esittelemään minulle päiväksi paikallisia koulurakennuksia... Ja yhtä helposti järjestin vierailun UFO-Sverigen puheenjohtajan **Clas Svahnin** luo, kun menin muissa merkeissä Tukholmaan vuonna 2006.[38, 39]

Ei suomalaisenkaan kannata olla köyhä eikä kipee, kun lähtee maailmaa valloittamaan! Vain kosmos olkoon rajanamme...

Ufojen kosminen viesti Suomalaisen kirjan 500-vuotisjuhlassa

Jälkeenpäin olen usein pohtinut, mihin Hesarin pitkäaikainen ufosensuuri perustui. Takavuosina lehden suhde tieteeseen ohjautui pitkälle sen mukaan, mitä mieltä lehden tiedetoimittaja **Risto Varteva** oli asioista. Vartevan kannat noudattelivat tarkkaan Skepsiksen näkemyksiä.

Kun *Ufojen kosminen viesti* oli ilmestynyt, minäkin sain kutsun Suomalaisen kirjan 500-vuotisjuhlille Helsingin Kalastajatorpalle. Esiinnyin illan pääuutislähetyksessä, kun satuin keskustelemaan kameran edessä ystäväni **Erkki Tuomiojan** kanssa. Tilaisuudessa Helsingin Sanomien toimituspäällikkö **Arimo** kiinnostui kirjastani ja pyysi minulta artikkelia lehden kakkossivulle eli tärkeimmälle pääkirjoitussivulle. Kun epäilin, ettei sitä julkaistaisi, naistoimittaja uhosi: "Ilman muuta se julkaistaan, koska minä päätän sen sivun artikkeleista."

Tein työtä käskettyä, mutta hän palautti kirjoitukseni todeten lähetteessä: "Näytin kirjoitustasi tiedetoimittajallemme, mutta hän totesi, ettei siinä ollut mitään uutta." Pahinta valhetta, mitä saatoin kuvitella. Artikkelissani oli uusinta tietoa ufotutkimuksesta, mitä ei Suomessa aikaisemmin ollut julkaistu muualla kuin alan erikoislehdissä.

Samassa Kalastajatorpan juhlassa juttelin myös ystäväni **Satu Hassin**, nykyisen EU-parlamentaarikkomme ja entisen ministerin kanssa. Kun 1980-luvulla TEP:n* tilaisuudessa kerroin Sadulle kirjoittavani ufokirjaa, hän innostui kehumaan spontaanisti: "Ihanaa, että joku kirjoittaa ufoista kirjaa!"

Ehdotettuani myöhemmin ufotutkimuksen edistämistä Euroopan Unionissa, Satu selvästi vetäytyi taaksepäin pitäen aihetta liian arkaluontoisena. Muutama vuosi sitten kuulin, että Euroopan Unionille oli tehty aloite ufotutkimuksen koordinoimiseksi sen johdolla, mutta ehdotusta ei ollut hyväksytty.

Ufot lähestyivät Euroopan Unionia

UAKP56

Sen sijaan ufoja EU näyttää kiinnostavan. 1990-luvulla sain yhteydenoton EU:n päämajasta. Suomalaisen EU-kääntäjän mies **Teemu Lehtinen** ❋ oli kohdannut avaruusolentoja. Hän oli pelästynyt kokemuksestaan ja oli halunnut keskustella ufotutkijan kanssa. Sellainen olikin yllättävän lähellä, sillä Lehtisen vaimon työtoverina työskenteli tyttäreni serkku. **Minna** oli seurannut ufotouhujani lapsuudestaan lähtien, ja hän oli antanut osoitteeni Teemulle.

Merkillinen sattuma oli myös se, miten tutustuin näiden EU-kääntäjien esinaiseen **Riittaan** ❋. Hänkin oli nuori nainen, joka ilmestyi 2003 Meilahden sairaalaan samalle osastolle ja samaan aikaan kanssani, ja meistä tuli hyvät ystävät. Riitan kiireisen kansainvälisen elämän oli keskeyttänyt sama sairaus – paksunsuolen syöpä – joka minut oli pysäyttänyt Unescon töissäni Afrikassa. Nyt olin sen jälkileikkauksessa.

Olin keväällä 2003 ollut Meksikossa Maya-festivaaleilla sekä Kuubassa, ja paluumatkalla saanut veritulpan. Juuri ennen koneen lähtöä Mexico Citystä minuun iski se kuuluisa "Montezuman kirous", äkillinen vatsatauti. Jouduin koko Atlantin ylityksen istumaan liikkumattomassa asennossa. Veritulppa ilmeni aluksi vain pienenä pistoksena jalassa, enkä heti mennyt lääkäriin – jalkapallossa olin tottunut pikku revähtymiin harva se peli. Ehdin käydä Turussa ParaDigma* -seminaarissakin, ja vasta seuraavalla viikolla menin lääkärille. Sieltä sain lähetteen Meilahden sairaalaan.

Pitkän odottelun ja pikaisen tutkimuksen jälkeen lääkäri ilmoitti, että veritulppa oli edennyt jo keuhkoihin asti. Monelle se on merkinnyt

---

* TEP = Tekniikka Elämää Palvelemaan -järjestö, teknisen koulutuksen saaneiden eettinen yhdistys, jonka varapuheenjohtajana toimin takavuosina.

* ParaNet (Paranormaalin tutkijoiden verkosto) on järjestänyt ParaDigma-seminaareja, joissa luennoitsijoina ovat olleet lähinnä paranormaaleista ilmiöistä akateemisen opinnäytteen tehneet tutkijat. Olen toiminut ParaNet-järjestössä varapuheenjohtajana.

kuolemaa, mutta minä selvisin yllättävän vähin jälkiseurauksin. Ilmeisesti yläkerrassa katsottiin, että minulla vielä oli käyttöä – eihän ufokirjakaan ollut vielä valmis... Toisaalta ehkä raitis elämä ja melko säännöllinen kuntoilu – kuten futiksen pelaaminen ulkokentillä kesät talvet – olivat luoneet vahvan pohjan terveydelleni.

Veritulpasta selviämisen jälkeen minulle tehtiin perusteellinen terveystarkastus. Sen seurauksena jouduin "varmuuden vuoksi" paksunsuolen lisäleikkaukseen, ja siksi olin sairaalassa. Tässä hieman herkistelyä lukijalle: vaikka onkin korkeammassa ohjauksessa, elämässä tulee välillä koettelemuksia ja pysäytyksiä. Samalla oppii oikean elämäntavan, jossa on aina valmis lähtemään muille tasoille ja elämään tätä hetkeä syvemmin ja aidommin – mitään muuta hetkeähän ei edes ole. Aina elämme NYT. Vain silloin voimme nauttia elämästä ja ystävistä "livenä", tehdä valintoja, iloita vapaasta tahdosta.

Sirkku Törnroos oli sekä kehonrakennuksen että talonrakennuksen mestari. Henkisten kanavien auettua hänestä tuli yksi Suomen parhaita kontaktihenkilöitä.

Riitan ohjautuminen samalla hetkellä samaan sairaalaan ja samasta syystä oli merkittävä sattuma, jonka syytä en vielä tiedä. Elämän ja elämien verkostot ovat kiehtova puzzle, kosminen palapeli, jonka palasia järjestelemme päivästä toiseen. Jos palapelit jäävät kesken tässä elämässä, kenties palaamme jatkamaan niitä seuraavalla kierroksella.

Teemun ensimmäisestä kirjeestä alkoi vuosikymmenien keskusteluyhteys, joka on jatkunut viime kuukausiin asti. Ensin kirjoittelimme vanhanaikaisia kirjeitä, sitten tapasimme, jolloin esittelin Teemulle suomalaisia kontaktihenkilöitä, kuten **Sirkku Törnroosin**. Nyt Teemun palattua Suomeen yhteys on jatkunut sähköpostissa ja säännöllisinä palavereina. Viime vuosina olen vaihtanut Teemun kanssa sähköpostiviestejä intensiivisemmin kuin kenenkään muun ihmisen kanssa.

Nick Popen vierailun jälkeen 2010 osalla meistä osanottajista on ollut viikoittainen ufopiiri, jonka vakiojäsen myös Teemu on. Hän on edelleen niin varovainen kokemustensa suhteen, että piiri on ensimmäinen ihmisryhmä, jolle hän on avaruuskontaktistaan avautunut.

UAKP57–58

Kun avaruusolennot tulivat Lehtisen makuuhuoneeseen, tapahtui ilmiölle tyypillinen valikointi. Olentojen tuloon heräsivät vain Teemu ja kaksi heidän pientä lastaan, mutta ei hänen vaimonsa. Tämä nukkui sikeästi vierailujen ajan.

Aikaa myöten ufoaiheesta kehkeytyi arka asia Teemu Lehtisen perhepiirissä. Perheenäiti sai tietää avaruusolentojen vierailuista vain sen verran, että oppi pelkäämään niitä. Esimerkiksi pari vuotta sitten Teemu kertoi, että lukioikäinen tytär oli ottanut aamiaispöydässä puheeksi edellisyön oudon ilmiön: "Iskä, näit sä sen valkoisen neliön, joka yöllä leijaili huoneissa?"

Teemu joutui yksinkertaisesti vastaamaan kieltävästi, koska aihe oli tabu vaimon läsnä ollessa. Tosiasiassa Teemu itse oli nähnyt samana yönä avaruusolennon hahmon sänkynsä vieressä.

Tällä hetkellä vaimo asuu asumuserossa lähistöllä, mutta pitää lapsiin tiivistä yhteyttä. Syynä irtiottoon eivät niinkään ole ufojutut, vaan se, että akateemisissa piireissä viihtyvälle vaimolle Teemu on "liian poikkeava".

Alkuaikojen pelästyksen jälkeen kohtaamiset jatkuivat. Yksi pelon syy oli, että olennot olivat erityisen kiinnostuneita heidän lapsistaan. Mitä tyypit oikein aikoivat? Teemu on koulutukseltaan lastentarhanopettaja, ja lastenhoito oli hänen tärkein tehtävänsä perheen EU-komennuksella.

UAKP59

Helpotusta tilanteeseen tuli vasta, kun Teemu tutustui erääseen suomalaismieheen, jolla myös oli ufokontakteja.

Teemu oli ollut kävelyllä kaupungilla, kun vastaan oli kävellyt tuntematon nuorimies. Heidän ohittaessaan Teemulle oli tullut vahva tunne, että tämän miehen kanssa hänen pitäisi keskustella. Kun hän oli puhutellut vierasta, olikin paljastunut, että mies oli Suomesta ja työskenteli Euroopan Unionissa vahtimestarina. Ja uskomatonta: myös hänellä oli pitkään ollut ufokontakteja!

Jälkeen päin mies oli kertonut, että juuri heidän tapaamispaikkansa yläpuolella hän oli usein nähnyt isokokoisen ufon. Heistä tuli hyvät ystävät, ja Teemu oli saanut mieheltä vastauksia moniin ufoja koskeviin kysymyksiin.

Öiset kohtaamiset olentojen kanssa olivat jatkuneet säännöllisesti. Olennot olivat olleet kiinnostuneita monista asioista. Kerran he olivat todenneet olevansa hyvin huolestuneita maapallon luonnon tilasta. Teemu oli alkanut kertoa, mitä mieltä tiedemiehet olivat tilanteesta:

"Myös meidän tiedemiehemme ovat huolestuneita luonnon saastumisesta. Heidän mielestään meillä on vain 25 vuotta aikaa muuttaa suuntaa..."

Ilmapiiri oli muuttunut totaalisesti. Jyrkkään äänensävyyn olento oli miltei huutanut: *"Kymmenen vuotta!"*

Tässä näen yhtäläisyyttä brasilialaisen kontaktihenkilön Kraspedonin tapauksen kanssa puoli vuosisataa aikaisemmin (ks. luku 2/Kraspedon, ufokontaktien uranuurtaja). Kraspedonin avaruusystävältä oli tullut samalla tavalla tiukkasävyistä varoittelua maapallon tuhoutumisesta.

Nyt tuo kymmenen vuoden aika on kulunut. Olemme Teemu Lehtisen kanssa väitelleet, onko ihmiskunnalle annettu armonaikaa. Kun ei ole tapahtunut mitään "tämän pahempaa"...?

Mitä nyt muutama miljoona vuodessa kuolee kansanmurhissa, sodissa, maanjäristyksissä, terrori-iskuissa, onnettomuuksissa, nälänhädässä, kulkutaudeissa. Hehtaareittain sademetsiä tuhotaan joka päivä ja niiden mukana eläimiä kuolee sukupuuttoon. Muutama ydinvoimala vuotaa tai on räjähtämäisillään, muutama ydinsukellusvene ruostuu rajoillamme, omat lähivesistömme ovat pilaantumassa, talot homehtuvat...

Ehkä suurin ongelma onkin, että me täällä "pohjoismaisessa hyvinvointiyhteiskunnassa" elämme kuin herran kukkarossa (= maallisen herran rahakukkarossa, kun pitäisi elää kuin Herran kämmenellä). Ihmiskunnan köyhän enemmistön elämä on meille kuin kaukaista scifimaailmaa.

Vertailu osoittaa, kuinka pitkälle on kysymys asenteistamme ja suhteellisuuden tajustamme. Omat silmäni avautuivat vasta kehitysyhteistyössä Afrikassa. Rasismi oli virallisesti kiellettyä, mutta suomalaisten ja valkoihoisten sisäpiireissä se nousi pintaan päivittäin. Kun viemämme länsimainen teknologia osoittautui liian monimutkaiseksi mustille ja työ meille liian raskaaksi helteen keskellä, syyt epäonnistumiseen oli helpointa löytää "mutakuonoista" ja "rättipäistä". Mustilla on toki swahilinkielessä omat lempinimensä "msunguille", joka tarkoittaa valkoihoista, mutta alun perin "seonnutta" ihmistä.

Meidän uutiskynnyksemme ylittääkseen kehitysmaiden onnettomuuksissa täytyy olla satakertainen määrä kuolleita. Medialle todellista on vain se maailma, jossa asuu valkoihoisia. Tärkeitä ovat vain ne erivärinen, jotka uhkaavat valkoisten öljyn saantia ja autoliikennettä – tai etuoikeuttamme ydinaseisiin. Valkoihoisethan ovat ainoita järkeviä, jotka osaavat käyttää atomipommeja – kuten nähtiin jo Hiroshimassa ja Nagasakissa? Nopeuttamaan maailmansodan loppumista, kuten edelleen väitetään...

Maapallon kohtalo veitsen terällä

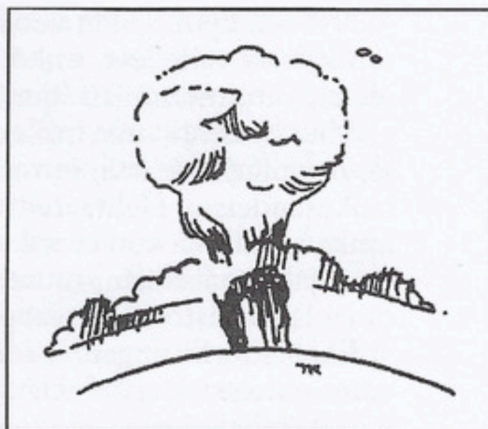
Kukaan ei voi olla varma, olemmeko jo ylittäneet luonnon ja Äiti Maan sietokyvyn. Ilmaston lämpeneminen ja luonnonkatastrofien lisääntyminen ovat selviä merkkejä siitä, että ihminen on menettämässä ympäristön hallinnan, ja Äiti Maa on pettyneenä karistamassa meitä kupeiltaan. Ei tarvita kuin yksi ydinpommi, joka voi olla jo matkalla kohteeseensa epätoivoisen itsemurhaterroristin salkussa tai vahingossa lauenneessa ohjuksessa – ja sen jälkeen koko maapallo on kontrolloimattomassa tilanteessa.

UAKP60

Tämän kirjan oikolukuvaiheessa tammikuussa 2013 tapasin Oulussa 19-vuotiaan Veeran ✻, joka on yksi uuden ajan varhaiskypsiä nuoria. Hän on ufokontaktihenkilö, jolla on ollut yhteyksiä sekä risteytyksiin pyrkiviin harmaisiin olentoihin että viisaisiin viestintuojiin. Hän väitti, että hänen kauttaan on syntynyt jo neljä hybridiä (ihmisen ja avaruusolentojen risteytymää), ja hän on tiukkaan sävyyn ilmoittanut, että nyt saa riittää. Hänelle viisaat avaruusolennot ovat ilmoittaneet, että jos

ydinaseiden lisääntyminen jatkuu nykyistä tahtia, ydinsota alkaa 9.7.2015. Ihmiskunnalla on kuitenkin asevarustelunkin suhteen vapaa tahto, ja ydinsota voidaan vielä välttää.

Kärjistetysti voi sanoa, että hyvä ja paha käyvät kaiken aikaa kilpajuoksua. Meistä, sinusta ja minusta riippuu, kumpi voittaa. Henkisen kehityksen kautta on ratkaisevaa, ovatko ihmiselle elämän ja maailmankaikkeuden henkiset peruslait kirkastuneet.

Nykytilanteessa yksikin ydinpommi aiheuttaisi totaalisen kaaoksen ja kolmannen maailmansodan...

Onko meillä rohkeutta käyttää vapaata tahtoa, etsiä totuutta ja luottaa rakkauden voimaan, tai saada hiljentymällä itsekäs ego vaikenemaan ja saattaa elämä Korkeamman minän hallintaan? Siinä perusasioita, jotka toimivat myös käytännössä – minkä uskonnon piirissä tahansa. Tällä tiellä voimme luottaa myös siihen, että halutessamme saamme ohjausta ja voimaa hyviltä avaruusolennoilta, enkeleiltä ja henkioppailta ym. Jumalan juoksupojilta...

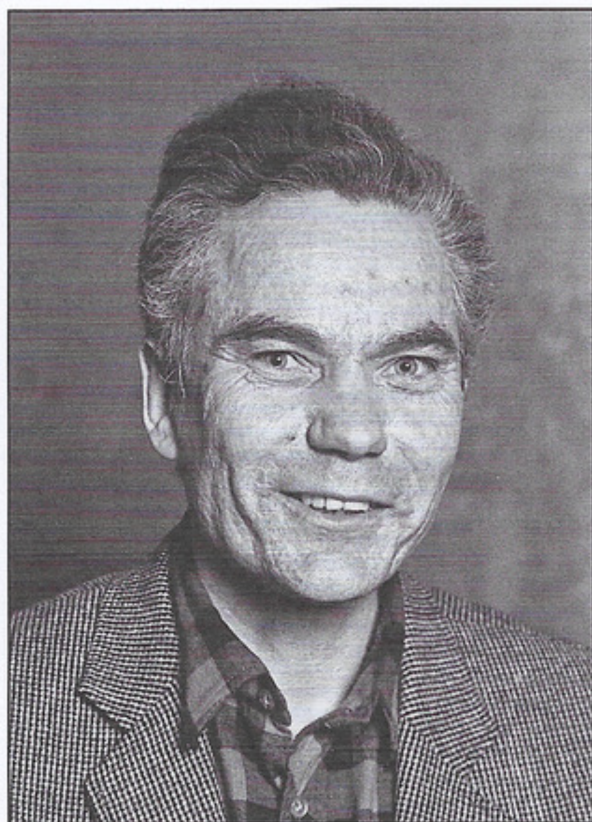
Olen vahvasti sitä mieltä, että ihmiskunnalle on annettu armonaikaa. Vielä on mahdollista muuttaa suuntaa, kääntää kelkkaa ja pelastaa tämä upea planeetta, jollaista ei lähiavaruudesta löydy valovuosien etäisyydellä. Sitä meille sopivinta ja parasta, jonka viljely on annettu juuri meidän tehtäväksemme.

Noin 20 vuotta sitten, kontaktihenkilö **Veikko Materon** aktiivisimpina aikoina, oli runsaasti viestintuojia, jotka valmistivat ihmisiä maapallon puhdistusoperaatioon. Viestien mukaan ihminen oli saastuttanut maapallon niin pahasti, että vain avaruusolentojen organisoima puhdistus toisi sen takaisin elämän ja kehityksen piiriin. Kontaktiviestien mukaan ihmiset siirrettäisiin puhdistuksen ajaksi pois maapallolta muille planeetoille tai ufoihin. Kun aika koittaisi, ihmisten tulisi kokoontua ufojen lähelle ja asettua maahan suuntautuvien valokiilojen alle. Sen jälkeen kiila vetäisi ihmisen automaattisesti alukseen.[40]

Vaikka väitettä oli tietysti vaikea uskoa, se toistui eri puolilla maailmaa, ja myös Suomessa. Viimeinen herkkä nuorimies, joka minulle viestiä välitti, oli Hengen ja Tiedon Messuilla joskus vuosituhannen vaihteessa. Mutta hänkin möi vielä puolijalokiviä ja kristalleja – toivon symboliikkaa. Sen jälkeen en ole väitteeseen törmännyt, enkä myöskään tuohon pitkätukkaiseen mieheen – kunnes taas aivan viime aikoina samantapaisia visioita on esitetty.

Viime vuosina ennustus on esiintynyt uusitussa muodossa: maapallo on edelleen katastrofien ja tuhoutumisen partaalla, mutta nyt olemme ainutlaatuisessa kehitysvaiheessa, jossa jokaisen on mahdollista astua uuteen ulottuvuuteen (4. tai 5., näkijästä riippuen), jos itse on siihen valmis. Muut jatkavat vanhaa hidasta kehitysvauhtiaan 3. ulottuvuudessa, vanhaan tapaan yritysten ja erehdysten kautta, elämästä toiseen. Aluksi kahden eri ulottuvuuden elämäntavat jatkuvat lomittain, mutta myöhemmin 3. ulottuvuuden ihmiset siirretään heille varatulle toiselle, maapalloa muistuttavalle planeetalle.

Jos tällainen mahdollisuus on edessä – tai toteutumassa juuri nyt, mik-

Rakennusmestari Veikko Matero oli radikaali kontaktihenkilö, joka hämmensi maapallon puhdistusviesteillään sekä tiedotusvälineitä että rajatiedon messujen järjestäjiä.

si siihen ei olisi syytä suhtautua ennakkoluulottomasti? Hedelmistään puu tunnetaan.

Kaikesta huolimatta olen joka puolella viime vuosina nähnyt positiivista muutosta, mm. omalla rakennusalallani sekä etenkin koululaisten keskuudessa. Heitä olen kaiken aikaa tavannut siviilityössäni koulurakennuksia korjattaessa ja kehitettäessä. Osallistuin jo yli 15 vuotta sitten ekorakentamisen intensiivikurssille Helsingin yliopistossa. Sitä tietoa ja taitoa olen saanut soveltaa työpaikallani Helsingin kaupungilla sekä väitöskirjatyössäni. Jokainen voi löytää omasta elinympäristöstään oman uudistustehtävänsä – tai vaihtamalla rohkeasti alaa, maata tai maisemaa.

Teemu Lehtinen ei ole ollut aivan samaa mieltä, vaan suhtautuu maailmantilanteeseen minua pessimistisemmin. Kontaktihenkilön roolissaan hänellä on ollut myös negatiivisia ja pelottavia kokemuksia, vaikkakin myös upeimmat kokemukset liittyvät ufokontakteihin.

Silti Teemu on loistavimpia tuntemiani esimerkkejä kosmisesta kosketuksesta. Nykyisin hän vetää lukioikäisen poikansa ympärille syntynyttä nuorisobändiä, jolle hän säveltää ja sanoittaa laulut. Teemu on ammattirakentajana kunnostanut vanhasta piharakennuksesta bändille oman harjoittelustudion. Hän harrastaa myös monipuolista liikuntaa poikansa kanssa, lukee ja kirjoittaa. Viime vuosina hän on hankkinut toimeentulon rakennustyömailla, koska ei halua enää työskennellä lastentarhanopettajana.

"Näin, kuinka huonoja vanhempia lapsilla on, enkä jaksa sitä läheltä seurata", hän selitti.

Teemu kertoi runoilevansa laulunsanoja rakennustyömaalla. Työkavereille niitä ei kehtaa esittää, mutta vessassa ne voi kirjoittaa paperilapulle muistiin... Vessataukojen määrää ei onneksi ole rajoitettu, vielä.

Tutustumisemme jälkeen Teemu kehuskeli, miten hän oli ollut aikoi-

naan koulunsa pahin häirikkö. Hän oli joutunut jälki-istuntoon lähes joka ilta. Vasta joskus myöhemmin hän paljasti minulle varsinaisen syyn. Hän oli kaiket yöt lukenut maailmankirjallisuutta, satoja kirjoja. Päivällä hän oli ollut niin väsynyt, että pysyäkseen hereillä oppitunneilla hän oli hauskuuttanut luokkakavereita...

Italian konsuli kohtasi avaruusolentoja

UAK61

Teemu Lehtinen ei ole ainoa kontaktihenkilö, jolle avaruusolennot ovat olleet huolissaan luonnon tuhoutumisesta.

Maailmanympärimatkallani 1996 törmäsin ufoaiheeseen jopa Fidzi-saarilla. Muutaman päivän pysähdyksen aikana en montaa kertaa avannut sanomalehtiä, koska eksoottista näkemistä ja kokemista paratiisisaarilla riitti yllin kyllin.

Siellä vasta tajusin, että ainutlaatuisinta Suomessa on järvi- ja merisaaristomme. Vastaavaa löytääkseen pitää matkustaa maapallon toiselle puolelle, Fidzi-saarille, suomalaisittain Vitsi- tai Nauru-saarille saakka. Omassakin kotikunnassani Inkoossa on peräti 600 saarta merellä sen edustalla, ja muutama järvisaarikin löytyy. Koko Suomen järvisaarten lukumäärä noussee puoleen miljoonaan, ja merensaaria saattaa löytyä miljoona.

Saarilla on oma erityisviehätyksensä: eristetyn asemansa vuoksi niissä usein kukoistaa omintakeinen ympäristö ja kulttuuri, joka helpommin myös säilyy omaperäisenä. Käytyäni 58 maassa voin puhua kokemuksesta ja luetella joukon saaria, jotka kaikki eksoottisella tavallaan poikkeavat toisistaan: Hailuoto ja Turkansaari (molemmat Oulun edustalla), Soisalo ja Kemiö (kaksi Suomen suurinta saarta), Ahvenanmaa, Helsingin Harakka, Seurasaari, Suomenlinna, Vartiosaari, Saarenmaa, Gotlanti, Irlanti, Sisilia, Teneriffa, Sansibar, Madagaskar, Manhattan, Vancouver, Kuuba, Galapagos...

Fidzi-saarilla on edelleen elävä muisto saarten heimokulttuurista. Hotellimme omistajina oli entinen rugby-mestari ja hänen vaimonsa, heimoprinsessa lähisaarelta. Kulttuurissa on yhä vankka sijansa rajatiedon ilmiöillä, shamanismilla, kummitusilmiöillä, tanssilla tulisilla hiilillä, henkiolennoilla, luonnonhengillä... Ensimmäisten valkoisten miesten saapuessa alun toista sataa vuotta sitten ihmissyönti oli vielä yleistä.

Ensimmäisellä kerralla kun avasin Fidzi-saarten englanninkielisen paikallislehden, huomasin ufouutisen. Entinen Italian konsuli oli julkisesti kertonut tavanneensa avaruusolentoja Brasiliassa vuonna 1963. Onnistuin tavoittamaan miehen puhelimella. Kun ihmettelin, miksi hän vasta nyt, 33 vuoden jälkeen, paljasti kokemuksensa, hän selitti:

"Siksi, että alan olla jo vanha mies, ja mielestäni olennoilla oli niin tärkeää kerrottavaa." Kysyessäni avaruusolentojen viestiä konsuli vastasi: "He olivat erittäin huolissaan siitä, että maapallon luonto on tuhoutumassa."

Juuri silloin keskustelumme aikana ei mieleeni tullut Dino Kraspedon. Kenties konsuli oli tavannut Brasiliassa samoja avaruusolentoja samoine varoituksineen kuin brasilialainen kontaktihenkilö muutamaa vuotta aikaisemmin.

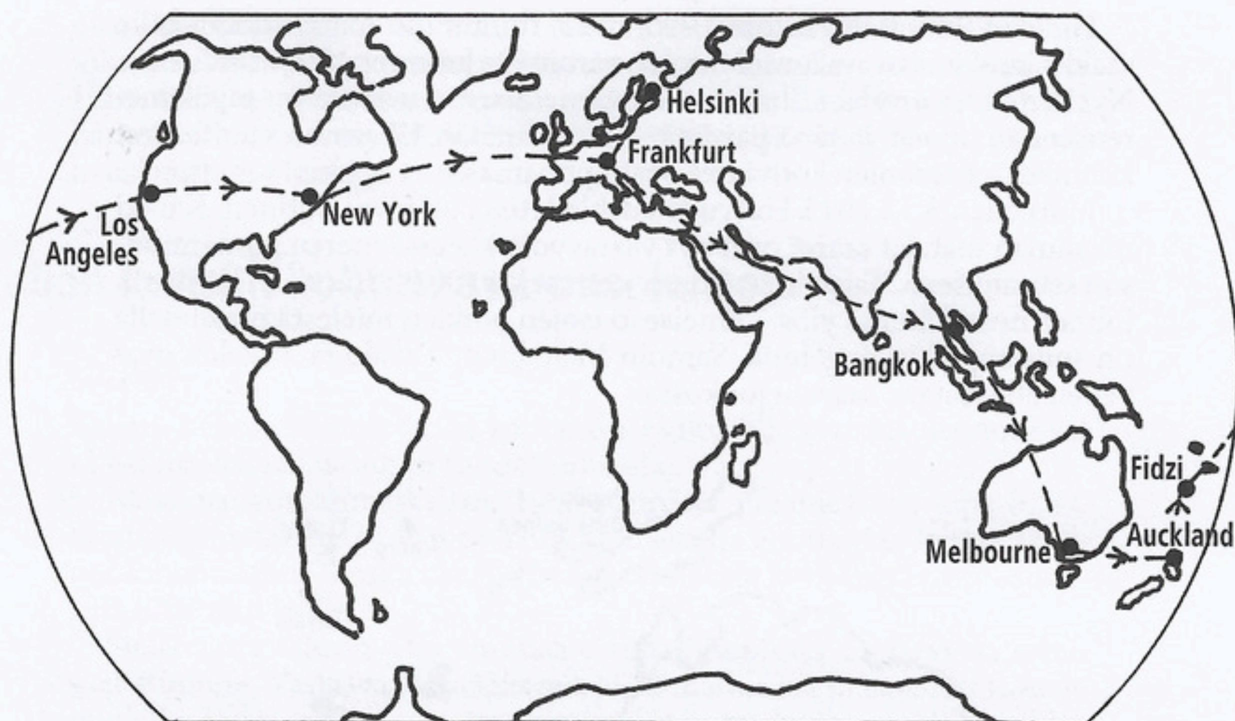
Hieman ihmettelin silloin 1996, miksi minun piti matkustaa Fidzille saakka kuulemaan avaruusolentojen varoitusta luonnon tuhoutumisesta. Nyt sen vasta oivalsin. Ilmaston lämpenemisen seurausta on myös merenpinnan nousu, ja tänä päivänä – kun nämäkin 17 armon vuotta ovat kuluneet – oseaanien kotisaaret ovat uppoamassa.

Juuri eilen 3.12.2012 Hufvudstadsbladetissa oli pieni uutinen. Kaikki maailman matalat saaret ovat nyt vaaravyöhykkeessä meren pinnannousun seurauksena. Taisteltuaan tuen saamiseksi 100 000 ihmisen Kiribatin johtaja nosti kätensä ylös – ilmeisesti isojen poikien mielestä maailmalla on suurempiakin ongelmia. Samoin Malediivit, Tuvalu ja Tokelau ovat veden alle jäävien saarten joukossa.

Lähdeviitteet

1) Uforaportti (UR) 2, 1995
2) Adamski 1962
3) Fry 1962
4) Urantia 1993
5) Lilius-Mustapa 1967
6) UR10, 2003
7) Meller 1973
8) Rahkola 1984, 1986
9) Nostradamus 1997
10) Kraspedon 1959
11) Sitchin 1976–95
12) Vallée 1979
13) Brown 1966–69
14) UR 14, 2008
15) Jupiterin kuun humanoidi 1973
16) Fowler 1979
17) Viro
18) Raippamaa
19) Ervast 1924–73
20) Fahler 1966–74
21) Kampman 1974
22) Ara 1978
23) Mustonen 1986–99
24) Perttola-Flink 1972
25) Kaitaharju 1972–92
26) UR 15–16, 2009
27) Waltari
28) UR6, 1999 – UR10, 2003
29) Koivula 1988
30) Kuningas 1971–94
31) Sarre 1999
32) Haapanen 2009
33) Fuller, John 1966–72
34) Fuller, Elisabeth 1978
35) Wilson
36) Armstrong 1986
37) Mack 1999
38) Svahn 1995–99
39) UR13, 2006
40) Matero 1979–81

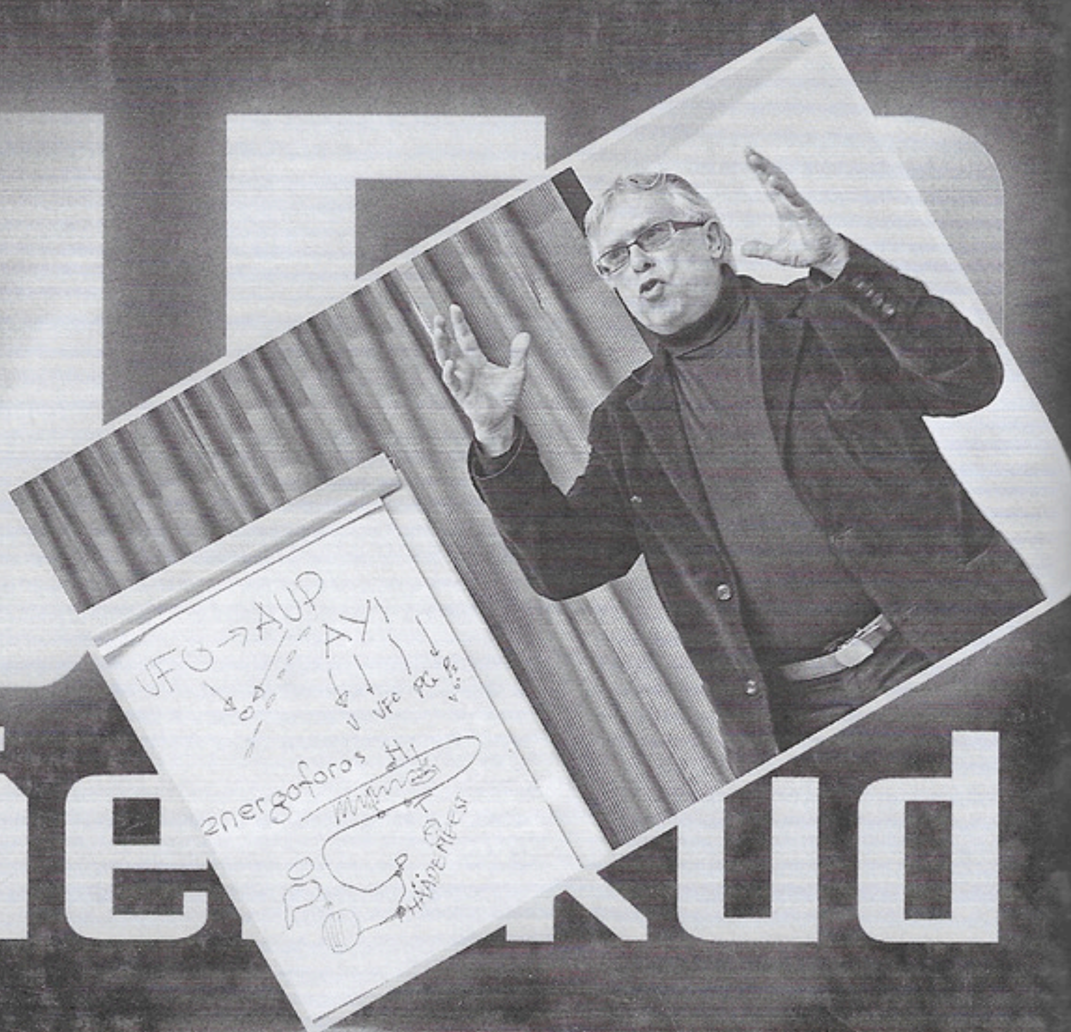
Tein maailmanympärimatkan 50-vuotispäiväni kunniaksi 1996. Halusin varmistua, että elämme todella pallon päällä... Syntymäpäivääni vietin Australiassa, Uudessa-Seelannissa ja Fidzi-saarilla. Olen nyt käynyt yhteensä 58 maassa. Johtopäätöksiä maailman matkoiltani: Pohjoismaat ovat toimivin ja tasa-arvoisin paikka planeetallamme – ja Helsinki maailman paras pääkaupunki. Valo tulee Pohjolasta... Baltian maat on syytä ottaa mukaan pohjoismaiseen yhteistyöhön. Balteilla on meitä realistisempi suhtautumistapa köyhyyteen, planeettamme yleiseen olotilaan.

1978
$1.25 per copy
- RELATED
№1 199
UFO aktuellt
TIDSKRIFT FÖR FORSKNING OCH SPEKULATION KRING OFÖRKLARADE FENOMEN
NR 1 1995 ÅRGÅNG 16
✦К.Циолков
«Воля Вселе
✦Парапсихол
T CHASSEUR
PILOT MÖTTE SVETS-LÅGA
Lysande skiva skrämde barn
Satelliter ser UFO
ufo
Novas Revelações
Dossiê Amazônia
UFO MAGAZINE
$4.50
Volume 11, No. 5 September/October 1996
Mars Quest
The Fossil
The 'Face'
The Facts
UFO NO
NR 7 APRIL 1995
FISKARE SÅG DELTA-FORMAT UF
REALITY
UK £2.50/USA $4.95/CANADA $5.50
INTERNATIONAL UFO LIBRARY MAGAZINE
Vol. 1, No. 4
U.S. $4.95
FINNTRÄSK: MÄRKLIGA
AN INSIDE LOOK AT STAR TREK NEMESIS
UFO
THE SCIENCE & PHENOMENA MAGAZINE
SPACE
EXPLORATION
Conspiracies • Behind the News • Health • UFO
Unidentified Flying Objects
A SEARCH FOR TRUTH
An up-close report from the Alps.
UFOs AND COMMON SENSE
Sticking to the truth.
CAUGHT IN THE ACT
TOGRAPHS!

UF

päe kud

IGOR VOLKE

3 Viro, salaisuuksien maa

Maanalainen ufo Viron rannikolla?

Hyvä esimerkki Helsingin Sanomien ufosensuurista oli, kun itseään tieteellisen asiallisena pitävän lehden tiedesivu julkaisi pilkallisen kirjoituksen Skepsiksen kesäretkestä Tallinnaan 1990-luvulla. He olivat kuulleet huhuja Tallinnan Meriväljan maanalaisesta ufosta. Heidän oppaakseen oli suostunut Eestin johtava ufotutkija, apulaispalopäällikkö **Igor Volke**, hyvä ystäväni. Tapansa mukaan Igor oli esitellyt tuota merkillistä yli 17 metrin pituista (x 2,5 m) metallinkappaletta, joka sijaitsee monen metrin syvyydessä tallinnalaisen omakotitalon tontin alla.

Ryhmä suhtautui kohteeseen kaikkea muuta kuin tieteellisesti. He ottivat ryhmävalokuvan Igor Volken kanssa ja totesivat kesäretken päätteeksi: "Ei Tallinnasta ufoa löytynytkään." Kenties kesäretken tavoitteet olivatkin jossakin aivan muualla. Silti ei maamme ykköslehden olisi pitänyt julkaista tiedesivullaan ivallista lehtijuttua erikoisesta kivijärkäleestä ja Tallinnan apulaispalopäälliköstä. Kaiken lisäksi kyseinen kappale on täysin konkreettinen, ja sitä on tieteellisesti tutkinut Moskovan yliopiston tutkimustyöryhmä. Mukana tutkimuksissa oli myös Tallinnan yliopiston geologian professori.

UP62

Meriväljan ufonkappale löydettiin 1980-luvun alussa vanhan omakotitalon kaivoa kunnostettaessa. Lapio osui kovaan kallioon seitsemän metrin syvyydessä. Se osoittautui valtavan kokoiseksi, vaakasuorassa makaavaksi kivipaadeksi. Koska Eesti oli vielä tuohon aikaan osa Neuvostoliittoa,

---

Viron tunnetuin ufotutkija, Tallinnan ent. apulaispalopäällikkö Igor Volke on tunnettu myös Suomessa lukuisista esitelmistään. Vaikka maailma on myllertänyt Eestin ympärillä, Igor on säilyttänyt vankan asemansa virolaissuomalaisessa ufoyhteistyössä. Taustana hänen 1998 ilmestynyt ufokirjansa "UFO päevikud".

Moskovan yliopisto otti kappaleen tutkimukset hoitaakseen. Mukana oli myös joukko eestiläisiä, kuten Tallinnan yliopiston geologian professori **Herbert Viiding** sekä ufotutkija Igor Volke. Järkäleen viereen tehtiin kaivanto, jotta päästiin ottamaan näytteitä. Laboratoriotutkimuksissa osoittautui, että näytteet olivat poikkeuksellisen puhdasta rautaa, leikkauspinta ulkonäöltään hopeisen kirkasta metallia. Raudan lisäksi näytteistä löytyi suuri joukko muita alkuaineita pieninä määrinä. Itse asiassa kappaleen aineosat olivat lähellä Kallaveden ufonäytettämme (Ks. myöh. alaotsikko Kallaveden ufonkappale.)

Sekä Meriväljan kappaleeseen että sen tutkimuksiin on liittynyt suuri joukko mystisiä piirteitä. Siksi tutkimuksiakaan ei ole jatkettu, vaikka Eestillä on jo yli 20 vuotta ollut vapaus päättää, mitä kappaleelle tehdään. Eräs outo ilmiö oli, että kappale tuntui liikkuvan maan alla tutkimusten aikana. Eräs tutkijoista oli laskeutunut pystysuoraan kaivantoon tikkaita pitkin. Juuri kun hän oli ollut kappaleen kohdalla, siitä oli iskeytynyt hänen rintaansa vasten vihreä, kolmiomainen valo, ja hän oli menettänyt tajuntansa. Mies oli nostettu ylös maan pinnalle, jossa hän oli pian palannut tajuihinsa. Hänen rinnassaan oli näkynyt punainen, kolmion muotoinen jälki. (Vrt. Oulun ufosäde 1973, ks. luku 5/Ufosoppaa parhaimmillaan.)[1]

Paikan lähellä sijaitsee entinen Neuvostoliiton sotilastukikohta Paldiski. Samoin alueella on useita maanalaisia tunneleita. Kysyin Igorilta, voisiko tällä olla jokin yhteys Meriväljan kappaleeseen, mutta Igor ei pitänyt sitä mahdollisena.

Mitään normaalia selitystä kappaleelle ei ole saatu. Arvioiden mukaan kappale on keinotekoisesti valmistettu. Geologian professori Herbert Viidingin yksinkertaisten, mutta paljon kertovien sanojen mukaan se on syntynyt "suljetussa, mutta painottomassa tilassa". Kuvaus viittaa meteoriin, mutta niihin erikoistuneen Viidingin mukaan vastaavia meteoreja ei ole löydetty mistään päin maailmaa.

On merkillistä, miten vähän niin valtavan kappaleen tutkimuksista on jäänyt käteen. Igorin mukaan kappaleen näytteistä on säilynyt kaksi, joista toinen sekä kirjalliset tutkimustulokset vietiin Moskovan yliopistoon, toinen jäi eestiläisille. Ison kappaleen läheltä löydettiin myös pienempiä lohkareita, joissa tuntui olevan hyvin samannäköistä ainetta. Näistä näytteistä on tehty koruja, muotoilijana **Tönis Vint**, jonka tapasin Tallinnassa 1980-luvulla. Hän on originelli taiteilija, joka asui Tallinnassa mustaksi maalatussa kerrostaloasunnossa ja haaveili Naissaaren kulttuurikeskuksesta.

Viimeinenkin virolaisten aito näytekappale Meriväljan ufokivestä on kadonnut. Professori Herbert Viiding, joka oli hyvin kiinnostunut ufoista ja parapsykologiasta, oli vuosia myöhemmin menossa näyttämään kappaletta eestiläiselle selvänäkijälle. Nainen asui sisämaassa, jonne Viiding matkusti bussilla. Kappale oli suljetussa pahvilaatikossa hänen salkussaan, jota hän piti sylissään koko bussimatkan ajan.

Lähtiessään kotimatkalle Tallinnaan professori pisti metallinpalan visusti pahvilaatikkoon, jonka työnsi sitten salkkuunsa. Ehdittyään kotiin hän havaitsi kauhukseen, että pahvilaatikon pohja oli rikottu ja kappale viety. Kappaleen katoamiseen ei löytynyt kunnon selitystä. On tietysti helppo kuvitella, kuinka bussimatkalla moni on kiinnittänyt huomiota salkkuaan suojelevaan vanhukseen. Kaikkien mahdollisten varkaiden mieleen on tullut ajatus, että siinä se saita ukko kantaa yksin omaisuut-

taan…

Igor joskus muisteli, että selvänäkijänainen oli professorin lähdettyä löytänyt lattialta vieraan kiven, mutta heittänyt sen roskikseen. Mutta jos näyte kuvausten mukaan on ollut hopeisena kimalteleva metallinkappale, tuskin kukaan sellaista pois heittäisi.

Nyt on professori Viiding kuollut, mutta mystinen ufolohkare lepää edelleen maan alla Tallinnan pientaloalueella ja odottaa uusia tutkijoitaan.

En montaa kertaa ehtinyt professoria tavata, mutta elävästi muistan, kuinka hän oli 1980-luvulla paikalla, kun katselimme Suomesta tuomaani Spielbergin ufoelokuvaa *Kolmannen asteen yhteys* Tallinnan Olympiaterminaalissa. Vuoden 1980 Moskovan olympialaisten purjehduslajit järjestettiin Tallinnassa, ja niitä varten rakennettiin useita näyttäviä rakennuksia. Sain Herbert Viidingistä viisaan ja tasapainoisen vaikutelman. Hän ei ollut mikään perinteinen hajamielinen professori, joka harva se päivä hukkaisi ufonkappaleita.

Japanilaisia ufoagentteja

Viron itsenäistyttyä Meriväljan tontille ilmestyi erikoinen japanilaisryhmä. Heillä oli yhtenäiset haalarit, ja he kertoivat olevansa japanilaisia ufotutkijoita. Ryhmällä oli kaivauslupa Viron parlamentilta.

Projektin päätösvaihe on tallennettu videolle, jonka kävi suomalaisille ufotutkijoille esittämässä **Hans Raudsik**, Viron valtion virallinen ufotutkija. Itsenäistymisen huumassa ufotutkimuksessakin puhalsivat 1990-luvulla vapauden tuulet.

Videolla näkyy, kuinka japanilaisryhmä on aloittamassa kaivauksiaan. Heillä on käytössään laatikkomainen laite, joka saattaa olla geologien käyttämä maatutka. Silloin paikalle kävelee Viron parlamentin jäsen. Japanilaiset ojentavat miehelle lupapaperinsa, josta käykin ilmi, että lupa sallii kaivamisen vain metrin syvyyteen. Lyhyen neuvottelun jälkeen japanilaisryhmä poistuu paikalta niin sanotusti häntä koipien välissä...

VHS-videolla näkyi merkillinen ilmiö. Ympäristössä seisovat puut näkyivät välillä kuvaruudun poikki kuin röntgen-kuvina. Raudsik kiinnitti heijastumiin huomiota, mutta me suomalaiset pidimme niitä vain jonkinlaisina linssiheijastumina. Itse asiassa en vastaavaa ilmiötä ole nähnyt ennen enkä jälkeen.

Japanilaisryhmä oli ottanut yhteyttä myös Igor Volkeen, joka oli lähtenyt näyttämään heille Viron ufohavaintopaikkoja.[2] Japanilaisilla oli ollut runsaasti rahaa, sillä he olivat vuokranneet helikopterin. Matkan aikana kävi selväksi, ettei ryhmä ollut kovinkaan perehtynyt ufoihin. Igor yritti keskustella heidän kanssaan kansainvälisistä ufotapauksista, mutta tunnetuimmatkaan tapaukset eivät olleet japanilaisille tuttuja.

Myöhemmin paljastui, että ryhmän oli lähettänyt Tallinnaan japanilainen lentokoneyhtiö. Ilmeisesti suurin mielenkiinto kohdistuikin outoon metalliin mahdollisena lentokoneteollisuuden raaka-aineena.

UA63

Igor Volke vei japanilaiset mm. tienristeykseen, jossa varhaisena kesäaamuna vuosituhannen vaihteessa oli tapahtunut yksi Viron mielenkiintoisimmista ufotapauksista. Meijeriauton kaksi työntekijää olivat kohdanneet tielle laskeutuneen ufon ja avaruusolentoja.

Itsenäisessä Virossa on tapahtunut erityisen monia ufotapauksia, jotka tavalla tai toisella ovat liittyneet maidontuotantoon. Mitään muuta syytä tällaisille erityisufoille ei ole löytynyt kuin sama mikä lienee syynä läntisille risteytyskokeille, eläinten leikkelyille ja viljakuvioille: avaruusolentoja näyttää erityisesti kiinnostavan maapallon elämä, sen lisääntyminen ja säilyminen. Toinen yhtä suuri avaruusolentojen kiinnostuksen kohde on luonnon tuhoutuminen. Kenties siksi suomalaiset metsänistuttajatkin joutuivat olentojen koekaniineiksi.(Ks. luku 5/Ufot ja musiikki)

Tuohon Viron Narvatien risteyksen ufotapaukseen liittyi myös erityinen yksityiskohta, jossa Igor Volke joutui pähkäilemään ufotapauksissa usein toistuvaa ajan mystistä katoamista. Kun Igor oli haastatellut meijeriauton mieskuljettajaa ja naismeijerikköä, aikataulut eivät täysin täsmänneet. Jossakin oli puolen tunnin "käppi".

Vasta silloin nainen lehahti punaiseksi ja kertoi, että ufon kohtaaminen oli ollut niin pelottava kokemus, että hän oli laskenut housuunsa. Niinpä oli jouduttu kesken työpäivän hakemaan kotoa kuivat alushousut, eikä hän ollut heti kehdannut paljastaa viivytyksen syytä ufotutkijalle.

Muutama vuosi sitten seisoimme Igor Volken ja suomalaisten ufotutkijoiden kanssa Meriväljan ufotontin edessä, aidan takana. Ehdotin Viron-Suomen ufotutkimuskeskuksen perustamista myytävänä olleeseen taloon. Paikalla oli pari rikasta, jotka olisivat voineet ostaa talon ja tontin, yksi kaivinkoneurakoitsija, joka arvioi saavansa kappaleen esiin muutamassa tunnissa sekä useita asiantuntijoita käynnistämään ja johtamaan ufotutkimuslaitosta. Miksi ei?

Igor totesi: "Emme ole vielä valmiita kappaleen jatkotutkimuksiin. Siihen liittyy liikaa epävarmuustekijöitä. Paikalla on jokin negatiivinen säteilykenttä, jonka vuoksi moni ihminen on sairastunut."

Igor Volke[3] on mysteerioiden mies. Hän selvisi Neuvosto-Eestistä Tallinnan apulaispalopäällikkönä ja johtavana ufotutkijana. Kun syntyi itsenäisen Eestin ihme, Igor joutui lähtemään virastaan, koska kritisoi esimiestään sukellusharjoituksissa tapahtuneen hukkumisonnettomuuden vuoksi. Sen jälkeen hän on työskennellyt Viron kansalliskirjaston turvamiehenä ja joka paikan höylänä. Lisäksi hän on avustanut kahta aikuista poikaansa näiden yksityisessä turvalaiteyrityksessä. Igorin vaimo **Airi**, joka myös on ufotutkija ja työskenteli vuosikaudet Igorin paloasemalla, on osapäivätöissä Tallinnan keskustan kirjakaupassa.

Kävin kerran Neuvosto-Eestin aikana Igorin paloasemalla. Tunnelma ja henkilökunnan keskustelut huvittivat minua: oliko kyseessä paloasemaksi naamioitu ufotutkimuskeskus? Minulle kerrottiin, että laitos oli valtion erityispaloasema, jolla ei ollut jatkuvia hälytystehtäviä, vaan valvontakohteina olivat metsäpalot ym. laajemmat tulipalot. Apulaispalopäällikkönä Igorin vastuulla olivat myös paloaseman kansainväliset suhteet mm. Suomeen.

Kallaveden ufonkappale

UAKP64

Lähellekään Meriväljan lohkareen kokoisia ufomysteerioita ei Suomesta ole löytynyt. Kun Meriväljan kappale on pituudeltaan yli 17 m, meidän tunnetuin ufonkappale on alle 4 cm. Mutta koska se liittyy virolaista mammuttilohkaretta selkeämmin ufoihin, laadullisesti se ehkä on kiinnostavampi kohde ufotutkimukselle. Vaikka sekin löytyi maasta, Kallaveden rantavedestä, sillä on ollut yksi silminnäkijä, joka on nähnyt sen putoavan ufosta.

Rautakappaleen (kuten myös Meriväljan lohkare) löysi kuopiolainen **Raimo Blomqvist**, jolla oli kesämökki Kallaveden saaressa Kuopion edustalla. Vuonna 1964 hän tarkkaili mökin ulkopuolelle ilmestynyttä ufoa, joka oli "muuten kalakukon muotoinen, mutta toinen pää oli ylöspäin hieman käyristynyt", kuten Blomqvist sitä kuvaili. Yhtäkkiä esineestä putosi jokin hohtavan sinertävä esine, joka vedenpinnan kohdatessaan sihahti kuin tulikuuma esine. Ufon kadottua taivaalle Blomqvist löysi rantavedestä kappaleen. (Tapauksesta on seikkaperäinen kuvaus *Ufojen kosmisessa viestissä*, s. 92–93, valokuva esineestä em. kirjan kuvaliitteessä.)[7]

Kappale oli vajaan 4 cm:n pituinen, epämääräisen muotoinen kuten kivet yleensä. Outoa kappaleessa oli kuitenkin se, että sivusta katsottuna siinä näkyi selvästi kolme eri kerrosta.

Kuten usein ufotapauksissa käy, silminnäkijä otti yhteyttä ufotutkijoihin vasta vuosia myöhemmin eli 1975 (samana vuonna kuin kontaktihenkilö, ilmavoimien teknikko Osmo Liene sai luvan kertoa meille omista ufokokemuksistaan (ks. *Ufojen kosminen viesti*, s. 366–370 + kuvaliite). Vaikka yleensä Suomen Ufotutkijat on koko toimintansa ajan kärsinyt siitä, ettei meillä ole ollut vapaata pääsyä tai rahoitusta tieteellisiin tutkimuslaboratorioihin, tällä kertaa se onnistui yllättävän hyvin. Turun Ufo ry:n puheenjohtaja **Mikko Toivola** sai ufonkappaleen Blomqvistilta ja toimitti sen Åbo Akademin laboratorioon tutkittavaksi.

Seuramme hallitukseen kuului tuohon aikaan dipl.ins. Olavi Kiviniemi, joka työskenteli metallintutkimuslaboratoriossa Ovakon terästehtaalla Åminneforsissa. Kiviniemen johdolla kappaletta tutkittiin edelleen useammassakin laboratoriossa. Ilmeni, että kappale oli enimmäkseen rautaa, mutta myös muita alkuaineita löytyi pieninä määrinä.

Tällaisen ufonkappaleen Raimo Blomqvist löysi Kallavedestä 1964. Enimmäkseen rautaa, säännölliset kerrokset ihmetyttävät. Vanhan rautasulaton kuonaa?

Vaikka julkistimme tapauksen STT:n kautta, media ei juuri kiinnostunut kappaleesta. Alan erikoislehti Ultra sentään julkaisi kirjoittamani artikkelin.

15 vuotta myöhemmin MTV kiinnostui tapauksesta, ja ennen ufoja käsittelevää tv-ohjelmaa lähetti kappaleen laboratoriotutkimuksiin Tampereen teknilliseen korkeakouluun. Valitettavasti he asettivat tutkimusten kustannusrajaksi 1500 mk. Tutkimustulokset olivat hyvin samansuuntaisia kuin vuoden 1975 tutkimuksissa, mutta eivät tuoneet mitään uutta.

Kappaleeseen liittyneissä vuosia jatkuneissa keskusteluissa skeptikkotutkijat pitivät mahdollisena, että kyseessä oli vanhan rautasulaton kuona-aine. Juuri vastaavaa kappaletta ei kellään ollut kuitenkaan esitettävänä, joten Kallaveden ufonkappale on edelleen säilynyt mysteeriona.

Kaikenlaisia ufomatkoja

UAK65

Jos Igor Volke menetti työpaikkansa kriittisyytensä vuoksi, huonomminkin on joillekin käynyt itsenäisessä Virossa. Kun kerran olimme lähdössä kansalliskirjastosta kaupungille, Igor vaivihkaa kehotti kiinnittämään huomiota kadun vieressä istuvaan kerjäläiseen, vanhaan mieheen. Hänet ohitettuamme Igor kertoi: "Tuo mies on entinen Viron valtiovarainministeriön talousjohtaja. Sitten hän paljasti saaneensa yhteyden avaruusolentoihin ja käyneensä heidän kanssaan ufolla lentämässä. Sen jälkeen hän sai potkut." Kun myöhemmin paikalla ei ollut muita suomalaisia, kysyin Igorilta: "Pidätkö mahdollisena, että se vanha mies todella kävi ufossa?" Hetken mietittyään Igor vastasi: "On se mahdollista."

Viron tulevaisuutta ajatellen ehkä hienointa työtä Igor Volke on tehnyt vetämässään Nuorten rajatietopiirissä Tallinnassa. Vastaavaa olen itse johtanut viime vuosina Helsingissä Rajatiedon Keskuksessa.

Viron itsenäistyttyä ja eestiläisten päästyä vihdoin lentämään vapaina maailmalle, Igorin nuoret ovat asettuneet toinen toistaan tärkeämpiin kansainvälisiin tehtäviin. Viimeksi käydessäni Tallinnassa Igorin puhelin soi. Siellä oli eräs Igorin nuorista, joka ilmoitti olevansa Washingtonissa ja olevansa juuri menossa tapaamaan Maailmanpankin pääjohtajaa. Eli ufoagentteja kaikissa maanosissa?

Jotakin raflaavaa minunkin pitää kehua tässä kohtaa (paitsi että olin töissä Maailmanpankin koulurakennusprojektissa Afrikassa). Olimme muutama vuosi sitten lähdössä Suomen Ufotutkijoiden matkalle Tallinnaan, ja ensimmäisenä ohjelmanumerona oli yhteinen palaveri Nuorten piirin kanssa.

Olin järjestellyt matkaa niin innokkaasti, etten muistanut ajoissa varmistaa omaa passiani. Kun lähtöaamuna en sitä heti löytänyt, jouduin ajamaan vaimoni kanssa taksilla satamaan ja ilmoittamaan, ettemme valitettavasti pääse mukaan. Lähetimme terveiset Igorille ja palasimme kotiin, kun yhtäkkiä passi löytyikin hyvästä tallesta.

Saman tien tilasimme taksin ja ajoimme takaisin laivarantaan. Laiva oli jo lähtenyt, mutta hyppäsimme seuraavaan, joka oli edellistä alusta nopeampi. Puolivälissä Suomenlahtea ajoimme komeasti ohi SUT:in

virallisesta delegaatiosta, ja ehdimmekin Igorin Nuorten piiriin ensimmäisinä.

Kun muu suomalaisporukka saapui myöhemmin kokoukseen, he eivät olleet uskoa silmiään nähdessään meidät. Totesin kylmän rauhallisesti: "Me päätettiinkin tulla ufolla."

Jälkijoukossa saapunut ufotutkija, insinööri **Jukka Lantta** kertoi jälkeen päin tuntemuksistaan: "Täytyy tunnustaa, että se oli kyllä mun elämäni suurimpia järkytyksiä."

Ehkä tällaiset pikku tapahtumat ovat vaikuttaneet siihen, että melko laajoissa piireissä minua kutsutaan *Ufomieheksi.* Tosin aina ei voi olla varma, onko se tarkoitettu ivaksi vai kivaksi arvonimeksi.

Igor tuntee virolaisen yhteiskunnan kuin omat taskunsa – ja melko hyvin myös naapurimaat, kuten entisen Neuvostoliiton. Hän osallistui mm. Tomskin yleisneuvostoliittolaiseen ufokonferenssiin huhtikuussa 1988 Gorbatshovin glasnostin vapautettua myös ufotutkimuksia. Konferenssissa oli peräti 300 ufotutkijaa, ja sen järjestivät Tomskin teknillinen korkeakoulu, Neuvostoliiton tiedeakatemia sekä Tieteellisteknisten seurojen keskusliitto.

Siitä venäläinen ufotutkimus ym. rajatiedon toiminta on entisestään vapautunut Neuvostoliiton hajottua. Joskus 1980-luvun puolivälissä satuin kuuntelemaan Neuvostoliiton suomenkielistä radiokanavaa, jonka ohjelmassa pyydettiin kuuntelijoita lähettämään kuvauksia omista ufokokemuksistaan.

1980-luvulla ilmeni myös kielteisiä piirteitä Neuvostoliiton tiedonvälityksessä rajatiedon suhteen. Joskus glasnostin alkuvaiheessa Pietarissa kävi joukko suomalaisia alan aktivisteja, joukossa mm. Tapani Kuningas. Hän naureskeli minulle, kuinka venäläisillä ei aivan ollut selkeää käsitystä suomalaisten varallisuudesta. Venäläisistä ufo- ym. paranormaalien ilmiöiden raporteista pyydettiin "Mersun hintaa".

U66

Toisaalta aina ei voinut olla varma tiedon luotettavuudesta. Ehkä hurjin venäläinen ufouutinen, joka oli julkaistu sikäläisessä sanomalehdessä, oli venäläisten sotilaiden paljastus Vietnamin sodasta. Vaikka Neuvostoliitto ei sitä virallisesti myöntänyt, sotilaiden mukaan he olivat osallistuneet sotaan pohjoisvietnamilaisten tukena. Heidän ollessaan taisteluasemissa Hanoin ulkopuolella, yhtäkkiä taivaalle oli ilmestynyt outoja nopeasti lentäviä valopalloja. Venäläiset olivat avanneet tulen ufoja kohti, mutta saman tien ufot olivat vastanneet tuleen. Väitteen mukaan pari sataa venäläissotilasta oli kuollut.

Itse en ole joutunut Neuvostoliitossa tai Virossa minkäänlaisen rahanlypsämisen tai huijauksen kohteeksi. Mm. Valeri Uvarov idässä ja Igor Volke etelässä ovat toimineet kaikki nämä vuosikymmenet ihanteellisen ystävyyden hengessä kaikkien kansainvälisten mittapuiden mukaan. Koska he ovat päässeet myös Suomeen, olemme vastavuoroisesti voineet osoittaa vieraanvaraisuuttamme.

Valeri Uvarovin ensikokemus Suomesta oli kaikkea muuta kuin vieraanvarainen – kuten valitettavasti niin monen muunkin ulkomaalaisen. Suomesta käännyttämisen syyksi jo lentokentällä on riittänyt vähäiset käteisvarat – vaikka passit, viisumit ja jopa suomalaisisäntien kutsut ja täysihoitolupaukset olisivat olleet kunnossa.

Valerin ensivisiitti alkoi putkasta. Ruotsin esitelmämatkallaan hän oli saanut sen kuvan, että Pohjoismaiden välillä olisi vapaa matkustusoikeus. Se, että oikeus koski vain pohjoismaalaisia, selvisi vasta Helsingin satamassa. Matka jatkui poliisivartiossa putkaan, ja ankean yön jälkeen edessä oli maasta häätö.

Igor on osallistunut myös Tallinnan kunnallispolitiikkaan Nummen kaupunginosavaltuustossa. Ennen Viron itsenäistymistä hän oli innolla perustamassa uutta Vapauden puoluetta, jonka puheenjohtajana toimi **Janus Raidal**, Otepään kaupunginjohtaja ja kontaktihenkilö. Tapasin hänet kerran (yhdessä Rauni-Leena Luukasen kanssa) Helsingin Olympiaterminaalissa. Vapauden puolueella oli hienot säännöt, jotka muistuttivat parhaita avaruusolentojen viestejä. Valitettavasti Igor ei voinut hyväksyä puolueen toiminnan kaikkia piirteitä ja jäi siitä pian pois.

Ufojen, turvallisuusasioiden ja yhteiskunnallisen toiminnan lisäksi Igor on kiinnostunut muistakin paranormaaleista ilmiöistä sekä erilaisista kansainvälisistä salaliitoista.

Estonia, uponnut salaliitto

Suuri mysteerio on edelleen Ahvenanmaan ympärysvaltioiden yhteinen katastrofi Estonia vuonna 1994, ja siihenkin Igor Volke on erityisen hyvin perehtynyt. Juuri kun itsenäinen Viro oli pääsemässä jaloilleen, sen johtotähti Estonia upposi tavalla, jota kukaan ei osannut odottaa. 852 hukkuneen joukossa oli lähinnä ruotsalaisia (501) ja virolaisia (280), mutta myös 10 suomalaista, sekä 15 ruotsinsuomalaista ja loput 46 muista maista. Joukossa oli kerran tapaamani virolaislääkäri, joka toimi erikoisasiantuntijana virolaisten ufotutkimuksissa. Hän oli tutkinut mm. Meriväljan ufotontin sairastumistapauksia.

Igor Volke on selvitellyt Estonian onnettomuutta harvinaisen läheltä. Hän toimi vielä silloin Tallinnan apulaispalopäällikkönä ja tietää, ettei tapaus ole vielä loppuun käsitelty. Useita päällystön jäseniä löytyi elävinä onnettomuuden jälkeen – merkittyinä pelastuneiden listalle – mutta katosi myöhemmin selittämättömällä tavalla. Onnettomuuteen liittyvien mysteerioiden suhteen Igorin tiedot täsmäsivät saksalaistoimittaja **Jutta Raben** *Estonia*-kirjan ja elokuvan kanssa – jo ennen kuin Igor tai minä olimme niihin tutustuneet. Pinnallinen media ja kiusaantuneet poliitikot ovat sivuuttaneet Raben perusteellisen työn ja kritiikin vedoten siihen, että koska Estonia oli alunperin saksalaista tekoa, Rabe oli värvätty puolustamaan saksalaista laivanrakennusteollisuutta.[3]

Olin Juttaan yhteydessä kesäkuussa 2013. Samalla kun hän edelleen allekirjoitti kirjansa tiedot, hän korosti, ettei ole saanut euroakaan saksalaiselta varustamolta.

UP67

Monipuolisena tutkijana Igor Volke on perehtynyt sekä Estonian paranormaaliin puoleen että onnettomuuteen liittyvään salailuun. Estonian yhteydessä on liikkunut ufoväitteitä, ja varsinkin kuvauksia oudoista valoista, jotka niiden kokijat ovat yhdistäneet sielujen vapautumiseen hukkuvista ruumiista. Yleensäkin kuolemaan liittyy niin voimakkaita energioita, että suuri ellei suurin osa ihmisten paranormaaleista koke-

muksista on kytköksissä kuolemaan.

Mm. kontaktihenkilö Sirkku Törnroos koki, että hänet kutsuttiin ruumiista irrallaan Estonian onnettomuuspaikalle auttamaan kuolevia siirtymään rajan taakse. Vuosien aikana olen tavannut kymmenkunta muutakin suomalaista, joiden tietoisuus siirtyi Estonian onnettomuuspaikalle, vaikka eivät siinä vaiheessa olleet kuulleet mitään laivakatastrofista. Vielä enemmän Estoniaan liittyviä paranormaaleja kokemuksia on ollut virolaisilla. Niistä on parapsykologian ja ufojen tutkija, lääkäri **Ilmar Soomere** koonnut laajan tutkielman.[4]

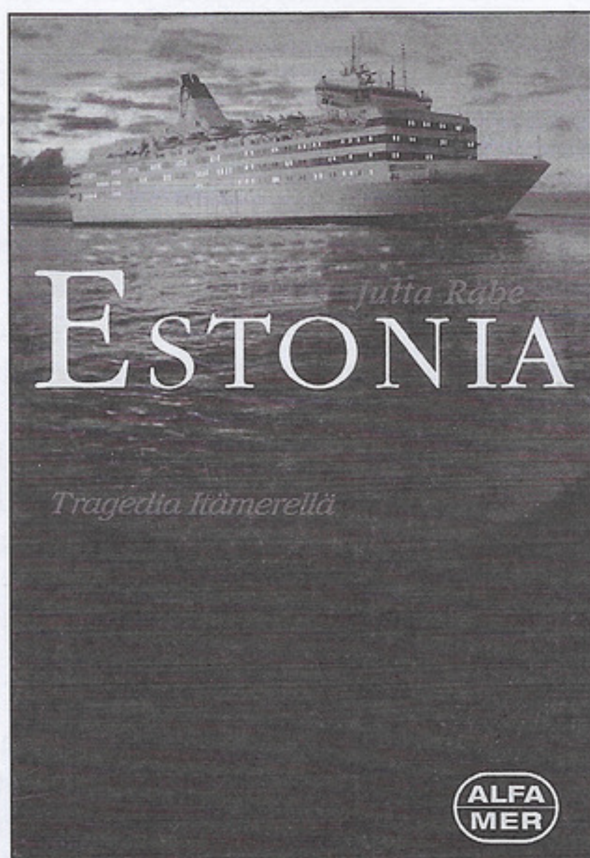
Itse valvoin tuon yön (28.9.1994) kotonani Helsingin Länsi-Pasilassa, mutta en niinkään onnettomuuden vuoksi, vaan viimeistellen jokasyksyistä Hengen ja Tiedon Messujen pohjapiirrosta. Teksti-tv oli auki, ja sieltä seurasin alusta lähtien Tallinna–Tukholman laivan vuoto-ongelman paisumista aamuyön tunteina suurkatastrofiksi.

Myös kummitustapauksia liittyi Estonia-onnettomuuteen. Teatterikorkeakoulun, Elannon entisen saippuatehtaan halli toimi Estonian ruumiiden väliaikaisena kokoamispaikkana, ja siellä on esiintynyt kummittelua jälkeen päin. Pientä lisädraamaa teatterikoulutukseen...

Kuka Suomen Estonia-sensuurin takana?

Ennen kuin toimittaja Jutta Raben *Estonia*-kirjaa ja -elokuvaa oli käännetty eestiksi, ne ilmestyivät suomeksi – vähin äänin. Löysin kirjan työpaikkani naapurista Helsingin Sörnäisistä, pienestä Autokirjakaupasta, jossa Raben kirja suomennettiin vain siksi että se käsitteli kulkuvälineitä, yrityksen erityisalaa.

Sekä kirja että elokuva yritettiin Suomessa sensuroida. Meillä sana sensuuri on median pannassa, koska käsite pohjoismaisessa sivistysvaltiossamme edustaa meillä mahdotonta barbariaa. Ja kuitenkin jokainen toimittaja tietää, että sensuuri on normaalia arkipäivää nykyaikaisessakin tiedotuksessa – varsinkin jos tiedottamisen aihe on arka tai poikkeava, kuten ufotutkimus tai valtapiirien edut. Selityksiä sensuurille aina löytyy: teksti tai filmi on helppo jättää esittämättä "tilanpuutteen vuoksi" tai "toimituksellisista syistä". Viime aikoina sosiaalinen media on tarjonnut sananvapaudelle lisäfoorumin (inter-

Jutta Raben kirja "Estonia – tragedia Itämerellä" ei juuri levinnyt suomennoksen julkaisijaa Autokirjakauppaa (AlfaMer) pidemmälle... Polttaako kirja joidenkin näpeissä?

net-keskustelut), jos vain ihminen osaa tietokonetta käyttää. Toinen asia on, tavoittaako internetin viidakko oikeita kohderyhmiä.

Sensuurin kynnys nousee hätätilanteessa. Se on nähty esim. Tshernobylin ydinvoimalaonnettomuuden tai Suomen koulumurhien yhteydessä. Viranomaisille verukkeeksi valehteluun tai harhaanjohtavaan informaatioon riittää mahdollisen paniikin estäminen. Tosiasiassa ihmiset, jotka huomaavat, ettei heille anneta oikeaa tietoa, saattavat luottamuspulan vuoksi panikoitua paljon helpommin. Tämän olen havainnut osallistuttuani vuosikymmenien ajan Helsingin koulujen homevauriokorjauksiin. Aivan kuten ufo- ym. paranormaaleissa kokemuksissa, viranomaisten on helpompi epäillä kokijan mielenterveyttä kuin ottaa home-epäilyksiä vakavasti – uhkaamaan heidän asiantuntemustaan tai rajallista rakennusbudjettiaan.

Suomi muiden Pohjoismaiden joukossa edustaa aidosti maailman huippua sananvapauden, kuten muidenkin ihmisoikeuksien alalla, mutta käytäntö ei välttämättä ole niin yksinkertainen. Olet sananvapauden suhteen huomattavasti muita "tasa-arvoisempi", jos osaat kirjoittaa, olet rikas tai ajat asioita, jotka uivat myötävirtaan valtaintressien kanssa.

Jutta Raben kirjaa ei suostuttu ottamaan myyntiin Helsingin keskustan kirjakauppoihin. Myös elokuva levisi yleisölle merkillisen nihkeästi. Näin sen Tammisaaren pikkuteatterissa, enkä myöhemmin ilmestynyttä DVD-versiota löytänyt muualta kuin Anttilasta. Sekä kirja että elokuva ovat tekniseltä laadultaan ja sisällöltään huipputasoa.

Kirja oli dokumenttikirja, jossa Jutta Rabe tutkivana journalistina esitti lähes sata kysymystä, joihin hän ei ollut Estonian onnettomuutta tutkiessaan saanut järkeviä vastauksia. Elokuva taas oli fiktiota, jossa Rabe pyrki tarjoamaan kysymyksiinsä vastauksia.

Näiden epäselvyyksien vuoksi onnettomuus on aiheuttanut sekä Virossa että Ruotsissa jatkotutkimuksia – meillä ei. Tämä ehkä johtuu siitä, ettei suomalaisia kuollut onnettomuudessa yhtä paljon kuin ruotsalaisia ja virolaisia tai siksi, ettei meillä yhtä moni kanna huonoa omaatuntoa kuin Virossa ja Ruotsissa – ja kenties Venäjällä.

Sensurointi ja tiedon salailu oli tavallista helpompaa, koska kaikille Estonian kaltainen suuronnettomuus "turvallisilla" rannikkovesillämme oli vastenmielinen painajainen, jonka useimmat halusivat unohtaa mahdollisimman pian.

Salakuljetuksia aiemminkin

Estonian salattu tarina on kuin suoraan parhaasta kansainvälisestä katastrofielokuvasta. Väitteiden mukaan laivassa yritettiin salakuljettaa Paldiskin (Neuvostoliiton entinen ydinohjustukikohta Tallinnan kyljessä) ydinkäyttöistä laitteistoa länteen, lähinnä Ruotsiin ja sieltä ehkä johonkin jatkokohteeseen. Joku taho ei tätä halunnut sallia ja kävi asentamassa räjähdyspanoksia aluksen pohjaan, kyljen puoliväliin. Räjähdyksessä laivan kylkiin syntyneistä rei'istä Jutta Raben sukeltajat kävivät ottamassa näytteitä, jotka lähetettiin neljään saksalaiseen metallurgia-

firmaan tutkittaviksi. Kolme neljästä ilmoitti, että vastaavia murtumisjälkiä voi syntyä vain räjähdyksen vaikutuksesta.

Ilmeisesti terroristit halusivat estää venäläisen huipputeknologian salakuljettamisen länteen, mutta eivät itsekään uskoneet, että keskellä Itämerta, Pohjoismaiden etupihalla voisi 852 ihmistä kuolla laivaonnettomuudessa. Enpä itsekään sitä olisi uskonut, kun viikkoa myöhemmin seilasin vastaavissa olosuhteissa (+5 astetta, melko voimakas merenkäynti, syyspimeää) Helsingin yliopiston ekorakennuskurssin opintomatkalle Etelä-Ruotsiin. Koskaan en ole nähnyt Ruotsin laivaa niin tyhjänä, ja harvat matkustajat yhtä vähäunisina.

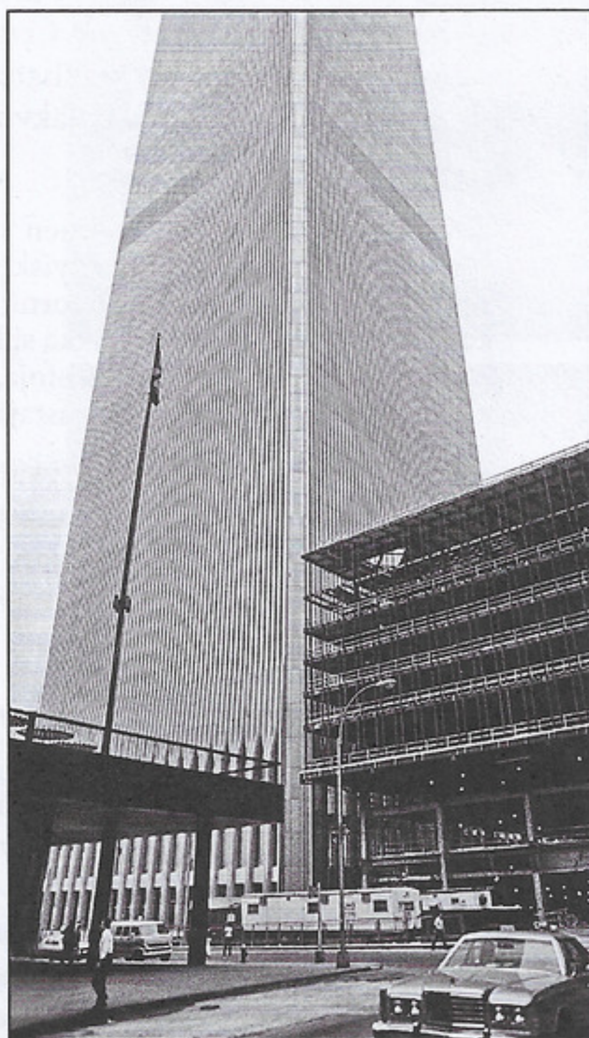
Onnettomuuteen liittyi myös huonoa onnea. Lähimmät helikopterit Turun lähistöllä olivat juuri olleet harjoituksissa, ja ne joutuivat etsiskelemään polttoainetta ennen onnettomuuspaikalle lähtöä. Kuulin muista lähteistä, että hyvin varhaisessa vaiheessa rantavaltioiden (myös Suomen) satamia oli hälytetty vastaanottamaan onnettomuuslaiva – joka ei kuitenkaan koskaan satamaan asti päässyt.

Estonian uhrien määrä ei jäänyt kauas lähihistorian kahdesta muusta, myös mahdottomana pidetystä katastrofista: Titanicin törmäyksessä jäävuoreen vuonna 1912 kuoli 1500 ihmistä ja *World Trade Centerin* terrori-iskussa 2750 henkilöä vuonna 2001.

Ilmeisesti Estonian salakuljetus onnistui. Jälkeenpäin saatiin todisteet, että Estoniaa oli aiemminkin käytetty salakuljetukseen. Hajonneen Neuvostoliiton jäljiltä Venäjä oli yhä laittomuuden kourissa. Ilmeisesti oli mahdoton kenenkään valvoa, kun suurvallan jäänteitä yksityistettiin ja myytiin eri suuntiin.

Kukaan tuskin osaa vastata siihenkään, montako ydinpommia on salakuljetettu terroristeille hajoavasta Neuvostoliitosta – kun kaikki oli kaupan? Aikoinaan sekä Ugandan diktaattorin **Idi Aminin** että Libyan **Muammar Gadaffin** väitettiin omistavan salkkukokoisia ydinpommeja ja suunnittelevan suurvaltojen painostusta niiden avulla... Onneksi niin ei käynyt ainakaan heidän valtakaudellaan.

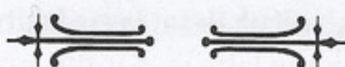
Toki Estonian keulavisiirin irtoamisella oli vaikutusta uppoamiseen, mutta räjäytykset nopeuttivat sitä huomattavasti. Räjähdysreikien salaamiseksi laiva yritettiin ensin peittää hiekalla. Sen jälkeen ylimääräisellä pikalailla kiellettiin pohjoismaalaisia ja virolaisia

Seurasin läheltä World Trade Centerin tornien rakentamista kesällä 1970.

sukeltamasta uppoamispaikalla. Laki koski Jutta Raben suomalaista aviomiestä (Yle FST:n entinen toimittaja), mutta ei Rabea ja tämän saksalaisia merimiehiä ja sukeltajia. Heidänkin laivansa pääsyä uppoamiskohtaan yritettiin estää tukkimalla paikka viranomaisten aluksilla.

Eivät kaikki suomalaisetkaan pelanneet rehellistä peliä. Mm. onnettomuuslautakunnan suomalainen jäsen **Erkki Lehtola**, joka myöhemmin palkittiin kansanedustajan asemalla, johdatti omaiset väärään paikkaan pitämään hartaustilaisuuttaan ja heittämään muistoseppeleitään mereen.

Todellisiakin salaliittoja

Enkö siis usko kansainvälisiin salaliittoihin? No jaa, arkkitehtina olen myös sitä mieltä, että WTC:n terrori-iskussa torneihin oli etukäteen asennettu räjähdyspanoksia. Olen ollut näiden pilvenpiirtäjien erikoisasiantuntija siitä lähtien, kun kesän 1970 seurasin *World Trade Centerin* tornien, silloin maailman korkeimpien rakennusten kohoamista Manhattanin taivaalle. Kesällä 2000, vuotta ennen terrori-iskua, ihailin New Yorkin näkymiä WTC-tornin huipulta.

U68

Katsoessani jälkeenpäin tornien romahduksesta otettuja videoita havaitsin mielenkiintoisen yksityiskohdan. Korkeimpien tornien vieressä sijaitseva kolmas, matalampi tornitalo romahti aivan samalla tavalla hetkessä tuusan nuuskaksi – vaikka siihen ei lentokone törmännytkään. Jotkut ovat nähneet kuvissa jopa ufoja, vaikka kyseessä todennäköisesti ovat olleet nopeasti kiitävien matkustajakoneiden hahmot ja varjot.

Siis miten nämä katastrofit liittyvät ufoihin? Eivät välttämättä liitykään, jos ufot halutaan eristää muusta elämästä steriileiksi valopalloiksi, lautasiksi ja olioiksi. Mutta todellisen ufotutkijan täytyykin hahmottaa kokonaisuuksia, ja mahdolliset salaliitot ufoväitteineen ovat niitä.

Esimerkki salaliiton upottavasta suosta

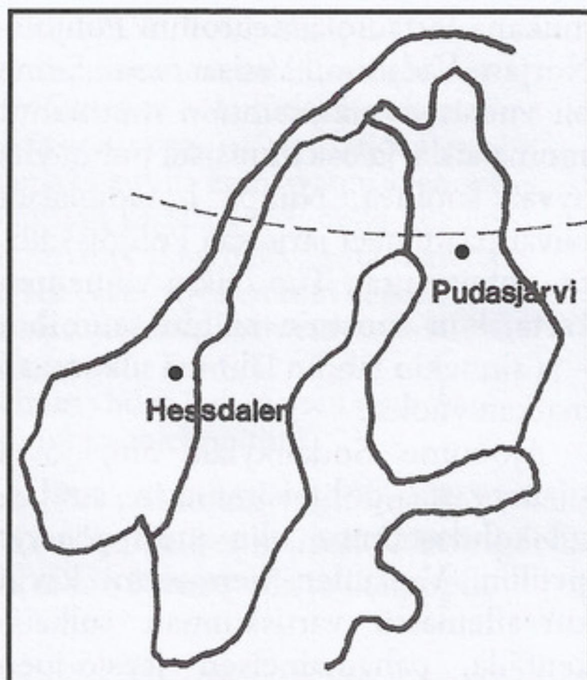
Tässä kun vielä aikani sekoittelen kansainvälisen salaliiton boolia, havaitsen pian päässeeni ufosalaliittojen huipulle... yleensä kyllä boolitarjoilussa otan sitä alkoholitonta versiota.

Mutta minähän seikkailin Kaukasuksella keväällä 1994 ainoana ulkomaalaisena, venäläisten ufotutkijoiden ja sotilaiden kanssa – juuri kun siellä alkoi Tsetshenian sota? Ja jo syksyllä 1994 seilailin samoilla vesillä, jossa tapahtui Estonian katastrofi... (tosin viikkoa myöhemmin, mutta ufojutuissahan aikasiirtymät ovat pikkujuttu).

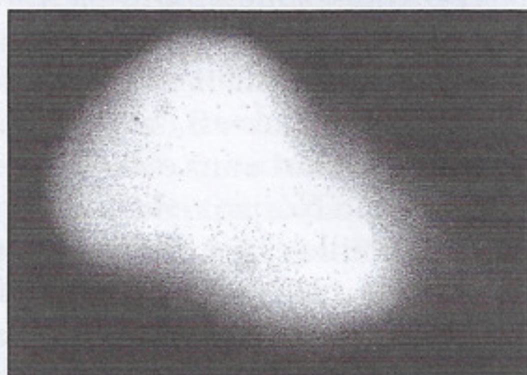
Entäs loppukesällä 2002: kuten toisaalla kerron, me 16 suomalaista hengen miestä ja naista (+3 turkkilaista) lauloimme purjelaivalla Turkin rannikolla ufotutkija tri **Jim Hurtakin** *Eenokin avainten* pyhiä lauseita, joilla sanotaan olevan ihmeitä tekevä vaikutus.[5] Ja niinpä presidentti **Bush** aloitti WTC:n kostohyökkäyksen Afghanistaniin vasta viikon viiveellä. Me "hengen jättiläiset", **Väinämöisen** jälkeläiset lauloimme suurvallan sotavoimat suohon, tai ainakin melkein – kuten kävi jo talvisodassa...

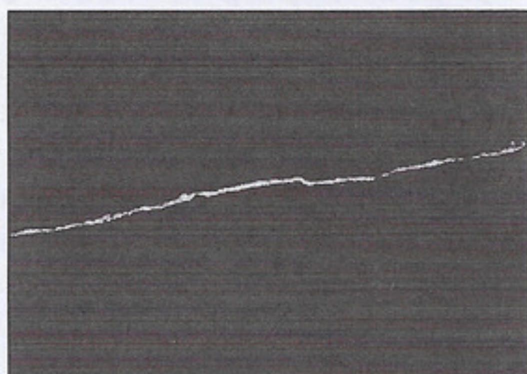
Muistan myös oululaisen opiskelukaverini olleen 1960-luvun lopulla kesätöissä Sveitsissä ja tavanneen turkkilaismiehiä. Nämä olivat Egyptin-Israelin sodan alkaessa vuonna 1967 nähneet, kuinka USA:n sotilastukikohdassa Turkissa yhdysvaltalaishävittäjien kylkiin oli teipattu Israelin tunnukset... Ja siitä alkoi Israelin (pienen **Davidin**) ja Egyptin (ison **Goljatin**) välinen sota. Ja sitä vihanpitoa on nyt jatkunut enemmän kuin puoli vuosisataa, vaikka ufomiehet **Geller** ja **Puharich** olivat ufojen tuella sitä rauhoittamassa 1970-luvulla.[7] Eikö Israelin valtakunta ollut tarkoitus synnyttää Jumalan ja rakkauden voimalla?

Nyt mielikuvitukseni löysi myös puuttuvan lenkin henkisessä kehityksessäni lestadiolaisuudesta armeijaan ja NATO-sotilaiden kautta ufokytköksiin. Heti Sodankylän armeijan jälkeen kesällä 1966 menin vanhempieni

Hessdalenin tunturialueella Norjassa on havaittu samantapaisia valopalloja kuin Suomen eteläisimmällä tunturialueella Iso-Syötteellä Pudasjärvellä. Myös olentohavaintoja on tehty molemmissa paikoissa.

mukana lestadiolaisseuroihin Pohjois-Norjan Vadsöön, Vesisaareen. Sinne oli vuosisata aikaisemmin muuttanut suomalaisia, ja osa ihmisistä puhui yhä hyvää suomea. Niinpä lestadiolaiset olivat päättäneet järjestää Pohjoiskalotin yhteisseurat. Tuo olikin viimeinen kerta, kun suostuin näihin seuroihin – ja sinnekin lähdin lähinnä ulkomaan matkan vuoksi.

Ajoimme Sodankylän ohi, jossa sijaitsevasta pohjoisimmasta sotilastukikohdastamme olin juuri päässyt siviiliin. Vapauden riemussani kävin kurvailemassa varuskunnan sulkeiskentällä, pahamaineisen Jeesiö-joen rannalla. Minä, joka olin toiminut vartiopäällikkönä Suomen armeijan salaisella tutka-asemalla...

Illuminati-salaliittoteorian mukaan salaisen maailman johtoryhmän huipulla on entinen USA:n ulkoministeri Henry Kissinger.

Norjan matkallamme oli myös tuleva sisarenmieheni tietotekniikan opettaja Lauri Kurkela, joka oli osallistunut Oulun Ufokerhon perustavaan kokoukseen. Ehkäpä maksettuna agenttina Norjan matkallani? Ja kuka olikaan se sympaattinen norjalaismies, johon tutustuin yhteisessä saunaillassa, lähellä NATO:n tukikohtaa? Olisipa hyvinkin saattanut olla NATO-upseeri, joka oli saanut tehtäväkseen ufo-implantin asentamisen ihoni alle suihkuhuoneessa...

Ja kaikkien näiden vuosikymmenten ajan olen nyt ollut NATO:n ja CIA:n satelliittien ohjauksessa mikrosirun välityksellä ... Ja vielä sinisilmäisesti ihmettelen, miksi juuri minä olen jäänyt ufokoukkuun?

Oliko tuo Norjan retki vain pohjustusta vuosien 1984–85 vierailuilleni Norjan tuntureille, jossa osallistuin yhteispohjoismaiseen ufotutkimusprojektiin Project Hessdaleniin? Siellä NATO:n sotilaat kuskasivat meitä havaintopisteisiin tunturiin, jossa asuimme Norjan armeijan sissiteltoissa.

Ja tämän kirjan jatko-osasta löytyy luku, jossa avoimen röyhkeästi paljastan osallistuneeni Kaukasuksen vuoristossa venäläisten uforetkelle, jossa veljeilin aseistettujen venäläissotilaiden ja KGB-upseerien kanssa – ja kenties lietsoin Tsetshenian sotaa? Eikö sillä jätkällä ole minkäänlaista häpyä?

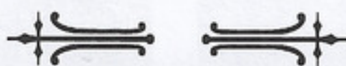
Lisäksi minulta on lipsahtanut paljastus, että meidän Iso-Syötteen ufoseminaareihimme Pudasjärven ufoalueella on todistettavasti osallistunut Suomen ilmavoimien lentäjiä, jopa luennoitsijoina. Kaiken tämän jälkeen vielä kehtaan kiistää olevani suurvaltojen kaksoisagentti!

UAKP69

Vai napattiinkohan minut jo 1960-luvulla, innostuttuani ulkomaan matkoista? Tunnettu ufokirjailija **Whitley Strieber** koki todellisen kosmisen kosketuksen 1980-luvulla, kun hän joutui tai pääsi viisaiden avaruusolentojen koulutukseen. Aivan samalla tavalla kuin avaruusolennot olivat houkutelleet hänet Etelä-Eurooppaan kesällä 1968, minä liftailin siellä juuri samaan aikaan. Kirjassaan Strieber ihmettelee, mitä ihmettä hän teki Euroopassa puolen vuoden ajan. Vasta myöhemmin hänelle palautui mieleen, että avaruusolennot halusivat hänen tutustuvan edellisten elämiensä asuinpaikkakuntiin Italiassa.[6]

Uskomatonta kyllä, myös minä unohdin yhden kokonaisen vuorokauden Sveitsin Lausannessa. Silloinko minut jo ohjelmoitiin?

Miksi muuten pääministeri **Esko Aho** jätti politiikan välittömästi Estonia-onnettomuuden jälkeen? Hän saattaisi olla erinomainen seuraaja **Kissingerille** maailmanlaajuisen salaliiton johtoon – alkaahan **Henry** olla jo ikäloppu.

Yksioikoisen logiikan syöverit

Stop tykkänään. Jottei tästä koko ufokirjasta tulisi pelkkää salaliittokuvitelmien sylttytehdasta, vedän edellisen tekstin molemmin puolin poikkiviivat. Korostan, että em. pohdiskelu on löysääkin löysempää spekulointia, eikä täytä johdonmukaisen ja kriittisen ufotutkimuksen edellytyksiä. Ellei joskus toisin todisteta…

Faktahan on, että eri maiden armeijat ovat erittäin kiinnostuneita ufoista, ja siksi minäkin olen heihin törmännyt rauhanomaisen ufotutkimuksen merkeissä. Vaikka Rauni-Leena Luukanen-Kilden viimeisin ufokirja *Salatut maailmamme* (Star Sisters International, Oslo 2007)[7] on kovin yksipuolinen verrattuna hänen aikaisempiin teoksiinsa, hyvää siinä on ainakin yksi Rauni-Leenan tunnustus. Vaikka on kahdesti ollut naimisissa upseerien kanssa, hän on viime aikoina yhä paremmin oivaltanut rauhantyön merkityksen. Muuten kirjan anti ufojen suhteen tiivistyy kahteen kyseenalaiseen väitteeseen: sen mukaan 90 % ufoista on suurvaltojen kokeilulentokoneita, ja kaikki todelliset ufot ja avaruusolennot ovat positiivisia. Myös abduktiot ja risteytyskokeet?

Salaliittojen mukaansa imevä psykologia piilee siinä, että salaliitoista ei voi saadakaan todisteita – joten miksi edes kysyä? Ehkä loogisempi onkin tuo Luukasen periaate (esitelmissään 2012): ”Kun käännätte saamanne virallisen uutisen juuri päinvastaiseksi, pääsette lähelle totuutta.”

Samanlainen yksioikoinen, itseään ruokkiva ja harhaan johtava periaate on Skepsiksellä: ”Jos maailmankaikkeudessa ei ole tapahtunut ensimmäistäkään paranormaalia ilmiötä todistetusti, miksi niihin kannattaa edes perehtyä?” Tyhjästähän on paha nyhjästä.

Kaikkein pelottavimpia väitteitä ovat Luukasen vuonna 2012 julistamat ”totuudet”:

Tähtien lähettiläs Rauni-Leena Luukasen viimeisintä kirjaa ("Salatut maailmamme", 2007) edeltävät teokset kuuluvat suomalaisen rajatietokirjallisuuden eliittiin, edelleen. Mitä tapahtui ennen viimeistä kirjaa, joka oli kuin eri planeetalta? Asettuiko CIA takapiruksi Rauni-Leenan miehen kuoltua? Ehkä entinen NATO-upseeri ja myöhemmin YK:n ja Punaisen Ristin katastrofiasiantuntija, norjalainen Sverre Kilde oli toiminut vaimonsa esiliinana, niin että tämä oli voinut vapaasti levittää kansainvälisillä foorumeilla puolisalaista ufotietoa. Rauni-Leena kertoi minulle 1990-luvun loppupuolella kohdanneensa kansainvälisessä ufokonferenssissa USA:ssa CIA:n edustajan. "Moitteettomasti" pukeutunut nuorimies oli uhkaillut häntä avoimesti, aivan samaan karkeaan tyyliin kuin Anthony Doddia, englantilaista ufotutkijaa. Sen jälkeen Rauni-Leenan Norjan asuntoon oli murtauduttu useita kertoja hänen poissaollessaan. Ufoarkistoja oli revitty ja levitelty pitkin lattioita...

1. "Ihmiskunnan salainen johto on päättänyt, että 85 % ihmisistä eliminoidaan. Operaatio on aloitettu myös Suomessa. Jos huomaatte, että suihkukoneiden savuvanat jäävät leijailemaan pidemmäksi aikaa, tiedätte, että kyseessä on ihmisten surmaamiseen tarkoitettu myrkkykaasu."
2. "Välttäkää kaikkia rokotuksia. Jos niihin suostutte, niiden mukana saatte elimistöönne pienen pieniä mikrosiruja. Sen jälkeen olette pysyvästi CIA:n robotteja, joiden elämää ja ajatuksia ohjataan satelliittien kautta."

Mitä tapahtuisi, jos Luukasen ohjeita noudatettaisiin ja rokotukset lopetettaisiin? Todellisten asiantuntijoiden mukaan vanhat, sotaa edeltävien aikojen kansantaudit palaisivat ja mm. lasten kuolleisuus moninkertaistuisi.

Vaarallista on, että Suomessa on edelleen satoja ihmisiä, jotka uskovat kaiken mitä Rauni-Leena sanoo. Missä on niiden vastuu, jotka kerta toisensa kutsuvat

hänet tilaisuuksiinsa "yleisön pyynnöstä" (= lipputulojen, rahan vuoksi)? Eivätkö henkisen tien kulkijat enää olekaan totuuden etsijöitä?

Mutta: minäkin jätän oven auki salaliitoille. Juuri äsken sain muistutuksen, ettei koskaan pidä olla liian varma. Satuin avaamaan tv:stä JIM-kanavan, kun sieltä tuli suhteellisen tuoretta tietoa salaliitoista (2009). Tiedän toki, ettei Jim ole niitä kaikkein luotettavimpia tietolähteitä, mutta toisaalta ainoa, joka uskaltaa välittää tietoa ufoista ym. rajatiedosta.

Kunpa suomalaisetkin uskaltaisivat tuottaa vastaavaa tv-aineistoa... Ehkä se aika on lähellä, koska suuren yleisön mielenkiinto rajatietoa kohtaan on kasvanut kaiken aikaa. Se minulle selvisi vasta vuonna 2011, kun meedio **Lisa Williams**[9] ja enkelinnäkijä **Lorna Byrne**[10] vetivät Helsingin suurimmat salit täyteen. Parin tuhannen hengen yleisömääriä ei rajatiedon alueilla ollut nähty sitten kevään 1971 ufoinnostuksen. Vanhan Messuhallin ufotilaisuudessa oli 2000 ihmistä, kunniavieraana Aino Kassinen, Suomen ensimmäinen julkisuuteen astunut kontaktihenkilö.

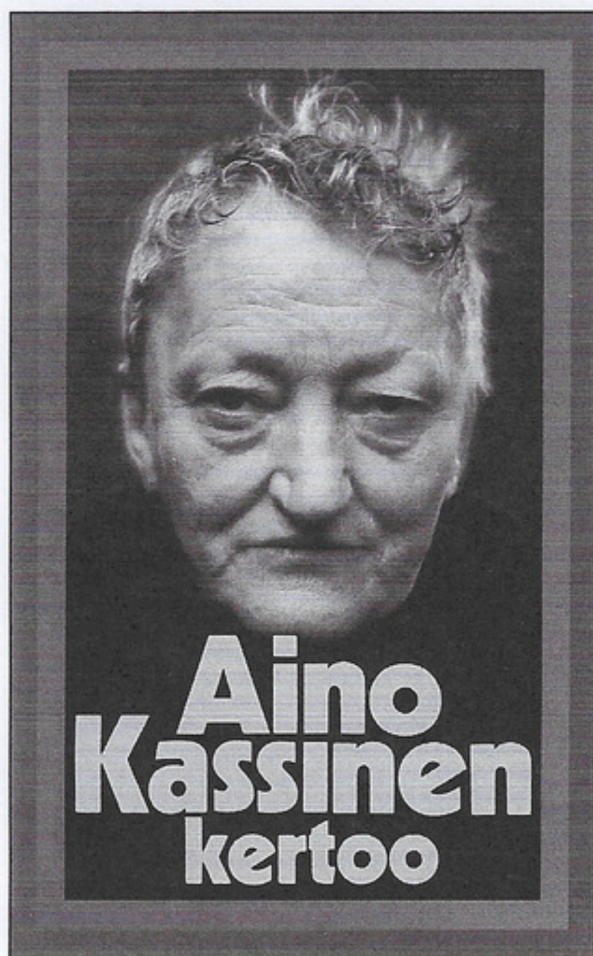
Bilderberg-kokousten elitistiset tavoitteet

JIM-kanavan ohjelmassa jäljitettiin ent. kuvernööri **Jesse Venturan** ja hänen työryhmänsä avulla Bilderberg-salaliiton toimintatapoja. Eliitin huippukokouksia on vuosittain järjestetty vuodesta 1954 lähtien. Nimi tuli siitä, että ensimmäinen kokous järjestettiin Hotel de Bilderbergissä Hollannin Oosterbeekissa. Joka kolmas vuosi kolmipäiväinen kokous on järjestetty USA:ssa, muulloin Euroopan huippuhotelleissa. Paikalle on kutsuttu 120 eliitin edustajaa eri länsimaista: poliitikkoja, tärkeimpiä YK:n ja EU:n edustajia, pankinjohtajia ym. yksityisyritysten pääjohtajia jne. Heidät on kokouksissa jaettu kuuteen 20 hengen työryhmään, jotka ovat käsitelleet erilaisia ihmiskunnan kannalta tärkeitä aiheita, ja ryhmätyön jälkeen tehneet yhdessä johtopäätöksiä. Koska osanottajiksi valitut edustavat omien ryhmiensä johtajia, heillä on mahdollisuus vaikuttaa omissa piireissään – vaikka Bilderberg-ryhmällä ei sinänsä ole valtaa.

Bilderberg-kokouksissa on sovittu tietyistä tavoitteista, joita ei ole julkistettu. Yksi tällainen tavoite on maailmanhallitus. Toinen on 7 miljardin asukkaan vähentäminen yli 80 prosentilla. **A. C. Christian** -niminen mieshenkilö pystytti USA:n Elbertoniin mystisen *Georgia Guidestones* (opaskivet)" -kivirakennelman. Se koostuu kuudesta graniittipaadesta, joita kutsutaan "USA:n Stonehengeksi". Niihin on kahdeksalla kielellä kaiverrettu ihmiskunnan tavoitteet maailmanhallituksesta ja alle 500 miljoonan asukastavoitteesta.

Keinoja tähän ovat hedelmällisyyden vähentäminen väestönhallinta-nimikkeellä, hedelmällisyyttä vähentävien kemikaalien lisääminen ruokatavaroihin ja juomaveteen, jopa vauvanruokiin (aspartaami, fluoripiihappo, sikainfluenssarokote H1N1, skvaleeni).

Ohjelmassa haastateltiin useita Bilderberg-yhteisön tutkijoita, joista tunnetuin on entinen urheilutoimittaja ja kirjailija **David Icke**.[11] Muita olivat vuodesta 1975 Bilderbergiä tutkinut **JimTucker**, lääketieteen asiantuntija tri **Stanley**

Selvänäkijänä parhaiten tunnettu Aino Kassinen oli Suomen ensimmäisiä julkisia kontaktihenkilöitä. Kun luin kirjan uudelleen 40 vuoden jälkeen, Muhoksen piikatyttö oli noussut silmissäni taivasten kuningattareksi. Kassinen oli sama, mutta minä olin muuttunut. Jos Suomen parhaan näkijän olemus oli nöyrä ja vaatimaton, tämän päivän mahtavin ihmeparantaja Joao de Deus on luku- ja kirjoitustaidoton brasilialainen. Kun Jumala puhuu, totuus on usein yksinkertainen ja ulkonaisesti huomaamaton...[8]

Monteith, kirjailija **Jon Ronson, Daniel Estulin** ja **Alex Jones**. Työryhmä oli saanut haastattelun myös Bilderbergin yhdeltä perustajajäseneltä Lordi **Denis Healeylta**. Tosin järjestön juuret saattavat juontaa satoja vuosia toimineeseen laajempaan Illuminati-salaliittoon.

Asiantuntijoiden mukaan tärkeimmät eliittipiirien tavoitteet tuodaan hyväksyttäviksi Bilderberg-kokouksiin, kuten taloudelliset lama-ajat, Obaman valinta Yhdysvaltain presidentiksi, ihmiskunnan enemmistön sterilisoiminen ravintotuotteiden lisäaineilla ja rokotekampanjoilla. Vuonna 2008 presidentti **Barak Obama** ja ulkoministeri **Hilary Clinton** osallistuivat Bilderberg-kokoukseen USA:ssa. Sielläkö sovittiin Osama bin Ladenin teloituksesta, jota Obama ja Clinton seurasivat suorassa lähetyksessä? Kaiken lisäksi tuo operaatio oli terrori-isku itsenäisen Pakistanin alueelle.

Minulle dramaattisin kohta ohjelmassa oli, kun Jesse Ventura meni yhdysvaltalaiselle lentokentälle tapaamaan tri **Rima Laibow**'ta, naispuolista tutkijaa, jonka artikkeleita olemme julkaisseet Suomen Ufotutkijoiden kirjoissa *(Uforaportti 12 ja 13)*.[12] Hän ei suostunut astumaan sisätiloihin, vaan laskeutui yksityiskoneella lentokentälle, kertoi nopeasti mitä tiesi Bilderberg-suunnitelmista ja poistui sitten paikalta samalla koneella. Hän kertoi muuttaneensa USA:sta Panamaan, koska Yhdysvalloista oli hänen mielestään tullut "poliisivaltio".

Kieltämättä poliisivaltion piirteitä USA:han tuli WTC-terrori-iskun ja sitä seuranneen terrorismin vastaisen taistelun kautta. Vähällä mielikuvituksella liikaväestön eliminoimispiirteitä oli nähtävissä myös Suomessa vanhustenhoidon alasajossa. Vasta kun me suuri ikäluokka huolestuimme, ja ryhdyimme vaatimaan vanhusten inhimillisempää kohtelua, tyyli ja suunta muuttui. Seurasin läheltä entisen kotikaupunkini Oulun vanhustenhuollon surkeutta – joidenkin ystävieni vanhempien kohdalla saattoi puhua jopa kuolemantuottamuksesta vanhusten elintoimintojen laiminlyömisellä. Tähän vanhusten huollon aallonpohjaan upposi myös oma äitini, jonka surkeaa kohtaloa viranomaisten oli help-

po perustella vanhainkotipaikkojen ylikuormituksella.

Suomen Ufotutkijat ry:n entinen puheenjohtaja, kemian maisteri Jorma Kosonen on suomentanut vanhoja uforaportteja, mutta myös tri Rima Laibown hypnoosia ja abduktioita käsitteleviä artikkeleita.

Vastaavaa käytöstä kuin Laibow'lla olin tavannut 1980-luvulla Neuvosto-Eestissä, jossa ufotutkija ja toisinajattelija Tunne Kelam ei halunnut keskustella kanssani sisätiloissa, vaan mieluummin jutteli kadulla Tallinnan Vanhassa kaupungissa. Yliopiston kirjastonhoitaja ja tietosanakirjan toimittaja oli menettänyt työpaikkansa ja työskenteli kanalan yövahtina – jotta ei pystyisi vaikuttamaan päivällä työskenteleviin "kunniallisiin" kansalaisiin. Eestin itsenäistyttyä Kelam valittiin Viron parlamentin varapuhemieheksi, presidenttiehdokkaaksi ja Viron edustajaksi EU-parlamenttiin...[13]

Rima Laibow'n artikkelit Uforaporteissa käsittelivät ufoabduktioiden yhteydessä ilmenneitä posttraumaattisia stressihäiriöitä sekä hypnoositekniikan soveltuvuutta abduktiotutkimuksiin. Laibow'n tekstejä oli suomentanut Suomen Ufotutkijoiden entinen puheenjohtaja **Jorma Kosonen**. Hän mainitsi minulle kerran, että Laibow oli kertonut erimielisyyksistään prof. John Mackin kanssa abduktiotutkimuksissa.

Ohjelmassa Laibow kertoi tulleensa vakuuttuneeksi Bilderberg-salaliitosta tavattuaan erään valtionpäämiehen, joka oli hänen potilaanaan. Nimeä Laibow ei kertonut, mutta totesi kuitenkin, ettei kyseessä ollut Henry Kissinger, kuningatar Beatrix eikä **prinssi Charles** – jotka tunnetusti osallistuivat Bilderberg-kokouksiin. (Sinäkin Brutukseni, prinssi Charles, jota olen arvostanut niin korkealle...) Kyseinen vallankäyttäjä oli puhunut siitä, kuinka pian oli tulossa "karsinnan aika", jotta liiasta väestöstä luonnonvarojen kuluttamisessa päästäisiin eroon.

Helpottavana tosiasiana Laibow totesi lentokentällä: "Suurin salaisuus on, että edelleen kansalaisilla on valta, jos haluavat sitä käyttää. Bilderberg-piirit laativat vain yhteisiä tavoitteita ja uskottelevat olevansa todellisia vallankäyttäjiä. Aina jos maailmalla esiintyy Bilderberg-kokousten vastustusta, eliitti joutuu vetäytymään."

Mitä tästä opimme? Vaikka Bilderberg-eliitillä olisikin ihmiskunnan eliminointitavoitteita, niiden julkistaminen ja vastustaminen ovat paras keino estää niiden toteutuminen. Siksi rajatiedon piireissä yleinen demokratian ja äänioikeuden boikotointi olisi lopetettava. Ihmisten tulisi herätä näkemään ympäröivä todellisuus – niin kauan kuin siihen meillä on mahdollisuuksia, ainakin Pohjois-

maissa. Tosiasia on, että ihmiskunnan köyhällä enemmistöllä on muutenkin varsin vähän vaikutusmahdollisuuksia, koska köyhimmät joutuvat kamppailemaan perustarpeidensa tyydyttämisen puolesta.

On tiedossa, että myös Suomen poliitikkoja ja korkeita virkamiehiä on osallistunut Bilderberg-kokouksiin (mm. **Sauli Niinistö, Martti Ahtisaari, Paula Lehtomäki, Jaakko Iloniemi, Jorma Ollila, Björn Wahlroos, Aatos Erkko**). Toisaalta on helppo puolustella tällaisia medialta puolisuljettuja kokouksia, jotta johtohenkilöt voivat vapaammin keskustella maailman kohtalonkysymyksistä – ilman, että tarvitsee pelätä pahantahtoisten juorutoimittajien paljastuskirjoituksia seuraavan päivän tiedotusvälineissä.

Väitetään myös, että vain alle puolet Bilderberg-kokousten osanottajista tuntee järjestön perimmäiset tavoitteet. Tv-ohjelmassa todettiin, että järjestön ylin valta on ns. seitsemän neuvostolla... David Icke on pitkään väittänyt, että Bilderberg- ja Illuminati-järjestöt tekevät yhteistyötä myös harmaiden avaruusolentojen kanssa.

Illuminati

Kansan suosima iskulause on: ”Valta ja raha turmelevat.” Siitä löytyy tuhansia esimerkkejä jokaisen lähipiiristä – uraputkeen päässeestä pikkujohtajasta katteettomaan itsekehuun intoutuneeseen poliitikkoon, peliautomaatteihin sortuneesta naapurinmiehestä lottovoittajaan. On selvää, että useimmat vallan ja rahan ansaan jääneet uskottelevat, että lause pitää paikkansa, mutta ei heidän kohdallaan. He itse uskovat osaavansa käyttää valtaa ja rahaa oikein ja kohtuullisesti. He ovat niin hyviä ihmisiä, että ovat ansainneet etuoikeutetun asemansa – ja kaikki ylimääräisetkin suosionosoitukset, jopa lahjukset...

Samoista syistä maailmalla on salaliittoja. Jo demokraattisen kehityksen estäminen vaatii salaista juonittelua.

Mm. David Icke – ent. jalkapallomaalivahti, urheilutoimittaja ja kirjailija – on tehnyt paksuja kirjoja Illuminatista, salaliitosta, jonka juutalaiset pankkiirisuvut, kuten Rotschild, hänen mukaansa perustivat jo satoja vuosia sitten. Itselleni on jäänyt epäselväksi, kuinka vakuuttavia Icken todisteet ovat. Icke on myös kanavoija, näkijä...

Tiedetään kyllä, että kansainväliset pankit ovat satojen vuosien ajan rahoittaneet sotia. Pankkiirien puolustus on ollut, että he ovat puolueettomia talouselämän asiantuntijoita, ja jättävät lainaajille vastuun siitä, miten rahansa käyttävät.

Ei ole salaisuus, että molempien naapureittemme käytös toisen maailmansodan aikana oli moraalisesti kyseenalaista. Sodissa kaikki kansallisvaltiot toimivat itsekkäästi omien etujensa puolesta, olemassaoloaan puolustaen tai pinta-alaansa suojellen ja laajentaen.

Me selvisimme Neuvostoliiton aloittamasta sodasta ihmeen kautta niin hyvinä kakkosina, että säilytimme itsenäisyytemme. Saimme samalla karvaan kirvelevän potkun takamuksillemme ja raja-alueillemme, niin että pakon edessä ja sisun voimalla teollisuutemme pääsi uuteen alkuun. Ruotsi otti inhimillisistä

syistä turvaan lapsiamme, joille vastentahtoinen pakolaisuus aiheutti elinikäisen trauman ja irtaantumisen oikeista vanhemmistaan, mutta ehkä pelasti heidän henkensä. Pysyttelemällä sodan ulkopuolella Ruotsi vaurastui meitä nopeammin tukemalla sotaa käyviä valtioita mm. asekaupalla – kuten nykyisinkin.

Icken hahmotelma perimmäisen, maailmaa todellisuudessa hallitsevan salaliiton rakenteesta on hämmentävä. Mukana on mm. Bilderberg-nimen alla järjestettyjä salaisia kokouksia, joissa korkea-arvoiset pääjohtajat, pankkiirit ja poliitikot suunnittelevat maailman kohtaloita, salassa tiedotusvälineiltä ja kansalaisilta – toteuttaakseen yhteisiä sopimuksia kokousten jälkeen kukin omilla vastuupaikoillaan.

Ehkä oudoimpia ja uskomattomimpia yksityiskohtia Icken visioissa ja väitteissä ovat puheet kuninkaallisten ja avaruusolentojen keskeisestä osuudesta salaliitoissa. Tosin avaruusolentojen osallistuminen on vain salaliittojen eliitin tiedossa. Tästäköhän johtui, että Euroopan kuningashuoneet olivat erityisen kiinnostuneita ufotutkija, kontaktihenkilö George Adamskista tämän Euroopan vierailuilla?

Salaliitoista on hyvin vaikea saada paikkansa pitävää tietoa – salailupyrkimyksen vuoksi. Totuuden tien valinnut ihminen välttää uskomasta väitteisiin, jotka perustuvat pelkkiin arveluihin ja huhuihin. Niitä internet on täynnä. "Älä anna väärää todistusta lähimmäisestäsi" toimii edelleen, netistä huolimatta. Sen ulkopuolelle emme voi jättää ketään, emme edes poliitikkoja emmekä pankkiireja, saati naapureitamme, ystäviämme tai työtovereitamme.

Vaikuttaa siltä, että tämän päivän pahimpia salaliittoja rahoittavat erilaiset yksityiset järjestöt ja suurpankit, jotka toimivat ilman demokraattista valvontaa.

Kohti scifi-romaanien ja -elokuvien kontrolliyhteiskuntaa

Samalla olemme lähestymässä George Orwellin kirjassaan *Vuonna 1984* hahmottelemaa painajaista ja yhteiskuntavisiota tarkoin kontrolloidusta valtiojärjestelmästä. Sitä yrittivät toteuttaa jo Natsi-Saksan ja Neuvostoliiton suurvallat – ja USA tällä hetkellä, vedoten syyskuun yhdennentoista päivän terrori-iskuihin.

Pitkin loikkauksin kehittyvät tietokoneet moninkertaistavat salaliittosuunnitelmien toteutumistehon. Tällä hetkellä maailmalla liikkuu väitteitä supertietokone Pedosta, jota kehitellään maanalaisissa tiloissa Brysselissä. Tietokeskus Krypta toimii Jeesuksen Pyhä Veri -kirkon alla. Väite on kuin suoraan jostakin scifi-elokuvasta.

Onko kaikki tämäkin vallanpitäjien ennalta suunnittelemaa? Pidetäänkö myös omat huippujohtajamme harhan vallassa miljoonien eurojen vuosipalkkojen avulla, vaikka ovatkin pelkkiä maailmanlaajuisten, salaisten hallintojärjestelmien sätkynukkeja?

Suurissa kuvioissa eli globaalisti sama tavallisten kansalaisten orjuuttaminen toimii siten, että maailman eliitti Maailmanpankin ja Kansainvälisen valuuttarahaston (IMF) kautta romuttaa kehitysmaiden horjuvan talouden. Lainojen ehdoksi asetettavat julkisen sektorin säästökampanjat heikentävät kansallisvaltioi-

den itsenäistä päätöksentekoa ja avaavat ovia "vapaalle" kansainväliselle kaupalle ja markkinataloudelle. Ilman ulkopuolista tukea toimiva paikallinen tuotanto jää kansainvälisen tehotuotannon jalkoihin. Nälkä, taudit ja sodat ovat valtaeliitille vain keinoja lieventää väestöräjähdystä.

Kansainvälisen salaliiton tavoitteet

Salaliittoasiantuntijoiden mukaan kansainvälisten salaliittojen perustavoitteita ovat kansallisvaltioista luopuminen, kansainvälisen talouden vapauttaminen globaalille markkinataloudelle ja maailmanhallituksen perustaminen. Osana salaliittolaisten jo toteutuneita suunnitelmia on Euroopan Unioni EU, josta on vielä tarkoitus "jalostaa" Yhdysvaltain kaltainen liittovaltio.

Itsekin olen vuosikymmenien ajan katsonut, että itsenäiset kansallisvaltiot tiukimmillaan edustavat kollektiivista itsekkyyttä eli egon hallitsemaa, lähimmäisenrakkauden vastaista kilpailua ja eristäytymistä, mikä liian usein on johtanut sotiin. Myös maailmanhallitusta olen kauan kannattanut (kuten Urantia-kirjakin), mikäli se perustuu demokraattiseen, portaittaiseen organisaatioon. Jokaisen tulee voida vaikuttaa itseään koskevaan päätöksentekoon.

Tänä päivänä on onneksi yhä enemmän ja yhä asiantuntevampia tutkijoita ja kirjailijoita, jotka ovat porautuneet kansainvälisten salaliittojen juuriin ja ytimiin. Mm. maailman mahtavimman talous- ja sotilasmahdin Yhdysvaltojen yksityistä pankkitoimintaa ja sen soluttautumista maan poliittiseen sekä globaaliin päätöksentekoon on paljastettu vakuuttavasti useissa kansainvälisissä tv-ohjelmissa. Monet näistä tutkivista journalisteista, kirjailijoista ja huippuluokan talousasiantuntijoista ovat puhuneet suunsa puhtaaksi – silläkin uhalla, että ovat menettäneet suuripalkkaiset työpaikkansa.

Heidän kauttaan jokainen vilpitön totuudenetsijä voi itse perehtyä kansainvälisten salaliittojen ja -juonien todellisuuspohjaan ja käyttää henkilökohtaista arviointikykyään. Totuus tekee vapaaksi...

Tuoreessa kirjassaan *Kuudennen auringon aika* (Siniplaneetta Oy 2013) nuori totuudenetsijä ja taiteilija **Hannamari Mäkelä**[14] on tehnyt ansiokasta työtä kerätessään laajan aineiston kansainvälisistä salaliitoista. Hannamari teki kirjansa pohjaksi maailmanympärimatkan, jonka yhteydessä keräsi runsaasti henkistä ja globaalia tietoa. Viime vuodet Hannamari on toiminut aktiivisesti Rajatiedon keskuksessa, mm. Hengen ja Tiedon messujen järjestelyissä.

Taustatietoa kansainvälisistä salaliitoista

Seuraavassa nimiä ja järjestöjä, joiden kautta jokainen voi itse tutkia salaliittoväitteiden taustoja mm. internetistä googlaamalla. Hannamari Mäkelän tärkeimpinä tietolähteinä ovat olleet mm. suomalaisen **Sven-Olof Jakobssonin** kirjat *Salainen asiakirja 1–4*, 2005–2009.[15] Jotkut niistä ovat kilpailleet Vuoden rajatietokirjan kunniasta Ultran jokavuotisessa kilpailussa.

Salaliittotoimintaa paljastaneita johtajia ja kirjailijoita:

David Icke, **Harry Schultz, Joseph Stiglitz, Greg Palast,** kontra-amiraali **Chester Ward, Barry Goldwater**[16], tri **John Coleman**[17], **James Perloff**[18], eversti **Edward House** alias **Philip Dru**[19], **Zygmunt Bauman**[20], **David Lyon, Susan George.**[21]

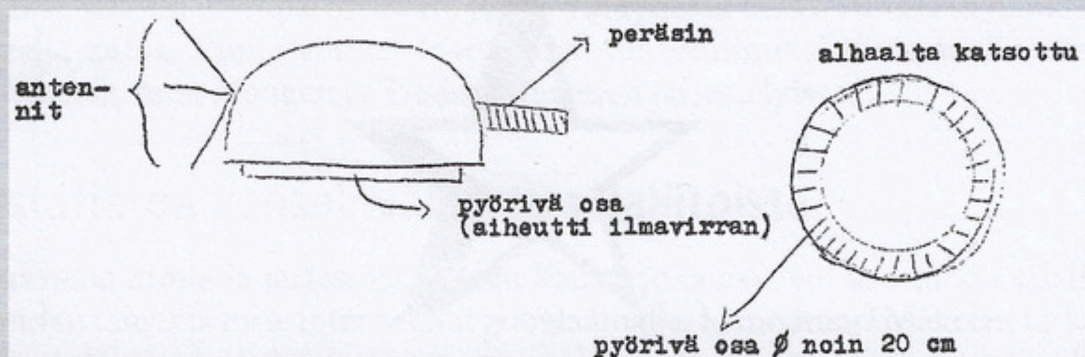
Järjestöjä, joiden väitetään sekaantuneen epädemokraattiseen salaliittotoimintaan:

Illuminati, Vapaamuurarit, Skull and Bones, Itä-Intian Kauppakomppania (perustettu 1729), The Committee of 300 (Kolmensadan komitea), Pyöreä pöytä -yhteisö, CFR (USA:n Ulkomaansuhteiden neuvosto, perustettu 1921), RIIA, Britannia, Bilderberg-ryhmä, Trilateraalinen komitea, World Bank (Maailmanpankki), Euroopan keskuspankki, IMF (Kansainvälinen valuuttarahasto), Maailman kauppajärjestö WTO, Keskuspankkien keskus BIS, GATT-sopimus, Rooman klubi, Uusi maailmanjärjestys -suunnitelma.

Lähdeviitteet

1) Koivula 1988
2) Volke 1998
3) Rabe 2002
4) Soomere
5) Hurtak 1973
6) Strieber 1997
7) Luukanen 2007
8) Kassinen 1972
9) Williams 2012
10) Byrne 2009–12
11) Icke 1994
12) UR 12–13, 2005–06
13) UR 13, 2006
14) Mäkelä 2013
15) Jakobsson 2005-2009
16) Goldwater
17) Coleman
18) Perloff
19) Dru (House)
20) Bauman-Lyon
21) George

peräsin
alhaalta katsottu
anten-
nit
pyörivä osa
(aiheutti ilmavirran)
pyörivä osa ø noin 20 cm

4 Suomessakin ilmavoimien ja rajavartioston ufosalailua

Merivartioston sauva-ufot

Estonian onnettomuudessa olisi huippuluokan infrapunavideoista ollut apua uhreja etsittäessä. Varmaankin pelastusaluksissa oli jonkinlaisia infrapunakameroita, mutta tuskin niin kehittyneitä Lockheedin laitteita kuin Merikarhulla oli vuonna 2003, jolloin se tarkkaili outoja sauvan muotoisia ufoja Itämeren yllä.

U70–71

Vuosikymmen Estonia-katastrofin jälkeen tutkimme Suomen merivartioston ufotapauksia. Vuonna 2003 sen suurimmalta alukselta Merikarhulta oli infrapunavideokameralla kuvattu sauvamaisia ufoja, jotka kaartelivat nopeaa vauhtia laivan yläpuolella Suomen rajavesillä.

Laivan miehistöön kuuluva **Pekka Valtonen** ❋ otti yhteyttä Suomen Ufotutkijoihin ja antoi sauva-ufoja kuvaavan videon tutkittavaksemme. He eivät olleet löytäneet kohteille mitään järkeenkäypää selitystä, ja siksi hän arveli, että kenties ufotutkijoilla olisi tietoa vastaavista valosauvoista.

Hauska sattuma (synkronisiteetti vai avaruusolentojen ohjausta?) oli, että Merikarhun kannella kuvaushetkellä oli Tarmo Tukevan aikuinen poika Jari, joka oli Pekka Valtosen työtoveri ja hyvä ystävä. Tarmo Tukeva oli kertonut tv-ohjelmassamme ajaneensa ufoja takaa Fouga Magister -suihkukoneella Suomen ilmavoimien sotaharjoituksissa 1969.

Sauva-ufot palasivat vuonna 2005, jolloin ne syöksyilivät Merikarhun yllä peräti kolmen tunnin ajan. Tapaus oli sikäli merkillinen, että juuri edellisenä päivänä keskustelin Valtosen kanssa ufoista enemmän kuin

---

Merivartioston sauva-ufo ja sen alla rajavartioston tutkijoiden piirros Suomussalmen Pyyvaaran ufosta (1967).

Suomen Merivartioston ylpeys Merikarhu on kuvannut infrapuna-videokamerallaan ainakin kahdesti (2003, 2005) pystysuoran sauvan muotoisia ufoja ilman normaalia selitystä.

koskaan ennen. Täytyihän kelpo rajavartijaa briiffata siitä, mihin hänen tulisi varautua rajojamme puolustaessaan… Saattoi myös olla, että juuri ufokeskustelumme innoittamana Valtonen vietti suuren osan yöstä kuvauslaitteen parissa.

Valtonen oli paljastuksissaan varsin korrekti työnantajaansa kohtaan, eikä tuonut esille muuta kuin tiukasti sauva-ufoihin liittyviä seikkoja. Aivan heti Valtonen ei ollut valmis antamaan videoita julkisuuteen. "Pääsen kahden vuoden kuluttua eläkkeelle", hän selitti. "Sen jälkeen saatte tehdä videoilla mitä haluatte."

Näin teimme. Lähetin videon sauva-ufoista maailmalle – medialle sekä tärkeille ufotutkijoille ja -järjestöille vuonna 2006 – eikä lopullista selitystä tai samanlaisia ufofilmejä ole löytynyt. Sauvan muotoisia ufoja on kyllä kuvattu pilvin pimein, mutta sellaisia, jotka säilyttävät kaiken aikaa pystyasentonsa nopeasta vauhdistaan huolimatta, ei ole tullut ainuttakaan. Koska kyseessä oli infrapunavideo, on täysin mahdollista, että sauvaosan ympärillä oli muutakin, joka ei kuitenkaan heijastanut lämpösäteilyä.

Rajavartiosto järjesti sisäisen tutkimuksen – ja paljasti Suomussalmen ufotutkimuksensa 1967

Toistaiseksi merkittävintä, mitä julkistamamme sauva-ufot saivat aikaan, oli rajavartioston sisäinen tutkimus. Siitä kerrottiin useamman palstan uutisena, ufokuvan kera, Helsingin Sanomissa. Hesarin nettilehdessä uutinen oli päivän luetuin.

Samanaikaisesti merivartioston ufotutkimustemme yhteydessä paljastui, että sekä rajavartiosto että ilmavoimat olivat vuosikymmenien ajan tutkineet ufoja. Oululainen ufotutkijaveteraani Matias Päätalo – joka oli houkutellut minut ufojen pariin lähes 40 vuotta aikaisemmin – sai sankarikehän päänsä päälle juuri ennen kuolemaansa. Hänen soitellessaan rajavartioston johtajille paljastui, että rajavartiosto oli tutkinut ufoja ainakin vuodesta 1967 lähtien.[1, 2]

Tässä ja nyt, ehkä salaliittopohdintojenikin herkistämänä, joudun miettimään sitäkin mahdollisuutta, että Matiaksella oli erityissuhde rajavartiostoon ja armeijaan. Vieraillessaan viimeistä kertaa luennoitsijana Suomen Ufotutkijoiden seminaarissa Lautsiassa hän muisteli, kuinka hän sodan aikana pikkupoikana seurasi Oulun ilmatorjunnan valokiiloja kotipihaltaan Sanginsuusta, kaupungin ulkopuolelta.

Ehkä Matias pyrki ufotutkimuksissakin ottamaan huomioon ns. isänmaan edun. Juuri ennen Oulun Ufokerhon perustamista hän oli tutkinut Suomussalmen Pyyvaaran ufotapausta vuodelta 1967, ja ehkä seurannut myös rajavartioston tutkimuksia. Kenties jotkut viranomaiset olivat toivoneet, että vastaisuuden varalta tarvittaisiin aktiivista ryhmää, joka tukisi myös maanpuolustusta. Ufoseura voisi tarkkailla outoja valoilmiöitä, joista osa saattoi olla vieraan vallan vakoilulaitteita. Lähtökohtana olisi tietysti, että rajavartioston ja armeijan rooli pysyisi salassa, ja ryhmä pysyttelisi ns. tieteellisillä linjoilla.

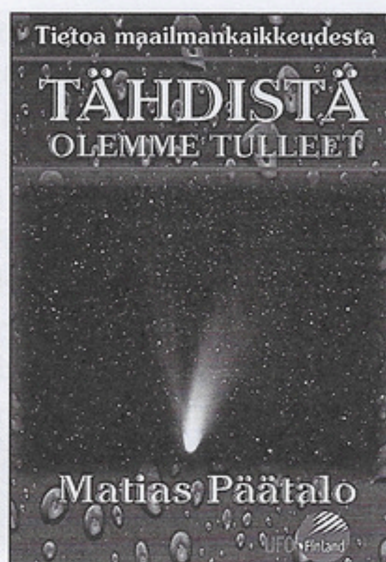
Matias oli vanha tähtitieteen harrastaja, eikä koskaan innostunut meidän muiden parapsykologian harrastuksista ja kontaktijutuista.

Rajavartioston pitkäaikainen osallistuminen ufotutkimuksiin tuli ilmi juuri ennen Päätalon kuolemaa. Hän oli sairastanut jo vuosia, joten ufopaljastukset ja julkaistut ufokirjat päättivät hienosti Matiaksen ufotutkijan uran. Ufokirjoissaan Matias jatkoi linjaansa ja pyrki selittämään virallisen tieteen pohjalta tunnettuja

Tutkiko ufotutkijaveteraani Matias Päätalo Suomussalmen ufotapausta 1967 yhdessä rajavartioston kanssa? Matias sai 2000-luvulla rajavartioston johdolta tapauksen virallisen tutkimusraportin – 30 vuoden vaitioloajan päätyttyä. Samalla suomalainen ufosalailu paljastui: rajavartiosto ja ilmavoimat olivat tutkineet ufoja kaikki nämä vuodet.

Ufotutkija Matias Päätalon nuoruuden unelma kirjailijan urasta toteutui hänen elämänsä loppuvuosina. Matiaksen kirjat UFO-Finland ry:n julkaisemina käsittelivät hänen kolmea tärkeintä harrastustaan: ufoja, tähtitiedettä ja sodan mysteerioita. Oliko Matias ufotutkimuksen sankari vai ufosalailuun suostunut Isänmaan ystävä?

Pudasjärven–Kuusamon ufoaallon aikaisia ufotapauksia.

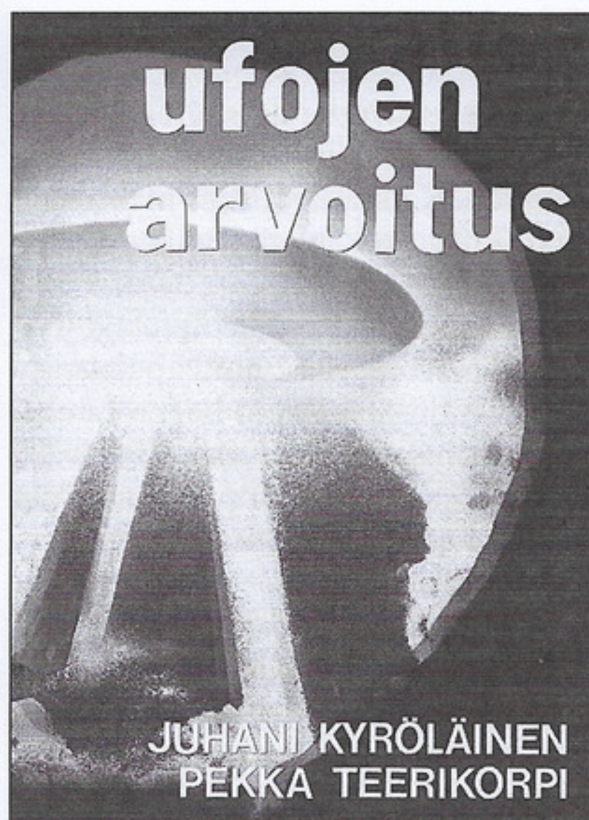
Kun kirjani *Ufojen kosminen viesti* tuli julkisuuteen 1988, Matias lähetti henkilökohtaisen onnittelukirjeen. Siinä hän myös kehui, ettei hänellä olisi rohkeutta kirjoittaa niin kantaa ottavaa ufokirjaa... Se oli paljon sanottu, sillä tiesin, että Matiaksella oli ufoharrastuksensa alusta lähtien ollut unelmana kirjoittaa oma kirja.

Oulussa on toiminut Tiede ja ufot -työryhmä, jota Matias Päätalo veti monia vuosia. Muita aktiivisia jäseniä ovat olleet mm. skeptikko **Sampo Puoskari**, myöhemmin UFO-Finland ry -järjestöön siirtynyt tietotekniikan opettaja **Tommi Ruuskanen,** pitkän linjan ufotutkija **Lasse Jalonen** (nykyisin tohtori ja professori), sekä erikoishammaslääkäri **Jukka Rosberg**.

Tiede ja ufot -ryhmä tutki Nivalassa tapahtuneen mielenkiintoisen ufohavainnon omalla "tieteellisellä" ja psykologisoivalla tavallaan *(Uforaportti 1)*.[3] Kahden eläkeläisnaisen kuvaukseen suhtauduttiin kuin oppimattomien kansanihmisten kuvittelun rajamailla syntyneeseen visioon, joka olisi mahdollista selittää pois tieteellisellä analyysillä. Tutkimustulosten arviointiin osallistuikin todellinen yliopistomiesten kavalkaadi: kirjoituspöydän takaa tapausta tarkastelivat tähtitieteen dosentti **Pekka Teerikorpi**, kasvitieteilijä tri **Matti Kauppi** ja psykologi **Reijo Hirvenoja**.

Skeptikoiden vastaisku

Heistä Pekka Teerikorpi on kokenut ufotutkija, ufokirjan kirjoittaja (tähtitieteilijä **Juhani Kyröläisen** kanssa *Ufojen arvoitus* Ursa 1980). Vuonna 1993 Ursa julkaisi ufokirjan *Katoavatko ufot?* (Ursa 1993). Sen kirjoittajina olivat Kyröläi-

Skeptinen ufotutkija, taikuri ja tähtitieteilijä Juhani Kyröläinen piti vain Trentin pariskunnan ufovalokuvaa (1950) vakuuttavana. Yhdessä tähtitieteen dosentti Pekka Teerikorven kanssa hän kirjoitti teoksen Ufojen arvoitus, jota pidetään yhtenä suomalaisen ufotutkimuksen perusteoksista.

sen lisäksi sähköins. **Kari A. Kuure**, psykologian apulaisprofessori **Göte Nyman** sekä tähtitieteilijä **Jukka Piironen**.[4]

Ensimmäistä Ursan ufokirjaa on pidetty suomalaisen ufotutkimuksen yhtenä perusteoksena, mutta jälkimmäistä jopa Tapani Kuningas kritisoi minulle kovin sanoin: "Löysin siitä kymmeniä virheitä..." Harmi, ettei Tapani viitsinyt julkaista niitä Ultrassa.

Milloinkahan päästään siihen, että ufotutkijat ja skeptikot tekisivät rakentavalla tavalla yhdessä ufokirjoja? Tietynlainen skepsismi kuuluu kriittiseen ufotutkimukseen, mutta Skepsis on pilannut kriittinen-sanan kokonaan.

"Kosminen tietoisku" ei ollut pelkkää menestysjuhlaa, vaan se innosti Suomen skeptikkopiirit raivokkaaseen vastaiskuun. Oulun tiedekeskuksen Tietomaan kansainvälisen ufoseminaarin ja ufo- ym. paranormaalien ilmiöiden näyttelyn vastapainoksi Vantaan tiedekeskus Heureka järjesti oman ufonäyttelynsä, jossa erityisen herjauksen kohteeksi nostettiin kirjani *Ufojen kosminen viesti*. Ehkä skeptinen taustajoukko pelkäsi kunnianloukkaussyytöksiä tai muuten vain ei halunnut kirjalleni Suomen suurimman kustannusyhtiön arvovaltaa, sillä kirjani oli mainittu joka kohdassa ilman kustantajan nimeä.

Kun Grannin ja minun maailmanmenestys, ufo-ohjelma *Vieraita taivaalta* esitettiin tv:ssä, Skepsis kokoontui ilkkumaan ohjelmalle periaatteenaan: kuka löytää eniten virheitä? Virheeksi riitti se, että kuvassa vilahti Lontoon tv-torni.

Porukalta puuttui alkeellinenkin kuvallinen ajattelu ja käsitys tv-ohjelman perusmenetelmistä.

Kun Heurekassa järjestetty SETI-seminaari ei saavuttanut suuren yleisön suosiota, tiedekeskus järjesti skeptikoiden ehdoilla ufoseminaarin 1992, joka keräsikin Heurekan kaikkien aikojen ennätysyleisön. Kaikki eivät edes mahtuneet isoon auditorioon, ja aulaan jouduttiin asentamaan valkokankaita, joille paneelikeskustelumme heijastettiin.

Kävimme tiukkaa väittelyä skeptikoiden kanssa, jotka itseoikeutetusti olivat saaneet puheenjohtajan paikan. Melko tasapuolisesti tehtävää hoiti apulaisprofessori Göte Nyman. "Me" ufotutkijat, Tapani Kuningas, Rauni-Leena Luukanen ja minä, kävimme kunniakkaan taistelun. Saimme taustatukea yllättävältä suunnalta: Uuno Turhapuro -elokuvissa Uunon appiukkoa, kauppaneuvos Tuuraa näyttelevä **Tapio Hämäläinen** käytti yleisöpuheenvuoron, jossa hän menetti suorastaan malttinsa läksyttäessään skeptikkoja saivartelusta.

Samoihin aikoihin Tampereen Särkänniemen planetaariossa oli ufoesitys, joka myös oli tehty täysin skeptikoiden ehdoilla. Läpinäkyviä vähättelykeinoja oli mm. että kun ufoja vastustavia skeptikoita kutsuttiin tiedemiehiksi, Rauni-Leena Luukasen ja minun akateemisia oppiarvojamme ei vahingossakaan mainittu. Sielläkään yleisö ei tyytynyt järjestäjien yksisilmäiseen tyyliin, ja yleisöäänestyksessä ufojen puolelle asettui enemmistö...

Tajunnan rajamailla

Esimerkkinä siitä, mihin skepsismissä keskustelu voi ajautua, jos ei ole aitoa mielenkiintoa ufoja ym. paranormaaleja ilmiöitä kohtaan, seuraavassa tositapaus Skepsiksen kesäpäiviltä 1990-luvulta. Meillä on vastaleirissä myös agenttimme, jotka ovat kiinnostuneita sekä vakavasta skepsismistä että vakavasta ufotutkimuksesta.

Ufotutkijoiden hallituksen jäsen **Heikki Kataja** ❋ oli majoitettu Skepsiksen seminaarissa kahden hengen huoneeseen seuran jäsenen kanssa, joka oli viihtynyt ehkä paremmin ravintolan kuin seminaarisalin puolella. Hän oli tullut iltamyöhällä huoneeseen humalassa, mutta oli kuitenkin yrittänyt alustaa ufoaiheesta keskustelua, samalla vetäen housuja jalastaan. Heikki oli ollut jo vuoteessa yrittäen saada unen päästä kiinni.

"Siis... ne viljakuviot..." skeptikko oli selittänyt. Sitten oli pitkä tauko, mutta kaveri yritti vielä jatkaa: "Shiinä vasta... kiinnostava ilmiö..."

Kun jatkoa ei kuulunut, Heikki oli avannut silmänsä: huonetoveri oli sammunut kesken lauseen sängylleen, toinen jalka vielä lahkeessa.

Olen osallistunut parikymmentä kertaa Suomen Ufotutkijoiden kesäseminaareihin Lautsiassa ja Orivedellä, enkä muista vastaavaa tapausta. Aivan oikeasti, vaikka rajatiedon joukot ovat vajavaisia ihmisiä, 95 % heistä on vakavia totuuden etsijöitä. Heille terveys ja ajattelukyky ovat niin tärkeitä, että he välttävät alkoholia, huumeita ja tupakkaa keskiverto ihmistä tiukemmin. Heille se on luonnollinen lähtökohta.

Nivalan monimuotoinen ufotapaus

Vaikka Nivalan ufotapauksessa virallinen tiede oli tavallista monipuolisemmin mukana, joissakin suhteissa menetelmät olivat turhan kaavamaisia. Mukana olleen psykologin "ansiosta" muuten perusteellisissa tutkimuksissa (mm. lähimmän puun paksuudeksi raportoitiin 37,5 cm) ei käytetty hypnoosia, "kokijoiden korkean iän vuoksi". Tavatessani sisaret myöhemmin he vaikuttivat pirteiltä rautarouvilta, ja varmaankin olisivat kestäneet hypnoosin aivan hyvin. Useimmat koehenkilöt kokevat hypnoosin varsin miellyttävänä kokemuksena siinä tapahtuvan syvän rentoutumisen vuoksi. Mutta tiedemiehen on aina helpompi mitata puun halkaisija ja kehitellä kirjoituspöytähypoteeseja kuin uskaltautua ihmismielen mysteerioihin ja kosmisiin kontakteihin.

Ehkä sen verran oli kunnioitusta ufotutkijakollegoita (lähinnä Matias Päätaloa) ja yliopistonimiä kohtaan, etteivät kokeneet hypnotisoijat Olli Pajula ja Ahti Karivierikään tyrkyttäneet palveluksiaan. Ahti oli jo kerran noussut Oulun yliopistohierarkiaa vastaan, eikä ehkä halunnut toista kertaa maanpakoon ja kirkonkiroukseen.

UAKP72

Tässä tarkempi kuvaus Nivalan sisarusten dramaattisesta ufokokemuksesta. 15.8.1993 vastaisena yönä eläkeläissisarukset **Emmi Kytölä** ✵ (73) ja **Anja Kytökoski** ✵ (71) heräsivät kesken unien. Aamuyöllä Emmi kuuli äänen *"Herää!"* kuin maan alta. Asuntoa valaisi kirkas valo, jonka Emmi ensin luuli tulevan pihalta pääoven puolelta. Siellä ei näkynyt mitään erityistä ja palattuaan sisään hän tajusi, että valo tulikin metsän puoleisesta ikkunasta.

Parinkymmenen metrin päässä näkyi kirkas, selvärajainen pallo, jonka keskus oli punainen. Emmi kävi herättämässä Anja-sisarensa. Tämä luuli palloa ensin kuuksi ja tokaisi: "Jos se tulee vielä alemmaksi, se räjähtää painovoiman vaikutuksesta. Ja se on maailmanloppu."

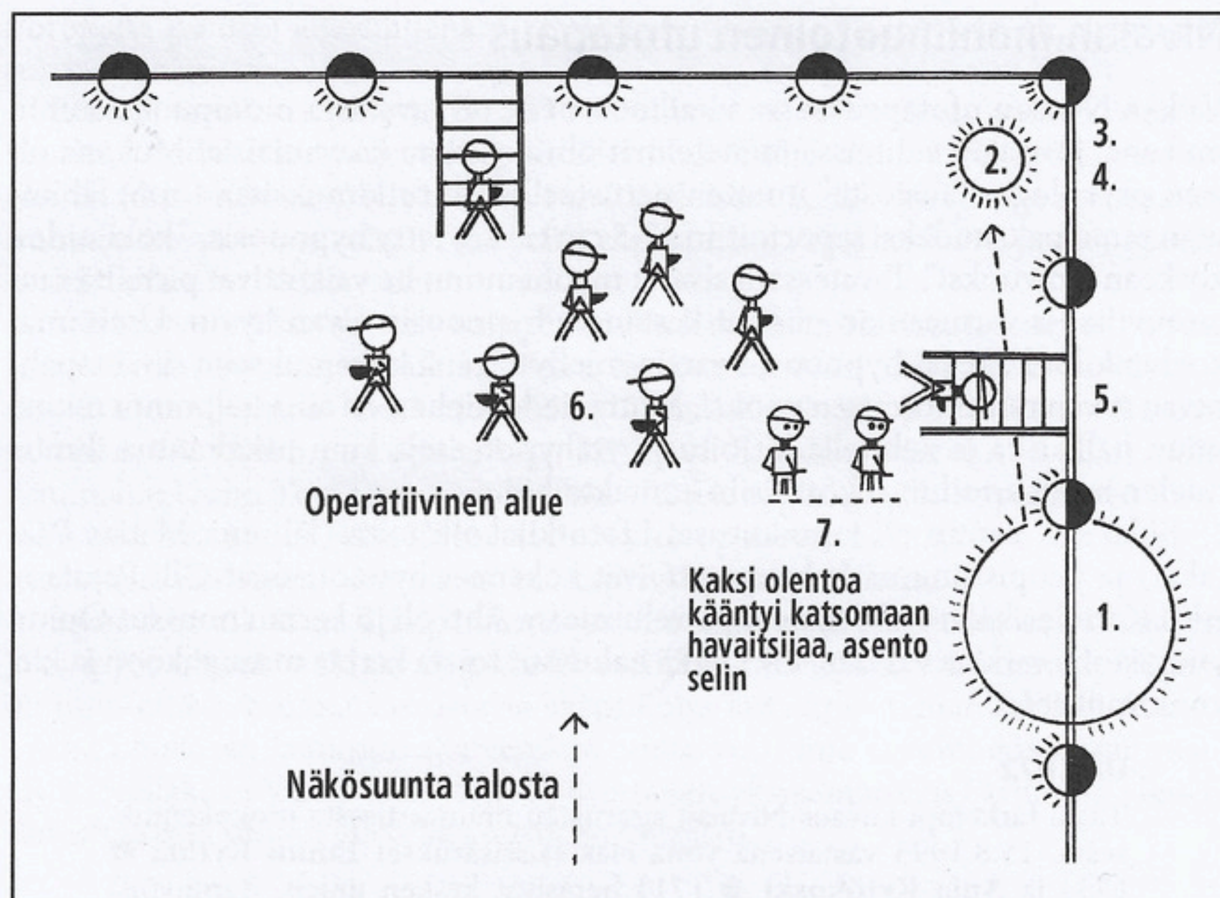
Molemmat arvioivat pallon halkaisijaltaan parimetriseksi, ja se leijaili kolmen metrin korkeudella maasta. Anjalla oli erikoinen havainto: kaksiosaisesta ikkunasta pallo näkyi vain oikeanpuoleisesta ruudusta.

Tätä yksityiskohtaa tutkittiin kiitettävän perusteellisesti, mutta selitystä ei löytynyt. Puut saattoivat varjostaa enemmän vasemmasta ikkunasta, mutta tutkijoiden mukaan jonkinlaista hajavaloa puiden välistä olisi pitänyt pilkottaa. (Tässä syy puiden halkaisijan mittaamiseen.) Dosentti Jalonen tutki ikkunoiden polarisaation, mutta lasit osoittautuivat aivan samanlaisiksi.

Kosmisia näytteen kerääjiä

Kirkkaan pallon katsominen alkoi väsyttää Anjaa niin voimakkaasti, että jo kymmenen minuutin kuluttua hänen oli pakko palata nukkumaan.

Anjan poistuttua huoneeseensa Emmin kärsivällisyys palkittiin, sillä hetken kuluttua alkoi tapahtua. Pallo kutistui ja sen ympärille ilmestyi kirkkaasti valaistu aitaus. Lisäksi Emmi näki edessään ihmisen näköisiä ja kokoisia olentoja, jotka poimivat jotakin punottuihin koreihin. Olennot

1. Valopallo havainnon alussa
2. Valopallo kutistuu

3–4. Ilmestyy seinät ja valonheittimet

5. Tikapuut
6. Olennot
7. Olennot katsoivat havaitsijaa, asento selin

Emmin kuvaus olennoista.

olivat hoikkia miehiä, joilla oli harmaat kaksiosaiset vaatteet ja valkoinen lippalakki. Kaikilla oli samanlaiset, miellyttävät kasvot. Jossakin vaiheessa kaksi selin seisovaa miestä kääntyi katsomaan Emmiä.

Olennot kantoivat korit ylös aitausta vasten asetettuja tikkaita myöten. Aitauksen yläosasta ei valojen kirkkauden vuoksi näkynyt muuta kuin pyöreitä valonheittimiä. Ehkä valorivin yläpuolella oli suurempi avaruusalus, jonne hahmot veivät korien sisällön. Alkuperäinen valopallo näkyi kutistuneena aitauksen kulman sisäpuolella.

Olentojen liike oli hyvin nopea, kuin nopeutetusta elokuvasta. He liikkuivat taitavasti tikkailla ilman, että heidän tarvitsi ottaa käsillään tukea. Emmi seurasi tapahtumia jollakin tavalla lumoutuneena, ilman pelkoa. Sitten kaikki häipyi näkyvistä. Tapahtumat olivat kestäneet 1,5 tuntia.

Psykologisissa testeissä Anja osoittautui Emmiä herkemmäksi. Lisäksi Anja oli muutamaa yötä ennen ufoilmiötä kokenut heräämishetkellä, kuinka karvainen käsi oli vetänyt peitteen hänen päälleen. Anja oli epäillyt Emmin käyneen hänet peittelemässä, mutta kysyttäessä tämä oli sen kiistänyt.

UAKP73

Mielenkiintoista oli myös, että paikalla vieraillut keskisuomalainen kontaktihenkilö oli kertonut Anjan käyneen aluksessa unen aikana. Periaatteessa tämä selittäisi Anjan voimakkaan väsymyskohtauksen kesken ufoilmiötä. Kontaktihenkilön mukaan olennot olivat humanoidiryhmästä, joka käy maapallolla keräämässä näytteitä, tässä tapauksessa kasvinäytteitä sekä ufon metalliosia. Vieraillessaan naisten luona kontaktihenkilö oli vaipunut meditaatioon, jonka aikana hän väitti käyneensä ufossa henkisessä koulutuksessa.

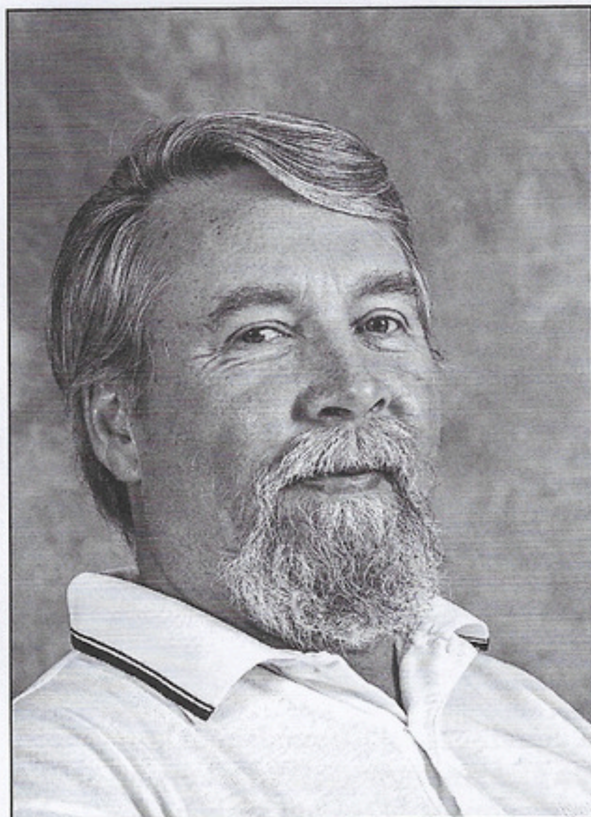
Hypnoosi tärkeä muistikatkoissa

Valitettavasti tutkimusten aikana ei kokeiltu hypnoosia, joka on osoittautunut tärkeäksi apuvälineeksi ufoilmiöihin liittyvien muistikatkojen vuoksi. Toki hypnoosissa on johdattelun vaara, mutta sen kokenut hypnotisoija osaa välttää. Johdattelu on tavallinen selitys, jolla skeptikot yleensä tyrmäävät hypnoositutkimukset. Tätä erityisesti kysyin Hanasaaren ufokonferenssissa 1996 vierailleelta psykologian apulaisprofessori **Leo Sprinkle**ltä.[5] Hänellä on vuosikymmenien kokemus ufokontakteista ja niiden hypnoositutkimuksesta. Hän vakuutti, että johdattelu on helppo välttää.

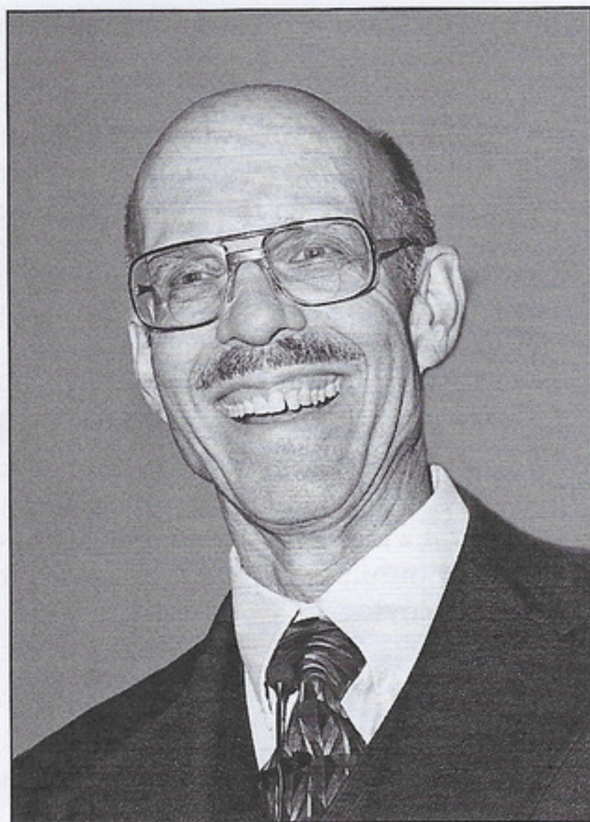
Herättyään naiset eivät ensin muistaneet mitään yön tapahtumista. Vasta iltapäivällä yhtäkkiä muistikuvat palautuivat. Tämä on yleistä ufotapauksissa ja lisää naisten kokemuksen luotettavuusarvoa.

Emmi ei uskaltanut mennä tapahtumapaikalle, mutta Anja kävi poimimassa sieltä mustikoita. Häntä alkoi syyhytä, ja vasta kylvyssä käynnin jälkeen kutina loppui. Myöhemmin hän havaitsi punaisen jäljen kädessään. Terveyskeskuksessa lääkäri arveli sen tulleen hyönteisen pistoksesta, ja Emmille annettiin antibiootteja.

Grann kävi haastattelemassa naisia tv-sarjan kakkososaa varten. Itse en päässyt mukaan työesteiden vuoksi, mutta kävin tapaamassa sisaruksia pari vuotta myöhemmin esitelmämatkani yhteydessä.

Biologi Olli Pajula, joka on vuosikymmenien ajan tutkinut kymmeniä ufotapauksia hypnoosin avulla. Oulun Ufokerhon perustamisesta lähtien (1968) henkilökohtainen YYA-sopimuksemme (ystävyys, yhteistyö ja avunanto) on jatkunut ideaalina ufojen ym. paranormaalien ilmiöiden alalla kohta 50 vuoden ajan. Kosmista alkuperää?

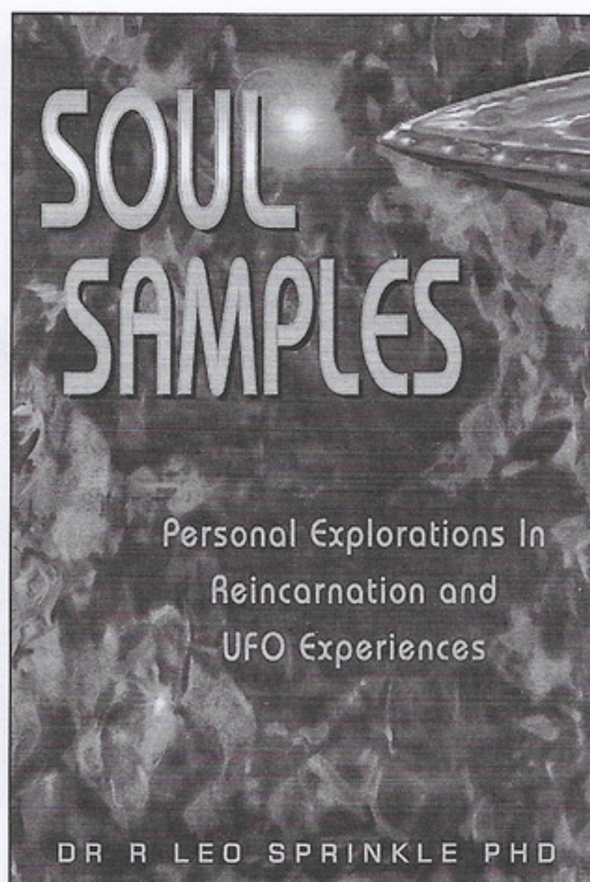
Suomessa 1996 vieraillut psykologian apulaisprof. Leo Sprinkle on tutkinut ja tukenut erityisesti kontaktihenkilöitä – eikä ainoastaan siepattuja, vaan myös viisaiden ufoviestien välittäjiä. Vasta hänen omaelämäkerrassaan paljastui, kuinka voimakkaasti hänen työnantajansa Wyomingin yliopisto oli yrittänyt painostaa häntä luopumaan ufotutkimuksistaan.

Naiset vaikuttivat tasapainoisilta, pirteiltä eläkeläisiltä. Kuten usein ufonnäkijät he olivat parapsyykkisesti herkkiä, ja heillä oli ollut muitakin paranormaaleja kokemuksia. Koti oli siisti omakotitalo, viherkasveja joka puolella. Myös jääkäri-isän muisto sävytti sisustusta valokuvineen ja jääkäripatsaineen.

Hieman joustavammalla tutkimustavalla Nivalan ufotapaus olisi noussut niiden kansainvälisten huipputapausten joukkoon, joissa yhdistyvät monimuotoinen valopallohavainto ja läheltä nähtyjen humanoidien näytteidenkeruuoperaatio. Alkuvaiheessa silminnäkijöitä oli kaksi, mutta aivan kuten sadoissa kansainvälisissä ufotapauksissa toinen silminnäkijöistä lamaannutettiin, tässä tapauksessa uneen kesken tapahtumien. Myös ääni, joka herätti toisen naisista kesken unien, on ufojen historiassa toistunut monet kerrat.

Tapauksen arvoa lisää sekin, että sitä on tutkittu Suomen oloissa harvinaisen perusteellisesti ja myös virallisen tieteen pohjalta. Oli myös erinomaista, että saimme sisarten ufohaastattelun tv-sarjaamme. ”Grann oli tuonut mukanaan salaperäisen ”pitkäpartaisen kontaktihenkilön”, jonka esiintyminen tosin oli kovasti hämmentänyt oululaisen *Tiede ja ufot* -ryhmän jäseniä.

Puoliskeptinen tutkimusryhmä piti lisäksi ongelmana sitä, että alueella oli samoihin aikoihin tehty useita muitakin ufohavaintoja. Tutkijoiden mukaan naiset eivät ennen tapausta uskoneet ufoihin, mutta eivät myöskään leimanneet kontaktihenkilön väitteitä "hölynpölyksi" (eivätkä tieteellisiä tutkimuksia!). Alueella samoihin aikoihin havaitut ufotapaukset olisi ilman muuta pitänyt tutkia perusteellisemmin, eikä kokea niitä negatiivisina, mukamas luomassa sisarille ennakkopaineita oman ufonsa tulkintaan. Erilaiset ufoaallot ovat yleinen piirre ufoilmiöissä, vaikka niissä osa ufohavainnoista saattaakin olla innostuksen ja mielikuvituksen tuotetta.

Leo Sprinkle on hyödyntänyt hypnoosia tutkiessaan koehenkilöiden sekä ufo- että jälleensyntymäkokemuksia. Yliopiston painostus Sprinklen ufotutkimuksia kohtaan ilmeni mm. siinä, että hänet siirrettiin psykologian apulaisprofessorin tehtävistä yliopiston kirjastonhoitajaksi. Muistuttaa Neuvosto-Eestin menettelytapoja ufotutkijoiden vaientamiseksi...

Rajavartiosto salaa mukana puolen vuosisadan ajan

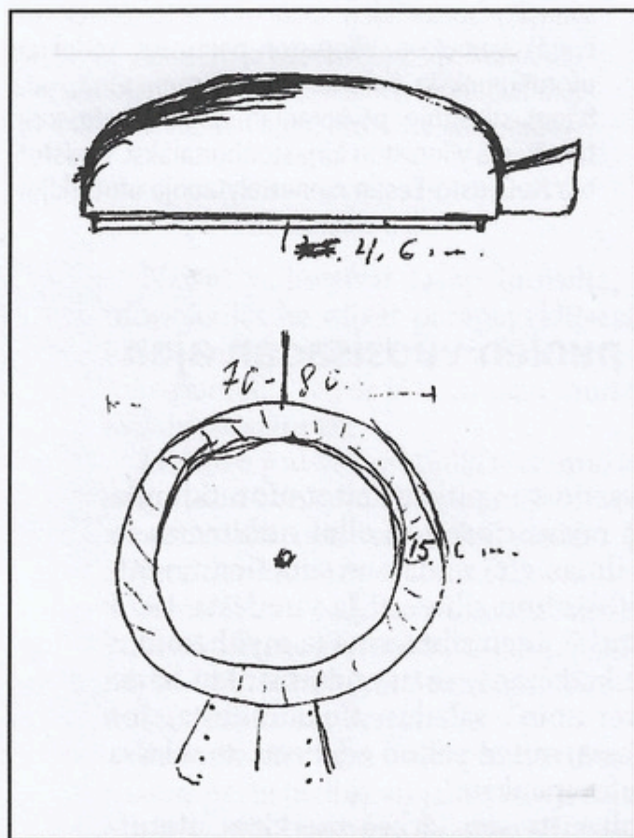
U74

Matias Päätalon saatua selville rajavartioston pitkäaikaiset ufotutkimukset olin suorastaan järkyttynyt, että rajavartiosto oli ollut tutkimassa jo Suomussalmen ufotapausta 1967 – ilman että minä olin siitä tiennyt mitään, vaikka olin sentään Oulun Ufokerhon sihteeri! Ja vuodesta 1974 lähtien olin toiminut Suomen Ufotutkijoiden sihteerinä ja myöhemmin puheenjohtajana. En tuo tätä esille katkerana, vaan enemmänkin hämmästyneenä suomalaisen "ufo-cover-upin", salailun tiukkuudesta. Jos tämä tapaus on säilynyt minulta salassa, miten paljon edelleen on salassa säilyneitä, viranomaisten tutkimia ufotapauksia?

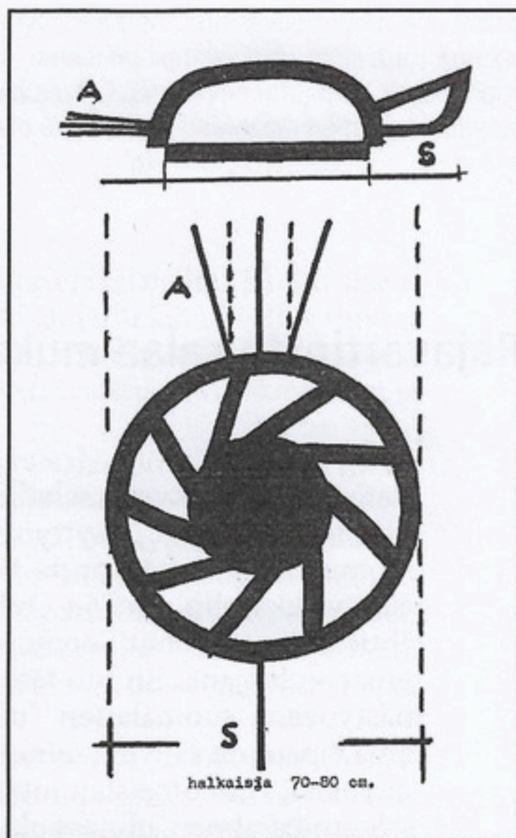
Suomussalmen ufotapauksella oli erityisen tärkeä merkitys ufotutkimuksillemme, koska Matias oli ottanut sen esille heti Oulun Ufokerhon perustavassa kokouksessa 1968. **Juntusen** veljesten pihapiiriin oli ilmestynyt merkillinen tekninen lentolaite, patamainen, vajaan metrin

Arvi ja Veikko Juntunen samalla paikalla, johon Pyyvaaran outo lentävä esine laskeutui 14.6.1967.

Arvi Juntusen tekemä piirros heti tapahtuman jälkeen. Hän oli lähinnä esinettä, noin kolmen metrin päässä.

Matias Päätalon tekemä piirros samasta esineestä.

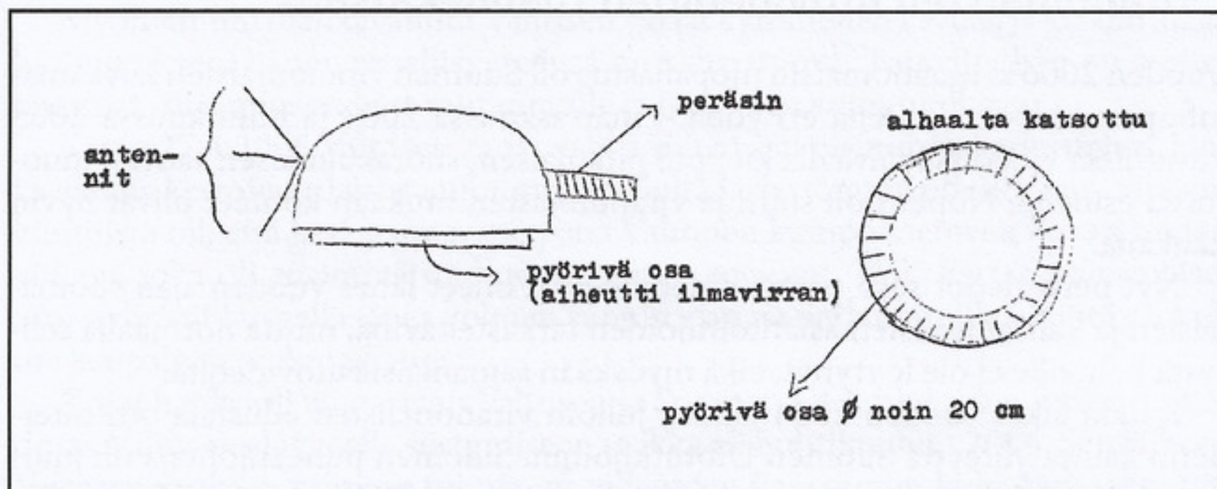
RAJAVARTIOLAITOS

Lähettäjä Suomussalmen Rajajääkärikomppania	Vastaanottajan merkinnät
Paikka ja aika Ammänsaari 5.7.1967	
KD no 259/III/13 i	
Viite KR:n komentajan käsky	
Toinen kpl palautettava kuitattuna ☐ Kuittaus	Vastaanottaja Kainuun Rajavartioston komentaja
Lähetettävä edelleen (minne) ☐	Mukana seuraavat asiakirjat: Tutkimusasiakirjat Suomussalmen Pyyvaaralla 14.6. todetusta vieraasta lentävästä esineestä.
☐ tiedoksi ☐ toimenpiteitä varten ☐ lausuntoa varten ☐ ☐ jää vastaanottajalle ☐ palautettava asiakirjoineen ☐ ☐ palautetaan asiakirjoineen	Lisäselvitykset (joita tarvittaessa voidaan jatkaa kääntöpuolella) ja allekirjoitus Komppanian päällikön po Yliluutnantti E Marttinen 2/EM/LO Kainuun Rajavartiosto 2 Komppania
Liitteitä kpl	Asian hoitaja / Puh. no

1 000 x 100 1660—65/48

R 0108 Lähete

Rajavartiosto järjesti Pyyvaaran ufotapauksesta tutkimuksen, josta laaditun virallisen raportin Matias Päätalo sai haltuunsa 2000-luvulla rajavartioston johdolta.

Kainuun rajavartioston Pyyvaaran tapauksesta 17.6.1967 tekemä piirros, joka on mukana virallisessa raportissa. Rajavartiosto haastatteli lähialueen 24 talon asukkaat.

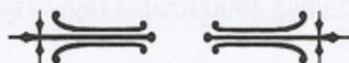
kokoinen esine, jossa oli ollut kääntyileviä antenneja ja pyrstöulokkeita. Kun **Arvi Juntunen** oli paiskannut sitä hatullaan, ufoa ympäröivä voimakenttä oli heittänyt hatun kauemmas. Ufo kosketti pihapihlajaa, joka tapauksen jälkeen käyttäytyi eri tavalla kuin viereiset pihlajat. Seuraavana syksynä pihan kaikista pihlajista vain siihen tuli marjoja.

Matias julkisti 2000-luvulla rajavartioston virallisen raportin Suomussalmen ufotapauksen tutkimuksista. Sen mukaan rajavartioston tutkijat olivat käyneet haastattelemassa kaikki kylän perheet. Loppuraportissa arvioitiin, että Juntusen veljekset vaikuttivat luotettavilta, mutta tutkimuksissa ei paljastunut, mikä oli oudon teknisen laitteen alkuperä ja tarkoitus.

Oli todella merkillistä, etten oululaisena ufotutkijana ollut kuullut edes huhuja rajavartioston tutkimuksista. Jospa Matias oli tiennyt asiasta, mutta oli luvannut vaieta.

Saimme muutaman kuukauden kuluttua rajavartioston sisäisestä tutkimuksesta virallisen loppuraportin Björn Borgin sitä tiedusteltua. Raportissa todettiin, että tutkimuksella haluttiin selvittää, oliko merivartioston laitteita käytetty väärin. Siitä ei rajavartiosto kuitenkaan saanut varmuutta, koska olimme kopiosta poistaneet kuvaruudun reuna-alueet koodimerkintöineen (Pekka Valtosta suojellaksemme). Siihen mitä videossa esiintyneet kohteet olivat, rajavartiosto ei ottanut kantaa. Ikään kuin merialueitamme valvovaa merivartiostoa ei tippaakaan kiinnostaisi, mitä ilmatilassa tapahtuu!

Ohessa Suomen Ufotutkijoiden nettisivuilla julkaistu teksti merivartioston sauva-ufoista sellaisenaan. Kirjoitin sen sinne vuonna 2007.[5]

"Viranomaisten ufovideoiden tilannekatsaus"

Vuoden 2006 sensaatiomaisin ufopaljastus oli Suomen viranomaisten kuvaamat infrapunavideot. Kahtena eri yönä – marraskuussa 2003 ja huhtikuussa 2005 kuvatuissa videoissa taivaalla kieppui pitkulaisen, suorakulmaisen sauvan muotoisia esineitä. Nopeus oli suuri ja viranomaisten mukaan kohteet olivat hyvin kaukana.

Nyt perustiedot sekä pätkiä videoilta ovat olleet lähes vuoden ajan suomalaisten ja kansainvälisten asiantuntijoiden tarkasteltavina, mutta normaalia selitystä kohteille ei ole löytynyt, eikä myöskään samanlaisia ufovideoita.

Kaikki alkoi vuoden 2004 alussa, jolloin viranomaisten edustaja otti internetin kautta yhteyttä Suomen Ufotutkijoihin. Silloinen puheenjohtaja oli juuri eronnut, ja minä varapuheenjohtajana olin ottanut vetäjän vastuun. Helsinkiläisenä minun oli helppo perehtyä tapaukseen, jonka päätodistaja kävi töissä Helsingissä.

Tapasin Pekka Valtosen ❋ ensimmäisen kerran Helsingin keskustan kahvilassa Aleksanterinkadulla. Valtonen kertoi, että he olivat olleet vartiointitehtävissä

Itämerellä. Heillä oli infrapunavideokamera, jolla kuvattiin merellä näkyviä lämpösäteitä lähettäviä kohteita (kuten veneitä ja ihmisiä). Oli tähtikirkas yö, ja joku sai päähänsä suunnata kameran taivaalle. Myöhemmin Valtonen kuvaili, että he ajattelivat puolileikillään tarkistaa, oliko amerikkalaisten viemä tähtilippu todella kuun pinnalla…

Ällistyksekseen miehet havaitsivat infrapunakameran näyttöruudussa oudon kohteen, joka lensi taivaalla mutkittelevaa reittiä. Ruudulla kohde näkyi pystysuorana valkoisena suorakaiteena. Kameraa saattoi liikutella näyttöruudun perusteella, mutta välillä esine liikkui niin nopeasti, että miehet eivät pysyneet kamerallaan sen perässä, vaan kohde katosi hetkittäin näyttöruudusta. Vaikka ulkona oli pilvetön taivas, näköyhteyttä kohteeseen ei saatu.

Jossakin vaiheessa ilmestyi toinen samanlainen sauvan muotoinen kohde. Osan aikaa sauvat näkyivät ruudussa yhtä aikaa. Niiden koko suhteessa toisiinsa vaihteli riippuen niiden keskinäisestä etäisyydestä.

Sauvamainen kohde oli jotakin, mitä kymmeniä vuosia merialuetta ammatikseen tutkineet miehet eivät koskaan olleet nähneet. Mitään selitystä kohteelle he eivät löytäneet. Samalla videolla on kuvia normaalikohteista, kuten veneistä ja linnuista, ja ne käyttäytyivät täysin eri tavalla.

Valtonen katsoi velvollisuudekseen ottaa selville, mistä oli kysymys. Olihan sentään kyseessä Suomen raja-alue. Kun selitystä ei löytynyt viranomaisten omasta piiristä, hän päätti ottaa yhteyttä Suomen Ufotutkijoihin.

Huijaus pois suljettu

Ensimmäisen tapaamisemme jälkeen Pekka Valtonen kertoi menevänsä työpaikalleen. Muistin, että samalla alueella oli koulurakennus, jolla oli meneillään johtamani korjaushanke (työskentelin Helsingin kaupungilla kouluarkkitehtina), ja niinpä kävelimme samaa matkaa. Erotessamme näin, että Valtonen todellakin meni töihin kertomaansa organisaatioon.

Myöhemmin olen tavannut Valtosen vajaat kymmenen kertaa, ja kaiken aikaa luottamukseni hänen rehellisyyteensä on vahvistunut. Toisaalta hän on asettanut rajat sille, mitä on kertonut minulle ja mitä olen saanut julkistaa.

Kävin 27.4.2005 Valtosen kanssa ehkä siihen asti pisimmän keskustelun, jonka aikana kerroin erilaisista ufoilmiöistä, joita järjestömme oli tutkinut. Mielenkiintoista oli, että heti seuraavana yönä Valtonen kumppaneineen kuvasi uuden videon, joka oli ensimmäistä huomattavasti parempi. Tällä kertaa sauvamaiset ufot pyörivät taivaalla lähes kolmen tunnin ajan, ja parhaimmillaan niitä oli kolme kappaletta samanaikaisesti.

Koko hanke oli ainoastaan Valtosen ja Suomen Ufotutkijoiden sisäpiirin tiedossa Valtosen eläkkeelle siirtymiseen saakka eli huhtikuuhun 2006. Sen jälkeen Valtosen mukaan saimme toimia ufovideoiden kanssa niin kuin parhaaksi katsoimme.

Suomalaiset tiedotusvälineet vaikenivat

Ennen tapauksen julkistamista tutkimme videoita vuosina 2004–05 Suomen Ufotutkijoiden piirissä, mutta mitään normaalia selitystä emme sauvoille löytäneet. Huhtikuussa 2006 julkaisimme 11 sekunnin pituisen video-otoksen, joka levisi nettisivujemme kautta kaikkeen maailmaan. Suomessa tiedotusvälineet suhtautuivat ufosensaatioon normaalin nihkeästi eli ainoastaan Ultrassa oli infrapuna-ufosta valokuva sekä laatimani artikkeli.

Vaikka Helsingin Sanomat teki juuri ufovideoiden julkistamisen aikoihin minusta aivan asiallisen ufohaastattelun, siinä ei sanallakaan mainittu ufovideoista. Toimittajan selityksenä oli: "Se vaatisi aivan oman juttunsa."

Monet ulkomaiset ufojärjestöt ja -lehdet kiinnostuivat ufovideoista. Tieto on levinnyt myös amerikkalaisen valtalehden Herald Tribunen nettisivujen kautta. Kaksi lehden toimittajaa vieraili Suomessa, ja he keräsivät kaikenlaisia maatamme koskevia uutisia. Myös viranomaisten ufovideoita käsittelevästä STT:n tiedotteesta oli tekstinäytteitä.

Tämänhetkinen sauva-ufojen analyysi

U75

Suomen viranomaisten kuvaamien ufovideoiden tunnistamattomat kohteet ovat säilyneet toistaiseksi ufoina. On mielenkiintoista, että viime vuosina maailmalla on saatu runsaasti valokuvia ja videota sauvamaisista ufoista. Osa niistä – sauvat, joissa on myös ikään kuin poikkipienat – on saanut normaalin selityksen: ne ovat olleet hyönteisiä, jotka kameran lähellä ovat tallentuneet epätarkkoina kalanruotomaisina hahmoina.

Olemme käyneet lävitse suuren joukon sauvakuvia – kiitos myös Suomen Ufotutkijoiden Ufo-Foorumin osanottajille, joilta saimme monia kuvavinkkejä. Viranomaisten ufovideoista syntyi mielestäni tähän asti asiallisin nettikeskustelu, mitä SUT:n keskustelupalstoilla on tähän asti ollut. Ylilyöntejäkin tapahtui, eikä Pekka Valtonen pitänyt siitä, että häntä epäiltiin huijariksi.

Vilkasta keskustelua ufovideoista käytiin myös Skepsis ry:n nettisivuilla. Siellä tosin vahvimmaksi selitysmalliksi näytti nousevan törkeä huijaus. Muutenkin skeptikkojen keskustelu jäi taas kerran kovin asiattomaksi huulenheitoksi, joka enemmänkin toi mieleen joukon kurittomia kakaroita, joiden oikea foorumi olisi ollut hiekkalaatikko.

Infrapunaufojen selitysmalleina on syytä normaaliin tapaan käydä lävitse kaikki tekniset- ja luonnon ilmiöt, jotka voisivat näkyä infrapunavideolla sauvamaisten herhiläisten tavoin. On myös otettava huomioon, että välttämättä kohde ei ole pelkkä sauvamuoto, vaan sen ympärillä voi hyvin olla viileitä osia, jotka eivät lähetä lämpösäteilyä eivätkä siten näy videoissa.

Ns. normaalien ilmiöiden joukkoon on luettava myös suurvaltojen huipputekniikka, jota välttämättä ei ole julkistettu. Kyseessä saattaisivat olla Yhdysvaltojen tai Venäjän kehittämät tarkkailu- tai häirintälaitteet. Onhan eteläinen rajamme samalla sekä Venäjän, Suomen, Viron, Ruotsin, Euroopan Unionin että NATOn yhteisenä rajana.

Ufovideoiden julkistamisen aikoihin tapahtui useita venäläisten lentokoneiden tunkeutumisia Suomen ilmatilaan. Poikkeuksellisen avoimesti Suomen poliittinen johto tuomitsi rajaloukkaukset. Pääministeri **Matti Vanhanen** ilmoitti "rinta rottingilla": "Olemme hallituksessa päättäneet, että tästä lähtien kaikki ilmatilan loukkaukset julkistetaan."

Infrapunakuvausten historiaa

Viranomaisten ufovideoiden kuvaustekniikka on erityisen mielenkiintoinen osa ilmiötä. Kamera on huippukallis infrapunavideokamera, jollaisia Suomessa ei ole montaa.

U76

Toukokuussa 2004 Suomenkin televisiossa esitettiin otos Meksikossa kuvatusta infrapunavideosta, jolla näkyy valopalloja, jotka videon kuvanneiden lentäjien mukaan kiertelivät koneen ympärillä. Skeptikot ovat epäilleet valojen olevan maassa sijaitsevan öljyjalostamon liekkejä, jotka vain ovat näyttäneet liikkuvan johtuen lentokoneen liikkeestä suhteessa pilviin ja valoihin.

U77

Kun me oululaiset ufotutkijat käytimme infrapunatekniikkaa jo Pudasjärven–Kuusamon ufoaallon tutkimuksissa 1960–70 -lukujen vaihteessa, laitteistomme oli varsin vaatimatonta. Silloinen kuvausprojekti oli Ahti Karivieren kehittämä ja johtama. Rajallisten resurssiemme vuoksi kameramme olivat halpatavaraa: venäläinen Zenith-järjestelmäkamera sekä vanhana hankittu kaitafilmikamera, jonka projektin kameramies Atte Särkelä löysi helsinkiläisestä valokuvausliikkeestä.

Silloinen infrapunakuvausprojekti päättyi pian sen jälkeen, kun muutin Oulusta Helsinkiin vuonna 1971. Kun mielenkiintoisia ufovalokuvia alkoi esiintyä laajalevikkisissä lehdissä – värikuva mm. Hufvudstadsbladetissa ufotutkija **Gösta Malmin** artikkelin yhteydessä – infrapunafilmin maahantuonti lopetettiin. Sitä ennen Ahti Karivieri oli saanut tilattua jopa USA:n armeijan infrapunakuvausoppaan, joka oli kirjoitettu Vietnamin sodan tarpeita varten.

Filmin tuontikielto oli merkillinen. Karivieri oli tutustunut yhdysvaltalaiseen herrasmieheen, joka entisenä senaattorina lupasi järjestää asian. Mutta niin vain kävi, että senaattorikin joutui nostamaan kädet ylös: jostakin syystä infrapunafilmiä ei vain ollut mahdollista tilata Suomeen.

Vaikutti muutenkin siltä, että Karivieren johtamissa tutkimuksissa oli astuttu liian isoille varpaille. Lopulta Oulun yliopiston ja teknillisen koulun opettaja, insinööri Ahti Karivieri joutui henkilökohtaisen ajojahdin kohteeksi, ja hänen elämänsä kävi liian vaikeaksi Pohjolan valkeassa kaupungissa.

Ahti lähti perheineen maanpakoon. Ensin hän suunnitteli Australiaa, mutta tyytyi sitten Ruotsiin. Joku voisi nähdä yhtäläisiä piirteitä Karivieren ja virolaisten ufotutkijoiden seikkailuissa – muutakin kuin verenperinnön: Ahtin isä on Virosta.

Karivieren oman arvion mukaan taustalla olivat Oulun yliopiston pro-

fessorit, jotka eivät sietäneet yhä useampien kaltaisteni opiskelijoiden ja nuorempien tutkijoiden kiinnostusta ufoaiheeseen. Sen jälkeen oli suhteellisen helppo savustaa yksi ufoinsinööri ulos kaupungista, hyväveliperiaatetta käyttäen. Karivieren mukaan ajojahdin kärjessä toimi geologian professori Piirainen, jonka luennoilla itsekin kävin ja jolle piirsin puhtaaksi karttoja Pielisen ympäristöstä.

Vasta nyt, 40 vuoden kuluttua tajuan, että Karivieri ufotutkimuksineen talloi pahiten Ison-Syötteen alueen malmivaroista kiinnostuneiden geologien ja kuukivien tutkijoiden aroille varpaille. Vasta tänä päivänä alamme tajuta, että kansainväliset kaivosten valtaajat vaarantavat luonnonläheisen elämäntapamme.

Oliko Pudasjärven-Kuusamon ufoaaltokin avaruusolentojen hätähuuto? Ehkä he jo silloin näkivät ihmistä selkeämmin kaivostoiminnan uhkatekijänä luonnolle ja ihmisille... Kestääkö enemmän kuin puolivuosisataa, ennen kuin Suomi ymmärtää nykyisten pelisääntöjen vaarallisuuden? Kuinka monta Talvivaaraa tarvitaan?

Palaset alkavat loksahdella paikoilleen. Tämäkö oli syy, miksi USA lopetti infrapunafilmin maahantuonnin? Juuri ennen Helsinkiin muuttoani 1971 törmäsin pikajunan makuuvaunussa koulukaveriini **Esko Kokkoseen** – lupaavaan radion uutistoimittajaan. Hänelle pääsin kertomaan Pudasjärven-Kuusamon alueen ufoista ja uraani- ym. malmilöydöistä.

Jos jonkun itsekehua halutaan harrastaa, on todettava, että me sentään saimme mainioita ufokuvia värillisinä, kun viranomaisten huipputuotokset ovat jostakin syystä mustavalkoisia…

Ahti Karivieren mukaan kokonainen sukupolvi infrapunakuvauksen parhaita asiantuntijoita kuoli vuonna 1974 tapahtuneessa lento-onnettomuudessa. Yhdysvalloissa oli alkamassa infrapunakuvauksen seminaari, kun osanottajia täynnä ollut lentokone tuhoutui.

Suomen Ufotutkijat on 30 vuoden tauon jälkeen aloittanut infrapunakuvausprojektin, jota vetää Jaakko Pietiläinen Ahti Karivieren taustatuella. Infrapunafilmiä on jälleen saatavissa. Se on tavallista värifilmiä still-kuviin, eikä järjestön kassa kestä edes haaveilua infrapunavideoista.

U78

Ensimmäisiä kokeiluja teimme Porin Reposaaressa, jonne Ufotutkijat järjestivät loppuvuodesta 2005 uforetken. Mitään erikoisen merkillistä ei infrapunafilmille tarttunut, vaikka alueella on tehty runsaasti ufohavaintoja.

Ahti Karivieri kommentoi projektimme aloitusta toteamalla: "Pitäisi ensin olla jotakin mitä kuvata."

U79

Viime vuosina paljastunut Lepaan ufoaalto saattaisi tarjota sopivan konkreettisen kohteen infrapunaprojektin jatkolle. Osallistuessani Hämeenlinnan lähellä sijaitsevan Lepaan ammattikorkeakoulun tiloissa järjestettyyn rajatiedon seminaariin sain henkilökunnalta kuulla, että puutarha-alueella on tehty runsaasti ufohavaintoja. Osa ilmiöistä oli plasmapalloja, jotka saattavat liittyä puutarhakompostin hajoamisprosessiin.

UAKP80

Itse seminaari käsitteli spiritualistisia henkiääniä ja -kuvia sekä meediokoulutusta. Opettajana toimi **Marja Pennanen**, maan parhaita meedioita, joka on kiinnostunut myös ufoista. Pääesitelmöitsijänä oli henkiäänien ja -kuvien tutkija, saksalainen **Walter König**. Hän sai täyden auditorion edessä radion kohina-alueella yhteyden kuolleiden henkiin, ja kuulimme selkeitä saksankielisiä sanoja. Lisäksi hän esitti videon ihmishahmosta, joka oli ääneen kommunikoinut Königin kanssa 20 minuutin ajan.

Kuultuaan, että olen ufotutkija, König kysyi: "Kun kysyin tältä videossa näkyvältä hengeltä, mistä hän on lähtöisin, minun suureksi yllätyksekseni hahmo vastasi: 'Siriukselta.' Mitähän se tarkoittaa?" Totesin, että ufokontakteissa on usein väitetty, että sielut voivat jälleensyntyä planeetalta toiselle.

Marja Pennanen on kertonut minulle, että ufot ovat vaikuttaneet hänen meediouraansa enemmän kuin yleisesti tiedetään. Hurjin oli ufotapaus, jossa hänet vietiin ufomatkalle. Tuon kokemuksen muistikuvia peittää tyypillinen muistikatko.

Lisätieto tarpeen sauva-ufoista

Valitettavasti ufovideoiden päätodistaja Pekka Valtonen ei ole kovin paljon tuonut lisätietoa puolen vuoden takaiseen perusaineistoon. Kun Suomen Ufotutkijoiden nettikeskustelussa Ufo-Foorumilla vaatimukset lisätiedosta yltyivät, Valtonen välitti kaksi viestiä, jotka liitän tämän kirjoituksen loppuun.

Toivottavasti aikaa myöten saamme vielä lisätietoa. Kunnon ufotutkijoilla tulee olla tiettyjä perusominaisuuksia, joista ehkä tärkeimmät ovat kärsivällisyys ja kunnioitus havainnontekijöitä kohtaan.

On varsin ymmärrettävää ja hyväksyttävää, että Pekka Valtonen ei toistaiseksi halua kohun ufovideoista hämmentävän hyvin alkaneita eläkevuosiaan. Kuten ufotapauksissa yleensäkin, havaintojen julkistaminen voi tapahtua vain havainnontekijöiden ehdoilla.

Pekka Valtosen ensimmäinen viesti on tunnusteleva ja sauvaufojen todellisuutta korostava. Toisessa viestissä on jo huomattavasti enemmän yksityiskohtia, esimerkiksi kuvausolosuhteista ja -tekniikasta. Kun nyt viime aikoinakin eräät ovat "polttaneet päreensä" informaation vähäisyyden vuoksi, on vain syytä rauhallisesti odottaa mahdollisia lisätietoja ja selityksiä mysteeriolle.

Infrapunavideot välittäneen viranomaisen viestit ufotutkijoille

Kirje 1.

Arvoisa Lukija!
Tämän ”tiedotteen” antajana ja kirjoittajana pahoittelen nimettömyyttäni. Ymmärtänet kuitenkin, että täten suojelen, en pelkästään itseäni vaan myös muita tahoja, ensisijaisesti lähipiiriäni. En suinkaan esiinny nimettömänä jonkin ”viranomaistaholta mahdollisesti tulevan painostuksen” pelossa ja takia, vaan lähinnä Sinun vuoksesi, Arvoisa Lukija!

Elämää jo kohtuullisen pitkään nähneenä, tietysti myös asiaan liittyviä nettisivuja seuranneena, tiedän, että myös Sinä saatat joskus olla mielipiteissäsi ja totuudennälässäsi niin ankaran jyrkkä, ettet aina huomioi toisen ihmisen hyvää ajatusta ja etua. Kallistuipa vaakakuppisi näissä asioissa sitten puoleen tai toiseen, omalta kohdaltani voin vain menneitä tapaillen todeta: ”Kuvasin mitä kuvasin, enkä sitä muuksi muuttaa voi!”

Kuvausvälineen, sen tekniikan ja paikan jätän tässä kohtaa täysin huomiotta. Ja vaikka tietysti tiedän paljon enemmän kuin nyt kerron, katson, että ei ole minun asiani tiedottaa varsinkaan kenelle kuvausväline kuuluu tai miten se toimii. Sitä paitsi en koe, että kuvausvälineen, sen omistajan tahi kuvaajan tarkentamisella loppujen lopulta tavallisille ihmisille - joiden arvioitavaksi nauhat lopulta kokonaisuudessaan haluaisin luovutettaviksi - olisi kovinkaan suurta merkitystä.

Pääasia kuitenkin lienee, että kahdelle eri ajanjaksona kuvatulle videonauhalle tallentui ja (huomioi seuraava) myös kokeneelle laitteen käyttäjälle jotakin niin poikkeuksellista siitä mitä taivaalla noina ajan hetkinä tapahtui, että se sai vakinaisessa työssään olleen yksittäisen viranhaltijan sen kummemmin empimättä lähettämään kuvanauhat maailmalle eteenpäin!

Ensimmäisenä vastaanottajana mieleeni tuli jostain muistin kaukaisuudesta Suomen Ufotutkijat, eikä tapauksessa koko aikana ole nauhojen julkistamisen osalta ollut sen kummempaa mystiikkaa eikä salailua. Eikä tule.

Pyysin, että nauhat julkaistaisiin vasta tänä keväänä, koska halusin lopettaa työurani ilman mahdollisia turhia polemiikkeja. Itse asiassa (nyt jo siis entinen) työnantajani ei vieläkään taida virallisesti tietää koko asiasta yhtään mitään, eikä näin ollen edes voi olla syypää minkäänlaiseen salailuun. Siihen, olisiko työnantajani tietoisuus lopulta johtanut jonkinasteiseen ”häivytykseen”, en halua ottaa

kantaa, koska se olisi jo aivan turhaa spekulointia. Pitkäaikaisen työyhteisöni hyvin tuntien epäilen kuitenkin, että jos minun jotakin salailua tässä asiassa ylipäätään olisi pitänyt harrastaa, niin ainoastaan joiltakin kuvauslaitteeseen liittyviltä osiltaan, eikä niinkään liittyen siihen mitä laitteella on kuvattu. Ja kuten hyvin tiedetään, nykyaikana ei mikään tekniikka aikuisten oikeasti ole kovinkaan salaista… joten se siitä.

Syväkurkku" -nimitystä en kohdallani missään nimessä halua tunnustaa, koska mitään "Salaperäistä Syvyyttä" ei myöskään entisessä työyhteisössäni ole olemassa. Nimitys lienee juontunut joillekin mieleen eräästä asiaan liittyvästä televisiosarjasta. Sen toki tietysti tunnustan, että olen itse ja omaehtoisesti tehnyt jotakin sellaista, minkä koin, silloin, noina hetkinä ja myös nyt, kaikkien yhteiseksi parhaaksi, enkä minkäänlaisia lupia toimintaani keneltäkään ole kertaakaan kysellyt, enkä kysele. Mielestäni aikuisen ihmisen pitää itse tehdä omat valintansa. Tulevaisuus näyttää, oliko valinta virhe vai ei. Ja jos oli, onko sillä enää tässä vaiheessa mitään merkitystä!

Haluankin siis heittää keskustelukehään muutaman ajatuksen, nyt kun kerran tunnustan (ikävä kyllä vielä tässä vaiheessa anonyyminä), että tapahtunut todella on tapahtunut, ja joidenkin ihmisten ja tahojen luotettavaksi kokema oikea viranhaltija on sen itse ja omin käsin kuvannut: toistaiseksi tunnistamattomia, oudosti lentäviä ja sykkiviä lämmönlähteitä sisältävät kuvanauhat. Kannattaisiko nyt ja tässä vaiheessa unohtaa "sekundaarit argumentit" ja rauhallisesti, pikkuhiljaa ja laajalla joukolla keskittyä selvittämään, mitä nuo hämmästyttäviä lentoratoja noudattavat "valopallukat" ja lähikuvissa "pystysauvoiksi" osoittautuneet "lentäväiset" mahdollisesti ovat, tai siis olivat!?

PS. Asiallisiin kuvausoloihin liittyviin kysymyksiin saatan vastata Suomen Ufotutkijoiden välityksellä. Nettikeskusteluun en halua osallistua. Muutamia poikkeuksia lukuun ottamatta aiheellisen keskustelun taso on eittämättä kyllä aika surkea… Joten siis

Lämpimiin Terveisiin.

? ? ?

Kirje 2.

16.6.2006

Tässä tietoa tällä kertaa lähinnä Bruce Maccabeelle:

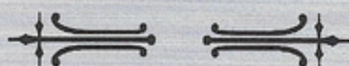
1. Kuvauskamera on erittäin kallis kolmannessa maassa valmistettu ja sieltä ostettu, tekniikaltaan täysin suurvalta-alkuperäinen typpijäähdytteinen IRS-scanner lämpökamera, joka ylittää ns. normaalien siviililämpökameroiden "pikselspeksit" huikeasti eli melko tarkkaan sanottuna 300-kertaisesti. Joten sillä havaitsee vaivatta minkä ta-

hansa ympäristöään lämpimämmän ”nuppineulan”. Laitteessa ei ole yhtään ainoata siviilitarkoitukseen tarkoitettua osaa. Jokainen osa elektroniikasta kuoreen asti on valmistettu erikseen erään Bruce Maccabeeta lähellä olevaa suurvaltaa edustavan Lockheed-nimisen yhtiön toimesta... satelliittiaikaa kun tässä nyt sattumalta eletään.

2. Kuvausalustan huojunta eliminoidaan täydellisesti IRS-laitteessa olevalla omalla peukalonpään kokoisella hyrrällä. Eli IRS-laitteen fyysisellä asennolla ei ole sinällään minkäänlaista merkitystä kuvattavan kohteen liikeratojen suhteen. ”Piippu” pysyy aina suorassa vaikka mitä tapahtuisi... kunhan nyt ei ”selällään” ole...

3. Laite on hankittu ihmishenkien pelastamista varten eikä sitä sovi myöskään tulevaisuudessa unohtaa. Sillä nyt vain noilla kerroilla satuttiin katsomaan taivaalle eikä merelle. Kun se Kuu kerran oli taas niin komea, että piti tarkistaa, näkyykö se ”Ameriikan lippu” IRS-kamerassa. Ja tiedoksi B. Maccabeeelle ja muille vain, että ei ikävä kyllä näy. Mutta ihan kuten sinä TK sanoit, Kuu kyllä näkyy seurantaruudun kymmenesosan kokoisena tarkimmalla 3 FOV-zoomauksella, josta päästään siihen että...

4. Laitteessa on kolme FOV-zoomaustoimintoa, joilla kohde saadaan näkymään lähempänä kuin se todellisuudessa on. Ja jos tiedetään siviililaitteiden polttovälit, kerrotaan niiden tehokkain ”ilmaisukynnys” 300:lla. Videoista on helposti nähtävissä, milloin mitäkin kolmesta polttovälistä käytetään. Voidaan siis aivan perustellusti väittää, että etäisyydet kuvauskohteisiin ovat melko huikeat. Niin että se siitä Suomen valtion ilmatilasta ja kaikenlaisista valtakunnan turvallisuutta vaarantavista puupäistä… Kuvaushetkellä taivaalla ei ollut pilven hattaraa, josta päästään siihen, että videoilla näkyvät ”pilvet” eivät olekaan oikeita pilviä, vaan ilmakehän ja avaruuden lämpötilaeroja, jotka muuten talvisessa pakkassäässä näkyvät vielä selvemmin. Joten kuvattujen kohteiden koko on... jos FOV-3:lla kuvattaessa Kuu on kymmenesosa kuvaruudusta, kuinka isoja ovat silloin videoilla olevat kohteet? Muistakaa hyvät ihmiset, että kaksi suhteellisen kokenutta silmäparia oli toisella kerralla asiaa todistamassa. Heistä toinen pari oli kiikareilla aina käskettyyn koroon ja suuntaan kiivaasti tähystämässä, eikä mitään nähnyt, vaikka kuinka katsoi minkä silmillä olleista vehkeistä irti lähti, ja tuntitolkulla... Jatketaan tästä seuraavalla kerralla.”

Sensuuria?

Jostakin syystä Suomen Ufotutkijoiden eli FUFORA:n (minun keksimäni SUT:n kansainvälinen nimi: Finnish UFO Research Association) nettisivuilla julkaistusta artikkelista on myöhemmin jätetty pois pari oleellista ja mielenkiintoista kohtaa, jotka esiintyvät alkuperäisessä *Uforaportti 13* -kirjassa julkaistussa artikkelissa.[6] Poistot ovat ehkä ymmärrettävissä sitä taustaa vasten, että kirjoitettuani artikkelin kertaalleen SUT:in hallitus ei sitä hyväksynyt edellisvuoden kirjaan... Teksti hylättiin yhden äänen enemmistöllä liian arkaluontoisena. Täytyy palauttaa mieleen, mitä aikaisemmin totesin hienovaraisesta sensuurista, joka on arkipäivää meidänkin "vapaassa" yhteiskunnassamme – sensorit usein lähempänä kuin arvaammekaan.

Ensimmäinen poistettu kappale liittyy Skepsiksen nettisivuilla käytyyn infrapuna-ufoja koskevaan keskusteluun:

"Viestikoelaitos tutkii ilmatilaa"

"Skepsiksen keskustelun ainoita helmiä oli tieto Viestikoelaitoksesta. Varsin salaisesti perustettu keskus on viime vuosien aikana syntynyt SUPO:n eli Suojelupoliisin rinnalle, sähkötekniikan kehit判tyttyä ohi pelkän puhelinten salakuuntelun. Viestikoelaitos (VKOEL) sijaitsee Tikkakoskella Jyväskylän lähellä, ja se toimii Ilmavoimien alaisuudessa. Sen budjetti ja henkilökunnan määrä ovat samaa luokkaa kuin SUPO:ssa. SUPO:ssa oli 220 työntekijää v. 2012 ja budjetti 17,9 milj. €. Viestikoelaitoksessa oli 125 työntekijää v. 2004 ja budjetti 12,2 milj. €, mutta esim. v. 2010 tehtiin lisähankintoja 112 milj. eurolla. Vuonna 2014 Viestikoelaitos siirtyy Pääesikunnan alaisuuteen Puolustusvoimien Tiedustelulaitoksen osaksi."

Skepsis-keskustelun yhteydessä lisäksi väitettiin, että järjestön silloinen puheenjohtaja olisi ollut töissä Viestikoelaitoksessa. Eli mainio asema yrittää vaientaa liian paljastavaa ufokeskustelua...

Osallistuessani pari vuotta myöhemmin työpaikkani väestönsuojelukoulutukseen saavutin ainakin työkavereitteni kunnioituksen Viestikoelaitosta koskevalla kysymykselläni. Se vaiensi muuten asiantuntevan ja sujuvasanaisen kouluttajamme. Vapaan keskustelun aikana kysyin: "Mitä voisit kertoa Viestikoelaitoksesta?" Kouluttaja oli muutaman sekunnin hiljaa, ja vastasi sitten: "En mitään. Olen tehnyt vaitiololupauksen."

Toinen merivartioston sauva-ufoja koskevasta SUT:n lyhennellystä versiosta pois jätetty tekstiosa käsitteli ilmavoimien lentäjän ufohavaintoa, jota itse tutkin 1990-luvun puolella:

"Lapin lennoston tapaus muistissa"

UAP81

Olen vakuuttunut, että rauhallisemmalla otteella olisimme saaneet enemmän informaatiota myös taannoisesta Lapin lennoston ufohavainnosta. 1990-luvun lopulla Lapin lennoston lentäjäksi ilmoittautunut mieshen-

Yrittikö Hornet-lentäjä ampua ufoa 1990-luvulla?

kilö otti yhteyttä Rajatiedon auttavaan puhelimeen. Harjoituslennollaan Hornet-suihkuhävittäjällä hän oli nähnyt tunnistamattoman pallomaisen kohteen. Kun se ei ollut vastannut yhteydenottoyrityksiin, lentäjä oli yrittänyt ampua kohdetta. Hänen mukaansa suihkuhävittäjän konekiväärit eivät olleet kuitenkaan toimineet, ja ufo oli kadonnut taivaalta. Selvästi peloissaan mies halusi tiedustella ufoasiantuntijoilta, oliko mahdollista, että ufot voisivat "kostaa" ampumisyrityksen.

Auttavan puhelimen päivystäjä lupasi välittää kysymyksen ufotutkijoille ja palata asiaan. Tapauksesta soitettiin Tapani Kuninkaalle, joka otti minuun yhteyttä. Saimme miehen puhelinnumeron, ja soitin henkilölle. Mies kuulosti aivan normaalilta ja tasapainoiselta, halusi lisätietoa ufoista, mutta oli samalla varsin arka ja varautunut. Puhelinyhteytemme kesti muutaman viikon, mutta mies epäröi kaiken aikaa ehdottamaani henkilökohtaista tapaamista. Välillä puhelimeen vastasi lentäjän vaimo samalla sukunimellä, joten aivan tavallinen huijari lentäjäksi esittäytynyt mies ei ollut. Sitä paitsi maanpuolustustehtäväänsä lentäjä vain yritti toteuttaa. Olihan lentäjä Erkki Penttiläkin kertonut minulle ajaneensa ufoa takaa toista tuntia. Aivan yhtä avuttomiksi sekä Hornet-lentäjä että Fouga Magisteria ohjannut Penttilä olivat huippukoneensa havainneet...

Kun sitten eräät muut ufotutkijat hätiköivät ja soittivat Lapin lennostoon, vastaus oli: "Meillä ei ole sen nimistä lentäjää", niin yhteys ymmärrettävistä syistä katkesi. Ja saattoihan ilmavoimien edustaja olla aivan rehellinenkin, jos lentäjä oli peloissaan ottanut lopputilin.

Vaikka kyseessä olisikin ollut huijaus, todennäköisesti olisimme maltillisemmalla lähestymistavalla saaneet enemmän informaatiota ja valaistusta lentäjäksi esittäytyneen miehen poikkeukselliseen käytökseen. Tapauksesta viisastuneina nyt haluamme edetä pienin askelin, havainnontekijän henkilöllisyyttä suojaten."

Ollakseni täsmällinen tapauksen tutkimukset lopahtivat siihen, kun Matias Päätalo soitti Lapin lennostoon ja paljasti heille lentäjän nimen. Sen nimistä lentäjää ei tietenkään myönnetty olevan, ja saman tien menetimme yhteyden ufonnäkijään.

Saatoin vain ihmetellä, miten niin kokenut ufotutkija saattoi ilmiantaa meiltä apua anoneen lentäjän... Vai oliko tämä sitä Matias Päätalon isänmaallisuutta ja yhteistyötä armeijan ja rajavartijoiden kanssa? Ymmärrän kyllä – myös omille vanhemmilleni isänmaallisuus oli kristinuskon jatke ja Mannerheim sen Jumala.

Lapin lennoston tapaus levisi myös maailmalle netin kautta, mutta sen verran väärin tulkitussa muodossa, että alkuperäistä kuvausta ei siitä enää tunnistanut. Lentäjän oikeaa nimeä ei sentään paljastettu internettiin.

Jari Tukevan näkemys

Merikarhulla ensimmäisellä kerralla mukana ollut Jari Tukeva pitää merivartioston "sauva-ufoille" mahdollisena selityksenä myös "satelliitteja tai muuta avaruusromua". Sähköposteissa 1.–2.10.2010 hän kertoi, että koska kameraa suunnattiin peukalolla, sen pitäminen vakaana yläasennossa taivaalla 90 asteen rajoilla oli vaikeaa. Vaikka ei muista tarkkailleensa sauva-ufoja kuin yhden kerran, Jari Tukeva arveli, että videolla näkyvää liikettä olisi voinut aiheuttaa kameraa heiluttamalla. Tätä ei kuitenkaan pitänyt mahdollisena Pekka Valtonen, joka oli kuvannut laitteella taivaan kohteita (mm. Kuuta) useita kertoja. Jari Tukeva korostikin, että hän esitti vain oman mielipiteensä. On vaikea uskoa, että jälkimmäisen kuvauskerran aikana kolme sauva-ufoa olisi yhtä aikaa saatu satelliittikuvien avulla lentelemään ruudulla kolmen tunnin ajan. Lisäksi Jari Tukeva oli todennut, että silloin kun hän oli tarkkailemassa taivasta, Merikarhu oli ollut vielä laiturissa.

Oma painonsa on varmaankin annettava sille, että Pekka Valtonen on sähköekspertti ja kaikesta päätellen työskennellyt sauva-ilmiön parissa merivoimien henkilökunnasta pisimpään. Kaikkea hän ei tietenkään ole myöskään meille kertonut, koska selvästikin hänellä oli tietyt vaitiolovelvollisuuden rajat, joita hän ei halunnut ylittää. Hän ei halunnut kertoa sellaisia rajavalvontaan tai erikoislaitteisiin liittyviä seikkoja, joita ei ollut itse ufoilmiön kannalta välttämätöntä paljastaa. Joskus hän sentään kertoi minulle osallistuneensa Estonia-haaksirikon uhrien kuljettamiseen ahdistavissa olosuhteissa.

Ystävyyteni Pekka Valtosen kanssa on jatkunut nyt lähes vuosikymmenen. Olen ylpeä siitä, että olen kaikista ulkopuolisten kanssa syntyneistä ristiriidoista ja minuun kohdistuneista uhkailuista huolimatta kyennyt olemaan tässäkin tapauksessa havainnontekijän luottamuksen arvoinen.

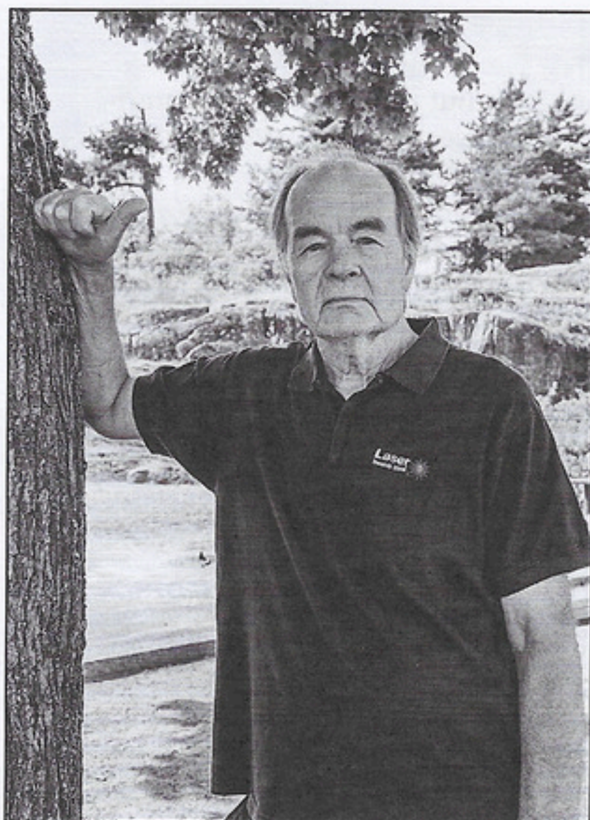
Parantavaa säteilyä sormissa

P82

Kuten niin monilla muillakin ufonnäkijöillä, myös Pekka Valtosella parapsyykkinen herkkyys on kehittynyt vuosien varrella. Osittain ehkä minun vaikutuksestani Valtonen alkoi tutkia omia energiakenttiään. Alku oli hieman kiusallinen, kun hän ensimmäisen kerran havaitsi auran sormiensa ympärillä tavoitellessaan yölamppua. Seuraavaksi hän kokeili sormiensa voimaa nukkuvaan vaimoonsa – kunnes tämä hätkähti hereille ja kauhistui näkymää: mies ojentelemassa sormiaan pimeässä huoneessa kuin jossakin kauhuelokuvassa.

Pekka-parka sai luvan "huseerata harrastustensa parissa, kunhan et tuo niitä makuuhuoneeseen". Tuokin raja häipyi arkisen episodin kautta. Vaimo oli ollut kotipihalla erottamassa tappelevia kissoja luudalla, kun hän jotenkin onnistui kompastumaan luutaan. Rauhanvälittäjä menetti tasapainonsa ja kaatui jäiselle hiekkapihalle.

Pekka kokeneena meripelastajana riensi tietysti apuun. Havaittuaan vaimonsa loukkaantuneen hän talutti uhrin lääkittäväksi makuuhuoneeseen. Normaalien hoitotoimien ohessa Pekka Valtonen kokeili energia-

Olemme ufotutkija Jaakko Pietiläisen kanssa parhaiten paneutuneet Merivartioston sauva-ufoihin. Jaakko on sähkötekniikan monitoimimies, joka on perehtynyt mm. infrapunakuvaukseen, mikrouunikokeisiin ja radio-ohjelmien tekemiseen Helsingin Lähiradiossa.

hoitoa liikuttamalla kättään loukkaantuneen kohdan yläpuolella muutaman sentin etäisyydellä. Vaimo koki käsistä leviävän säteilyn niin miellyttävänä ja kipuja lieventävänä, että Pekan hoidot olivatkin jälleen tervetulleita myös makuuhuoneeseen...

On osittain ymmärrettävää, että sauva-ufojen tutkimukset ovat monia ärsyttäneet, koska kovin harvat ovat henkilökohtaisesti saaneet tavata Pekka Valtosta. Kuten luottamuksellisessa ufotutkimuksessa on tärkeää, vain ne joita Valtonen on itse halunnut tavata, ovat siihen olleet oikeutettuja. Luottamuksellisuus ufonnäkijän ja ufotutkijan välillä on suurin piirtein yhtä tärkeä ja herkkä asia kuin toimittajan suhde tietolähteeseensä. Jos luottamus ei toimi, myöskään tietoja ei ole jatkossa odotettavissa.

Minun seurassani Valtonen on tavannut neljä ufotutkijaa, joten hänen olemassaolonsa ja asemansa Merikarhulla on todistettu – se niistä huijausväitteistä.

Sauva-ufojen tutkimuksiin on minun ohellani intensiivisimmin osallistunut ufotutkija **Jaakko Pietiläinen**, Suomen Ufotutkijoiden monivuotinen hallituksen jäsen ja infrapunakuvausten johtaja. Lautsian ufoseminaarien osanottajat muistavat hänet parhaiten yllätysufoista, hänen lavastamistaan valoilmiöistä syysiltojen ratoksi. Yhden kerran Jaakko oli upota järveen ufoineen yhdessä ufotutkija ja taikuri Juhani Kyröläisen kanssa, toisen kerran aivan yksin.

Jaakko keksi varsin yksinkertaisen tavan vahvistaa Valtosen työskentelevän merivartioston suurimmalla aluksella: hän löysi netistä aikakauslehden artikkelin, jossa toimittaja oli seurannut miehistön normaalityöskentelyä Merikarhulla. Kirjoituksessa mainittiin kaikkien nimet, ja mukana olivat sekä "Pekka Valtonen" että Jari Tukeva.

Tällä hetkellä (2012) luotan Pekka Valtosen arvioihin, jotka perustuvat sauva-ufojen pisimpään ja perusteellisimpaan tutkimukseen. Mahdollisuus, että sauva-ufot johtuisivat vain kameran hallintavirheistä yläasemassa tai satelliitteja zoomatessa, on häviävän pieni. Jos Rajavartiolaitosta kiinnostaa lopullisen totuuden selvittäminen, nämäkin mahdollisuudet olisi helposti pois suljettavissa. Tulisi vain järjestää uusia IR-kameran kuvaustestejä – samalla tieteellisen pätevällä tunnistamattomien ilmiöiden seulontamenetelmällä, jota Suomen Ufotutkijat on menestyksellisesti käyttänyt vuosikymmenien ajan.

U83

Valitettavasti pitkänkin selvittelyn jälkeen voi ufotutkimuksen lopputulos olla merkillinen nahkapäätös: "Parhaiksi selitysmalleiksi jäivät lentokone ja Sirius." *(Uforaportti 12)*.[7] Kyseessä oli Oulun Rajahaudassa 11.3.2004 nähty välkkyvä valo, jota tutkittiin "tieteellisesti" useamman ufotutkijan voimin. Outoa kohteessa oli kahden silminnäkijän mukaan sen yhtäkkinen katoaminen. Tutkittiin tarkkaan tähtien ja planeettojen sijainnit tuolla hetkellä, samoin satelliittien ja lentokoneiden aikataulut. Myös seudun majakat käytiin lävitse kartta-aineiston pohjalta. Silminnäkijöiden saamaa neljän sekunnin videota (10 sekunnin havainnosta) tutki kolme ufotutkijaa – tosin kukaan ei vaivautunut havaintopaikalle. Jos haarukka on noin laaja, eikö siihen kolmanneksi edelleen mahtuisi hiukkanen Sitä Itseään eli UFO? Ei kai meidän sentään ufoja tarvitse hävetä?

Sauva-ufojen merkitys rajavalvonnan kannalta?

Merikarhun tapauksessa rajavartioston ei myöskään pitäisi hävetä työntekijöitään, jotka haluavat selvittää, mitä rajoillamme todella liikkuu. Sen pitäisi olla tärkein asia – ainakin rajojemme valvonnan ja puolustuksen kannalta. Nythän sisäisen tutkimuksen loppuraportissa ja julkisuudessa rajavartioston johto ei tunnu välittävän hölkäsen pölähtävää, mitä rajoillamme viuhahtelevat sauvat ovat...

Itse pidän edelleen täysin mahdollisena, että sauva-ufot ovat suurvaltojen tiedustelu- tai häirintälaitteita.

Huipputeknologia on nykyisin niin kätevää: ihmisten tappaminenkin – jopa syyttömien siviilien – kyetään jo hoitamaan internetissä: amerikkalaispojat istuvat kotikasarmilla, tarkkailevat tässä ja nyt Afganistanin vuoristolaisia ja halutessaan läppärin nappia painamalla lähettävät kauko-ohjattavan, miehittämättömän ohjuslennokin muslimien niskaan. Näin juuri (28.11.2012) tv-dokumentin, jossa yhdysvaltalainen yliopiston naistutkija kertoi, kuinka he kehittävät tätä kätevää sodankäyntitapaa. "Yleensä valitsemme kohteiksemme tienvarsipommien asentajia ja upseereita." Ohjelman lopussa sotapelin kehittäjä totesi kyynisesti: "Tyhmimmät talibanit on jo tapettu, ja viisaimmat pystyvät yhä taitavammin suojautumaan näiltäkin aseilta – joten me taas joudumme kehittämään yhä ovelampaa sotateknologiaa." Henkistä kehitystä tieteen huipulla?

Maaliskuussa 2013 näin yhdysvaltalaisten tekemän harvinaisen analyyttisen tv-raportin USA:n ja NATO-joukkojen käymästä terrorismin vastaisesta taistelusta. Sitä on nyt käyty Irakissa ja Afganistanissa vuosikymmen, ainoana merkittävänä saavutuksena kahden perivihollisiksi leimatun miehen teloitus. Heidät maailman parhaiden huippuarmeijoiden olisi varmaan ollut helppo murhata ilman sotaakin – ja ilman molemmissa "terroristimaissa" aikaansaatua kaaosta, ja kymmenien tuhansien nuorten ihmisten uhraamista. Pelkästään yhdysvaltalaisia nuoria sodassa on kuollut yli 10 000, kun WTC:n terrori-iskussa kuoli alle 3000 ihmistä...

Asuin itse USA:ssa useita kuukausia Vietnamin sodan aikana, jossa kuoli

60 000 amerikkalaissotilasta. Tuntuu kuin USA ei olisi 40 vuoden aikana oppinut mitään.

Tv-dokumentin mukaan USA iski Irakiin (vastoin YK:n päätöksiä) vetoamalla Irakin väitettyihin joukkotuhoaseisiin, joita ei koskaan löytynytkään. Taas Afganistanin sodan perusvirhe oli, että Yhdysvaltain puolustusministeri **Donald Rumsfield** piti Al Qaida -järjestöä ja Talibania samana terroristiryhmänä, jota ei hyväksytty neuvotteluosapuoleksi. Sen sijaan kaikki ohjelmassa esiintyneet afganistanilaiset pitivät talibaneja tärkeänä pohjoisen heimona, jota ilman Afganistaniin ei saada koskaan rauhaa.

Dino Kraspedonin avaruusolento oli aivan oikeassa jo vuonna 1952: *"Jos ihminen saa tällä henkisellä tasollaan liian kehittynyttä teknologiaa, hänestä tulee paholainen."*

Uuden sauva-ufo-todistajan Jari Tukevan muistikuvat ilmiöstä olivat kovin hataria, eikä hän edes muistanut vuonna 2010, oliko hän tarkkaillut infrapunakuvia yhden vai kaksi kertaa. Toisaalta Tukeva ei vastustanut ufoaihetta sinänsä. Hän oli edelleen vakuuttunut isänsä Tarmo Tukevan ja ilmavoimien muiden lentäjien ufohavainnosta Porin lentokentällä 1969. Tarmo-isä oli kertonut Porin ufotapauksen myös vaimolleen juuri kuten hän oli sitä kuvaillut Grannin tv-ohjelmassa. Tämä osoitti perättömiksi myöhemmin esiintyneet väitteet, joiden mukaan sekä ilmavoimien että merivartioston ufohavainnot olisivat olleet pelkkää huijausta.

Uhkauskirjeessä, jonka myöhemmin sain "ilmavoimien eri yksiköiltä", minut aiottiin haastaa oikeuteen kunnianloukkauksesta. Vuotta myöhemmin kirje (kuten kymmenet muutkin vankeus- ja sakkouhkakirjeet) osoittautuivat entisen ufotutkijan tekaisemiksi.

Koko prosessin aikana – edes sisäisen tutkimuksensa aikana – rajavartiosto ei ollut yhteydessä minuun, eikä tietääkseni muihinkaan ufotutkijoihin. Björn Borgin lähettämä sauva-ufoja koskeva kysely ainakin osittain käynnisti rajavartioston sisäisen tutkimuksen – tai ainakin julkisuudessa käsitellyn osuuden.

Saatuani henkilökohtaisia uhkauksia suunnittelin sauva-ufonauhojen toimittamista pankin tallelokeroon, kotietsintöjen varalta, mutta onneksi valitsin avoimen linjan. Olinhan tehnyt ufotutkimusta avoimin kortein ja lain puitteissa siihenkin asti, enkä ollut koskaan joutunut katumaan rehellistä linjaani.

Pidän silti mahdollisena, että merivartioston ja rajavartioston ufotutkimusten paljastaminen oli syynä ajojahtiin ja riidanhaastoon, jota on jatkunut noista ajoista lähtien Suomen Ufotutkijoiden piirissä. Kenties jotkut tahot ovat halunneet palauttaa suomalaisen ufotutkimuksen hillityille linjoille, rautalaivaufojen turvalliseen ja konkreettiseen aikaan. Yksittäisiä ufotutkijoita, jotka yleensä ovat kroonisessa rahapulassa, on suhteellisen helppo ohjailla pienellä tukirahoituksella. Vai olisiko mahdollista, että rahoitus tulee peräti CIA:sta asti?

Suomalaista cover-upia?

U84

Samoihin aikoihin merivartioston sauva-ufojen kanssa paljastui, että sekä rajavartiosto että ilmavoimat olivat vuosikymmenien ajan tutkineet ufoja. Oululainen ufotutkijaveteraani Matias Päätalo – joka oli saanut minut kiinnostumaan ufoista lähes 40 vuotta aikaisemmin – sai sankarikehän päänsä päälle juuri ennen kuolemaansa.

Oli todella merkillistä, etten oululaisena ufotutkijana ollut kuullut edes huhuja rajavartioston tutkimuksista. Jospa Matias oli tiennyt asiasta, mutta oli luvannut vaieta. Enää sitä ei voi tiedustella, sillä Matias kuoli pitkäaikaiseen sairauteen 18.9. 2009. Kuka ties hän halusi seurata kokeneiden kansainvälisten ufoveteraanien tyyliä: juuri ennen kuolemaa on hyvä paljastaa viimeisetkin ufosalaisuudet – kun ei ole enää mitään menetettävää...

Matias Päätalo huipensi ufotutkijan uransa muutenkin hienosti. Siitä lähtien kun tutustuin Matiakseen vuonna 1968, kirjan tekeminen oli hänen suurimpia unelmiaan. Lasse Ahoselle hän olikin aikoinaan näyttänyt käsikirjoitusta, jota ei kuitenkaan ollut julkaistu. Myöhemmin Päätalo ehti kirjoittaa kolme kirjaa, joista kaksi käsitteli ufoja ja tähtitiedettä: *Tähtiä ja outoja ilmiöitä* (2007) ja *Tähdistä olemme tulleet* (2008). Molemmat kirjat ovat UFO-Finland ry:n kustantamia. Ensinmainitusta kirjoitin arvostelun *Uforaportti 14* -kirjaan. Lisäksi Matiakselta ilmestyi 2008 kirja *Sodan mysteerit,* joka nimensä mukaisesti käsittelee sotaa, mutta sisältää myös muutamia rajatietoon liittyviä asioita ja tapahtumia.

Ufotaidetta

Taiteilijana, mainosgraafikkona ja tavaratalon mainospäällikkönä Matias Päätalo oli seurannut tietokonegrafiikan kehitystä ja soveltanut sitä ufo- ja avaruustaiteeseen. Vuotta ennen kuolemaansa Matias sai kosmisen taidenäyttelynsä Vantaan tiedekeskukseen Heurekaan (kesällä 2008). Myös Suomen Ufotutkijat julkaisi Matiaksen töitä vuoden 2005 *Uforaportti 12* -kirjassa.[8] Kirjan päätoimittajana valitsin kansikuvaksi Matiaksen komean monivärisen avaruusmaalauksen sekä sisäsivuille seitsemän muuta teosta mustavalkoisina. *Uforaportti 12* -kirjaan tuli muutakin ufotaidetta: tekstin kuvitukseksi 38 kpl taiteilija **Terhi Toiviaisen** ufografiikkaa sekä kaksi taittaja **Markku Viipon** ufosommitelmaa. Uforaportin painatuksesta vastasi ufotutkija, arkkit. yo **Sami Laitalan** (SUT:n 20-vuotinen hallituksen jäsen) suunnittelutoimisto Essel Design. Unohtaa ei myöskään pidä tallinnalaisen kirjapainon Sõnaseppin laadukasta painojälkeä.

Uforaportti 12:ssa esiteltiin lisäksi *Lentävät lautaset* -näyttely (valokuvat Jaakko Pietiläinen), muotoilijat **Touko Korhosen** ja **Simo Puintilan** upea pienoismallikokoelma. Se oli näyttävästi esillä Helsingin Kappeli-ravintolassa 18.–28.8.2005, ja se osallistui myös Taiteiden yön *Art Goes Kapakka* -ohjelmaan.

Näyttelyn lähtökohtana oli Suomen Ufotutkijoilta saadut parikymmentä ufotapausraporttia, joiden kuvausten pohjalta taiteilijat rakensivat pienoismallit va-

jaan metrin kokoisina. Materiaaleina käytettiin pahvia, muovia ja metallia sekä tehokeinoina välkkyviä värivaloja ja savuntuprahduksia.

Projekti oli ehkä kaikkien aikojen suurin kädenojennus yhteiskunnalta ufotutkimukselle. Valtion muotoilutoimikunta ja Suomen Kulttuurirahasto myönsivät projektille 15 000 euron apurahan, ja Helsingin kaupunki ja ravintola Kappeli tarjosivat upean näyttelyfoorumin.

Kauas tästä ei jäänyt 1990-luvun alussa Kotkan kaupungin Meripäivät, joka maksoi ufonäyttelymme "Kotka on laskeutunut" kustannuksista 100 000 mk. Se oli taiteilija **Jussi Kiven** kokonaistaideteos, osana Itämeren maiden taidenäyttelyä. Vanhan ylioppilastalon taidegalleriaan alun perin suunniteltu ufonäyttely sijoitettiin Kotkan kaupungintalon viereen satamakonttiin ja ufotalo Futuroon (arkkit. **Matti Suurosen** pyöreä, maailmankuulu elementtitalo), jonka siirtäminen Hämeenlinnasta ja kokoaminen Kotkaan vei suurimman osan rahasummasta.

Pikkusummiahan nämä ovat minkä tahansa pitsinnyplääjien ym. "kunniallisten" harrastuspiirien saamaan tukeen verrattuina. Opintopiireillehän rahoitus tippuu kuin Manulle illallinen, kunhan osallistujiksi ilmoittautuu edes seitsemän ihmistä (siis huom. ei humanoideja).

Salaliitot ovat todellisuutta

Vannoutunut salaliittoteorioiden ja cover-upin (ufosalailun) harrastaja kysyisi tässä kohden, Matiasta muistellessamme: Miksi kaikki ufotutkijat ja ufonnäkijät kuolevat heti sen jälkeen kun he paljastavat ufosalaisuuksia? Ufopioneerien Matias Päätalon ja Tapani Kuninkaan poislähtöjen välillä oli vain 3 kk. Tai puhelinkeskustelussa puhelu katkeaa, kun ensimmäisen kerran mainitaan sana ufo? Aivan hyvä kysymys. On ilman muuta selvää, että maailmassa on salaliittoja – ja varsinkin sellaisen sotilasteknologiaa tihkuvan aiheen kuin ufojen ympärillä.

Jo yleinen pyrkimys demokratiaan eli tasa-arvoon aiheuttaa sen, että rikkaat ja vallanpitäjät yrittävät salailla, jottei heidän etuoikeutettua asemaansa horjutettaisi. Salailua esiintyy myös siksi, että koska kukaan ei ole täydellinen, jokainen tekee virheitä, joita luonnostaan pyrkii peittämään. Joillakin on enemmän rahaan ja valtaan liittyvää salattavaa kuin muilla, ja jotkut ovat erityisasemansa vuoksi vapaampia ajamaan etujaan.

Minullakin on ollut puolisalaisia tehtäviä. Toimin armeijan aikana salaisen tutka-aseman vartiopäällikkönä, ja allekirjoitin siihen liittyvän vaitiololupauksen. Samoin virka-asemani vuoksi olen toiminut väestönsuojelutehtävissä. Olin väestönsuojelukoulutuksessa juuri ennen Tshernobylin ydinvoimalaonnettomuutta ja toisen kerran 2000-luvulla. Ero koulutuksessa oli kuin yöllä ja päivällä.

Kaiken kaikkiaan hämmentävin väestönsuojien ryteikkö sijaitsee Helsingin keskustan alla. Johtuen kevennetystä rakennuslupakäytännöstä suojia syntyy ilman kunnon opastesuunnittelua; rauhan aikana kellarihallit toimivat parkkihalleina. Olisi mielenkiintoista tietää, moniko maalainen on viettänyt yönsä Helsingin betonibunkkereissa, jotka samanlaisina seuraavat toisiaan miltei loputtomana halliverkostona. Symboliikka osuu kohdalleen: harmaissa halleis-

saan kuluttajat ovat oravanpyörään kytkettyjä ja autoonsa sidottuja mammonan sotilaita...

On kuitenkin pidettävä järki tallella ja housut jalassa, pääsääntöisesti. Jos alkaisi kuvitella kaikenlaista salaliitoista, mielenterveys ja toimintakyky joutuisivat vaakalaudalle. Internetissä leviäviin maailmanlaajuisiin salaliittoihin, joihin sotketaan valta- ja pankkipiirit, Englannin kuninkaalliset, Bilderbergit ja avaruusolennot iloiseksi sekamelskaksi, on hyvä pitää hajurako. Tyypillistä on, että jos ufoja ja rajatietoa kauan harrastanut karttaa lisäksi yhteiskunnallisten asioiden seuraamista ja niihin osallistumista, elämä on sokeita pisteitä ja sudenkuoppia täynnä. Silloin jää vähän kasvualustaa hengen kasvulle, yhteistyölle ja rakkaudelle.

Samaan syssyyn liittyvät myös erilaiset tietosuojakysymykset, joissa yritetään pitää kymmenen koodia ulkomuistin varassa ja pelätään niiden varastamista. Eipä ihme, jos kotiplaneetta tuntuu monille vieraalta paikalta. Mihin jää mielen hiljaisuus, kukkiva luonto ja perhosten leikki? Kaikenlaiset päristimet pyörivät ympärillä, ja stressiä lisää vielä parkkipaikan etsiminen lähimmän hampurilaispaikan edestä. Työkkärissäkin pitäisi käydä, ja samalla vaania mummon perintöä...

Miksi tällaista elämäntapaa onni ja rauha kiertävät kaukaa?

Tärkeä kansainvälinen periaate ufosalailussa on myös se, että useimmiten avoin julkisuus on paras suoja hakkereita ja salaisia agentteja vastaan. Perusrehellinen ihminen, jolla ei ole salattavaa, on kaikkein vapain ja yläkerran erityissuojeluksessa. Henkilökohtaisesti tästä jalosta pyrkimyksestä saan kiittää opettajaisääni.

Armeija ja ufot

Matias Päätalon tutkiessa kenraalitasolla rajavartioston ufoja selvisi, että Suomen ilmavoimien (ja yllätys, yllätys USA:n ilmavoimien) tyyliin myös rajavartiostolla oli 30 vuoden vaitiolovelvollisuus. Siksi Suomussalmen tapauksestakin luovutettiin tutkimusaineistoa vasta 2000-luvulla. Rajavartioston päällikkö oli ystävällisesti neuvonut Matiasta, että koska ufo oli jatkanut Juntusten pihalta matkaa kohti itää, oli mahdollista, että Suomen puolelta olisi otettu yhteyttä Neuvostoliiton rajaviranomaisiin.

Ei tämä aivan ensimmäinen kerta ollut, kun Suomen Ufotutkijat kävi neuvotteluja kenraalitasolla. Jo 1970-luvulla SUT oli saanut pääesikunnan kiinnostumaan ufoista. Hallituksemme jäsen Timo Pyhälä kävi kahdenkeskisiä neuvotteluja mahdollisesta ufotutkimusyhteistyöstä kenraaliluutnantti **Ermei Kannisen** kanssa. Neuvottelut katkesivat siihen, että Kanninen olisi halunnut meiltä kaikki ufotiedot, mutta ei itse ollut vastavuoroisesti valmis antamaan omaa ufoaineistoaan meille.

Tiesimme, että Ruotsissa sikäläinen UFO-Sverige oli paljon pidemmällä ufoyhteistyössä armeijan kanssa. Ufotutkija ja kontaktihenkilö **Sten Lindgren**[9] toimitti meille kopion ufotutkimusneuvottelun pöytäkirjasta 21.2.1977. Paikalla

olivat mm. puolustusvoimien komentaja, kenraali **Stig Synnergren**, hänen seuraajansa kenraali **Ljung**, kenraali **Olson** sekä joukko everstejä ja ufotutkijoita, joista kaksi UFO-Sverigen edustajia.

Meille ei varmaankaan kaikkea kerrottu, mutta 1980-luvulla kuulimme UFO-Sverigen käyttävän samaa tietokonefirmaa kuin Ruotsin armeija uforaporttien siirtämiseksi data- arkistoon. Niinpä ruotsalaisilla on nyt yksi maailman parhaita digitaalisessa muodossa oleva ufoarkisto, jossa on yli 16 000 ufotapausta. Ehkä vastaavasta ufojen data-arkistointityöstä olisi voitu sopia meilläkin jo 1970-luvulla tietokoneasiantuntija Timo Pyhälän ja kenraali Kannisen ufoneuvotteluissa. Vai oliko Timolla liian pitkä tukka?

Yksi suomalaisen ufotutkimuksen mysteerioista on, että vaikka Suomen Ufotutkijoiden hallituksessa on lähes aina ollut tietokonealan ammattilaisia, data-arkistointi on edennyt etanan vauhtia. Ruotsalaisten 16 000 raportin sijasta meillä on saatu aikaan vain noin 3000 ufotapauksen digiarkisto. Vapaamuotoisina raportteina Suomestakin löytyy lähes 10 000 ufotapausta.

Nyt olisi parhaat mahdollisuudet kuroa ruotsalaisten ero umpeen. Käydessäni vuonna 2006 ihailemassa uforaporttiarkistoa UFO-Sverigen puheenjohtajan Clas Svahnin luona (jonka äiti on suomalainen), Clas ehdotti yhteispohjoismaista ufoarkistoa. Mutta pahoin pelkään, että SUT:n nykyisten ihmissuhdesotkujen keskellä tämäkin tilaisuus onnistutaan hässimään. Kun viimeksi ehdotin yhteistä projektia – jossa suomalaiset olisivat lähes täysin saavana osapuolena – sain vastaani torjuntaa. Ja eräs it-ekspertti vanhaan tyyliin tarttui detaljeihin: "Svedujen käyttämä Excel on aivan liian avuton systeemi uforekisterille." Happamia, sanoi kettu pihlajanmarjoista.

U85

Julkistaessaan yhteydenottojaan rajavartiostoon Matias Päätalo kertoi myös mielenkiintoisen ufotapauksen. Se oli tapahtunut vuonna 1973 Oulun Hiukkavaaran kasarmialueella, Pohjan Prikaatin tarkoin vartioidulla asevarikolla. Juuri tuossa vaiheessa olin muuttanut Helsinkiin, enkä ollut seurannut tämän ufohavainnon tutkimuksia.

Asevarikon aidatun alueen päälle oli ilmestynyt ufo, selvästi tekninen laite, jossa oli nähty erivärisiä valoja. Pitkulaista kohdetta ei silminnäkijöiden mukaan voinut sekoittaa mihinkään tunnettuihin lentolaitteisiin. Havainnontekijöinä oli viisi vartiomiestä.

Sattumalta kasarmialueella oli ufotutkija **Toivo Salonen**, joka oli suorittamassa varusmiespalvelustaan. Hän oli käynyt RUK:n (Reserviupseerikoulun) ja oli palannut Pohjan prikaatiin kouluttajaksi. Toivo ryhtyi tutkimaan ufotapausta, eivätkä esimiehet sitä estäneet. Toivo oli juuri aloittanut ufoharrastuksen, ja oli osaltaan käynnistämässä Suomen Ufotutkijat -järjestöä. Toivo Salonen laati Oulun asevarikon tapauksesta seikkaperäisen raportin. Mitään normaalia selitystä ei Hiukkavaaran ufolle ole löytynyt.

Kun Oulun Ufokerhosta Pohjois-Suomen Ufotutkimukseksi muuttunut paikallisjärjestö tarjosi ufotutkimusapua armeijalle jatkossakin, Pohjan prikaatista ilmoitettiin suoraviivaisesti, että he kyllä itse hoitavat outojen ilmiöiden tutkimisen. Lisäksi ufotutkijoille korostettiin, että havainto oli tehty asevarikolla, jonne siviileiltä oli pääsy kielletty.

U86

Siitä huolimatta, ettei varsinaista ufotutkimusyhteistyötä puolustusvoimien kanssa ole Suomessa syntynytkään (ainakaan avoimesti), Suomen Ufotutkijat on saanut kymmeniä ufohavaintoilmoituksia armeijan alueilta. Ne ovat tulleet yleensä varusmiehiltä tai armeijan kouluttajilta, joilla on ollut rohkeutta kertoa armeijan ufohavainnoista.

Esimerkki tällaisesta – tosin 18 vuoden viiveellä – on varusmies **Veikko Luoman** raportoima ufohavainto samalta Oulun Hiukkavaaran varuskunta-alueelta, jossa myös edellinen ufohavainto oli tehty. Luoma oli ollut marraskuussa 1981 puolenyön aikaan vartiossa varusmiestoverinsa kanssa, kun he olivat nähneet lautasmaisen, vaalean harmaan ufon. Sen halkaisija oli ollut 5–7 m, ja etäisyys lähimmillään 30–40 m, 20–30 metrin korkeudella maanpinnasta. Ufo oli lentänyt hitaasti, vain kävelyvauhdilla heidän ohitseen, täysin äänettömästi. Kiekon reunassa näkyivät himmeät valot, ja kahdesti siitä suuntautui maahan valokiila. Havainto kesti noin minuutin, jonka ajan tarkkailijoilla oli ollut lamaantunut olo. Tapaus teki nuoreen mieheen lähtemättömän vaikutuksen: vielä vuonna 1999 hän päätti ottaa yhteyden ufotutkijaan ja muisti yksityiskohdat tarkkaan. Tosin vartijatoverinsa nimen hän oli ehtinyt unohtaa.

Kyseessä oli keskimääräistä vakuuttavampi ufohavainto: havaitsijoita oli kaksi ja vartiointitehtävän vuoksi heillä oli aistit valppaina. Ufon muoto oli tyypillisen kiekkomainen, samoin tyypillistä olivat valot kiekon reunalla sekä erityisesti valokiila, joka kahdesti suuntautui maahan. Myös ufon läheisyys ja äänettömyys sekä havainnontekijöiden lamaantunut olo olivat yksityiskohtia, jotka ovat toistuneet tuhansissa ufohavainnoissa eri puolilla maailmaa.

Seuraavana vuonna 1974 minäkin olin jo asettunut pääkaupunkiseudun kuvioihin, sekä avioliitossani Maijan kanssa että työssäni Helsingin rakennusvirastossa. Vapaa-ajan viettokin alkoi sujua Parapsykologinen seura henkisenä tukipisteenäni. Liityin Suomen Ufotutkijoihin, pääsin hallitukseen ja minut valittiin sihteeriksi. Myös Toivo Salonen oli yhdistyksen hallituksessa, mutta ei koskaan ottanut puheeksi johtamiaan armeijan ufotutkimuksia. Ehkä hänkin katsoi olevansa tapauksesta vaitiolovelvollinen.

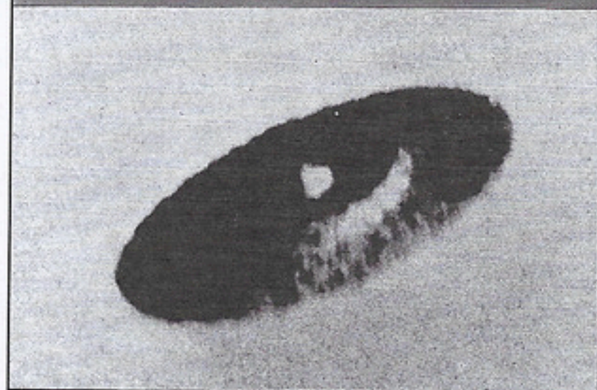
U87

Toivo Salonen kertoi kyllä henkilökohtaisesta ufostaan, jonka hän oli nähnyt Lapissa. Ufo oli ollut selkeä kiekko, jota Toivo oli tuijottanut muutaman sadan metrin päästä. Muistan vielä, kuinka Topi istuessamme saunassa muisteli tunnelmaa, jonka vieras lentoalus hänessä herätti.

”Kun oivalsin, että kyseessä todella oli jotakin täysin vierasta ja ennen kokematonta, siitä tuli outo tunnelma. Sitä ei voi kuvitella, se pitää itse kokea...”

UAKP88–90

Monet ufoihin, rajatietoon ja henkiseen kehitykseen liittyvät prosessit ovat vuosikymmeniä kestäviä. Näin kävi myös edeltäjäni, Suomen Ufotutkijoiden ensimmäisen sihteerin **Ola Ketolan** suhteen. Hän oli niitä Tapani Kuninkaan armeijakavereita, joihin ufokiinnostus oli tarttunut. Yhden kauden jälkeen hän oli jättänyt sihteerin tehtävät. Olin hänestä

Artur Berletin ufokirjan "Avaruuslaivalla planeetalta planeetalle" suomensivat ufotutkijat Ola Ketola ja Gösta Malm. Jälkeen päin väitettiin, että kirja olikin ufokirjaksi naamioitu poliittinen ohjelma, jota diktatuurihallitus ei olisi muuten sallinut julkaista.

erityisen kiinnostunut, koska ei ole tavallista, että ufot tai yleensä rajatieto kiinnostaa arkkitehtipiirejä. Ola oli sisustusarkkitehti, minä arkkitehti.

Kukaan ei tiennyt, minne Ketola oli lähtenyt. Hän oli kyllä ollut aivan vakaumuksellinen ufomies: yhdessä ufotutkijaveteraanin, Suomessa asuvan ruotsalaissyntyisen toimittajan Gösta Malmin kanssa Ola oli suomentanut **Artur Berletin** ufokirjan *Avaruuslaivalla planeetalta planeetalle* (Jaanes 1973).[10]

Kirjan ilmestyttyä en pitänyt sitä kovin vakuuttavana kuvauksena vieraalta planeetalta. Sitten luinkin tulkinnan, jonka mukaan teos kuvasi eteläamerikkalaisen yhteiskunnan kumouksellisia tavoitteita, mutta välttyäkseen diktaattoreiden sensuurilta kirjailija oli naamioinut poliittisen ohjelman viestiksi vieraalta planeetalta.

Vasta 20 vuotta myöhemmin tapasin hänet uudestaan. Akateemisen kirjakaupan Aalto-kahvilassa keski-ikäinen herrasmies esitteli itsensä Ola Ketolaksi. Kun kysyin, miksi hän oli jättänyt Suomen Ufotutkijat, vastaus oli selkeä: "En ollut enää kiinnostunut olemaan mukana ufotutkijoiden toiminnassa. Enemmän olin kiinnostunut ufokontakteista ja niihin liittyvästä kanavoinnista."

Ola Ketola oli työurallaan laajentanut ammattiaan, ja oli suunnitellut suuren joukon kerrostaloja. Rakennusalan lama oli kuitenkin radikaalisti vähentänyt alan työtilaisuuksia. Nyt Ola Ketola sai elantonsa tekemällä sisustussuunnittelua ja tuomalla ulkomailta autojen pienoismalleja keräilijöille. Elämme värikkäällä planeetalla.

Olen tavannut Olan muutamia kertoja viime vuosien aikana Akateemisen kirjakaupan Aalto-kahvilassa, hänen kantapaikassaan. Viimeksi tapasin Ola Ketolan muutama vuosi sitten, poikkeuksellisesti merenrantatiellä Espoossa. Kauan emme ehtineet jutella. Hän pysäytti polkupyöränsä, juttelimme jonkin aikaa ennen kuin jatkoimme matkaamme.

Olan mielestä elämme hyvin ratkaisevia aikoja ja on tärkeää miten käytämme nämä jäljellä olevat vuodet ennen suurten muutosten alkua mahdollisesti jo vuonna 2012. On mahdollista, että uusi maailmanopettaja Maitreya astuu näihin aikoihin jollain lailla julkisuuteen. Tuon kohtaamisen jälkeen en ole tavannut Ola Ketolaa.

Olen mietiskellyt usein hänen lennokkaita ajatuksiaan. Mielipiteillään hän ei välttämättä tarkoittanut fyysistä Jeesusta, vaan teosofien ym. hen-

gen miesten tavoin Kristusta. Kun vapaudumme itsekkäästä egosta, korkeampi minä eli Kristus-tietoisuus täyttää meidät, ja alkaa uusi kultainen aikakausi.

Ufotutkimusteni historiaa

Merivartioston ufovideoiden yhteydessä Suomen Ufotutkijoissa alkoivat häiriöt. Nyt (2013) niitä on kestänyt lähes kymmenen vuotta ja edelleen niiden todellinen alkuperä on minulle mysteerio. Ovatko asialla ns. negatiiviset vastavoimat vai CIA? FSB vai SUPO – kenties Illuminati? Viimeksi mainittuun kun ei tarvita edes todisteita...

Täytyy tosin myöntää, että koko osallistumiseni ufotutkimuksiin – niin innokkaasti kuin olen ufojen perässä uurastanutkin kaikki nämä 45 vuotta – on minulle mysteerio. Kun syksyllä 1968 kutsu kävi Kaleva-lehdessä Oulussa, yli 80 000 asukkaan kaupungissa minä olin yksi viidestä, joka ilmestyi paikalle perustamaan Oulun Ufokerhoa. Konkreettisesti se paikka oli kaupungin edustalla sijaitseva Pikisaari, perinteinen purjelaivojen rakennustelakka. Kokoonnuimme entisessä villatehtaan tiilitalossa, jossa nyt toimi Unionin öljy-yhtiö. Sen palveluksessa oli insinööri **Elis Grahn**, johtaja ja ufomies. Hänet tapasin viimeksi Tansanian Dar es Salaamissa, valloittamassa maailmaa, kuten minäkin. Hän oli myymässä suomalaisia Metran generaattoreita Afrikkaan.

Todellista syytä poikkeukselliseen ufoinnostukseeni en tiedä vieläkään.

Teit isäin astumaa... Kielitaitoinen tyttäreni, taiteen maisteri Sinivuokko Koivula-Mbemba toimi Nick Popen tulkkina ufoseminaarissa 2011. Kasvatus on onnistunut, jos lapsesta tulee vanhempiaan parempi.

Kesken Iso-Syötteen kiivainta ufokuumetta (Pudasjärven–Kuusamon ufoaalto 1969–71) ja tenttikauttani Maija-niminen ufoharrastaja ohjasi minut opiskelijoiden hiihtoleirille Lappiin. Kavutessamme Kumputunturin rinnettä lausuin maagisen sanan "UFO" – ja niin oli tulevaisuuden suuntani vuosikymmeniksi viitoitettu. Lapista palailimme Iso-Syötteen ufomaisemiin ja lopulta yhdessä Helsinkiin. Yhteiselämää jatkui 25 vuotta, Afrikan kautta kaartaen – sen parhaana hedelmänä tytär **Sinivuokko**.

Vuonna 1973 Tapani Kuningas kumppaneineen oli käynnistänyt valtakunnallisen Suomen Ufotutkijat ry:n. Välillä toiminnassa oli hiljaisia vuosia, ja aktiivisia ufotutkijoita oli vaikea saada edes järjestön hallitukseen. Ufot pitivät kuitenkin esiintymisellään huolen, että ufotutkimus jatkui vuodesta toiseen. Ufohavaintojen vuosittainen määrä on Suomessa vaihdellut 50–350.

1970-luvun alkuvuodet käytin ufoilun ohella aihepiirin syventämiseen parapsykologian, rajatiedon ja henkisen kehityksen piireissä ja sfääreissä. Olin jo hetken jättämässä yliopisto-opintoja kesken: miksi sinnitellä kaavamaisia akateemisia opintoja, kun muu elämä mysteerioineen oli värikkäämpää ja ainakin sisällöltään rikkaampaa?

Onneksi en antanut periksi. Arkkitehtuurista sain keinon hankkia kohtuullisen toimeentulon luovalla ja muita palvelevalla tavalla. Samalla sain keinon tarvittaessa naamioida ufotutkijan ja hengenmiehen roolini kunniallisen ammattilaisen ja virkamiehen kaapuun. Onneksi tein kaikkea muutakin – kaikkea mikä on kiinnostanut tai tuntunut tärkeältä – ja nyt kaapuja ja rooleja ja lenkkiasuja löytyy miltei joka lähtöön. Näkyisikö siinä myös kosminen kosketus?

On aikamoinen taikatemppu, että ahdistuneesta ja sulkeutuneesta lestadiolaisnuoresta kehittyi vasemmistolainen partaradikaali ja siitä lopulta kuoriutui onnellinen luomuihminen, ekoarkkitehti ja planeetan pelastaja... Eikä tarvitse edes hävetä.

Sitä paitsi tällä planeetalla tarvitaan rahaa itselle ja tiloja ihmisille.

Ilman rahaa voi tulla toimeen vain viidakossa tai vierailla planeetoilla – kuten ystäväni, insinööri Vlado Kapetanovich kertoi tavatessani hänet ufomatkoillani Perussa (1987, 1995 ja 1997). Hän väitti seurustelleensa Andeilla ihmisen kaltaisten olentojen kanssa, joiden Apu-nimisellä kotiplaneetalla elettiin ilman rahaa.

Lähdeviitteet

1) Päätalo
2) UR 15–16, 2009
3) UR1, 1994
4) Kuure, Kyröläinen, Nyman, Piironen 1993
5) Sprinkle 1999
6) UR13, 2006
7) UR12, 2005
8) UR12, 2005
9) Lindgren
10) Berlet 1973

Tapani Koivula

VIESTEJÄ

kirja kosmisesta yhteydestä ja henkisestä kehityksestä

Kirjani "Ufojen kosminen viesti" oli 500 sivun järkäle ja siksi vajaat 100-sivuinen "Viestejä" sopi paremmin kiireisille meneville miehille. Se oli romaani ufokontakteista ja pohjautui useiden kontaktihenkilöiden kokemuksille ja avaruusviesteille. Pientä sekaannusta on ollut siitä, että kirja on romaani, eikä kuvaa sanasta sanaan omia kokemuksiani – en siis itse ole ollut pakkohoidossa mielisairaalassa, kuten eräät ystäväni...

UFOS

AND PARANORMAL PHENOME

ENCOUNTER OF THE FIFTH KIN

BLOODCUR
UFO SENSA

A television series to shock the world, "UFO
Phenomena" is unique in scope. Producer J
expanded the theme of UFOs and alien c
realms of parapsychology and the deepe

The episodes in the series include
Fifth Kind 1-2," "Message From A
and "The Mystery o

The series is packed with sensa
underlying theme is the startling asse
out history UFOs and creatures fro
have decisively influenced the develop

Grann does not seek answers to the myst
mind and the universe merely from one
is interdisciplinary, augmenting scien
intuitive visions. People with experience
normal phenomena are placed bef
representatives of science and relig
startling hypotheses and deductions that w

Extraterrestrials are about to reveal th
development of mankind. Their discl
foundations of science, h

Our globe has been a laboratory for creature
have abducted hundreds of young women betw
and 30 for crossbreeding with extraterrestrials. Abo
captive women have seen h

The KGB has released many of its secret reports to rese
Vietnam war a UFO destroyed three Soviet army mis
almost 200 soldiers. The series also features top secret
space in which cosmonauts describe their en

"UFOs and Paranormal Phenomena" probes such pa
as telepathy, precognition, out-of-the-body exp
reincarnation, automatic writing, near-death-experie
gho

Appearing in the series are leading American, Ru
researchers, people whose profession is the investi
paranormal enigmas. These experts reveal the findings of
and their shattering visions of the future. Eyewitnesses and
UFOs recount their own a

UFOS AND PARANORMAL PHENOMENA

A chilling series for television in four 60' parts:
1. Encounter of the Fifth Kind, part I
2. Encounter of the Fifth Kind, part II
3. Message from Another Dimension
4. The Mystery of Life and Death, part I-II

EBE "Oscar" winner
JUHAN AF GRANN'S
latest UFO
sensation

"UFOS AND PARANO
PHENOMENA" IS A SERI
SHOCK THE WO

GUEST SPEAKERS

WENDELLE C. STEVENS, USA - STEVEN M. GREER, USA - DERREL SIMS, USA - ALEXANDER COLLIER, USA - CHARLES HICKSON, USA - PERCY GALLOWAY, USA - JONATHAN KLI
MICHAEL LINDEMAN, USA - DONALD M. WARE, USA - ROBYN QUAIL, USA - LEAH A. HALEY, USA - KATHY DAVIS, USA - STANTON T. FRIEDMAN, CANADA - A J GEVAERD, BR
GEORGE WINGFIELD, UNITED KINGDOM - SUE ROWLANDS, UNITED KINGDOM - PAVEL POPOVITS, RUSSIA - VLADIMIR G. AJAJA, RUSSIA - MIHAIL S. JELTSIN, RUSSIA - Y
GERASIMOV, RUSSIA - ALEXANDER KUSOVKIN, RUSSIA - VLADIMIR SHERNOV, RUSSIA - GENNADI KROHOLJEV, RUSSIA - ANDREY G. LEE, RUSSIA - VLADIMIR N. VOLCHENKO,
VLADIMIR TIURIN-AVINSKY, RUSSIA - ERNST SENKOWSKI, GERMANY - WERNER SCHRIEBELER, GERMANY - WOLFGANG EISENBEISS, GERMANY - ALEX SCHNEIDER, SWITZE
HANS NAEGEL-OSJORD, SWITZERLAND - MIRJAM DE BOEHME, SWEDEN - OLAVI NORONEN, FINLAND - BEY HENG, FINLAND - TAPIO ÄYRÄVÄINEN, FINLAND - AHTI J. KAR
FINLAND - KALEVI RIIKONEN, FINLAND - OSKAR REPONEN, FINLAND - EKKU MATTILA, FINLAND - VILHO RAATIKAINEN, FINLAND - ANNE PAJULUOMA, FINLAND - HELENA JA
FINLAND - TARJA KATISKA, FINLAND - LIISA RIIKONEN, FINLAND - AULIKKI PLAAMI, FINLAND - RAUNI-LEENA LUUKANEN, FINLAND

PRODUCED BY JUHAN AF GRANN, ASSOCIATE PRODUCERS JORMA SAIRANEN, TAUNO ÄIJÄLÄ, MARITA RAINBIRD, MTV3 FINLAND, MARIANNE MÖLLER, FFF FINLAND

GRANN PRODUCTION LTD
BOX 30, FIN-02141 ESPOO, FINLAND
TEL. +358 0 455 3094, FAX. +358 0 455 3070

GRANN TV FILM VIDEO PRODUCTION LTD

MATERIAL: BETACAM SP +

WSOY

Tapani Koivula

UFOJEN KOSMINEN VIESTI

5 Kosminen tietoisku: ufokirjaa seurasi tv-sarja

Kun ufoaalto Suomessa oli 1980-luvun lopulla vaisuimmillaan, jostakin alkoi puhaltaa uusia kosmisia tuulia.

Kirjani *Ufojen kosminen viesti*[1] vaiheet olivat niin merkillisiä, että aloin vähitellen epäillä avaruusolentojen olevan hankkeen takana. Olin toki vuosikymmenien ajan haaveillut ufokirjan kirjoittamisesta. Kun WSOY:n toimittaja Ritva Alku tuli minua vastaan Helsingin rautatieasemalla 1986, olin valmis.

Olin lähdössä melkoisessa kiireessä Tampereelle Suomen Ufotutkijoiden hallituksen kokoukseen. Kävelin kohti yhtä rautatieaseman kymmenistä lasiovista ehtiäkseni pikajunaan. Ovi-ikkunan läpi havaitsin tutun naishenkilön lähestyvän samaa ovea laiturien suunnasta. Tunnistin hänet WSOY:n toimittajaksi, joka oli edellisenä päivänä Ultra-päivillä Vierumäellä ollut myymässä kustantajansa rajatiedon kirjoja. Ajattelin tervehtiä häntä, kun ovi avautuisi.

Näin tein. "Hei", sanoin, "olimme eilen samassa seminaarissa Vierumäellä." Nainen ei tunnistanut minua. Olin pistäytynyt hänen myyntipöytänsä äärellä ilman lähempiä keskusteluja. Saman tien selitin kiirettäni: "Olen menossa Ufotutkijoiden hallituksen kokoukseen Tampereelle."

Naisen kasvot kirkastuivat hetkessä. "Sepä mielenkiintoista! Olen kaksi vuotta etsinyt ihmistä, joka kirjoittaisi ufoista kirjan." Totesin, osittain leikkimielellä: "Minähän voisin sen tehdä. Olen vuosikausia kirjoitellut aiheesta."

Pikaisesti vaihdoimme yhteystietoja, ja sovimme tapaamisesta lähipäivinä. Hän ehti vielä kertoa syyn asemalla käyntiinsä: "Odottelen, jos poikani tulisi junalla Lapista. On ollut kaverinsa kanssa retkeilemässä ..."

Juuri ennen junaan nousua ehdin nähdä, kuinka Ritva Alku hymyili viereisellä asemalaiturilla kahden nuorenmiehen seurassa.

U91

Noin kuukautta myöhemmin, elokuussa 1986, Tapani Kuningas soitteli minulle. "Ehtisitkö käydä haastattelemassa pariskuntaa, joka näki mielenkiintoisen ufon kesämökillään Suomenniemellä?" Ufotutkijana olin tietysti valmis kuin partiopoika, varsinkin koska ufonnäkijät asuivat pääkaupunkiseudulla, Vantaalla.

Kyseessä oli sähköteknikko **Kalle Koivunen**, joka vaimonsa kanssa oli ollut kesällä menossa veneellä mökkisaareensa. He olivat kiinnittäneet huomiota valopisteeseen, joka liikkui järvenrannassa metsän yläpuolella. Yhtäkkiä se muutti suuntaa ja parissa sekunnissa siirtyi heidän yläpuolelleen. Molemmat pelästyivät, mutta mies halusi kohteesta valokuvan. Koska oli airoissa, hän pyysi vaimoaan nostamaan kameran veneen pohjalta. Vaimo oli sen verran paniikissa, että ei tarttunut kameraan, vaan halusi päästä mahdollisimman nopeasti mökkirantaan. Rannassa mies sieppasi kameran ja yritti ottaa kohteesta valokuvaa. Järjestelmäkamera ei jostakin syystä toiminut. Muutaman yrityksen jälkeen hän lopulta onnistui.

Jonkin aikaa leijailtuaan Koivusten kesämökin yläpuolella ufo katosi taivaalle. Kun ensi kertaa tapasin Koivusen, hän vaikutti todella luotettavalta sähköalan ammattilaiselta. Kuvat eivät olleet vielä valmistuneet. Kohtasimme muutamaa päivää myöhemmin Koivusen autossa, jolloin kuvat olivat hänellä kehitettyinä. Diakuvat olivat kehystämättöminä läpinäkyvissä muovitaskuissa.

Koivunen ehti kertoa, että samalla filmillä oli tavallisia, aiemmin otettuja kuvia. Kun nostin dialiuskat tuulilasia kohti, en ollut uskoa silmiäni. Näin ufokuvat keskellä liuskoja: valovanoja, joita syntyy kun valoisa kohde lentää kuva-alan poikki. Mutta ennen niitä, normaalikuvissa, juuri selkeimmän ufokuvan yläpuolella oli kuva, jossa Ritva Alku hymyili poikansa ja tämän kaverin kanssa Helsingin rautatieasemalla… Pari minuuttia sen jälkeen, kun olimme sopineet ufokirjan kirjoittamisesta!

Ns. normaaliselitys tälle sattumalle oli, että tulevien ufonnäkijöiden poika oli juuri se Ritva Alkun pojan **Pasin** kaveri, joka oli palaamassa yhteiseltä Lapin retkeltä. Kalle Koivunen oli kuvaamassa poikia asemalla. Alkut ja Koivuset asuivat Vantaalla naapureina.

Tämän ufokertomuksen ehdin saada *Ufojen kosminen viesti* -kirjaani juuri ennen sen painoon menoa (s. 180–182). Kirjan kuvaliitteessä on myös Koivusten ufovalokuva.

Ufojen kosmisessa viestissä käytän Koivusista keksittyä nimeä Kuusinen, koska en ehtinyt kysyä, halusivatko he esiintyä kirjassa omilla nimillään. Siihen he olisivat suostuneet, ja kun he myöhemmin esiintyivät Grannin tv-ohjelmassa *Vieraita taivaalta*, heistä käytettiin oikeita nimiä.

Koska Kalle Koivunen halusi kokemuksensa jälkeen tietää kaiken ufoista, autoin häntä siinä tutustuttamalla hänet ufojen näkijöihin ja kokijoihin. Vielä silloin oli hieman liikaa, kun kutsuin Kallen ja kontaktihenkilön, **Paavo Lanton** kotiini. Kun Paavo alkoi kertoa kosmisesta Urantia-kirjasta ja siihen sisältyvästä Jeesuksen elämäkerrasta, Kalle kommentoi: "Minä en oikein noista Jeesus-jutuista välitä…" Kaikella ja kaikilla rajansa.

Ihanteellista yhteistyötä kirjanteossa

Kohtaamisemme jälkeen käynnistyi ufokirjan suunnittelu tiiviissä yhteistyössä Ritva Alkun kanssa. Hän luotti täydellisesti asiantuntemukseeni ufojen suhteen, ja minulla oli myös vapaus kirjoittaa kaiken mitä ufoista tiesin.

Vielä yksi kosminen kosketus tarvittiin, ennen kuin ufokirjan julkaiseminen varmistui. Helsingin kouluviraston arkkitehtina hoitelin mm. koulutilojen vuokra-asioita (tosin vain harvoin). Itähelsinkiläinen musiikkiopisto oli anonut tiloja toimintaansa ja sovin puhelimessa opiston hallituksen puheenjohtajan kanssa palaverista kouluvirastossa Olympiastadionin Eteläkaarteessa.

Ennen palaveria satuin kävelemään viraston käytävällä, kun kiinnitin huomiota pitkään mieshenkilöön, joka oli nousemassa autostaan virastomme parkkipaikalla. Hänessä oli kaikki pitkää: pitkä tumma syystakki ja kirkkaan punainen pitkä kaulahuivi, jollainen asu ei ollut tavallinen byrokraateilla. Pian osoittautui, että juuri hänen kanssaan olin sopinut palaverin virastomme ruokalaan. Käteltyämme viittasin tiskille ja totesin ystävällisesti, mutta rutiininomaisesti: "Tuolta saa kahvia omakustannushintaan." Kävimme paperit lävitse, ja musiikkiopiston vuokrausasia näytti olevan koululautakunnan vahvistusta vaille selvä.

Kun vieraani oli poistunut, talouspäällikkömme **Harri Pirkkalainen** kysyi minulta käytävällä: "Tiesitkö, kenen kanssa pidit palaveria?" Enpä osannut vastata muuta kuin mikä oli ollut palaverimme aiheena. Tyypillinen virne suupielessään Harri totesi: "Sattui olemaan WSOY:n uusi pääjohtaja **Antero Siljola**."

Parin viikon päästä kuulin, että Siljola oli johtanut WSOY:n kokousta, jossa oli päätetty uusista kirjoista. *Ufojen kosminen viesti* oli ollut hyväksyttyjen joukossa.

On mahdoton tietää, millaiset ajatukset ja tekijät vaikuttivat ufokirjan hyväksymiseen. Kokoukseen osallistui myös faktakirjaosaston päällikkö **Kalevi Nurmio**, jonka vaimo **Leila** ❋ – Ritvan Alkun lähin esimies – oli vain muutama kuukausi aiemmin kuollut auto-onnettomuudessa miehensä istuessa vieressä... Leilalla oli ollut avoin suhde rajatiedon asioihin, mutta miehen käsityksistä ei ollut tietoa. Jossakin kirjani suunnitteluvaiheessa Ritva, joka myös oli parapsyykkisesti herkkä, kertoi nähneensä Leilan hahmon kustannusyhtiön tiloissa.

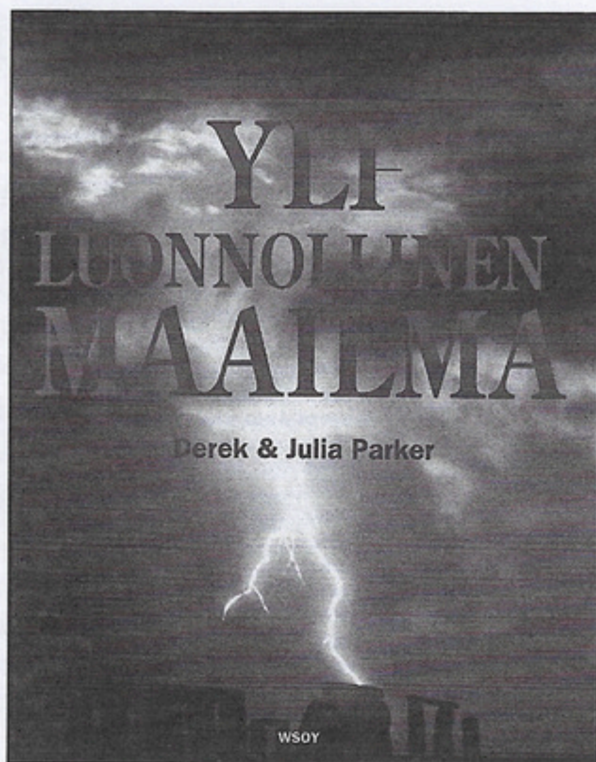
Pääjohtaja Siljolan tapasin myöhemmin monissa kustannusyhtiön kirjailijatapaamisissa. Samalla selvisi, että hän johti musiikkiopiston hallitusta, koska oli entinen oopperalaulaja.

Kirjani tekeminen eteni juohevasti. Ritva Alku luki käsikirjoitusluonnoksiani äidinkieltä yliopistossa opiskelleena, ja myös kokeneena toimittajana, kannustaen ja kommentoiden.

Harva kirjailija on saanut yhtä kokonaisvaltaisesti osallistua kirjansa tekoon kuin minä. Kirjoitin tekstin, tein luonnoksen kansikuvasta, valitsin kuvat valokuvaliitteeseen, tein piirroksia, kävin lähes päivittäin neuvotteluja Ritvan kanssa WSOY:n tiloissa Bulevardilla, keskustelimme fonteista ja taitosta. Tietysti arkkitehdin työni hoidin kunnolla ja kunnialla ja kirjan tekeminen painottui iltaan ja yön tunteihin. Kirjaprosessin huipentumana matkustin Juvalle WSOY:n kirjapainoon seuraamaan kirjani lopullista synnytystä painokoneen liukuhihnalta.

Kirjanpainajat olivat silmin nähden ilahtuneita, kun kerrankin myös kirjailija vaivautui seuraamaan painotyötä.

Sain tutustua harvinaisen perusteellisesti WSOY:n toimintaan. Lisäksi Ritva antoi minulle arvioitaviksi toimitukseen saapuneita rajatiedon käsikirjoituksia. Ufokirjan jatkeena suomensin **Derek** ja **Julia Parkerin** hienosti kuvitetun rajatietokirjan *Yliluonnollinen maailma* (WSOY 1991).[2] Ufokirjani ilmestymisen jälkeen osallistuin WSOY:n kirjailijatapaamisiin ja kävin esittelemässä kirjaani eri puolilla Suomea.

Toimittaja Ritva Alkun ansiosta yhteistyöni WSOY:n kanssa sujui aluksi niin hyvin, että sain myös Derek ja Julia Parkerin paranormaaleista ilmiöistä kertovan kuvateoksen "Atlas of the Supernatural" suomennettavakseni ("Yliluonnollinen maailma", WSOY 1991).

Valitettavasti *Ufojen kosmisen viestin* lupaavasti alkanut nousukiito lässähti Skepsiksen vuonna 1989 WSOY:lle myöntämään Huuhaa-palkintoon. Samoihin aikoihin WSOY julkaisi muitakin rajatietokirjoja, mm. teoksen astrologiasta[2], joten Huuhaa-palkinto ei ollut pelkästään minun ansiotani. Toisaalta samoihin aikoihin WSOY:ltä ilmestyi **Stephen Hawkingin** perusteos *Ajan lyhyt historia*" [3], jota tuskin pidetään yleisesti "huuhaa-kirjana", vaikka onkin hurjaa tekstiä. Siitä tulikin huomattavasti omaa kirjaani myydympi menestysteos.

Vaikka onkin skeptikko, Hawking pitää ulkoavaruuden elämää itsestään selvyytenä, vaikka ei ufoihin uskokaan. Viime aikoina hän on siirtynyt pelon puolelle, eikä välttämättä pidä avaruudesta mahdollisesti tulevia olentoja tervetulleina. Psykologisesti on mahdollista, että vaikeasti liikuntavammainen Hawking tuntee itsensä tavallistakin turvattomammaksi tuntemattoman edessä.

Auto-onnettomuudessa kuolleen Leila Nurmion ❋ seuraajaksi valittiin naistoimittaja, joka ei ymmärtänyt rajatiedon arvoa, vaan oli enemmän kiinnostunut keittokirjoista. Hän todennäköisesti oli se, joka ylireagoi WSOY:n saamaan Huuhaa-palkintoon.

Muutamaa vuotta myöhemmin otin häneen yhteyttä. Olin jo kirjoittanut pitkälle *Ufojen kosmisen viestin* jatko-osaa (tämä tässä, 25 vuotta myöhässä!). Ehdotin uutta ufokirjaa – Ufojen kosmisen viestin kakkososaa tai kolmatta laajennettua painosta. Väsyneellä äänellä naistoimittaja totesi:

"Voisihan sitä harkita, mutta mulla ei nyt ole ketään, joka sen tekisi..." Ilmeisesti hän "tekijällä" tarkoitti toimittajaa. Ritva Alku oli jäänyt eläkkeelle.

Jos merkittävät sattumat olisivat jääneet vain ufokirjani syntyvaiheisiin, olisin vielä voinut ne selittää pelkkinä sattumina. Mutta ufojen tietoiskuun kuului

kaksi muutakin osaa: maailmanlevitykseen yltävä tv-sarja sekä Suomea kiertävä ufonäyttely. Ehkä mukaan voisi vielä laskea Oulun Tietomaan ufonäyttelyn (1993) sekä sen yhteyteen järjestetyn kansainvälisen ufokonferenssin, joka oli ensimmäinen laatuaan Suomessa.

Ufoaiheinen tv-sarja Suomesta maailmalle

Suomen Ufotutkijoihin saapuneiden ufohavaintojen ilmoitusmäärässä ison poikkeuksen teki vuosi 1992, jolloin ensimmäinen tv-ohjelmamme *Vieraita taivaalta* sai kansan innostumaan. Tv-ohjelman lopussa oli Suomen Ufotutkijoiden yhteystiedot. Ei niin että ohjelman vaikutuksesta ufojen määrä olisi lisääntynyt, vaan suuren suosion saanut tv-ohjelma rohkaisi ihmisiä raportoimaan menneiden vuosien ufokokemuksistaan.

Tapani Kuningas organisoi tilapäisen ufokeskuksen Ultran toimitukseen Kuhmoisten Kylämälle. Ufotutkija, dipl.ins. Teuvo Laitinen keskittyi miltei kokopäivätoimisesti vastaanottamaan kansalaisten ufoilmoituksia. Noin tuhat ufohaastattelulomaketta postitettiin soittajille, ja Suomen Ufotutkijat saikin tuona vuonna ennätysmäärän ufohavaintoilmoituksia, lähes 400 kpl.

Teuvon työ "palkittiin". Työskenneltyäni viiden vuoden ajan Grannin apulaisena, käsikirjoittajana ja asiantuntijana, Teuvo jatkoi samassa roolissa toiset viisi vuotta – ennenaikaiseen kuolemaansa saakka.

Teuvo – rajatiedon ja kirjojen insinööri

Työskenneltyään VTT:ssä pitkään tietokone-eksperttinä Teuvo Laitinen jäi eläkkeelle, mutta jatkoi senkin jälkeen ufotutkijana, rajatiedon asiantuntijana, kirjoittajana ja suomentajana. Teuvo kirjoitti Ultraan vuosikymmenien ajan. Hänen tärkein ufoalan saavutuksensa oli kirja *100 ufoa Suomessa* yhdessä Tapani Kuninkaan ja kuvittaja Markku Löfmanin kanssa (Kirjayhtymä 1991).[4] Teuvo avusti myös minua *Yliluonnollinen maailma* -kirjan suomentamisessa. Teuvon viimeinen laaja kirjallinen työ oli osallistuminen *Ihmeiden oppikurssin* (Course in Miracles) suomentamiseen **Pirkko Pelkosen** apuna.[5]

Teuvon kuolema oli merkillinen tapahtumaketju. Hän oli eri syistä tullut siihen tulokseen, että oli mielestään elänyt jo riittävän kauan ja halusi pois mahdollisimman kivuttomalla tavalla. Hän tutki, mikä olisi sopiva sairaus rajan taakse siirtymiseen. Hän päätyi imusolmukesyöpään ja tahdon voimallaan pyrki saamaan sen elimistöönsä. Näin myös tapahtui, mutta elämänhalu palasi, ja raskaiden hoitojen kautta hän parani. Sitten sairaus uusiutui, eikä Teuvo enää ollut valmis rankkaan hoitoprosessiin.

Teuvon poislähtö oli suuri menetys, sillä viime vuosinaan hän saavutti henkisessä kehityksessään tasapainon insinöörin kriittisen täsmällisyyden ja pehmeän henkisyyden välillä. Se näkyi hienolla tavalla hänen viimeisissä artikkeleissaan, jollaisia Teuvon olisi suonut kirjoittavan vielä kymmenittäin.

Teuvo sai valmiin *Ihmeiden oppikurssi* -teoksen kuolinvuoteelleen Jorvin sai-

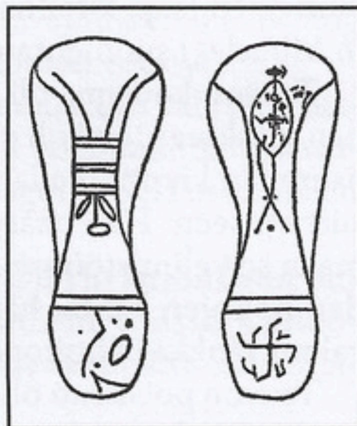

Ulkomailla Adamskilla oli paljon tukijoita, esim. Euroopassa monet kuninkaalliset olivat hänen ystäviään. Kuva Adamskin ensimmäiseltä Euroopan vierailulta toukokuussa 1959, jolloin hän tapasi mm. Hollannin kuningatar Julianan ja prinssi Bernhardin.

Yhteistyö Kaliforniassa USA:n ilmavoimien kanssa näytti alkaneen suotuisasti, kunnes George Adamski julkisti ottamiaan ufovalokuvia. Sen jälkeen ilmavoimat pyrki leimaamaan Adamskin huijariksi. Vasta Lou Zinsstagin ja Timothy Goodin teoksessa (1983) Adamski sai oikeutta toiminnalleen vilpittömänä, kansainvälisesti tunnettuna ufotutkijana.

Adamskin kohtaama avaruusolento ja tämän merkilliset kengänjäljet. Silminnäkijänä ollut George Hunt Williamson on kirjoissaan pyrkinyt selvittämään symbolien merkitystä.

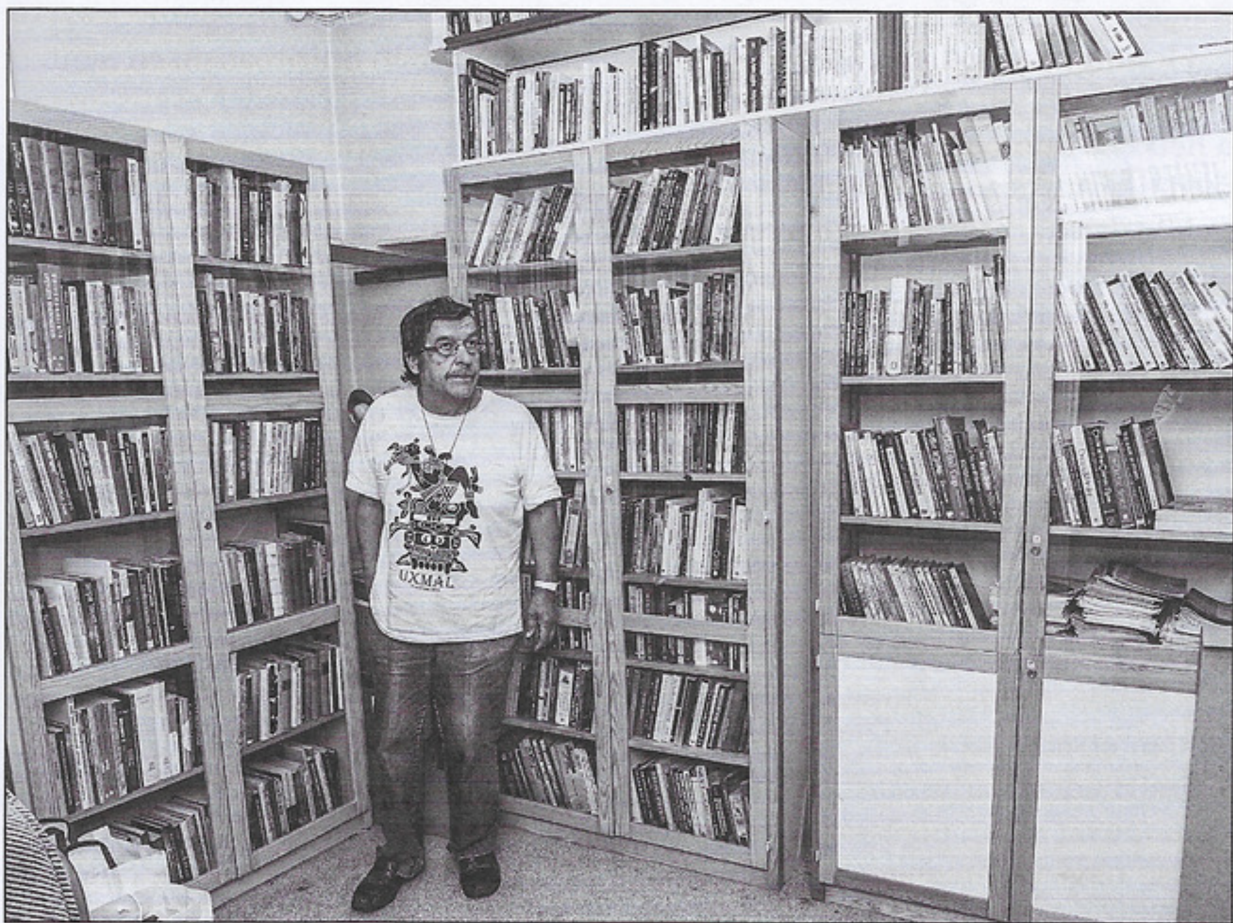
raalaan. Siellä kävin häntä katsomassa hänen parhaan ystävänsä, ufojen ym. rajatiedon aktivistin ja kokijan **Senja Rapelin** kanssa. Ihmeiden oppikurssista Teuvo totesi, että hän uskoi sen tulleen kanavointina itseltään Jeesukselta.

Tapasin Teuvo Laitisen ensimmäisen kerran vuonna 1987 ensimmäisellä Perun ufomatkallani, jolle myös Senja osallistui. Pääsimme heti asiaan Teuvon kanssa. Vieressäni Atlantin ylityslennolla istuneella Teuvolla oli matkalukemisinaan ufokirjallisuuden uusia helmiä, Lou Zinsstagin ja Timothy Goodin kirjoittama George Adamskin elämäkerta *George Adamski – The Untold Story* (1983).[6]

Parhaat ufo- ym. rajatiedon kirjakaupat ja kirjastot

Myöhemminkin ystävyytemme yksi keskeinen ulottuvuus oli pitää toisemme ajan tasalla uusien ufokirjojen suhteen. Suomessa oli ja on aniharvoja ufotutkijoita, jotka säännöllisesti seuraavat myös englanninkielistä ufokirjallisuutta. Eikä edes sellaisia kirjakauppoja, joista voisi ostaa englanninkielisiä rajatiedon kirjoja, ole Suomessa kuin muutama: Era Nova Helsingin Kasarminkadulla sekä Akateeminen ja Suomalainen kirjakauppa.

Nykyisin tilanne on parantunut internetin kautta, josta rajattoman perkaamattoman tekstitulvan lisäksi voi tilata kirjoja Amazon-kirjakaupasta – mutta sekin vaatii asiantuntemusta ja tottumusta operoida verkkoyhteyksien kautta.

Rajatiedon keskuksessa toimii Suomen laajin rajatiedon lainakirjasto. Avoinna toimistoaikaan.

Tänä päivänä on joitakin rajatiedon erikoiskirjakauppoja lähinnä Helsingissä. Era Novan ohella on kirjakauppa Aatma lähellä Kampin liikekeskusta. Lisäksi löytyy kirjoja rajatiedon firmojen Basam Booksin ja Minä Olen -yhtiön keskuksista, joissa on myös seminaari- ja kurssitiloja.

Ikävä, ettei Teuvon viimeinen tahto toteutunut hänen upean kirjastonsa suhteen. Hänellä oli kotonaan Espoon Olarissa yksi Suomen parhaita rajatiedon kirjastoja. Juuri ennen kuolemaansa hän toivoi, että kirjasto jaettaisiin sopuisasti Ultran ja hänen harvalukuisten ystäviensä kesken. Tätä Teuvo ei valitettavasti ehtinyt lisätä kirjalliseen testamenttiinsa. Muutamaa kaksoiskappaletta lukuun ottamatta kaikki kirjat siirtyivät Ultran tiloihin Kylämälle. Nyt ne ovat osa kirjastoa, joka on Suomen laajin rajatiedon kirjasto. Ongelmana on, etteivät kirjat keskellä Kuhmoisten metsiä ole rajatiedon harrastajien luettavissa.

Onneksi aivan viime aikoina on saatu kunnostetuksi Helsingissä sijaitseva (Uudenmaankatu 33) Rajatiedon Keskuksen kirjasto, joka todennäköisesti on maan toiseksi laajin rajatiedon kirjasto. Sinne on lahjoitettu mm. ParaNetin kirjasto. Se toimii myös lainakirjastona, mitä kovin harva tietää (käytettävissä toimistoaikana). Rajatiedon keskus on Suomen suosituin rajatiedon kokous- ja seminaaripaikka.

Muita rajatiedon kirjastoja löytyy Helsingin yliopiston uskontotieteen laitokselta, jonne on aikoinaan lahjoitettu mm. Suomen parapsykologisen seuran kirjasto. Asiantunteva tohtorimme **Leo Näreaho**, joka on tehnyt väitöskirjan itämaisen uskonnon ja reinkarnaation aihepiiristä[7], on toiminut siellä kirjastonhoitajana viime vuosina.

Helsingin Alppilassa (Alppitalossa) sijaitsee Suomen Spiritualistisen Seuran keskus, jonka yhteydessä on jäsenistölle avoin rajatiedon kirjasto. Keskus on tällä hetkellä Suomen aktiivisin henkisen kehityksen koulutuskeskus. Siellä järjestävät tilaisuuksiaan myös maan parhaat meediot.

Ufoalan parhaita kirjastoja on Tampereen Hervannasta löytyvä Suomen Ufotutkijoiden kirjasto, jonka yhteydessä on myös osa Ultran rajatietokirjastoa. Ufokirjoja lainataan Suomen Ufotutkijat ry:n jäsenille. Sen jälkeen parhaita ufo- ja rajatietokirjastoja saakin etsiä yksityisiltä alan asiantuntijoilta, kuten minulta ja Suomen Ufotutkijoiden entisiltä ja nykyisiltä puheenjohtajilta.

Jonkin verran rajatiedon myymälöistä löytyy myös käytettyjen rajatietokirjojen jälleenmyyntiä. Tämän alan innokkain aktivisti on **Timo Toikka**, joka on jo vuosikymmenien ajan kerännyt rajatietokirjoja ja myynyt niitä edullisesti alan tapahtumissa. Valitettavan usein rajatiedon veteraanien lähdettyä kosmisiin jatko-opintoihin asiaa ymmärtämättömät omaiset vievät ainutlaatuisetkin kirja-aarteet divareihin ja paperinkeräykseen.

Kirjasto- ja kirjakauppaverkosto ei ole toisarvoinen asia, sillä kirjat ovat totuuden etsinnässä a ja o. Kirjastot ja divarit ovat erityisen tärkeitä, koska suuri osa rajatiedon harrastajista on tyhjätaskuja. Monet totuudenetsijät ovat nuoria, tai luopuvat rahan perässä juoksemisesta henkiselle tielle lähdettyään.

Itse olen varsinainen kirjahamsteri ja yksi syy Inkooseen muuttamiseen oli saada lukemattomat kirjani vihdoin järjestykseen kirjahyllyihin. Olen koko ikäni ostanut kirjoja melko hyvällä omallatunnolla, koska mielestäni kirjat eivät ole

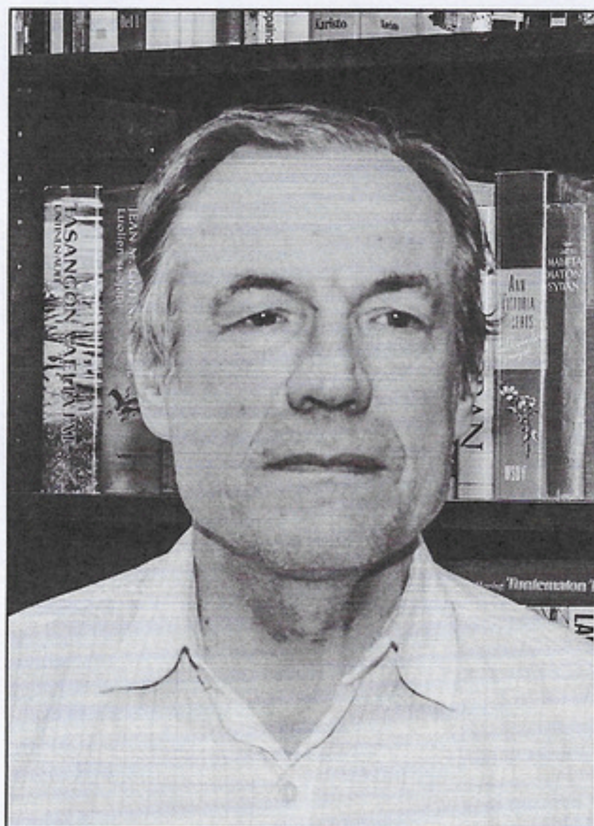
Timo Toikka on jo vuosien ajan pitänyt rajatiedon tapahtumissa käytettyjen kirjojen nurkkausta. Köyhien rajatiedon harrastajien palvelua parhaimmillaan.

pelkkää tavaraa, vaan myös henkistä pääomaa. Lisäksi olen aina harrastanut kirjojen lainaamista muille totuuden etsijöille.

Teuvo Laitinen oli rajatiedon kirjojen erikoisasiantuntija, mikä on hyvin harvinaista insinöörien ammattikunnassa. Itse olen arkkitehtina työskennellyt koko työurani insinöörien kanssa, ja tunnen ani harvoja rajatiedosta kiinnostuneita insinöörejä – en tosin montaa arkkitehtiakaan. Tekniikan ihmisten aivorakenne on keskittynyt niin älyllisiin, matemaattisiin ja taloudellisiin asioihin, ettei rajatiedon vapaa, ennakkoluuloton ja luova ajattelutapa useinkaan heille sovi.

Taas taiteilijoiden piirissä rajatieto on useimmiten arkipäivää. Vaikuttaa siltä, että taiteen ja rajatiedon käyttöalueet sijaitsevat aivoissa lähekkäin ja lomittain. Aikamoinen mysteerio minulle on se, että taiteellisina itseään pitävät arkkitehdit hyvin harvoin ovat kiinnostuneita rajatiedosta. Ehkäpä kova ja insinöörivaltainen rakennusala sekä rahaa ja valtaa palvova yhteiskunta turruttavat arkkitehtien herkät ominaisuudet.

Onneksi on poikkeuksia. Insinööri, joka paneutuu rajatietoon, tekee sen sitäkin perusteellisemmin, eikä unohda myöskään älyn käyttöä eikä johdonmukaista ja kriittistä ajattelua. Siitä Teuvo Laitinen oli erinomainen esimerkki.

Suomalaisen ufotutkimuksen kärkihahmoja ja työn sankareita: dipl.ins. Olavi Kiviniemi (vas.) (keskittynyt viime vuosina muihin paranormaaleihin ilmiöihin, kuten Gellerin lusikan taivutukseen ja poltergeist-ilmiöihin (kummittelu), ja arkkit.yo Sami Laitala (monipuolinen tietokonegraafikko, muusikko ja ufotutkija). Sami jäi ufokoukkuun, kun ilmestyi 1980-luvulla sivarina työhuoneeseeni Olympiastadionille.

Rajatiedon aktivisteista insinöörejä ovat tai ovat olleet mm. **T. K. Laakso, Atle Blomqvist, Helge Wasenius**, Matti Ollila, Olavi Kiviniemi (parapsykologisten seurojen johtohenkilöitä), Ahti Karivieri, **Urpo Häyrinen, Tapio Tammi**, Jukka Lantta, Paavo Lantto. Arkkitehteja ovat (itseni ohella) Bey Heng, **Gunnar Strömmer,** Liisa Kannisto, Maija Laitinen, **Jaakko Kaarala, Mikko Hormia, Jalo Aminoff, Matti Kuusela**[8], Sami Laitala, Ola Ketola, **Veli-Pekka Kiviharju** (valmiita tai alalla opiskelleita ja työskennelleitä).

Grannin tv-sarjan ansiosta Ultran toimitukseen kertyi ennätysmäärä ufohavaintoraportteja, jotka yhdessä ihmisten ufoinnostuksen kanssa vaikuttivat Suomen Ufotutkijoiden toiminnan aktivoitumisena. SUT:n hallitukseen nousi joukko uusia ufotutkijoita (mm. Tommi Ruuskanen, **Kari Välimaa** ja Tapio Äyräväinen), jotka puheenjohtaja Lasse Ahosen kanssa pistivät toimintaan uutta vauhtia.

Uusi hallitus uudisti järjestöä ja aloitti mm. vuosittaisen *Uforaportti*-kirjan julkaisemisen Lasse Ahosen ja Tapio Äyräväisen toimesta.[9] Aiemmin oli tyydytty Neljännesvuosi- ja vuosiraportteihin, jotka ilmestyivät monisteina. Toinen tärkeä uudistus oli jokavuotisten ufoseminaarien järjestäminen Lautsian lomakeskuksessa Hauholla.

Uuden hallituksen johtamistyyli oli välillä niin räväkkää, että jotkut muistelevat Ufotutkijoiden sen aikaista hallitusta "Salon mafiana". Useimmat eivät olleet tottuneet, että vapaata kansalaisjärjestöä johdettiin kuin liikeyritystä. 1990-luvun lopulla enemmistö vaati leppoisampaa tyyliä, ja parin vuoden "nikottelun" jälkeen järjestö jakautui kahtia. Jäätyään vähemmistöön toisinajattelijat (Äyräväinen, Ruuskanen, Välimaa, Ahonen, Timo Koskenniemi) muodostivat uuden UFO-Finland ry:n, joka korosti mm. ufotutkimuksen tieteellisyyttä.

Tässä vaiheessa Suomen Ufotutkijoiden hallituksessa enemmistön muodosti ryhmittymä, johon kuuluivat mm. Tapani Kuningas, Sami Laitala, Marko Kananen, **Heikki Virtanen** ja minä. Jos meidän johtama ryhmittymä olisi jäänyt vähemmistöön, olisin itse ruvennut puuhaamaan uutta järjestöä. Pidin erityisen tärkeänä, että ufotutkimuksessa otetaan huomioon myös parapsykologia ja kontaktitapaukset.

Myös Tapio Äyräväinen oli jonkin verran mukana Grannin ohjelman teossa. Hän oli mm. haastattelemassa Tapani Kuningasta Olkiluodon ydinvoimalan ufotapauksesta. Silloin vielä yhteistyömme sujui Äyräväisenkin kanssa. Tutustuimme paremmin Tapion haastateltua minua Salon paikallisradioon.

1990-luvun alkuvuodet olivat Suomen Ufotutkijoissa rauhanomaisen rinnakkaiselon ja ripeän kehityksen vuosia. Grannin ohjelmien suunnittelu ja kuvausmatkat veivät minulta lähes kaiken vapaa-ajan, joten oli helppo jättää järjestö silloisen hallituksen hoitoon.

Ufot ja ydinvoima

U92

Olkiluodon ydinvoimalan yläpuolella nähtiin 1980-luvulla ufo, jonka taltioivat myös turvakamerat. Kun tiedot alkoivat levitä, ydinvoimalan johto kielsi henkilökuntaa levittämästä tietoa irtisanomisen uhalla.

Itse kuulin tapauksesta ensimmäisen kerran nuorelta kontaktihenkilöltä **Veli-Jussi Virralta** ❋ 1980-luvulla, jolloin hän vielä työskenteli leipurina Eurassa, Olkiluodon tuntumassa. Veli-Jussi oli perustanut Euraan nuorten rajatietopiirin, jonne kutsui minutkin pitämään ufoesitelmää.

Olkiluodon tapaus oli tulossa myös Grannin tv-ohjelmaan ja siitä oli jo kuvattu Tapani Kuninkaan haastattelu. Sitten iski sensuuri – juuri niin hienovaraisessa ja salakavalassa muodossa kuin se toimii Pohjoismaissakin, jotka sentään edustavat sananvapauden huippua maailmassa. Leikkausvaiheessa Grann jätti haastattelun pois todeten: "Tämä me jätetään pois. Imatran Voima on ollut minulle niin tärkeä yhteistyökumppani."

Monet asiat ovat arkoja vuosikymmenien ajan. Eräs Euran kunnan työntekijä perusti alkukesästä 2013 facebookissa ufosivustoa "Tulemmeko tähtien takaa". Esittelypuheessa hän halusi ihmisten kertovan ja keräävän netistä kaikenlaisia ufojuttuja, mutta välttääkseen riitelyä hän kielsi kyseenalaistamasta muiden kokemuksia. Mielestäni rakentavaan ufokeskusteluun kuuluu kriittisyys. Kun havaitsin sivuston ylläpitäjän kotipaikan, kerroin Olkiluodon ydinvoimalan ufoista ja niiden sensuroinnista. Se oli jo liikaa euralaiselle: hän poisti saman tien viestini väittäen, ettei se kuulunut ufoaiheeseen... Se koira älähtää, johon kalikka kalahtaa. Ylirea-

goiden hän jo ilmoitti lopettavansa sivuston, mutta saatuaan osallistujien kannustavaa palautetta, suostui vielä jatkamaan.

Nyt voin paljastaa, että suomalaisilla ufotutkijoilla on omia agenttejaan yhteiskunnan kaikilla sektoreilla – jopa ydinvoimalatyömaalla. Kontaktihenkilö, insinööri **Kari Vanhatalo** ❋ oli töissä Olkiluodon uuden ydinvoimalan työmaalla parin vuoden ajan. Ilmeisesti hän teki vaitiololupauksen, koska työprojektinsa aikana hän oli hyvin vaitonainen, vaikka olimme tunteneet toisemme vuosikymmenien ajan.

UAKP93

Ohjasin Kari Vanhatalon 1990-luvulla hypnoosikokeeseen, jossa hän elävästi kuvaili kokemiaan ufotapauksia. Hänet oli ilmeisesti valittu avaruusolentojen seurannan kohteeksi jo lapsesta lähtien. Hypnoosissa hän kuvaili mm. pienikokoista teknistä laitetta, joka oli pyörinyt hänen ympärillään kotipihassa. Hypnoositilalle tyypillisesti hän kuvaili kokemustaan hyvin yksityiskohtaisesti kuin eilispäivän tapahtumaa. Oli kesä, ja hänellä, pikkupojalla, oli jalassaan shortsit, toinen sukka "makkaralla". Mielenkiintoinen, ehkä 30 cm halkaisijaltaan ollut pyöreä esine pörräsi hänen ympärillään. Hypnoosin jälkeen Kari, joka oli jo 1990-luvulla taitava käyttämään tietokonegrafiikkaa, teki esineestä hienon piirroksen. Hypnoosi tuo usein esiin tarkkoja muistikuvia, jotka säilyvät kokijan mielessä myös hypnoositilan jälkeen.

U94

Aikuisena Kari Vanhatalo on asunut samassa kotitalossa perheensä kanssa. Eräänä kesäpäivänä 1990-luvulla Kari oli istunut ulkoportailla pienen tyttärensä kanssa, kun oikealta oli lähestynyt outo kohde. Kari, joka on harrastanut metsästystä, luuli sitä ensin linnuksi, mutta pian huomasi, ettei kohteella ollut siipiä. Se oli noin 40 cm pitkä, 30 cm paksu metallisylinteri, joka suoraviivaisesti lensi Karin ja tyttären silmien editse ja häipyi vasemmalle. Juuri kun ufo oli ohittanut heidät, he havaitsivat toisen aivan samanlaisen sylinterin lentävän perässä samaan suuntaan.

Mitään normaalia selitystä esineille Kari ei keksinyt. Vastaavanlaisia pienikokoisia ufoja maailmalla on nähty suuret määrät. Ehkä ne ovat avaruusolentojen tutkimuslaitteita, elleivät ne sitten ole suurvaltojen kehittämää huipputeknologiaa... Pienestä koostaan johtuen niihin tuskin mahtuu avaruusolentoja – tai miksi ei voisi olla myös pikkuruisia pikkuukkoja?

Kovin paljon asetamme rajoja todellisuudelle vertailemalla ufoja omiin mielikuviimme ja ennakkoluuloihimme. Samanlaista kuvittelua edustavat myös tiedemiesten väitteet siitä, että vaikka muuallakin suurella todennäköisyydellä on elämää, älylliset olennot eivät voi tulla maapallolle (koska mekään emme kykene lentämään ulkoavaruuteen) tai ettei lähiplaneetoilla voi olla elämää (koska kuvittelemme kaiken elämän olevan suurin piirtein samanlaista kuin maapallolla).

Aikuisena Karille alkoi tulla merkillisiä kontaktiviestejä, jotka aluksi pelottivat häntä. Hän otti minuun yhteyttä, ja pian sen jälkeen kohtasimme Olli Pajulan luona hypnoosikokeessa. Vaikka kontakti on jatkunut, Kari ei enää tunne pelkoa avaruusolentoja kohtaan. Hän uskoo, että hänen avaruusolentonsa ovat samoja, jotka ilmestyivät perulaiselle kontaktihenkilölle ja insinöörille Vlado Kapetanovichille.

Suomalaisen ufotutkimuksen tähtihetkiä: maailmankuulun ufotutkijan ja kirjailijan, huippuviulisti Timothy Goodin Suomen vierailu. Tässä istumme ufopaneelissa Helsingin Suomalaisen Yhteiskoulun juhlasalissa. Pöydän takana (vas.) Jaakko Närvä, Martin Keitel, Kalevi Riikonen, Marko Repo, Päivi Korvenmaa (tulkki), Timothy Good, Tapani Koivula ja Igor Volke.

UAKP95

Olen tavannut Vlado Kapetanovichin kolmesti Perun matkoillani. Hän on yksi mielenkiintoisimpia ja vakuuttavimpia tuntemistani kontaktihenkilöistä. Hänestä löytyy tarkempi kuvaus *Ufojen kosmisesta viestistä* (s. 308–317).

Vlado, joka on ufokirjoissaan käyttänyt kirjailijanimeä Vitko Novi, työskenteli perulaisen vesivoimalan käyttöpäällikkönä, kun hän ensi kerran törmäsi avaruusolentoihin. Kaiken kaikkiaan hän seurusteli Apuplaneetalta tulleiden avaruusolentojen kanssa 170 tunnin ajan (josta olemme suomentaneet monisteen Vitko Novi: *170 tuntia avaruusolentojen seurassa*).[10] Olennot muistuttivat niin suuresti ihmisiä, että toisessa maailmansodassa Titon joukoissa kyynistynyt Vlado piti heitä suurvaltojen agentteina, jotka testasivat uusia lentolaitteitaan Andien suojassa. Vasta kun heidän poistuttuaan kaikki heidän ennustuksensa toteutuivat, Vlado tuli siihen johtopäätökseen, etteivät he voineet olla ihmisiä.

Kari Vanhatalon voimalatyö jäi lyhyeksi – lyhyemmäksi kuin Vladolla. Kun Japanissa vuonna 2011 tapahtui Fukujiman ydinvoimalakatastrofi, Karilta tuli lyhyt sähköpostiviesti: "Olen vaihtanut työpaikkaa. Nyt työskentelen opettajana kotiseutuni ammattikorkeakoulussa."

Tosiasiahan on, että Fukujiman katastrofia ei suinkaan ole vielä hoidettu, vaikka meidän mediamme on sen unohtanut jo kauan sitten. Viimeiset julkkisjuorut ovat jo menneet Fukujiman ohi "mediaseksikkyydessä" (jo tällaisen sanan yleistyminen kertoo paljon median pinnallisuudesta). Jokaisen vastuuntuntoisen kansalaisen on syytä seurata internetin kautta Fukujiman neljättä reaktoria, joka kaiken aikaa muhii miltei hallitsemattomassa tilassa. Pahimmassa tapauksessa se purkautuu niin että koko Japani on evakuoitava, ja radioaktiiviset saasteet voivat levitä pohjoisen pallonpuoliskon ilmavirtausten mukana kohti Pohjoismaita...

Mielenkiintoista, että kontaktihenkilö Karin naapurissa asui kansainvälisestikin tunnettu huippupoliitikkomme – joka itse asiassa on varsin perillä ufoista. Kenties hänkin on lapsuudessaan nähnyt pihapiirissä samoja ufoja kuin Kari?

Samoin kaksi tässä kirjassakin mainittua ufokontaktihenkilöä (Senaatintorilla ufossa vieraillut **Leena** sekä jo 1960-luvulla avaruusolentoja kohdannut **Visa Kaliva**) on asunut lähellä presidenttiehdokas **Pekka Haavistoa**. Kiinnostuksensa ufoihin Haavisto, pitkäaikainen ystäväni, myönsi presidenttikampanjan aikana.

Onko joitakin huippupoliitikkojammekin siis hipaissut kosminen kosketus?

UAK96

Ydinvoimaan sen pahimmassa muodossa eli ydinohjuksiin liittyi myös yksi 1980-luvun tutkituimpia ufotapauksia. Benwatersin lentotukikohdassa Englannin Suffolkissa koettiin jännityksen hetkiä 27.12.1980, kun huipputärkeän sotilastukikohdan alueella havaittiin ufoilmiö. Tukikohta oli Yhdysvaltain ja Britannian yhteinen, ja siellä oli tunnetusti ydinaseita.

Vuonna 2010 Suomessa vieraillut Britannian puolustusministeriön entinen ufotutkija Nick Pope kieltäytyi kommentoimasta väitettä. Aikaisemmin Suomessa vieraillut Popea kokeneempi ufotutkija **Timothy Good** totesikin minulle: "Vaikka Nick on hyvä ystäväni, on selvää, että asemansa vuoksi hän on aina hallituksen mies, kun minä taas olen riippumaton ufotutkija."

Benwatersin ufotapaus tuli julkisuuteen vasta 1983 lontoolaisen *News of the World* -lehden kautta. Yksikön komentaja everstiluutnantti **Charles Halt** oli allekirjoittanut ufoilmiöstä virallisen tutkimusraportin. Myöhemmin Haltin esimies kenraali **Gordon Williams** vahvisti raportin ja korosti Haltin luotettavuutta.

Noin 200 tukikohdan sotilasta tarkkaili ufoilmiötä, joka liikkui alueella tuntikausia. Vasta viime vuosina on paljastunut, että jotkut sotilaat pääsivät aivan metallisen esineen lähelle ja näkivät sen kyljessä outoja kirjaimia. Yksi silminnäkijä **Jim Penniston** on hypnoosissa kertonut, että tekstiin sisältyi avaruusolentojen viesti. Tutkimusprosessi on vielä kesken.

Tämä ei suinkaan ole ainoa kerta, kun ufoja on esiintynyt lentotukikohdissa. Ufotutkijat ovat vuosikymmenien ajan havainneet, että ufot ovat erityisen kiinnostuneita kohteista, joissa on ydinenergiaa – joko ydinvoimaloista tai ilmavoimien ydinohjustukikohdista. Syytkin ovat paljastuneet lukemattomien kontaktiviestien kautta. Niissä on toisesta maailmansodasta ja Hiroshiman/Nagasakin ydiniskuista lähtien varoitettu, että radioaktiivinen säteily on vaarallisinta, mitä ihmiskunta on kehittänyt.

Tällaisiin väitteisiin skeptikot usein vastaavat: "Pötypuhetta, radioaktiivista säteilyähän on joka paikassa, eikä siitä välttämättä ole haittaa". Tämä on sitä populääritiedettä, jossa kaikki ufoilmiöt voidaan vesittää pinnallisilla "tieteellisillä" väitteillä. Aivan kuten omalla ammattialallani talonrakentamisessa elinikäisen homeallergian vaara voidaan vesittää toteamalla: "Homettahan on joka paikassa, ja esimerkiksi homejuustossa se on joidenkin mielestä jopa herkullista."

Salakavala radioaktiivinen saaste ja ydinsäteily liittyy myös siihen, miksi nimenomaan toisen maailmansodan jälkeen ufojen määrä on radikaalisti lisääntynyt. Siihen asti ihmiskunta oli käynyt keskinäisiä sotia, ja aseet olivat olleet ulkoavaruudelle harmittomia. Vasta kun ihminen keksi ydinvoiman, on tullut aivan uusi vaaratilanne, jossa radioaktiivinen säteily voi tuhota maapallon luonnon sekä levitä myös ulkoavaruuteen.

Avaruusviestien mukaan radioaktiivisuuden leviämistä ulkoavaruuteen ei tulla sallimaan. Vaikka yleisperiaatteena on, että avaruusolennot eivät käytä väkivaltaa ja kunnioittavat ihmiselle annettua vapaata tahtoa, ydinvoiman vienti ulkoavaruuteen tullaan estämään keinolla millä hyvänsä. Avaruusviestien mukaan Maa on lisäksi harvinaisen upea monimuotoisen elämän paratiisi, niin että sen tuhoutuminen olisi valtava katastrofi ja korvaamaton menetys. Monet avaruusolennot ovat viesteissään väittäneet, että he ovat olleet luomassa ja ohjaamassa elämän kehittymistä maapallolla sen alusta lähtien. Vapaaseen tahtoon perustuvan evoluutiokokeilun epäonnistuminen merkitsisi myös heille hukkaan valunutta vaivannäköä.

Jo aivan ensimmäisten ufoihin ja avaruusolentoihin yhteydessä olleiden kontaktihenkilöiden mukaan (1950–70, huijareiksi moneen kertaan leimattujen: Adamski, Fry, Kraspedon, Matero, Kaitaharju) radioaktiivisuus on paljon vaarallisempaa kuin mitä huippuydinfyysikot vielä ymmärtävät. Esimerkiksi ydinvoimalajätteiden kaivaminen kallioperään on kuin pään piilottaminen pensaaseen – supermiinojen varastoimista tuleville sukupolville.

Yhdysvaltalaisten ufotutkijoiden mukaan USA:ssa on tuskin yhtään ydinvoimalaa, jonka ympäristössä ei olisi havaittu ufoja. Näin näyttää olevan myös Suomessa. Olkiluodon ydinvoimalan lähelle ilmestyneestä ufosta levitti tietoa erityisesti voimalan läheisyydessä asuva **Veli-Jussi Virta.** Hän innostui *Ufojen kosmisesta viesti* -kirjasta niin että oli koonnut kirjaani sisältyvistä kontaktiviesteistä monisteen, jota levitti ihmisille.

UAKP97

Vuosien kuluessa Veli-Jussi Virta alkoi itsekin kohdata avaruusolentoja. He olivat viisaita ihmisen näköisiä olentoja, jotka eivät halunneet astua julkisuuteen.

Samoin hän teki vuosien ajan erinomaista ufovalistustyötä yhdessä toisen rajatiedon aktivistin ja ufonnäkijän **Asko Nummelan** kanssa. Viime vuosina Asko on kunnostautunut myös tantra-joogan opettajana venäläisen vaimonsa **Svetlanan** kanssa.

Nuorilla miehillä oli varsin toimiva valistusidea. He järjestivät rajatiedon tilaisuuksia paikkakunnille, joilla ei vielä ollut alan järjestöä. Itsekin olin luennoitsijana heidän tilaisuuksissaan. Niiden yhteydessä he järjestivät rajatiedon yhdistyksen perustavan kokouksen, jossa seuralle valittiin hallitus paikallisista harrastajista.

Veli-Jussi Virta ja Asko Nummela ovat hyviä esimerkkejä siitä, mitä kosminen kosketus saa aikaan ihmisissä. Molemmat ovat monipuolisia aktivisteja, jotka levittävät elämäniloa, positiivista ajattelua ja vastuuntuntoa. Veli-Jussi on viime vuosina kehitellyt ufo- ja rajatietoaiheisia, ekologisuutta korostavia elokuvakäsikirjoituksia, joita tosin ei ole vielä

toteutettu.

Aikamoista tasapainoilua vaatii ufotietouden levittäminen tällä planeetalla. Vaikea opetus Veli-Jussille oli rakastuminen naiseen, joka ei halunnut kuullakaan ufoista tai muusta huuhaasta. Niinpä Veli-Jussi joutui kauan aikaa salaamaan ufoharrastuksensa, ufokontaktista puhumattakaan. Sitä se rakkaus teettää...

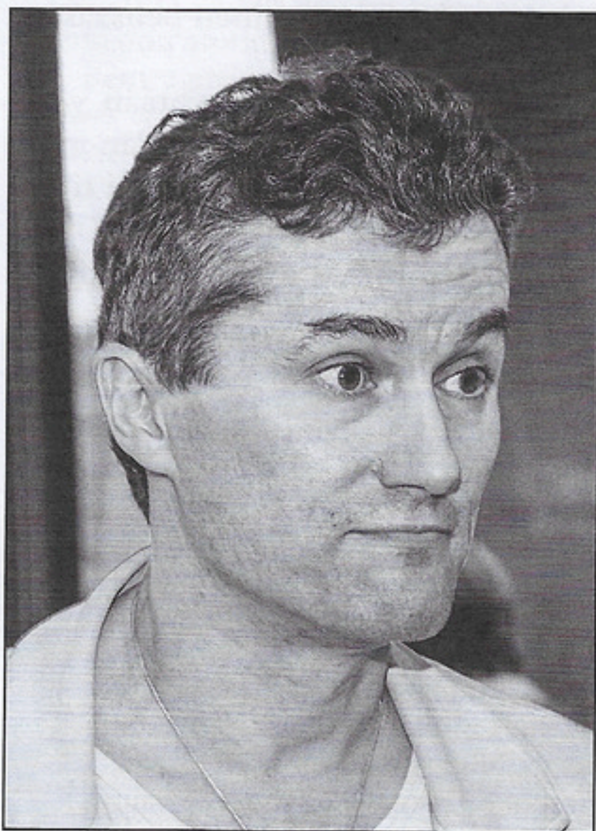
Vuoden 2012 lopulla Asko Nummela aloitti päätoimittajana uudessa ufolehdessä *Tähteläiset*, joka on keskittynyt uuden ajan ufokontakteihin ja maapallolle syntyneiden tähteläisten kokemuksiin. Hienosti kuvitettu lehti vaikuttaa varsin lupaavalta. Siihen kirjoittavat mm. Kalevi Riikonen, **Timo Teide** ja **Ritva Jänkälä**.

Säteilyvammat ufokokemuksissa

UAK99–99

Asko Nummela tuli aikoinaan tunnetuksi siitä, että saunasta palatessaan hän joutui paikalle sattuneen ufon säteilyttämäksi, ja puolet hänen kasvoistaan muuttui tulipunaiseksi. Vaikka Asko itse ei mitään ufoa nähnytkään, hän luotti kontaktiveteraani **Kalevi Riikosen** diagnoosiin.

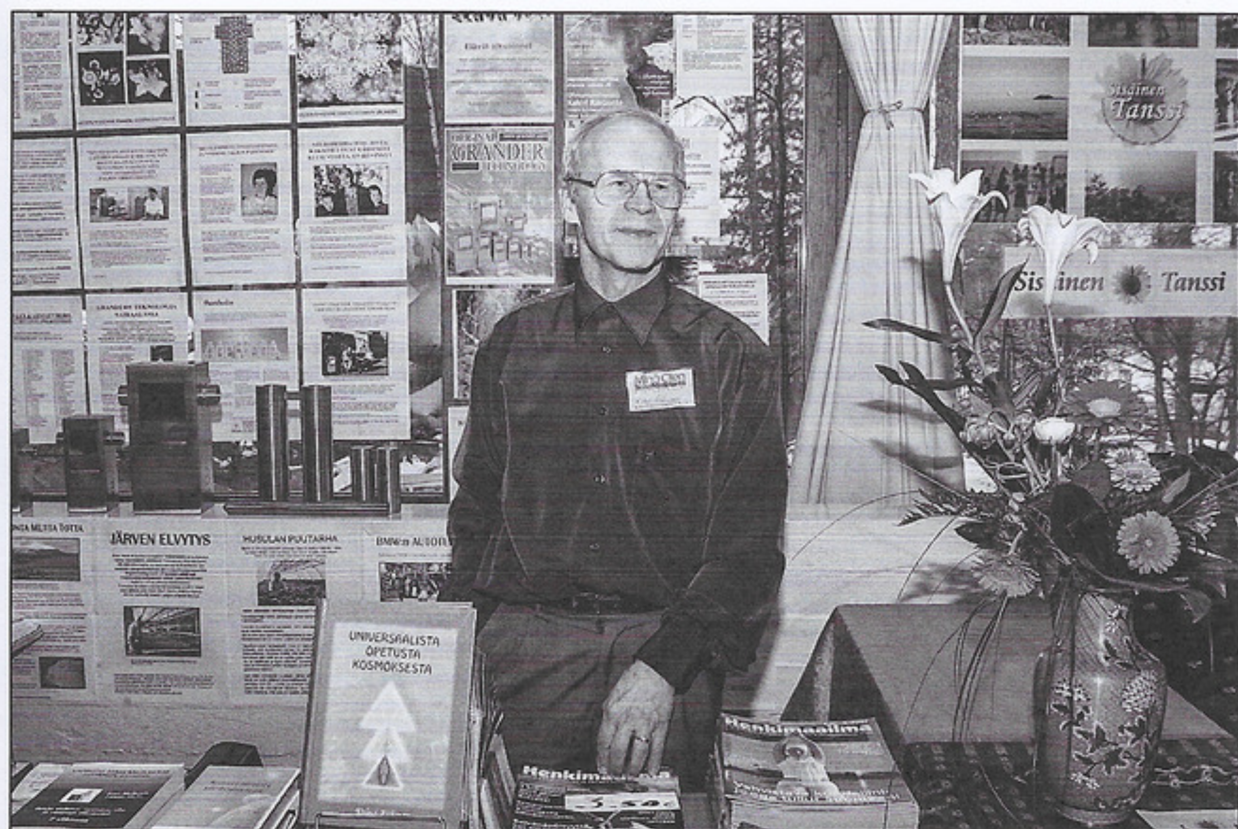
Huomattuaan peilistä kasvojensa punerruksen Asko soitti Kaleville. Tämä tyylilleen uskollisena sai selkeän vision, mitä saunapolulla oli tapahtunut. Paikalle harhautunut ufo oli sattumalta lentänyt Askon ohitse aiheuttaen hänelle säteilyvamman.

"Tähteläiset" -lehden päätoimittaja Asko Nummela tuli tunnetuksi, kun toinen puoli hänen kasvoistaan muuttui saunamatkalla kirkkaan punaiseksi mahdollisen ufon vaikutuksesta. Vastaavanlainen ilmiö nähtiin jo ufoelokuvan "Kolmannen asteen yhteys" alkumetreillä.

Asko Nummela oli ilahduttavan avoin ja suoraviivainen kertoessaan saunakokemuksestaan ja ufoista kaikelle kansalle. Heti kasvojen palamisen jälkeen Asko oli miettinyt peilin edessä, miten hänen tulisi hoitaa ja tutkia merkillisiä palovammoja. Johdonmukaisesti hänelle tuli mieleen palolaitos, jonne hän saman tien marssi. Siellä oli meneillään palomiesten kurssi, jonka vetäjät olivat niin ennakkoluulottomia, että kutsuivat Askon salin eteen kertomaan oudosta palovammastaan. Askon mukaan palomiehet olivat suhtautuneet hänen outoon kokemukseensa asiallisen kiinnostuneesti.

Askon johtopäätökset outojen jälkien liittymisestä ufoihin eivät johtuneet vain Kalevi Riikosen tulkinnoista. Vastaavanlaisia ufojälkiä

Kontaktihenkilö ja rajatiedon moniottelija Kalevi Riikonen kohtasi ensimmäiset avaruusolennot Helsingin rautatieasemalla 1971 sekä Vierumäen Ultra-päivillä 1986. Siellä luotiin pohja myös tulevalle ufokirjalleni "Ufojen kosminen viesti". Riikonen kertoi Asko Nummelalle kasvojen palamisen johtuneen harhautuneesta ufosta, jota Asko itse ei nähnyt.

on maailmalla esiintynyt ufojen yhteydessä tuhansia tapauksia. Onneksi vammat ovat jääneet yleensä pinnallisiksi ja kohdehenkilöiltä terveys on mennyt korkeintaan muutamaksi kuukaudeksi. Myös terveyden suhteen ufojen kosmisella kosketuksella on ollut huomattavasti enemmän positiivisia kuin negatiivisia vaikutuksia.

Kontaktihenkilö Kalevi Riikonen on tieteelliselle ufotutkimukselle pieni ongelma, sillä moni ufonnäkijä ottaa Kalevin tulkinnat sataprosenttisena totuutena. Tunnen Kalevin erittäin hyvin ja olemme parhaita ystäviä – Kalevi jos kuka on loistava esimerkki kosmisesta kosketuksesta. Olen kuitenkin useita kertoja joutunut tilanteeseen, jossa ufohavainnon tekijä on antanut seikkaperäisen selostuksen, mistä hänen ufotapauksessaan on ollut kyse, millaisia olentoja ufossa on ollut, miltä planeetalta ufokuskit olivat peräisin – vaikka ihminen itse olisi nähnyt vain oudosti liikkuvan valopallon. Kun sitten olen tiedustellut, mistä kokija tietää noin tarkkoja yksityiskohtia, tavallinen vastaus on ollut: "Olen tarkistanut." Kysymykseeni "Mistä olet tarkistanut?" olen saanut ytimekkään vastauksen: "Riikoselta".

Olen ehdottomasti sitä mieltä, että vaikka Kalevi uskookin olevansa yhteydessä avaruusolentoihin 24h/vrk, ei hänkään ole erehtymätön. Olen useille kokijoille antanut neuvoksi, että omat kokemukset tulee uforaportissa pitää tiukasti omassa sarakkeessaan. Kontaktihenkilöiltä ja selvänäkijöiltä voi kyllä saada hyviä selityshypoteeseja ja lisävirikkeitä,

mutta ne tiedot tulee kirjoittaa visusti omaan marginaaliinsa. Muuten asiat saattavat sotkeutua sellaiseksi vyyhdeksi, ettei siitä ota selvää Erkkikään.

Silti pidän täysin mahdollisena, että Kalevi Riikosen kaksi paksua kirjaa saattavat sisältää uutta totuutta ajatellen jälkipolvia. Jo nyt ne voivat avautua kärsivälliselle lukijalle, jos pyytää Kalevia itseään purkamaan kirjojen ajatuspaketteja – jollaisessa tiivistetyssä muodossa avaruusviestit usein tulevat. [11]

Kalevi Riikosen avautuva tietopaketti

Seuraavan tekstin kirjoitin vasta tässä ja nyt, 3.1.2013, kun olin jäsentämässä ja viimeistelemässä kahden kuukauden aikana kirjoittamaani, mahdollisesti Tapani Kuninkaan henkisessä ohjauksessa vastaanottamaani tekstiä. Olin lisäämässä lähinnä lähdekirjallisuusluetteloon Kalevi Riikosen kahden jykevän kirjan, *Universaalista opetusta kosmoksesta* (370 s.) ja sen jatko-opuksen (osat I–II / 840 s. [11]) tarkempia tietoja. Samalla aloin selailla kirjoja ja lueskella sieltä täältä. Löysin yhä mielenkiintoisempia tekstejä, jotka tukivat kaikkea sitä mitä olen oppinut paranormaaleista ilmiöistä ja henkisestä kehityksestä.

Tunsin voimakkaasti, että nyt vasta – tasan 20 vuotta siitä, kun sain Kalevilta ensimmäisen osan (johon olin kirjoittanut esipuheen "Evääksi avaruusmatkalle") – kirja alkoi minulle avautua. Olin vain lueskellut kirjoja sieltä täältä, mutta jostakin syystä tähän asti teosten sinisen kiiltävät kannet olivat torjuneet perusteellisemman lähestymisen kuin kosmiset kilvet. Nyt luin, miten kiehtovalla tavalla myös Kalevin yhteydet kosmokseen olivat avautuneet Vierumäen Ultra-päivillä 1986 ja kaiken lisäksi Sylvia Tirkkosen lukemien Kraspedon-tekstien kautta. Jo sitä ennen hänelle oli meditaatioryhmän harjoitusten ja merkillisten automatkojen kautta vähitellen avautunut avarampi henkinen ja kosminen todellisuus.

Ensimmäiset ihmisen näköiset avaruusolennot Kalevi oli kohdannut Helsingin rautatieaseman kahvilassa 1971 ja Vierumäen Ultra-päivillä 1986. Kalevi oli törmännyt *Muutoksen aika* -kirjaan[12], jossa häneen erityisesti oli vedonnut viesti Kohtalon Varajoukosta, johon tarvitaan lisää jäseniä ihmiskuntaa lähestyvän kriisiajan vuoksi. Ja Vierumäellä tapaamani Osmo Liene oli valittu nimenomaan kontaktihenkilöksi "varalle", vaikka hän sen minulle tunnusti vasta 1992, avaruusystävien käytyä nuhtelemassa.

Selkeiden perusasioiden kautta jaksoin nyt entistä paremmin porautua myös Kalevi Riikosen kirjan jatko-osien tietopaketteihin. Toki ne edelleen tuntuvat raskailta lukea. Ilmeisesti kosmisille viesteille tyypillisellä tavalla tekstit on pakattu ylipitkiksi, vaikeatajuisista sanoista koostuviksi mammuttilauseiksi, jotka vaativat pikkutarkkaa purkamista kuin tienvarsimiinat.

On ilmeisesti niin että kosminen totuus todellakin on käden ulottuvilla, mutta se avautuu vain sitä mukaa kuin itse olemme valmiita sen vastaanottamaan.

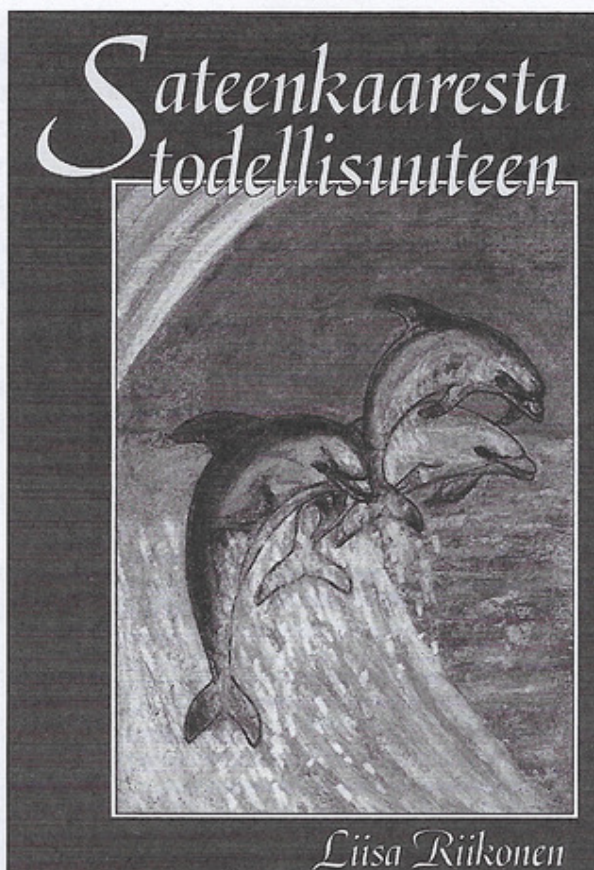
Luin myös esipuheeni uudelleen vuosien jälkeen, ja ilokseni totesin, että sen voin allekirjoittaa tänäkin päivänä. Suosittelen jokaista käymään rohkeasti Kalevin 1210-sivuisen mammutin kimppuun. Ja kymmenien

vuosien ajan ihmisille suosittelemani resepti on myös useimpien käytettävissä: jos Kalevin kirjat tuntuvat liian vaikeaselkoisilta, kannattaa ottaa häneen henkilökohtaisesti yhteyttä, esimerkiksi rajatiedon messuilla ja seminaareissa. Siellä voi häneltä kysyä juurta jaksaen elämän ja maailmankaikkeuden mysteerioista. Ystävällinen kontaktihenkilömme jaksaa vastata selvällä savon kielellä aikaansa ja vaivojaan säästämättä.

Viisaita viestejä universumista

UAKP100–101

Siitä lähtien kun Kalevin kaima, toinen kontaktihenkilö **Liisa Riikonen** (eivät sukua) vastaanotti automaattikirjoituksella teoksensa *Sateenkaaresta todellisuuteen* (Taivaankaari 1993)[13], olen kehunut sitä. Se on sekä viisasta että helposti tajuttavaa tekstiä. Kirja on ohitettu lähes kokonaan – kun Liisakin "petti" meidät suomalaiset ihailijansa ja muutti Ranskaan. Teoksessa on voimakasta tekstiä muutosten ajoista. Liisa Riikonen on koulutukseltaan äidinkielen opettaja, ja se näkyy kirjan tekstin sujuvuutena. Nyt kun luin kirjan vuosien jälkeen uudelleen, sen ajankohtaisuus korostui entisestään.

Liisa Riikosen "Sateenkaaresta todellisuuteen" (Taivaankaari 1993) on kontaktikirjallisuuden mestariteos, joka ei ole saanut ansaitsemaansa arvostusta. Pian kirjan ilmestymisen jälkeen Liisa muutti Ranskaan... Liisa, milloin kirjoitat lupaamasi toisen kirjan?

Kun mainitsen tässä Liisan kanavointilähteet, avaruusolennot **Xyfix, Niplah** ja **Fixah**, törmään saman tien siihen universumin ja henkimaailman viidakkoon, joka nimineen, nimikkeineen ja määrittelyineen saa skeptikot pilkkanauruun (joka taas hautaa alleen kaiken järkevän perehtymisen itse tekstiin ja sen sisältöön). Liisa mainitsee kirjansa esipuheessa, että nämä olennot ovat "kolmannen universumin suurimman galaksin kolmannen aurinkokunnan avaruuspoikia". Eikä sillä hyvä, lisäksi Liisaa ovat kirjan teossa henkimaailmasta auttaneet "**Mestari Kuthumi** ja henkiopas **Sudar**". Tämän maailman puolella tukena on ollut toinen kontaktihenkilö **Mirjam de Boehme,** joka minulla on myös ilo ja kunnia tuntea.[14]

Maailmankuulu Imjärven ufotapaus

UAKP102

Ehkä tunnetuin ufon aiheuttama suomalainen säteilytapaus on klassinen Imjärven hiihtäjien ufokokemus. Heinolan maalaiskunnassa 7.1.1970 sattuneessa dramaattisessa ja traumaattisessa ufokokemuksessa kaksi kansallisen tason kilpahiihtäjää **Aarno Heinonen** (36) ja **Esko Viljo** (38) olivat hiihtolenkillä talvi-iltana. Kun he olivat pysähtyneet pitämään lepotaukoa metsän keskelle, taivaalle ilmestyi outo valo. Lähestyessään se osoittautui metallisen tekniseksi lentolaitteeksi, joka laskeutui miesten eteen. Sen ympärille ilmestyi kirkkaita, värillisiä valoja ja sisältä tuprusi savua. Parin minuutin kuluttua molemmat hiihtäjät näkivät savun keskellä pienen, noin 90-senttisen hoikan olennon, jolla oli vartalon myötäinen suojapuku ja kartion muotoinen päähine. Vyötäröllä oli pieni rasia. Muutaman sekunnin päästä olento katosi, pian myös ufo.[15]

Tässä vaiheessa miehet havaitsivat jäykistyneensä niin että liikkuminen oli vaikeaa. Kotiin menoon kului puolisen tuntia, vaikka he asuivat aivan lähellä. Seuraavana päivänä he vääntäytyivät terveyskeskukseen, jossa tri **Kajanoja** tutki heidät ja totesi oireiden johtuvan jonkinlaisesta säteilystä. Hän ei osannut muuta kuin antaa miehille särkylääkkeitä ja lähettää heidät kotiin.

Molemmat miehet olivat ufotapauksen jälkeen sairaslomalla puoli vuotta. Heinonen oli metsätyömies ja Viljo maanviljelijä. Kosminen kosketus muutti Aarno Heinosen elämän totaalisesti. Tuhansien ufonnäkijöiden tavoin hänen parapsyykkiset kykynsä herkistyivät. Hän sai parantajan kyvyt, samoin hänellä alkoi varpu taipua selvänäköisyyden apuvälineenä. Hän lähetti 1987 kaukoparannusta sairaalle porvoolaiselle pikkupojalle, jonka vanhemmat näkivät pojan ympärillä pieniä valopalloja. Syövän oireet katosivat.

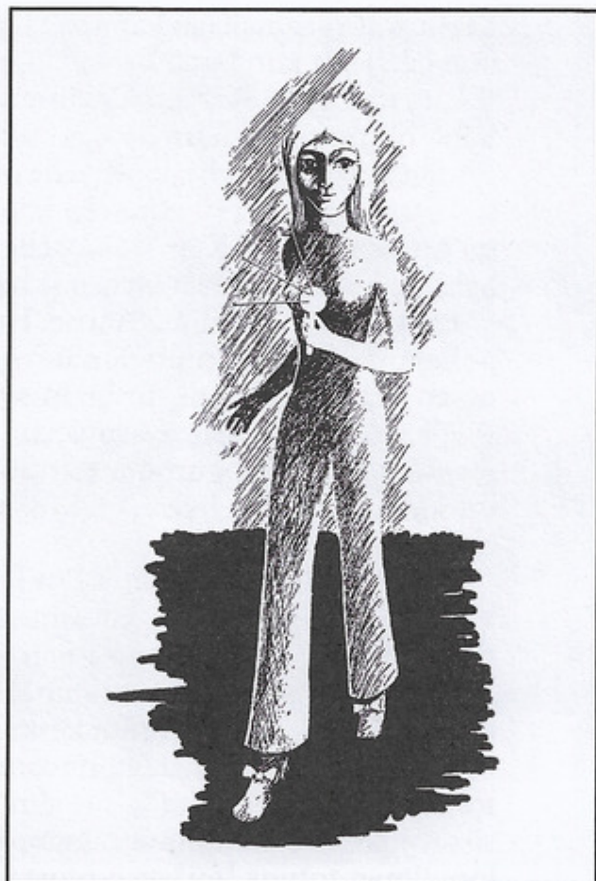
UAKP103

Vuosina 1969–73 Aarno Heinonen koki noin 50 ufotapausta, joista neljännekseen liittyi havaintoja avaruusolennoista. Useimmiten kyseessä oli naispuolinen humanoidi – Aarno kutsui tätä ”humanoiditytöksi” – joka ensimmäisen kerran ilmestyi 4.9.1972. Heinosen ajaessa moottoripyörällä taivaalle ilmestyi vaaleanharmaa pilvi, joka laskeutui puunlatvojen alapuolelle. Moottoripyörä sammui, jonka jälkeen Heinonen seurasi, kuinka pilvestä laskeutui nuoren naisen näköinen olento. Hänellä oli yllään ruskea asu ja kädessään pyöreä esine, jossa oli antennimaisia ulokkeita. Tapaamisen jälkeen humanoidityttö veti yhden antennin pidemmäksi, jolloin hän kohosi ilmaan ja saman tien palasi takaisin pilveen, joka katosi taivaalle.

Humanoidityttö käyttäytyi välillä kovin oikukkaasti – ehkä voisi sanoa kosmisen naisellisesti. Tosin ”oikuttelu” liittyi tilanteisiin, joissa Heinonen ei täysin kunnioittanut olennon halua toimia jälkiä jättämättä. Ensimmäisen kerran jälkeen humanoiditytöllä oli yleensä yhtenäinen kellertävän fosforinhohtoinen asu, baskerin tapainen tumma päähine sekä jalkineet, joiden alla oli läpikuultavaa ainetta. Sen ansiosta hänen askeleistaan ei jäänyt jälkiä.

Olento suuttui, kun Aarno otti hänestä valokuvia ufotutkija **Jorma**

Parkinsien kirja "Yliluonnollinen maailma" kuvaili ufosta tulleen pikku-ukon 9-metriseksi, vaikka se oli hiihtäjien kuvauksen mukaan vain 90-senttinen.

Aarno Heinosen myöhemmin kohtaama Humanoidityttö ei lainkaan pitänyt siitä, että Heinonen otti lupaa pyytämättä hänestä valokuvan ufotutkija Jorma Leinosen kameralla.

Imjärven hiihtäjien ufotapaus on Aino Ivanoffin abduktion ohella maailmalla tunnetuin suomalainen ufotapaus. Tosin kuvaus on usein muuttunut alkuperäisestä – pahimmillaan tässä sarjakuvassa, joka ilmestyi myös Suomessa "Lentävät lautaset" -nimisenä.

Leinoselta saamallaan kameralla. Naisolento pudotti pienen kiven Aarnon jalalle, ja kun tämä kumartui ottamaan kiven talteen, nainen nappasi kameran pois. Kivi oli kananmunan muotoinen, mutta ei aivan sileä. Siinä oli tummaa, harmaata ja valkoista väriä, sekä molemmissa päissä syvään uurrettu T-kirjain. Kivellä oli voimakas kenttä. Kotona Heinonen havaitsi, että kiven lähellä sekä kompassin että ilmapuntarin neula kääntyi huomattavasti. Kun Heinoselle tuli selkäsärky ja lisäksi meni ruokahalu, hän yhdisti vaivat kiveen ja heitti sen paikalliseen Myllyjärveen.

En koskaan tavannut Aarno Heinosta. Keskustelin hänen kanssaan puhelimessa, ja suunnittelimme vierailuani Heinosen kotipitäjään Heinolan maalaiskuntaan. Jostakin syystä se ei koskaan toteutunut. Ehkä syypäänä oli oikukas avaruusnainen tai paikallinen naisihminen, joka rakastui syvästi ufoguruun. Kerran naisen aviomies soitti minulle ja kertoi itkien tulleensa hylätyksi. Kosminen kosketus voi mullistaa ihmisen elämän monella tavalla.

Aarno Heinonen kuoli 1990-luvulla, mutta toinen hiihtäjistä, Esko Viljo on viettänyt viime vuosiin saakka hiljaiseloa kotikylällään, erossa julkisuudelta. Alkuvaiheessa hän todisti yhteisestä ufokokemuksestaan Heinosen kanssa, mutta enimmäkseen hän on ollut kovin vaitonainen, eikä ole juurikaan suostunut keskustelemaan ufotapauksesta.

Hyvä ystäväni, ufoista kiinnostunut tiedemies **Jukka Aalto** ❋ on kotoisin samalta seudulta ja on viime vuosina tavannut Esko Viljon bussissa. Jukka on harkinnut lähempää keskustelua Viljon kanssa. Kenties lopullinen totuus Imjärven ufosta kuullaan vielä tulevina vuosina. Ufotapaukset ovat usein vuosikymmeniä jatkuvia prosesseja, ja kosminen kosketus saattaa olla elinikäinen. Joidenkin väitteiden mukaan koko ihmiskunnan evoluutioprosessi on kosmisen kosketuksen tulosta.

Imjärven ufotapaus teki Tapani Kuninkaaseen syvän vaikutuksen. Samoin kuin minulla kaimallani oli varsin vähän omakohtaisia rajatiedon kokemuksia. Molemmat olemme olleet enemmän tutkija- ja kirjailijatyyppejä. Monet kontaktihenkilöt ja selvänäkijät ovat kertoneet minulle, että vähäiset rajatiedon kokemukseni liittyvät viestinviejän tehtävääni. Olen kuulemma huomattavasti vakuuttavampi, kun en kehuskele hurjilla ufokokemuksillani. Voimakkaimmat paranormaalit kokemukseni ovat liittyneet synkronisiteetteihin eli merkittäviin sattumiin, jotka voidaan selittää myös johdatuksena. Ne ovat ohjanneet elämääni varsinkin vapauduttuani lestadiolaisuudesta 1960-luvun puolivälissä.

Tapani Kuningas kertoi, että ajaessaan Imjärvelle heti tapauksen jälkeen hän kuuli päänsä sisällä äänen: *"Älä mene."* Tapani ei kuitenkaan totellut ääntä, eikä myöhemminkään kokenut mitään negatiivista haastatellessaan silminnäkijöitä. Silti tapauksen taustavoimilla saattoi olla myös haitallisia vaikutuksia ihmisiin, esim. säteilyn kautta.

Kuusamon "tiskivesi-ufo"

Mielenkiintoinen yksityiskohta Imjärven ufotapauksessa oli, että ennen ensimmäistäkään suomalaista tutkijaa paikalle ehtivät ruotsalaiset ufotutkijat. Samoin kävi Kuusamon Saapungin ufoilmiön suhteen vuotta myöhemmin. Mistä he saivat niin nopeasti tiedon ufotapauksista? Rajavartiostolta?

Pudasjärven-Kuusamon ufoaallon tutkimuksista 1969–71 ei olisi tullut kansainvälistä menestystarinaa ilman aktiivista kenttätutkija Atte Särkelää. Hänenkin takanaan on vuosikymmenien ajan työskennellyt nainen, englanninkielen opettaja Toini Särkelä. Viime vuosiin asti pariskunta on vaalinut Iso-Syötteen ufoperinnettä matkailuyrittäjinä ja ufoseminaarien järjestäjinä.

U104

Saapungin tapaus oli Kuusamon–Pudasjärven ufoaallon (1969–71) ehkä tunnetuin tapaus, jossa 3.1.1971 iso kirkas valopallo eteni vastatuuleen lumipyryssä pitkin järvenselkää ja pysähtyi **Mauno Talalan** pihaan pariskunnan nauttiessa aamukahvia ikkunan ääressä. Pallo oli niin kirkas, että ensin pariskunta luuli ulkorakennuksen syttyneen tuleen. Valopallon häivyttyä pihalta taivaalle lumesta löytyi jälkiä, joista Ahti Karivieri kävi ottamassa näytteitä. Lisäksi paikalla oli lumesta ylöspäin syntyneitä jääpuikkoja, joiden päässä oli kuin pieniä lasipalloja.

Sankaritutkijamme Ahti Karivieri teki valtavan työn tapauksen tutkimuksissa. Oulun Ufokerhon iskuryhmällä oli harvinaisen työteliäs viikonloppu. Tehtävinämme oli mennä tutkimaan sekä Saapungin ufotapausta että lisäksi perustaa uusi ufotutkimusyksikkö Pudasjärvelle. Paikkakunnalla sijaitsi Suomen eteläisin tunturi Iso-Syöte, joka oli koko ufoaallon keskus. Ufokerhoa oli perustamassa myös kenttätutkimuspäällikkömme, taksimies **Atte Särkelä**, joka asui Särkivaaran koululla opettajavaimonsa Toinin kanssa. Siinä vaaran kyljessä olivat asennettuina valvontakameramme, joita Aten oli helppo päivystää ja hoitaa.

Jaoimme vajaan kymmenhenkisen ryhmämme kahtia, niin että puolet lähti tutkimaan tuoretta Saapungin tapausta, puolet perustamaan ufokerhoa. Oli harvinaista, että mukana oli myös ufotutkijoiden vaimoja. Mi-

nulle onneksi Pudasjärven ryhmäämme tulivat sekä Ahti Karivieri että hänen vaimonsa **Ritva**, joka oli elämäni ensimmäinen tapaamani kontaktihenkilö.

UAKP105

Matkan aikana Ritva Karivieri kertoi kontaktistaan kolmen avaruusolennon kanssa, joilla oli leikkisät nimet: **Mel, Ebb** ja **Bub**. Heiltä Ritva sai viestejä lähes päivittäin automaattikirjoituksella.

Se nyt vain sattui olemaan niin, että Oulun Ufokerhossa me muutamat miehet olimme niin innokkaita, että vaimot tahtoivat jäädä pullakahvien keittäjiksi. Minä vielä silloin elin kiltisti äidin lihapullilla... Ehkä hieman rumasti sanottu vaimoista, sillä koko ufotutkijan ja rajatieteilijän urani parhaita kokemuksia ja koulutushetkiä ovat olleet kymmenet kyläkäyntini Karivierten luona. Silloin 1970-luvun alussa ei ollut kännyköitä, ja usein menin korttelin päässä asuvan Karivieren luo spontaanisti, ennalta sopimatta. Siitä huolimatta Ahti Karivieri siirsi aina hymyssä suin paperipinonsa ja kirjansa sivummalle ja keskittyi täysipainoisesti keskusteluun kanssani. Yhtä ystävällisesti Ritva kiehautti saman tien pullakahvit – mutta mikä tärkeintä, kertoi myös yhteyksistään avaruusolentoihin.

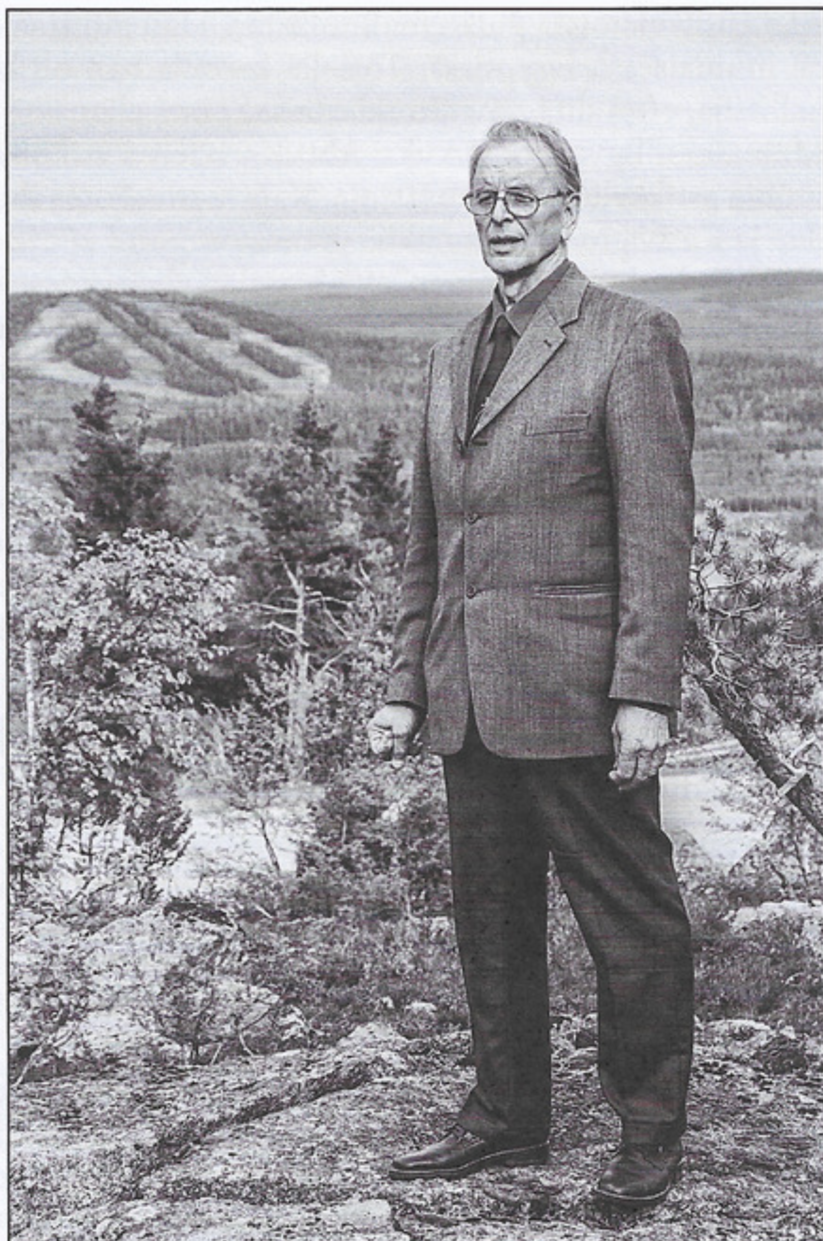
Ahti Karivieri on vuosikymmenien ajan ollut minulle esikuva omissa suhteissani erilaisiin totuuden etsijöihin ja varsinkin nuoriin. Astuessani Karivieren "faaraokouluun" olin parikymppinen opiskelijapoika, kun taas maestro oli jo insinööri ja yliopiston opettaja, ja silti hän kohteli minua kuin ihmistä.

Kun pari vuotta sitten kävin tapaamassa Kariviertä hänen eläkekodissaan Tohmajärvellä, seurasin miltei liikuttuneena, miten hän ruokki lämmitetyllä maidolla orpokissoja pakkasyönä terassillaan. Toinen hänen päähuolensa näytti olevan susiperhe, josta kylän metsästäjät olivat jo ampuneet molemmat vanhemmat...

Karivieri on toisaalta ollut minulle myös nöyryyden opettaja. Hänen tietomääränsä on niin valtava sekä luonnontieteiden että rajatiedon alalla, etten vastaavaa ole tavannut. Vaikka onkin ollut autosuunnittelijana, ammattikoulujen rehtorina, yliopisto-opettajana, Karivieri ei suinkaan ole aina päässyt työpaikkoihin, joita on hakenut. Johtajien on vaikea palkata alaisekseen ihmistä, joka on heitä henkisesti päätään pidempi.

Jos olen jossakin asiassa luullut olevani Kariviertä parempi, olen joutunut ystävälliseen koirakouluun: Ahti on ensin kuunnellut rauhassa mitä minulla on ollut kerrottavana, korjannut sitten pahimmat virheet, ja sen jälkeen pitänyt aiheesta tunnin luennon.

Samaan "ongelmaan" törmäsin, kun työskennellessäni 1970- ja 80-lukujen vaihteessa Afrikassa YK:n koulurakennusasiantuntijana kävin lomalla Karivieren luona. Afrikan asiat luulin sentään tietäväni paremmin, mutta ei. Kuvaillessani Tansanian lumihuippuista vuorta Kilimanjaroa, jonka rinteille olin tehnyt työmatkojani, Karivieri osoittautui siinäkin minua paremmaksi asiantuntijaksi. Ahti tiesi, miksi Afrikan korkein vuori kuului nyt Tansanialle, eikä Kenialle, kuten monet turistit luulevat. Aikoinaan siirtomaaemäntä, Englannin kuningatar Victoria oli lahjoittanut Kilimanjaron syntymäpäivälahjaksi sukulaispojalleen, Saksan keisarille. Ja kun Tanganjika sattui olemaan silloin Saksan siirtomaa, myös vuoren omistus seurasi Tansanian itsenäistymisvaiheita.

Ufotutkimusten voimahahmo, dipl.ins. ja fil.maist. Ahti Karivieri niissä samoissa Iso-Syötteen maisemissa vuonna 2004, joissa 1970-luvulla tehtiin uraauurtavaa ufotutkimusta. Ahti oli ilmeisesti liikaa Oulun yliopiston professoreille ja kaivosyrityksille, jotka kokivat ufotutkimusten häiritsevän geologisia tutkimuksia. Maanpakolaisuutensa vuodet Ahti käytti kunnon ufotutkijan tavoin opiskelemalla Upsalan yliopistossa ufotutkimukselle hyödyllisiä aineita. Vuonna 2007 Suomen Ufotutkijat myönsi Atte Särkelälle ja Ahti Karivierelle kunniajäsenen arvon.

Ahti Karivieri – lahjakas renkipoika

Eräs Karivieren erinomaisuuden perussyitä on hänen valokuvan tarkka muistinsa. Sen mitä hän lukee, liimautuu hänen takaraivoonsa. Nöyränä renkipoikana Ahtikin on saanut uransa alkaa. Hänen äitinsä oli piikatyttö Järvelän maatilalla Lahden lähellä ja isä kiertävä räätäli (kuten isoisäkin Eestin Hiidenmaalla). Onneksi kansakoulunopettaja huomasi Ahdin poikkeukselliset opinlahjat. Ahti kävi eri kouluasteet ja jatkoi teknistä linjaa työn ohessa diplomi-insinööriksi asti. Ja Upsalassa maanpaossa hän kävi opiskelemassa maisterin paperit.

Rajatiedon piireissä on yleistä, että ihmisillä on joko omia muistikuvia tai selvänäkijöiden kuvauksia heidän edellisistä elämistään. Yleensä suhtaudun tällaisiin väitteisiin hyvin kriittisesti, varsinkin jos inkarnaatiot ovat toinen toistaan tärkeämpiä merkkihenkilöitä. Karivieri on ehkä ainoa, jonka muistikuvia

edellisistä elämistä pidän mahdollisina. Hän muistaa eläneensä kahdesti faaraona muinaisessa Egyptissä. Toisella kerralla hän oli kuitenkin ollut niin huono hallitsija, ettei siitä rangaistuksena saa tässä elämässä mennä lainkaan Egyptiin. Muinainen Egypti onkin yksi Ahti Karivieren erikoisaloja, josta hän on laatinut monia artikkeli- ja luentosarjoja. Kairon museossa ihmettelin joidenkin faaraoiden ja Karivieren yhdennäköisyyttä...

Ahti oli erityisen iloinen, että Upsalan yliopistossa hän sai kuunnella loistavaa suomalaissyntyistä egyptologian professoria nimeltään **Rostislav Holthoer**.[16]

Karivieren poikkeuksellisuutta kuvasi se, että vaikka tuolla ikimuistoisella uforetkellämme 1971 meidän hoidettavaksemme tuli Pudasjärven ufokerhon perustaminen, Saapungin tapaus kiinnosti Ahtia niin voimakkaasti, että hän myöhemmin lähti sinnekin haastattelemaan silminnäkijöitä ja tutkimaan laskeutumisjälkiä. Eikä puolinainen riittänyt: kun Ahti kotiin palattuaan havaitsi, että jostakin syystä Talaloiden haastattelu ei ollut tarttunut nauhalle, hän ajoi saman tien parinsadan kilometrin matkan takaisin korjatakseen virheensä.

Ufosoppaa parhaimmillaan: "tiskivesiä", kuukiviä, tekstiilitaidetta ja pilapiirroksia

Saapungin ufotapaus herätti valtakunnallista huomiota, kun Karivieri toimitti Talalan pihalta laboratorionäytteitä kuukivien tutkija tri **Birger Wiikille**. Wiik nousi julkisuuteen siksi, että ainoana suomalaisena hän oli saanut tutkittavakseen astronauttien kuusta hakemia kiviä. Aidon skeptikkotutkijan tavoin Wiik piti Kuusamon ufonäytettä ikkunalaudallaan parin viikon ajan, minkä jälkeen kehotti assistenttia heittämään sen roskikseen. Onneksi Karivieri tutkitutti osan näytettä myös Oulu Oy:n selluloosatehtaan laboratoriossa.

Kun toimittajat pyysivät suuren tiedemiehen kommenttia ufonäytteestä, Wiik tokaisi: "Todennäköisesti talon tiskivesiä." Oli selvää, ettei Kuusamossakaan tiskivesiä heitetä pääoven eteen, ja siksi väite oli talonväkeä loukkaava. Birger Wiikillä oli henkevämpääkin seuraa, kuten maailmankuulu tekstiilitaiteilija, prof. **Oili Mäki**, joka tuohon aikaan oli erittäin innostunut ufotutkimuksesta ja rajatiedosta. Hän sai ystävänsä Birger Wiikin perumaan ensilausuntonsa, mutta se oli myöhäistä. "Tieteellinen lausunto" oli jo painokoneissa.

Wiikin lausunto sai osan naurajista ufotutkijoiden puolelle. Ainakin valtakunnan pilapiirtäjäprofessori, Hesarin **Kari Suomalainen** teki peräti kaksi Wiikin tiedemieslausuntoa kritisoivaa ufopiirrosta. Elettiin vielä Hesarin vapaamielistä aikaa, jolloin rajatieto/tiede -vastakkainasettelussa lehden edustaja sai asettua rajatiedon puolelle.

Oili Mäki hallitussihteerimiehensä kanssa oli parin vuoden ajan aktiivisesti mukana rajatiedon piireissä, mutta käänsi sitten yhtäkkiä kelkkansa. Ehdimme jo Karivieren kanssa suunnitella hänelle pyramidin muotoista galleriaakin. Mäki, joka aiemmin oli lähinnä ortodoksi, innostui karismaattisesta liikkeestä, jossa rajatietoa pidettiin paholaisen oppina.

Yli 30 vuotta Kuusamon–Pudasjärven ufoaallon jälkeen ufotutkijaveteraani

Matias Päätalo pyrki kirjassaan löytämään ufoaallon tapauksille tieteellisiä selityksiä. Monet Tiede ja ufot -ryhmän avustuksella laaditut selitykset olivat hieman väkisin tehtyjä, mm. selitys Saapungin valoilmiölle. Tieteilijöiden mukaan kyseessä saattoi olla poikkeuksellisen isokokoinen plasmapallo, pallosalamaan verrannollinen sähköinen ilmiö. Jos vertaa silminnäkijöiden havaintoa, selitys on kaukaa haettu. Pakkasessa ja lumipyryssä vastatuuleen järven jäällä etenevä pari-kolmemetrinen kirkas valopallo? Plasmapallo "normaaliselityksenä" muistuttaa Skepsiksen parhaita valonväläyksiä.

Ruskon ufoisku Oulussa

U106

Ufojen säteilyvaikutuksia kuvaillessani olin unohtaa oululaisnuorten dramaattisen ufokokemuksen, jota olin 1970-luvulla tutkimassa yhdessä Matias Päätalon, Olli Pajulan ja Lasse Jalosen kanssa.

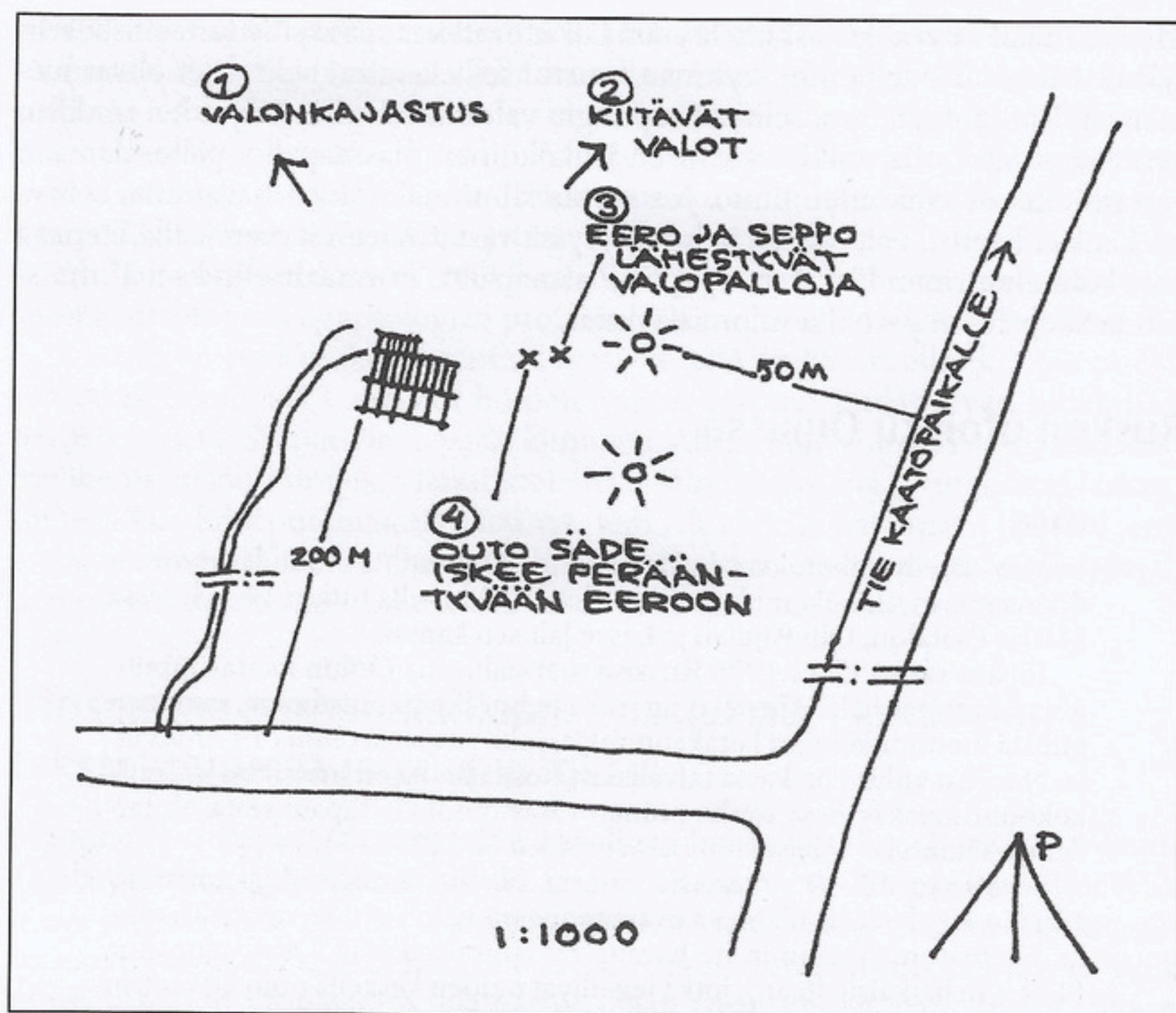
Tapaus sattui 12.11.1976 Ruskon metsäalueella Oulun kantakaupungin pohjoispuolella. Alue ei ollut mikään huoliteltu puistoalue, vaan tyypillistä luonnonläheistä laitakaupunkia, joka ympäröi Oulua 1970-luvulla. Nuoriso viihtyi paikassa talvellakin, koska heillä oli metsikön keskellä kokoontumiskäytössä vanha puinen varastomökki. Tapauksesta on tarkempi selonteko *Ufojen kosmisessa viestissä* (s. 113–115).[17]

Seitsemän 13–19 -vuotiasta nuorta oli viettämässä iltaa mökissä. Heidän käydessään ulkona taivaanrannassa näkyi outoa valonkajastusta. Hieman myöhemmin he havaitsivat lähimetsikössä kaksi valopalloa (1–1,5 m halkaisijaltaan), jotka leijailivat puiden keskellä noin 20 metrin päässä, metrin korkeudella lumenpinnasta. Nuorista kahden lähestyessä valopalloja, lähimmästä valopallosta iskeytyi kirkas säde suoraan **Eero Lammin**, 19-vuotiaan sähköasentajan rintaan. Eero karjaisi ja kaatui pyörtyneenä maahan. Takana ollut koululainen **Seppo Moilanen** (15) kertoi säteen lävistäneen Eeron ja iskeytyneen hänen takanaan maahan. Kun nuoret kantoivat Eeroa sisään mökkiin, valopallot katosivat.

Mökissä Eero palasi tajuihinsa muutamassa minuutissa. Aluksi hän oli hourinut ja osoittanut pelästyneenä kattolamppua. Rinnassa oli punaisia pilkkuja ja selässä yhtenäinen punainen alue. Punerrusta oli vielä näkyvissä pari päivää myöhemmin, kun olimme heitä haastattelemassa. Otimme tietysti huomioon myös mahdollisuuden, että nuoret olisivat ajan kulukseen keksineet koko tarinan. Mitään tähän viittaavaa ei kuitenkaan paljastunut perusteellisen haastattelumme aikana, eikä myöhemminkään. Samanaikaisesti muutkin ympäristön asukkaat olivat tehneet havaintoja oudoista valoilmiöistä.

Mitään normaalia selitystä valopalloille, lamauttavalle säteelle tai Eeron ihon punoitukselle ei koskaan löytynyt. Mitään jälkivaivoja ei ilmennyt, eikä Eero vaivautunut käymään lääkärillä.

Paikallislehden haastatellessa Eeroa viisi vuotta myöhemmin tämä pysyi edelleen kertomuksessaan. Yritin myöhemmin itsekin tavoittaa puhelimitse Eero Lammia, mutta puhelimeen vastasi hänen äitinsä. Tämä kertoi Eeron haluavan unohtaa koko tapauksen. Ehkä jonakin päivänä Eero Lammi itse ottaa ufotutkijoihin yhteyttä ja kertoo, oliko ufoilla muutakin kosmista kosketusta kuin lamauttava säde.

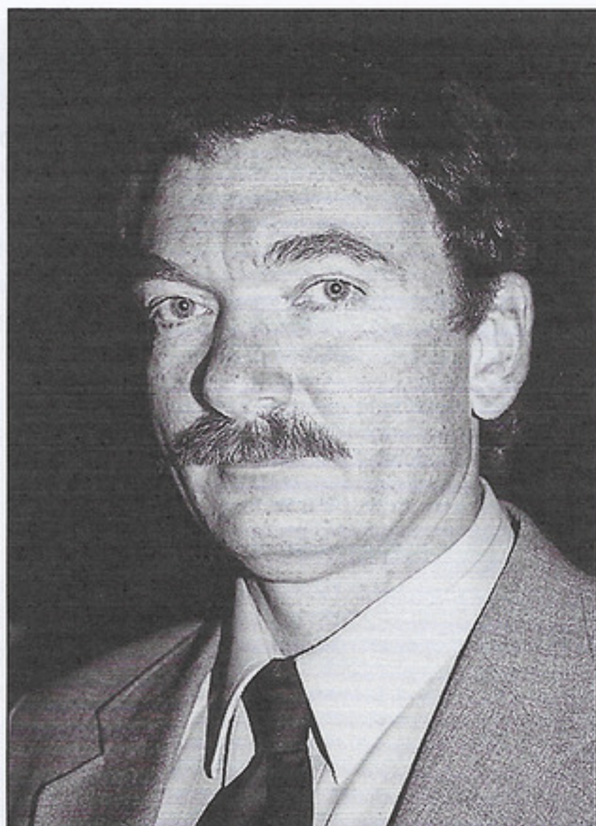
Oulun Ruskossa ufo iski nuoren miehen tajuttomaksi 1976.

UAKP107

Oulun Ruskon tapaus sattui vuosi sen jälkeen, kun yhdysvaltalainen metsätyömies **Travis Walton** joutui ufosta tulleen valokiilan kohteeksi. Toisin kuin Oulussa Waltonin kaverit pelästyivät niin että pakenivat paikalta. Kun he palasivat, sekä ufo että Travis olivat kadonneet. Walton oli kadoksissa 5 vrk, ja poliisi jo epäili työkaverien surmanneen hänet ja piilottaneen ruumiin. Viiden vuorokauden uforetken jälkeen Travis muistaa katselleensa tiellä taivaalle kohoavaa ufoa. Hänen muistiinsa on palautunut ufossa vietetystä ajasta vain noin 20 minuutin jakso. Sen aikana hän oli humanoidien tutkittavana. (Ks. *Ufojen kosminen viesti* s. 218)

Travis Waltonin ufoseikkailusta tehtiin elokuva *Valoa taivaalla* (Light in the Sky), jossa elokuvantekijät kuvittelivat mitä Travis Waltonille oli ufossa tapahtunut viiden vuorokauden aikana. Hieman yllättävää oli, että vääristelystä huolimatta Walton suostui osallistumaan elokuvan markkinointiin – mutta tuskin ilmaiseksi. Elokuva on ollut Suomessa myös DVD-myynnissä.

Metsätyömies Travis Walton oli viiden vuorokauden ajan ufossa, jossa häntä tutkivat isosilmäiset avaruusolennot.

Kinnulan ufohuijaus?

UAP108

Kaksi nuorta miestä oli 5.2.1971 metsätöissä Kinnulassa, Keski-Suomen ja Etelä-Pohjanmaan maakuntien rajalla. **Petter Aliranta** (21) ja **Esko Sneck** (18) olivat jo siltä päivältä lopettelemassa töitään, kun he näkivät oudon metallinvärisen kiekon puunlatvojen välistä. Kiekko oli läpimitaltaan noin viisi metriä ja sen alla näkyi neljä kahden metrin pituista laskeutumisjalkaa. Esine laskeutui pienelle lumiselle metsäaukiolle noin 15 metrin päähän miehistä.

Lautasen laskeuduttua pohja-aukosta leijaili alas noin 90 cm:n pituinen olento. Hänellä oli yllään vihreä yhtenäinen suojapuku, joka ulottui myös pään yli. Pääkuvun keskiosassa oli linssin tapainen katseluaukko. Kädet olivat pyöreäpäiset ilman sormia ja jalassa saappaat, jotka liittyivät kiinteästi suojapukuun.

Olento lähti kulkemaan kohti Petter Alirantaa lyhyin ja jäykin askelin, pitkin lumen pintaa vajoamatta. Aliranta pelästyi ja käynnisti kädessään olleen moottorisahan. Pärisevä saha ojossa hän astui kohti olentoa.

Kun etäisyyttä oli enää vajaat 10 metriä, olento kääntyi takaisin. Aliranta rohkaistui ja juoksi olennon perään. Tässä vaiheessa hän näki kiekon ikkunoissa kolme muutakin liikkuvaa hahmoa.

Noin kolmen metrin päässä aluksesta olento nousi ilmaan ja leijaili kohti pohjaluukkua. Hän oli metrin korkeudella, kun Petter Aliranta sai kiinni oikean jalan saappaasta. Saman tien hän irrotti otteensa, sillä saa-

pas oli polttavan kuuma.

Olento katosi lautasen sisälle. Kuului heikkoa surinaa ja alus nousi ilmaan. Pohja-aukko sulkeutui ja ehtimättä vetää laskeutumisjalkoja sisään alus häipyi taivaalle. Koko tapaus oli kestänyt vain muutaman minuutin. Aliranta ja Sneck olivat pitkän aikaa sanattomia. Jäsenet tuntuivat kankeilta ja liikkuminen oli niin hankalaa, että miehet lepäsivät lähes tunnin ennen kuin jaksoivat lähteä metsästä.

Aluksen ja olennon jäljet näkyivät selvästi lumessa. Olennon askelten väli oli vain 20 cm. Aluksen pyöreät jalat olivat painuneet maahan asti 40-senttisen lumikerroksen läpi. Aluksen pohjan alta lumi oli sulanut 5–10 cm.

Petter Alirannan kädessä, jolla hän oli tarttunut olentoa jalasta, oli palohaavoja peukalossa, etusormessa ja kämmenessä. Käsi oli aamulla niin kipeä, ettei kirves tahtonut siinä pysyä. Palohaavojen jäljet näkyivät vielä kaksi kuukautta tapauksen jälkeen.

Tapani Kuningas kertoi tapauksen 2000 hengen ennätysyleisölle Helsingin vanhassa Messuhallissa keväällä 1971. Kymmenisen vuotta myöhemmin toimittaja **Mauno Ihanti** tunnusti Kuninkaalle, että he keksivät koko jutun miesporukassa. Tarina muistuttikin aika tavalla Imjärven talvista ufotapahtumaa. Tapauksessa oli myös outoja yksityiskohtia, kuten moottorisaha, kuuma humanoidin jalka sekä sormettomat kädet. Tosin jos suomalainen mies ampuu ufoa hirvikiväärillä, miksi ei sitten ajaisi avaruusolentoa takaa moottorisahan kanssa?

On hyvä tehdä myös epäilevä kysymys: jos joku tulee myöhemmin ja väittää ufotapausta keksityksi, onko se riittävä todiste, ettei mitään ufoa ollutkaan? Aikaisemmin eräs kinnulalainen oli vakuuttanut Kuninkaalle, kuinka luotettava nuorukainen hänen tuntemansa Esko Sneck oli.

Imjärven tapaus on pitkään ollut yksi harvoista suomalaisista ufotapauksista, joka on tunnettu suuressakin maailmassa. Toinen suomalainen kestoufotapaus on kontaktihenkilö Aino Ivanoffin hurja automatka. Tämä johtuu lähinnä siitä, että pienen kielialueemme vuoksi tieto suomalaisista ufotapauksista ei juuri leviä ulkomaille.

Ristiriitainen Aino Ivanoff

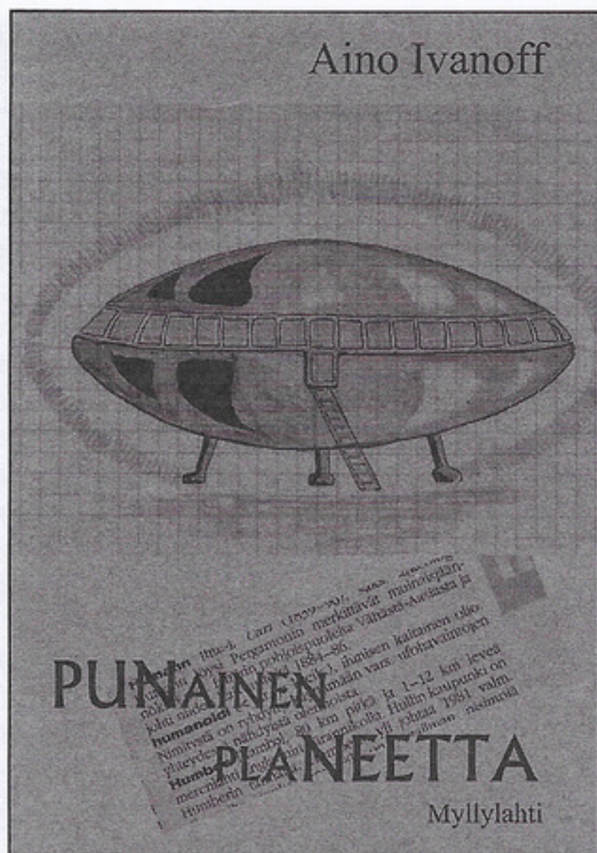
UAKP109

Tutustuin Aino Ivanoffiin samoihin aikoihin, kun tein Ritva Alkun kanssa omaa ufokirjaani. Aino oli kirjoittanut kokemuksistaan lehtiin ja oli tarjonnut käsikirjoituksiaan myös WSOY:lle. Ivanoff, joka on kuollut muutama vuosi sitten, oli hyvin mielenkiintoinen ja värikäs persoona. Tiedän, että Ainolla oli aitoja parapsyykkisiä kykyjä, mutta myös heikko itsetunto, joka horjutti hänen arviointikykyään.[18]

Ainon hurjin ufokokemus tapahtui samoihin aikoihin Britannian Benwatersin ufotapauksen kanssa, vuonna 1980. Aino opetti siihen aikaan kotitaloutta Pudasjärven kansalaisopistossa – samassa paikassa, jossa olimme vajaat kymmenen vuotta aiemmin olleet Karivierten kanssa perustamassa ufokerhoa.

Kun Aino Ivanoff oli iltamyöhällä palaamassa kotiinsa, hän joutui keskelle käsittämätöntä ufosieppausta. Lähellä Rovaniemen tienristeystä

hän ajoi keskelle sumua, jossa auto yhtäkkiä alkoi nousta yläilmoihin. Kaikkea Aino ei muistanut tapauksen jälkeen. Ehkä pelottavin kokemus oli auton kohoaminen ilmaan. Seuraava muistikuva oli, että hän oli jossakin täysin vieraassa paikassa. Se oli autio planeetta, jossa hän näki lähellään vain yhden puun. Hänelle kerrottiin, että planeettaa oli kohdannut tuho, ja samanlainen uhkasi myös maapalloa.

Aino Ivanoffin ufomatkat ja kontaktitapaus on ollut Imjärven hiihtäjien ohella laajimmalle levinnyt suomalainen ufotapaus. Vuonna 1999 ilmestyneessä kirjassaan "Punainen planeetta" Aino on tarkkaan selostanut uskomattoman ufosieppauksensa vaiheet.

Ufolennollaan Aino kohtasi myös avaruusolentoja. Palattuaan maan pinnalle Ainolla alkoi jatkuva ufokontakti, jossa hän enimmäkseen kohtasi miespuolisen avaruusolennon nimeltään **Mauritz**. Hänen ansiostaan Aino pääsi yhä uudelleen avaruusmatkoille.

Aino Ivanoffin tapausta ovat eniten tutkineet Ahti Karivieri ja **Olavi Kiviniemi**, molemmat insinöörejä. Aino kertoi heille, kuinka polttoainetta oli uforetken aikana kulunut poikkeuksellisen vähän, ja polttoainetankin pohjalle oli ilmestynyt outoa sakkaa.

Kiviniemen jatkotutkimuksissa paljastui myös varsin kyseenalaisia piirteitä. Aino oli lähettänyt Olaville mm. housunsa, joissa Ainon mielestä oli ollut avaruusolennon jättämiä jälkiä. Tutkiessaan sinertäviä tahroja laboratoriossa Kiviniemi totesi ne aivan tavallisiksi mustikan jäljiksi, jotka todennäköisesti olivat tarttuneet housuihin marjaretkellä. Vielä epäilyttävämpi tapauksesta tuli, kun Aino oli kehunut Olaville pystyvänsä mielen voimilla taivuttamaan metalliesineitä **Uri Gellerin** tyyliin.

Olavi Kiviniemi lähetti postissa Ainolle rautasahan terän, tunnetusti lujan metallikappaleen, ja pyysi tätä kevyesti sivelemään sitä sormellaan. Aino lähetti sahanterän paluupostissa takaisin kahtena kappaleena. Hänen mukaansa koe oli onnistunut erittäin hyvin: "Se katkesi niin että paukahti."

Mutta Olavi ei tyytynyt silmämääräiseen tarkasteluun. Tutkiessaan murtumiskohtia mikroskoopilla hän huomasi, että katkeamiskohdan molemmin puolin näkyi ruuvipuristimen jäljet. Rehellisyyden nimissä Olavi joutui epäilemään, että joku oli katkaissut sahanterän väkisin.

Uri Geller, kiistelty ufosankari

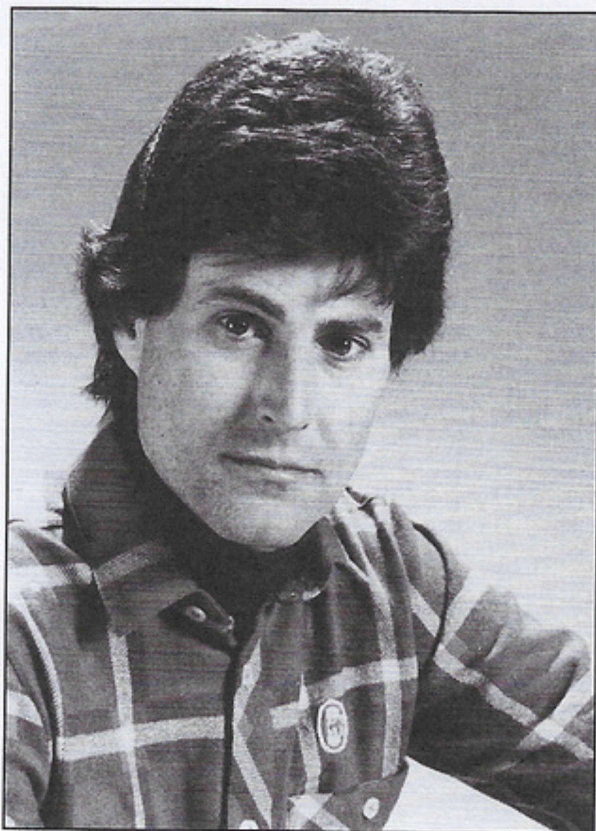
UAKP110

Olavi Kiviniemi oli Uri Gellerin ensimmäisen Suomen vierailun yhteydessä 1974 kohdannut kaksi suomalaispoikaa, joilla myös näytti onnistuvan Gellerin lusikantaivutustemppu. Olli totesi ilmiön aivan aidoksi: pelkän sivelyn seurauksena lusikka taipui senttikaupalla. Kukaan ei tiennyt, miksi jotkut Gellerin paranormaaleista ilmiöistä levisivät televisio-ohjelman välityksellä. Hän itse kertoo outojen ilmiöiden alkaneen sen jälkeen, kun näki pikkupoikana ufon naapurin puutarhassa, Israelin Tel Avivissa.

Vaikka Suomessa toisen kerran keväällä 2012 vieraillut Geller ei kovin paljon ole korostanut ufokontaktejaan – ehkä saadakseen tiedemiehet paremmin suhtautumaan hänen parapsyykkisiin kykyihinsä – pidän todennäköisenä, että myös hänen poikkeukselliset parapsyykkiset kykynsä ovat peräisin ufoilta.

Geller kertoi myös Porvoon vierailullaan, että hän oli 5-vuotias, kun hänen yläpuolelleen laskeutui ufo, kirkas valoilmiö. Asuessaan Tel Avivissa Geller oli viihtynyt arabinaapurinsa puutarhassa erityisen hyvin. Rikas arabi oli hyvin harvoin kotona, ja siksi Uri saattoi leikkiä puutarhassa kuin omassaan. Urin yksinhuoltajaäidillä oli riittävästi huolehdittavaa johtamassaan motellissa.

Myöhemmin Uri Geller teki pitkään tiivistä yhteistyötä yhdysvaltalaisen tiedemiehen **Andrija Puharichin** kanssa. Kirjassaan *Uri Geller – elämä ja mysteeri* (WSOY 1974) Puharich kuvaa tarkkaan, kuinka hän yritti saada Gellerin Kalifornian yliopistojen tutkittavaksi parapsyykkisten ky-

Monet parhaista ufo- ym. paranormaalien ilmiöiden kokijoista on leimattu huijareiksi ilman päteviä todisteita. Heidän esittämänsä ilmiöt ovat olleet liian suuri uhka virallisen tieteen maailmankuvalle. Suurelle yleisölle on riittänyt huijari-sana, jota toistamalla skeptikot ja toimittajat ovat käyttäneet suggestion voimaa. Tällaisia huijari-leiman saaneita näkijöitä ja kokijoita ovat olleet mm. Uri Geller (kuvassa), George Adamski, Lobsang Rampa, Eduard Billy Meier ja Bob Lazar. Valitettavasti ufo- ym. paranormaaleissa aiheissa ei voi luottaa valtamedian väitteisiin.

kyjensä vuoksi.[19]

Osittain se onnistuikin, mutta kirjassaan Puharich kertoi, kuinka yhteisestä sopimuksesta he eivät Urin kanssa halunneet liiaksi korostaa ufokokemusten osuutta. Niistäkin kirja kertoo: viisas avaruusolento antoi heille ohjeita ja kommentteja suoraan nauhuriin, josta viestit kuitenkin kuuntelemisen jälkeen mystisesti katosivat.

Kirjassa kerrotaan, kuinka parivaljakko sai huipputärkeitä tehtäviä avaruusolennoilta. Puharichin tiedemiehen rooli suli vähitellen ja hän nöyrtyi edistämään Israelin rauhaa avaruusolentojen ohjeiden mukaisesti. Mm. tohtorimme rukoili kokonaisen päivän Israelin ja Egyptin välisen rauhan puolesta. Ei tosin mihinkään tuhkaan ja säkkiin pukeutuneena, vaan luxus-hotellin parvekkeella upea merinäköala edessään.

Uri Geller kuuluu niihin rajatiedon "huijareihin", jonka aikaansaannokset ja väitteet ovat olleet liian kova pala skeptikoille ja useimmille kriittisille tiedemiehille. Suomessakin on yleisesti levinnyt käsitys, että Geller on huijari. "Kaikkihan sen tietää", on yleinen toteamus sekä toimittajien että tutkijoiden taholta.

Olen vuosikymmenien ajan seurannut tiiviisti Uri Gellerin toimintaa, ja olen täysin vakuuttunut hänen aitoudestaan. Tapaus on hyvä esimerkki siitä, kuinka kansa uskoo, jos vain media riittävän kauan toistaa: "Se on huijari." Siinä toimii suggestion voima, jolta välttyy vain tutkija, joka vaivautuu keräämään tietoa muualtakin kuin iltapäivälehdistä ja nettisivuilta.[16]

Kaivoksissa myrkyllisiä plasmapalloja?

Jo Pudasjärven–Kuusamon ufoaallon aikana pohdittiin outojen valopallojen yhteyttä maasta purkautuviin radioaktiivisiin kaasuihin. Ahti Karivieri piti mahdollisena, että Iso-Syötteen maastossa oli uraania kaasumaisessa muodossa, joka purkautuessaan maanpinnalle saattoi aiheuttaa valoilmiöitä. Iso-Syötteen ympäristö on tunnettu malmiesiintymistään, ja myös uraania on löydetty. Karivieri ja Atte Särkelä tapasivat mm. uraaninetsijä **Heikki Viennon** (**Soini Lax**: *Pudasjärven ufot*).[20] Karivieren mukaan kuitenkin myös avaruusolentoja saattoi kiinnostaa erilaiset maaperän energiat.

U111

Vuonna 2003 haastattelimme Karivieren kanssa mielenkiintoista vanhaa miestä **Seppo Ketomaata** ❋. Hän oli soittanut Karivierelle, joka jo silloin vietti eläkepäiviä itärajalla Tohmajärvellä, ja pyysi minua ottamaan Ketomaahan yhteyttä. Ketomaalla oli mielenkiintoisia kokemuksia erilaisista kaasupurkauksista. Osa saattoi hyvinkin olla radon-purkauksia, jotka maanpinnalla ionisoituessaan saivat plasmapallon muodon. Vanhalla asuinpaikallaan Kuopion eteläpuolella Ketomaa oli niitä tarkkaillut vuosien aikana ja saanut valopalloista kuviakin. Oli myös tietoa, että talossa oli ollut paljon sairastumisia.

Ketomaa oli osittain Karivieren avustuksella kerännyt tietoa myös siitä, että joskus 100 vuotta sitten Suomessa oli ollut terveyskylpylöitä, joissa käytettiin radioaktiivista vettä parantamiseen. Ne olivat erityisesti tsaarin hovin ja Pieta-

Toimittaja Soini Lax teki hyvän yhteenvetokirjan Pudasjärven-Kuusamon ufoilmiöistä (Pudasjärven ufot, Kirjayhtymä 1972). Kirja perustui pääosin Atte Särkelän keräämään aineistoon. Myös malminetsijät tuotiin kirjassa esille, mutta ufoaallon mielenkiintoisin Unto Leinosen ja Kellolammen veljesten ufokontakti paljastui kokonaisuudessaan vasta vuosituhannen vaihteessa.

rin muiden hienostopiirien suosiossa. Saattaa olla, että vähäisen kemiantuntemuksen vuoksi samalla leikittiin ihmisten terveydellä.

Toisaalta Ketomaan kotiseudulta Itä-Suomesta löytyi puolisalaista tietoa siitä, kuinka siellä 1950-luvun lopulla suunniteltiin uraanikaivoksen avaamista, ja kiinnostusta riitti myös kansainvälisiltäkin tahoilta. Myös tasavallan presidentti Urho Kekkoseen oli oltu yhteydessä.

UAP112

Vuonna 2008 minuun otti yhteyttä toinen eläkeläinen, jolla myös oli mielenkiintoista tietoa mm. kaivosten säteilypurkauksista ja valopalloista. Hän oli **Martti Kerkelä** ❋, joka oli työskennellyt Outokumpu Oy:n kaivoksissa yli 30 vuoden ajan ja hiljattain päässyt eläkkeelle. Vuosikymmenien ajan hän oli nähnyt kaivoksissa ja niiden suuaukkojen läheisyydessä outoja valopalloja. Huolestuttavaa oli, että Outokumpu Oy oli kieltänyt työntekijöitään kertomasta valoilmiöistä julkisuudessa.

Saattaa olla, että ufoista riippumatta valopallojen tutkimuksia on jarrutettu, koska ei ole haluttu aiheuttaa hankaluuksia kaivostoiminnalle. Aivan viime aikoina Talvivaaran kaivoksen ympäristöongelmat ja ulkomaisten firmojen kaivausvaltaukset ovat osoittaneet, että lainsäädäntömme vaatisi tiukentamista. Ainutlaatuisen luontomme jokaista neliömetriä tulee suojella, eivätkä edes maanalaiset rikkaudet oikeuta sen tuhoamiseen ja kaikkein vähiten kansainvälisten pörssiyhtiöiden rahanahneuden vuoksi.

Kerkelä pitää pienenä ihmeenä, että hän on päässyt terveenä eläkkeelle. Molemmilta puolin on työkavereita kuollut sairauksiin ennen eläkeikää. On mahdollista, että osa valopalloista onkin ilmausta epäterveellisistä kaasuista, joita kaivosluolissa syntyy ilman kunnon tuuletusta. Yksi mahdollisuus on radon, jota esiintyy ympäri Suomea. Tavallisissa rakennushankkeissa se nykyisin osataan mitata ja johtaa putkilla huonetilojen ohitse. Johtajien vaatima vaitiolovelvollisuus työntekijöiltä voi hyvinkin liittyä tähän, sillä kaivosonkaloissa myrkkykaasujen poisjohtaminen on vaikeasti hallittavaa ja kallista puuhaa.

Martti Kerkelä ei ole vain pirteä ja puhelias eläkeläinen, vaan hyvin monipuolinen ja luova persoona. Vaikuttaa myös siltä, että hänellä on parapsyykkisiä kykyjä, ja osa valopallohavainnoistakin saattaa liittyä sii-

hen. Kaivosluolien suuaukkojen läheisyydessä hän on nähnyt myös outoja olentohahmoja ja jälkiä.

Parapsyykkistä herkkyyttä ja erityistä luovuutta voi osoittaa myös se, että Kerkelä on kunnostautunut malminetsijänä ja harvinaisten kasvilajien löytäjänä. Herkkyyden avautumiseen kuuluu myös lämmin sydän. Eläkeläisenä Martti viihtyy tyttärenlastensa kanssa, ja Meilahden syöpäsairaalan lapset ovat saaneet käsistään kätevän puuhamiehen kunnostamia leikkikaluja. Monitaitoinen Kerkelä on myös viherpeukalo, joka hyödyntää taitojaan ystäviensä ja sukulaistensa pihaistutuksilla ja puutarhoissa.

Kenties Kerkelän ufotietämyskin laajenee hänen vierailtuaan Oriveden ufoseminaarissa vuonna 2011.

Huippu-ufotutkijat Pope ja Good vierailivat Suomessa

Britannian puolustusministeriön entinen ufotutkija Nick Pope vieraili Suomessa vuonna 2011. Mielenkiintoista, että Pope (suom. paavi), Iso-Britannian kansainyhteisön puolustusministeriön virallinen ufotutkija (kolmen vuoden ajan), suhteuttaa ufot ylevästi ihmiskunnan suurimpiin mysteerioihin. Heti Suomen vierailun jälkeen hän meni naimisiin tiedenaisen kanssa.

En varmaan aiheettomasti todennut ajaessani 2-päiväisen seminaarin jälkeen Popea Helsinki–Vantaan lentokentälle (autossa myös Suomen Ufotutkijat ry.n silloinen puheenjohtaja **Timo Vesterinen** sekä Olli Pajula) kunniavieraallemme: "Nick, olet erittäin lupaava ufotutkija."

Ehkä olin tahditon, mutta tällä tarkoitin, kuinka pitkälle näkemyksissään hän oli päässyt lyhyessä ajassa (20 vuodessa verrattuna Ollin ja minun yli 40-vuotiseen ufotutkijan taipaleeseemme!).

Pope katsoo, että mainituista ihmiskunnan perusmysteeriosta helpointa olisi todistaa älyllisen elämän esiintyminen ulkoavaruudessa. Hänelle itselleen oli kirkastunut jo varhaisessa vaiheessa ufotutkijan urallaan, että koska osa ufoista tuntuu liikkuvan vieraan, meitä kehittyneemmän älyn ohjauksessa, mielenkiintoisinta on tutkia ufojen ohjaajia. Ufot sinänsä ovat pelkkiä kulkuvälineitä. Kakkoskirjansa *The Uninvited* johdannossa Pope toteaa: "Siitä huolimatta että käsittelen paljon avaruusolentoja, haluan korostaa, ettei tämä ole ufokirja. Vaikka kuvailen ufoja, keskeisessä asemassa ovat kontaktit inhimillisten ja ei-inhimillisten olentojen välillä." [21]

Samaan tulokseen tulin jo 1960-luvun lopulla, parin vuoden ufotutkimusten jälkeen. Silti on johdonmukaista, että tässäkin kirjassa lähdemme liikkeelle aakkosista eli tunnistamattomista lentävistä kohteista, joita ympäri maailmaa on nähty kasvavassa määrin toisen maailmansodan jälkeen.

Joka tapauksessa Nick Pope on tällä hetkellä tärkeimpiä ufotutkijoita. Virallisen asemansa vuoksi häntä arvostetaan joka puolella maailmaa. Ennen Suomeen tuloaan hän oli esiintynyt arabijohtajien järjestämässä ufokonferenssissa, joka oli herättänyt laajaa julkisuutta. Lisäksi hän vaikutti todella innostuneelta. Vaikka hänet oli kutsuttu pitämään esitelmä Benwatersin lentotukikohdan ufo-

Ufotutkija ja muusikko Timothy Goodin Suomen vierailuun osallistui monia huippumuusikoita. Kuvassa keskustelen kapellimestari, säveltäjä Leif Segerstamin, pianisti Ralf Gothónin ja huilisti Ilpo Manseruksen kanssa. Tapahtuman jälkeen Segerstam sävelsi Ufo-sinfonian.

Suomessa vierailleet brittiufotutkijat Nick Pope (vas.) ja Timothy Good ovat hyviä ystäviä. Silti Goodin mukaan Pope tulee aina olemaan "hallituksen mies" puolustusministeriön ufotutkijan työnsä vuoksi, kun taas Good itse kokee olevansa "vapaa ja riippumaton ufotutkija".

tapauksesta vuodelta 1980, hän jaksoi koko edellisillan keskustella aiheesta ja vastailla ufoaktivistien kysymyksiin. Toimiessaan puolustusministeriön ufotutkijana hän sai riittävät todisteet siitä, että osa ufoista ja todennäköisesti myös avaruusolennoista on totta.

Suomen vierailullaan 2007 Timothy Good käyttäytyi Nick Popeen verrattuna kuin vanha veteraani, ehkä vapaampana ja kokeneempana lausunnoissaan, mutta selvästi kyllästyneempänä aiheeseen. Hän oli ensi kertaa Suomessa ja halusi seikkailla yksin Helsingin yöelämässä. Lisäksi kävimme hänen erityispyynnöstään **Sibeliuksen** kodissa Ainolassa. Good on vuosikymmenien ajan esiintynyt työkseen huippumuusikkona. Hän on soittanut viulua Britannian parhaissa sinfoniaorkestereissa. Viime aikoina hän on säestänyt kevyen musiikin huippuja, kuten **Elton Johnia**.

"Sisäpiiri" ("Need to Know") on ainoa Timothy Goodin kirjoista, joka on suomennettu (UFO-Finland ry 2007).

Pienenä kuriositeettina kerron, miten musikaalisen seurueemme eri jäsenet käyttäytyivät Ainolassa. Sibeliuksen koti sattui olemaan suljettu, mutta arkkitehtina ja paikan asiantuntijana (ufotutkijaystäväni toimi aikoinaan Ainolan talonmiehenä) en halunnut jättää kunniavierastamme aidan ulkopuolelle. Niinpä etsin aidasta aukon, josta pääsimme ihailemaan Ainolan julkisivuja ja puutarhaa. Mutta Good ei tullut perässäni, vaan tyytyi katsomaan talon pääjulkisivua aidan takaa. Hän ei selvästikään halunnut toimia lainvastaisesti vieraassa maassa. Tai sitten hän ei olekaan aidosti Sibelius-fani... Ufoseminaarin järjestelijänä toiminut musiikinopettaja **Seija Okkonen** seurasi perässäni, kun taas vaimoni, tv:n musiikkiohjelmia ohjannut Anneli Sjöstedt jäi Goodille seuraksi. Mitenkähän Timothy Good olisi toiminut, jos kyseessä olisi ollut ufojen tukikohta?

Onneksi itse vierailun yhtenä isäntänä pääsin keskustelemaan Timothy Goodin kanssa tuntikausia. Hän oli herrasmies viimeisen päälle, ja todellinen ufoalan asiantuntija. Häntä erityisesti huolestutti ufojen aggressiivinen tai ainakin uhkaava käyttäytyminen matkustajalentokoneiden kanssa. Mm. Britanniassa oli tapahtunut useita läheltä piti -tilanteita, ja joissakin tapauksissa ufot olivat aiheuttaneet pintavaurioita koneisiin.[22]

Molempien engelsmannien ufotilaisuuden kansainvälisyyttä oli lisäämässä Viron johtava ufotutkija Igor Volke, joka myös luennoi molemmissa tilaisuuksissa.

Ufot ja musiikki

Yksi syy Goodin vierailuun oli, että hänen muusikkoystävättärensä oli työskennellyt Suomessa ja pitänyt maasta. Kun vierailun lopuksi kysyin Timothy Goodilta, mikä Suomessa oli ollut parasta, hän vastasi: "Kukko-olut." Ilmeisesti hienostunutta engelsmannia Suomen kaltaisessa eksoottisessa maassa ihastuttavat nimenomaan erikoisuudet, kuten paikallispanimoiden olutmerkit.

Aloite vierailuun oli tullut suomalaisten huippumuusikoiden piiristä. Rajatiedon pitkäaikainen aktivisti **Ralf Gothóni**, joka on jonkin verran käsitellyt rajatietoa kirjoissaankin, oli tavannut Timothy Goodin Lontoossa. Minä ja Suomen Ufotutkijat hoiti käytännön järjestelyt. Goodin esitelmää kuuntelemassa oli muitakin suomalaisia huippumuusikoita: **Leif Segerstam**, **Ilpo Mansnerus** ja **Tom Söderblom**. Segerstam innostui aiheesta niin että ufokonferenssin jälkeen sävelsi sinfonian nimeltä "Ufo". Segerstamilla saattaa olla sinfonioiden säveltämisessä maailmanennätys: niiden määrä lähestyy jo 300:a (261 joulukuun alussa 2012).

Pari vuotta myöhemmin Leif Segerstam oli tv-haastattelussa (Pixel, FST, 1.12.2012), jossa hän hienosti korosti musiikin merkitystä henkisten asioiden tulkkina: "Vapaapulsatiivisessa sävellystyylissä toimii telepatia ja tietoisuus. Nykyhetkessä voi tehdä matkoja vapaasti minne tahansa ulkoavaruudessa..."

Taide ja rajatieto ovat sukulaisilmiöitä.

Myös kapellimestari ja nerokas kapellimestarien kouluttaja **Jorma Panula** on ollut kiinnostunut rajatiedosta. Tutustuimme vuonna 1987, kun hänen vaimonsa, näyttelijä **Helena Haavisto** oli samalla Perun uforetkellä. Perun kuvia katsoessamme Panuloiden hirsilinnassa Kirkkonummella maestro nukahti keinutuolissaan – ketäpä muiden ulkomaan kuvat kiinnostaisivat. Panula on syntyisin Kauhajoelta, kuten minäkin, ja herättää ainakin minussa sympatioita leveällä pohjalaismurteellaan.

Kun joskus kuvaillan jälkeen satuin näkemään Jorma Panulan helsinkiläiskahvilan jonossa edessäni, kysyin: "Mitäs kuuluu?" Panula vastasi: "No tuota soittua on tullu yritettyä..."

Ufoista erityisen kiinnostunut on myös lapsuudenystäväni, huippupianisti **Risto Lauriala**, Sibelius-akatemian opettaja, Bachin, Beethovenin ja Brahmsin tulkitsija. Hän sattuu asumaan samalla seudulla Helsingin Pajamäessä, jonka kontaktihenkilö Unto Leinonen koki ufojen laskeutumispaikkana mereltä pääkaupunkiseudulle. Myös Risto tunsi lapsuudessaan ufotutkijapioneeri Arvi Merikallion, lestadiolaispapin ja Vilppulan kirkkoherran.

UAKP113

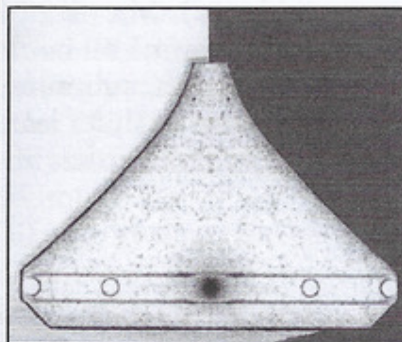
Mielenkiintoisin kuulemani ufokontakti, johon musiikki liittyi keskeisenä elementtinä, on kolmen suomalaisen dramaattinen kokemus vuodelta 1985. Loppukesällä aviopari Terttu Tavikainen ja Martti Korhonen oli kolmannen suomalaisen kanssa istuttamassa metsää Ruotsissa Upsalan lähellä. Muut työntekijät olivat jo siirtyneet seuraaville palstoille, kun kolmikko koki jotakin dramaattista, traumaattistakin.

Harva mäntymetsikkö, josta alus/ufo tuli aukkoon
Almunge
Lassen vaunu
VAIHE 1
Kohta jossa alus/ufo oli lähimmillään
Meidän auto (T&M)
Meidän vaunu (T&M)
Metsikkö jonka taakse alus/ufo siirtyi
Musiikin "alku"
VAIHE 3
Rakennuksen rauniot
Metsikkö jonne pienempi valosoikio siirtyi
Kohta jossa Terttu maastoutui
VAIHE 2
Isompi valosoikio (kulkureitti)
Pienemmän valosoikion liikerata
Pienempi valosoikio
Puomi
LA

Martti Korhosen kuvia hänen ja vaimonsa Terttu Tavikaisen kohtaamista ufoista metsänistutus-projektissa Upsalan lähellä 1985. Karttapiirros kuvaa tapahtumien etenemistä

Ruotsista palaamisen jälkeen pariskunta teki runsaasti ufohavaintoja kotipiirissään Leivonmäellä (nyk. Joutsa).

He asuivat työtoverinsa Pekan kanssa asuntovaunussa metsässä. Kahtena päivänä he näkivät ympärillään soikion muotoisia ufoja. Yhtäkkiä alkoi kuulua lähestyvää musiikkia, jolle ei löytynyt minkäänlaista lähdettä, koska he olivat keskellä metsää, eikä heidän autoradionsakaan toiminut. Musiikki oli hyvin kaunista ja muistutti lähinnä huilun tai oboen ääntä. Se veti mystisellä tavalla puoleensa, ja kissa lähti sitä kohden. Vaikka Terttu komensi sitä takaisin, se ei totellut, vaan jatkoi määrätietoisesti musiikin suuntaan. Tänäkään päivänä kissasta ei ole löytynyt mitään jälkeä. Seuraavaksi musiikkia kohden lähti Martti. Hän oli sen verran kissaa kuuliaisempi, että kun Terttu komensi häntä takaisin, hän juuri ja juuri pystyi irtautumaan musiikin lumovoimasta.

Tässä vaiheessa he totesivat, että nyt oli kysymys niin merkillisistä asioista, että oli syytä lähteä pois mahdollisimman nopeasti.

Viimeinen mitä he muistavat oli, että he ryntäsivät autoon ja lähtivät ajamaan suomalaisystävien luo. Nämä asuivat noin viiden minuutin ajomatkan päässä. Juuri ennen lähtöä he muistavat auton ympärille ilmestyneen kirkkaita valoja. Kun he saapuivat perille, päivä oli pimentynyt illaksi. Järkytyksekseen he havaitsivat, että lyhyeen matkaan oli kulunut aikaa 3,5 tuntia. Pihalle vastaan tullut isäntäväki kohtasi vieraat, jotka itkien kertoivat, että heille oli tapahtunut jotakin kauheaa.

Sekä Tertulla että Martilla oli jälkeenpäin ollut merkillisiä kokemuksia. Terttua oli häirinnyt useita päiviä ääni, jota hän kutsui koneääneksi. Siitä ei erottanut mitään sanoja, vaan se muistutti lähinnä morsetusta. Tapahtuman jälkeen hänellä ei ollut juuri lainkaan kuukautisia kahteen vuoteen, mikä on ollut yleinen piirre abduktioissa.

Palattuaan kotiseudulleen heillä on ollut toistakymmentä ufohavaintoa lähiympäristössä. Pariskunnan ufokokemuksista on julkaistu perusteellinen tutkimusraporttini *Uforaportti 14* -kirjassa.[23] Kuvituksena on Martti Korhosen erinomaisia piirroksia.

Tutkimme Olli Pajulan kanssa tapausta perusteellisesti. Kävimme pariskunnan luona Leivonmäellä Jyväskylän lähellä, ja Olli hypnotisoi heidät molemmat erikseen. Vaikka Terttu vaikutti muuten herkemmältä, hän ei vaipunut hypnoosiin yhtä hyvin kuin miehensä. Vaikutti jopa siltä, että Terttu jostakin syystä esteli hypnoosiin menoa – kenties pelkäsi jotakin.

Martti kertoi hypnoosissa, kuinka myöhemmin unen aikana hän oli kokenut olevansa oudossa huoneessa selällään hoitotasolla. Hänen vieressään oli isopäinen avaruusolento, jolla oli uurteiset kasvot. Kauempana oli toinen hoitotaso, jonka ympärillä oli useita avaruusolentoja. Martti ei nähnyt, kuka siellä mahdollisesti oli tutkimusten kohteena (ilmeisesti Terttu). Martista tuntui siltä, että hänen vieressään seisseen olennon päätehtävänä oli huolehtia, ettei hän nousisi ylös.

Olemme suunnitelleet tutkimusten jatkamista, kunhan järkytys tapahtuman jäljiltä laantuu, ja pariskunta on valmiimpi palaamaan ufotapauksen muistikuviin myös hypnoosin avulla.[20]

Rauhan musiikkia avaruudesta

UKP114

Kun pystytimme Helsingissä Vanhan ylioppilastalon ufonäyttelyä 1990, tutustuin monipuoliseen taiteilijaan **Jyrki Siukoseen.** Mutta joskus kosminen kosketus näyttää jäävän lyhyeksi, ainakin suhteessa minuun. Siukosella oli idea kiertävän valon asentamisesta näyttelysalin katonreunaan Se oli jo konkreettisena, lamppurivi asennettuna katonreunaan, mutta sitten tuli jonkinlainen oikosulku ja valot sammahtivat. En tiedä, oliko monipuolisella miehellä muita projekteja kesken, mutta hän keräsi lamppunsa ja vehkeensä ja häipyi takavasemmalle, eikä tullut takaisin.

Joka tapauksessa Siukonen kertoi hyvän ufojutun, joka oli tapahtunut hänen bändilleen. *Kollaa kestää* oli ennen vanhaan aivan suosittu punk-yhtye ja teki monta LP-levyä – vai vieläkö jengi muistaa sellaisia 1970-luvun lopun pikku-ufon kokoisia mustia muovilättyjä, jotka eivät edes mahtuneet taskuun. Bändi oli palaamassa joskus 1970–80 -lukujen taitteessa keikalta Kaakkois-Suomesta, kun Loviisan tienoilla auton vauhti alkoi hidastua. Syykin paljastui: he näkivät pimeällä pellolla ufon, fosforin hohtoisen kartion.

Oli puoliyö, ja porukka keikan jälkeen väsynyttä. Osa oli kuitenkin sitä mieltä, että pysähdytään katsomaan, mikä ihme se oli. Jotkut kuitenkin pelästyivät ja kielsivät pysähtymästä. Niinpä he jatkoivat matkaa, vaikka auto miltei sammui. Mutta kun he olivat ohittaneet paikan, auton käynti palautui ennalleen. Yhtäkkiä takaa tuli kovalla vauhdilla "Amerikan rauta" ja ohitti heidät. Ilmeisesti sekin oli joutunut hiljentämään ufon vuoksi, ja nyt halusi häipyä paikalta mahdollisimman nopeasti.

Seuraavana päivänä he olivat viimeistelemässä uutta levyään. Puuttui vain yksi biisi. Kaksi heistä oli keskittynyt kappaleen tekoon, Siukonen sanoihin ja **Kai Kivi** säveleen. Sekä sävel että sanat olivat syntyneet kuin siivillä, suoraan taivaasta. "Jäähyväiset aseille", syvällinen rauhan viesti, oli koko levyn menestyskappale, ja sitä voi edelleenkin kuulla radiosta **Liisa Tavin** laulamana.

Jyrki Siukonen koki, että levyn syntytapahtumalla ja edellispäivän ufolla oli jokin kosminen kosketus toisiinsa.

Joskus 1990-luvulla kerroin kappaleen historian Liisa Taville törmätessäni häneen Hesassa. Hän kovasti ilahtui hienosta tarinasta. Olin tutustunut Liisa Taviin Tansaniassa, kun hän silloisen miehensä **Pekka Tegelmanin** kanssa kävi moikkaamassa appiukkoaan **Heikki Tegelmania** ja esiintymässä. Heikki oli arkkitehtina johtamassa suomalaista seutukaavaryhmää, joka laati kaavan Victoria-järven alueelle, samalle, jonne naapurimaan Ugandan diktaattori **Idi Amin** hyökkäsi. Ryhmä ehdotti alueen vaihtamista, mutta tansanialainen naisministeri ilmoitti ykskantaan, että "Aminille me emme anna tippaakaan periksi". Ja niin pojat ottivat kynän kauniiseen käteen ja tekivät sota-alueelle seutukaavan, tosin pitkälle toimistopöytätyönä, ilman laajoja kenttätutkimuksia.

Vaikka Jyrki Siukosen vierailu ufonäyttelyssä jäikin lyhyeksi, hän ei jäänyt laakereillaan lepäämään. Bändiuransa jälkeen hänestä tuli kuvataiteilija, väitteli tohtoriksi ja päätyi professoriksi. Väitöskirjan yhteydessä hän kirjoitti teoksen "Muissa maailmoissa – Maapallon ulkopuolisten olentojen kulttuurihistoriaa" (Gaudeamus 2003).[24] Hän on koonnut

kirjaan tiedemiesten ja kirjailijoiden kuvauksia elämästä ulkoavaruudessa. Mukana on mm. **Emanuel Swedenborgin** tekstiä, jonka Siukonen käänsi latinan kielestä. Jo aiemmin hän oli suomentanut 1700-luvun ruotsalaisen hengen jättiläisen ja kontaktihenkilön Swedenborgin latinankielisen teoksen "Clavis hieroglyphica. Hieroglyfinen avain ja muita filosofisia tekstejä" (Gaudeamus 2000). Joskus kosminen kosketus voi yltää pitkälle.[25]

Rokki raikaa ufoissa?

Ei liene yllätys, että hyvin monet kontaktihenkilöt ym. ufoja nähneet ovat olleet rokin ystäviä ja soittaneet eritasoisissa rock-yhtyeissä. Jos aloitetaan tunnetuimmasta ja osaavimmasta päästä: Beatles.

U115

Itse **John Lennon** on kertonut seuranneensa lähellä leijaillutta ufoa. New Yorkin Keskuspuiston lähellä, jossa hän asui elämänsä viimeiset vuodet, hän näki oudon lentolaitteen kerrostalon terassin edustalla. Toisena silminnäkijänä oli hänen silloinen tyttöystävänsä.

Beatlesien henkisen elämän huippua edusti **Mahareshi Mahesh Yogi**, intialainen guru ja TM:n (transsendenttisen meditaation) luoja. Hänen vaikutuksensa oli ehkä suurin **George Harrisoniin**, jonka musiikkiin itämaisuus on vaikuttanut eniten.

UAKP116–117

Toista rock-sankaria **David Bowie**a epäiltiin jopa avaruusolennoksi hänen musiikkinsa ja erikoisen ulkonäkönsä perusteella. Bowie teki yhden parhaista ufolauluista "Stranger", jonka suomalaisen version "Muukalainen" esitti yhtä vaikuttavasti Fredi. Olen muutaman kerran keskustellut **Matti "Fredi" Siitosen** kanssa, joka henkilökohtaisesti on hyvin kiinnostunut ufoista ym. rajatiedon aiheista. Hän tutkiskeli mm. teosofiaa jo 1970-luvulla **Vexi Salmen** ja **Vesa- Matti Loirin** kanssa, joiden kanssa itsekin olen vaihtanut muutaman sanan.

UAKP118

1970-luvulla Norjassa suosittu rock-laulaja **Jannicke Jarlum** kertoo kirjassaan *Du är jag* (Trevi 1996, Rauni-Leena Luukasen esipuhe) ufokontaktistaan.

2000-luvulla huippusuosittu, Suomessakin käynyt **Robbie Williams** väitti jossakin vaiheessa keskittyvänsä ufotutkimukseen. Ilmoituksen vakavuutta on vaikea arvioida, koska samoihin aikoihin hän oli vapautumassa huumeista. Joka tapauksessa hänen uudelle levylleen on tulossa ufoaiheinen laulu, jonka Williams on tehnyt yhdessä **Michael Bublèen** kanssa.

Suomalaisista ufomiehistä aikamoisia kitaristeja ovat Martin Keitel ja Olli Pajula. He osaavat myös laulaa yhdessä, ja erään onnistuneen ufotilaisuuden jatkokeikan jälkeen annoin heille lempinimet "**Matti** ja **Teppo**".

UAKP119

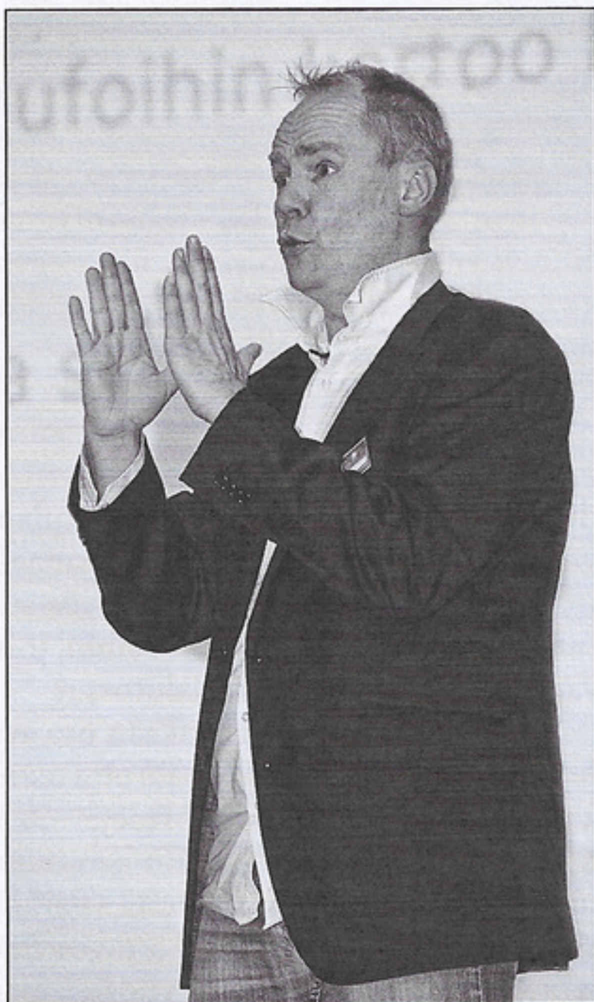
Kontaktihenkilöistä Kalevi Riikonen on tunnetusti tanssin ystävä. **Veli-Matti Auruksenaho** alias **Venu Gopala Das** on ennen kontaktihenkilön uraansa tehnyt rock-musiikkia yhtyeelleen, osittain myös kanavoiden. Rock-urallaan Venu alkoholisoitui, mutta kertoi ufokontaktin myötä raitistuneensa. Kontaktin yhteydessä hän sai viestin, että **Hare Krishna** olisi hänelle sopiva henkinen polku. Aktiivi-krishnalaisena Venu on myös tehnyt kirjoja mm. hindujen Veda-kirjoissa esiintyvistä kosmisista yhteyksistä, samoin Jeesuksen asemasta hindulaisuudessa.[26]

UAKP120

Poikkeuksellisen valovoimainen kontaktihenkilö **Pekka Tamminen** esiintyi nuoruudessaan rokkiyhtyeessä. Ufokontakti alkoi 1990-luvulla, jolloin hän otti minuun yhteyttä. Hänellä oli useita kohtaamisia isopäisten ja -silmäisten, ystävällisten avaruusolentojen kanssa. Kauttani hän pääsi kertomaan kokemuksistaan tv-ohjelmassa Lauantai-Vekkari 1990-luvulla.

Foorumien avautuessa Pekka koki, ettei hän ollut vielä valmis astumaan julkisuuteen. Hän vetäytyi muutamaksi vuodeksi kotiseudulleen Nurmijärvelle, jossa hänellä oli oma rajatiedon keskustelupiirinsä matalalla profiililla. Silloin myös hänen sairastelevat vanhempansa tarvitsivat Pekan huolenpitoa. Pekka opiskeli Helsingin yliopistossa filosofiaa hum. kand. -tutkinnon verran, ja on viime vuosina tehnyt gradua ufojen esiintymisestä mediassa 1990-luvulla.

Pekassa kosminen kosketus on näkynyt hyvin positiivisella ja monipuolisella tavalla. Henkisen kehityksen myötä hänestä on tullut suosittu luennoitsija rajatiedon piireissä. Hän on myös kirjoitellut aiheesta artikkeleita mm. Ultra-lehteen. Positiivisena lisänä on kuvaan tullut avioliitto toisen henkisen tien kulkijan kanssa ja saman tien isän rooli.

Myös kontaktihenkilö Pekka Tamminen soitti nuoruudessaan rock-yhtyeessä. Monitaitoisella miehellä on myös kapellimestarin elkeitä...

Ufoja yhä enemmän maailmalla, mutta myös salaliittojen scifi-maailmoissa

Nykyisin ufoja nähdään joka päivä ja niistä raportoidaan kansainvälisessä mediassa. Meidän täällä Pohjan perillä on vaikea kunnolla seurata kansainvälisiä uutisia, elleivät toimittajat vaivaudu niitä suomentamaan. Suomenkieli on rikkaus, mutta samalla este ja keino hienovaraiseen sensuuriin.

Englanninkieli ja internet ovat avartaneet maailmankuvaamme, varsinkin nuorelle polvelle. Valitettavasti useinkaan nuorten elämänkokemus ja arviointikyky eivät riitä jäsentämään internetin tiedontulvaa. Johtopäätöksenä voi olla kosminen Star Trek -maailma tai ääritapauksessa epätoivoinen koulumurha.

Totuuden etsijänä joudun myös käsittelemään hurjimpia väitteitä, joita ufojen yhteydessä esitetään netissä. Internet on varsinainen tiedon aarreaitta ja henkien lasipullo hyvässä ja pahassa – jos vain lukijalla riittää arviointikykyä erottaa totuus valheesta. Internetin kautta on syntynyt ihmeellisiä asioita: yli miljardin jäsenen facebook, kaiken kansan Wikipedia-tietosanakirja tai nettishakki. Siellä olen yli kymmenen vuoden ajan käynyt tasaväkisiä shakkimatseja, ja samalla keskustellut satojen maailmankansalaisten kanssa ufoista ym. rajat rikkovista aiheista.

Onko olemassa maailmanlaajuinen salaliitto, jossa myös ufot ja avaruusolennot ovat osallisia? Onko se soluttautunut Suomeen? Salaliittoteorioiden ehkä innokkaimman maahantuojan Rauni-Leena Luukasen mukaan kaupunkien kaduille on pystytetty isokokoisia katulamppuja, infrapunasäteilimiä, joiden tehtävä on sekoittaa kansalaisten ajatusmaailmaa.

Onko salaliitoissa mukana myös suomalaisia poliitikkoja, jotka ovat osallistuneet Bilderberg-konferensseihin, joista ei anneta tietoa julkisuuteen? Ovatko vapaamuurarit mukana salaliitossa?

Joidenkin väitteiden mukaan osa avaruusolennoista on yhteistyössä suurvaltojen armeijoiden kanssa, niin että olennot saavat siepata ihmisiä ja tehdä näiden kanssa rodunjalostusta, hybridejä – ja he vastapalveluksena tarjoavat ylivertaista teknologiaansa asevarustelun kehittämiseen. Hätkähdyttävällä tavalla vasta viime vuosina on paljastunut, että salailua ei esiinny vain suurvaltojen maanalaisissa tutkimuskeskuksissa, vaan myös Suomen ilmavoimat ja rajavartiolaitos ovat tehneet samaa kymmenien vuosien ajan.

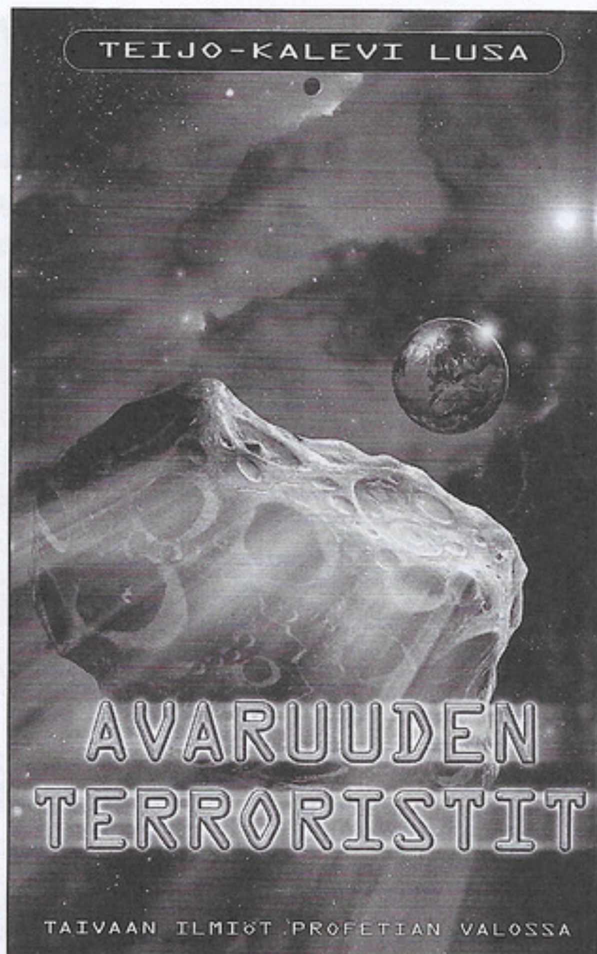
Ovatko uskonnot ja jumalat syntyneet vuosituhansien varrella ufojen ja avaruusolentojen vierailuista? Tämänsuuntaiset väitteet ovat saaneet myös kristilliset piirit takajaloilleen. He kysyvät, ovatko ufotutkijat ja New Age -aktivistit murentamassa Suomen kansan uskonnollista perustaa?

Paitsi Leo Meller, häntä paremmin ufoihin perehtynyt fundamentalisti **Teijo-Kalevi Lusa** päätyy fundamentalistina samaan johtopäätökseen kirjoissaan: ufot ovat salapukuisia saatanan lähettiläitä (Lusa: *Avaruuden terroristit*, Kuva ja Sana 2005). [27, 28]

Ufojen leimaaminen paholaisen juoksupojiksi on yleistä fundamentalisteille, jotka vierastavat kaikkia sanoja, joita ei löydy Raamatusta. Kun työskentelin

väliaikaisena kansakoulun opettajana Kuusamon peräkylällä, kuulin että siellä television ohella syntinä oli aikaisemmin pidetty mm. radiota, sateenvarjoa ja kalosseja...

Toisaalta kovin moni hengellinen paimen kirkossa ja lahkokunnissa on hakeutunut skeptikkojen ja jumalankieltäjien yhteisrintamaan näkijöitä ja rajatiedon tutkijoita vastaan, ainakin kirkonmiesten selän takana. Siitäkin huolimatta, että skeptikot leimaavat koko kristinuskon saduiksi ja kuvitelmiksi. Pelkureina he eivät uskalla sanoa tätä ääneen, koska tietävät saavansa koko yhteiskuntakoneiston niskaansa. Vaikka uskonnon asema on nykyyhteiskunnassa lähinnä muodollinen, kristinusko nauttii virallisen uskonnon asemaa ja veronkanto-oikeutta. Pieniä, köyhiä rajatiedon yhteisöjä voi parjata ja loukata ilman, että täytyy pelätä voimakkaita vastareaktioita.

Kirjan "Avaruuden terroristit" tekijä Teijo-Kalevi Lusa on parannettu painos Leo Melleristä. Molemmat ovat fundamentalisteja, jotka uskovat ufoja saatanan salajuoneksi.

Ovatko ufot varautuneet tuleviin mullistuksiin ja katastrofeihin niin että ovat valmiita siirtämään osan ihmiskunnasta ufoihin ja muille taivaankappaleille? Katastrofiennusteita ei esiinny vain sammakkoprofessorien ym. näkijöiden visioissa, vaan niitä ovat kehitelleet korkeasti oppineet ja maailmantilanteen faktoihin erikoistuneet asiantuntijat.

Onko avaruusolentoja soluttautunut ihmiskunnan keskuuteen? Onko keskuudessamme uuden ajan lapsia ja nuoria, joissa on avaruusolentojen ohjelmoimia geneettisiä koodeja? Vai onko osa ufoista ja avaruusolennoista aikamatkustajia omasta tulevaisuudestamme?

Näitäkin kiehtovia hypoteeseja, jotka useimmista kansalaisista tuntuvat enemmän scifi-filmien näkymiltä kuin arkipäivän todellisuudelta, olen aktiivisena ufotutkijana ja entisenä Suomen Ufotutkijoiden puheenjohtajana joutunut pohtimaan.

Yllättävän moni hyvistä ystävistäni on lähtenyt syrjäpoluille kannattamaan kansainvälisiä salaliittoja: Luukasen lisäksi Ahti Karivieri, **Olli Nousiainen** ja **Ilkka Keso** ovat minua enemmän innostuneet salaliitoista, vaikka pidän miehiä harvinaisen viisaina ufoasiantuntijoina.

Kosminen tietoisku jatkui tv-sarjana

Olin saanut *Ufojen kosminen viesti* -kirjani painokuntoon, kun törmäsin merkillisellä tavalla Juhan af Granniin – itse asiassa hyvin samalla tavalla "sattumalta" kuin Ritva Alkuun. Tapahtumapaikka oli puoli kilometriä Helsingin rautatieasemalta, Nissenin optikkoliike. Siellä työskenteli optikkona ystäväni **Pauli Ollikainen**, joka hänkin kuului Oulun Ufo-kerhon ensimmäiseen hallitukseen. Koska Pauli on loistava optikko, hän on huolehtinut vuosikymmenien ajan silmälaseistani.

Olin taas käymässä Paulin luona lasejani tarkistamassa, kun päätimme piipahtaa yhdessä kahvilla. Pauli meni hakemaan päällystakkia takahuoneesta, ja minä jäin odottamaan tyhjään liikkeeseen.

Samassa sisään purjehti tv-ohjaaja Grann. En ollut koskaan häntä tavannut, mutta tietysti tunnistin hänet ulkonäöstä. Esittäydyin ja kysyin, onko hän vielä suunnittelemassa tv-ohjelmaa parapsykologiasta. Olin rajatiedon ystäviltäni kuullut, että hän oli haastatellut heitä parapsykologiasta ja ufoista mahdollista ohjelmaa varten. Jo 1970-luvulla **Kalevi Pusa** oli ehdottanut Grannille rajatietoaiheisten tv-ohjelmien tekoa.

Nyt maestro totesi välinpitämätön ilme kasvoillaan: "Se ei enää minua kiinnosta. Muut ovat jo ehtineet tehdä siitä ohjelmia."

En viitsinyt paljastaa, että olin ollut mukana noiden ohjelmien tekemisessä vv. 1984–85. Sekin osallistumiseni perustui aikamoiseen sattumaan. Minulle alkoi vähitellen kirkastua, että koko prosessi oli avaruusolentojen suunnittelema ufoinfoisku suomalaisille, ja minut oli valittu siihen asiantuntijaksi ja juoksupojaksi. Samantapainen kosmisen informaation täsmäisku, jossa oli jonossa merkittäviä sattumia, oli suuntautunut Suomeen Tapani Kuninkaan kautta 1960- ja 1970-lukujen vaihteessa.

Työpaikallani Helsingin kouluvirastossa, jossa toimin arkkitehtina, olin 1980-luvulla jutellut työtoverini **Raimo Kajanteen** kanssa. Hänkin oli kiinnostunut rajatiedosta, ja eräänä päivänä hän kertoi entisen vaimonsa, tv-ohjaaja **Peppi Kajanteen** tekevän tv-ohjelmaa parapsykologiasta.

Puoli leikilläni tokaisin: "Kerropa hänelle, että sinun työkaverisi on maan parhaita parapsykologian eksperttejä." Raimo teki työtä käskettyä, ja muutaman päivän kuluttua antoi minulle Pepin yhteystiedot. Tv-ohjaaja oli ollut kiinnostunut tapaamaan minua.

Teimme Pepin kanssa kaksi pioneeriohjelmaa parapsykologiasta, jonka yhteydessä omakin asiantuntemukseni vahvistui. Kävimme mm. Hollannissa Utrechtin yliopiston parapsykologian laboratoriossa, jossa kuvasimme kokeita laitoksen professorin, ruotsalaisen **Martin Johnsonin**[29] sekä vierailevan yhdysvaltalaisen tutkijan tohtori **John Palmerin**[30] kanssa.

P121–122

En ole koskaan pitänyt itseäni kovin herkkänä parapsyykkisesti, mutta Utrechtissa osallistuin kokeeseen, joka onnistui erinomaisesti. Sain valittavakseni yhden kuvakorteista, johon keskityin. Toisessa huoneessa Peppi Kajanne pyrki kuvailemaan, millaista korttia pidin kädessäni. Pepin

kuvaus edinburghilaisesta kirkontornimaisesta muistomerkistä oli niin osuva, ettei arvailuille jäänyt sijaa.

Palmer totesi: "Hienoa, mutta tällä kokeella ei ollut tieteellistä arvoa, koska sattuman mahdollisuus oli liian suuri. Tieteellisyys vaatisi kokeen toistamista useita kertoja."

Myös Johnson oli varsin kriittinen. Hän kertoi nähneensä unessa etukäteen kolmiloikan voittotuloksen Helsingin olympialaisissa 1952 (brasilialainen **Adhemar Ferreira da Silva**, 16.22), mutta ei pitänyt sitä tieteellisenä todisteena parapsykologiasta. Da Silvan tulosta ei ollut kovin helppo ennustaa, sillä kukaan häntä aikaisemmin ei ollut pomppinut yhtä pitkälle, ja da Silva paransi maailmanennätystä kahdesti kisan aikana.

Johnsonin hollantilaiset alaiset kritisoivatkin esimiehensä tutkimustyyliä. Heidän mielestään toistettujen, yksinkertaisten korttikokeiden sijasta olisi pitänyt keskittyä parapsykologisesti lahjakkaisiin koehenkilöihin. Johnsonin edeltäjän prof. **Willem Tenhaeffin** aikana niin oli tehty, ja parhaista hollantilaisista koehenkilöistä **Gerard Croisetista** ja **Peter Hurkosista** oli tullut maailmankuuluja selvänäkijöitä.

Kosminen pilke silmäkulmassa

Kun Nissenin optikolla parapsykologia-aihe ei enää näyttänyt kiinnostavan Grannia, tein toisen kysymyksen: "Entä kiinnostaako sinua ufot? Olen juuri kirjoittanut ufokirjan WSOY:lle."

Tähän Grann reagoi aivan kuten Ritva Alku pari vuotta aikaisemmin Helsingin rautatieasemalla. Hänen ilmeensä kirkastui, ja hän totesi innostuneena: "Siinäpä mielenkiintoinen aihe." Saman tien hän jatkoi: "Minulla on neuvottelu tv-johtajien kanssa uusista ohjelma-aiheista parin viikon kuluttua. Voisitko tehdä tekstirungon ufoaiheisesta tv-ohjelmasta?"

Näin alkoi viisi vuotta kestänyt tiivis yhteistyöni Juhan af Grannin kanssa. Jälkeenpäin hänkin ihmetteli ensimmäistä kohtaamistamme: "Oli se merkillistä. Minulla ei oikeastaan ollut mitään kunnon syytä poiketa optikkoliikkeeseen. Jostain mieleeni tuli ajatus, että silmälasipäisiä pidetään muita viisaampina. Voisin ostaa pelkät pokat, jos sattuisin löytämään hyvännäköiset..."

Aluksi tapasimme harvakseltaan. Löysimme pian toimivan yhteistyötavan. Minä ammensin uusia ehdotuksia ufoarkistostani, ja kirjoitin satoja sivuja käsikirjoitusehdotuksia. Grannilla oli veto-oikeus. Tv-alan monitaitajana hän kehitteli dramaturgiaa ja kuvitusta. Urallaan MTV:ssä sekä varsinkin pienessä yksityisessä tv-yhtiössään hän oli oppinut itse tekemään melkein kaiken.

Grann on harvinaisen luova taiteilija, vaikka kirjoittamiseen hän tarvitsee "haamukirjoittajia" – varsinkin henkimaailman (!) ym. rajatiedon teksteissä. Kukaan ei ole täydellinen – ei edes Juhan af Grann. Se onkin hänen ongelmansa: Kuopion kasarmilla aikoinaan viety itsetunto, jota joutuu pönkittämään joka ainoa päivä... Hänen isänsä oli sodassa haavoittunut aliupseeri, ja äiti oli vielä tiukempi kurinpitäjä.

Kajanteet olivat tunteneet Grannin jo Kuopiossa. He kertoivat, kuinka nuo-

rena lupaavana näyttelijän alkuna Juhan oli kehuskellut tekevänsä yhteistyötä ranskalaisen maailmantähden **Jeanne Moreaun** kanssa. He olivat nuorisopiirissä pohtineet, saattoiko väitteeseen uskoa. Lopulta he olivat todenneet: "No, parempi, että on edes hyvät jutut!" Hyvä tunnuslause taiteen parissa, mutta esim. ufotutkimuksessa se riittää vain scifi-tarinoiden loihtimiseen.

Vuosikymmenien ajan Grann on käyttänyt käsikirjoitusten tekijänä toimittaja **Manu Paajasta**, johon olin tutustunut jo vanhassa kotikaupungissani Oulussa. Siellä Manu toimi mm. Oulun ylioppilaslehden päätoimittajana.

Manu ei kuitenkaan ollut kovin hyvin perehtynyt paranormaaleihin ilmiöihin, joten hänen osuutensa ohjelmasarjamme suunnittelussa jäi vähäiseksi. Vasta kun itse olin jo jäänyt taka-alalle Grannin käsikirjoittajana, Manua taas tarvittiin.

Mm. vieraillessamme Hanasaaren ufokonferenssin (1996) huippuvieraiden kanssa iltapalalla Grannin luona Manu kyseli minulta paikalla olleiden nimiä ja miten nimet kirjoitetaan. Tietysti neuvoin. Manun kanssa olemme pysyneet parhaina ystävinä siitä lähtien kun tapasimme ensi kerran Oulussa kepu-opiskelijoiden vuosikokouksessa ja minut, puhekyvytön arkalainen, valittiin puheenjohtajaksi. (Olikohan se jo salaliiton tulosta?:)

Grannin yhtiö oli perheyritys: muina vakituisina Tapiolan studiolla työskentelivät hänen vaimonsa (taloudenhoitajana ja siivoojana) sekä heidän kaksi aikuista lastaan (tytär sihteerinä, poika kameramiehenä). Kaikki muu tehtiin kotivoimin, paitsi ohjelman lopullinen leikkaus, jossa Grannia avusti MTV:n ammattileikkaaja **Harri Hienonen** (jonka vaimosta **Menna Variksesta** tuli myöhemmin Suomen Ufotutkijoiden ensimmäinen naispuheenjohtaja). Ja senkin jälkeen tv-ohjelman viimeinen versio kävi vielä MTV:n laboratoriossa tietokonekäsittelyssä.

Osittain ymmärrettävää olikin, että Grann joutui pihistelemään palkkioista. Hänen lähtökohtanaan oli, että kenelle tahansa oli kunnia-asia saada osallistua hänen tv-ohjelmiinsa. Maksaessaan minulle kertapalkkion (ehkä 150 €) hän tulkitsi "luovasti" MTV:n palkkio-ohjeita: "MTV:llä on korkeammat palkkiot akateemisesti koulutetuille, mutta sinulle maksan alemman taksan mukaan, koska et ole tehnyt lopputyötäsi ufoista..."

Arvioni mukaan viiden vuoden aikana tein Grannille töitä vähintään 15 000 euron edestä. Kykenin sivuuttamaan nöyryytykseni, koska olin lähtenyt mukaan vapaaehtoisesti. Yhä selkeämmin koin, ettei osallistumiseni ollut sattumaa, joten tyydyin kosmisen viestinviejän ylevään rooliin. Saattoi myös olla, ettei Suomesta yksinkertaisesti löytynyt toista osaavaa tv-ohjaajaa, jolla oli rohkeutta tehdä tv-sarja arkaluontoisesta aiheesta.

Paras palkkioni oli, että ensimmäisellä ufo-ohjelmallamme vuoden 1992 alussa oli peräti 1,7 miljoonaa katsojaa. Avaruusveljet ehkä halusivat kerätä lisää katsojia, sillä ensimmäisen esityksen aikana sattui Tampereen seudulle niin kova ukonilma, että ohjelma päätettiin lähettää pikauusintana.

Tv-sarja valloitti maailmaa

Pienten alkuvaikeuksien jälkeen ohjelmasarja levisi ympäri maailmaa – laajemmalle kuin yksikään toinen suomalainen tv-ohjelma.

Henkistä palkkiota oli myös siinä, että saatoin läheltä tutustua tv-ohjelmien tekemiseen. Eikä pieni ollut sekään korvaus, että tv-sarjan aikana myös oma ufojen ym. rajatiedon tuntemukseni lisääntyi. Ufokonferenssien yhteydessä sain tutustua alan huippututkijoihin ja kokijoihin. Eikä kotimaisia näkijöitä ja asiantuntijoita (yli 100) sovi myöskään unohtaa, vaikka he eivät ohjelmasarjassa saaneetkaan ansaitsemaansa asemaa – kun ovet alan kansainvälisiin piireihin Grannille avautuivat.

Vieno kysymys: jätettiinkö minut pienellä silmänkääntötempulla mahdollisten palkkioiden ja EBE-oscareiden ulkopuolelle – unohtamalla nimeni englanninkielisistä käännöksistä ja julisteista? Teuvo Laitinen muutenkin vähäeleisempänä oman elämänsä sankarina oli tietysti vielä helpompi ohittaa.

Aluksi tv-ohjelmiemme suunnittelussa jouduimme tyytymään omaan tietäjien, kokijoiden ja tutkijoiden verkostooni Suomessa. Sekään ei ollut vähäpätöinen – olinhan aktiivisesti ja laaja-alaisesti toiminut (tutkinut, kirjoittanut, esitelmöinyt ja osallistunut seminaareihin ja järjestötoimintaan) rajatiedon alueilla yli 20 vuoden ajan. Alkuvaiheessa Grannin oma rajatiedon tietämys oli vaatimaton, mutta nykyisin hän on ilman muuta monipuolinen alan asiantuntija.

Kansainvälisiä yhteyksiä yritimme saada lähettelemällä kirjeitä rajatiedon ulkomaisille julkkiksille, mm. Prinssi Charlesille, ufonnäkijälle, joka tuntee harvinaisen hyvin paranormaalit ilmiöt. Valitettavasti emme saaneet kirjeeseemme vastausta. Kansainvälisiä yhteyksiä odotellessamme kuvasimme peräti 105 suomalaisen haastattelut.

UP123–125

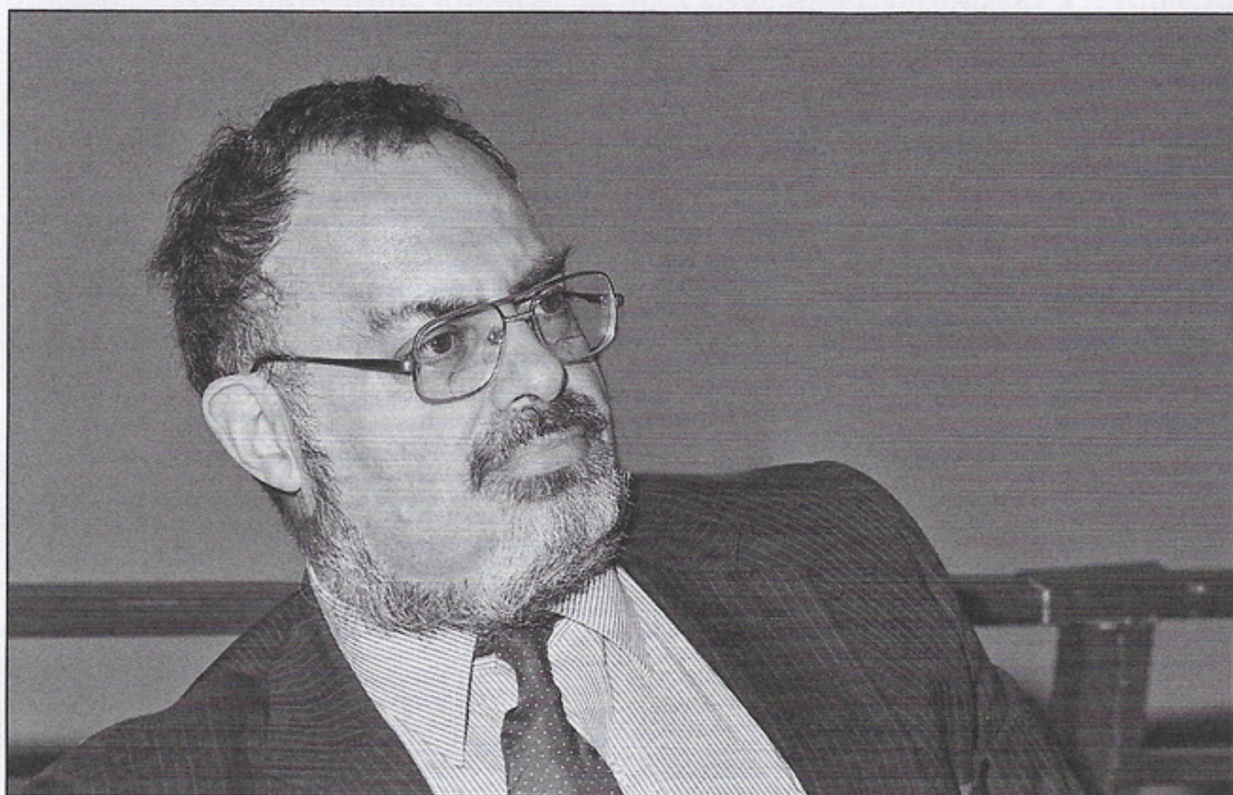
Vuonna 1986 Charles joutui suorastaan ufojen pyöritykseen. Helmi-maaliskuussa kuninkaallisten maaseutuasunnon Windsorin linnan yläpuolella nähtiin kaksi ufoa, joilla oli runsaasti silminnäkijöitä. Ensimmäinen oli ollut iso lentävä tulipallo, joka oli jättänyt jäljen taivaalle. Maaliskuussa Windsorin muureilla oli seurattu punaista, soikeaa valoilmiötä.

Vain pari viikkoa ensimmäisen ufon jälkeen prinssi Charles itse näki lentokoneen ikkunasta kirkkaan hohtavan, punaisen esineen, joka leijaili heidän ympärillään. Ufo havaittiin neljästä muustakin lentokoneesta. ”Tunsin, että olin lähellä jotakin, joka oli tietämyksemme ja kontrollimme ulottumattomissa”, hän kommentoi jälkeen päin. Kosminen kosketus? Samalla tavalla oli ufonsa kokenut, lähes samoin sanoin kuvaillen mm. ufotutkija Toivo Salonen.

Mielestäni prinssi Charles on pitkään ollut tärkeimpiä positiivisia, laaja-alaisia vaikuttajia tämän päivän maailmassa. Nostaisin hänet jopa **Dalai Laman** rinnalle. Voi olla, että Elizabethin sinnittely on ollut siunaus, koska kuninkaana Charles olisi joutunut käyttämään suurimman osan ajastaan muodollisuuksiin. Nyt hän voi miltei täysin vapaasti suunnata runsaasti rahaa ja arvovaltaansa toinen toistaan tärkeämpiin ekologisiin ja henkisiin projekteihin. Jos Britannian

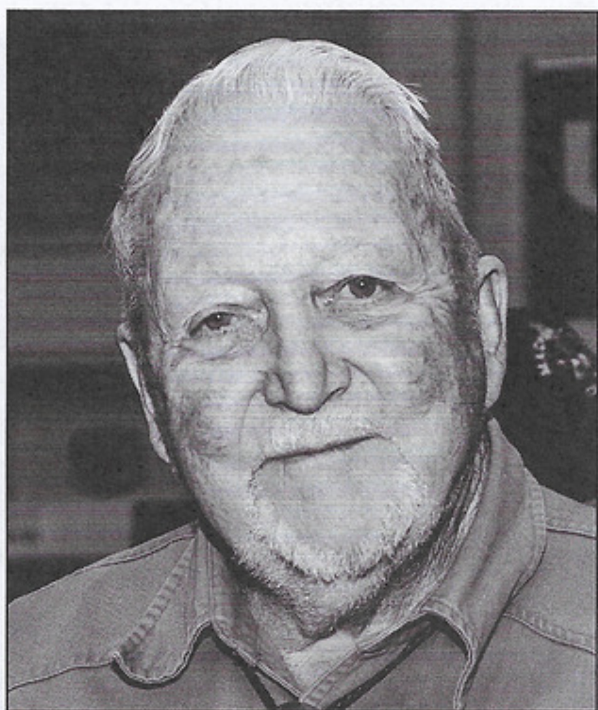
Erich von Dänikenin ansiot ovat outojen mysteerioiden valokuvaaminen eri puolilla maapalloa sekä hyvien kysymysten esittäminen.

Ydinfyysikko, ufotutkija Stanton Friedman ei meillä ole yhtä tunnettu suuren yleisön keskuudessa kuin Däniken. Molemmat ovat vierailleet Suomessa, mutta Friedmanin kirjoja ei ole suomennettu.

UFO-Finland ry:n iskuryhmä Tommi Ruuskanen, Timo Koskenniemi ja Lasse Ahonen vierailivat ufotutkija, everstiluutnantti Wendelle Stevensin luona Tucsonissa, USA:ssa 2006. Kuvassa vasemmalla Koskenniemi haastattelemassa Stevensiä, jolla oli maailman ehkä laajin ufovideoiden ja -valokuvien kokoelma (lähes 5000 kpl). Itse tapasin Stevensin jo Frankfurtin ufokonferenssissa 1989.

kuninkaalliset (harmaiden avaruusolentojen ohella) johtavat Illuminati-salaliittoa, vastavoimana tarvitaan Charlesin kaltaista maapallon pelastajaa. Kerrotaan myös Charlesin osallistuneen Bilderberg-kokouksiin, mutta puhutaan myös kokouksiin osallistuvista "soluttautujista". Hedelmistään puu tunnetaan.

Muistuipa juuri mieleeni, että joskus kauan sitten Teuvo Laitinen oli Pohjois-Norjassa sattunut samaan hotelliin prinssi Charlesin kanssa. Tämän seurassa oli ollut tuntematon naishenkilö... Vai oliko ufomiehillä salainen tapaaminen?

Frankfurtin kansainvälinen ufokonferenssi

Ensimmäinen pitkä askel kansainvälisyyteen tv-projektissamme oli, kun sain Grannin houkuteltua Frankfurtin kansainväliseen ufokonferenssiin 1989. Kaiken kaikkiaan meitä suomalaisia osanottajia oli 12 henkeä, kun itäisen naapurimme edustajia oli vain kourallinen. Venäläiset ensikertalaisina ehkä voittivat meidät kiinnostavuudessaan. Voronetshin ufot ja olennot olivat päivän puheenaihe. Mutta olihan meillä Grann kameroineen.

Lentomatkamme järjestelyistä vastasi sama Rauni Tirrin matkatoimisto Kon-Tiki, joka on järjestänyt ufomatkamme Peruun ja Boliviaan.

Frankfurtin konferenssi oli mahtava elämys. Aktiivisuudestani huolimatta olin ufotutkimuksessa pyörinyt lähinnä kotimaisissa kuvioissa. Suomen ulkopuolella olin käynyt ufojen perässä Ruotsissa, Norjassa, Eestissä, Perussa ja Boliviassa.

Frankfurtin ufokonferenssi oli siis ensimmäinen, jossa oli mukana sekä Neuvostoliiton että Suomen delegaatio. Mieleeni muistuivat vuoden 1952 Helsingin olympialaiset, joissa 5-vuotiaana kysyin isältäni: "Mistä maasta nuo on?" Vihreällä ruohokentällä käveli kaksi naisurheilijaa, joiden selässä olivat kirjaimet CCCP. Opettajaisäni hillitsi itsensä, ja valisti asiallisesti urheilijoiden edustavan Neuvostoliittoa (jota vastaan taistellessa hän oli miltei uhrannut henkensä). R-alkuista lempinimeä isäni käytti itänaapureistamme ani harvoin – vain, kun meille tuli kylään muita sotaveteraaneja. Eli myös Helsingin olympialaisissa, lähes 40 vuotta aikaisemmin, he olivat ensimmäistä kertaa – ja nyt Frankfurtissa, länsivaltojen valtaamassa osassa Natsi-Saksaa.

Runsaat 50 vuotta aiemmin **Hitler** oli järjestänyt olympialaiset Berliiniin. Siellä oli urheillut Suomen joukoissa huippu-urheilija nimeltään **Reinikka** – Suomen Ufotutkijoiden sihteerin ja talouspäällikön **Tapio Ala-Reinikan** isä. Oliko ufotutkimus enemmän kansainvälistä urheilua kuin valtapeliä kuviteltua vihollista vastaan? Oliko yhteisenä nimittäjänä kosminen rodunjalostus?

Vuoden 1936 olympialaisissa Hitler oli vihannut nynnyjä ja juutalaisia sekä mustia urheilusankareita (kuten nelinkertaista kultamitalimiestä **Jesse Owensia**), unelmoiden vahvojen ja puhdasrotuisten maailmanvallasta, ehkä salaa toivoen apua Aldebaranilta ja ufoilta. Frankfurtin ufokonferenssissa 1989 maailma oli vasta toipumassa kohta Berliinin olympialaisten jälkeen syttyneestä II maailmansodasta, eikä vasta tiukasta neuvostokurista vapautunut Neuvostoliittokaan aavistanut pikaista hajoamistaan ja jaetun Saksan yhtymistä.

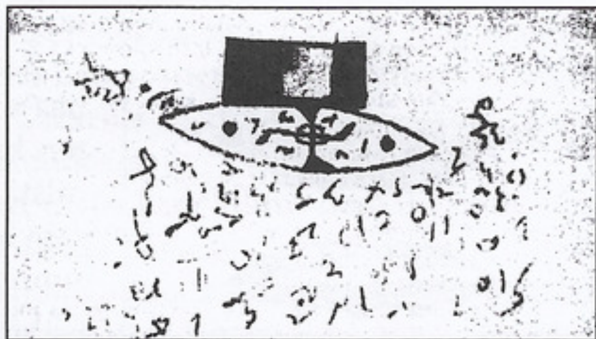
Aiemmin jo kerroin, kuinka suomalaisten ufokonferenssiin osallistuvien joukossa oli monia mielenkiintoisia ufojen ja rajatiedon aktivisteja. Vielä kiinnostavampaa oli nähdä ja tavata ufomaailman huiput livenä: Erich von Däniken, Wendelle Stevens, Stanton Friedman, Budd Hopkins, **Anton Huneus**, Jim Hurtak, Zecharia Sitchin, Timothy Good, **Phyllis Schlemmer**, Virgil Armstrong, Anthony Dodd, **Michael Hesemann**, **Johannes von Buttlar**...

Minä ja ufotutkija Sami Laitala – joka oli tullut vuotta aikaisemmin työhuoneeseeni siviilipalvelumiehenä ja arkkitehtiylioppilaana – poimimme huippuasiantuntijoiden joukosta parhaat, jotka marssitimme Grannin kameran eteen.

Maestro Grann yritti pistää kuriin sekä esiintyjät että konferenssin järjestäjät. Aluksi pystytimme kuvaustilan muina miehinä yleisen ravintolasalin nurkkaan. Elettiin kalliin filmimateriaalin aikaa, ja siksi Grann pyrki rajoittamaan puheenvuorojen pituutta. Juuri kun huippukaverit olivat pääsemässä asiaan, Grann jo keskeytti kuvaukset ja ilmoitti: "Seis, ei turhia höpinöitä, kaksi minuuttia riittää." Ainoa joka onnistui pysymään täsmällisesti Grannin aikataulussa, oli englantilainen ufotutkija **Tony Dodd**, joka siviilissä olikin

Viime vuosisadan merkillisin ja vaarallisin kummajainen (Stalinin ohella) führer Adolf Hitler vuoristomajallaan Kotkanpesässä. Tutkikohan Aatu siellä myös ufoja? On epäselvää, miten tiiviisti Hitler seurasi Natsi-Saksan ufonrakennusprojektia. On paljon näyttöä siitä, että Saksa yritti saada ufoja valmiiksi sodan voittamiseksi. Hitler näytti vihreää valoa myös Himmlerin salaisille rajatiedon projekteille. Hitlerillä oli herkkä puolensa: nuoruudessaan hänen kerrotaan harrastaneen kuvataidetta sekä kiinnostuneen Steinerin filosofiasta. – Natsien hakaristi ei ollut vain heidän keksintöään, vaan on ikivanha symboli vanhoissa uskonnoissa ja kulttuureissa. Se, miksi hakaristi esiintyi myös Adamskin avaruusolennon piirroksissa, on mysteerio.

Tämä piirros hakaristeineen oli ilmestynyt tyhjälle valokuvalevylle, jonka Adamski oli antanut avaruusolennolle.

poliisi.[31]

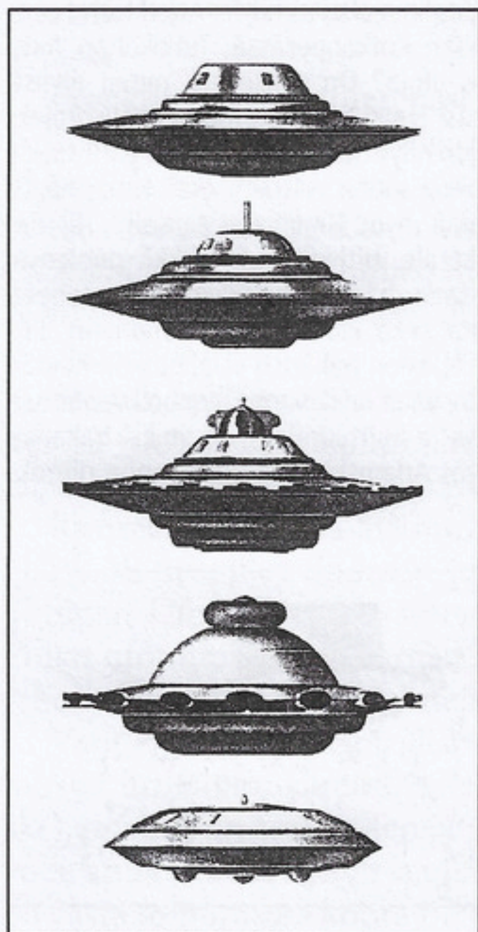
Juuri ennen kuvauksen alkua Grannilla oli tapana korottaa äänensä ja ilmoittaa ravintolayleisölle: "Hiljaisuus, olkaa hyvä! Tv-kuvaus alkaa."

Lopulta konferenssin järjestäjä, ufokirjailija Johannes von Buttlar ryntäsi luoksemme naama punaisena ja kysyi Grannilta tiukkaan sävyyn: "Luuletko sinä omistavasi tämän paikan?"

Ehkä von Buttlarin reagoinnista osa johtui siitä, ettemme kutsuneet häntä tv-haastatteluun – vai vain kahden "aatelisen" kukkotappelusta? Toistakaan aatelista, Erich von Dänikeniä, emme kutsuneet haastatteluun, ehkä hänen kiireisyydestään tai saksankielisyydestään johtuen. Grannhan olisi toki osannut saksaa opiskeltuaan saksalaisessa mainostoimistossa 1960-luvulla.

Ja niin jouduimme pihalle. Edes Grannin saksantaito ei auttanut. Onneksi oli kaunis aurinkoinen syyssää, ja loput haastattelut teimme viereisessä puistossa. Kahden päivän uurastuksen jälkeen Grann oli niin poikki, ettei enää huolinut huippututkija Timothy Goodia sovittuun haastatteluun. Sami joutui ilmoittamaan Goodille, että haastattelu onkin peruutettu. Itse en ehtinyt henkilökohtaisesti edes tavata Goodia. Kului miltei 20 vuotta, ennen kuin tutustuin Goodiin sitäkin läheisemmin järjestäessäni hänen vierailuaan Helsingissä.[32]

Vaikka suurin osa ajastani Frankfurtissa meni huippuhaastattelujen merkeissä, ehdin jonkin verran tutustua konferenssin viralliseenkin ohjelmaan.

Billy Meierin näkemiä ja kuvaamia lautasia Plejadeilta.

Olin varautunut kohtaamaan ufoalan pioneerin, Erich von Dänikenin, jonka kirjat ovat lukemattomille suomalaismiehille olleet ensikosketus ufojen maailmaan. Olin ottanut mukaani Dänikenin kirjan *Takaisin tähtiin* (Kirjayhtymä 1969). Emme käyneet kuuntelemassa Dänikenin saksankielistä luentoa, mutta sen jälkeen jahtasimme Samin kanssa legendaa saadaksemme Dänikeniltä nimmarin. Kun Däniken tuli aulaan kiireisen näköisenä, marssin hänen eteensä kirja valmiiksi avattuna. Tottuneesti "muinaisten astronauttien" tarinankertoja väänsi nimikirjoituksensa kirjan etusivulle.

Sami sai nimikirjoituksen ja pari muuta sanaa mainioon kirjaansa, johon hän varta vasten keräsi huippututkijoilta vastauksia siihen, mistä ufoissa on kysymys... Matkan jälkeen sain Samilta kopion noista ainutlaatuisista lausunnoista.

Oli hienoa keskustella myös idolini **Wendelle C. Stevensin** (1923–2010) kanssa ja lahjoittaa *Ufojen kosminen viesti* -kirjani hänelle (tietysti omistuskirjoituksella). Stevens

työryhmineen oli tuonut julkisuuteen kiistanalaisen kontaktihenkilön ja "liian" hyvien ufovalokuvien ottajan, sveitsiläisen **Eduard "Billy" Meierin**. Kriittinen ufotutkija Stanton Friedman kehui myöhemmin ufoelokuvaa *Aliens Among Us* (Muukalaisia keskuudessamme): "Se on mainio elokuva, kunnes Wendelle Stevens pääsi sen pilaamaan."

En tarkkaan tiedä, tarkoittiko Friedman Stevensin Meier-tutkimuksia vai häneen kohdistunutta syytöstä alaikäiseen sekaantumisesta. Meier-käsityksissä olin Stevensin puolella, seksisyytteestä en ole saanut todisteita puolesta enkä vastaan. Se voi olla myös viranomaisten tyypillinen keino viedä korkea-arvoiselta ufojen puolestapuhujalta maine ja kunnia. Stevens oli ilmavoimien ansioitunut everstiluutnantti.[33]

U126

Samoin kävi tiedemies **Bob Lazarille**, joka 1980-luvun lopulla paljasti työskennelleensä tutkijana USA:n ilmavoimien salaisessa tutkimuskeskuksessa Area 51:llä Nevadassa. Hänet vietiin maanalaiseen halliin, jossa oli useita täysin ihmisen teknologiasta poikkeavia lentoaluksia. Hänelle esiteltiin kiekkomainen alus ja kehotettiin ottamaan selvää, miten se toimi. Sitten hän teki pahan virheen viemällä ystäviään alueen ulkopuolelle seuraamaan outojen alusten testilentoja. Tuohon aikaan alueen olemassaoloa ei edes ollut myönnetty, eikä siksi voitu ihmisiä myöskään kieltää liikkumasta alueen ympärillä. Lazar joutui kuulusteluihin, jotka olivat niin rankkoja, että hän päätti irtisanoutua tutkimuslaitoksen palveluksesta. Hänet haastettiin oikeuteen aivan muista syistä. Hänen tekemisiään oli tutkittu suurennuslasilla ja hänet tuomittiin ikivanhan lain perusteella laittoman prostituution edistämisestä. Totuus oli, että hänen veljellään oli naisten välitystoimintaa, ja Lazar oli auttanut veljeään firman tietokoneiden ylläpidossa.[34]

Mielenkiintoinen piirre suurvalloissa: sekä USA:ssa että Venäjällä on salakuunneltu – ainakin vielä 1990-luvulla – huippuihmisten puheluja siltä varalta, että heistä on haluttu jossakin vaiheessa päästä eroon. Koska kukaan ei ole virheetön, tarvittaessa on puhelinarkistoista kaivettu esiin heille epäedullisia tietoja.

Tavatessani Stanton Friedmanin Oulun ufokonferenssissa 1993 (Suomen ensimmäinen kansainvälinen ufokonferenssi) keskustelimme Bob Lazarin tapauksesta. Friedman piti häntä huijarina sillä perusteella, että hänen antamansa opiskelutiedot eivät kaikilta osiltaan pitäneet paikkaansa. Lazarin mainitseman yliopiston matrikkelista ei löytynyt hänestä henkilötietoja. Välttämättä yksityiskohta ei vielä todista tutkijaa huijariksi, Lazarilla saattoi olla omat syynsä olla kertomatta opiskeluhistoriaansa kokonaisuudessaan.

Wendelle Stevens on varmaankin ollut myös kadehdittu henkilö esim. ufotutkimuspiireissä. Kaikilla ei ollut varaa tehdä perusteellisia tutkimusmatkoja Meierin kaltaisten mielenkiintoisten kokijoiden luo. Esimerkiksi yhdysvaltalainen ufotutkimusjärjestö APRO (joht. **Jim** ja **Coral Lorenzen**) pyysi Stevensiä rahoittamaan heidänkin Sveitsin matkansa. Kun Stevens ei voinut tähän suostua, Lorenzenit leimasivat Meierin huijariksi.

Billy Meier ja Hesemannin tutkimukset

Wendelle Stevens on tutkinut ufoja jo 1940-luvun lopulta lähtien, ja kirjoittanut parikymmentä ufokirjaa. Harmaatukkainen, lempeistä lempein veteraani oli todella miellyttävä tuttavuus, josta oli kokonaan pyyhkiytynyt ammattisotilaan kuori ja leima. Näin hänessä kosmisen kosketuksen – joka usein jättää ihmiseen pysyvän jäljen.

UAKP127

Stevensin ehkä mielenkiintoisin ufoprojekti on ollut sveitsiläisen kontaktihenkilön Eduard "Billy" Meierin tapauksen tutkiminen yhdessä yhdysvaltalais-ruotsalaisen työryhmän kanssa (**Tom Welch** sekä **Lee** ja **Britt Elders**). Meieria oli epäilty huijauksesta, koska hänen väitteensä kohtaamistaan ihmisen kaltaisista avaruusolennoista olivat todella hurjia ja hänen valokuvansa lautasmaisista ufoista "liian hyviä". Meier kuvaili useita avaruusolentoryhmiä, jotka olivat tulleet häntä tapaamaan. Ryhmät vaihtuivat yleensä 11 vuoden välein, joka noudatteli auringonpilkkujen rytmiä.

Stevensin ryhmä oli erikoistunut tietokonehuijauksiin ja oli erityisen tarkka ja kriittinen tutkimuksissaan. Huolimatta viikkokausia kestäneistä tutkimuksista, joiden aikana he asuivat Meierin kotona, mitään todisteita vilpistä ei löytynyt. Meierin vaimo oli kyllä esitellyt lentävien lautasten pienoismalleja, mutta Meier kertoi rakentaneensa niitä jälkikäteen havaintojen ja valokuvien perusteella. Sitä paitsi ne olivat kömpelöitä, eikä niistä olisi saanut yhtä täsmällisiä ja upeita valokuvia kuin mitä Meier oli ottanut aidoista lentävistä lautasista. Kaiken lisäksi Meier oli käsipuoli, joten hänen olisi ollut hyvin vaikea lavastaa kuvaustilanteita esim. riiputtamalla pienoismalleja narujen varassa.

Itse olin pitkään kahden vaiheilla, mutta Stevensin ryhmän kuvakirjat ja **Gary Kinderin** Meier-kirja sisälsivät niin paljon mielenkiintoisia ja vakuuttavia yksityiskohtia, että pidin ja pidän edelleen useimpia Meierin väitteitä ja kuvia todellisina ja aitoina. Ehkä merkillisin ja vaikeimmin uskottava on valokuva yhdysvaltalaisen ja neuvostoliittolaisen avaruusaluksen kohtaamisesta, mitä Meier väitti olleensa itse kuvaamassa avaruudessa. On kuitenkin hyvä muistaa, että kukaan ei ole täydellinen. Jos Meierin avaruusaluskuva on kopioitu NASAn lähteistä, tai Seulasten kaunottaren **Semjasen** valokuva on saatu tv-ruudulta, se ei vielä todista, että kaikki muutkin Meierin valokuvat ja väitteet olisivat huijausta.[35]

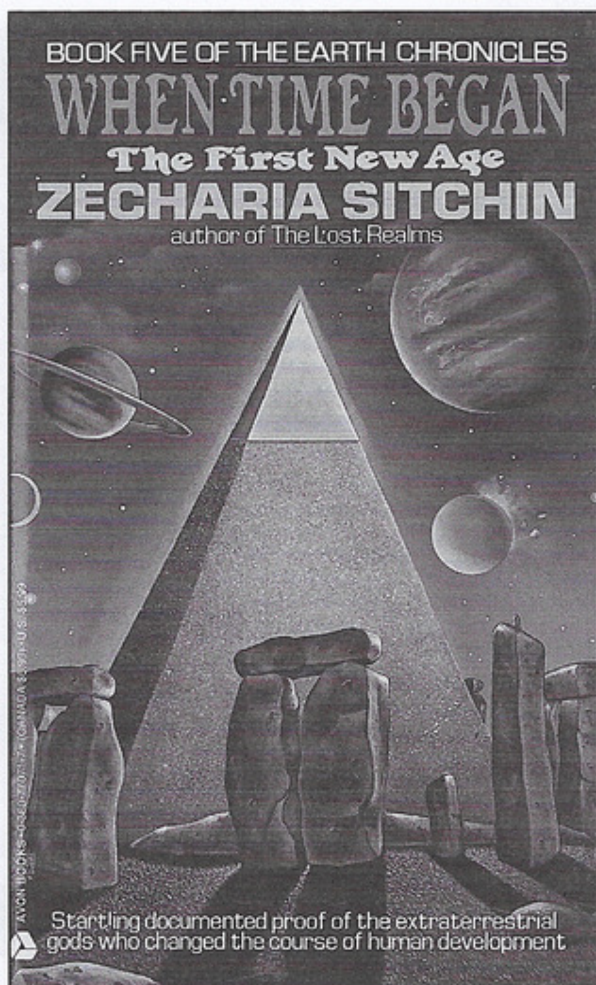
Frankfurtin konferenssin jälkeen tapahtumaa järjestämässä ollut saksalainen ufotutkija ja -kirjailija Michael Hesemann kallisti lopullisesti minut Meierin puolelle omilla tutkimuksillaan. Kun siihenastiset tunnetut ufotutkijat olivat olleet englantia puhuvia, Hesemann puhui Meierin kotiseudun kieltä saksaa. Hän pääsi aivan eri tavalla haastattelemaan muitakin silminnäkijöitä kuin Meieria. Hesemann tapasi useita paikkakuntalaisia, joiden myös oli onnistunut valokuvata samoja ufoja, joita Meier oli nähnyt ja kuvannut. Hesemann haastatteli myös intialaista naisdiplomaattia, joka oli ollut Meierin seurassa avaruusolentojen vieraillessa.

Muutenkin ensimmäinen kansainvälinen ufokonferenssini oli minulla samalla sekä innostava ja avartava kokemus että toisaalta helpotus: ufoalan huippunimet eivät todellakaan olleet mitään sekopäitä.

Däniken ja Sitchin, Nibiru

Ufot tuovat useimmille mieleen sveitsiläisen liikemiehen, ufotutkijan ja -kirjailijan Erich von Dänikenin. Kun Dänikenin ensimmäisiä kirjoja suomennettiin 1960-luvulla, ne olivat suuria suosikkeja varsinkin miesten keskuudessa. Vasta järjestelmällinen ufotutkimus, ihmisten omat ufohavainnot ja niistä kirjoitetut ufokirjat (Adamski ym.) nousivat suosiossa Dänikenin rinnalle.

Skeptikot ovat hyökänneet Dänikenin kirjojen kimppuun ja syystäkin. Kun itse olen osittain kulkenut Dänikenin jalanjäljissä (mm. Etelä-Amerikassa), korostan hänen arvoaan nykypäivän löytöretkeilijänä, vanhojen kulttuurien, historiallisten rakennusten, rakennelmien ja mysteerioiden löytäjänä ja valokuvaajana. Dänikenin arvo on kysymysten tekijänä, mutta vastauksissaan hän usein päästää mielikuvituksensa ja sensaationhakuisuutensa valloilleen.

Zecharia Sitchin on kirjoittanut useita kirjoja mm. sumerien Nibiru-planeetan kuvauksista. Valitettavasti hänen kirjojaan ei ole suomennettu.

UAK128

Hyvänä esimerkkinä ovat Nazcan linjat Etelä-Perun autiomaassa. Huikaisevan pitkiä – satojen metrien, jopa kilometrien mittaisia – suoria viivoja, säännöllisiä kulmia ja kolmioita sekä pienempiä, kymmenien metrien levyisiä kuvioita, yleensä eläinaiheisia... Vaaleat kuviot on tehty siten, että vaaleampi kiviaines on kaivettu ja käännetty esiin. Kuviot pystyy hahmottamaan vasta yläilmoista, mitä varten maastoon on pystytetty pieniä näkötorneja, joista katsoen kuviot alkaa erottaa. Paras keino niiden tarkasteluun on lentokone, ja pienet muutaman paikan koneet ovatkin viime vuosikymmenien ajan olleet parhaita turistipyydyksiä Perussa. Erich von Dänikenin tulkinta kuvioille oli, että ne olivat merkkejä ja kiitoratoja avaruudesta lähestyville ufoille. Melko hätäinen johtopäätös, koska useimmat havaitut ufot kykenevät laskeutumaan ja nousemaan kohtisuoraan alas ja ylös.

Vielä kun itse olin ensimmäisellä Perun retkelläni 1987 (muut kaksi matkaa 1995 ja 1997), meille oli kuvioista kertomassa legendaarinen saksalaistutkija **Maria Reiche**, tosin jo vaikeasti Parkinsonin taudin runtelemana. Ei Reichekaan pystynyt vuosikymmenien tieteellisistä tutkimuksistaan huolimatta luomaan

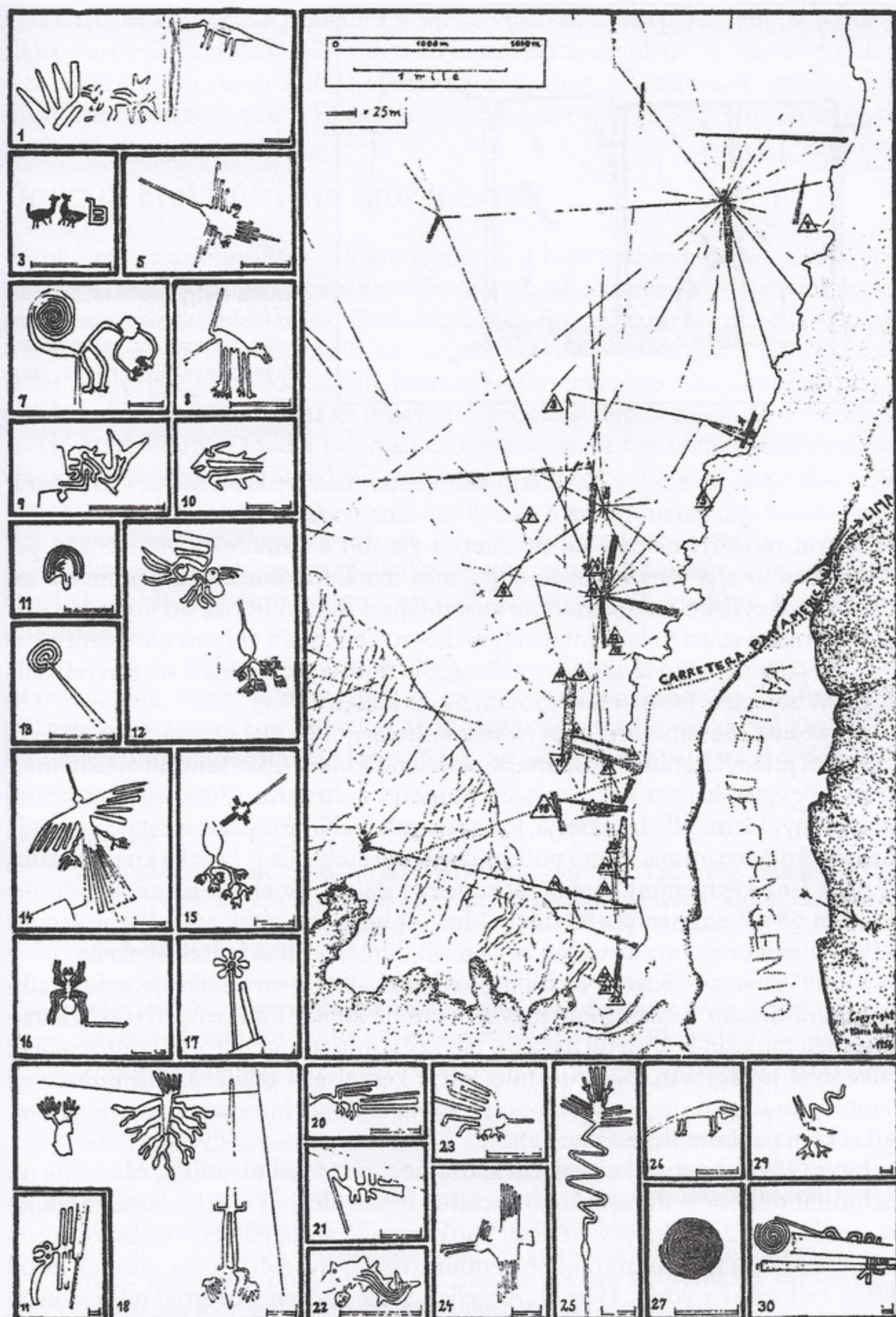

Saksalainen matemaatikko ja arkeologi Maria Reiche (1903–1998) tutki Perussa Nazcan kuvioita vuosikymmenien ajan. Tavatessani hänet 1987 hän oli jo Parkinssonin taudin osittain lamauttama.

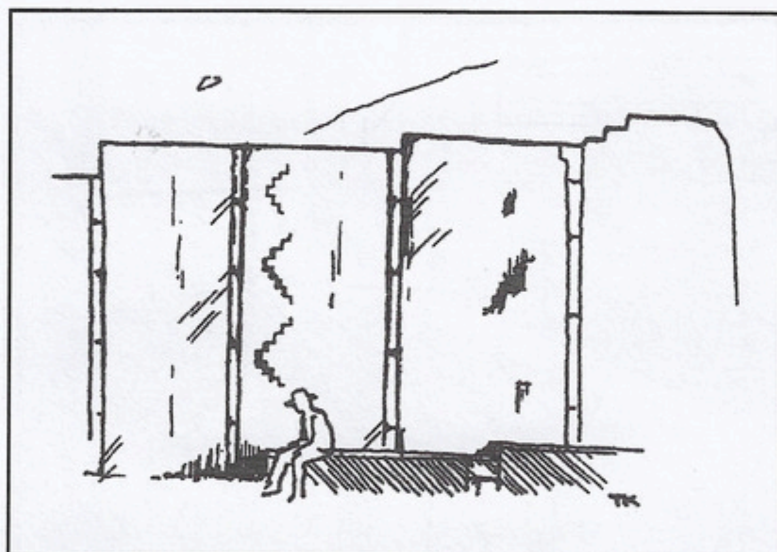
johdonmukaista selitystä kuvioille. Hän pystyi kuitenkin osoittamaan, että osa viivoista ja kuvioista liittyi inkojen astronomisiin ja uskonnollisiin oppeihin ja rituaaleihin.

Mielenkiintoista Dänikenin tutkijanpersoonassa on se, että hänen mukaansa maailmalta löytyy todisteet ufoista ja "muinaisista astronauteista", mutta ei välttämättä nykypäivän vierailijoista. Dänikenin teorioiden ympärille syntyikin kansainvälinen järjestö Muinaisten astronauttien seura (Ancient Astronauts Society), jonka teorioista on Suomessakin tehty akateemisia opinnäytteitä (Marko Kanasen gradu / **Juha Hiltusen** väitöskirja).[30]

Frankfurtin ufokonferenssissa luennoitsijana oli myös eräänlainen parannettu painos von Dänikenistä: antropologi ja menestyskirjailija Zecharia Sitchin. Hän on Dänikeniä enemmän tieteeseen perehtynyt, mutta vähemmän matkustellut tiedemies, joka on luonut sumerilaisen kulttuurin ja tekstilöytöjen pohjalta kiehtovan kirjasarjan. Kuvaavaa, miten heikosti suomalaiset kustantajat osaavat arvioida kansainvälistä rajatiedon kirjallisuutta, on se ettei yhtäkään Sitchinin kirjaa ole vielä suomennettu – vaikka kaikilla on tiedossa Dänikenin

Tutkija Maria Reichen piirros Nazcan mystisistä kuvioista.

Perusta löytyy useita raunioalueita, joissa valtavia kivipaasia on yhdistetty toisiinsa millintarkasti ilman saumalaastia. Piirros: Tapani Koivula.

suomennosten menestys. Varsinkin suuret suomalaiset kustantajat vaivautuvat seuraamaan alaa varsin pinnallisesti ja sattumanvaraisesti. Aivan viime aikoina aihepiirin räjähdysmäinen suosio suuren yleisön keskuudessa viimeistään pakottaa kustantajat jonkinlaiseen kilpailuun markkinaosuuksista. Suomessa ns. pienistä, aihepiiriin erikoistuneista kustantajista Basam Books on noussut lähes huomaamatta suurten kustantajien joukkoon. Sielläkään ei juuri ole asiantuntemusta rajatiedon eri osa-alueiden suhteen. Henkisen kehityksen sektori on kyllä hienosti hoidettu, mutta esim. ufot täysin unohdettu.[36, 37]

Viimeaikaisen kansainvälisen Nibiru-kohun vuoden 2012 yhteydessä olisi viimeistään pitänyt herättää kustantajien mielenkiinnon. Osin samaan aikaan muinaisen Egyptin kanssa kukoistaneen Sumerin kulttuurin (3000 eaa) kätköistä on löytynyt historiallisia tekstejä, joissa kerrotaan Nibiru-planeetasta. Se kiertää meidän Aurinkoamme, mutta poikkeuksellisen soikealla ja laajalla kiertoradalla. Se tulee läheisyyteemme vain 3600 vuoden välein. Viimeksi sen kontakti ihmiskuntaan oli vähemmän positiivinen: olennot innostuivat Maan kultavaroista, ja vaivautumatta itse kaivaustöihin he pistivät ihmiset orjina kultakaivoksiin.

Viime vuosina Nibirusta on tullut yksi keskeisimpiä myyttejä rajatiedon vaihtoehtokulttuuriin. Muistan kun jo ennen vuotta 2000 Ahti Karivieri tutki väitteitä, joiden mukaan Nibiru oli havaittu taivaalla, mutta suurvaltojen tähtitieteilijät vaikenivat löydöstään. Nibirun tulo liittyi keskeisenä tekijänä vuosituhannen vaihteen mullistuksiin, jotka loppujen lopuksi jäivät huomattavasti vähäisemmiksi kuin pahimmillaan ennustettiin.

Jutut Nibirusta eivät kuitenkaan kadonneet historian varjoihin, vaan aihe on kiehtonut miljoonia ihmisiä koko vuosituhannen alun – ja on keskeisenä tekijänä vuoden 2012 mullistusväitteissä. Shokeeraavin arvio Nibirun lähestymisestä esitettiin Suomen Ufotutkijoiden seminaarissa Orivedellä, jossa vuonna 2009 sisään tuli nainen yöstä. Hän oli Angelica, joka nuoren sihteerikkönsä avustamana esitteli valokuvia Nibirusta – sen hän arvioi olevan jo 40 kilometrin etäisyydellä. Hänellä oli myös valokuvia suihkukoneiden savuvanoista, joilla hänen mukaansa levitettiin myrkkykaasua suomalaisten niskaan.

21.12.2012 Nibiruun ja salaliittoihin harvinaisen hyvin perehtynyt ufotutkija Ilkka Keso esitti arvionsa Nibirun tilanteesta. Hänen mukaansa on mahdollista, että Nibiru on jo vuonna 2004 ohittanut maapallon aiheuttamatta mitään dramaattisia vaikutuksia ja ehkä sellaisella tasolla, ettei se ole ollut silmin nähtävissä.

Dodd ja Etelä-Afrikan uforaportti

Frankfurtin kansainvälisen ufokonferenssin (1989) kohutuimpia aiheita oli tuore, sensaatiomainen ufotapaus: väite ufon maahansyöksystä Kalaharin autiomaahan eteläisessä Afrikassa, Etelä-Afrikan ja Botswanan raja-alueella. Tapaus tuli julkisuuteen, kun englantilainen ufotutkija ja poliisi Anthony Dodd sai salaisen raportin eteläafrikkalaiselta **James van Greunenilta**. Van Greunen kertoi työskennelleensä Etelä-Afrikan ilmavoimien tiedustelupalvelussa.

Haastattelimme Doddia tv-ohjelmaamme *Vieraita taivaalta*. Poliisina aikaisemmin työskennellyt Dodd oli ainoa, joka sai Grannin kehut täsmällisen lyhyistä vastauksistaan. Aloittaessamme tv-sarjaamme 1980-luvun lopulla käytimme vielä vanhanaikaista tv-filmiä. Pian sen jälkeen Grann hankki upouuden digi-tv-kameran, jonka materiaalikulut olivat murto-osa filmiajan kustannuksista. Kamera oli niin uutta huutoa, että alkuaikoina MTV vuokrasi sitä muihin ohjelmiinsa.

Doddilla oli raportti Kalaharin ufotapauksesta mukanaan. Osa raportin yksityiskohdista, nimiä ja numeroita oli mustattu näkymättömiin – kuten oli jo pitkään ollut tapana, kun armeijoiden uforaportteja saatiin välikäsien kautta julkisuuteen. Ilmeisesti raportin luovuttajakaan ei halunnut paljastaa kaikkia sotilassalaisuuksia.

UA129

Raportin mukaan Etelä-Afrikan laivaston alus SA Tafalberg ilmoitti 7.5.1989 klo 13.45 päämajaan Kapkaupunkiin havainneensa oudon lentolaitteen, joka lähestyi Afrikan mannerta kaakosta 5746 mailin tuntinopeudella (noin 9200 km/h). Esineen olivat havainneet jo aikaisemmin amerikkalaiset ja israelilaiset tutka-asemat. Myös Etelä-Afrikan ilmavoimien lentokone, armeijan maa-asema sekä Kapkaupungin D. F. Malanin kansainvälinen lentokenttä olivat saaneet lähestyvästä esineestä tutkahavainnon.

Kun tunkeilija ei vastannut radiosignaaleihin, Etelä-Afrikan Valhallan lentotukikohdasta lähetettiin ilmaan kaksi Mirage FIIG -suihkuhävittäjää. Tässä vaiheessa ufo teki jyrkän käännöksen hämmästyttävällä nopeudella, joka ylitti suihkuhävittäjien suorituskyvyn. Toinen Mirage-hävittäjistä ampui kohdetta Thor2 -laser-aseella. Laivueenjohtaja Goosen ilmoitti, että esineessä näkyi häikäisevän kirkkaita leimahduksia. Vieras alus alkoi menettää korkeuttaan 3000 jalkaa minuutissa (noin 900 m/min). Ylitettyään Etelä-Afrikan ilmatilan se syöksyi naapurimaan Botswanan puolelle, Kalaharin hiekkaerämaahan 25 asteen kulmassa.

Tietolähteen mukaan Etelä-Afrikan etsintäpartio löysi esineen 80 kilometrin päässä rajasta osittain hiekkaan hautautuneena, ympärillään 150 metrin laajuinen ja 12 metrin syvyinen kraatteri. Alus oli kiekon

muotoinen, noin 9 metriä korkeudeltaan ja 18 metriä halkaisijaltaan. Myöhemmin aluksen painoksi mitattiin 50 tonnia. Kiekko lepäsi kraatterin reunalla noin 45 asteen kulmassa. Väriltään se oli hopeinen, eikä sen pinnassa ollut ulokkeita. Esineen ulkoreunaa kiersi 12 pitkänomaista ikkunaa. Kiekon ympäriltä hiekka oli sulanut yhtenäiseksi massaksi kuumuuden vaikutuksesta. Osa etsintäpartion sähkölaitteista meni epäkuntoon ilmeisesti esineen voimakkaan magneettikentän vaikutuksesta.

Eteläafrikkalaiset siirsivät avaruusaluksen salaiseen lentotukikohtaan jatkotutkimuksia varten. Hiekkakraatteri peitettiin huolellisesti.

Pitkäkyntisiä humanoideja

Esinettä tutkittaessa siitä kuului yhtäkkiä korkea ääni, ja kiekon kyljestä avautui oviaukko. Aukosta astui ulos kaksi olentoa, jotka huomattavasti poikkesivat ihmisen ulkonäöstä. Olennot olivat 1,20–1,35 m pitkiä, hoikkia, isopäisiä. Heillä oli harmaat, tiukasti vartalonmyötäiset asut. Pää oli kalju, silmät isot, suu ja nenä pienet. Hoikat kädet päättyivät neljään sormeen, joissa oli pitkät terävät kynnet ja välissä ihopoimut. Iho oli vaalea, sävyltään harmaan sinertävä. Olennot eivät äännelleet, eivätkä tehneet vastarintaa, kun sotilaat siirsivät heidät helikoptereihin. Vasta myöhemmin, kun olennoista yritettiin ottaa verinäyte, he raapivat hoitajia kynsillään. Pelkäsivätköhän implantteja?

Eteläafrikkalaisten suoritettua alustavat tutkimukset alus ja olennot luovutettiin 23.6.1989 USA:n ilmavoimille, joka siirsi ne jatkotutkimuksiin Wright-Pettersonin tukikohtaan Yhdysvaltoihin. Ufotutkija, everstiluutnantti Wendelle Stevensin saaman tiedon mukaan juuri tuona päivänä tukikohtaan julistettiin hälytystila. Väitettiin lisäksi, että vastapalveluksena amerikkalaiset lupasivat avustaa Etelä-Afrikkaa ydinteknologian kehittämisessä.

Frankfurtin konferenssin jälkeen Tony Dodd, hänen yhteistyökumppaninsa tri **Armen Henry Azedbhan** sekä monet muutkin ufotutkijat yrittivät saada lisätietoja Etelä-Afrikan tapauksesta, mutta heikolla menestyksellä. Paljastui, että Doddin saama raportti ei ollut tarkka kopio, vaan vuotaja oli nähnyt alkuperäisen raportin ja kopioinut sen muistikuvansa perusteella.

Vuotaja James Van Greunen osoittautui epäluotettavan tuntuiseksi seikkailijaksi, joka esiintyi ufotutkijana eri maissa ja jätti taakseen maksamattomia laskuja. Englantilaiset ufotutkijat vakuuttivat kuitenkin, että he olivat saaneet muista lähteistä lisävahvistusta Kalaharin maahansyöksylle.

Sen sijaan zimbabwelainen ufotutkija **Gynthia Hind** ei pitänyt Kalaharin ufotapausta kovin luotettavana. Hänen mielestään oli mahdollista, että tuohon aikaan maahan syöksyi venäläinen satelliitti, joka haluttiin salata leimaamalla se ufoksi. Oliko esikuvana klassinen Roswell?

Lähdeviitteet

1) Koivula 1988
2) Parker 1991
3) Hawking 1988
4) Kuningas, Laitinen, Löfman 1991
5) Schuhman, IOK 2007
6) Good-Zinsstag 1983
7) Näreaho 1995
8) Kuusela 1994–11
9) UR 1–5, 1994–98
10) Novi 1998
11) Riikonen, Kalevi 2003–06
12) Rahkola-Gullichsen 1986
13) Riikonen, Liisa 1993
14) de Boehme
15) Koivula 1988
16) Holthoer 1994
17) Koivula 1988
18) Ivanoff 1999
19) Geller-Puharich 1974
20) Lax 1972
21) Pope 1997
22) Good 2007
23) UR 14, 2008
24) Siukonen 2003
25) Swedenborg 2000
26) Venu Gopala Das 2006
27) Meller 1973
28) Lusa 2005
29) Björkhem-Johnson 1986
30) Edge, Morris, Palmer, Rush 1986
31) Dodd 1999
32) Good 2007
33) Stevens 1979
34) UR 1999
35) Kinder 1987
36) von Däniken 1968–98
37) Sitchin 1976–95

ROSWELL, NEW MEXICO. TUESDAY, JULY 8 1947 5c PER COPY.

RAAF Captures Flying Saucer On Ranch in Roswell Region

No Details of Flying Disk Are Revealed

Roswell Hardware Man and Wife Report Disk Seen

The intelligence office of the 509th Bombardment group at Roswell Army Air Field announced at noon today, that the field has come into possession of a flying saucer.

According to information released by the department, over authority of Maj. J. A. Marcel, intelligence officer, the disk was recovered on a ranch in the Roswell vicinity, after an unidentified rancher had notified Sheriff Geo. Wilcox, here, that he had found the instrument on his premises.

Major Marcel and a detail from his department went to the ranch and recovered the disk, it was stated.

After the intelligence office here had inspected the instrument it was flown to "higher headquarters."

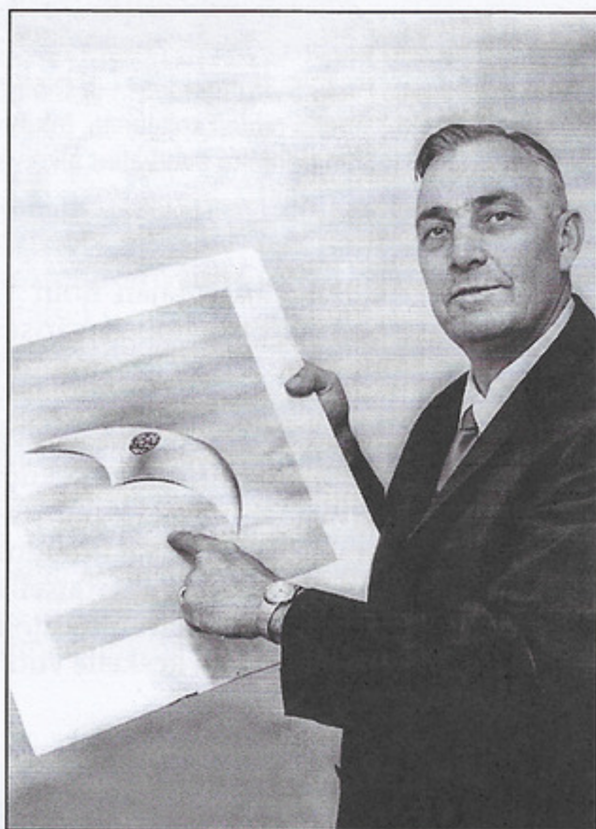
The intelligence office stated that no details of the saucer's construction or its appearance had been revealed.

Roswelliin vuonna 1947 maahan syöksynyt ufo käynnisti (Arnoldin ufohavainnon ohella) järjestelmällisen ufotutkimuksen. Yläkuvassa Roswellin ufomuseo New Mexicossa. Kuvassa myös Roswellin tapauksesta julkaistuja uutisotsikoita.

6 Ufojen maahansyöksyt ja avaruusolentojen kohtalo

Kalaharin maahansyöksyssä oli monia yhtymäkohtia Roswellin legendaariseen tapaukseen. Jos Kalaharin tapahtumat olivat keksittyjä, huijari oli muotoillut tarinansa pitkälle Roswellin kuvausten pohjalta.

Vuonna 1997 Roswellin ufotapauksesta tuli kuluneeksi puoli vuosisataa. Vaikka ufokuvauksia löytyy ihmiskunnan koko kirjoitetun historian ajalta, toisen maailmansodan jälkeen ufohavaintojen määrä lisääntyi selvästi. 1940-luvun lopulla ufot nousivat laajan kansainvälisen huomion kohteiksi, ja samalla alkoi järjestelmällinen ufotutkimus.

Viikkoa ennen Roswellin tapausta 1947 lentäjä Kenneth Arnold näki ufoja, joita hänen kuvauksensa pohjalta alettiin kutsua lentäviksi lautasiksi. Nimitys ei syntynyt niinkään niiden ulkonaisen muodon vuoksi, vaan Arnoldin kuvauksen johdosta: "Niiden liike oli kuin jos heittäisi lautasen veden pinnalle."

U130

Vuonna 1947 tehtiin muutaman päivän kuluessa eri puolilla Yhdysvaltoja kaksi ufohavaintoa, jotka kilpailevat ufohistorian lähtölaukauksen asemasta: **Kenneth Arnoldin** lentolautashavainto Washingtonin osavaltiossa 24.6.1947 sekä ns. Roswellin tapaus runsasta viikkoa myöhemmin.

Luotettavana pidetyn liikemie-

USA:n presidentit Harry S. Truman (vas.) ja Dwight D. Eisenhower olivat päättämässä ufotutkimusten aloittamisesta ja samalla niiden salailusta, joka on jatkunut viime aikoihin asti. Ufoista tuli sotasalaisuus, joiden pohjalta suurvallat alkoivat kehittää uusia lentokoneita ja raketteja.

hen ja harrastelijalentäjän noin 1,5 minuutin ufohavainto yhdeksästä loivasti pomppivasta hopeanvärisestä esineestä oli melko yksinkertainen verrattuna kymmeniin ja satoihin tuhansiin myöhemmin tehtyihin lentolautas- ja ufohavaintoihin. Siksi sen todenmukaisuutta ei ole asetettu kyseenalaiseksi samassa määrin kuin Roswellin maahansyöksyä, jonka yhteydessä löydettiin eläviä ja kuolleita avaruusolentoja. Arnoldin "lautasiin" vertaamat, noin 15 metrin pituiset esineet myötäilivät Rainier-vuorten muotoja ja kiitivät muodostelmassa yli 2600 kilometrin tuntinopeudella eli lähes kolminkertaisella nopeudella parhaisiin lentokoneisiin verrattuna. Arnoldin havainto sijoittui Washingtonin osavaltioon Yhdysvaltain pohjoisosaan, keskelle vuoristoa eli ufoille tyypillistä seutua.

Lisätietoa Roswellista

UA131

Roswellin ufotapaus on legenda, joka on viime vuosiin asti kiehtonut niin ufomystiikasta kiinnostuneita harrastajia kuin vakavia ufotutkijoita.

2.7.1947 vastaisena yönä putosi outo esine maatilalle Coronassa Uuden Meksikon osavaltiossa, 110 km Roswellista pohjoiseen. Eli kuuluisa ufo ei pudonnut Roswellin kaupunkiin. Yhtä epätarkasti Pudasjärven ja Kuusamon ufoaaltoa 1960–70 -lukujen vaihteessa olisi voitu ruveta kut-

sumaan Oulun ufoaalloksi tutkimuskeskuksen mukaan.

Ensimmäisenä paikalle saapui maanviljelijä **William "Mack" Brazel**, joka löysi suuren määrän maastoon levinnyttä romua. Hän kiinnitti huomiota outoon, alumiinin näköiseen metalliin, joka taivutettaessa palasi aina takaisin suoraksi ja sileäksi.

Brazelin poika muisti vielä aikuisenakin, kuinka isä tuli kotiin ja kertoi lentävän lautasen pudonneen heidän maatilalleen. Isällä oli mukanaan hylystä löytämiään metallikappaleita ja outoa kirjoitusta. Myöhemmin tapauksesta ei juuri puhuttu. Paitsi että armeijan mukaan kyseessä oli säähavaintopallo.

Paikalle saapuneet muutkin siviilit ja hieman myöhemmin ehtineet armeijan edustajat olivat vakuuttuneita, että jäänteet eivät voineet olla ihmisen rakentamasta lentolaitteesta. Osa laajalle alueelle sinkoutuneista palasista oli lähes painottoman kevyttä, mutta hyvin kestävää metallia, jonka pintaan oli kaiverrettu käsittämättömiä kuvioita.

Armeijan tiedottaja ehti laskea liikkeelle uutisen, jonka mukaan amerikkalaiselle maatilalle oli pudonnut lentävä lautanen. Pian tuli kuitenkin ylemmältä taholta määräys, että uutinen piti välittömästi peruuttaa ja ilmoittaa, että esine oli säähavaintopallo.

Eräiden silminnäkijöiden mukaan ufon pirstouduttua ilmassa pääosa sen rungosta löydettiin parin kilometrin päästä maahan syöksyneenä. Hylyn lähellä oli neljä ihmisestä poikkeavaa olentoa, joista yksi oli löytöhetkellä hengissä. Sekä laajalle alueelle levinneet hylyn jäänteet että olennot siirrettiin tutkittaviksi Edwardsin tukikohtaan Kaliforniaan ja sieltä myöhemmin Wrightin lentokentälle (nyk. Wright-Pattersonin lentotukikohta) Ohioon.

Isänmaallisuuteen vedoten silminnäkijöitä vannotettiin vaikenemaan näkemästään. Vaikka toinen maailmansota oli päättynyt, kylmä sota ja asevarustelukilpailu USA:n ja Neuvostoliiton välillä oli alkanut. Kohu Roswellin tapauksen yllä laantui, toistaiseksi.

Ajattelemattomat vallanpitäjät hyväksyivät vuonna 1973 *Vapaan tiedonvälityksen lain* (Freedom of Information Act), jonka mukaan kaikki viranomaisten yli 30 vuotta vanhat asiakirjat tulivat julkisiksi. Ufotutkijat vaativat vanhojen arkistojen avaamista mm. Roswellin tapauksen osalta.

Vuonna 1987 paljastui asiakirjoja, joiden mukaan 2 kk Roswellin maahansyöksyn jälkeen presidentti **Harry S. Truman** asetti salaisen tutkimusryhmän selvittämään Roswellin tapauksen yksityiskohtia. Tutkimusryhmän nimeksi tuli Majestic-12, lyhennettynä MJ-12. Ryhmä toimi korkeimpana ufoasiantuntijaelimenä myös presidentti **Dwight D. Eisenhowerin** kaudella.

Stanton Friedmanin näkemys

Ehkä tärkein Roswellin ufotapauksen uusista tutkijoista, kanadalainen ydinfyysikko **Stanton Friedman**, oli Frankfurtin ufokonferenssin pääluennoitsijoita. Tv-haastattelumme yhteydessä Friedman paljastui räiskyvän älylliseksi ja huumorintajuiseksi tiedemieheksi.

Tuossa vaiheessa 1989 hänellä ei ollut julkaistuja kirjoja, "vain" suuri joukko eri osa-alueilta kirjoitettuja monisteita. Yhden ufotutkijan toimisto mahtui van-

haan isoon matkalaukkuun, joka toimi hänellä sekä matkalaukkuna että myyntitiskinä. Kun kävin hakemassa hänet tv-haastatteluun, hän kokosi kirjallisen omaisuutensa laukkuun ja läimäytti sen kiinni ja lukkoon. Kun ei ollut sihteeriäkään – ainakaan mukana matkalla – rahattomat tiedonnälkäiset oli syytä pitää loitolla.

Friedman on vakuuttunut Roswellin maahansyöksyn aitoudesta. "Olen haastatellut yli sataa todistajaa, jotka ovat tapauksen silminnäkijöitä tai joilla on omakohtaista tietoa tapauksesta. Näyttö on kiistaton."

Silti Friedman suhtautui skeptisesti useimpiin muihin väitteisiin avaruusolennoista. Roswellin tapaus sekä **Betty** ja **Barney Hillin** abduktio tuntuivat olevan ainoat humanoidihavainnot, joista Friedmanin mukaan oli riittävästi näyttöä. Myös abduktiotutkija Budd Hopkinsiin hänellä näytti olevan hyvät välit.

Koska USA:n skeptikot olivat sitä mieltä, että ensimmäinenkin avaruusolento oli liikaa, he yrittivät todistaa, että Roswellin tapausta ja MJ-12 -työryhmää koskevat dokumentit olivat väärennettyjä. "Tapauksesta on riittävästi aitoja asiakirjoja", Friedman korosti. "Skeptikko-taikuri James Randi joutui maksamaan minulle 1000 dollaria, kun paljastui, että hänen väärennökseksi väittämänsä asiakirja olikin aito."

Monien muiden ufotutkijoiden tavoin Friedman epäilee, että 1940-luvun lopulla ja 1950-luvun alussa tapahtui useita ufojen maahansyöksyjä samoilla seuduilla. Heidän mukaansa kaikki silminnäkijäkuvaukset ufon jäänteistä ja olentojen ruumiista eivät välttämättä liity Roswellin tapaukseen, mutta ne on myöhemmin niputettu samaan kertomukseen. On myös esitetty hypoteesi, että Roswellissa olisikin törmännyt kaksi ufoa toisiinsa, ja siksi sirpaleita löytyi niin laajalta alueelta.

Roswellin ufotapaus on siitä erikoinen, että kun suurelle yleisölle se on selitetty armeijan koelaitteeksi – jopa useampaankin kertaan, tosin vaihtuvin selityksin – ufotutkijat ovat yhä vakuuttuneempia sen aitoudesta. Tämä johtuu siitä, että kun armeijassa olleiden vaitiolovelvollisuus on mennyt umpeen, on yhä useampi silminnäkijä ja asiantuntija uskaltanut astua esiin.

U132

Ufotutkija ja -kirjailija **Frank Scully** tuli 1950-luvun alussa yksin julkisuuteen kirjoittamalla kirjan, jossa puhuttiin useammasta ufojen maahansyöksystä 1940- ja 1950-lukujen vaihteessa. Hyvin harva ufotutkija uskoi tuohon aikaan Scullyn väitteisiin. Mekin Oulun Ufokerhossa osasimme jo 1960-luvulla nauraa sekä Scullylle että Adamskille ... [1]

Frankfurtin aineiston ansiosta saimme ensimmäisestä ufo-ohjelmastamme niin kansainvälisen, että seuraavilla EBE-filmifestivaaleilla (ufoaiheisten elokuvien ja tv-ohjelmien kilpailussa) ohjelmamme voitti pääpalkinnon. Se avasi kansainväliset kanavat seuraavillekin tv-ohjelmille.

Vieraita taivaalta -ohjelma herätti Suomessakin poikkeuksellisen paljon huomiota. Grann kyllä hallitsee markkinoinnin taidon. Hän lähetti kirjoittamani esittelytekstin (mukana piirros Travis Waltonin humanoidista) yli 80 lehdelle, ja niinpä ohjelmallamme oli lähes kaksi miljoonaa katsojaa – lukuja, joita Suomessa vain urheiluohjelmat saavuttavat.

Aivan perätön ei ollut Grannin toteamus: "Minä olen tehnyt suoma-

laisen ufotutkimuksen eteen enemmän kuin koko Suomen Ufotutkijat yhteensä!" Harmi vain, että Grannin nopeatempoinen ohjelmanäkemys ei sallinut mukaan pidempiä lausuntoja maailman ufotutkijoiden huipuilta. Suurin osa helmistä on jäänyt arkistoihin pölyttymään.

Vai vieläkö maestro kokoaisi itsensä ja tekisi lisää huippuohjelmia?

Tiedän, että Grannilla on kaapit täynnä käyttämättömiä haastatteluja sekä ulkomaisilta että kotimaisilta ufojen ym. rajatiedon merkkihenkilöiltä. Jo niistä saisi uuden ohjelmasarjan – tai ehkä ajantasaistamalla aineistoa ja pyytämällä uusia haastatteluja samoilta henkilöiltä.

Grannin ufo-ohjelmat käynnistyivät aloitteeni ja asiantuntemukseni pohjalta – vai olimmeko vain sätkynukkeja kosmisessa näytelmässä?

Tällä Travis Waltonin kohtaamalla avaruusolennolla Juhan af Grann mainosti tv-ohjelmaamme "Vieraita taivaalta" etukäteen yli 80 lehdelle.

CIA-agentin paljastuksia

Frankfurtin ufokonferenssissa luennoi myös toisen maailmansodan sotilas, vihreä baretti ja entinen CIA:n agentti Virgil Armstrong. Häneltä saimme erinomaisen haastattelun. Myös Armstrong oli urallaan törmännyt väitteisiin ufojen maahansyöksyistä.[2]

Kuvailemansa ufotapauksen ohella Armstrong korosti avaruusolentojen todellisuutta, ja valtavien maanalaisten luolastojen olemassaoloa. Häntä ei ulospäin olisi uskonut sotasankariksi ja CIA:n agentiksi. Hän möi paitsi omaa kirjaansa myös muuta ufokirjallisuutta. Häneltä ostimme ufotutkijan ja kahden tieteenalan tohtorin Jim Hurtakin maailmoja syleilevän kirjan *Keys of Enoch* (suom. Eenokin avaimet), joka suomennettiin yli kymmenen vuotta myöhemmin.

Vaaleahiuksiseksi ja -partaiseksi ikääntynyt Armstrong toimi toisen maailmasodan jälkeen kapteenina Yhdysvaltain ilmavoimien 82. divisioonassa Fort Braggissa Pohjois-Carolinassa. Yksikkö testasi uusia suihkumoottorilla toimivia lentokoneita.

UA133

Vuonna 1948 Virgil Armstrong sai työtoverinsa kanssa hämmästyttävän viestin 3. armeijakunnan päämajasta: ufo oli laskeutunut White Sandsin koealueelle Uuteen Meksikoon. Paikka oli sama, jossa työskenteli rakettiteknikko Daniel Fry, josta ufon kohtaamisen jälkeen vuonna 1950 tuli kontaktihenkilö, ihminen joka on tavannut avaruusolentoja.

Tämä oli ensi kerta, kun Armstrong kuuli käytettävän ufo-termiä. Väite on uusi, sillä USA:n hallituksen virallisten asiakirjojen mukaan UFO-lyhennettä (U.F.O. Unidentified Flying Object = tunnistamaton lentävä kohde, Suomessa "ufo", koska paljon käytetyt lyhenteet tulee suomenkielessä kirjoittaa pienin kirjaimin, vrt. tv) alettiin käyttää vasta 1950–60 -luvuilla. Ilmavoimien ufoasiantuntija **Edward J. Ruppelt** käytti termiä vuonna 1952, ja mediassa se esiintyi *True*-lehdessä vuonna 1954.

Virgil Armstrong vaikutti kyllä varsinaiselta teräsvaarilta, jonka muistissa tai fysiikassa ei voinut havaita minkäänlaisia vanhuuden merkkejä (harmaita hiuksia lukuunottamatta).

Salakielisen raportin mukaan maasta oli löydetty kiekko, jonka halkaisija oli 30 metriä ja korkeus 6 metriä. Aluksi luultiin, että kiekko oli miehittämätön, koska metallipinnassa ei näkynyt minkäänlaisia aukkoja. Mutta kun pintaa tunnusteltiin sauvalla, siihen avautui luukku, josta laskeutuivat portaat. Sisältä löytyi kuuden pienikokoisen olennon ruumiit.

UAKP134

Daniel Fry:n kohtaaman ufon yhteydessä tuli esiin mahdollisia syitä, miksi 1940- ja 1950-lukujen vaihteessa alukset epäonnistuivat usein laskeutumisissaan – ja senkin jälkeen suuri osa olennoista sai surmansa.

Fry oli töiden jälkeen 4.6.1950 iltakävelyllä rakettien kokeilukeskuksen ulkopuolella, kun hän näki pyöreän esineen peittävän tähtitaivaan ja laskeutuvan hiekalle 20 metrin päähän. Alus oli munanmuotoinen, noin 9 metriä halkaisijaltaan. Se vaikutti miehittämättömältä, mutta kun hän kosketti sen metallista pintaa, ääni alkoi keskustella hänen kanssaan. Se kertoi ohjaavansa alusta avaruudesta 1500 km:n korkeudelta.[2]

"Itse asiassa en ole koskaan laskeutunut teidän planeetallenne. Vaaditaan vielä ainakin neljä teidän vuottanne, että voisin sopeutua ilmakehään ja painovoimaan ja vastustaa teidän bakteereitanne."

Tästä alkoivat Daniel Fryn keskustelut avaruusolento **Alanin** (A-lan) kanssa. Siinä yhteydessä syntyneet tekstit ovat kontaktiviestien parhaimmistoa.

Ilmeisesti Virgil Armstrongin kuvailema ufo, joka oli kolme kertaa suurempi kuin Fryn kohtaama alus, oli jo yrittänyt laskeutumista pari vuotta aiemmin, mutta epäonnistunut. Yhteistä molemmissa aluksissa oli, että niiden metallipinnassa ei näkynyt ulokkeita, ovia tai ikkunoita.

Aluksi luultiin, että myös Armstrongin kuvailema ufo oli miehittämätön. Mutta sisältä löytyi olentojen ruumiita, joista yksi oli pituudeltaan 120 cm, muut viisi 105 cm. Olennoilla oli tiiviisti vartalon myötäiset, hopeiset asut, joissa ei näkynyt nappeja eikä vetoketjuja. Iho oli vaalea, paitsi kasvot, jotka olivat sinertävän punaiset. Tutkijat tulivat johtopäätökseen, että aluksen syöksyessä ilmakehään olennot olivat tukehtuneet. 1940- ja 50-lukujen maahansyöksyjä tutkittaessa on pidetty myös mahdollisena, että maapallon uudet antennijärjestelmät saattoivat ufot epäkuntoon.

Olentojen pää oli hiukseton ja suurikokoinen. Korvat, nenä ja suu olivat pelkkiä aukkoja. Käsissä oli neljä sormea. Sisältä alus (kuten Fryn tapauksessakin) oli hyvin pelkistetty sisustukseltaan. Materiaalit olivat yllättävän lujia, sekä olentojen asut että alus, eikä ufoa saatu leikatuksi pienempiin osiin, kuten oli ollut tarkoitus. Lopulta ufo olentoineen kuljetettiin kokonaisena öiseen aikaan Wright-Pattersonin tukikohtaan.

Coronet-aikakauslehti kirjoitti tapauksesta yksityiskohtaiseen tyyliin. Armstrong luuli, että nyt ufot oli päätetty avoimesti julkistaa. Se oli kuitenkin hätäinen johtopäätös, ja kyseessä olikin uutisvuoto. Coronetin painos takavarikoitiin välittömästi.

Kun Armstrong oli ihmetellyt tapausta esimiehelleen, tämä oli selittänyt: "Emme halua toista **Orson Wellesin** marsilaishyökkäystä, joka herättäisi pelkoa ihmisissä."

Tässä esimies viittasi 1939 esitettyyn radio-ohjelmaan, jossa hyvin uskottavalla tavalla kuvattiin marsilaisten hyökkäystä maapallolle. Monet kuulijat joutuivat paniikkiin – eräs hammaslääkäri teki jopa itsemurhan – koska uskoivat lähetystä uutislähetykseksi. Myöhemmin tästä Orson Wellesin radiokuunnelmasta ja sen pohjana olleesta **H. G. Wellsin** kirjasta *Maailmojen sota* on tehty useita elokuvia (viimeisimmän version on ohjannut Steven Spielberg).

Kirjassaan *Behind the Flying Saucers* (Lentävien lautasten takana, 1950) Frank Scully väitti peräti neljän ufon syöksyneen maahan 1947–50. Niistä oli löydetty yhteensä 34 avaruusolentoa. Englantilainen ufotutkija ja -kirjailija **Timothy Good** on myöhemmin kerännyt runsaasti todisteita siitä, että suuri osa Scullyn väitteistä piti paikkansa. Myös USA:n ilmavoimien ufoasiantuntija, majuri Edward Ruppelt totesi 1960-luvulla, että aikansa ufokirjailijoista Scully oli päässyt lähimmäs totuutta.

Tuntematon taho lupasi Scullylle 25 000 dollaria, jos tämä olisi myöntänyt väitteensä mielikuvituksen tuotteeksi. Scully kieltäytyi ja seisoi kirjansa takana, vaikka menetti rahat ja maineensa.

Myös ufotutkijat **Leonard Stringfield** ja Raymond Fowler (Betty Andreasson-Lucan tutkija ja kirjailija) ovat tutkineet maahansyöksyjä. Molemmat ovat työskennelleet Yhdysvaltain ilmavoimien palveluksessa, edellinen tiedustelu-upseerina ja jälkimmäinen turvallisuuspalvelussa. He ovat saaneet merkittäviä todistajalausuntoja arvovaltaisilta upseereilta ja tiedemiehiltä, joista useimmat ovat kuitenkin kieltäneet julkistamasta nimeään.

Ainoa suomennettu kirja Roswellin maahansyöksystä on **Charles Berlitzin** ja **William Mooren** *Roswellin lentävän lautasen arvoitus* (Otava 1981). Kirja on hyvä perusteos Roswellin tapahtumaketjusta.[3]

William Moore on varsin mielenkiintoinen veikko. Yhdessä ufotutkija **Jaime Shanderan** ja Stanton Friedmanin kanssa hän on vastaanottanut salaperäisiä postilähetyksiä, jotka ovat sisältäneet Roswellin ufotapaukseen ja Majestic-12:een liittyvää dokumenttiaineistoa. Lähettäjä on pysynyt nimettömänä. Moore on ollut yhteydessä myös hallituksen edustajiin, jotka ovat käyttäneet salaniminään lintujen nimiä. Hän meni yhteistyössään jopa niin pitkälle, että suostui levittämään disinformaatiota eli tarkoituksellisesti harhaanjohtavaa informaatiota. Vastapalveluksena Moore uskoi saavansa viranomaisilta huippusalaista lisäinformaatiota ufoista.

Muitakin maahansyöksyjä

UA135–141

Roswellin ohella ehkä eniten näyttöä on maahansyöksystä, joka sattui Aztecissa, Uudessa Meksikossa. Tapauksesta on Wendelle Stevens tehnyt yhdessä **William Steinmanin** kanssa kirjan *UFO Crash at Aztec* (Ufon maahansyöksy Aztecissa, ei suom.).[4]

Muita tutkimuksissa esiin tulleita syöksypaikkoja ovat olleet Las Vegas Nevadassa, San Augustin ja Los Alamos Uudessa Meksikossa sekä Paradise Valley ja Kingman Arizonan osavaltiossa. Myös maahansyöksystä Meksikon puolelle on puhuttu. Kuvausten mukaan ufot ja olennot

vietiin yleensä Wright-Pattersonin tukikohtaan (Dayton, Ohio) – kuten *myös Kalaharin tapauksessa. Joitakin ufoja ja olentoja tutkittiin White* Sandsin tukikohdassa Uudessa Meksikossa.

Ufotutkijat kuulivat maahansyöksyjen todistajilta mielenkiintoisia yksityiskohtia sekä aluksista, niiden materiaaleista ja voimajärjestelmistä että löydettyjen olentojen ulkonäöstä. Ufot olivat useimmiten metallisia kiekkoja, joiden päällä oli kupu. Kiekkojen halkaisija vaihteli 5–30 m. Materiaali oli alumiinin tapaista kevyttä, mutta hyvin kestävää metallia. Arviointien mukaan ufot pystyivät hyödyntämään maan magneettikenttää ja toisaalta tuottamaan vedestä energiaa. "Jos tieto veden käyttämisestä energianlähteenä leviää, se tietää loppua öljyteollisuudelle", oli eräs silminnäkijä todennut.

On näyttöä, että öljy-yhtiöt ovat kaikin tavoin pyrkineet estämään uusien ja uusiutuvien energiamuotojen mukaantulon maailman energiamarkkinoille. Öljy on syynä moniin salaliittoihin. Ei tarvitse kuin katsoa kartalta maailman kriisipesäkkeitä.

Miksi suurvallat eivät käy sotia tasapuolisesti kaikissa kehitysmaissa, joissa riittää huonoja tai aseellisen kaappauksen kautta valtaan päässeitä johtajia (kuten Irakin Saddam Hussein)? Siellä missä suurvallat käyvät sotia, on yleensä öljyä tai öljyputkia.

Siinä ehkä on lisäsyy viime vuosikymmenien ufosalailuun. On myös mielenkiintoista, miten luonnon tuhoutuminen ja uudenlaiset, uusiutuvat energiamuodot ovat tiiviisti seuranneet ufoja ja avaruuskontakteja toisesta maailmansodasta lähtien. Todennäköisesti se onkin tärkeimpiä syitä ufojen lisääntyneisiin vierailuihin.

Useimmat ufojen maahansyöksyissä löydetyt avaruusolennot kuvailtiin lyhyiksi ja hoikiksi, pituudeltaan 105–135 cm. Heillä oli suhteellisen suuri pää ja suuret silmät – ei kuitenkaan niin suuret kuin ufosieppausten tekijöillä, jotka 15 vuotta myöhemmin aloittivat seuraavan ufoinvaasion. Roswellin olennoilla ei ollut karvoitusta, eikä myöskään ulkoisia sukupuolielimiä. Hampaat olivat hyvin pienet, ja joissakin tutkimuksissa olennot todettiin kasvissyöjiksi. Sormia oli neljä. Joillakin oli yllään vartalon myötäinen asu.

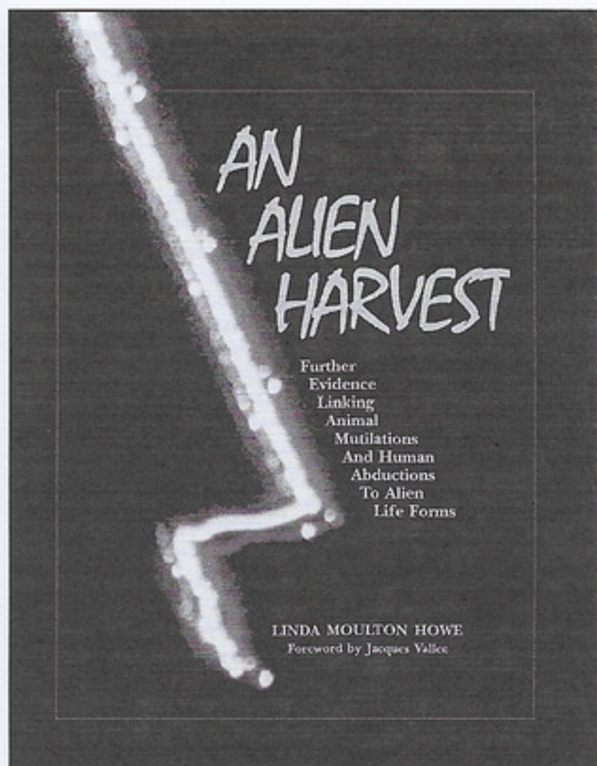
Avaruusolennot varastivat ydinkärjet?

UA142

Vuonna 1983 yhdysvaltalainen tv-toimittaja **Linda Moulton Howe** – eräs vakuuttavimmista ufoalan tutkivista journalisteista – sai yllättäen lisävahvistusta ufojen maahansyöksyille. Hän törmäsi ufoilmiöihin tehdessään tv-ohjelmaa eläinten mystisistä silpomistapauksista.[5]

Linda oli tutkimassa tapausta, jossa ufon väitettiin laskeutuneen lähelle Ellsworthin lentotukikohtaa Etelä-Dakotassa ja avaruusolentojen tunkeutuneen sisälle tukikohtaan.

Tapauksesta laaditun raportin mukaan lentotukikohdan vartiomiehet **Raeke** ja **Jenkins** havaitsivat autostaan 16.11.1977 klo 21.34 kirkkaan valon vajaan puolen kilometrin päässä tukikohdasta, aidan ulkopuolella. Valo näytti olevan pienellä kukkulalla. Jenkinsin jäädessä auton luo Raeke lähestyi kukkulaa. Hän havaitsi hohtavan hahmon, jolla oli metalli-

Toimittaja ja ufotutkija Linda Moulton Howe on kirjoittanut mm. tämän 450-sivuisen teoksen "An Alien Harvest" (Avaruusolentojen sadonkorjuu, ei suom.).

nen, vihreä univormu ja kypärä, jossa oli visiiri, läpinäkyvä katseluaukko. Raeke puhutteli vierasta, mutta tämä jatkoi matkaansa kohti tukikohdan aitaa.

Raeke ojensi M-16 -kiväärinsä ja huusi pysähtymiskäskyn. Silloin vieras kääntyi kohti Raekea ja osoitti häntä esineellä, josta leimahti kirkas valonvälähdys. Valo osui Raeken kivääriin, joka hajosi. Raeke kaatui maahan pystymättä liikkumaan. Myöhemmin hänen todettiin saaneen käsiinsä toisen ja kolmannen asteen palovammoja.

Raeke otti radiolla yhteyden Jenkinsiin, joka teki hälytyksen tukikohtaan. Raeken löydettyään Jenkins kantoi hänet autoon ja jäi itse vartioon aidan luo. Hän näki kahden univormupukuisen olennon lähestyvän aitaa. Kun pysähtymiskäsky ei tehonnut, Jenkins ampui kiväärillään kaksi laukausta kohti hahmoja. Toinen olennoista sai osuman selkäänsä, toinen kypäräänsä. Molemmat kaatuivat maahan, mutta nousivat noin 15 sekunnin kuluttua ylös, ja ampuivat valoaseillaan kohti Jenkinsiä. Tämä ehti suojautua, ja hahmot poistuivat paikalta. Jenkins seurasi olentoja ja näki heidän nousevan lautasen muotoiseen esineeseen, jonka leveys ja korkeus olivat 6x6 m. Esine säteili hohtavaa vihertävää valoa. Olentojen astuttua alukseen se nousi ilmaan ja häipyi itäiselle taivaalle.

Paikalla havaittiin säteilyä, jonka voimakkuus vaihteli 1,7–2,9 röntgeniä. Kun tukikohdan ohjukset tarkastettiin, havaittiin ydinkärkien kadonneen.

Jo vuonna 1975 Washington Post oli raportoinut sotilaslähteisiin viitaten, että Kanadan rajalla sijaitsevissa viidessä yhdysvaltalaisessa ydinohjustukikohdassa oli nähty ufoilmiöitä. Havainnon jälkeen ydinohjus-

ten laukaisukoordinaatit olivat muuttuneet selittämättömällä tavalla.

Linda Howe oli saanut tiedon vartiomiesten ja avaruusolentojen välisestä laukausten vaihdosta kiertoteiden kautta. USA:n ilmavoimien upseeri, erityistutkimusten osaston AFOSI:n erikoisagentti **Richard C. Doty** oli kertonut tapauksesta asianajaja **Peter Gerstenille** tarjoamallaan lounaalla. Sitä ennen Gersten oli kahden ufotutkimusjärjestön edustajana haastanut ilmavoimat oikeuteen uforaporttien julkistamiseksi Tiedonvapauden lakiin vedoten.

Samassa tilaisuudessa Doty oli paljastanut, että kiekon muotoinen ufo oli laskeutunut Kirtlandin lentotukikohtaan vuonna 1983. Hänen kuvauksensa mukaan aseistettu vartiomies oli lähestynyt ufoa, joka oli lähtenyt liikkeelle ja kadonnut taivaalle suurella nopeudella.

Lisäksi Doty oli myöntänyt Majestic-12:n, USA:n presidentin nimittämän ufoneuvoston, olemassaolon. Dotyn mukaan myös avaruusolentojen kanssa tehty salainen sopimus oli totta. Avaruusolennot saivat tehdä sekä eläinten leikkelykokeita että ihmisten sieppauksia tutkimustarkoituksiin. Dotyn mukaan olennot saivat lisäksi tukikohdan Area 51:n maanalaisista tiloista. Vastapalvelukseksi he lupautuivat opettamaan ihmisille omaa teknologiaansa.

Väitetään, että pian ensimmäisten ufohavaintojen jälkeen – Eisenhowerin kieltäydyttyä avaruusolentojen vetämästä maanalaisesta koulutusohjelmasta – upseeritasolla oli päätetty aloittaa samantapainen yhteistyö olentojen ja ihmisten välillä.

Paljastukset olivat niin ennenkuulumattomia ja hämmentäviä, että jälkeen päin monet ufotutkijat ovat luokitelleet ne tarkoitukselliseksi disinformaatioksi. Heidän mukaansa yliampuvien paljastusten tarkoituksena oli vesittää ufodokumenttien julkistamisvaatimukset ja Tiedonvapauden lain nojalla käynnistetyt oikeudenkäynnit.

Uforaportti USA:n presidentille

Linda Howe pääsi erikoisagentti Richard C. Dotyn puheille otettuaan ensin yhteyttä ilmavoimien tieteelliseen neuvonantajaan **Jerry Milleriin**. Kun Howe saapui huhtikuussa 1983 AFOSI:n toimistoon, joka sijaitsi Kirtlandin lentotukikohdassa Albuquerquen ulkopuolella Uudessa Meksikossa, hän ei odottanut haastattelulta kovin paljon.

Doty tunsi Linda Howen tv-ohjelmat ja kommentoi niitä: ”Dokumenttinne eläinten silpomisista huolestutti joitakin henkilöitä Washingtonissa. He eivät haluaisi, että suuri yleisö yhdistää mielessään ufot ja eläinten leikkelyt.”

Tämän sanottuaan USA:n ilmavoimien erikoisagentti ojensi Lindalle paperin. ”Esimieheni haluavat teidän tutustuvan tähän dokumenttiin. Ette saa sitä mukaanne, mutta voitte lukea sen.”

Doty kehotti Lindaa siirtymään pois ikkunan luota. ”Silmät voivat nähdä ikkunan lävitse”, mies selitti.

Linda siirtyi toiselle tuolille huoneen keskelle ja alkoi lukea asiapaperia. Hän ei ollut uskoa silmiään tajutessaan otsikon: ”Yhteenveto Yhdysvaltain presidentille aiheena tunnistetut lentolaitteet (IAV – Identified Aerial Vehicles / Tunnistetut ilmakulkuvälineet).”

Raportti oli yhteenveto USA:n viranomaisten haltuunsa saamista ufoista ja niiden matkustajista, kuolleista ja elävistä. Raportissa olentoja kutsuttiin nimellä "EBE" eli "Extraterrestrial Biological Entity" (= "Maan ulkopuolinen biologinen olento" eli suomeksi avaruusolennot voisivat olla ytimekkäästi "muboja"). Ufon maahansyöksyn yhteydessä Los Alamosissa Uudessa Meksikossa vuonna 1949 löydettiin kuusi olentoa, joista yksi oli elossa, muut kuolleita. Yhteenvedon mukaan viranomaiset saivat olentoja tutkimalla paljon tietoa vieraasta sivilisaatiosta.

Olentojen iho oli väriltään harmaa, ja niissä oli sekä liskomaisia että hyönteismäisiä piirteitä. Pituus vaihteli 90–135 cm. Olennoilla oli pitkät kädet, joissa oli neljä pitkää sormea ilman vastakkaista peukaloa. Sormissa oli kynnet ja sormien välissä räpylämäistä kalvoa – kuten Kalaharin olennoilla. Nenän ja korvien paikalla oli pelkät reiät.

Ilmavoimien majuri otti huolehtiakseen eloon jääneestä EBE:stä. Se vietiin Los Alamosin laboratorioon Albuquerquen pohjoispuolelle. Yhteenvedon mukaan olento kuoli Los Alamosissa 18.6.1952 tuntemattomasta syystä. Elävä avaruusolento oli noin kolmen vuoden ajan USA:n ilmavoimien tutkittavana.

Presidentille laaditun yhteenvedon alussa oli luettelo Yhdysvaltain luoteisosassa sattuneista hopeisten kiekkojen maahansyöksyistä. Niitä oli tapahtunut vuosina 1946, 1947 ja 1949 sekä joitakin tapauksia 1950-luvun alkupuolella. Roswellin ja Los Alamosin nimien lisäksi tapahtumapaikkoina mainittiin Aztec Uudessa Meksikossa ja Kingman Arizonassa. Lisäksi oli yksi paikka Texasista etelään Meksikon puolella. Luettelon yksityiskohdista Linda ei jälkeenpäin ollut aivan varma, koska ei raporttia lukiessaan saanut tehdä muistiinpanoja.

Miksi ufot syöksyivät maahan?

Niin paljon kuin Roswellin tapauksesta on kirjoitettu, harvemmin on esitetty keskeistä peruskysymystä: miksi teknisesti ylivertaiset lentävät lautaset menettivät hallintansa ja syöksyivät maahan? Tai miksi maahansyöksyjä esiintyi erityisen paljon 1940- ja 1950-lukujen vaihteessa? Miksi juuri USA:n luoteisosassa muutaman sadan kilometrin säteellä?

Presidentille laaditun salaisen yhteenvedon mukaan ufojen maahansyöksy johtui ilmavoimien tutkalaitteiden aiheuttamista häiriöistä ufojen ohjausjärjestelmälle.

Myöhemmin, 1990-luvulla on esiintynyt tietoja, joiden mukaan viime aikoina kehitetyillä taistelututkilla ja kohdistetuilla sähkömagneettisilla pulssilaitteilla on ollut häiritseviä vaikutuksia ufojen lentokykyyn.

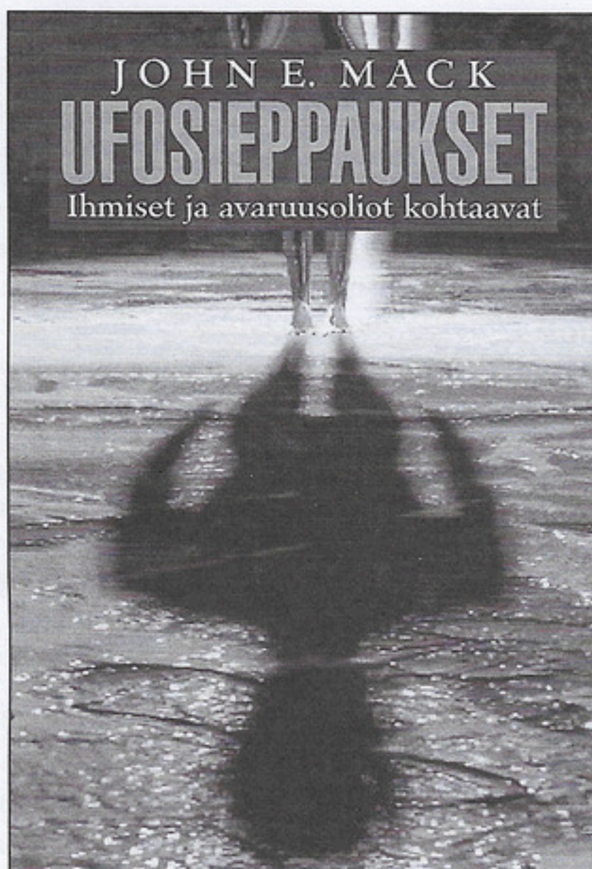
Olisikohan tässä selitys mm. ufojen maahansyöksyyn Kalaharissa (1989) ja Varginhassa (1996), tai ufon aiheuttamaan tutkan vaurioitumiseen Venäjän Samarassa (1990)? Vaikka Kalaharin pakkolasku tapahtui Etelä-Afrikan ja Botswanan rajaseudulla ja Varginhan tapaus Brasiliassa, molemmissa väitettiin, että ensimmäisenä ufot havaitsi USA:n ilmavoimat.

Tuskin oli sattumaa, että juuri Roswellissa sijaitsi 509th Bomb Group, maa-

ilman ensimmäinen ydinaseistettu pommitusyksikkö. Lisäksi lähellä sijaitsevalla White Sandsin koealueella kehitettiin lentokone- ja rakettitekniikan huippumalleja.

Oliko vieras sivilisaatio havainnut maapallolle ja myös lähiavaruudelle vaarallisen kehityksen ja katsoi välttämättömäksi tulla varoittamaan ihmiskuntaa? Maahansyöksyjen suuresta määrästä päätellen juuri tuo olentoryhmä oli vielä tottumaton liikkumaan maapallon ilmakehässä. Kenties kyseessä oli kosminen hätätilanne, jossa avaruusolennot olivat valmiita uhraamaan henkensä kamikaze-lentäjien tavoin. Roswellin tapauksessa alueella riehunutta ukonilmaa on epäilty osasyylliseksi ufon maahansyöksyyn.

Eräs mahdollinen maahansyöksyjen syy tulee hämmentävällä tavalla esille John Mackin *Ufosieppaukset* -kirjassa.[6]

Rajatiedon moniottelija Anuirmeli Sallamo suomensi prof. John Mackin kirjan "Abductions" ("Ufosieppaukset"). Hän kertoi avaruusolentojen seuranneen kirjan käännöstyötä. Kosminen valvontaryhmä?

Paul mukana Roswellin onnettomuudessa

UAKP143

John Mackin kirjan 13 ufosieppauskertomuksen joukossa on **Paulin** tarina. Hän saa hypnoosissa muistikuvan, että hän olisi ollut 9-vuotiaana sisällä ufossa, joka teki maahansyöksyn. Mack arvelee kokemuksen tarkoittavan vuoden 1947 Roswellin tapausta. Niinpä hän syystä ihmettelee, miten vuonna 1966 syntynyt Paul on voinut olla Roswellin ufossa 9-vuotiaana. Toinen mahdollisuus on, että Paulin kokema maahansyöksy todella tapahtui vasta vuonna 1975. Vai oliko kyseessä edellisen elämän muistikuva – tai yhteys ihmiskunnan yhteiseen muistivarastoon?

Toisaalta matkat ajassa taaksepäin ovat mahdollisia majuri **David Morehousen** mukaan kaukonäkötekniikalla – ehkä rajoitetusti myös tulevaisuuteen.

Paul kuvailee varsin todentuntuisesti ufon maahansyöksyä ja siihen johtaneita syitä. Paul, jolla on varsin läheinen suhde avaruusolentoihin, kertoo olentojen pystyvän onnettomuustapauksissa kokoamaan loukkaantuneet, jopa kuolleet avaruusveljet ehjiksi ja terveiksi. Paulin mukaan avaruusolento saattoi imeä parantumiseen tarvittavan energian muilta rotunsa edustajilta.

Samantapaista avaruusolentojen parannustekniikkaa oli todistamassa

perulainen Vlado Kapetanovich, joka on kohdannut ufoja ja avaruusolentoja Andeilla kymmeniä kertoja. Pidän Vladoa, jonka olen tavannut kolme eri kertaa Perun matkoillani (1986–1997), yhtenä mielenkiintoisimmista ja luotettavimmista kontaktihenkilöistä.

Jatkossa Paul kertoo, kuinka "alus murskautui autiomaahan ihmisten ammuttua heitä... Siellä makaa muutama kuolleena." Alus, jossa Paul on mukana, saapuu paikalle auttaakseen ja "kootakseen" kuolleet terveiksi.

Kuolleiden kokoaminen epäonnistui

"Tänne ajaa jeeppejä. Meidän on lähdettävä onnettomuuspaikalta. Sotilaat lähestyvät ja vievät kaiken mukanaan… he vievät aluksen pois täältä."

"Olen täällä heidän kanssaan. Miksi? Miksi me ammuimme heidät? Ei tällaista saa tapahtua. Virkapukuisia miehiä. He näyttävät minulle, kuka heidät ampui. En kuulu siihen joukkoon. Ne ovat armeijan väkeä. Sotilaat ampuivat. He (olennot) ovat loukkaantuneet. En kykene auttamaan heitä."

"Muukalaisveljiä loukkasi ihmisten tuntema pelko… heidän (muukalaisten) on näytettävä minulle tämä, mutten haluaisi nähdä sitä. Miksi? minä kysyn. En halua olla ihminen. Häpeän olla ihminen."

Paulin mukaan muukalaiset eivät olleet varautuneet niin vihamieliseen vastaanottoon. "He tulivat tänne hyvässä uskossa, mutta saivatkin keihään suoraan vatsaansa… heidät ilmeisesti räjäytettiin, ja se sekoitti kaiken. He eivät ole pystyneet ymmärtämään meitä, ja nyt tuo ymmärrys on vähitellen alkanut muotoutua." Ensimmäinen vastaanotto teki suhteesta "hyvin vaikean".

Paulille oli annettu tehtäväksi toimia siltana muukalaisten ja ihmisten maailmojen välillä. "He haluavat minun kokoavan ryhmän, joka voi tavata heitä. Me emme saa olla peloissamme, vaan meidän on oltava avoimia ja haluttava ymmärtää, jotta voimme päästä rakkauden siirtämisen tilaan. Miksi meidän ihmisten on niin vaikea rakastaa toisiamme?"

Ufojen alas ampuminen oli halpamaista, mutta amerikkalaisten sotilaiden kannalta ymmärrettävää. Uuden Meksikon alueella oli koko suurvallan tärkeimmät asekokeilut käynnissä ydinaseineen, suihkuhävittäjineen ja avaruusraketteineen. Toisen maailmansodan muisto ja nousevan kommunismin pelko eivät jättäneet armeijalle juuri muuta mahdollisuutta.

Tänä päivänä voimme vasta tajuta, kuinka häpeällinen ja raakalaismainen tähtien lähettiläiden saama vastaanotto oli. Salailulle, cover-upille on syynsä: amerikkalaisten hellimä kuva omasta asemastaan ihmiskunnan kehityksen kärjessä ja vapaan maailman puolustajina ei yksinkertaisesti kestä ufojen ja niiden alas ampumisen paljastamista.

Toisen maailmansodan jälkeen Yhdysvallat on kehittänyt maailman tehokkaimman valvonta- ja tappokoneiston "kansallisen turvallisuuden" nimissä ja "vapaan maailman" puolesta. Se toimii normaalien moraalikäsitysten ja demokraattisen päätöksenteon, jopa valtion päämiehen yläpuolella. Morehousen ja Hopkinsin vuonna 1996 ilmestyneet kirjat kuvaavat järkyttävällä tavalla, kuinka edes kylmän sodan päättyminen ei ole hillinnyt väkivaltakoneistoa, jolla kansallista turvallisuutta vaarantavat yksilöt pyritään eliminoimaan.

Myös Ahti Karivieri on tutkinut Roswellin tapausta omalla tavallaan. Hän kertoi videohaastattelussamme Iso-Syötteen konferenssissa 2004, että hän oli hypnoosikokeessa lähettänyt erään toimittajan Roswellin tapauksen tapahtumahetkeen. "Aikamatkailija" oli kauhistuneena kuvaillut, kuinka julmasti USA:n armeijan edustajat kohtelivat maahansyöksyneen ufon olentoja.

Karivieri kertoi lukeneensa yhdysvaltalaisen ufotutkimusjärjestön NICAP:in raportin, jonka mukaan salaisilla neutronikokeilla ja Roswellin maahansyöksyllä saattoi olla yhteyttä toisiinsa. USA:n hallituksen tutkijaryhmä oli tehnyt alueella samaan aikaan salaisia kokeita neutronitykillä, tosin ei ilmatilassa, vaan paikallisessa tunnelissa. Sekä neutroni- että tutkajärjestelmissä käytetään lyhyitä aallonpituuksia, jotka ovat saattaneet aiheuttaa häiriöitä ufojen lentomekanismiin.

Karivieri pitää myös mahdollisena, että neutronikokeet rikkoivat tiedemiehille yllätyksenä meidän fyysisen maailmamme ja toisen todellisuuden välisen raja-aidan. Kun ufot ja niiden lentäjät paljastuivat, ne olivat tuhottava.

Poromiehen ufokontakti

Paulin kokemus sisällä ufossa, ihmisten ammunta ja avaruusolentojen hämmennys ihmisten aggressioiden vuoksi on hämmästyttävällä tavalla samanlainen kuin **Unto Leinosen** 1960-luvun kokemuksessa Pudasjärvellä. Kun Unto kesäkuussa 1997 kertoi minulle ufokontakteistaan, Mackin kirjan suomennos ei ollut vielä ilmestynyt.

UAKP144–145

Pudasjärven ufoaallon aikoihin Iso-Syötteen alueella asunut Unto Leinonen paljasti minulle, että hänet otettiin 1960–1970 -luvuilla ufoon kolme eri kertaa. Kohtaamisia voi kutsua ufosieppauksiksi, mutta Unto ei tuntenut pelkoa, vaan lähti vapaaehtoisesti mukaan. Jokaisella kerralla hän oli täysin päivätajunnassa, mutta siirtymähetkellä ufoon hän kadotti hetkeksi tietoisuutensa.

On korostettava, että intensiivisimmän ufoaallon aikana tutkimusryhmämme keskittyi luotettavimpiin ufohavaintoihin ja niiden haastatteluihin, eikä mahdollisista avaruusolennoista juurikaan keskusteltu. Paljon työtä teettivät myös erilaiset kamerat, tavallisia valokuvauskameroita, kaitafilmikamera, filmeinä tavallista kinofilmiä, kaitafilmiä sekä Karivieren neronleimaus: Kodakin infrapunafilmiä. Sitä oli juuri testattu Vietnamin sodassa, yökuvauksissa, joissa ihmiskohteet näkyivät lämpösäteilynä infrapunafilmillä. Karivieri piti myös mahdollisena, että infrapunafilmillä voisi kuvata kummitus- ym. henkimaailman ilmiöitä. Hän oli löytänyt ruotsalaisia meediokirjoja, joissa oli myös valokuvia kuolleiden hengistä.

Kesken ufoaallon tutkimusten ja kuvausten menin kesäksi 1970 vaihto-oppilaaksi Yhdysvaltoihin, jossa törmäsin meneillään olevaan Vietnamin sotaan, amerikkalaisnuorten pahimpaan painajaiseen.

Vaikka itse jo tunsin Karivieren vaimon Ritvan, joka kaiken aikaa oli yhtey-

dessä avaruusystäviinsä Meliin, Ebbiin ja Bubiin, aiheesta puhuttiin vain harvojen ja valittujen kanssa. Sen verran meistä muutama (minun lisäkseni ainakin Olli Pajula) kuului sisäpiiriin, että saimme olennoilta omat symbolimme. Omani oli äärettömyyden merkki soikion sisällä ja sitä olenkin käyttänyt kosmisena logonani tähän saakka. Muillakin oli soikiot, mutta keskikuviot vaihtelivat.

Hieman samaan tapaan kuin 1980-luvulla tutkimamme Hessdalenin ufoprojektialue Norjassa, kokemuksia avaruusolennoista oli erittäin vähän – tai pidettiin pienen piirin tietona. Kuten olen maininnut, Oulun Ufokerhossa aloitimme yliopistoälykköinä ja pyrimme tieteelliseen tutkimustapaan. Siksi Adamskit ym. olentojen näkijät ja kontaktihenkilöt herättivät helposti hymyilyä ja ivanaurua.

Jonkinlainen outo etelän kummajainen ufoalueella oli radiotoimittaja **Stig Framåt** (oikealta nimeltään **Ilkka Uotila** 1937–2002), joka oli yhtäkkiä saanut kunnon ufotartunnan (kosmisen kosketuksen?). Hän asui viikkokausia Pudasjärven ufoalueen ydinkeskuksessa, maalaistalossa vuokralla ja jahtasi tosissaan ufoja hienolla järjestelmäkamerallaan. Se oli japanilainen ja aivan toista luokkaa kuin meidän venäläinen Zenithimme.

Ilmeisesti mitään erityisen raflaavaa etelän toimittaja ei saanut kameran linssiensä eteen. Hän teki Helsinkiin palattuaan pari radio-ohjelmaa ufoilmiöistä, ja seurasi kyllä lähinnä Karivieren ja minun kauttani ufoalan tapahtumia – innostumatta koskaan aiheesta uudelleen. Sen verran kuitenkin, että vaivautui tekemään kirjastani *Ufojen kosminen viesti* radio-ohjelman, jossa korosti ufokontaktitapausten koomisia piirteitä... Ilmeisesti Ilkka Uotila oli samantapainen risupartaradikaali kuin minäkin yliopisto-opintojeni alussa, eikä pitänyt ufoja kovin "edistyksellisinä" ja "vallankumouksellisina". Jonkin sortin vasemmistoradikaali hän oli, paitsi että hänen muodollinen koulutuspohjansa oli peltisepän opinnot ammattikoulussa.

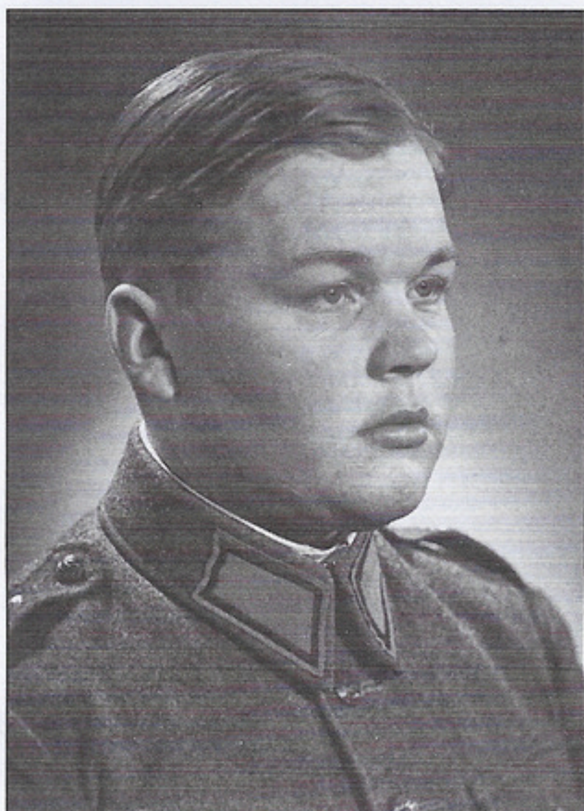
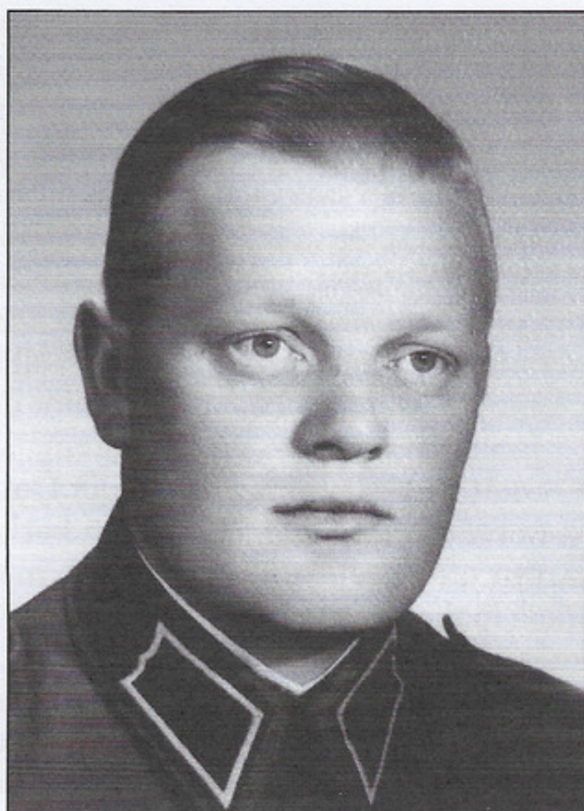
UAHP146

Kerran Syötteen maisemissa tavatessamme Ilkka Uotila kertoi paikallisen maalaismiehen uskoutuneen hänelle. Mies oli kertonut kohdanneensa dramaattisen ufoilmiön ja myös avaruusolentoja, mutta Ilkka saisi paljastaa tapauksen vasta miehen kuoleman jälkeen…

Ufoaallon huipputapaus paljastui 25 vuoden viiveellä

Seuraavassa olen yhdistänyt Unto Leinosen kuvauksen ufon ampumisesta (19.1.1971) ja sen, miten veljekset tapauksen kokivat. Vuonna 1997 Unto Leinonen tuli Iso-Syötteen ufoseminaarin tauolla luokseni ja kertoi muistikuvansa. Myöhemmin kiiminkiläinen **Anja Iisakka**, jonka olin jo silloin tuntenut vuosien ajan, kertoi kuulleensa tapahtumat suoraan ampuja **Seppo Kellolammelta**, joka oli Anjan serkku. Kun Anja kertoi minulle serkkunsa version, hän ei ollut vielä tavannut Unto Leinosta.

Sen verran Kellolammen veljesten hirvikivääriammunnoista oli tuoreeltaan tihkunut tietoa, että kirjoitin *Ufojen kosmiseen viestiinkin* pienen kappaleen aiheesta, peräti kymmenen rivin verran. Siinäkään ei puhuttu mitään avaruusolennoista.[8]

Heimo (vas.) ja Seppo Kellolampi kuolivat pian ufon ampumisen jälkeen, Seppo runsaan vuoden kulut-tua, Heimo 4 ½ vuotta ampumisesta. Avaruusolennot olivat tienneet tämän etukäteen.

Erään kerran kun Unto oli ollut metsässä hiihtämässä ja tarkastamassa hoitamiaan poroja, ufo lähestyi ja otti hänet sisälleen. Lautasen muotoisessa aluksessa hän kohtasi ihmisen näköisiä olentoja, hieman keskiverto ihmistä lyhyempiä (120–160 cm) ja hoikempia, yllään vartalon ja pään myötäinen, sinertävän vihreä suojapuku. Kerran yksi olennoista riisui suojapukuaan: alta paljastuivat kapeat kasvot, hiukseton, isokorvainen pää, pienet, vihreät silmät ja pieni suu. Iho oli punertava, hoikkia sormia oli viisi.

Ufo oli ilmestynyt veljesten aurausmatkoilla useampia kertoja vuoden aikana, ja kaiken aikaa yhä lähempänä. He olivat jopa nähneet lähietäisyydeltä hahmoja, jotka tuijottivat vaalean lautasen ikkunasta. Ne eivät kuitenkaan vaikuttaneet uhkaavilta. Ufon liikkumissuuntien perusteella veljekset arvelivat, että olennnot saattoivat olla kiinnostuneita Unto Leinosesta – joka oli tunnettu oudoista kyvyistään.

Aurauksesta päävastuussa ollut Heimo oli alkanut kuitenkin pelätä yhä enemmän, ja siksi Seppo oli usein traktorissa hänen turvanaan. Veljekset olivat keskustelleet siitä, olisivatko muukalaiset ihmeellisine lentolaitteineen vaarana koko ihmiskunnalle. Lopulta Seppo oli päättänyt tehdä häiriköinnistä lopun. Veivät kaiken lisäksi häneltä yöunet... Seppo oli luvannut Heimolle, että seuraavalla kerralla hän ampuisi niitä hirvikiväärillä.

Kun Heimo oli seuraavana yönä ollut auraamassa kotitietä, ufo oli laskeutunut penkalle aivan viereen. Heimo joutui paniikkiin, ajoi traktorin kotipihaan, juoksi sisälle ja huusi Sepolle:

"Nyt ne pirut tuli! Mee ampumaan..."
Heimo jatkoi juoksuaan sänkyyn ja meni piiloon peittojen alle. Seppo päätti olla sanojensa mittainen mies, nappasi hirvikiväärin seinältä ja ryntäsi ulos. Hän oli alusvaatteisillaan, mutta ehti sentään pistää kengät jalkaansa. Ulkona oli 20 asteen pakkanen. Portailta hän näki ufon punertavassa valossa tien päässä. Vaikka matkaa oli 300–400 m, hän tähtäsi saman tien ja ampui. Kokeneena metsästäjänä Seppo oli varma, että osui.
Tapahtui kuitenkin jotakin merkillistä, jota Seppo ei voinut käsittää. Yhtäkkiä hän olikin siirtynyt pihan kulmalle useamman metrin päähän, josta hän näki männyt talon takana ja niiden takana Ii-joen. Myös ufo oli siirtynyt miltei hänen yläpuolelleen. Siitä kuului outo vaimea siritys.

Kosminen puhuttelu

Ufon pohjasta leijaili alas kaksi pienikokoista humanoidia, ehkä 130 cm:n pituisia. Molemmilla oli sinivihreät asut, joihin kuului myös kypärä. Toinen olennoista näpräili vyötäröllään ollutta pientä laatikkoa. Seppo kuuli metallisen puheäänen, jota hänen oli helppo ymmärtää.
Olento puhui Sepolle rauhalliseen sävyyn ja pitkään, eikä hän muistanut kaikkea. Koko aikana hän ei kyennyt liikkumaan, vaan seisoi kuin patsas. Humanoidi nuhteli Seppoa ampumisesta ja kertoi sen aiheuttaneen vahinkoa. Olento syytti myös yleisemmin ihmiskuntaa väkivaltaisuudesta, ja väitti tietävänsä kaiken ihmisestä. Olennon mukaan kaikkea elämää tulisi suojella.
Kun humanoidi tuijotti Seppoa silmiin, hän näki siihenastisen elämänsä kuin filmiltä. Olento kertoi Sepon ajan olevan täyttymässä ja tuntui tietävän hänen kuolinaikansa.
Vierailijan rauhallisuus ja kaikkitietävyys teki Seppoon syvän vaikutuksen. Hän lupasi, ettei enää koskaan tartu aseisiin – mikä oli tunnetulta metsästäjältä paljon luvattu.
Puhuttelunsa jälkeen olento palasi ufoon sen pohjan kautta, mutta toinen humanoidi leijaili jostakin syystä puiden väliin ja katosi taivaalle. Saman tien myös sirisevä ääni ja ufo katosivat, ja Seppo kykeni jälleen liikkumaan.
Seuraavina päivinä veljekset etsivät tarkkaan tieltä ufon kappaleita. Kaiken järjen mukaan hirvikiväärin luodin olisi pitänyt rikkoa metalliselta vaikuttanutta lautasta, edes sen pintaa. Vielä 30 vuotta tapahtuman jälkeen Kellolammen sukulaiset - tapasin heitä myöhemmissä ufoseminaareissa - muistelivat miesten ryömineen tiellä löytääkseen edes pieniä metallinsiruja todisteiksi ufosta. Mitään konkreettisia jälkiä ei kuitenkaan löytynyt.

Unto Leinonen ufossa

Iso-Syötteen ufoseminaarissa 1997 Unto Leinonen kertoi tapahtumien kulusta omat muistikuvansa. Hän väitti olleensa ufossa sisällä Kellolammen veljesten auratessa teitä traktorillaan. Heidän keskustelunsa oli kuulunut sisälle ufoon merkillisen hyvin, joka sana.
Unto Leinonen oli seurannut kauhuissaan kohtalokkaan yön tapahtumia. Hän oli tuntenut veljekset hyvin. He olivat kylillä tunnettuja siitä,

että ampuivat miltei kaikkea, mikä liikkui, kissoista lähtien.

Kesken pauketta Unto oli menettänyt tajuntansa - ilmeisesti häneen oli osunut. Kun Unto oli tullut kolmen tunnin kuluttua tajuihinsa aluksessa, paikalla oli ollut yksi avaruusolennoista. Hän oli ollut järkyttyneen näköinen ja kysynyt Untolta:

"Miksi he ampuivat?"

Unto ei ollut osannut sanoa muuta kuin: "Me ollaan niin kehittymättömiä..."

Kun olennot olivat havainneet Unton loukkaantuneen, ne olivat hoitaneet häntä niin hyvin, että jopa ampumajälki selässä oli kadonnut.

Ufotutkija Anja-Liisa Iisakka (Kiimingistä) on tutkinut mm. Pudasjärven-Kuusamon ufoaallon hurjinta ufotapausta, jossa Kellolammen veljekset ampuivat hirvikiväärillä ufoa. Anjalle tapaus oli erityisen järisyttävä, koska veljekset olivat hänen serkkujaan.

Pian Iso-Syötteen ufoseminaarin jälkeen 1997 Anja Iisakka kertoi minulle, kuinka hieman ennen kuolemaansa Seppo Kellolampi – joka oli hänen serkkunsa – oli käynyt heillä kylässä Kiimingissä. Seppo oli käyttäytynyt oudosti. Aristellen Seppo oli siirtänyt keskustelun Pudasjärven ufoilmiöihin. Huomattuaan, kuinka hyvin Anja oli ufoista perillä, Seppo oli uskoutunut serkulleen ja kertonut järkyttävät ufokokemuksensa: ufojen toistuvat lennot lähemmäs ja lähemmäs auraustraktoria, kunnes he olivat peloissaan menettäneet malttinsa ja ampuneet hirvikiväärillä. Myös avaruusolennon puhuttelusta ja hänen kuolemansa ennustamisesta Seppo oli maininnut Anjalle.

Kaikki Kellolammen kolme veljestä kuolivat kovin nuorina, Seppo vain runsaan vuoden kuluttua ufotapahtumista. Ilmeisesti heidän sydämensä oli ollut syntymästä saakka heikko.

Seppo Kellolampi oli kertonut Anjalle, että oli kirjoittanut kokemuksensa tarkkaan ylös paperille ja antanut tekstin "ufotutkijalle". Kirjoitusta oli tullut 5–6 arkkia. Se oli maalaismieheltä ollut poikkeuksellinen saavutus ja osoitti asian tärkeyden. Pohtiessani Anjan kanssa, kenestä ufotutkijasta olisi ollut kysymys, päädyin radiotoimittaja Ilkka Uotilaan. Voi olla, että Ilkka ei ollut kuullut Kellolammen kuolemasta, eikä ollut osannut toimittaa ufopapereita eteenpäin.

Tapasin Ilkka Uotilan useita kertoja seuraavien 30 vuoden aikana, mutta hän ei sanallakaan maininnut Kellolammen uforaportista. Toisaalta ufoaihe ei enää tuntunut häntä kiinnostavan, joten yleensä puhuimme aivan muista asioista.

Vuoden 1997 jälkeen seminaareja jatkettiin Iso-Syötteellä, ja tapasin Unto Leinosen useita kertoja, lähinnä Iso-Syötteen ufoseminaareissa. Ystävystyimme ja Unto kertoi minulle yksityiskohtaisesti elämäntarinansa.

Ufojen kautta parantajaksi

P147

Unto Leinonen oli syntynyt Pudasjärven syrjäkylällä, ja hänen parapsyykkinen herkkyytensä oli tullut esiin jo 12-vuotiaana koulupoikana. Kun miehet olivat naaranneet tulvivaan jokeen hukkunutta miestä, Unto oli mennyt nimismiehen luo ja kertonut: "Ei teidän kannata sitä ruumista tästä kohtaa etsiä. Se löytyy juhannuksena tuolta alajuoksulta." Näin oli käynytkin, ja ruumis oli löytynyt juuri siitä paikasta, jonka Unto oli maininnut.

Kesällä nimismies, joka oli poikkeuksellisen pitkä, 2-metrinen hujoppi, oli ilmestynyt Unton kotiovelle ja kysynyt poikaa.

Äiti oli tullut hakemaan Untoa: "Mitäs oot tehny, kun nimismies tuola ovella sua kyselee?" Kun Unto oli mennyt ovelle, nimismies oli tervehtinyt ja ruvennut kyselemään lisätietoa: "Sinä näit niin hienosti sen hukkuneen löytymisen. Osaisitko sanoa, missä päin täällä on pontikankeittäjiä?"

Unto oli nähnyt sielunsa silmin metsäisen aukion, jolla oli isoja astioita nuotion päällä. Juuri kun hän oli aikonut kuvailla visiotaan nimismiehelle, ääni pään sisällä oli sanonut: *"Älä kerro!"* Eikä Unto ollut kertonut...

Kun Unto aikuistui, hänestä tuli poromies. 1960-luvun lopulla metsissä liikkuessaan Unto alkoi nähdä myös ufoja.

Ufokontaktien seurauksena Unto Leinonen sai parantajan lahjan olennoilta – aivan kuten oli käynyt samoihin aikoihin Imjärven ufonnäkijälle Aarno Heinoselle. Untolla oli ennestään hierojan koulutus, mutta pian hän huomasi, että kämmenistä lähti parantavaa energiaa. Suurimman osan elämäänsä Unto asui Torniossa, mutta kierteli hoitamassa ihmisiä ulkomaita myöten.

Hän oli jo välillä kyllästynyt hoitotyöhön, sillä monet potilaat olivat kovin vaativia, itsekeskeisiä ja kiittämättömiäkin. Esimerkkinä Unto mainitsi rovaniemeläisen, tärkeässä asemassa olleen naisen, joka ei ollut uskaltanut mainita Unton osuutta kertoessaan julkisuudessa parantumisestaan.

Kävi useita kertoja, että kun Unto oli päättänyt lopettaa työn, hänen oma selkänsä oli tullut niin kipeäksi (samasta kohdasta, mihin häntä oli ufossa ammuttu), ettei jaksanut aamulla nousta ylös.

Eräänä tällaisena aamuna yksi olennoista oli tullut hänen viereensä ja ruvennut neuvomaan, miten erilaisia potilaita tulisi hoitaa.

Olento oli selittänyt: *"Erityisesti naisten kanssa on oltava hyvin hienovarainen. Esimerkiksi jos potilas on 60-vuotias nainen, häntä on käsiteltävä kuin 30-vuotiasta, ja jos nainen on 50-vuotias, häntä tulee kohdella kuin kaksikymppistä..."*

Joskus Unto kertoi minulle, että hän oli ollut naimisissa pudasjärveläisen naisen kanssa, mutta vaimon lestadiolaisuus rajoitti liikaa elämistä. "Seksipuoli oli tosi kortilla", Unto muisteli. Mahdollisista lapsistaan Unto ei koskaan puhunut.

Unto Leinosen vieraillessa Helsingissä 1990-luvun lopulla vein hänet Töölönlahden rannalle Hesperian puistoon.

U148

Unto kertoi asuvansa aina Helsingissä käydessään ystävänsä luona Pajalahdessa. Kerrostalon ikkunoista avautui avarat näkymät Helsingin ja Espoon raja-alueelle ja merelle. "Se on selvästi jonkinlainen ufojen mantereelle tuloväylä, siinä olen nähnyt ufoja monet kerrat."

Juuri tuossa merenrantalaaksossa, Leppävaarassa Espoon puolella, olin asunut viitisen vuotta 1970-luvulla.

Kävimme Unton kanssa kaupunginmuseon kesäkahvilassa ja jututimme viehättävää mustatukkaista tarjoilijatarta. Unto oli silmin nähden innoissaan, kuten minäkin. Sieltä lähdettyämme osoitin Untolle vanhaa Suomen Sokerin toimistotaloa, jossa nyt sijaitsi ulkoministeriön kehitysyhteistyöosasto. Siellä olin käynyt Tansanian kehitysyhteistyökokouksissa useita kertoja. Niitä johti **Mikko Pyhälä**, joka sattui olemaan ufotutkija Timo Pyhälän veli ja josta myöhemmin tuli Perun suurlähettiläs. Myös heidän isänsä oli vaikutusvaltainen henkilö: Lievestuoreen paperitehtaan toimitusjohtaja. Kukahan tässä kuviossa oli se "kosminen kosketus" – vai kaikki kolme yhdessä?

Mielenkiintoisena yksityiskohtana kerroin Untolle, että rakennuksessa kummitteli. "Moni on kuullut siellä outoja ääniä", kerroin, "mutta vain tuttu suurlähettiläs on nähnyt äänten lisäksi vanhan nutturapäisen naisen, mutta hänkin vain selästä päin..."

Totesin myös, että minulla oli ystäviä, jotka pystyivät saamaan yhteyden kummituksiin ja ohjaamaan nämä muille tasoille, kehityksessä eteen päin. Saman tien Unto siirtyi luontevasti kuuntelijasta asiantuntijaksi: "Usein ne lähtee, jos heti se joka näkee, pyytää kummitusta poistumaan."

Unto kertoi myös tuoreesta "kehitysyhteistyömatkastaan" Venäjälle: "Kutsuivat minut hoitamaan Jeltsiniä. Lupasin lähteä sillä edellytyksellä, ettei siitä kerrota julkisuudessa." Seurasin uutisia Venäjän johtajasta, jonka terveys olikin huomattavasti parantunut huolimatta runsaasta alkoholin käytöstä.

Ufonnäkijöitä ammuttiin

U149

Pari kertaa olen tavannut muitakin ufonnäkijöitä, joita on ammuttu aseella. Toinen tapaus sattui jo 1970-luvulla Porvoon lähistöllä. Taksimies, joka sattui olemaan huippujuoksija **Lasse Virenin** veli, oli ollut ajossa, kun hän oli nähnyt matalalla eteläisellä taivaanrannalla kaarevan muotoisen ufon. Hän oli kurottanut ohjauspyörän yli nähdäkseen paremmin oikealle, kun yhtäkkiä auton sisällä oli kuulunut outo, kova ääni. Kaarevaan tuulilasiin oli ilmestynyt iso reikä sekä oikeaan että vasempaan alakulmaan.

Tutkimme tapausta asianmukaisesti ja perusteellisesti ufotutkija Timo Pyhälän kanssa. Olimme yhteydessä myös poliisiin, joka heti kuvauksen perusteella ilmoitti, että autossa kuulunut outo kova ääni oli johtunut aseen laukauksesta, joka oli rikkonut tuulilasin. Kuulemma laukauksen ääni vääristyy auton akustiikan vuoksi juuri sillä tavalla. Virenin henki oli ollut hiuskarvan varassa. Syyllistä ei löydetty, eikä myöskään normaalia selitystä hänen näkemälleen "banaani-ufolle". Tapahtumapaikka oli met-

säinen valtatien varsi, ja kyseessä oli todennäköisesti metsästäjän harhaluoti.

U150

Myös ufonnäkijä ja kontaktihenkilö, kirjailija Aino Ivanoff kertoi minulle 1980-luvun lopulla, että kerran hänen ollessaan kotona hänen pihalla olleen autonsa ikkunaan oli ammuttu. Mitään selitystä ei laukaukselle löytynyt, eikä Aino jostakin syystä halunnut ilmoittaa siitä edes poliisille.

Lähdeviitteet

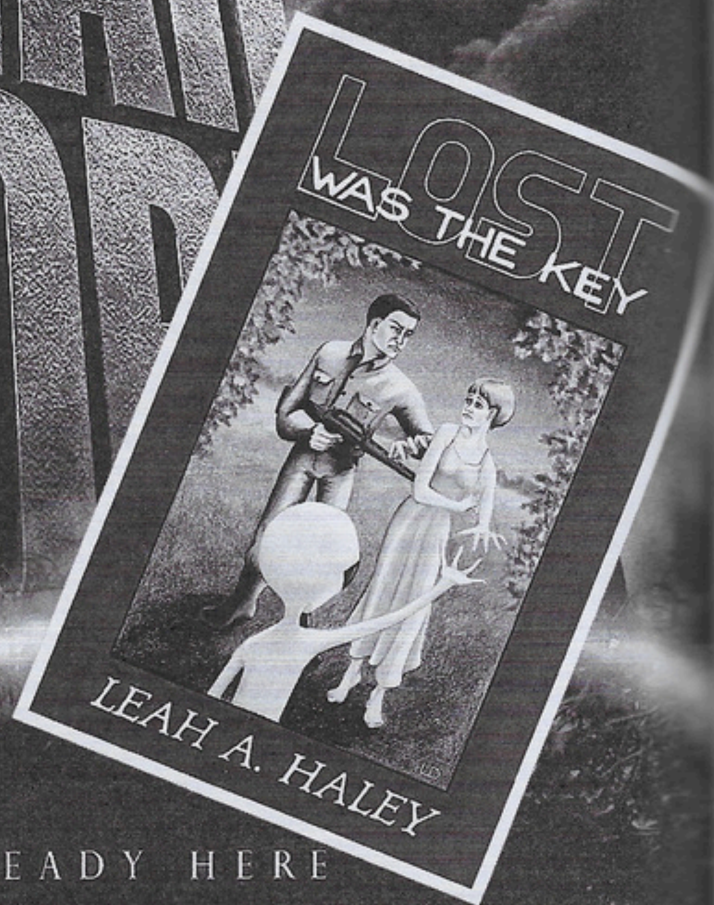
1) Scully 1950
2) Armstrong 1986
3) Fry 1962
4) Berlitz-Moore 1981
5) Stevens-Steinman
6) Moulton-Howe)
7) Mack 1997

TOM CRUISE

A STEVEN SPIELBERG FILM

WAR
WOR

THEY'RE ALREADY HERE

PARAMOUNT PICTURES AND DREAMWORKS PICTURES PRESENT

AN AMBLIN ENTERTAINMENT/CRUISE/WAGNER PRODUCTION A STEVEN SPIELBERG FILM TOM CRUISE "WAR OF THE WORLDS"

DAKOTA FANNING MIRANDA OTTO AND TIM ROBBINS CASTING BY DEBRA ZANE, C.S.A. AND TERRI TAYLOR, C.S.A. SPECIAL VISUAL EFFECTS AND ANIMATION BY INDUSTRIAL LIGHT & MAGIC

MUSIC BY JOHN WILLIAMS COSTUME DESIGNER JOANNA JOHNSTON EDITED BY MICHAEL KAHN, A.C.E. PRODUCTION DESIGNER RICK CARTER DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY JANUSZ KAMINSKI, ASC

EXECUTIVE PRODUCER PAULA WAGNER PRODUCED BY KATHLEEN KENNEDY COLIN WILSON BASED ON THE NOVEL BY H.G. WELLS SCREENPLAY BY DAVID KOEPP DIRECTED BY STEVEN SPIELBERG

DREAMWORKS AMBLIN SUMMER

7 USA:n armeijan salainen yhteistyö avaruusolentojen kanssa

Leah Haleyn ja Usko Ahosen tarinat

UAKP151

Leah Haley on yhdysvaltalainen opettajatar ja paikallisen baptistikirkon harras kannattaja. Hän on varsin tasapainoisen tuntuinen ja herkkä kaunotar, joka on kokenut useita kertoja erilaisia avaruuskontakteja, myös abduktioita. Hän uskoo olleensa sisällä ufossa, kun USA:n armeija ampui sen alas – eli periaatteessa ufokokemus muistutti Pudasjärven tapausta.

Ehkä tämän tapauksen jälkeen myös lääket. kand. **Usko Ahosen** hurja kontaktitapaus kuulostaa hivenen uskottavammalta... Ahonen kertoi seminaarissa Lautsialla 2007, kuinka hän oli vuonna 2004 joutunut makuuhuoneabduktion kohteeksi. Avaruusolentojen asuihin naamioituneet amerikkalaisupseerit olivat tulleet hänen kotiinsa Kiuruvedelle. Kun Usko ei ollut suostunut lähtemään heidän salaiseen tutkimuskeskukseensa Kolmen sisaren vuoristoon Oregoniin, hän oli joutunut henkisen ja fyysisen kidutuksen kohteeksi. Vastenmielisyydestään huolimatta kokemus oli totaalisesti muuttanut Uskon maailmankuvan. Ateisti ja tähtitieteellisen seuran Ursan aktiivijäsen oli yllättäen joutunut hyväksymään telepatian, ruumiista irtautumisen, jälleensyntymän ja ufot.

Haleyn kokemukset tukevat itsepintaisia väitteitä, joiden mukaan USA:n armeijalla on salaliitto joidenkin humanoidien kanssa.

Kun Leah Haleylle alkoi heinäkuussa 1990 tulla merkillisiä muistikuvia ufoista ja avaruusolennoista, hänen oli lähes mahdoton uskoa joutuneensa abduktion kohteeksi. Ufot saati sieppaukset eivät yksinkertaisesti mahtuneet hänen perinteiseen, kristilliseen maailmankuvaansa.

Yhdysvaltalaisen opettajan Leah Haleyn ja suomalaisen lääket.kand. Usko Ahosen kokemukset avaruusolentojen ja USA:n sotilaiden yhteistyöstä täydentävät toisiaan.

Haley selitti haastattelussa: "Halusin jonkun kertovan minulle, että olin mielisairas, ja auttavan minut terveeksi, jotta en enää näkisi niitä kalkinvalkeita olentoja katsoessani peiliin. Halusin kieltää, että tällaisia asioita yleensäkään voi tapahtua, koska ne eivät sopineet minun todellisuuteeni. Minulle ei kirkossa eikä koulussa ollut opetettu avaruusolennoista eikä mistään muistakaan vieraista olennoista."

Haley otti yhteyttä ufotutkija Budd Hopkinsiin, joka ohjasi hänet psykoterapeutti **John Carpenterin** tutkittavaksi. Carpenter toimi ufotutkimusjärjestö MUFONin abduktiotutkimusten johtajana. Hän on John Mackin tavoin tullut tutkimuksissaan siihen tulokseen, että useimmat abduktion kohteet ovat normaaleja ja terveitä ihmisiä. Heillä ei ole esiintynyt senkaltaisia psykologisia ongelmia, jotka selittäisivät abduktiokuvitelmat mielenhäiriöiksi tai hallusinaatioiksi.

Hypnoositutkimusten jälkeen Leah Haleylle alkoi muodostua kokonaiskuva siitä mitä hänelle oli tapahtunut. Tänä päivänä hän uskoo, että hän on joutunut useiden avaruusolentoryhmien sieppaamaksi. Jotkut ovat olleet pitkiä olentoja, "samantapaisia kuin elokuvassa Kolmannen asteen yhteys". Heitä hän kutsuu "opettajiksi". Lisäksi hän on kohdannut ihmisen kaltaisia olentoja, jotka kertoivat tulleensa Plejadeilta.

Viranomaiset ovat yrittäneet saada Leah Haleyn vaikenemaan kokemuksistaan ehkä siksi, että hänellä on muistikuva yhdysvaltalaissotilaiden hyökkäyksestä ufoa vastaan.

Alas ammutussa ufossa

Leah oli itse ufon sisällä, kun ampumisvälikohtaus sattui. Hän muistaa, kuinka hän katsoi ufon ikkuna-aukosta alla näkyvää merta.

"Näin sota-aluksen merellä, ja sitten koin voimakkaan tärähdyksen. Kaaduin taaksepäin ja löin pääni johonkin... Seuraavaksi muistan, kuinka kävelin ufon repeämästä ulos rannalle. Kuulin sotilaslentokoneiden ja helikopterien lentävän ylläni. Joku huusi: 'Pysy siinä, älä liiku!' Näin miehen, jonka olkapään takana oli avaruusolento. Pelastusvene lähestyi rantaa, ja kaksi miestä viittoili minua nousemaan veneeseen."

Vähän ennen kirjan painoon menoa tuli suru-uutinen, että Usko Ahonen oli kuollut 1.6.2013.

Myöhemmin Leah Haley pyrki selvittämään maahansyöksyn tapahtumapaikkaa. Hän tuli siihen tulokseen, että kyseessä oli Floridan Gulf Breezen alue – eräs 1990-luvun alun merkittävimpiä ufoalueita Yhdysvalloissa. Siellä mm. tunnettu ufotutkija **Bruce Maccabee** on tutkinut mielenkiintoista ufo- ja olentotapausta, jossa on saatu valokuvia monivärisistä aluksista, pystysuorista soikion muotoisista, lyhtymäisistä esineistä. Niiden silminnäkijä ja kuvaaja oli **Ed Walters**. Tapausta on väitetty huijaukseksi, mutta Maccabee on vakuuttunut sen aitoudesta. Maccabee on tehnyt ufoyhteistyötä armeijan kanssa ja erikoistunut ufovalokuvien ja -videoiden analyysiin.[1,2]

Paikan lähellä sijaitsee Yhdysvaltain ilmavoimien Eglinin tukikohta, joka on ilmavoimien ei-kuolettavien aseiden tärkein tutkimuskeskus. Siellä on myös "Kohdistettujen elektromagneettisten pulssien" (Directed Electromagnetic Pulse, EMP) laitteisto. Vain mailin päässä tukikohdasta sijaitsee tarkoin vartioitu "Vaiheistettujen taistelututkien" (Phased Array Radar) järjestelmä. On esitetty epäilyksiä, että kohdistetuilla EMP-laitteilla ja vaiheistetuilla taistelututkilla on aiheutettu ufojen maahansyöksyjä.

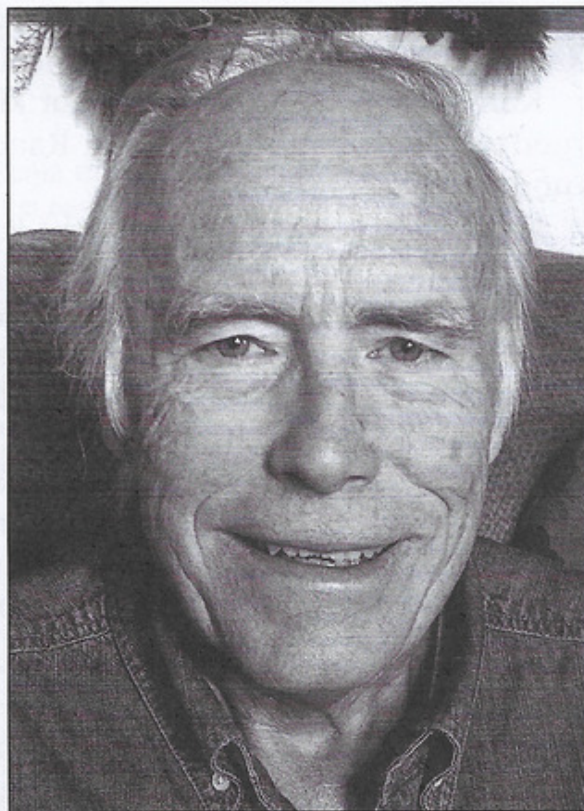
Leah arveli näkemänsä avaruusolennon perusteella, että olentoryhmä oli yhteistyössä USA:n ilmavoimien kanssa. Ilmeisesti olennot, joiden alus ammuttiin alas, eivät olleet suostuneet yhteistyöhön.

Leah Haleyn vaientamisoperaatioon kuuluivat merkilliset yhteydenotot NASAn edustajien taholta. Häntä houkuteltiin tutustumiskäynnille avaruussukkuloiden lähtöpaikkaan. Kun hän ei suostunut, hänelle luvattiin, että jos hän tulisi, hän saisi ottaa valokuvia sukkulasta. Intensiivisistä houkutteluista huolimatta Leah kieltäytyi.

Myöhemmin hän sai tietää, että sukkuloiden vartiointia oli tehostettu. Vartijoille oli annettu määräys avata tuli tunkeilijoita kohti. Leah piti mahdollisena, että kyseessä oli hänelle viritetty ansa.

Leah Haley uskoo joutuneensa sekä avaruusolentojen että yhdysvaltalaissotilaiden sieppaamaksi. Sieppauksen yhteydessä eräs sotilas oli kutsunut häntä "häiriköksi" ja uhannut vaientaa hänet.

Erään kerran hänet vietiin helikopterilla sotilastukikohtaan. Hän muistaa sotilaan, joka oli pukeutunut ilmavoimien siniseen univormuun, sekä toisen khaki-asuisen sotilaan. He olivat keskenään puhuneet siitä, että Haley "oli hankala tapaus, mutta hänet hoidettaisiin". Hänelle annettiin nukutusruiske, ja samanaikaisesti sotilaat hokivat:

Amerikkalaisten ufotutkijoiden kärkijoukkoon kuuluu Bruce Maccabee, jolle lähetimme myös Suomen merivartioston ufovideon.

”Sinä et ole nähnyt mitään avaruusalusta.” Sotilassairaalassa Haley joutui sähköshokkihoitoon. Samalla häneltä yritettiin saada tietoja alasammutusta ufosta ja siinä olleista olennoista.

Leah Haley kertoi avaruusolentojen antaneen hänelle tietoja maailmankaikkeudesta: *”Aika ei todellisuudessa ole lineaarinen, kuten te sen koette, vaan siinä voi esiintyä limittäisyyttä. Se voi myös laajentua ja se voi kutistua.”*

Lisäksi hänelle kerrottiin, että maapallo joutuu pian suurten tuhojen kohteeksi. Nämä tiedot tulivat hänelle telepaattista tietä tietolähteeltä, jota hän kutsui ”Hiljaiseksi ääneksi”.

Toukokuun 1991 jälkeen Leah Haley alkoi vastaanottaa telepaattisesti myös erilaisia symboleja. Niillä on ollut rauhoittava vaikutus, vaikka hän ei ole täysin ymmärtänyt niiden merkitystä.

Kokemuksistaan Leah Haley on kirjoittanut kirjan *Lost Was the Key* (Avain oli kadonnut, ei suom.). Grann haastatteli Haleyta ensimmäisen Las Vegasin vierailunsa aikana. *Ufoja ja paranormaaleja ilmiöitä* -ohjelmasarjaan haastattelusta mahtui vain lyhyt katkelma.[3]

Kriittisiä ufokirjoja maahansyöksyistä

Vuonna 1995 **Kevin D. Randle** julkaisi laajoihin tutkimuksiin perustuvan kirjansa *A History of UFO Crashes* (Ufojen maahansyöksyjen historia). Tavallaan se oli jatkoa Randlen ja **Donald R. Schmittin** aikaisemmin kirjoittamaan teokseen *The Truth about the UFO Crash at Roswell* (Totuus ufon maahansyöksystä Roswellissa, 1994), jonka pohjalta **Jeremy Kagan** ohjasi erinomaisen elokuvan *Roswell*. Kumpaakaan kirjaa ei ole vielä suomennettu.[4, 5]

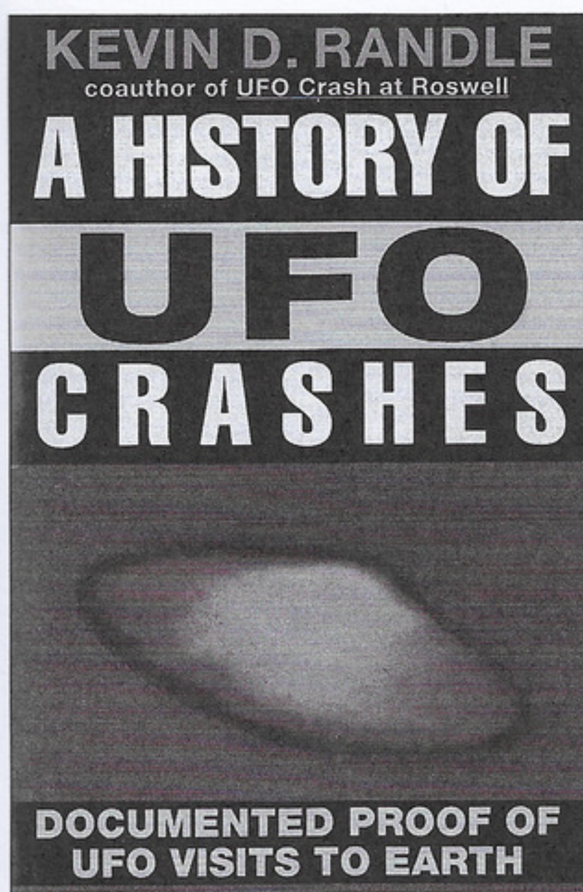
Kun parivaljakko oli haastatellut kirjaansa varten yli 500 henkilöä kuuden vuoden aikana, uuteen kirjaansa Randle haastatteli vielä 143 henkilöä neljän vuoden aikana.

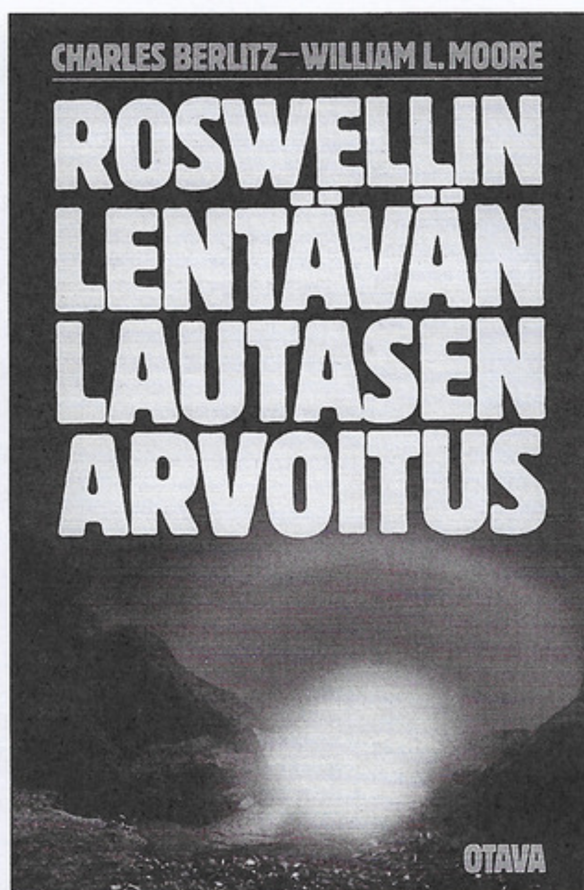
Kriittisyydestään huolimatta sekä Randle että Schmitt tulivat vakuuttuneiksi Roswellin tapauksen aitoudesta. Muista väitetyistä maahansyöksyistä Randle ei ollut niinkään varma. Hänen mielestään Roswellin ohella on riittävästi näyttöä Las Vegasin tapauksesta, ufon maahansyöksystä Yhdysvaltain ilmavoimien Nellisin tukikohdan lähettyville 18.4.1962. Näiden lisäksi Randle piti todennäköisenä Kingmanin maahansyöksyä 1953.

Randlen seulan tiukkuutta osoittaa se, että hän hylkäsi kaikki tapaukset, joilla oli vain yksi todistaja. Tutkimistaan 85:stä ufon maahansyöksystä vuosina 1862–1989 hän leimasi 34 tapausta huijauksiksi ja 34:stä muusta tapauksesta hän totesi, että tiedot olivat riittämättömät.

U153

Kevin Randle on käynyt tiukkoja kiistoja Stanton Friedmanin kanssa sekä ufojen maahansyöksyistä että Majestic-12 -dokumenteista. Kirjassaan *Crash at Corona* (Maahansyöksy Coronassa, yhdessä Don Berlinerin kanssa kirjoitettu teos, ei suom.) Friedman – joka möi kirjaansa Oulun tiedekeskuksen ufoseminaarissa 1993 – esitti todisteita San Augustinin maahansyöksystä Uudessa Meksikossa 5.7.1947 eli heti Roswellin ta-

Kevin Randle on tehnyt Roswellin maahansyöksystä kriittisiä kirjoja, joissa kuitenkin tapausta pidetään aitona. Roswellin tapauksesta on suomennettu hyvä kirja, Berlitz-Moore: "Roswellin lentävän lautasen arvoitus" (Otava 1981).

pauksen jälkeen. Tapauksen päätodistajia oli **Gerald Andersson**, jonka Randle myöhemmin osoitti vilpilliseksi todistuksessaan. Lopulta tämän myönsivät osittain myös Friedman ja Andersson itsekin.[6]

Jos Kevin Randlea pidetään Roswellin tapauksen kriittisenä arvioitsijana, huippu on yhdysvaltalainen ufotutkija **Kal K. Korff**, joka ei hyväksy ensimmäistäkään väitettä ufojen maahansyöksyistä (*The Roswell UFO Crash – What They Don't Want You to Know*/ (Ufon maahansyöksy Roswellissa – ja se mitä he eivät halua sinun tietävän, 1997, ei suom.). Korffista lisää myöhemmin Santillin humanoidifilmin yhteydessä.[7]

Kuurupiilo jatkuu

Vuonna 1993 Uuden Meksikon kongressiedustaja **Steven Schiff** vaati Roswellin tapauksen virallisia raportteja luettavikseen. Yhdysvaltain viranomaiset julkaisivat vuonna 1994 selonteon, jossa he myönsivät Roswellin säähavaintopalloselityksen keksityksi. Todellisuudessa Roswellin jäänteet olivat "Mogul-projektin salaisesta mittauslaitteesta, jolla tarkkailtiin venäläisten ydinräjäytysten vaikutuksia ilmakehään". Vasta vuonna 1995 Steven Schiff sai virallisen vastauksen, jonka mukaan alkuperäisraportit oli tuhottu 40 vuotta sitten.

Kenraali **Thomas J. DuBose**, joka 1940-luvun lopulla toimi Roswellin lähellä sijainneen Fort Worthin lentotukikohdan henkilökuntapäällikkönä, on paljastanut, että he keksivät säähavaintopalloselityksen tiedotusvälineiden painostuksen keskellä. Kellään ei ollut tuossa vaiheessa tietoa, mitä löydetyt kappaleet olivat, ja siksi DuBose kumppaneineen halusi päästä toimittajista eroon. DuBose selitti: "Joku hankki säähavaintopallon. Lennätimme sitä pari sataa metriä ja tipautimme alas, jotta saimme sen näyttämään maahansyöksyltä."

Ydinkokeiden mittauspallotkaan tuskin selittävät maanviljelijä Brazelin näkemiä, yli kilometrin matkalle hajonneita pirstaleita. Ensimmäisenä ilmavoimien edustajana paikalle saapunut kapteeni **Jesse Marcel** kertoi, että palaset olivat uskomattoman kevyttä metallia, jota oli mahdoton leikata tai taittaa ilman että se palasi alkuperäiseen muotoonsa. Kappaleissa oli myös käsittämättömiä kirjainmerkkejä.

Corson paljastukset

Viranomaisten levittämässä disinformaatio-sumuverhosta huolimatta korkea-arvoisten todistajien joukko kasvaa kaiken aikaa. Mielenkiintoisimpia todistajia on Yhdysvaltain armeijan everstiluutnantti **Philip J. Corso**. Vuonna 1997 ilmestyneessä kirjassaan *The Day After Roswell* hän kertoo saaneensa esimieheltään vuonna 1961 kehotuksen tutkia arkistolaatikkoa, jossa oli Roswellin maahansyöksystä saatuja esineitä.[8]

Mukana oli pala tuota merkillisen vahvaa ja joustavaa materiaalia, josta ensimmäisinä paikalle tulleet olivat kertoneet. Corso koki materiaalin jonkinlaiseksi metallin ja tekstiilin välimuodoksi, jonka sisällä näkyi joustavasti suuntaansa muuttavia kuituja.

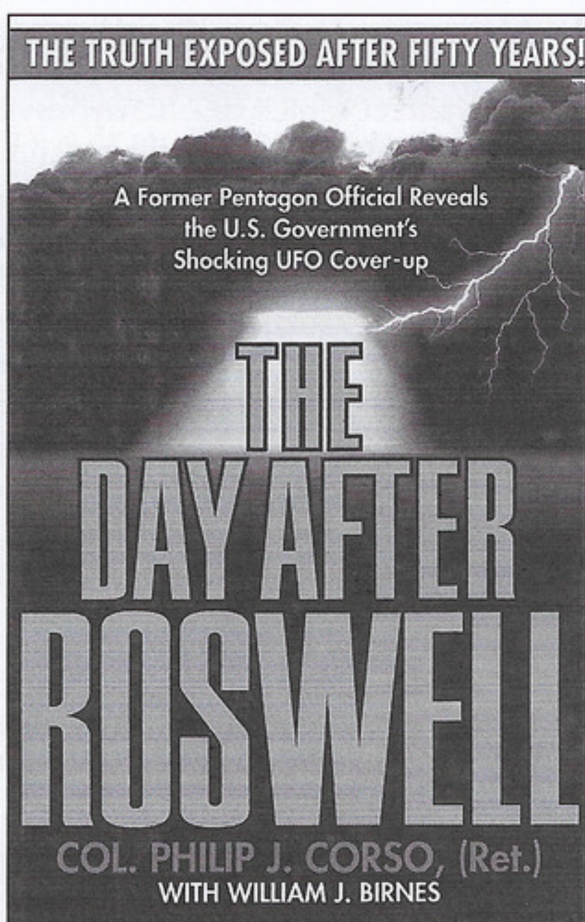
Lisäksi laatikosta löytyi johtoa, jonka kuidut näyttivät herkästi johtavan valonsäteitä. Eräs pieni esine muistutti paristoa. Kaksi laitetta vaikutti pään ympärille asetettavilta suoja- ja ohjausvarusteilta: toinen oli läpinäkyvä visiiri ja toinen otsapanta, jonka sivuilla oli pieniä lisälaitteita. Lisäksi löytyi pieni sylinteri, joka heijasti punaista valoa. Mukana laatikossa oli myös Roswellin ufonhylyn ja olentojen ruumiiden tutkimustuloksia.

Koska aluksen sisällä ei ollut näkynyt minkäänlaisia ohjauslaitteita, Corso arveli, että otsapanta saattoi olla jonkinlainen telepatiaan perustuva ohjauslaite. Kun punaisen valopisteen heijastavaa "lamppua" tutkittiin, havaittiin, että sen eteen asetetuista esineistä alkoi nousta savua. Osoittautui, että laite olikin laser-leikkuri. Corson mukaan viime vuosien mystiset karjanleikkelyt on saatettu toteuttaa samantapaisella sädeveitsellä.

Corso piti todennäköisenä, että ufolöytöjä on vuosien varrella hyödynnetty huipputeknologian kehittämisessä. On mahdollista, että Roswell-aineiston pohjalta on kehitetty mm. laser-laitteet, transistorit ja valokaapelit. Myös viime vuosina kehitettyjen puolisalaisten suihkuhävittäjien ulkonäkö saattaa olla peräisin Roswellin ufosta, joka silminnäkijöiden mukaan muistutti lähinnä kolmiomaista delta-muotoa.

Kirjassaan Corso mainitsi, että osa armeijan johtoa piti ufoja vaarallisina. Mm. kenraali **Douglas MacArthur** piti sodan jälkeen puheen, jossa hän kehotti armeijaa varautumaan ihmiskunnan ja vieraiden sivilisaatioiden välisiin sotiin.

Everstiluutnantti Philip J. Corso kuoli vuonna 1998 sydänkohtaukseen. Mielenkiintoinen piirre on, että useat merkittävät henkilöt – esim. Roswellin tapauksen ympärillä – ovat tehneet ufopaljastuksia juuri ennen kuolemaansa. Siinä tilanteessa ihmiset yleensä uskaltavat olla rehellisiä, koska heillä ei ole mitään menetettävää. Joillekin voi olla vapauttavaa kertoa kuolinvuoteella pitkään kannettuja salaisuuksia, joihin usein on saattanut liittyä valehtelua.

Kirjassaan "The Day After Roswell" majuri Philip Corso kertoo Roswellin aluksesta löydetyistä teknisistä laitteista, joita tutkimusten jälkeen alettiin valmistaa sarjatuotantona alkuperää paljastamatta.

Skeptikoiden mielestä, joilta joka tilanteeseen löytyy tukku pinnallisia selityksiä, ennen kuolemaa tehdyt ufopaljastukset voidaan pistää sairauden ja vanhuuden höperyyden tiliin.

Roswellin 50-vuotispäivänä heinäkuussa 1997 USA:n ilmavoimat yritti vielä kerran uutta selitysmallia: ilmavoimat oli vuonna 1959 testannut laskuvarjoja pudottamalla nukkeja – joita heidän mukaansa on erehdytty luulemaan humanoideiksi!

Poliitikon vanha keino: kun ei haluta kohdata totuutta, se kierretään puhumalla samantapaisesta asiasta tai jostakin aivan muusta. Kunhan jotakin selitetään vakuuttavaan tyyliin, aina jotkut pinnalliset ihmiset tarttuvat syöttiin. ”Paljastus” oli selvästi tarkoitettu hillitsemään kansanjoukkojen innostusta ufojen 50-päivänä. Roswell-keskuksen arvion mukaan peräti 100 000 ihmistä vieraili Roswellissa vuosipäivän kunniaksi.

Kuvaavaa suomalaiselle huippujournalismille, että ykköslehti Helsingin Sanomat otti USA:n ilmavoimien uusimman peitetarinan tosissaan ja julkaisi sen näyttävästi värikuvalla koristeltuna. Sen sijaan USA:n satelliittikanava NBC oli paremmin tilanteen tasalla. Se välitti samanaikaisesti suoraa tv-ohjelmaa Roswellin ufomuseosta ja NASAn avaruuskeskuksesta. Siellä vastaanotettiin ensimmäisiä Pathfinder-robotin lähettämiä valokuvia Marsista.

Ufojen maahansyöksyjä myös USA:n ulkopuolella

Vaikka väitteet ufojen maahansyöksyistä ovat keskittyneet Yhdysvaltoihin, niitä on esiintynyt myös muualla maailmassa. Yhdysvaltalainen upseeri ja Vietnamin sodan sankarilentäjä **Robert Dean** on paljastanut, että työskennellessään NATOn Euroopan päämajassa hän pääsi tutustumaan NATOn laatimaan huippusalaiseen uforaporttiin *Assessment* (Arvio). Hän sai lukea sen, mutta ei kopioida, eikä viedä päämajan ulkopuolelle.[9]

Raportin laatimisen alkusyynä olivat olleet useat Euroopan yli lentäneet ufot, jotka olivat aiheuttaneet suurvalloissa hälytystilan, kun niitä oli luultu vastapuolen hyökkäyslaivueiksi. Raportin yksityiskohdat ja johtopäätökset olivat selkeää tekstiä: sen mukaan ufojen lentäjät edustivat useita eri avaruusolentoryhmiä. Erityisen huolestuttava NATOn tutkijoiden mielestä oli olentoryhmä, joka ei ulkonäöltään poikennut ihmisistä. Entä jos heitä soluttautuisi NATOn tukikohtiin?

UA154

Raportissa kerrottiin myös Itämeren rannikolla maahan syöksyneestä ufosta, sikarin muotoisesta esineestä, jossa oli 11 pienikokoisen avaruusolennon ruumiit.

U155

Venäjällä ufojen maahansyöksyt ovat olleet harvinainen ilmiö ainakin sikäläisten ufotutkijoiden mukaan. Tunnetuin on ns. Tunguskan meteori, Siperiaan 30.6.1908 syöksynyt kirkas esine, jota varhaisesta ajankohdasta huolimatta on tutkittu perusteellisesti. Tapauksella oli suuri joukko silminnäkijöitä, joita on vuosikymmenien aikana haastateltu Roswellin tyyliin. Kun ensimmäinen tutkimusretkikunta saapui paikalle 1927, se kohtasi uskomattoman näyn: metsää oli tuhoutunut noin 2000 km^2:n alueelta. Mitään kraateria tai ufon hylkyä ei löydetty.

Useiden silminnäkijöiden mukaan esine ei voinut olla meteori, koska se ennen maahansyöksyään muutti suuntaa. Myös Moskovan ilmailuinstituutin dosentti, tri **Felix Zigel**, Neuvostoliiton johtava ufotutkija 20 vuoden ajan, piti Tunguskan tapausta ufona. Hänen mukaansa juuri ennen räjähdystä taivaalla oli nähty 50–60 metrin pituinen sikarin muotoinen, toisesta päästään leveämpi alus, joka oli lentänyt mutkittelevaa rataa noin 800 kilometrin matkan.

Zigel paljasti länsimaisille tutkijoille 1970-luvun lopulla, että kyseessä oli ulkoavaruudesta tullut ydinkäyttöinen alus, joka oli räjähtänyt 40 megatonnin voimalla 5–7 kilometrin korkeudella.

Tavallaan Tunguska on Venäjän Roswell. Molemmista tulee aika ajoin uusia teorioita ja väitteitä. Se on merkki kunnon mysteeriosta: vastaavia kestoaiheita rajatiedon kentässä ovat pyramidit, Stonehenge, Nazcan kuviot Perussa, Atlantiksen tuhoutunut kulttuuri, Fatiman neitsyt ja valoilmiöt sen yhteydessä tai Torinon käärinliinat – ja aivan viime vuosikymmeninä eläinten silpomiset, abduktiot ja viljapeltokuviot. Kestomysteeriolle on tyypillistä, että mikään selitysmalli ei ole ollut riittävän hyvä, jotta spekulointi ja ällistely olisi käynyt tarpeettomaksi.

Viime vuosien hurjimpien Tunguska-väitteiden mukaan lähestyvän

kohteen ampui alas maapallon suojaksi rakennettu puolustusjärjestelmä, joka pystyi tuhoamaan kaikki maata uhkaavat kohteet, kuten ufot ja asteroidit. Venäläisen ufotutkijan Valeri Uvarovin mukaan rakennukset, joissa laitteet ovat, sijaitsevat Irkutskissa, ja ne on rakennettu yhteistyössä avaruusolentojen kanssa. Valeri on käynyt kahdesti rakennuksia tutkimassa, ja piirtänyt niistä luonnoksia. Rakennukset ovat yksinkertaisia, kaarevan muotoisia. Toisen matkan rahoitti sisäministeriö, eikä Valeri saanut kertoa sen matkan tuloksista, ainakaan vielä.

Valeri Uvarov on varsin mielenkiintoinen henkilö. Hyvää englantia puhuva Valeri on varmaankin eniten länsimaissa matkustellut venäläinen ufotutkija. Hän on myös kontaktihenkilö. Uvarov oli mukana jo vuoden 1989 ufokonferenssissa Frankfurtissa, osana Venäjän virallista delegaatiota.

Frankfurtin jälkeen Valeri on käynyt kymmeniä kertoja esitelmöimässä länsimaisissa ufokonferensseissa, myös Suomessa. Hän osallistui Hanasaaren konferenssiin 1996 ja Pudasjärven Iso-Syötteen ufoseminaariin vuonna 2000.

Valeri toimi erinomaisena oppaanamme, kun vuonna 1992 tein Grannin kanssa kuvausmatkan Pietariin *Vieraita taivaalta* -tv-ohjelman jälkikeskustelua ja jatko-osia varten. Valerin kutsumana osallistuin ikimuistoiseen Kaukasuksen ufotutkimusretkeen vuonna 1994, juuri ennen alueella puhjennutta Tsetshenian sotaa. Tutkimusretken aikana tapasin Moskovassa ja Kaukasuksella useita korkean tason virkamiehiä, upseereita ja FSB:n (ent. KGB) edustajia, jotka avoimesti kertoivat omista ja muiden tekemistä ufohavainnoista.

Tällä hetkellä Valeri Uvarov työskentelee tutkijana ja yksikön johtajana Venäjän turvallisuusakatemiassa. Työhön sisältyy myös ufotutkimus.

Lisätietoa Tunguskasta

Elokuussa 2004 maailman tietotoimistot välittivät uutta tietoa Tunguskan maahansyöksystä. Tällä kertaa jopa Helsingin Sanomat julkaisi tiedon (12.8.2004) STT:n suomentamassa muodossa.

Uutinen ilmestyi ensin Pravdassa (10.8.), ja maailmalle sen välitti seuraavana päivänä tietotoimisto Interfax. Venäläinen tutkimusretkikunta **Juri Lavbinin** johdolla oli löytänyt Tunguskan alueelta metallisen laitteen hylyn, jonka epäillään aiheuttaneen Tunguskan räjähdyksen. Uutisen mukaan on jo tutkittu, että laite koostuu metalliyhdisteestä, jossa on rautasilikaattia ja jotakin tuntematonta ainetta. Lisäksi uutisessa mainittiin, että 50-kiloinen "kivenjärkäle" on lähetetty laboratoriotutkimuksiin.

Venäläisten selitysmallit olivat samansuuntaisia kuin Valeri Uvarovin hypoteesi (vai oliko Valeri mukana?). Tutkijoiden mukaan Tunguskan mysteeriossa on ollut kysymys valtavasta meteorista (halkaisijaltaan noin 60 m), joka on räjäytetty maasta lähetetyllä ohjuksella. Jää mysteerioksi, kellä on voinut olla jo lentokoneen keksimisvuonna 1908 tuollainen tuholaite.

Lännessä venäläisten kohu-uutinen herätti skeptisiä kommentteja. Avaruustutkimuksen asiantuntijat muistuttivat, että Tunguskan alue on tunnettu myös

Baikonurista lähetettyjen rakettien putoamisalueena. Hollantilainen **Guert Sassen** epäili, että kyseessä olisi Vostok-testilennon 22.12.1960 maahan pudonneita osia. NASAn asiantuntija **David Morrison** piti todennäköisenä, että Tunguskassa maahan syöksynyt 60-metrinen asteroidi räjähti luonnollisista syistä noin 8 kilometrin korkeudella. NBC:n skeptinen avaruusekspertti **James Oberg** esitteli laajasti Neuvostoliiton ufohistoriaa. Hänen mukaansa hallitus pimitti salaiset avaruuskokeet ufotulkintojen kulissin taakse. Kovin yksioikoinen selitys kaikille kymmenille tuhansille venäläisille ufotapauksille...

Punasilmäisiä olentoja Brasiliassa

UA156

Vuoden 1996 alussa brasilialainen Varginhan kaupunki joutui näyttämöksi ufon maahansyöksylle, jossa pääosaa esittivät elävät avaruusolennot. Uskomatonta kyllä, Varginhassa klassinen kaava toistui jälleen: ufon maahansyöksy, havainnot humanoideista, USA:n armeijan väliintulo ja salailu.

Tapaus poikkesi joissakin kohdin edellisistä versioista, sillä maahansyöksy tapahtui Brasiliassa, eikä USA:n ilmavoimien auktoriteetti riittänyt brasilialaissotilaiden vaientamiseen. Brasilialaisten ufotutkijoiden aktiivisuuden ansiosta maahansyöksystä saatiin tuoreeltaan runsaasti silminnäkijäkuvauksia, eikä tapausta ole helppo kuitata pelkäksi huhupuheeksi tai Roswellin tapauksen jäljitelmäksi. Jotkut ufotutkijat puhuvat jopa kaikkien aikojen parhaasta todistetusta ufo- ja kontaktitapauksesta.

29.1.1996 Varginhassa, Minas Geraisin osavaltiossa kolme neitokaista **Liliane** (20), **Valuiria** (19) ja **Kátia** (14) näkivät merkillisen olennon. Se oli 120–150 cm pitkä, ihmisestä ja apinasta poikkeava olento, jolla oli tummanruskea, öljymäinen iho. Isossa, hiuksettomassa päässä oli suuret, punaiset silmät, pieni nenä ja suu sekä kapea niska. Pään päällä näkyi kolme kummallista kyhmyä, ja käsissä oli vain kolme sormea.

Joku fundamentalisti saattaisi nähdä tapauksessa Fatiman neitsyen, kolmen nuoren silminnäkijän ja ufotapauksen paholaisversion epämiellyttävine sarvipäineen.

Olento näytti jotenkin kärsivältä, mahdollisesti se oli loukkaantunut. Tytöt kuulivat olennon ääntelevän tavalla, joka muistutti mehiläisen surinaa. He havaitsivat myös outoa rikin hajua olennon lähellä.

Kun tieto olennosta levisi, Varginhan palokunta hälytettiin paikalle. Brasiliassa on tapana, että jos epäillään villieläinten eksyneen asutuskeskuksiin, palokunnan tehtävä on ottaa eläimet kiinni.

Vähitellen paljastui, että oli tavattu useita olentoja, joista osan palokunta onnistui saamaan kiinni verkoillaan. Jossakin vaiheessa myös armeija hälytettiin paikalle, ja olentojen kiinnioton yhteydessä kuultiin laukauksia. Eräiden silminnäkijöiden mukaan sekä eläviä että kuolleita olentoja suljettiin puisiin laatikoihin, joissa ne siirrettiin ensin paikalliseen sairaalaan ja myöhemmin armeijan tukikohtaan.

Brasilialaisten ufotutkijoiden (mm. **Franco Rodriques** ja **Vitório Pacaccini**) nopean ja aktiivisen toiminnan ansiosta koko tapahtumaketju alkoi vähitellen paljastua. Ufotutkijat haastattelivat kymmeniä siviili-

henkilöitä sekä operaatiossa mukana olleita palomiehiä ja sotilaita. Osa uskalsi esiintyä omalla nimellään, osa luottamuksellisesti.

Kuvauksen mukaan Yhdysvaltain ilmavoimat oli tehnyt tutkahavainnon kahdesta Brasilian ilmatilaa lähestyvästä ufosta ja ottanut yhteyttä Brasilian ilmavoimiin. Ufot laskeutuivat – tekivät pakkolaskun? – Varginhan lähistölle.

Kun olentoja lähdettiin etsimään ja pyydystämään, jotkut niistä ryhtyivät vastarintaan. Yhteenotossa osa olennoista kuoli. Myös sotilaista ainakin kaksi sai surmansa. Toinen heistä oli Brasilian armeijan salaisen palvelun S-2:n sotilas **Marco Elicheresi**. Hän kuoli epäselvissä olosuhteissa yrittäessään kantaa olentoa turvaan – vai vankilaan, jonkinlaiseksi koe-eläimeksi?

Avaruusolentoja hoidettiin ja tutkittiin sekä Varginhan aluesairaalassa että kaupungin Humanitas-sairaalassa. Aluesairaalan työntekijät kertoivat, että heitä kiellettiin kertomasta tapauksesta toimittajille, ufotutkijoille, ystäville tai edes omille lähiomaisilleen.

Olennolle ruumiinavaus

Silminnäkijöiden mukaan yksi olento vietiin kolmen kuorma-auton kolonnassa Campinasin sotilastukikohtaan, Sao Paolon osavaltioon, noin 300 km Varginhasta. Sieltä ruumis siirrettiin Campinasin yliopistoon, jossa tri **Badan Palhares** suoritti ruumiinavauksen. Sama lääkäri tuli 1980-luvulla tunnetuksi tutkiessaan Etelä-Amerikkaan paenneen natsi **Josef Mengelen** ruumiin.

Kun Palhares luennoi vuoden 1996 lopulla Campinasin oikeustieteellisessä oppilaitoksessa, eräs opiskelija kysyi yllättäen: ”Onko totta, että teitte Varginhasta löydetylle avaruusolennolle ruumiinavauksen?”

Palhares vastasi: ”Jos teette minulle tämän kysymyksen muutaman vuoden kuluttua, kykenen ehkä vastaamaan siihen vapaammin.”

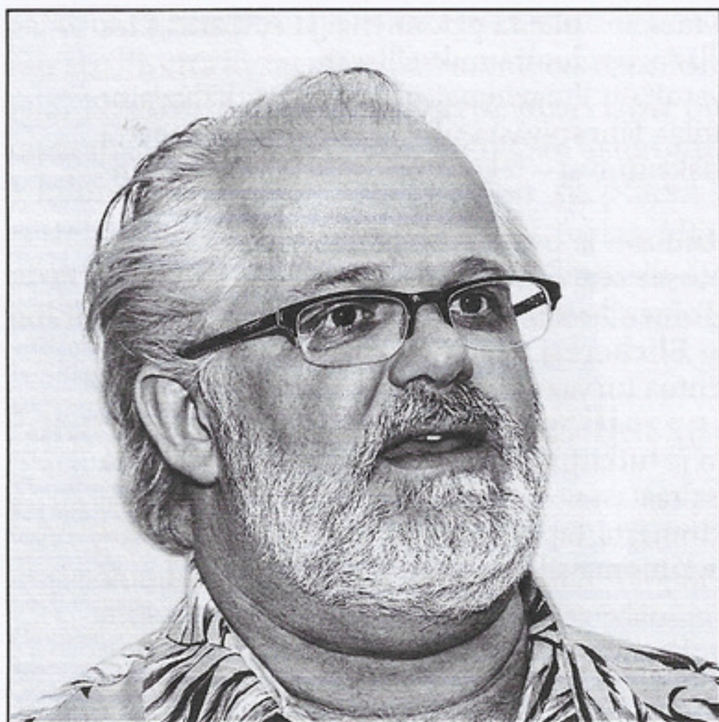
Osa olennoista, samoin kuin ufojen hylyt, kuljetettiin Brasilian armeijan koulutuskeskukseen Trés Coracoésin kaupunkiin, joka sijaitsee 30 km Varginhasta, ja sieltä mahdollisesti Campinasin sotilastukikohtaan. Myöhemmin alueelle laskeutui kaksi Yhdysvaltain ilmavoimien kuljetuskonetta, jotka lennättivät sekä ufot että avaruusolennot ”sylttytehtaalle” USA:n Wright-Patterssonin lentotukikohtaan.

Kaikkia operaatioon osallistuneita käskettiin vaikenemaan tapauksesta. Brasilialaisjoukkojen johdossa toiminut everstiluutnantti **Wanderley** myönsi: ”Se oli salainen operaatio.”

Viimeisin silminnäkijähavainto olennosta tehtiin varginhalaisessa puistossa toukokuussa 1996. On mahdollista, että osa olennoista jäi harhailemaan brasilialaismetsiin.

Ensimmäisinä olentoja nähneiden tyttöjen äiti sai myöhemmin oudon puhelinsoiton. Hänelle luvattiin suuri rahasumma, jos hän kertoisi, että olennot olivat vain tyttöjen keksimä tarina.

Kesällä 1996 Varginhan tapauksesta järjestettiin Brasiliassa kansainvälinen ufokonferenssi, johon osallistui suuri joukko ulkomaisia ufotutkijoita, mm. John Mack, Stanton Friedman, Michael Hesemann ja **Graham Birdsall**, kansainvälisen ufolehden päätoimittaja. Heistä kolme viimeksi mainittua tapasin Frankfurtin konferenssissa 1989, Friedmanin

Brasilian tunnetuin ufotutkija A. J. Gevaerd vieraili Suomessa 1995, samaan aikaan kun palasimme Perun uforetkeltä. Hän piti luennot Helsingissä, Tampereella ja Jyväskylässä.

myös Oulussa 1993 sekä Mackin ja Hesemannin Helsingin Hanasaaressa 1996. Varginhan jatkokonferenssi järjestettiin joulukuussa 1997.

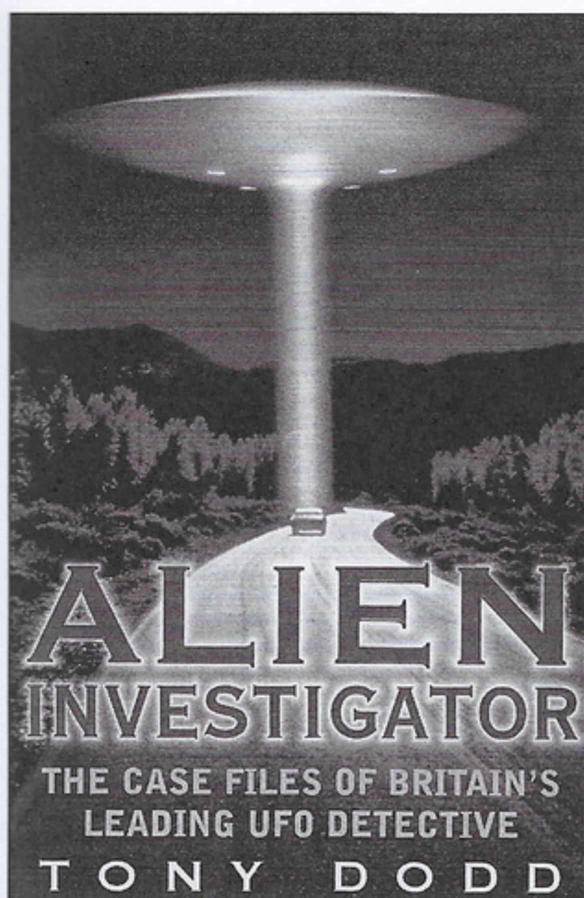
Perun-Bolivian ufomatkallamme helmi-maaliskuussa 1997 tapasimme useita brasilialaisia, jotka kertoivat, että Varginhan ufotapaus oli Brasiliassa herättänyt laajaa huomiota. Amerikkalaisten salailuyrityksistä huolimatta tapauksesta oli kerrottu televisiossa ja lehdistössä.

Palatessamme Suomeen eräs Brasilian johtavia ufotutkijoita, **A. J. Gevaerd** oli saapunut vierailulle maahamme. Hän kertoi tuoreet uutiset myös Varginhan tapauksen tutkimuksista. Gevaerd esiintyi yleisötilaisuuksissa Helsingissä, Tampereella ja Jyväskylässä sekä television *Hyvät, pahat ja rumat* -ohjelmassa. Minulla oli kunnia osallistua saman ohjelman ensimmäiseen lähetykseen maestro Grannin kanssa, **Jari Sarasvuon** ja **Simo Rantalaisen** haastatellessa meitä.

Kalaharin tapaus sittenkin aito?

Frankfurtin kohtaamisestamme lähtien seurasin Anthony Doddin toimintaa ufotutkijana ja -toimittajana koko 1990-luvun ajan lehtien ja kirjojen kautta. Hän esiintyi aika ajoin esitelmöitsijänä kansainvälisissä ufoseminaareissa sekä toimittajana englantilaisessa *Quest International* -ufolehdessä, jonka nimi myöhemmin muuttui *UFO Magazineksi*, päätoimittajanaan Graham Birdsall.

Lehti ilmestyi vuosien ajan maailman johtavana ufolehtenä klassisen *FSR:n* (Flying Saucer Review) rinnalla, kunnes se joutui ikävällä tavalla konkurssiin. Joku oli tilannut suuren määrän lehden numeroita, mutta ei ollutkaan maksanut laskua. Kaikkialla näyttää olevan niitä, jotka yrittävät pistää kapuloita ufotutkimuksen rattaisiin – myös Suomessa.

Brittiläinen poliisi ja ufotutkija Tony Dodd (1935–2009) tutki perinpohjaisesti Kalahariin syöksyneen ufon vaiheita. Kiekosta astui ulos kaksi isosilmäistä, pitkäkyntistä avaruusolentoa, jotka kuuluivat lähinnä harmaiden olentoryhmään (Greys). Kuvassa taiteilija Richard Brennanin näkemys.

Luulin jo, että koko Kalaharin tapaus oli siirretty lisätiedon puutteessa mappiin X: hurjat, mutta vahvistamattomat ufotarinat. Sitten, heti vuosituhannen vaihteen jälkeen tammikuussa 2000 avasin Anthony Doddin tuoreen ufokirjan *Alien Investigator* (Avaruusolentojen tutkija, ei suom.). Siinä Dodd paljastaa, miten hän sai todisteet Kalahariin syöksyneestä ufosta ja siitä löytyneistä olennoista. Anthony Dodd apulaisineen on toiminut kelpo poliisin ammattitaidolla: perusteellisuudella, sitkeydellä, rohkeudella, oveluudella ja tarpeen tullen kovuudellakin.[10]

Kaikki alkoi nimettömällä postilähetyksellä, joka saapui Etelä-Afrikasta. Siinä paljastettiin Kalaharin tapahtumien perusasiat. Mukana oli osoite, josta Dodd saattoi pyytää lisätietoja. Lähettäjä oli eteläafrikkalainen James Van Greunen, joka väitti palvelleensa sekä USA:n että Etelä-Afrikan armeijassa.

Alusta lähtien Greunen vaikutti epäilyttävältä. Omien kanaviensa kautta Dodd tarkisti Greunenin väitteet Kalaharin maahansyöksystä, ja hämmästyttävän pitkälle ne osoittautuivat oikeiksi.

Kirjassaan Dodd kertoo tavanneensa Frankfurtin ufokonferenssissa 1989 Wendelle Stevensin ensimmäistä kertaa. Myös Stevensillä ja toisella Frankfurtin esitelmöitsijällä, kahden tieteenalan tohtorilla James "Jim" Hurtakilla oli ollut

tietoa Kalaharin tapauksesta. Doddin tavoin myös heillä oli tietolähteitä, jotka eivät halunneet nimeään julkisuuteen.

Myös Frankfurtin konferenssin järjestäjä, saksalainen paroni Johannes von Buttlar kiinnostui Kalaharin tapauksesta. Konferenssin jälkeen Hurtak ja Buttlar päättivät lähteä Etelä-Afrikkaan hankkimaan lisätietoa Kalaharin tapauksesta. He pyysivät mukaan myös Doddia, joka joutui kuitenkin kieltäytymään saamiensa varoitusten vuoksi.

Vähitellen selvisi, että Greunen olikin pelkkä ufoharrastaja ilman väittämäänsä upseeritaustaa. Hän oli saanut tietonsa eteläafrikkalaiselta upseerilta, joka oli tarkoituksellisesti antanut tiedot julkisuuteen, mutta oli halunnut itse pysyä nimettömänä. Greunenin toheloinnin vuoksi nimi kuitenkin paljastui.

Upseeri pakeni henkensä kaupalla Etelä-Afrikasta, ja Doddin mukaan hän piileskelee edelleen ulkomailla. Tietolähteen paljastuttua Etelä-Afrikka käynnisti vuosia kestäneen operaation, jolla syylliset yritettiin saada kiinni ja Kalaharin tietojen vuotajat vaiennettua.

Dodd joutui painostuksen kohteeksi, jonka osana oli jatkuva seuranta ja puhelimen salakuuntelu. Häntä varoitettiin matkustamasta Etelä-Afrikkaan, samoin Ranskaan. Vasta myöhemmin selvisi, että Ranska oli hänelle riskikohde, koska siellä sijaitsee Etelä-Afrikan tiedustelupalvelun Euroopan päämaja.

Ilmeisesti hänet yritettiin häirinnällä pelotella vaikenemaan Kalaharin tapauksesta. Mutta Anthony Doddilla oli kovapintaisen poliisin ja tehtäväänsä antautuneen ufotutkijan hermot. Hän osallistui toukokuussa 1991 Arizonan kansainväliseen ufokonferenssiin, jossa CIA:n agentit tulivat avoimesti varoittamaan häntä liiallisesta lavertelusta. Kaksi amerikkalaismiestä, jotka myönsivät edustavansa CIA:ta, selittivät Doddille moneen kertaan: "Älä tee tyhmyyksiä. Meillä on keinot pysäyttää sinut milloin haluamme."

Kun oli paljastunut, ettei Kalaharin alkuperäinen raportti ollutkaan aito, vaan kömpelö kopio, moni ufotutkija ja skeptikko halusi unohtaa koko tapauksen. Jotkut väittivät, että Kalaharin sotku oli lähtenyt liikkeelle meteorista, joka oli nähty samoihin aikoihin. Dodd ei tyytynyt pinnallisiin selityksiin, vaan tutki perusteellisesti tämänkin mahdollisuuden. Ilmeni, että meteorihavainto alueella oli tehty jo vuotta aikaisemmin.

Tilinteon hetki

Vuoden 1990 ufokonferenssissa Münchenissa Dodd yllättäen kohtasi Greunenin. Hän otti poliisin keinot käyttöönsä. Dodd pyysi Greunenin kanssaan sivukäytävään, tarttui tätä kurkusta ja nosti miehen seinälle. Tiukkaan sävyyn Dodd vaati lopultakin selitystä Greunenin käytökseen. Tässä vaiheessa Greunen luopui peitetarinoistaan. Hän myönsi, ettei hänen Doddille toimittamansa Etelä-Afrikan ilmavoimien salainen dokumentti ollut aito. Tiedot paljastanut upseeri oli antanut alkuperäisen raportin Greunenille luettavaksi, mutta kieltänyt lainaamisen ja kopioinnin. Greunen painoi mieleensä raportin yksityiskohdat ja laati myöhemmin salaisen asiakirjan jäljennöksen muistikuvansa perusteella.

Tästä johtuivat raportin lukuisat pikku virheet, joihin Dodd oli alusta lähtien kiinnittänyt huomiota. Osa niistä oli kirjoitusvirheitä, osa vakavampia sisällöllisiä virheitä. Esimerkiksi kävi ilmi, että ufoa ei ammuttu laser- vaan maser-aseilla, joiden vaikutukset sopivat hyvin kuvauksiin leimahduksista ja osumista. Maser-aseet toimivat mikroaalloilla. Dodd sai myös selville, että Tafalberg-nimistä laivaa ei ollut Etelä-Afrikan merivoimissa. Hän löysi kuitenkin Tafalberg-nimisen tutkimusaluksen, jolla oli erikoisteknologiaa ja joka teki yhteistyötä Etelä-Afrikan hallituksen kanssa.

Poliisin oveluudella Dodd kumppaneineen onnistui jäljittämään myös Kalaharin ufoa ampuneen lentolaivueen johtajan **Goosenin**. Jo aikaisemmin Dodd oli saanut selville, että Kalaharin ufosyöksystä eteläafrikkalaiset käyttivät koodinimeä *Silver Diamond* (Hopeatimantti), kun taas yhdysvaltalaiset olivat ottaneet nimeksi *Pantry* (Komero). Ilmeni, että Valhalla ei ollutkaan lentäjien tukikohta, kuten raportin jäljennöksessä mainittiin, vaan se oli ilmavoimien tukikohta lähellä Pretoriaa.

Doddin ystävä tekeytyi yhdysvaltalaiseksi kenraaliksi ja tavoitti Goosenin puhelimella:

"Minulla on edessäni Hopeatimantin raportti. Siitä ei käy ilmi, monestiko ammuitte kohdetta."

"Ammuin kerran, sir," lentäjä ehti vastata, ennen kuin huomasi huijauksen vaaran ja keskeytti puhelun.

Vuosien varrella Dodd avustajineen – joista Armen Henry Azedbhan oli tärkein – tutki raportin yksityiskohdat kohta kohdalta. Heillä oli salaisia tietolähteitä sekä Englannin että USA:n armeijassa ja tiedusteluorganisaatiossa. Doddin onnistui hankkia Kalaharin tapaukseen liittyvien henkilöiden puhelinnumeroja. Niihin soittamalla ja tekeytymällä sisäpiireihin kuuluvaksi hän sai kohteet paljastamaan lisätietoa Kalaharin maahansyöksystä.

Aivan samantapaista taktiikkaa kertoi käyttävänsä toinen englantilainen ufotutkija ja -kirjailija Timothy Good, joka kävi luonamme Helsingissä vuonna 2007. Kaikesta monimutkaisesta digitekniikasta huolimatta ihmisten välinen luottamuksellinen kommunikointi perustuu edelleen kahdenvälisiin keskusteluihin, joita käydään enemmän tai vähemmän spontaanisti. Ihmisen henkilöllisyyttä ei voi joka kerta tarkistaa henkilötunnusta ja ruumiintarkastusta myöten.

Goodilla oli Valkoisessa talossa henkilökohtainen ystävä, jolle hän antoi tehtäväksi kysyä presidentti **George Bush Jr:n** mielipidettä ufoista. Kaveri oli tehnyt työtä käskettyä. Bush oli karistanut arkaluontoisen kysymyksen kuin hanhi veden selästään. Hän oli vastannut: "Tuo on enemmän varapresidentti **Dick Cheneyn** alaa, kysy häneltä."

Ehkä samoista syistä pääministeri **Paavo Lipponen** oli ennen Irakin sotaa keskustellut varapresidentti Cheneyn kanssa suomalaisista Pasi-panssariautoista ja mahdollisesta jälleenrakennusavusta (Hymy-lehden mukaan). Oli yleisesti tiedossa, että USA:n varapresidentillä oli suuri määrä henkilökohtaisiakin sijoituksia Yhdysvaltain sotateollisuudessa.

Eri reittien kautta Anthony Doddille selvisi hämmästyttäviä yksityiskohtia ufon maahansyöksystä Kalahariin. Doddin ystävä illasti työtehtävissään Botswa-

nan ympäristöministeri **Dithoko Seison** kanssa. Muistaen Doddin kertoneen Botswanan puolelle pudonneesta ufosta hän kysyi ministerin mielipidettä asiasta. Seiso kuittasi ufojutut ensin naurulla, mutta lupasi selvittää, oliko Botswanan viranomaisilla tapauksesta tietoa.

Myöhemmin ministeri viestitti, että tiedot maahan syöksyneestä ufosta ja olennoista pitivät paikkansa. Seiso ilmaisi ihmetyksensä, miten engelsmannit olivat saaneet tietoa tapauksesta aikaisemmin kuin hän, joka sentään oli Botswanan hallituksen ministeri!

Vuonna 1997 Doddin onnistui keskustella puhelimessa tiedenaisen kanssa, joka oli osallistunut Kalaharin olennon ruumiinavaukseen eteläafrikkalaisessa Groote Schuurin sairaalassa, samassa, jossa tri **Christian Barnard** teki ensimmäisen sydämensiirron. Nainen oli jo muuttanut pois Etelä-Afrikasta ja uskalsi sen takia kertoa Doddille operaatiosta.

"Olin ruumiinavauksessa, jossa läsnä oli eri alojen asiantuntijoita. Olennot olivat lyhyitä, harmaaihoisia ja isopäisiä. Silmät olivat valtavat, mustat ja soikeat. Karvoitusta ei näkynyt. Ulkoisia sukupuolielimiä ei näkynyt, ei myöskään immuuni- eikä ruoansulatusjärjestelmää. Meitä kiellettiin koskaan kertomasta ruumiinavauksesta kenellekään."

Lisää ufovalokuvia ja -videoita, vähemmän olennoista

Kaiken kaikkiaan ufoista on runsaasti valokuvia ja videoita, erityisesti Meksikossa viimeiset parikymmentä vuotta jatkuneen ufoaallon ajalta. Ehkä laajimman ufovalokuvakokoelman on kerännyt Wendelle Stevens, lähes 5000 kuvaa.

Suomessa ufokuvia on saatu satoja, jos mukaan ei lasketa viimeaikaisia orbkuvia. Orbeista (orb = pallo, taivaankappale), joita rajatiedon piireissä kutsutaan "enkelipalloiksi" tai "energiapalloiksi", osa on digikameroiden teknisiä virheitä. Kun pölyhiukkanen tai lumihiutale osuu linssin tarkkuusalueen ulkopuolelle, linssi hahmottaa sen ympyräksi. Vaikka Suomen ufotutkimuksessa on puuhasteltu jo yli 50 vuoden ajan, täsmällistä ja määrätietoista työtä on vaikea odottaa vapaaehtoiselta kansalaisjärjestöltä.

Suomen Ufotutkijat ry:n puheenjohtaja Björn Borg.

Lukuisista tetokoneammattilaisistamme huolimatta uforaporttien digitalisointi on pahasti kesken, eikä ufokuvien arkistoinnissa olla päästy niinkään pitkälle. Kuvaavaa, että tähän asti pisimmälle on päässyt nykyinen SUT:n puheenjohtaja Björn Borg, joka 2007 kokosi ufokuvista kirjasen *Outoja kohteita Suomen taivaalla*. Siinä on 73

sivua, joilla on 30 mustavalkoista valokuvaa. Suurin osa kuvista on kovin heikkotasoisia – mutta tästä koosteesta muiden olisi hyvä jatkaa. Björn Borgia voikin kutsua ainoaksi kokopäivätoimiseksi ufotutkijaksi Suomessa – ehkä Jani Lassilan ohella (jonka repertuaariin kuuluvat lisäksi myös muut paranormaalit ilmiöt).

Kuvakirja syntyi, kun Björn Borg avusti kansainvälisten ufokuvien kerääjää, espanjalaista ufotutkijaa **Vicente-Juan Ballester Olmos**'ia (Fotocat-projekti).

U157

Tunnetuimpia Meksikon ufoista saaduista videoista esitettiin toukokuussa 2004 jopa Suomen aamu-tv:ssä. Muodostelmassa lentäneet valopallot kiersivät matkustajakoneen ympärillä. Video oli kuvattu infrapunakameralla. Samalla tekniikalla on saatu muitakin ufokuvia, mm. Pudasjärven–Kuusamon ufoaallon aikaan 1969–71 sekä jo mainitut sauvaufot Suomen merivartioston huippukameralla 2003–05.

Sen sijaan avaruusolennoista maailmalla on liikkunut valokuvia yllättävän vähän, havaintojen määrään nähden. Niinpä vastareaktiot ovat sitäkin voimakkaammat, kun joku väittää saaneensa valokuvia tai videota humanoideista.

Kuvien vähäisyys saattaa johtua siitä, että turvatakseen toimintavapautensa olennot liikkuvat pääsääntöisesti sellaisilla aallonpituuksilla, jotka eivät näy normaalifilmeillä ja -pikseleillä. Monet avaruusolennot ovat väittäneet olevansa eräänlaisia projektioita, jotka on heijastettu korkealla taivaalla leijailevista ufoista.

Ufojen maahansyöksyissä ufot ja avaruusolennot ovat silminnäkijöiden mukaan olleet fyysisessä muodossa, kaikkien nähtävissä. Jos Roswellin tapaus on totta, viranomaisilla täytyy olla aluksen osista ja avaruusolennoista valokuvia.

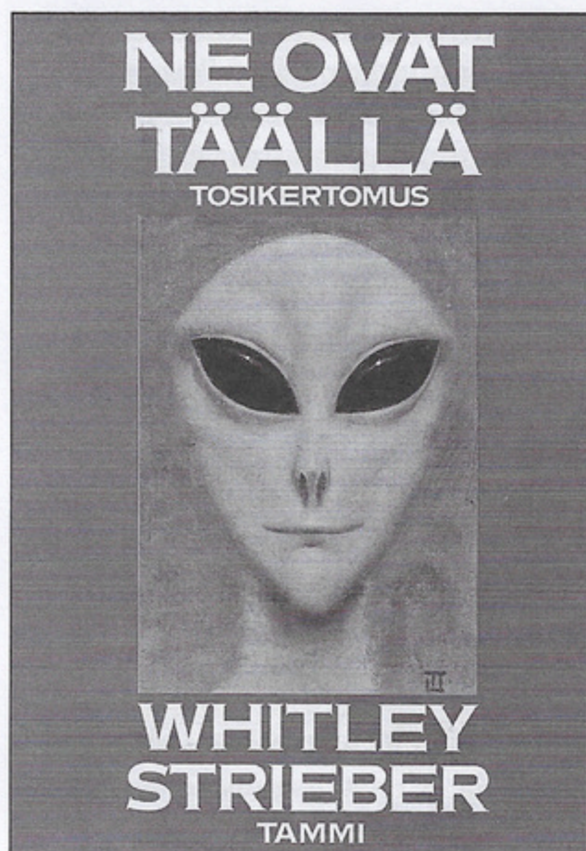
Whitley Strieber – ufotaivaan todellinen tähti

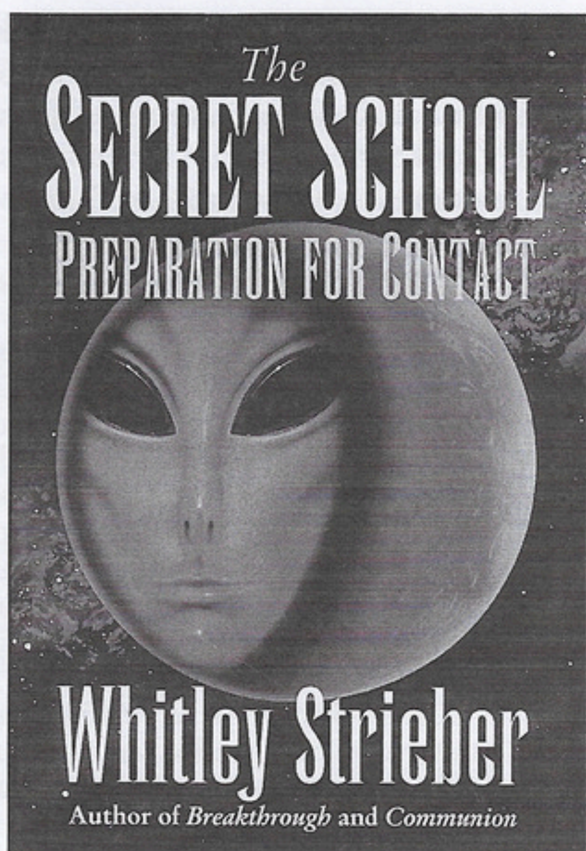
Parhaita ja tärkeimpiä ufokirjailijoita ja samalla myös ufotutkijoita on yhdysvaltalainen Whitley Strieber, joka on itse kohdannut avaruusolentoja 1980-luvulta lähtien. Seikka, joka on lähes kokonaan jäänyt huomaamatta Suomessa, on Strieberin kokema, olentojen ohjauksessa tapahtunut huikea henkilökohtainen kehitysprosessi. Mielestäni hänen kirjasarjansa kautta tulee parhaiten esiin, mitä kosminen kosketus voi merkitä kaikessa laaja-alaisuudessaan.

UAKP158

Viimeisessä ufokirjassaan *Grays* (Harmaat, ei suom.) Whitley Strieber kuvailee romaanin muodossa avaruusolentoa, joka joutuu armeijan vangitsemaksi. Olennon parapsyykkiset kyvyt tekevät lähes mahdottomaksi hänen hallitsemisensa. Romaanin taustaryhmänä toimii yliopiston henkilökunnan asuinyhteisö, joka yrittää ottaa kantaa jatkuviin ufoilmiöihin.

On vaikea arvioida, kuinka paljon romaanin avaruusolento muistuttaa niitä olentoja, joita Strieber itse on kohdannut – tai Roswellin yhteydessä vangittuja olentoja. Strieber on aikaisemmin kirjoittanut toisenkin uforomaanin *Majestic*, fiktiivisen kuvauksen ufojen ja avaruusolentojen kohtaamisesta. Siinä hänen lähtökohtanaan on salainen Majestic-12 -tut-

Whitley Strieberin kirjoista vain yksi on suomennettu ("Communion" – Ne ovat täällä). Se on lähinnä kauhukertomus avaruusolentojen kohtaamisesta. Vasta myöhemmissä kirjoissa kuvataan Strieberin henkistä prosessia, jonka avaruusolennot olivat käynnistäneet jo lapsuudessa. "Secret School" (Salainen koulu) -teoksessa paljastettiin, että Strieber matkusteli kesällä 1968 Euroopassa – kuten minäkin – koska olennot halusivat esitellä kirjailijalle, missä hän oli elänyt edellisissä elämissään.

kimusryhmä, jonka väitetään tutkineen myös Roswellin tapausta ja siinä löytyneitä avaruusolentoja. Useimmat Strieberin ufokirjat ovat faktakirjoja, joissa kiehtovalla tavalla kuvataan hänen henkilökohtaista ufokontaktiaan ja sen kehitystä vuosikymmenien aikana.[11]

Hyvin harva suomalainen todella tuntee Whitley Strieberin kokemuksia tai edes tuotantoa. On miltei karhunpalvelus suomalaisilta kirjankustantamoilta, että Strieberin laajasta tuotannosta on suomennettu vain hänen ensimmäinen ufokirjansa *Communion* (Ne ovat täällä, Tammi 1989). Se on yksipuolisesti kauhun kuvausta, jota Strieber koki kohdattuaan olentoja kesämökillään ja uskoessaan olevansa sekoamassa.

Ufotekstien kokenut suomentaja, Suomen Ufotutkijoiden entinen puheenjohtaja Jorma Kosonen aloitti aikoinaan yhden Strieberin kirjan kääntämisen, mutta Strieberin kustantajan vaatima korkea palkkio pysäytti prosessin. Saman huomasin, kun kohtasin kesällä 2012 ufokontaktien ym. rajatiedon menestyskirjailijan **Dolores Cannonin** (Suomessa vielä tuntemattomampi kuin Strieber). Kysyin, paljonko hän ottaa käännösoikeuksista. Tuskin pystyin hillitsemään ilmeeni, kun kuulin vastauksen: "1500 dollaria." Totesin kyllä, että se on paljon, kun kysymys on pienestä kielialueesta. Ei ihme, ettei Strieberin eikä Cannonin kirjoja ole suomennettu juuri alkua pidemmälle.[12]

Cannon – Wilcock: uuteen ulottuvuuteen

UAKP159

Vuonna 1931 syntynyt Dolores Cannon on kirjoittanut 17 kirjaa. Ne ovat menestyneet maailmalla niin hyvin, että hän on pystynyt perustamaan oman kustantamon, joka työllistää myös hänen kaksi aikuista lastaan. Cannon ei ole varsinaisesti näkijä, eikä kontaktihenkilö, vaan hypnoterapeutti. Sen mitä on tullut esiin hänen koehenkilöiltään hän on tallentanut kirjoihinsa. Hän on kehittänyt syvähypnoosimenetelmän, jonka kautta hän, tai kuka tahansa tekniikan opetellut, saa hypnoosiyhteyden tiedon korkeimpiin lähteisiin. Hänen mukaansa samat tiedot tulevat esille uusintahypnoosissa, sekä kysyttäessä muilta koehenkilöiltä.

Dolores Cannonin uusimmassa kirjassa *The Three Waves of Volunteers and the New Earth* (Vapaaehtoisten kolme aaltoa ja uusi Maa, ei suom.) kerrotaan, että olemme nyt siirtymässä uuteen ulottuvuuteen – kaikki ne jotka haluavat jättää nykyisen 3. ulottuvuuden, ristiriitojen ja itsekkään egon hallitseman maailman. Hyvin samaan tapaan kuin David Wilcock puhuu siirtymisestä 4. ulottuvuuteen, Cannon puhuu siirtymestä 5. ulottuvuuteen. Hän käyttää termiä 5. ulottuvuus, koska monet ihmiset kutsuvat 4. ulottuvuudeksi aikaa.

Sekä Wilcock että Cannon ovat saaneet tietoa, että maapallon siirryttyä avaruudessa voimakkaaseen energiavyöhykkeeseen ja ihmiskunnan käytettyä vapaata tahtoaan väärin, olemme lähellä suuria katastrofeja. Toisaalta meitä on päätetty auttaa henkisessä kehityksessämme eteenpäin entistä nopeammin, mutta silti vapaata tahtoamme kunnioittaen. Myös DNA:tamme on kehitetty, ja ulkoavaruudesta on lähetetty tänne uusia sieluja, joilla ei ole painolastinaan kokemuksia elämästä meidän planeetallamme.[13]

Cannon on vuosikymmenien aikana tutkinut syvähypnoosin kautta monia rajatiedon mysteerioita, kuten jälleensyntymää, ufokontakteja ja ihmeparantumista, joka kuuluu 5. ulottuvuuden ominaisuuksiin...

Tämä on todella mullistavaa, mikäli se pitää paikkansa, sillä hypnoosin suurimpana heikkoutena pidetään – lähinnä skeptikoiden mielestä – sen epävarmuutta. Tosin useimmat hypnoosin asiantuntijat ovat sitä mieltä, että pätevä hypnotisoija osaa välttää johdattelun. Tämäkään ei ole väittelemisen arvoinen asia, vaan tarkistettavissa toistuvilla hypnoosikokeilla. Naurettavan saivartelun ja pahantahtoisen väittelyn sijasta Suomessakin olisi ehditty tehdä satoja tieteellisiä tutkimuksia paranormaaleista ilmiöistä...

Tiede lähestyy ufotutkimusta ja rajatietoa

Lähinnä ParaNet- järjestö (tri **Jarkko Karin** ja tutkija Jani Lassilan perustama) on tehnyt erinomaista työtä esittelemällä ParaDigma-seminaareissaan 1990-luvulla yliopistojen akateemisia opinnäytteitä (väitöskirjoja, graduja, tutkielmia) paranormaaleista aiheista. Tästä vain olisi päästävä nyt eteenpäin. Kynnys, johon Suomen yliopistoissa on päästy ja samalla törmätty on, että paranormaaleista ilmiöistä saa tehdä opinnäytteitä, kunhan ei "erehdy" väittämään, että ufot ym.

Suomen ensimmäiset ufotohtorit Jaakko Närvä ja Kirsi Hänninen. Väitöstilaisuus on vakava paikka, vaikka – tai juuri siksi – aiheena olisivat ufot... Yläkuvassa (vas.) väitöstilaisuudessa kustoksena toiminut uskontotieteen professori René Gothóni, vastaväittäjä folkloristiikan professori Seppo Knuuttila sekä tuore ufotohtori Jaakko Närvä väitöskirja kädessään.

Vasemmalla Ohion yliopistossa tohtoriksi väitellyt Kirsi Hänninen, joka on tutkinut mm. kontaktihenkilö Marian kokemuksia. Tulevassa tutkimusprojektissaan Kirsi palaa Marian tapaukseen ym. kontaktihenkilöihin.

ilmiöt ovat totta. Tragikoominen tilanne tieteen avartumisen rajana ja esteenä.

Pisimmälle on päässyt ensimmäinen ufotohtorimme Jaakko Närvä, Suomen Ufotutkijoiden pitkäaikainen hallituksen jäsen, joka väitteli ufouskonnollisuudesta tohtoriksi vuonna 2008. Minulla oli kesällä 2012 ilo osallistua Jaakon ufoseminaariin Helsingin kesäyliopistossa. Jaakko oli koonnut ufoaiheesta erittäin monipuolisen luento- ja keskustelusarjan, jossa ufoilmiötä tarkasteltiin suhteessa uskontotieteeseen, filosofiaan, parapsykologiaan ym. rajatietoon – ilman pilkan häivettäkään. Olin ahkera oppilas ja suoritin myös virallisen tentin Helsingin yliopiston arvovaltaisessa auditoriossa – kenties saan tenttipisteet osaksi Oulun yliopiston väitöskirjaani...

Jaakko on nyt saanut naispuolisen kollegan, ufoilmiöitä osana folkloristiikkaa tutkineen **Kirsi Hännisen**. He kenties voivat rinta rinnan työskennellä ufojen totuusarvon puolesta (siihen kyllä tarvitaan kosmista kosketusta ja apua). Kirsin väitöskirja on hyväksytty Ohion yliopistossa USA:ssa.

Kirsi on tehnyt tutkielman suomalaisesta kontaktihenkilöstä jo vuonna 1998–99 (ks. *Uforaportti 8*). Hänninen alkoi tutkia 1998 ufokontaktitapauksia uskontotieteen opintoja varten saatuaan haastateltavikseen kymmenen kontaktihenkilöä Ultran ilmoituksen kautta. Myöhemmin vaihdettuaan aihepiirin folkloristiikkaan Kirsi keskittyi tekemään laudaturseminaaritutkielmaa **Marian** ❋ tapauksesta.[14]

Maria, kontaktihenkilö ja jumalattaren palvelija

UAKP160

Tunsin Marian jo ennestään, sillä hän oli ottanut yhteyttä 1995 Suomen Ufotutkijoihin. Oli mielenkiintoista lukea, miten hänen kokemuksiaan käsiteltiin akateemisessa opinnäytteessä. Marian paranormaalit kokemukset, jotka hän liitti ufo- ja kontakti-ilmiöön, alkoivat hänen ollessaan koiransa kanssa kesämökillä loppukesällä 1990. Silloin hän oli 26-vuotias. Paikka sijaitsi ulkosaaristossa Helsingin itäpuolella. Siellä Maria koki outoja energioita, joiden kautta hän koki saaneensa yhteyden sekä avaruusolentoihin että edellisiin elämiinsä. Kanavan avauduttua se on pysynyt auki kaiken aikaa. Samalla Marian maailmankuva on muuttunut radikaalisti.

Hän on suomenruotsalaisia, opiskellut yliopistossa yhteiskunnallisia ja humanistisia aineita, ja suorittanut akateemisen oppiarvon. Tämä on asettanut toisaalta hänen maailmankuvansa ristiriitaan akateemisen näkemyksen kanssa, mutta toisaalta osoittanut hänen kykenevän järjestelmälliseen älylliseen ajatteluun. Lisäksi Maria on taiteellisesti lahjakas sekä musikaalisesti että kuvataiteellisesti. Hän on tehnyt paranormaaleista kokemuksistaan sarjakuvakirjan.

Syyskuussa 1990 yhteys avaruusolentoihin avautui unen kautta, jossa hän kohtasi **Karol**-nimisen miesolennon. Kun Maria heräsi, sängyn päässä seisoi kaksi ihmismäistä olentoa, jotka kommunikoivat hänen kanssaan telepaattisesti. Toinen oli naishenkilö nimeltään **Milo**, ja he kertoivat olevansa Loviar-nimisestä paikasta, joka sijaitsee Andromedan tähtikuviossa Marge-planeetalla. Ensimmäinen kohtaaminen oli aivan

positiivinen. Myöhemmin syksyllä Maria tapasi vielä muita miespuolisia olentoja, kuten **Naran** ja **Rythoun**.

Ensi tapaamisen jälkeen kontakteihin alkoi tulla negatiivisia piirteitä. Olennot kuristivat häntä käsin ja erikoisilla kuristuslangoilla, joka aiheutti suurta kipua. Olennot pyrkivät vaikuttamaan Marian ratkaisuihin elämässään vasten tämän tahtoa. Myöhemmin häntä pisteltiin kivuliaasti jonkinlaisella miekalla, selityksenä tukosten aukaiseminen. Voisi todeta, että henkisesti margelaiset olennot eivät edustaneet korkeatasoisia avaruusolentoja, koska eivät kunnioittaneet ihmisen vapaata tahtoa ja fyysistä koskemattomuutta.

Tuskallisuudessaan Marian ufokontaktit miltei lähentelevät Usko Ahosen ufokontakteiksi naamioituja tapaamisia (2004) yhdysvaltalaisten upseerien kanssa, jotka yrittivät saada Ahosen tutkimusyhteistyöhön Oregonin salaiseen tutkimuskeskukseen. Jonkinlaiseksi kostoksi hänen kieltäytymisestään olennot palasivat kiduttamaan häntä fyysisesti ja henkisesti (ks. luku 7, Leah Haleyn ja Usko Ahosen tarinat).

Marian kokemukset eivät kuitenkaan olleet pelkästään negatiivisia, sillä Maria kävi olentojen kanssaan mielenkiintoisia keskusteluja moraalista, karman laista, feminismistä, kristinuskosta ja politiikasta. Olennot antoivat muutenkin ymmärtää, että Marian kivuliaskin kohtelu tapahtui hänen hyödykseen. Mariassa heräsi myös positiivista herkkyyttä, jolla hän oppi välittämään kristallienergiaa (vuorikristallien kautta).

Olennot väittivät, että maapallo oli mukana kosmisessa taistelussa, jossa jumalan ja jumalattaren maailmat taistelivat keskenään. Miesjumala pyrki toimintaan ja teknologian kehittämiseen, jumalatar luonnon säilymiseen ja tasa-arvoon. Loviar edusti jumalattaren puolta. Kärsimyksistään huolimatta Maria asettui Loviarin puolelle, ja alkoi palvoa jumalatarta 1992–93. Myöhemmin hän liittyi 1999 Suomessa perustettuun Pakanaverkkoon, luonnonuskonnon kannattajiin. Maria käsitti, että käyttämänsä väkivallankin kautta olennot yrittivät saada häneltä tietoja, joita tarvittiin jumalan ja jumalattaren välisessä taistelussa. Lisäksi he kokivat ympäristönsuojelun hyvin tärkeäksi.

Jumala/jumalatar -asetelmaa on nähtävissä myös katolisen kirkon Marian palvonnassa, joka on Suomessakin saanut lisää kannattajia (osittain maahanmuuttajien kautta).

Herkkyyttä joka suuntaan

Ihmisten näköisten Margen olentojen lisäksi Maria on tavannut muunkinlaisia avaruusolentoja, kuten tyypillisiä harmaita, isopäisiä ja -silmäisiä olentoja, kaljuja, robottimaisia tyyppejä sekä liskomaisia olentoja. Kuten monet muutkin ihmiset, joilla kanavat ovat auenneet, avaruusolentojen ohella Maria on kohdannut myös enkeleitä, luonnon- sekä vainajahenkiä. Oma vaikutuksensa on ollut myös hypnoosikokeilla, joihin Maria ohjattiin 1995 Suomen Ufotutkijoiden kautta. Olentokokemustensa yhteydessä hänellä oli mielestään ollut ufosieppauksiin usein liitettyjä muistikatkoja. Herkistymisen häiriöpuolena on ollut tuskallisten kontaktikokemusten lisäksi sähköallergiaa, joka on aiheuttanut iho-ongelmia ja vaikeuksia sähkölaitteiden käytössä.

Maria on oppinut tekemään myös henkisiä matkoja, joissa hän mie-

lestään hyödyntää **Carlos Castanedan** kirjoista opettelemaansa tietoista unennäköä. Hän rentoutuu ja lähettää matkalle kaksoisolentonsa, mitä hän ei kuitenkaan pidä ruumiista irtautumisena, vaan siirtymisenä rinnakkaistodellisuuteen. Kokemuksissa on selviä liittymäkohtia shamanismiin.[15]

Ufo- ja kontaktikokemuksiinsa Maria on löytänyt viiteaineistoa ruotsalaisen **Kristina Wennergrenin** kirjasta *Inre kontakter med yttre världar* (Sisäisiä kontakteja ulkoisten maailmoiden kanssa, ei suom.), joka kertoo ruotsalaisten kontaktihenkilöiden kokemuksista. Lisäksi John Mackin kirja *Ufosieppaukset* teki Mariaan voimakkaan vaikutuksen. Maria on osallistunut myös useisiin pääkaupunkiseudun ufo- ja kontaktipiireihin.[16]

Tavatessamme viimeksi kevättalvella 2012 Minä Olen -messuilla Maria kertoi, että hänellä on jokin uusi vaihe alkamassa. Päätimme jatkaa yhteistyötämme.

Miljoonapalkkio todiste huijauksesta?

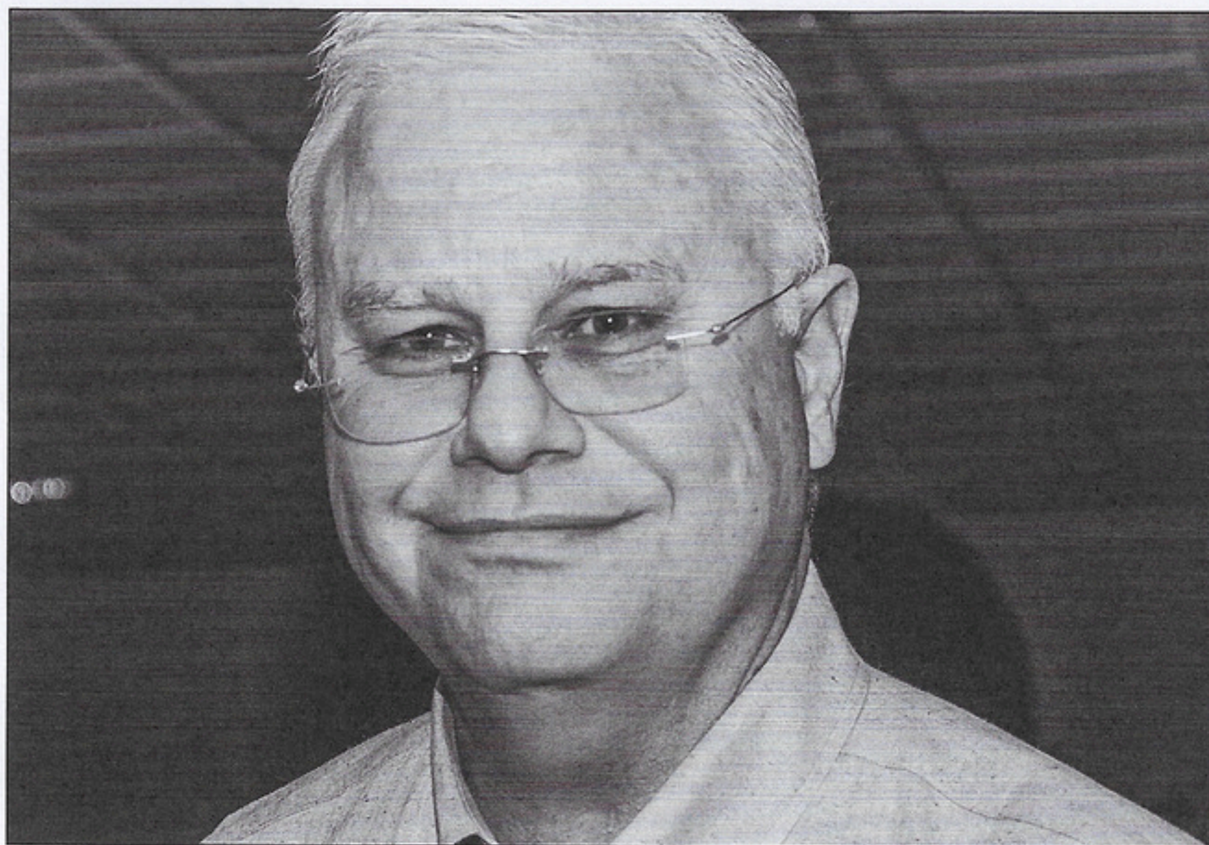
Whitley Strieberin ufokirjailijan ura alkoi 1980-luvulla taloudellisesti parhaalla mahdollisella tavalla. Koska hän oli jo ennen ufokirjojaan suosittu scifi-kirjailija, kustantaja tarjosi *Communion*-kirjan käsikirjoituksesta miljoonan dollarin ennakkomaksun. Niinpä skeptikot ovat väittäneet Strieberin suostuneen huijariksi rahan vuoksi. Heidän mukaansa Strieberin ufokontaktit ovat pelkkää mielikuvitusta. Hänen aiemmassa tuotannossaan oli mielikuvituspohjaisia romaaneja, joissa esiintyi uhkaavia eläinhahmoja.

Näiden kauhukirjojen lisäksi Strieber oli kirjoittanut yhdessä **James W. Kunetkan** kanssa ydinsodasta kertovan scifi-teoksen *WARDAY and the Journey Onward* (Wilson&Neff 1984), joka on suomennettu (Warday – Tuhon päivä ja mitä sen jälkeen?, Tammi 1984). Oliko tämä yksi syy, miksi hänet avaruusolentojen taholta valittiin kohteeksi kosmiselle kosketukselle? Kirja kertoo Yhdysvaltojen ja Neuvostoliiton välisestä kuvitteellisesta, mutta pitkälle olemassa oleviin faktoihin pohjautuvasta 3. maailmansodasta 1988–93.[17]

Oliko ydinsodan kuvaus tehty niin todenmukaiseksi, että avaruusolennot ottivat yhteyttä kirjailijaan tavallaan viimeisenä toivona – vai oliko jo se varoittavaksi tarkoitettu viesti? Hänelle näytettiin myöhemmin visiona, että ydinsodan ohella toinen realistinen vaara oli Kuun räjähtäminen katastrofaalisine seurausvaikutuksineen. Strieberistä tietämättään – tai päinvastoin – ruotsinsuomalainen kontaktihenkilö **Helena Gustavsson** kertoi saaneensa saman vision avaruusolennoilta. Hänen mukaansa onnettomuus tapahtuisi suurvaltojen kokeiden tuloksena.[18]

Jo ensimmäinen Whitley Strieberin ufokirja *Communion* (1986) herätti valtavan reaktion lukijoissa, eikä vähiten niissä, jotka kokivat itse kohdanneensa avaruusolentoja. Strieber sai lukijoilta satojatuhansia kirjeitä, joihin jokaiseen hän vastasi vaimonsa **Annen** avustuksella. He perustivat myös oman ufoaiheisen internet-sivustonsa.

Communion-kirjalla oli shokkivaikutus, mutta ilman Strieberin muita ufo-

Whitley Strieber on kiehtovimpia kontaktihenkilöitä ja ufokirjailijoita. Hänetkin on skeptikkopiireissä leimattu huijariksi. Syinä ovat "liian hurjat ufokokemukset" sekä miljoonan dollarin ennakkopalkkio, jonka kustantaja maksoi Communion-kirjasta.

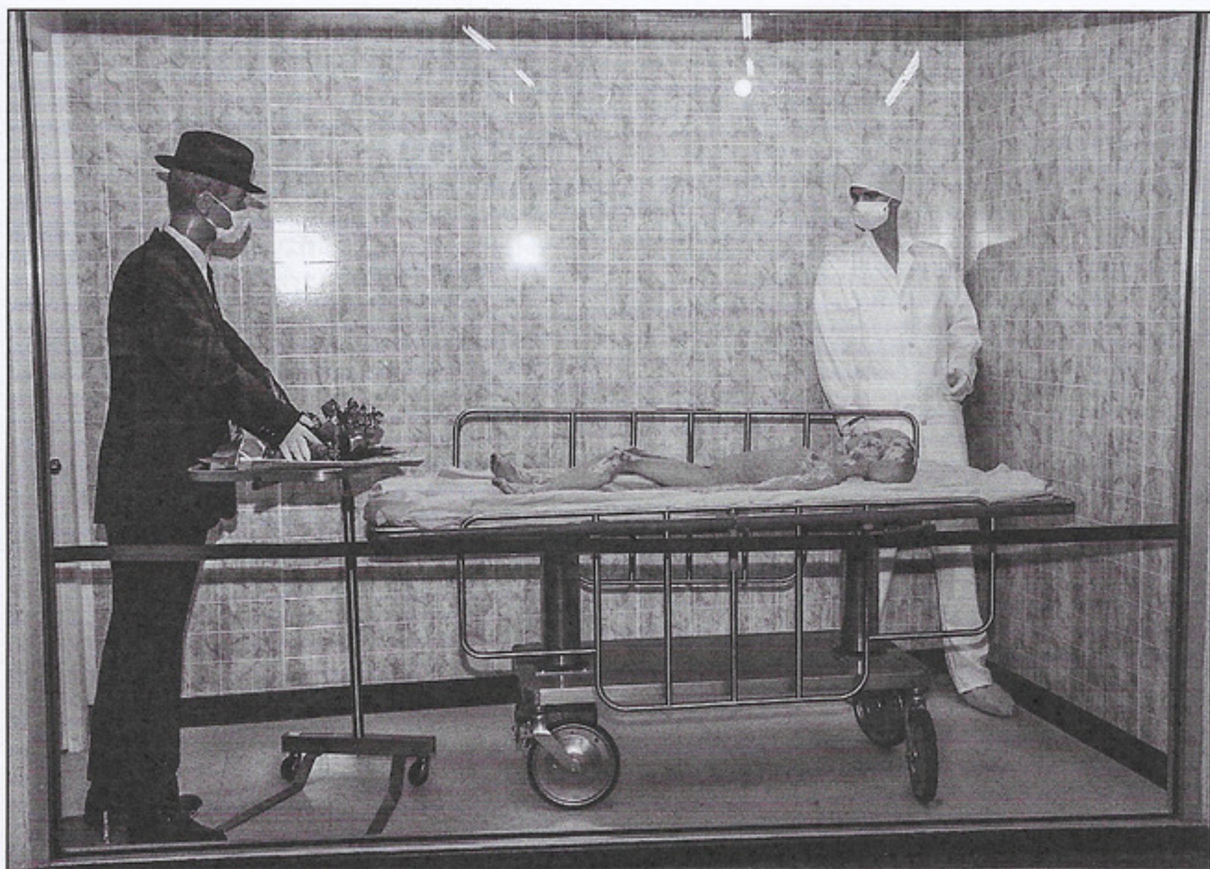
kirjoja se jää kovin yksipuoliseksi kauhukirjaksi. Hänen ufokirjoistaan parhaita ovat myöhemmät faktakirjat, joissa hän kuvailee vuosi vuodelta sitä henkistä kehitystä, jonka kontaktit synnyttivät hänen elämässään ja maailmankuvassaan.

Vaikka Strieber on osallistunut lukemattomiin ufokonferensseihin, hän on oman tiensä kulkija, jota on hyvin vaikea luokitella ufotutkijoiden leimojen ja lokeroiden mukaan – virallisen tieteen edustajista ja skeptikoista puhumattakaan. Strieberilla on varaa ja rohkeutta kulkea omaa tietään, koska ufokontaktien ym. paranormaalien ilmiöiden kanavat ovat auenneet hänelle, ja kirjojen laaja levikki takaa hänen toimeentulonsa. Saavuttamansa menestyksen ansiosta hän ei ole riippuvainen ufotutkijoista, eikä edes kustantajistaan. Kaiken lisäksi jos menestyskirjailija kirjoittaa sekä fakta- että fiktiokirjoja ufoista ja paranormaaleista ilmiöistä, tiukkapipojen on vaikea arvioida, onko mies lintu vai kala – mikä loppujen lopuksi hänen kirjoissaan on totta ja mikä tarua...

Santillin olentokuvat myös Suomen tv:ssä

UA161–162

Roswellin humanoidina on esitelty valokuvaa palaneesta ruumiista, jonka uskottavuutta ovat vähentäneet ruumiin vieressä näkyvät silmälasin-

Roswellin avaruusolentojen tutkimukset on havainnollistettu Roswell-museossa. Brittiläisen elokuvatuottaja Ray Santillin vuonna 1995 julkaisema vanha ruumiinavausfilmi herätti voimakasta kiistelyä dokumentin aitoudesta.

sangat.

Ufotutkijoiden odotukset ja jännitteet olivat melkoiset, kun vuonna 1995 englantilainen videotuottaja ja -ohjaaja **Ray Santilli** kertoi saaneensa dokumenttifilmin avaruusolennon ruumiinavauksesta. Ennakkotietojen mukaan ruumis saattoi olla peräisin Roswellin maahansyöksystä.

Useimmille ufoeksperteille filmi oli pettymys. Filmi esitti kuollutta ihmismäistä olentoa, jolle joukko lääkäreitä oli tekemässä ruumiinavausta. Mustavalkoisen elokuvan ruumis ei vastannut yleistä mielikuvaa avaruusolennosta. Olennolla oli toki tavallista suurempi pää, mutta kasvonpiirteet vaikuttivat kovin ihmismäisiltä. Lisäksi olennolla oli möhömaha, jollaisesta kukaan kontaktihenkilö ei ollut koskaan kertonut.

Ufotutkijat kuorossa leimasivat filmin huijaukseksi, koska se ei vastannut odotuksia – ja koska ei ollut totuttu näin selkeisiin kuviin avaruusolennoista. Kun todisteita huijauksesta penättiin, selitykset muuttuivat epämääräisiksi:

"Kuvissa näkyvää seinäpuhelinta ei voinut olla vielä 1940-luvun lopulla." "Kukaan kirurgi ei tekisi leikkausta noin kömpelösti." "Saksia ei ruumiinavauksessa pidetä normaalilla tavalla peukalolla ja etusormella, vaan peukalolla ja keskisormella." "Eivät olennon kudokset voi näyttää tuollaisilta."

Mitkä todisteet riittäisivät?

Muutamat ufotutkijat ovat kuitenkin uskaltaneet epäillä myös huijaustodisteita. Saksalainen ufotutkija ja Frankfurtin ufokonferenssin organisoija Michael Hesemann ilmoitti Las Vegasin konferenssissa 1997, että hänen mielestään Santillin filmi saattoi olla aito. Ruumis ei välttämättä ollut Roswellin tapauksesta, vaan jostakin toisesta maahansyöksystä. On selvinnyt, että filmissä esiintyvän seinäpuhelimen toi markkinoille General Electric jo vuonna 1946. Filmin laboratoriotutkimus taas osoitti, että filmimateriaali voi olla vuodelta 1947.

Tiukimmin Santillin filmiä ja sen puolustajia vastaan on hyökännyt yhdysvaltalainen ufotutkija Kal K. Korff.[19] Hän oli aikaisemmin tehnyt yhteistyötä rajatiedon aiheista innostuneen tv-tuottaja **Robert Kiviatin** kanssa osoittaakseen Billy Meierin huijariksi.

Kirjassaan Korff kertoo, kuinka kohu humanoidifilmistä lähti liikkeelle. Videotuottaja Ray Santilli paljasti tv-ohjelmassa tammikuussa 1995, että hänellä oli hallussaan alkuperäinen filmi Roswellin avaruusolennon ruumiinavauksesta. Santilli sai puhuttua Kiviatin ympäri, niin että tämä osti filmin esitysoikeudet noin 900 000 markalla (150 000 €). Alkulupauksistaan huolimatta Kiviat ei tilannut filmin kriittistä analyysia Korffin TotalTruth (Koko totuus) -tutkimusfirmalta. Ehkä tästä turhautuneena Korff kokosi Roswell-kirjan, jossa hän jyräsi kaikki siihen asti esitetyt todisteet ja todistajat ufojen maahansyöksyistä.

Kielteisyydessään Korff on herättänyt epäilyksiä siitä, että hän olisi CIA:n agentti. Korff myönsi työskennelleensä tietokone-eksperttinä valtion, jopa aseteollisuuden palveluksessa. Hän kuitenkin kiisti levittävänsä disinformaatiota ufoista hallituksen palkkaamana. Korff ei myöskään halua kuulua mihinkään ufotutkimusjärjestöihin, vaan on keskittynyt tutkimustyöhön omassa firmassaan.

Korffin tekniikka on sama, jota CIA ja skeptikot käyttävät: jokaisesta ufotodistajasta vuorollaan osoitetaan, että tämä on joskus syyllistynyt ristiriitaisuuksiin, valheisiin tai pikkurikoksiin. Sen jälkeen luotetaan siihen, ettei mitään tämän henkilön väitettä oteta enää vakavasti, varsinkin kun aiheena on niin kyseenalainen asia kuin ufot.

Miltä näyttäisi aito avaruusolento?

Kuka voi olla varma, ettei juuri filmin esittämiä avaruusolentoja voisi esiintyä jossakin päin maailmankaikkeutta? Itse asiassa 1940- ja 1950-lukujen vaihteessa tapahtuneiden maahansyöksyjen yhteydessä löydettyjä olentoja kuvailtiin aika tavalla Santillin filmissä esitetyn olennon näköisiksi: ihmistä lyhyemmiksi, karvattomiksi, melko isopäisiksi, mutta enemmän ihmisen näköisiksi kuin viime vuosien abduktio-olennot. Vatsan turpoaminen on saattanut johtua komplikaatioista, jotka ovat aiheuttaneet olennon kuoleman. Tai miksi ei maahan saapuneella avaruusolennolla voisi olla kaljamaha niin kuin niin monilla tämän planeetan asukkailla?

Olisiko filmi ollut helpompi uskoa todeksi, jos se olisi esittänyt yleisimpiä olentotyyppejä: isopäistä ja -silmäistä pikkumiestä, täsmälleen ihmisen näköistä "skandinaavia" – tai pilapiirroksia varten karrikoitua

”pientä vihreää miestä”? Santillin filmin synnyttämien kommenttien pohjalta voi jopa kysyä, voisiko mikään valo- tai elokuva avaruusolennosta olla uskottava?

Osa Santillin filmistä esitettiin myös Suomen televisiossa. Elokuvakatsauksiin erikoistunut ja myös ufoista kiinnostunut tv-toimittaja ja elokuvakriitikko **Juhani Nurmi** oli käynyt Englannissa haastattelemassa ufotutkija Timothy Goodia. Osa haastattelusta esitettiin ruumiinavausohjelman yhteydessä, osa myöhemmin Nurmen erillisessä ufo-ohjelmassa.

”Santillin filmi on todennäköisesti huijaus”, Good kommentoi omana käsityksenään.

Katsoimme ruumiinavausohjelmaa ja Goodin haastattelun lyhyttä versiota Tapani Kuninkaan luona Kuhmoisten Kylämässä muutaman ufotutkijan kanssa. Filmi herätti vilkasta keskustelua, mutta ehkä Goodin lausunto sai useimmat kallistumaan huijauksen puolelle.

Raskauttavinta Santillin humanoidifilmissä on se, että Santilli ei missään vaiheessa ole antanut alkuperäistä filmiä laboratorioanalyyseihin. Kodakin hyväksymät ajoituskooditkin olivat filmin alkupätkällä, jolla ei ollut yhtään kuvaa.

Herää kysymys, voidaanko ufoista koskaan saada riittäviä todisteita, jos parhaat ufovalokuvat (Adamski ja Meier), avaruusolentojen ruumiita esittävät filmit (Santilli) ja ufosalailun viralliset todisteet leimataan järjestelmällisesti pintapuolisen tarkastelun jälkeen huijauksiksi? Esimerkiksi Timothy Good on kirjoittanut Lou Zinsstagin kanssa kokonaisen kirjan, jossa he osoittavat Adamskin olleen kaikkea muuta kuin tietoinen huijari.[20] Michael Hesemann taas on puolustanut Santillin ohella Eduard ”Billy” Meierin ”liian hyvien ufoelokuvien” aitoutta.

Jos ufo todellakin laskeutuisi Valkoisen talon eteen, koko tapaus todennäköisesti selitettäisiin Hollywoodin lavastamaksi. Ilmavoimien tiedotteessa kerrottaisiin, että haluttiin testata ihmisten reaktioita...

Sammakkoprofessori kohtasi ufon ja kaksi metalliasuista avaruusolentoa

UAKP163

Itselleni oli opettava kokemus, kun kansallinen kuuluisuus, sammakkoprofessorina tunnettu hyrynsalmelainen sääennustaja **Taisto Heikkinen** vuosituhannen alussa ilmoitti ufon laskeutuneen pihalleen. Sieltä oli keittiöön ilmestynyt kaksi metallisuomuiseen asuun pukeutunutta avaruusolentoa. Kysyttyään, missä Heikkisen lahjakas ylioppilaspoika oli (”Tällä hetkellä Kajaanissa”, vastasi isä), toinen olennoista näppäili lanteellaan ollutta tietokoneen tapaista laitetta. Sen jälkeen he häipyivät oven läpi, ja kartion muotoinen ufo nousi takaisin taivaalle.

Tapaus oli niin raju, ettei kukaan lähilääneissä asuva ufotutkija suostunut lähtemään tutkimus- ja haastattelumatkalle. Oli ”kiireitä”, ja kun Heikkisestä oli liikkunut huhuja, että mies joskus joi viinaakin... Niinpä lähdin toisen pääkaupunkiseudulla asuvan ufotutkijan, ins. Jukka Lantan kanssa julkisilla kulkuvälineillä kohti Hyrynsalmea.

Heikkinen osoittautui todella mielenkiintoiseksi persoonaksi. Hän itse ei väittänyt, että vieraat olivat olleet avaruusolentoja, vaan epäili heitä venäläisiksi agenteiksi. Seudulla oli juuri päättynyt ilmavoimien suuret sotaharjoitukset – asukkaat olivat lähettäneet 58 korvausanomusta ikkunoiden särkymisestä – ja Heikkinen uskoi venäläisagenttien kiinnostuneen harjoituksista.

Tapaus ei jäänyt vain Heikkisen tarinan varaan, vaan paikalle oli aamutuimaan saapunut paikallislehden toimittaja. Hän oli tehnyt asialliset ufotutkimukset ja ottanut laskeutumisjäljistä valokuvia. Toimittaja oli työskennellyt aikoinaan opettajana samalla koululla Oulussa kuin ufotutkija Olli Pajula ja oppinut tältä ufotutkimuksen perusasiat.

Hän vakuutti, ettei Heikkinen ollut humalassa. Kun toimittaja oli aikonut kirjoittaa tapauksesta pikku uutisen, päätoimittaja oli estellyt. Lehti olisi saanut kyseenalaisen leiman... Lopulta hän oli suostunut, kunhan juttu oli pakinamainen.

Taisto Heikkinen osoittautui upeaksi kansanmieheksi, joka oli koko ikänsä ansainnut elantonsa ympäröivästä luonnosta. Hänen rehellistä totuuden etsintäänsä ei ollut rajoittanut yksikään esimies. Hyrynsalmen kunnanvaltuustossa hän oli istunut jo 15 vuotta, Vasemmistoliiton kriittisenä edustajana.

Pyrin alusta alkaen selvittämään rehellisen totuuden sekä sammakkoprofessorista että hänen ufojutustaan ja kysyin alkajaisiksi: "Viime kesän säät eivät tainneet osua aivan kohdalleen?" Heikkinen oli ennustanut aurinkoisia kesäilmoja, mutta muistin kesän jääneen melko harmaaksi.

Mieheltä tuli heti napakka vastaus: "Kävitkö näillä seuduilla? Täällä oli kovasti aurinkoista."

Huomasin, että tätä miestä oli vaikea jättää toiseksi, aiheesta kuin aiheesta. Hänen maailmankuvansa oli harvinaisen laaja-alainen. Hän oli mies, joka oli tottunut tekemään itsenäisiä johtopäätöksiä, ilman turhia auktoriteetteja.

Ajattelin, että tämä mies pitäisi saada etelän tiukkapipoisten seminaareihin kertomaan totuuksia elävästä elämästä. Sitten tajusin, että pienen ulkonaisen seikan vuoksi se oli mahdotonta. Sammakkoprofessori tokaisi joka toisen lauseen perään kansanomaisesti: "Saatanan perkele." Äijäporukoissa futista koko ikäni pelanneena olin tottunut kiroiluun, mutta etelän "immeiset" eivät pystyisi Heikkistä kuuntelemaan ulvomatta naurusta.

Ufotutkijoiden välttelevästä asenteesta liian hyviä ufotapauksia kohtaan oli vedettävissä se johtopäätös, että heidän (kuten myös toimittajien ja tiedemiesten) on turvallisempaa tutkia epämääräisiä valopalloja "tieteellisesti" kuin asettaa maineensa vaakalaudalle.

Kuka uskoisi, jos näkisi?

Tosiasia on, että tänä päivänä mitkään valokuvat tai videot eivät kelpaa todisteiksi mistään asiasta. Tietokonepohjainen kuvamanipulaatio antaa rajattomat mahdollisuudet toden tuntuisten kuvien luomiseen. Voivatko vain vanhat ufovalokuvat ja -filmit toimia todisteina?

Skeptikkojen ufoekspertti ja -kirjailija, edesmennyt tähtitieteilijä Juhani Ky-

röläinen piti vain Trentin ufovalokuvan aitoutta todennäköisenä. Mutta eikö jo yksikin riitä? Valkoisten varisten olemassaolon tieteelliseksi todistamiseksi riittää, että löytyy yksi valkoinen varis.

U164

USA:n McMinvillessä (Oregon) 11.5.1950 nähty ja kuvattu Trentin ufo oli melko klassinen lentävä lautanen, pystysuora sauva keskellä kaarevaa kupua. Pariskunta **Evelyn** ja **Paul Trent** näkivät myöhemminkin useita ufoja, mutta niistä he eivät ehtineet ottaa valokuvia. Trentin tapauksen on pikkutarkan tieteellisesti analysoinut ufotohtorimme Jaakko Närvä[21] *(Uforaportti 13)*.

On varmaa, että keskustelu Roswellin maahansyöksystä jatkuu. Todennäköisesti USA:n ilmavoimat tulee ennen pitkää taas kerran julkistamaan uuden version siitä, mistä tapauksessa "todella" oli kysymys. Uudet ufotutkija- ja skeptikkopolvet jatkavat pinnallista väittelyään eipäs-juupas -tasolla. Kontaktihenkilöt heittävät löylyä kiukaalle omilla visioillaan… Ja elokuvien ja tv-ohjelmien tekijät lämmittelevät aihetta säännöllisin väliajoin.

Ellei sitten tapahdu ihme: ufosalailu lopetetaan, ja Roswellin ja muiden ufojen maahansyöksyjen dokumentit julkistetaan. YK:n käynnistämän perusteellisen tutkimuksen jälkeen todetaan, että pääsääntöisesti avaruusolennot ovat täällä auttaakseen upean planeettamme säilyttämisessä ja kehittämisessä. Ensimmäiset haparoivat askeleet otetaan ihmiskunnan ja avaruusolentojen rauhanomaisen yhteistyön edistämiseksi. Sadan vuoden päästä? Vai vasta sitten kun ihmiskunta on oppinut olemaan ammuskelematta toisiaan – ja taivaalta lähestyviä ufoja? Ufojärjestö Exopolitics on tässä jo valmiusasemissa.

Neuvostoliiton ufodelegaatio

Frankfurtin ufokonferenssissa 1989 Neuvostoliiton ufodelegaatio herätti meitä enemmän huomiota – ehkä tuoreen Voronetshin ufotapauksen vuoksi. Itänaapurimme ryhmää johti sikäläisen tietotoimiston päällikkö seuranaan pari ufotutkijaa sekä virallisesti tulkiksi mukaan lähtenyt Valeri Uvarov. Valeriin tutustuinkin konferenssin jälkeisinä vuosina erittäin hyvin, ufotutkijana ja hyvänä ystävänä. Kenties mukana ryhmässä oli myös KGB:n edustaja?

Itse olen kertonut uskovani, että olin jo ennen Frankfurtin konferenssia todistamassa Suomessa avaruusolentojen tietoiskua. Vasta nyt näitä rivejä kirjoittaessani tajuan kosmisen tietoiskun ulottuneen myös Neuvostoliittoon. Maahan oli järjestetty poikkeuksellisen näyttävä laskeutuminen, sillä ufojen matkustajat Voronetshissa olivat olleet erityisen kookkaita. Myös ufotapauksista tiedottaminen oli ollut epätavallisen laajaa. Ehkäpä myös Neuvostoliitossa oli etukäteen otettu kosmisia yhteyksiä sekä ufotutkijoihin että tiedottajiin. Oli erittäin harvinaista, että virallinen tietotoimisto TASS oli valmis kirjoittamaan näyttävästi ufoista ja välittämään uutiset kansainvälisiä kanavia myöten ympäri maailman.

Milloin Yhdysvallat tekee jotakin vastaavaa, virallisella tasolla?

Kun konferenssiyleisö halusi kysellä tarkemmin Voronetshin ufotapaukses-

Paul ja Evelyn Trentin 11.5.1950 Oregonin Minnvillessä valokuvaamat ufot ovat kestäneet kriittisimmätkin analyysit. Myös tri Jaakko Närvä on tehnyt perusteellisia tutkimuksia samoista kuvista.

ta, itänaapurimme kertoivat avoimesti venäläisten ufotutkijoiden tutkimusmenetelmistä. Neuvostoliitossa on ufotutkimukseen sovellettu pitkään myös parapsyykkisiä menetelmiä, mm. bioanalysaattoreita. Kun venäläisiltä kysyttiin näiden menetelmien yksityiskohtia, he antoivat hieman epätieteellisen vaikutelman kriittiselle yleisölle esittelemällä näyttämöllä, miten varpu toimii. Luomu-ufologiaa?

Tiedän, että hyvissä käsissä perinteisellä varvullakin voi saada viisaita vastauksia, jolloin varpu vahvistaa ihmisen selvänäkökykyä (samaan tapaan kuin kristallipallo, heiluri tai vaikkapa kahvinporot).

Venäläiset ovat kehittäneet vastaavia välineitä pidemmällekin. Oulussa 1993 järjestetyn ensimmäisen kansainvälisen ufokonferenssin yhteydessä pidetyssä näyttelyssä Venäjän osastolla esiteltiin venäläisiä bioanalysaattoreita, jotka muistuttivat ulkonäöltään moderneja matkapuhelimia. Ufotutkimuksessa bioanalysaattoreita on käytetty tutkittaessa ufojen laskeutumispaikoilla, onko alusten yhteydessä ollut biologisia olentoja. Venäläiset ufotutkijat väittävät, että avaruusolentojen jättämä jälki on mitattavissa lähes 10 vuotta vierailun jälkeen.

Uforetkelläni Venäjän Kaukasukselle 1994 paikallinen näkijä käytti päivittäin varpua, jossa yhtenäisen metallilangan keskelle oli asennettu pieni kondensaattori.

UAP165

Erilaisia bioanalysaattoreita käytettiin mm. tutkittaessa ufotapausta 4.6.1980 (vrt. ufon laskeutuminen Britannian Benwatersiin, USA:n ja Britannian yhteiseen ydinohjustukikohtaan samana vuonna). Sotilasalueelle lähelle Moskovaa laskeutui ufo, josta tuli ulos kolme pienikokoista olentoa. Niitä oli tarkkaillut majurin johtama sotilasosasto (3 kouluttajaa ja 10 sotilasta). Ufotutkijat **Nikita Schnee** ja **Y. G. Nazarov** (jälkimmäinen KGB:n kenraalimajuri) pääsivät alueelle vasta heinäkuun lopulla. Biokentän mittauslaitteillaan he löysivät merkkejä myös avaruusolennoista.

Neljän tunnin tutkimusten jälkeen tutkijat tunsivat huimausta ja päänsärkyä, ja heidän ihonsa alkoi punoittaa. Noihin aikoihin Turun Ufo ry:llä oli yhteistyötä Schneen kanssa. Myöhemmin tämä joutui vaikeuksiin prof. Felix Zigelin kanssa, joka pitkään oli ainoa neuvostohallituksen suosima ufotutkija.[22]

Ufoaiheen vapautuminen liittyi selvästikin presidentti Gorbatshovin aloittamaan perestroikkaan ja glasnostiin. Hänellä ei suinkaan ollut tarkoitus hajottaa kommunistista yhteiskuntaa, vaan ainoastaan modernisoida ja vahvistaa sitä avoimuudella ja kansainvälisellä yhteistyöllä.

Hajoamiseen oli varmasti vaikutusta Neuvostoliiton sisäisellä valtapolitiikalla. Ulkonaisesti näytti siltä, että esimerkiksi Viron ja muiden Baltian maiden itsenäisyyden ihme toteutui merkillisten historiallisten sattumien kautta.

Mukana Neuvosto-Eestin tv:ssä

Sain kunnian esiintyä Eestin tv:ssä juuri mullistusten kynnyksellä. Kun me vasta suunnittelimme ufoaiheista tv-sarjaa, ystävämme eestiläiset tehdä paukauttivat 20-osaisen ufosarjan tv-toimittaja Vahur Kershnan ohjaamana.

Minulla oli jo 1960-luvulta lähtien ollut tarkkailuasema eteläisessä naapurissamme Neuvosto-Eestissä. Tutustuin Eestiin ensin opintoekskursion ja eestiläisten arkkitehtiopiskelijoiden kautta 1969, ja sen jälkeen myös rajatiedon ja ufotutkijoiden edustajiin. Arkkitehti **Tiivi Torimin** perhepiirissä oli ufojen ja parapsykologian aktivisteja. Kaikkien heidän kauttaan on ollut erittäin mielenkiintoista seurata myös koko Neuvostoliiton/Venäjän kehitystä yli 40 vuoden ajan. Eestissä on tapahtunut tässä ajassa yhtä paljon mullistuksia kuin meillä viimeisten sadan vuoden aikana.

On vaikea verrata, kumpi veljeskansoista – Eesti vai Suomi – on maksanut itsenäisyydestään suuremman hinnan. Molempien kohdalla voidaan puhua itsenäisyyden ihmeestä. Tänä päivänä molemmat maat ovat monin tavoin kansainvälisen kehityksen kärjessä. Näen yhteistyömme Pohjoismaiden ja Baltian maiden kanssa hyvin tärkeänä koko Maa-planeetan kannalta. Ne muodostavat sen "Valon Pohjolasta", josta moni viisas näkijä on puhunut. Pohjoismailla on vankka asiantuntemus kehitysmaiden auttamisessa, mutta Baltian maat tuovat yhteistyöhön köyhyyden realismia.

Eestin tv-ryhmä tuli Helsinkiin vuosien 1989–90 vaihteessa, ja juttelin ennen haastattelua Vahurin kanssa pitkään Seurahuoneella. Tuntien eestiläisten

tilanteen tarkkaan pelkäsin, että baltit joutuisivat sisällissotaan. En nähnyt mitään syytä, miksi Gorbatshov ehdoin tahdoin luopuisi johtamastaan suurvallasta. Olin jo pidempään yrittänyt varovasti puhua tapaamieni eestiläisten kanssa ja suositella autonomiaa. Sehän oli toiminut myös Suomelle hyvänä esikouluna ennen täyttä itsenäisyyttä. Vaikka oli huumorimiehiä, Vahur ei hymyillyt ehdotukselleni. "Meille kelpaa vain täysi itsenäisyys", hän totesi vakavalta naamalta.

Rakveren lapset

UAKP166

Vahur Kershnan tv-sarjan kiehtovimpia ja humoristisimpia jaksoja oli kuvaus avaruusolentojen vierailusta Rakveressa, Tallinnan itäpuolella sijaitsevassa rannikkokaupungissa.

Perheen vanhemmat olivat kyläilemässä, ja isoäiti jäi hoitamaan lapsia, alle 10-vuotiaita poikaa ja tyttöä. Isoäiti oli nukahtanut olohuoneen sohvalle, kun takan kautta sisään tuli kaksi pienikokoista avaruusolentoa. Tapaus kuvaa erinomaisesti olentojen huumorintajua ja psykologista silmää siinä, miten he suhtautuivat lapsiin herättämättä pelkoa. Kooltaan he olivat lasten kokoisia, mikä varmaankin helpotti kommunikointia.

Tytöllä oli kädessään kotieläin, "merisika" eestiksi (marsu). Se sattui olemaan lainassa pääministeri Edgar Savisaarelta, perhetutulta. Olento otti eläimen käteensä, pompotteli sitä kädessään ja kysyi: *"Mikä tämä on?"* Tyttö vastasi: "Se on merisika." Olento osoitti sormellaan sohvalla nukkuvaa isoäitiä ja kysyi: *"Onko tuokin merisika?"* Tyttö nauroi ja vastasi: "Ei, se on isoäiti."

Kun olento koukisti sormeaan, isoäiti nousi istuvaan asentoon, heräämättä. Sitten olento suoristi sormen, jolloin isoäiti laskeutui takaisin makuuasentoon. Kun olento oli tehnyt tätä pari kertaa, tyttö intoutui mukaan: "Saatko nopeammin?" Ja kun olento liikutteli sormeaan edestakaisin, isoäitikin nousi ja laski yhä nopeammin. Herättyään hän ihmetteli, miksi hänen vatsansa oli kipeä…

Avaruusolennot ehdottivat, että lapset lähtisivät lennolle heidän kanssaan. Lapset suostuivat sillä ehdolla, että koirakin saisi tulla mukaan.

Isoäiti heräsi vasta, kun lapset olivat palanneet. Heillä oli ihollaan merkillisiä kuvioita, erilaisia eläimiä, kuten lehmä, joista osa oli piirretty talimaisella aineella, ja osa jollakin terävällä esineellä, josta oli jäänyt jälki. Mutta koira ei ollut vielä palannut. Kun isoäiti katsoi ikkunasta, koirankopista sojotti tyhjä koiranketju suorana kohti taivasta. Sitten poika huudahti: "Nyt se tulee!"

Kun he katsoivat ikkunasta, koira tuli alas hitaasti leijaillen. Läheltä katsottuna se tuntui olevan kunnossa, mutta oudosti tokkurassa.

Palattuaan illalla vanhemmat saivat kuulla uskomattoman ufotarinan, ja isoäiti saattoi todistaa osan ilmiöistä. Paitsi koiran paluun ja lasten ihopiirrokset isoäiti kertoi nähneensä outoja hahmoja ja valoja asunnossa.

Vanhempien oli tietysti vaikea uskoa lasten kertomuksia. Pojassa he havaitsivat suuren muutoksen tapauksen jälkeen. Hänestä tuli monessa suhteessa kypsempi, suorastaan pikkuvanha. Tässäkin ufotapauksessa oli mielenkiintoinen yksityiskohta, yhteys Eestin pääministeriin. Oliko tarkoitus välittää hienovarainen kosminen kosketus myös Edgar Savisaa-

relle?

Tv-haastattelussa, joka tehtiin työpaikallani Olympiastadionilla – Eteläkaarteen puoleinen katsomo oli täynnä Helsingin kaupungin toimistotiloja – toistin ehdotukseni. Tietysti enimmäkseen puhuin ufoista sekä Eestin ja Suomen yhteistyöstä.

Yleensä luullaan, että Neuvostoliitto romahti omia aikojaan, koska kommunismi osoittautui isoksi kuplaksi. Näin ei tietenkään ollut, vaan hieman toisenlaisissa olosuhteissa jättiläinen olisi voinut jatkaa savijaloillakin vielä pitkään, varsinkin armeijan voimalla.

Lähinnä kaksi asiaa johti Neuvostoliiton hajoamiseen ja Baltian maiden itsenäisyyteen. Ensin tuli 1990-luvun alussa vanhakantaisten kommunistien, **Aleksander Jakovlevin** johtama vallankaappausyritys, joka siirsi Gorbatshovin kotiarestiin ja pois vallan näyttämöltä. Muistan, kuinka silloisen työhuoneeni ikkunasta (Riihimäen kaupunginarkkitehtina) tuijotin edessäni näkyvää Riihimäen rautatieasemaa ja Neuvostoliittoon vieviä raiteita. Mietin synkissä tunnelmissa juuri kuulemiani uutisia. Ulkoministeri ja ystäväni Paavo Väyrynen yritti ottaa kantaa yllättävään ja järkyttävään tilanteeseen. Hän todennäköisesti oli elämänsä tiukimmassa paikassa.

Ilmeisesti ihmiset olivat kuitenkin niin innostuneita Gorbatshovin tuomasta vapaudesta, ettei armeija enää suostunutkaan tukemaan vanhanaikaisen kommunistiyhteiskunnan kuria.

Tässä tilanteessa Jeltsinin valtapelissä oli hänelle edullisempaa pitää Neuvostoliiton vahvin osavaltio Venäjä johdossaan, ja edistää Neuvostoliiton hajoamista: mihin taas Baltian maiden itsenäistyminen sopi julkisivuna länteen – hieman samaan tapaan kuin aikoinaan 1917 **Leninille** oli sopinut "tilapäisen" itsenäisyyden myöntäminen vanhalle piilopaikalleen Suomelle.

Ashtar Commandin kapteeni

UAKP167

Frankfurtin ufokonferenssin iltaohjelmassa tuli myös transsiviesti avaruusolennoilta. Enpä ollut vastaavaa aiemmin kuullut, ja esitystyyli oli sen verran erikoinen, että se herätti hieman hilpeitäkin tunnelmia, ainakin minussa.

Viestin esittäjä oli keski-ikäinen yhdysvaltalainen herrasmies nimeltään **Frank Alper**. Viesti tuli **Ashtar Commandilta**, josta en ollut aiemmin kuullutkaan, myöhemmin kyllä. Ashtar Command on osa kosmista hierarkista järjestelmää, ja juuri tuo komentohierarkia todennäköisesti toi esitykseen koomisia piirteitä. Frankfurtin yleistunnelma oli varsin rento ja vapautunut, yleisö sekalaista ja kaikenikäistä seurakuntaa. Esiintyjätkään eivät olleet turhan muodollisia.

Joka tapauksessa matalalla, autoritäärisellä äänellä Ashtar Command kertoi olevansa avaruusaluksen kapteeni, joka halusi tervehtiä ufokansaa...[23]

UAKP168

Kuluikin 23 vuotta, ennen kuin sain viestiä avaruusolennoilta transsin kautta. Se tapahtui kesällä 2012 Ultra-päivien ufoseminaarissa, jossa kontaktihenkilö ja meedio **Tarja Senne** välitti viestiä avaruusolennolta. Kieltämättä myös Tarjan esitys oli melko erikoinen: hänen hahmonsa oli ihmeellisen tätimäinen, kun Tarja itse on iloisen nuorekas nykypäivän ihminen.

Tarjaan tutustuin jo 20 vuotta sitten, jolloin hän sai viestiä avaruusolennoilta automaattikirjoituksella, ja piti taiteilijana kuvataidepuotiaan Hakaniemen kauppahallissa. Viime vuosina Tarjan kosminen yhteys on vahvistunut, ja sitä ovat vielä laajentaneet henkiparannustaito sekä meedioyhteydet kuolleiden henkiin. Hyväksi aisapariksi on liittynyt sähköinsinööri **Juhani Senne** – hänkin vanhoja rajatiedon ystäviäni, jonka luona Sipoossa kokoontui 1980-luvulla säännöllinen meditaatiopiiri. Juhani aviomiehenä toimii Tarjan tukena ja käyttää apuvälineenään hypnoosia.

UAKP169

Myöhemmin törmäsin Ashtar Commandiin useita kertoja. Olen seurannut sieltä tulleita viestejä englanninkielisten kirjojen kautta. Lisäksi tutustuin muutama vuosi sitten suomalaiseen kanavoijaan **Sirpa Molanderiin** ❋, joka sai viestejä Ashtar Commandilta automaattikirjoituksella.

Myös Sirpan kautta Ashtar Command esiintyi melko sotilaallisen hierarkisena ja autoritäärisenä – mikä ei ole aivan harvinaista avaruusolentojen yhteydessä. Hieman se oli yllättävää, koska Sirpa oli moderni eteenpäin pyrkivä nuori neitonen, joka työskenteli markkinointipäällikkönä kosmeettisten tuotteiden maahantuontifirmassa.

Kehotin Sirpaa suhtautumaan kriittisesti viesteihin, jotka periaatteessa olivat aivan asiallisia ja kannustavia. Aluksi Sirpa itse oli kovin jyrkkä viestien sanatarkan tulkinnan suhteen, mutta muuttui joustavammaksi tavattuamme pari kertaa kahvilassa.

Ashtar Command elää edelleen, ainakin nettiviesteissä. Juuri äsken, uuden ajan kynnyksellä (18.12.2012) Ilkka Keso lähetti minulle avaruusyhteisön tuoreimman viestin. Se käsitteli Galaktisen neuvoston näkemystä muutoksen hetkestä 21.12.2012. Viestissä oli säilynyt sama autoritäärinen komentosävy kuin Frankfurtissa 1989. Ja mikä ettei – kyseessähän oli koko Linnunratamme Galaktinen neuvosto... Viestin mukaan olimme totaalisessa valmiustilassa ihmisten evakuoimiseksi toiselle planeetalle. Mikäs siinä, nyt ainakin olin valmiimpi siirtymään parempiin maisemiin tältä 3. ulottuvuuteen juuttuneelta tuhon planeetalta kuin Frankfurtin aikoihin...[24]

Abduktiot ja hypnoosi

UAKP170

Ehdin jo *Ufojen kosmiseen viestiin* saada tietoa yhdysvaltalaisen ufotutkijan ja kuvataiteilijan Budd Hopkinsin abduktiotutkimuksista. Yhdyskuntasuunnittelun jatko-opintojeni yhteydessä teimme Otaniemestä ekskursion Amsterdamiin 1988, ja sieltä kirjakaupasta löysin Hopkinsin

kaksi pokkaria ufosieppauksista. Kirjoissa kerrottiin ihmisistä, jotka useimmiten vasten tahtoaan olivat joutuneet pienikokoisten, isopäisten ja -silmäisten, harmaiden avaruusolentojen sieppaamiksi. Heille oli tehty usein kivulloisia lääketieteellisiä kokeita, jotka keskittyivät ihmisen lisääntymiseen.

Oli paljastunut yhä useampia abduktioita, joissa naiset joutuivat koehenkilöiksi olentojen suorittamiin risteytyskokeisiin. Monet olivat tulleet raskaiksi keinohedelmöityksellä, mutta myös normaalin sukupuoliyhdynnän kautta. Tämä osoitti, että biologisesti vieraiden olentojen tuli olla jonkinlaisia sukulaishahmoja meille – jos he olivat hevosia, olimmeko me aaseja? Muutaman viikon raskauden jälkeen olennot olivat käyneet hakemassa sikiön pois.

Kathie Davisin* (oikealta nimeltään Debbie Jordan) piirros hybridilapsestaan. Hän oli sisarensa kanssa Budd Hopkinsin tärkeimpiä tutkimuskohteita, abuktiohenkilöitä, joita Hopkins tutki myös hypnoosissa.

Joissakin tapauksissa naiset oli ufoilla viety paikkoihin, joissa heille esiteltiin pieniä lapsia ja kerrottiin, että he olivat näiden äitejä. Äideille oli ollut järkytys, kuinka kömpelöitä olennot olivat lasten hoitajina. Äitien oli täytynyt suorastaan kädestä pitäen opettaa, miten lapsia tuli pitää sylissä ja kohdella heitä hellävaraisesti.

Oli tullut myös tietoa, että risteytyskokeet tähtäsivät ainakin osittain olentojen suvun jatkumiseen, koska he olivat menettämässä lisääntymiskykynsä. Positiivisena puolena kerrottiin, että olennot olivat jo kauan sitten päässeet eroon sodista, mutta olivat samalla menettämässä yksilöllisyytensä ja tunnevoimaisuutensa.

Osa ufotutkijoista ja varsinkin skeptikot suhtautuivat taiteilija Hopkinsin tutkimuksiin varauksella, koska tämä käytti tutkimuksissaan hypnoosia. 1960-luvulta lähtien oli paljastunut, että monilla ufonnäkijöillä ja siepatuilla oli kokemuksissaan muistikatkoja. Muistin palauttamisessa hypnoosi oli osoittautunut parhaaksi tutkimuskeinoksi.

Itse olin paraharrastusteni alusta lähtien perehtynyt erityisen hyvin hypnoosiin, kiitos **Reima Kampmanin**, Ahti Karivieren, Olli Pajulan ja **Heli Sarren**. Siksi koin, että edelleen liikuttiin realistisella pohjalla, vaikka osa tiedoista ei ollutkaan tullut esille päivätajunnassa. Käytännön hypnoosikokeet osoittivat, että hypnoosin kautta palautui luotettavaa muistitietoa, kunhan hypnoosissa ei käytetty johdattelua. Tämä on milloin tahansa tarkistettavissa yksinkertaisilla hypnoosikokeilla ja saadun tiedon vertailulla tosiasioiden kanssa.

Heljä Suuronen alias Heli Sarre on kokeneimpia hypnotisoijia, joka on käyttänyt hypnoosia mm. ufotutkimuksissa.

Kaikki tietysti edellyttää, että paikalla on kokeneita hypnotisointikykyisiä tutkijoita.[25]

Hypnoosin luetettavuudesta kysyimme Olli Pajulan kanssa psykologian apulaisprofessorilta Leo Sprinkleltä, kun tapasimme hänet Hanasaaren kansainvälisessä ufokonferenssissa 1996. Sprinkle on harvinaisen intensiivisesti tutkinut ufojen ja avaruusolentojen kohtaajia sekä ilman hypnoosia että hypnoosin avulla. Sprinklen vastaus oli selkeä: "Ilman muuta hypnoosi on luotettava apuväline, kunhan ei sorruta johdatteluun."

Erityisen hyödylliseksi hypnoosi on osoittautunut, kun siepatuilla on ollut kokemuksia ajan muuntumisesta. Vaikka henkilö on siepattu vain 20 minuutin ajaksi, hän on saattanut matkustaa avaruusolentojen kanssa ympäri maapalloa, jopa ulkoavaruudessa, ja hänen sielunelämänsä on ehditty tutkia läpikotaisin.

Siepattiinko YK:n pääsihteeri 1989?

Tässä suhteessa mullistavaksi osoittautui New Yorkissa 1989 – heti Frankfurtin ufokonferenssin jälkeen – tapahtunut abduktiotapausten ketju. Monimuotoinen prosessi vaati niin laajat tutkimukset, että Budd Hopkins sai siitä kirjan *Witnessed* (Silminnäkijät, ei suom.) julkisuuteen vasta 1996.[26]

Tapausketju oli monessa suhteessa dramaattinen. Kaikki alkoi New Yorkin Brooklynin sillalta yöllä 4.11.1989, jolloin diplomaattiautojen kolonna oli ajamassa mantereen puolelta Manhattanille. Diplomaatit olivat tulossa kokouksesta ja siirtymässä hotelliin.

Autokolonna oli edennyt sillan Manhattanin puoleiseen päähän, kun yhtäkkiä kaikki viisi henkilöautoa pysähtyivät. Autoissa olleet ihmiset joutuivat seuraamaan soikeaa ufoa, joka leijaili rannalla sijaitsevan tornitalon vieressä, 12. kerroksen korkeudella. Rakennuksen avoimesta ikkunasta leijaili tummatukkainen nainen useiden pienten avaruusolentojen saattamana ufoon. Joku kauempaa tapahtumaa seurannut silminnäkijä oli erehtynyt luulemaan pienikokoisia olentoja lapsiksi.

Sen jälkeen ufo oli kaartanut autokolonnan ohi ja syöksynyt Hudsonjokeen häipyen veden alle. Ensimmäisessä autossa istui Hopkinsin tutkimusten mukaan silloinen YK:n pääsihteeri, perulainen **Javier Pérez de Cuéllar** kahden yhdysvaltalaisen turvamiehen kanssa.

Vaikka kokemus oli lyhyt, se järkytti miehiä pahanpäiväisesti. Turvamiehet kokivat, että heidän tulisi puuttua asiaan. Toinen turvamiehistä jopa pelkäsi, että ufotapausten lisääntyminen saattaisi uhata ihmiskunnan turvallisuutta.

Niinpä he palasivat seuraavana päivänä tapahtumapaikalle ja pyrkivät 12. kerroksen asuntoon, josta outo seurue oli siirtynyt ufoon. Myös pääsihteeri oli halunnut tietää, miten naiselle oli käynyt.

Ovikelloja soittamalla he tavoittivatkin saman mustatukkaisen naisen, jonka olivat nähneet leijailevan ufoon. Kirjassa Budd Hopkins käyttää naisesta vielä osittain keksittyä nimeä **Linda Cortile**. Myöhemmin Hopkinsin joillekin luottamuksellisesti paljastama oikea nimi tuli kuitenkin julkisuuteen: **Linda Napolitano**. Hän kuului jo ennen Manhattanin ufosieppausta Budd Hopkinsin kokoamaan abduktiohenkilöiden tera-

piapiiriin. Moni abduktion kohteeksi joutunut oli kokenut sieppaukset niin traumaattisina, että halusi yhdessä verrata kokemuksiaan Hopkinsin johdolla. Oli selvää, ettei kokemuksista voinut kertoa kelle tahansa joutumatta hullun kirjoihin.

Aluksi Linda oli kieltäytynyt kertomasta turvamiehille ufokokemuksistaan. Hän oli sopinut Budd Hopkinsin kanssa, ettei antaisi ulkopuolisille tietoa abduktioistaan, ennen kuin neuvottelisi ensin Hopkinsin kanssa. Kun turvamiehet saapuivat uudelleen Lindan luo, tämä olikin jo valmiimpi keskustelemaan heidän kanssaan.

Myöhemmin myös Budd Hopkins tapasi turvamiehet ja tutki heidän muistikuviaan hypnoosissa. Pääsihteeriä Hopkins ei saanut mukaan tutkimuksiin. Joskus tämä oli paikalla, mutta odotti autossa parkkipaikalla, kun turvamiehet kävivät tapaamassa Lindaa tai Hopkinsia. Kirjan lopussa Hopkins menee lentokentälle, jonne tietää YK:n pääsihteerin saapuvan työmatkallaan. Hän pääseekin kysymään pääsihteeriltä ufotapauksesta, mutta tämä kiistää kaiken – ehkä ei halua ulkopuolisten kuulevan arkaluontoisista tapahtumista.

Itse pidän mahdollisena, ettei pääsihteerin kansallisuus ole sattumaa. Perussa ufot ovat tavallista yleisempiä ja ihmiset niistä tietoisempia. On aivan mahdollista, että Javier Pérez de Cuéllarilla on ollut muitakin ufoihin liittyviä kokemuksia. Pääsihteerikautensa jälkeen hän toimi vielä Perun pääministerinä.

Joka tapauksessa Linda Napolitanon tapauksesta kehkeytyi yksi kaikkien aikojen mielenkiintoisimmista ufoseikkailuista, ja sen selonteosta tuli ehdottomasti paras Budd Hopkinsin kirjoista. Odotan innolla, milloin Steven Spielberg ohjaisi jännityselokuvan *Linda, ET ja YK:n pääsihteeri*. Taidankin lähettää kaimalleni saman tien idean sähköpostissa... Moni ei ole tajunnut, kuinka nykypäivänä voimme lähestyä miltei ketä tahansa sähköpostilla.

Historian siipien havinaa – Kekkos-kirjeissä ja liftausretkellä

Jo opiskelijana lähetin kirjeitä Tasavallan presidentille. Kekkonen pyrki 1960-luvun opiskelijalevottomuuksien aikoihin ymmärtämään uusia sukupolvia, ja tarkoituksella otti yhteyksiä opiskelijapiireihin. Se olikin viisasta, sillä kesällä 1968 Ranskan opiskelijat suunnittelivat tosissaan vallankumousta.

Pääsin tunnustelemaan Keski-Euroopan ilmapiiriä, kun kiertelin tuona kesänä liftaamalla Eurooppaa. Samaan aikaan yhdysvaltalainen kontaktihenkilö ja ufokirjailija Whitley Strieber matkusteli myös ympäri Eurooppaa. Vasta myöhemmin Strieberille paljastui, että hänen Euroopan matkansa taustavaikuttajina olivat avaruusolennot, jotka halusivat näyttää Strieberille paikkoja, joissa hän oli elänyt edellisissä elämissään.

Kävin myös Pariisissa. Itse en joutunut mihinkään kahakoihin, mitä nyt kerran poliisipartion ratsiaan tien varressa liftatessani. Sen sijaan opiskelukaverini **Juha Pasanen**, jonka kanssa alunperin liftausretki oli tarkoitus tehdä, oli päässyt keskelle myrskyn silmää. Hän oli tullut Pariisiin opiskelija-aktivistien kyydissä.

Nämä olivat heti ensimmäiseltä poliisilta tiedustelleet, missä olisi riittävän rauhallista auton parkkeeraamiseksi. Kun kaverit olivat saaneet parkkeerausohjeen, he olivat todenneet keskenään: "Sinne pitääkin järjestää seuraava mielenosoitus..."

Opiskelijat olivat majoittaneet köyhän suomalaisliftarin Sorbonnen yliopistolle, kapinakeskukseen. Juha on rauhallinen sielu, eikä ollut osallistunut vallankumousneuvotteluihin, saati -kahakoihin. Hieman hän oli yliopiston käytävillä saanut oudoksuvia katseita, kun oli illalla ruvennut kaikessa rauhassa ajamaan partaansa.

Vaikka opiskelijalevottomuudet tulivat vasta parin vuoden viiveellä Suomeen, meilläkin kiivaimmat hurmahenget olivat tekemässä vallankumousta tosissaan, itänaapuri esikuvanaan ja ihanteenaan. Alkuhan oli suorastaan koominen: opiskelijajohtajamme keksivät vallata "Vanhan", oman ylioppilastalonsa, mikä ei tietenkään ollut kovin suuri rohkeuden osoitus. Vuonna 1972 olin jo mukana Oulun opiskelijapolitiikassa. Silloin kuulin taistolaisystäviltäni, että jos metallityöläiset lähtisivät mukaan, Suomessa saataisiin aikaan kunnon kapina. Eivät lähteneet, Jumalan kiitos...

Liftausretkelläni 1968 olin vähällä joutua toiseenkin poliittiseen myrskyyn. Koko matkan ajan suunnittelin matkani ulottamista Tshekkoslovakiaan ja Itä-Saksaan, joissa minulla oli kirjeenvaihtoystävä: Prahassa arkkit. yo. **Jana Rettova** sekä Karl-Marx-Stadtissa fil. yo. **Jochen Kleinhempel**. Onneksi käännyin takaisin jo Wienissä – lähinnä hupenevan matkakassan vuoksi, mutta olin myös epävarma Itäblokin maiden liftausmahdollisuuksien suhteen. Palattuani elokuussa Suomeen ja avattuani autoradion ensimmäisen kerran uutisissa kerrottiin venäläisten hyökänneen Prahaan. Samanaikaisesti neuvostopanssarit olivat Suomen itärajalla – valmiusasemissa, koska Moskovassa ei oltu varmoja, miten NATO reagoisi Prahan operaatioon. Varmistuksen aikoinaan huhuna liikkuneelle tiedolle sain vasta 43 vuotta tapahtumien jälkeen korkealta, luotettavalta taholta.

Kun luin myöhemmin Whitley Strieberin seikkailleen samaan aikaan Euroopassa avaruusolentojen ohjauksessa, muistin, että itsekin olin Euroopan retkelläni kadottanut yhden päivän. Sveitsissä, jonne olin poikennut tapaamaan rakennustyömaalla työskentelevää Juha Pasasta, olin herännyt Lausannen camping-alueella kuullakseni suomalaisturisteilta, että olin aikatauluissani päivän myöhässä.

Viivytys oli käydä kohtalokkaaksi, sillä olimme matkakumppanini **Matti Etelämäen** kanssa sopineet kohtaamisesta Wienissä tietyllä kellonlyömällä, tietyn postikortissa näkemämme patsaan juurella... Saavuin perille vuorokauden liian myöhään. Pistin kädet ristiin ja lähdin etsimään naapurinpoikaa. Sain selville, että Wienissä oli viisi camping-aluetta. Arvelin kaverini odottelevan minua lähimmällä leirintäalueella. Valitsin rautatieasemaa lähimmän camping-alueen – ja kierrettyäni koko laajan alueen löysin sieltä Matin teltasta nukkumasta. Voi sitä ilon päivää! Paikalle oli Luoja kattanut juhla-ateriankin kahdelle nälkiintyneelle opiskelijapojalle: telttaamme varjosti kaksi vehmasta luumupuuta, joiden keltaisia ja sinisiä luumuja söimme seuraavan viikon ajan. Vasta myöhemmin selvisi, että tuo camping-alue ei ollutkaan lähinnä asemaa.

Myöhempinä vuosina mietin, olisivatko avaruusolennot olleet minuakin johdattamassa Whitley Strieberin tavoin? Heti Ouluun palattuani ja aloitettuani yliopisto-opinnot lähdin perustamaan Oulun Ufokerhoa... ja sillä tiellä ollaan.

Jospa tuo kirjeenvaihtokaverini Kekkonenkin oli jo silloin mukana ufokuvioissa? Myöhemmin rajatiedon veteraani **Valo Saikku** löysi vanhasta Suomen Kuvalehdestä (29.4.1950) Urho Kekkosen nimimerkillä "Veljenpoika" kirjoittaman ufopakinan. Silloinen pääministeri referoi pakinassa asiantuntevaan sävyyn Suomeen saapuneita ensimmäisiä ufouutisia Yhdysvalloista.

Kun 1970-luvulla selvisi, että Kekkonen oli jutellut saunavieraansa vuorineuvos **Kauko Rastaan** kanssa ufoista, lähetimme pitkän, lähinnä Kalevi Pusan ja minun laatiman ufokirjeen presidentille juuri ennen hänen 75-syntymäpäiväänsä. Silloisten valtakunnallisten ufojärjestöjen (Interplanetistit ja Suomen Ufotutkijat) allekirjoittamassa kirjelmässä 29.5.1975 ehdotimme Suomea tekemään YK:lle aloitteen YK-johtoisen ufotutkimuksen käynnistämiseksi. Lisäksi olimme kuulleet, että Kekkosen luo oli tulossa USA:n Vietnamin joukkojen kenraali, joka oli julkisesti kertonut Vietnamin sodassa havaituista ufoilmiöistä.

Kekkoselta saimme vastaukseksi vain kiitoksen syntymäpäiväonnitteluista. Aloitteen YK:n ufotutkimuksista ehti tehdä 1977 Grenadan pääministeri Sir **Eric Gairy**. Se johtikin 1979 YK:n yleiskokouksen hyväksymään ehdotukseen, jossa jäsenmaita kehotettiin tutkimaan ufoja ja raportoimaan niistä YK:lle. Lupaavan alun ja YK:ssa pidetyn ufokokouksen jälkeen prosessi keskeytyi, kun Grenadassa tuli vallankaappaus 1980.

Kosmisia ihmissuhdepelejä 0-hetkessä

Budd Hopkinsin hypnoosi-istuntojen kautta ilmeni, että Brooklynin sillan tapahtumat marraskuussa 1989 kuuluivat avaruusolentojen vuosikymmeniä kestäviin, kenties maailmanpolitiikkaankin liittyviin suunnitelmiin. Tapaus ei ollut ensimmäinen kerta, kun avaruusolennot olivat tutustuttaneet ihmisiä jo lapsina toisiinsa.

UAKP171

Peter, toinen turvamiehistä, ja Linda olivat kohdanneet ufossa jo 1980-luvulla, kun he olivat vasta koululaisia. Kun Hopkins hypnoosissa siirsi Lindan tuohon hetkeen, paljastui myös avaruusolentojen uskomaton *taito operoida ajalla. Ohjaillakseen ihmisten elämää humanoidit eivät* tarvinneet edes 20 minuuttia, vaan he pystyivät operoimaan 0-hetkessä.

Linda oli pikkutyttönä äitinsä kanssa uimahallissa New Yorkissa, ja jäi yksin ohikiitäväksi hetkeksi – vaihtaakseen uimapuvun ylleen pukukopissa. Ovelle ilmestyi tuntematon mies, joka sanoi Lindalle: *"Lähde mukaani."*

Äiti oli kieltänyt Lindaa juttelemasta vieraiden ihmisten kanssa, puhumattakaan että hän olisi saanut lähteä näiden mukaan. Mutta kun mies oli sanonut painokkaasti: *"Sinulla on oikeus lähteä"*, yhtäkkiä Lindan päähän oli vain tullut ajatus: "Minä saan lähteä." Ja niin Linda oli kävellyt miehen perässä ulos kadulle. Aika pysähtyi. Linda muistaa, kuinka joku oli hypännyt altaaseen, ja vesi oli ryöpsähtänyt ilmaan. Siihen veden pärskeet jähmettyivät, samoin ihmiset.

Koko New York ihmisineen ja autoineen oli pysähtynyt, kun Linda käveli miehen kanssa kaupungin katuja. Lopulta he päätyivät ufoon, jossa oli myös turvamies Peter, hänkin koululaisen iässä. He ystävystyivät, niin että myöhemmin ystävyys muuttui seurusteluksi. Kosmista rakkautta – mikä huipennus Spielbergin elokuvaan!

Tuntematon mies oli saattanut Lindan takaisin uimahalliin. Kun Linda oli astunut pukukoppiin, kaikki ympärillä alkoi jälleen liikkua. Ilmaan jähmettynyt vesiryöppy putosi alas ja uimari palasi uiden vedenpintaan. Sen jälkeen äiti tuli hakemaan Lindaa, ja kaikki jatkui entiseen malliin, ikään kuin mitään erikoista ei olisi tapahtunutkaan.

Yhtä hyvin ei käynyt toiselle turvamiehelle. Bill juuttui päähänpinttymäänsä, että ufot ja avaruusolennot olivat uhka maapallolle. Häntä ärsytti, ettei Linda ollut kertonut kaikkea läheisestä yhteydestään avaruusolentoihin. Bill halusi yhä uudelleen kuulustella Lindaa.

Jatkohypnoosissa paljastui, että sen jälkeen kun Linda ja olennot olivat leijailleet ufoon, alus ei ollutkaan syöksynyt jokeen. Se oli pysähtynyt leijailemaan autokolonnan luo, YK:n pääsihteerin ja turvamiesten auton yläpuolelle. Pääsihteeri ja agentit oli siirretty ufoon, joka oli jatkanut matkaa meren rannalle. Sieltä turvamiesten mieleen palautui merkillinen episodi. Kolme miestä – YK:n pääsihteeri ja turvamiehet – olivat istuneet hiekkarannalla vierekkäin ja seuranneet, kuinka Linda ja avaruusolennot olivat keränneet kuolleita kaloja. Vaikutti siltä, että Linda osasi olentojen kieltä.

Sitten Linda oli kävellyt miesten eteen, kuollut kala kädessään. "Tämän te olette saaneet aikaan!" hän oli ilmoittanut heille.

Hyvin samantyyppinen kohtaus oli aikoinaan Pudasjärven ufokontaktitapauksessa, kun avaruusolento nuhteli Seppo Kellolampea tämän ammuttua hirvikiväärillä ufoa. Hänen tiedettiin jahdanneen aseellaan myös kyläläisten kissoja... Olento tuli muistuttamaan Seppoa elämän kunnioittamisen tärkeydestä.

Myöhemmässä muistikuvassa avaruusolennot olivat tehneet ufossa lääketieteellisiä kokeita YK:n pääsihteerille. Erityisesti Billin havainto, että Linda veljeili avaruusolentojen kanssa, sai agentin ärsyyntymään yhä enemmän. Lopulta hän yritti saada Lindan puhumaan suunsa puhtaaksi, ja kävi tähän käsiksi. Silloin Linda sai jostakin poikkeukselliset käsivoimat, ja pystyi vapautumaan Billin otteesta.

Pian tämän jälkeen Peter kertoi Budd Hopkinsille, että Bill oli tehnyt peruuttamattoman virheen. Armeijan sääntöjen mukaan hänestä oli tullut "official problem" (virallinen ongelma). Sen leiman otsaansa saanut henkilö voidaan eliminoida joko surmaamalla tai ohjaamalla pakkohoitoon. Tämä on kuitenkin tehtävä salaa, ja henkilölle paras suoja on silloin

julkisuus.

Näin saattoi käydä armeijan palveluksessa olevalle, joka paljasti armeijan salaisuuksia. Esimerkki tästä oli David Morehouse, upseeri, joka oli koulutettu vakoilijaksi kaukokatselun avulla (David Morehouse: *Selvänäköinen soturi*, Lootus-kirjat 1996). Tieto molemmista official problem -tapauksista tuli julkisuuteen samoihin aikoihin 1990-luvun puolivälissä.[27]

Kun Morehouse oli päättänyt julkistaa siviilitutkimuksellekin hyödyllisen kaukokatselutekniikan, hän oli soittanut kustantamoon ja ehdottanut kirjaa remote-viewingistä. Heti tämän puhelinkeskustelun jälkeen Morehouse ja hänen perheensä oli joutunut murhayrityksen kohteeksi. Samoin hänet oli yritetty passittaa pysyvästi pakkohoitoon armeijan mielisairaalaan. Jälkeenpäin sairaalan ylilääkäri oli tunnustanut Morehouselle, että armeijan johto pakotti hänet väärentämään Morehousen diagnoosin potilaspapereissa.

Billin leimauduttua viralliseksi ongelmaksi Hopkins ja Linda eivät saaneet enää häntä tavata.

Kahden tieteen tohtori Jim Hurtak

Toinen mahtava persoona Hopkinsin ohella Frankfurtin messuilla oli ufotutkija ja kirjailija, tri Jim Hurtak. Hänestä en aikaisemmin ollut kuullut juuri mitään. Muistin Suomessa 1980-luvulla vierailleen saksalaisen **Dina Reesin** maininneen Hurtakin. Kun viisas homeopaattilääkäri kuuli minun olevan ufotutkija, hän kehotti ottamaan yhteyttä ystäväänsä Jim Hurtakiin.

Frankfurtin ufokonferenssissa Hurtak oli persoonana hurmaavan värikäs ja monipuolinen. Kuuntelin hänen luentonsa natsien ufoista, ja minua viehätti hänen tapansa käyttää mustaa baskeriaan karttakepin korvikkeena. Sitä hän varmasti oli tehnyt ennenkin, sillä kun hän heitti kangasufonsa osoittamaan jotakin heijastetun kuvan kohtaa, se ei kertaakaan pudonnut lattialle, vaan hänen onnistui napata se lennosta. Varmaankin vanhana opettajana hän oli oppinut, miten oppilaiden huomiota herätellään.

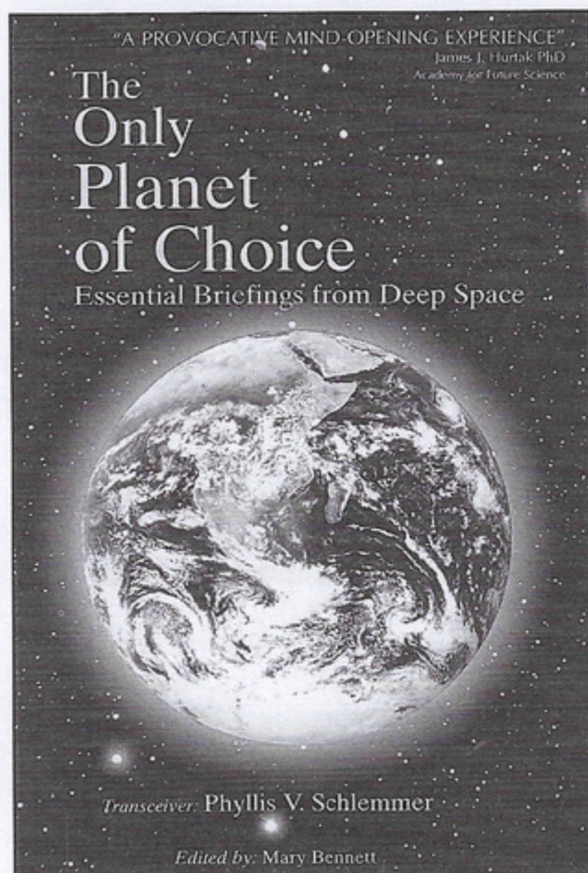
UAKP172

Amerikkalais-israelilaisen kontaktihenkilön ja kanavoijan Phyllis Schlemmerin lehdistötilaisuudessa Hurtak käytti painokkaan puheenvuoron, jossa hän kertoi tutkimuksistaan ufo-kontaktihenkilöiden parissa.

"Olen huomannut, että samalla kun monet lapset ovat hyviä kontaktihenkilöitä, tiedemiehistä hyvin harvoilla on kosmisia yhteyksiä. Se johtuu siitä, että tiedemiehillä on vamma aivoissaan."

Vuosia myöhemmin tutustuin Hurtakiin ja Eenokin avaimiin varsin perusteellisesti. Kirjan ilmestyttyä suomeksi Hurtak on käynyt Suomessa parin vuoden välein. Hänen vierailujensa aikana olen saanut häneltä erikoisaudienssin, jolloin olemme keskustelleet ufotutkimuksesta. Kuulin juuri, että seuraavan kerran Hurtakit saapuvat Ultra-päiville heinäkuussa 2014.

Suuri kunnianosoitus oli, kun aloittaessamme Ultra-päivillä 2009 ufoaiheiset

Frankfurtissa 1989 haastattelimme Phyllis Schlemmeriä, jota myös ufotutkija tri Jim Hurtak arvosti korkeatasoisena kontaktihenkilönä. Myöhemmin Schlemmer kokosi kirjan "The Only Planet of Choice" (Ainoa valinnan planeetta, ei suom.), jossa kuvataan Tom-nimisen avaruusolennon viestejä. Tietolähde on sama, johon tri Andrija Puharich ja Uri Geller olivat yhteydessä 1970-luvulla.

Kristallienergian tuntija Jani-Mikael Maros vetää Ultra-päivillä Kivikahvilaa, jonne ufoseminaarin jälkeen aamuyön tunteina tapaamme siirtyä jatkoille.

yöseminaarit Hurtak **Desiree**-vaimonsa kanssa ilmestyi seminaarin avaukseen. Ryntäys **Jani-Mikael Maroksen** Kivikahvilaan oli öisestä ajankohdasta huolimatta niin tukahduttava, että ilma pienestä kahvilasalista oli loppua kesken. Seuraavaksi illaksi saimmekin isomman tilan yleisurheiluhallista, jonka luentosalissa olemme kokoontuneet kolmena seuraavanakin vuonna.

Kun Frankfurtissa Hurtak kuuli minun olevan Suomesta, hän mainitsi suomalaisista oppilaistaan. Lisäksi hän kertoi olleensa yhteistyössä monipuolisen paranormaalien ilmiöiden tutkijan, tri Andrija Puharichin kanssa. He olivat mm. tehneet Neuvostoliittoon puolisalaisia tutkimusmatkoja levittääkseen sinne positiivisia energioita. (Siksikö Neuvostoliitto lopulta hajosi?)

Kaverukset olivat matkustaneet Neuvostoliittoon Suomen kautta ja pitäneet esitelmiä Turun Henkisessä Yhdistyksessä matalalla profiililla. Muistin, että seuran puheenjohtaja **Inkeri Jaakkola** oli minulle kertonut Puharichin matkoista.

Olemme jo neljänä peräkkäisenä kesänä kokoontuneet Ultra-päivillä jokailtaiseen ufoseminaariin. Kuva vuoden 2013 seminaarista. Keskusteluja käydään ajankohtaisten ufotapahtumien sekä yleisön ufokokemusten ja kommenttien pohjalta.

Inkeri oli kontaktihenkilö ja selvänäkijä, joka kerran vuodessa kutsui minut pitämään ufoesitelmiä Turkuun. Tilaisuudet pidettiin työväenopiston tiloissa.

UAKP173

Mielenkiintoisinta Turun tilaisuuksissa oli se, miten puheenjohtaja Jaakkola aina esitelmäni jälkeen kuvaili minulle, millaisia avaruusolentoja hän oli nähnyt ympärilläni. Se oli minulle vielä mieluisampi lahja kuin iso kukkapuska, joka sylissäni tapasin astella viimeiseen Helsingin bussiin.

Eräskin avaruusolento oli ilmestynyt paikalle auttaakseen minua yleisökysymyksiin vastaamisessa. Yleisön joukossa oli kriittisiä yliopisto-ihmisiä, joista osa suhtautui ufoihin varsin skeptisesti. Vuosien varrella yleisöni joukossa olivat mm. tulevaisuudentutkija, tri **Markku Mannermaa** sekä bodauksen Suomen mestari ja kansanedustaja **Kike Elomaa**, jotka molemmat tuntuivat suhtautuvan aiheeseen varsin ennakkoluulottomasti.

UAKP174

Frankfurtin konferenssissa Jim Hurtak kertoi kiehtovan elämäntarinansa. Hän oli ensin yrittänyt etsiä totuutta virallisen tieteen kautta ja valmistunut sekä uskonto- että kielitieteen tohtoriksi. Silti hän oli ollut tyytymätön löytämäänsä. Hän oli lähettänyt pyynnön yläkertaan: "Jos saisin kohdata totuuden, olisin valmis palvelemaan sitä loppuelämäni."

Hurtakille tapahtui ihme, jota on vaikea selittää virallisen tieteen avulla. Korkeat henkiolennot kierrättivät häntä maapallolla ja ulkoavaruudessa kolmen päivän ajan. Matkan seurauksena ja vaimonsa Desireen avustuksella Hurtak kirjoitti teoksen *The Keys of Enoch* (1973), joka on 2000-luvun alussa suomennettu nimellä *Eenokin avaimet*.[28] Kirja on

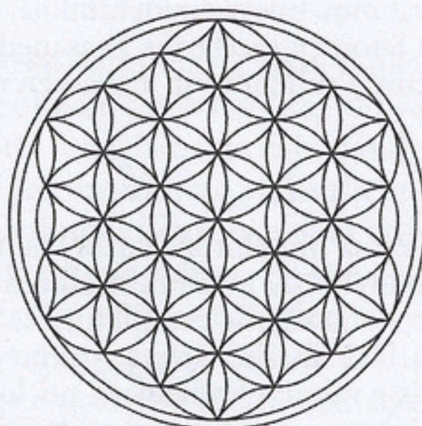
hämmästyttävä, mystinen kuvaus elämästä ja maailmankaikkeudesta. Sen ehkä oleellisimpia yksityiskohtia ovat ns. pyhät lauseet, joilla ääneen lausuttuina tai laulettuina on energisesti ja henkisesti voimaannuttava vaikutus. Kirjaan sisältyy myös merkillinen ennustus: 30 vuoden kuluttua maapallolla alkaisivat suuret muutoksen ajat. Ilmeisesti niiden keskellä nyt elämme.

Pyhiä lauseita Hurtak on testannut ystäviensä kanssa eri puolilla maailmaa. Kun he olivat lausuneet lauseita Egyptin suuressa pyramidissa, heidän keskelleen oli ilmestynyt suuri ja kirkas valo-olento.

Jim Hurtak on edelleen ufotutkija, mutta on nykyisin keskittynyt vaimonsa Desireen kanssa *Eenokin avainten* ja perustamansa *Academy of Consciousness* (Tietoisuuden Akatemian) projektien edistämiseen eri puolilla maailmaa. Ufotutkijoille hän usein korostaa ufojen moninaisuutta. Henkisimpiä ufoja hän kutsuu nimellä "merkaba". Silloin tällöin hän myös muistuttaa – viitaten Meierin kohtaamaan kauniiseen avaruusolentoon Semjaseen, Plejadien kaunottareen – että jossakin historian vaiheessa langenneita olentoja kutsuttiin semjas-nimellä.

Lähdeviitteet

1) Maccabee 1997
2) Walters
3) Haley
4) Randle 1995
5) Randle-Schmitt 1994
6) Friedman-Berliner 1994
7) Korff 1997
8) Corso 1997
9) UR3, 1996
10) Dodd 1999
11) Strieber 1986–2006
12) Cannon 2011
13) Wilcock 2012
14) UR8, 2001
15) Castaneda 1972–94
16) Wennergren 2003
17) Strieber-Kunetka 1984
18) Koivula 1988
19) Korff 1997
20) Good-Zinsstag 1983
21) UR13, 2006
22) Schnee 1982
23) Alper 1981–86
24) Ashtar Command 1990
25) Sarre 1999
26) Hopkins 1996
27) Morehouse1996
28) Hurtak 1973

Tähteläiset-lehti on tuorein suomalainen ufolehti, joka alkoi ilmestyä vuonna 2012. Se on suunnattu lähinnä lukijoille, joilla on kontaktikokemuksia tai muistikuvia elämästä muilla planeetoilla. Lehden päätoimittajana on Asko Nummela.

Tähteläiset

1/12 * 21.12.2012

9,90

Oletko tähdistä?

Ana Bagayan
Taidetta tähtien takaa

2013
Muutosten vuosi

Uuden ajan lapset
Indigot ja kristallit

Tietoisuuden muutos

www.tahtelaiset.com

Kahden tieteen tohtori, ufotutkija Jim Hurtak pitää Karjalaa tärkeänä ufoalueena. Hän teki Venäjällä kosmisia tutkimuksiaan jo 1980-luvulla yhdessä tri Andrija Puharichin kanssa. Hurtakin vaimo Desiree (oik.) oli mukana jo Eenokin avaimet -kirjan kokoamistyössä (ilmestyi englanniksi 1973).

8 Uuden ajan kynnyksellä

Rajatiedon seminaari Turkin vesillä

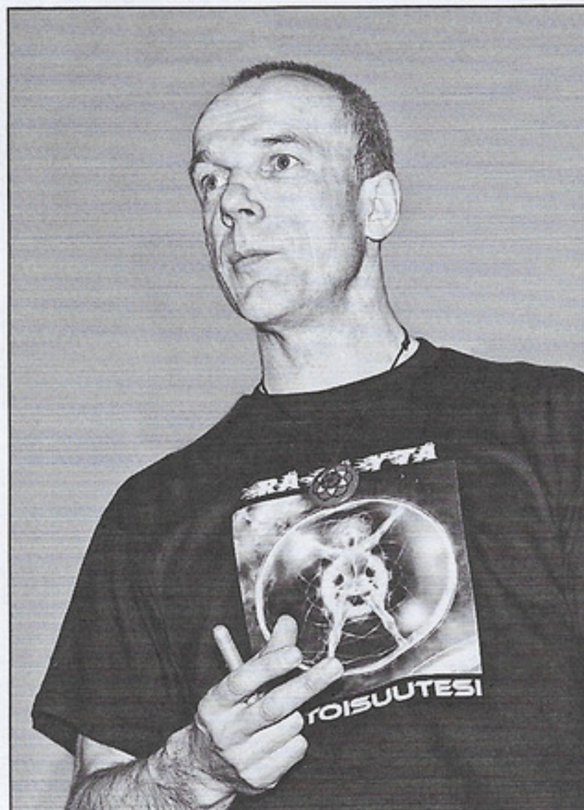
Myös minulla on ikimuistoinen kokemus tri Jim Hurtakin vastaanottamien Eenokin avainten pyhistä lauseista. Vuonna 2002 osallistuimme avovaimoni Annelin kanssa spontaaniin rajatiedon seminaariin Turkin rannikolla. Pitkäaikainen ystäväni, rajatiedon veteraani Mauri Rantala – Orvo Raippamaan, Paraseuran sihteerin oppilas 1970-luvun alusta, kuten minäkin – oli vuosien ajan järjestänyt rajatiedon seminaareja turkkilaiselle purjelaivalle. Laivalle oli jäänyt vapaa viikko, ja Minä Olen -messuilla Mauri houkutteli ihmisiä viettämään aurinkolomaa laivalle. Hän sai nopeasti kokoon laivalle mahtuvat 16 osanottajaa. Tuolle määrälle laivasta löytyi kansipaikkoja, mutta myös kannen alta suojaisempia kahden hengen hyttejä.

Paljon matkustaneena itseäni arvelutti lähteä ulkomaille suomalaisjoukon kanssa vain käristämään itseään auringossa. Kun huomasin, että tunsin puolet osanottajista, otin heihin puhelimella yhteyttä ja pyysin pitämään pikku alustuksen omalta rajatiedon erikoisalaltaan.

Ennen lähtöä sain valmiiksi seminaariohjelman, jossa oli jokaiselle viikonpäivälle sekä aamu- että iltapäiväluento. Vasta lentokoneessa menin Maurin luo ja ojensin printatun seminaariohjelman hänelle. ”Ei kai sinulla ole mitään sitä vastaan, jos osa ihmisistä haluaa keskustella tällaisista aiheista?”

Mauri ei ideasta hämmentynyt, vaan oli heti juonessa mukana. Kun seminaari alkoi, ainoa, joka jäi laivan toiseen päähän aurinkoa ottamaan, oli Maurin tyttöystävä… Illalla hänkin oli jo kypsä liittymään jaloon joukkoon. Minä tietysti olin valmistellut luennon ufoista.

Vietimme kesällä 2002 legendaarisen lomaviikon Turkin vesillä purjelaivassa. Spontaanisti syntyneessä rajatiedon seminaarissa pidimme aamuin illoin alustuksia. Siw Backas (vas.) piti esitelmän muinaisesta Atlantiksesta, Seppo Tanhua astrologiasta. Oma alustukseni käsitteli tietysti ufoja. Useina öinä lauloimme tähtitaivaan alla pyhiä lauseita Hurtakin vastaanottamasta "Eenokin avaimet" -kirjasta, jonka suomentajat olivat mukana purjehduksella.

Vaikka kyseessä oli syyskuun viimeinen viikko, meitä ilahduttivat mainiot kesäiset ilmat. Niinpä vietimme miltei kaikki yöt kannella patjoilla maaten ja tähtitaivasta tiiraillen. Päivät kuluivat seminaarikeskusteluissa, ja välillä pulahdimme raikkaaseen veteen värikkäiden kalojen perään.

Laivan kolmihenkinen miehistö oli loistava, varsinkin kokki, joka tarjoili meille todella maittavia kala- ja kasvisaterioita. Kapteeni tunsi vesistöt kuin omat taskunsa, ja ilman kompassia ohjasi meidät joka ilta uuteen rantapaikkaan. Hän oli näillä vesillä jo koulupoikana sukellellut simpukoita.

Mukana laivaretkellä oli myös astrologi **Seppo Tanhua**, joka puhui minulle tärkeästä ratkaisusta, jolla olisi suuri merkitys. Arvasin sen tarkoittavan minulle tarjolla ollutta osa-aikaeläkettä, jonka sitten valitsinkin Sepon kannustamana. Toinen rajatiedon ekspertti aluksella oli Helsingin yliopiston opettajankoulutuslaitoksen kuvaamataidon opettaja **Siw Backas**, joka on myös selvänäkijä ja taiteilija. Eräänä tähtikirkkaana yönä Siw kertoi Atlantiksesta, jossa hän muisti eläneensä ennen sen tuhoutumista. Siwiltä on valmistumassa Atlantis-kirja.

Siw muistaa myös, että olemme eläneet entisessä elämässä Perussa. Kuulemma minä olin ollut opettaja ja hän oli soittanut huilua jalkojeni juuressa. Kun joskus yritin nostaa opettajan roolini "pillipiiparin" yläpuolelle, Siw totesi hymyillen: "Oletko varma, kumpi ohjasi kumpaa?"

Turkkilaisen laivan kannella lauloimme monena yönä tähtitaivaan alla Eenokin avainten pyhiä lauluja. Mukana oli naisia, jotka olivat juuri suomentamassa Hurtakin kirjaa.

Ja laulut toimivat, ainakin hyvällä tahdolla tulkiten. Mutta skeptikot, kyyniset tai muuten pahantahtoiset eivät koskaan lähdekään syyskuussa turkkilaiselle purjelaivalle. Tuon viikon aikana maailma pidätteli henkeään, kun USA:n presidentti oli julistanut terrorismin vastaisen taistelunsa ja uhannut lähettää pommikoneet kostoretkelle Afganistaniin. Koko Turkin viikkomme oli rauhallista, ja vasta Suomeen selvittyämme sota syttyi. Uskokaa tai älkää.

Silloin tällöin poikkesimme rannikkokyliin patikoimaan. Eräästä pikkukaupasta löysimme Mersu-puseroita, joihin oli kirjailtu Formula-tähtemme **Mika Häkkisen** nimi. Ystäväni ja kontaktihenkilö, Mersun omistaja **Hannu Jakobsson** sai minut houkuteltua ostamaan puseron, koska saimme siten tukkualennusta.

Ufomiehen pelastustarina

UAKP175

Hannu Jakobsson otti minuun yhteyttä 1990-luvun puolivälissä, samoihin aikoihin kun tutkin Suomeen ilmestyneitä viljapeltokuvioita. Jo soittaessaan ja ehdottaessaan kahvilla käyntiä hän kertoi olevansa ufokontaktihenkilö. Oli sinänsä mielenkiintoinen sattuma, että Hannu asui silloin Kauklahdessa, jonka lähelle oli juuri ilmestynyt kaksi hienoa viljakuviota. Vierailinkin pian Hannun kotona, ja hän kuvaili minulle myös lähiympäristöä, jossa hän oli nähnyt ufoja.

Hannun ufokontakti on yksi ihmeellisimpiä, joihin olen törmännyt – varsinainen kosminen kosketus. Hän oli vuosikymmen sitten alkoholisoitunut pahemman kerran ja vajonnut sanan mukaisesti katuojaan. Dramaattisena kohtalon yönä 1990-luvun alussa hän oli viime voimillaan vaeltamassa jossakin Kehäykkösen laitamilla täydessä kännissä. Voimat olivat lopussa, ja hän yritti kävelemällä ja juoksemalla saada itseensä jotakin tolkkua. Lopulta Hannu oli vaipunut tien laitaan ja sammunut siihen paikkaan.

Seuraava minkä hän muistaa oli, kuinka kaksi valkoasuista hahmoa oli hänen yläpuolellaan. Lähimmän olennon otsalle oli juuri ilmestynyt erikoinen sädehtivä koru.

"Nyt täytyy saada Hannu hoitoon", olento sanoi.

Yrittäessään nousta Hannu oli nähnyt edessään erikoisen näköisen valkean auton, jossa ei ollut minkäänlaisia tunnuksia. Hannu oli harvinaisen tuttu ambulanssien ja poliisiautojen kanssa, mutta tämä oli jotakin muuta. Joka tapauksessa hänet vietiin lähimmälle ensiapuklinikalle.

Sen jälkeen Hannu ei ole ottanut tippaakaan. Hänelle selvisi, että valkokaapuiset olivat avaruusolentoja, joihin hänellä on säilynyt yhteys kaikki nämä vuodet. Samalla Hannu alkoi auttaa muitakin alkoholisteja AA-kerhoon, joka on hänen mielestään ehdottomasti paras selviämiskeino juopolle. Liikkuessani myöhemmin Hannun kanssa Helsingin kaduilla pääsin monet kerrat seuraamaan hänen auttamistyötään. Hän antoi pyyteetöntä tukeaan ja kannustustaan muille AA-kerholaisille ja

laitapuolen kulkijoille.

Hannu Jakobsson tapaa ihmisen näköisiä avaruusolentoja, mutta saa heiltä viestejä myös pienen matkaradion kautta, joka hänellä oli mukanaan ensi tapaamisellamme. Tekniikka on sama, jolla henkiäänien tutkijat etsivät radion kohina-alueelta ääniviestejä. Kuntoutuessaan Hannu on palannut työelämään ja hankkinut lisäkoulutusta tietokonealalla. Nykyisin hän toimii it-opettajana ja -konsulttina. Hän kertoi harrastavansa myös lentämistä ja piirtämistä. Myöhemmin Hannu Jakobssonin 3D-ufoja oli mukana Grannin tv-sarjassa.

Hannu halusi tavata minut myös sen takia, että hänen mielestään ufoinformaatiota tulisi levittää modernin median kautta, käyttämällä kirjojen ohella cd-rom-levyjä.

Vanhoja juoppoja, rappareita ja ufomiehiä

UP176

Hannu Jakobssonin jälkeen tapasin toisenkin raitistuneen ufomiehen. Hän oli av-videofirman johtaja ja vapaamuurari **Kari Suni**, joka halusi tarjota minulle kahvit Kaivopuistossa kiitokseksi *Ufojen kosminen viesti* -kirjasta. Paras kehu oli, että Kari uskoi päässeensä eroon kuolemanpelosta kirjani ansiosta. Ehkä juuri tuon tapaisen palautteen vuoksi olen tähän jatko-osaan lisännyt muiden paranormaalien ilmiöiden osuutta ufoista henkimaailmaan ja henkiseen kehitykseen.

Karin kanssa olemme koonneet videohaastatteluja rajatiedon aihepiiristä. Erilaisten tv-ohjelmien yhteydessä olen havainnut, että laajaa yleisöä varten tarvitaan pienistä haastattelukatkelmista koostuvia ohjelmia. Osittain Grann on oikeassa sanoessaan, "ettei kukaan jaksa yhtä naamaa katsoa kahta minuuttia enempää". Pidemmälle päässeille tarvitaan syventävää aineistoa, jossa rajatiedon eri alojen asiantuntijat ja kokijat saavat kertoa kaikessa rauhassa suurin piirtein kaiken, mitä mielenkiintoista ja tärkeää heillä on sanottavana.

Mukaan haastatteluprojektiin on liittynyt myös vanha ufonäyttely-ystävämme **Ilpo Okkonen**. Vaikka emme vielä ole toteuttaneetkaan alkuperäistä ideaamme haastatteluvideoidemme levittämiseksi rajatiedon markkinoille – ehkä teemmekin sen youtuben kautta – olemme tallentaneet jo monia ainutlaatuisia, edesmenneitäkin hengen mestareita. Ehkä tämä projekti on ollut Hannu Jakobssonin välittämän viestin sovellus: käyttää uudenlaista teknologiaa ufotiedon levittämiseen.

Ihmemies Kaarala

Hannu Jakobssonin ja Kari Sunin ohella tutustuin kolmanteen AA-kerhon kautta selvinneeseen, kollegaani Jaakko Kaaralaan. Merkillistä oli, että emme olleet aiemmin tavanneet, vaikka molemmat olimme työskennelleet Helsingin kaupungin arkkitehteina 30 vuoden ajan, hän kaupunkisuunnitteluvirastossa ja minä rakennus-, opetus- ja kiinteistövirastossa.

Jaakko on ihmeiden mies. Monet kerrat elämässään hän on lähettänyt avunpyyntöjä yläkertaan, ja ihmeitä on konkreettisesti tippunut taivaalta. Itsekin olen hänen seurassaan tajunnut, että suurin este ihmeille olemme me itse. Kielteisten asioiden hokeminen päivästä toiseen toimii suggestioina, jotka muodostavat häkin ympärillemme. "En minä osaa, en kerta kaikkiaan kykene..." "Ei yksi ihminen pysty – pitäisi olla rahaa ja valtaa." Kun vastaavia lauseita hoetaan päivästä toiseen, arka ihminen suggeroituu kestolamaannukseen.

Mihin Suomen kansa pystyisikään, jos sen itsetuntoa nostettaisiin jokapäiväisellä kannustuksella ja positiivisella ajattelulla, eikä niskassa olisi satatuhatta v-maista pikkupomoa? Sillä sisulla pelastettaisiin koko planeetta.

Jo rajatiedon noviisina, Sodankylän armeijan alikersanttina opin alokkaaltani, parapsykologian, hypnoosin ja lääketieteen tietäjältä Reima Kampmanilta, että hypnoosi ja suggestio ovat avain ihmismieleen ja laajempaan tietoisuuteen.

P177

Aikoinaan Jaakko Kaarala oli jättänyt koulunkäynnin keskikoulun jälkeen. Se ei vain ollut maistunut, kun aito elämä tuntui houkuttelevammalta – kuten niin monista vapauden, rahan ja kokemuksenkaipuisista nuorista tuntuu tänäkin päivänä. Jaakko oli vuosia töissä varastossa pienellä palkalla, oli vaimo ja lapsia. Tuntui, että hän oli ajautunut liian ahtaalle: mitkään unelmat eivät olleet toteutuneet. Viimeisenä keinona hän pyysi yläkerrasta apua. Vastaus tuli selkeinä ohjeina: *"Ilmoittaudu iltalukioon. Kun hoidat opintosi hyvin, kirjoitat viisi ällää."*

Jaakko pääsi Mäkelänrinteen iltalukioon ja aloitti jatko-opinnot työn ohessa. Aluksi opiskelu ei sujunut kovin hyvin, ja rehtori kutsui hänet puhutteluun.

"Mitenkähän tämä lukion käynti oikein onnistuu työn ohessa", tuumaili rehtori, jonka minäkin kouluihmisenä tunsin, "kun kokeista on tullut nelosta ja vitosta..."

Jaakko muisti yläkerrasta tulleen ohjeen, ja vastasi napakasti: "Minulla on sellainen suunnitelma, että valmistun ylioppilaaksi tämän lukion parhaana oppilaana ja kirjoitan viisi ällää." "Ahah, okei", rehtori sanoi. "No mikäs siinä sitten. Jatketaan tästä."

Ja todellakin: Jaakko kirjoitti viisi ällää ja valmistui ylioppilaaksi iltalukion parhaana oppilaana.

Jaakko oli päässyt Otaniemeen opiskelemaan arkkitehdiksi. Muuten sujui hyvin, mutta rakennusfirmojen ilmaiset viinat osoittautuivat liian suureksi houkutukseksi, kuten niin monille rakennusalan teekkareille. Jaakko oli päässyt töihin huippuluokan arkkitehtitoimistoon **Aarne Erville**, Tapiolan suunnittelijalle, josta tuli myöhemmin Helsingin kaupunkisuunnitteluviraston ensimmäinen päällikkö. Myös Jaakko siirtyi sinne. Ervin jäätyä eläkkeelle Jaakko oli alkoholisoitunut yhä pahemmin. 1970-luvulta hän muistaa elävästi työpaikan juhlat, joissa hän oli roikkunut virastopäällikön kravatissa, kun ei enää muuten pysynyt pystyssä. Jotain sanoakseen Jaakko oli hokenut: "Sä oot kuule hyvä jätkä..."

Lopulta Jaakko nöyrtyi pyytämään jälleen apua. Hän oli jo liittynyt AA-kerhoon, mutta heidän keskustelunsa eivät jaksaneet kiinnostaa Jaakkoa, joka uskoi olevansa älykkö ja pehmopuheiden yläpuolella. Hän oli jo aikonut jäädä AA-kerhosta pois, kun hän taas kerran – vaimonsa kannustamana – istui kerhossa, joka sillä kertaa kokoontui Töölön kirkon tornissa sijaitsevassa pikkusalissa.

Jaakko oli yrittänyt kuunnella läheisestä Hesperian mielisairaalasta iltalomalle päästettyä potilasta, joka oli vapautunut viinasta. Jälleen Jaakko oli siinä rajoilla, lähtisikö pois. Ilman mitään ennakkoaavistusta viereinen vaalea seinä muuttui sinitaivaaksi. Sieltä leijaili Jeesus kolmiulotteisena, täysin todellisen näköisenä huoneeseen.

Aivan kuin yläkerrassa olisi tiedetty, ettei tämä kaveri aivan vähästä tokenisi, hänen elimistönsä lävitse varpaista sormiin ja päähän oli kulkenut mahtava sähköisku – mutta ei kivulias, vaan aivan upea, hurmoksellinen jytky. Muut eivät tietenkään nähneet mitään, ja pian hahmo katosi myös Jaakon tajunnasta. Hurmos jatkui pidempään, eikä Jaakko sen jälkeen ole ottanut tippaakaan alkoholia.

Samalla tavalla kuin Hannusta ja Karista myös Jaakosta on tullut ihmisten kalastaja ja pelastaja. Vaivojaan säästämättä hän on ohjannut kymmeniä ja satoja ihmisiä AA-kerhoon, ministereistä iskelmätähtiin ja näyttelijöihin. Useimmille ei riitä elämän pelastaminen, vaan seuraava kysymys on, mitä sillä tekisi. Myös siihen löytyy Jaakolta vastauksia tarvittaessa.

Usein Jeesus-kokemukset ja pelastumisihmeet johtavat kapea-alaisten lahkojen helmaan, sisäänlämpiävään ehdolliseen rakkauteen, suvaitsemattomuuteen, tuomion henkeen ja henkiseen aivopesuun. Jaakko on säilynyt vapaana, käytännönläheisenä henkisen tien kulkijana. Rukouskeskeinen Jumala-yhteys, aina avulias lähimmäisenrakkaus, henkinen etsintä vapaamuurariudesta ufoihin ja teosofiasta musiikkiin, arkkitehtuurista politiikkaan – siinä ihmemiehen elämän koko skaala. Elämänkunnioitus kattaa Honey-koiran hoivaamisen ja yhteiset juoksulenkit. Oman huomionsa saavat myös pikkuvauvat kahviloissa, ja saattaapa pehmomies kumartua pelastamaan asfaltilla kärvistelevän kastemadonkin nurmikon puolelle... Olisikohan tässäkin ripaus kosmista kosketusta?

Työssään Jaakko on tällä hetkellä erityisen innostunut 3D-mallien soveltamisesta kaupunkisuunnitteluun ja moottoriteiden liitoskohtiin; Helsingin yleiskaavan tarkistaminen on juuri meneillään. Kahvin jälkeen pistäydymme meditoimassa Kampin puukappelissa. Kun muutama vuosi sitten työkaveri oli pähkäillyt, mitä vanhan linja-autoaseman ja uuden liikekeskuksen kulma kaipaisi, Jaakko oli ehdottanut kappelia tai pikkukirjastoa pisteeksi i:n päälle.

Nyt upean pelkistetty puukappeli tarjoaa kansalaisille hiljentymispaikan, jossa on myös keskustelumahdollisuus seurakunnan ja sosiaaliviraston työntekijöiden kanssa. Kosminen kosketus voi säteillä kaikille elämän alueille. Jaakko kutsuu kappelia Nooan arkiksi, ajan henkeä tulkiten.

Uusia ufokontakteja ja avaruusviestejä

Frankfurtin ufokonferenssissa 1989 innostuin Jim Hurtakin suosittelemana yhdysvaltalais-israelilaisesta kontaktihenkilöstä Phyllis Schlemmerista. Häntä haastattelimme Grannin kanssa konferenssikeskuksen lähipuistossa aurinkoisessa syyssäässä. Paitsi Hurtakin kanssa Schlemmer kertoi tehneensä yhteistyötä Andrija Puharichin ja Uri Gellerin kanssa. Kun hieman kateellisena totesin, että olen vuosikymmenien ajan toivonut joskus tapaavani Puharichin, Phyllis toivotti minut tervetulleeksi kotiinsa Tel Aviviin. Siellä Puharich kuulemma usein pistäytyi – kenties Uri Gellerkin?

Vasta Frankfurtin jälkeen perehdyin tarkemmin Schlemmerin ufokontakteihin. Mahtavassa kokoomateoksessaan *The Only Planet of Choice* (Ainoa valinnan planeetta, ei suom., Gateway Books 1994). Kirja on kooste Schlemmerin kanavoimia viestejä Yhdeksän neuvostolta, jonka puhemiehenä toimii Tom-nimellä itseään kutsuva olento.[1]

Vaikka osasin arvostaa Phyllis Schlemmerin viestejä jo Frankfurtissa, kesti vuosia, ennen kuin sain luetuksi Tomin välittämän kirjan kokonaan. Se on upeimpia ufokirjoja mitä olen lukenut, tietoa korkeimmalta kosmiselta tasolta. Ehkä se, että tällainen universaalinen taho käytti itsestään arkipäiväistä nimeä Tom, tuntui jotenkin heppoiselta, enkä heti syventynyt kirjaan. Schlemmer on ollut yhteydessä Tomiin jo vuodesta 1975, mutta *The Only Planet of Choice* koostui lähinnä 1990-luvun alussa vastaanotetuista teksteistä.

Korkea taho on sama, johon Andrija Puharich ja Uri Geller olivat yhteydessä 1970-luvun alussa.

Jotkut ufotutkijat tai kanavoinnin ystävät saivartelevat kosmisten olentojen nimikkeistä. Asioiden selkeyttämiseksi on toki hyvä pyrkiä jaottelemaan erilaisia paranormaaleja ilmiöitä ja olentoja, mutta rajattoman monimuotoisessa henkimaailmassa ja maailmankaikkeudessa liian kaavamainen luokittelu tuhoaa helposti hengen ja sisällön – pahimmassa tapauksessa menee lapsi pesuveden mukana.

Itselleni on jo kauan ollut kaikenlaisten viestien, asioiden ja olentojen suhteen tärkeintä sisältö ja sen informatiivisuus ja viisaus. Mittarinani on toiminut erinomaisesti Jeesuksen lause *Hedelmistään puu tunnetaan.*

Yhdeksän neuvosto tuntui elävän samoilla korkean viisauden tasoilla kuin Dolores Cannonin syvähypnoosiviestit,[2] Edgar Caycen lukemukset tai David Wilcockin lähdekenttä.[3]

Kun kristillisessä kasvatuksessamme Jumala ja ihminen on etäännytetty toisistaan, kanavoijat usein häivyttävät eron miltei olemattomiin. Esimerkiksi Wilcockin opettama *Yhden laki* julistaa ihmisen jumaluutta ja kaiken elämän keskinäistä yhteyttä.

Tosiasiassa myös kristinuskon perusteos Raamattu on tulkittavissa samaan tyyliin. Sekin puhuu ihmisessä olevasta Jumalan kipinästä. Jeesus ei suinkaan opettanut kuten pohjoinen kristillisyys, jonka mukaan ihminen on pelkkä maan matonen. Jeesus päinvastoin on viestissään rajattoman kannustava ja ehdoton: *Olkaa täydellisiä niin kuin Isänne täydellinen on.*

Henkisen kehityksen perusasioita

P178

Viime aikoina yhä useammat ovat omaksuneet ja käytännössä kokeneet teosofispohjaisen, Ihmeiden oppikurssin (IOK) korostaman jaottelun itsekkään egon ja Korkeamman minän välillä. Valtavan suosion Suomessakin saaneen, psykologian apulaisprofessori **Helen Schuchmanin** kanavoiman IOK:in mukaan ihmisen koko kehitys tarkoittaa sitä, että ihminen vapautuu egon ohjauksesta, vapautuu syyllisyydestä Pyhän Hengen tuella ja astuu ainoaan todelliseen ja aitoon elämään Jumalan ja Korkeamman minän ohjauksessa.[4]

Dogmatiikka, suvaitsemattomuus ja rakkaudettomuus lähtevät liikkeelle siitä, kun ihminen alkaa älyllisesti etsiä ainoaa oikeaa oppia, oikeita ilmauksia ja sanamuotoja ja niiden ainoita oikeita tulkintoja.

Jo kauan sitten vapauduin ulkokohtaisesta ufotutkijan roolista, jossa ollaan enemmän kiinnostuneita kulkuvälineistä ja tieteellisestä statuksesta kuin ilmiön sisällöistä ja opetuksesta suhteessa omaan elämäämme. Olen aina pyrkinyt pitämään mielessäni ja kirjoituksissani sen, että sanat ovat vain ulkokohtaisia sopimuksia. Riitelyn ja oikeassa olemisen sijasta on tärkeää yhdessä määritellä, mitä kukin sanoilla tarkoittaa. Eli mikä tahansa peli on mielenkiintoisempaa, kun on ensin sovittu pelivälineestä ja perussäännöistä. Hyväntahtoisessa ilmapiirissä kokoontuvat ihmiset – niin ufotutkimuksessa kuin normaaleilla työpaikoillakin – voivat parhaimmillaan tavoittaa sen telepaattisen ykseyden, jossa ajatukset, ideat, tunteet ja oivallukset liikkuvat vapaasti ihmiseltä ihmiselle, ja kaikki voivat oppia toisiltaan. Eikä välttämättä yhteinen tiedon verkosto jää vain yhden pöydän ympärille, vaan kanavoinnin kautta ryhmällä voi olla avoimet yhteydet muihinkin ihmisiin, henkisiin olentoihin ja korkeisiin tiedon lähteisiin.

Sen sijaan pahan tahdon ilmapiirissä – hyviä esimerkkejä esim. puoluepolitiikka tai viime vuosien ufotutkimus Suomessa – ei välttämättä halutakaan päästä yhteisymmärrykseen. Sanoihin tartutaan kuin aseisiin, joiden kautta pyritään käsittämään muiden tarkoitusperät heille mahdollisimman epäedullisesti. Päätarkoituksena on usein oman paremmuuden ja oikeassa olemisen todistelu.

Vaikka tässä kirjassa ufotutkimus helposti joutuu kohtuuttomastikin valokiilaan ja myös pimeimpään nurkkaan, samoihin piirteisiin olen viime vuosina törmännyt Rajatiedon Yhteistyön piirissä. Se, että vuodesta toiseen syntyy Hengen ja Tiedon Messujen kaltainen monimuotoisen rikas ja positiivinen tapahtuma, on melkoinen ihme – kiitos siitä niille sadoille ja tuhansille ihmisille, jotka viime kädessä luovat tuon Valon ja Rakkauden tilaisuuden. Sama näyttää pätevän Minä Olen -tapahtumassa ja vastaavan lehden kuvioissa – tai Ultra-päivillä ja Ultran toimituksessa.

Eilen juuri vieraili luonamme ystävä, joka on lähes yhtä läheltä seurannut suomalaista ufotutkimusta kuin minä. Hän nauroi täyttä kurkkua ajatellessaan ääneen, millaisen tragikomedian saisi teatterilavalle tai valkokankaalle kuvaamalla suomalaista ufo- ym. rajatiedon toimintaa sellaisenaan. Milloin osa hallituksen jäsenistä kuorsaa kokouksessa täyttä päätä, milloin puheenjohtajan nuija

irtoaa kädestä kohti pahinta kilpailijaa, tai täydellisesti hallinnasta riistäytyneen kokouksen pelastaa vain ovia sulkemaan tullut vahtimestari. Rajoja draamalle asettavat vain universumin rajat ja ihmisten huumorintaju... Mutta olkaamme armeliaita ja suvaitsevaisia – hekään eivät aina tiedä mitä tekevät.

Pidemmät kehitysprosessit antoisinta rajatietoa

Muistellessani ja kirjoittaessani 45-vuotisesta ufotutkijan urastani eniten korostuvat ne ufotapaukset ja henkiset prosessit, jotka ovat kehittyneet vuosikymmenien aikana. Olen poikkeuksellisen onnellisessa asemassa, koska muistini on säilynyt terävänä 2-vuotiaasta saakka. Jo siksi koin tärkeäksi kirjoittaa laaja-alaisemman ufokirjan. Ehkäpä tästä koostuu se Tapani Kuninkaan rajan takana hahmottelema kirjallinen yhteistyöprojektimme, jossa hänen (ja meedioiden) mukaan on kolme osaa...

Tällaisia vuosikymmenien ufoprosesseja nousee mieleen pitkä jono: erilaisten ufonnäkijöiden ja kontaktihenkilöiden kehitysprosessit (George Adamski, Daniel Fry, Dino Kraspedon, Edgar Cayce, Osmo Liene, Visa Kaliva, Rauni-Leena Luukanen, Whitley Strieber, Uri Geller ja Andrija Puharich, Jim Hurtak, Harold Puthoff ja Russel Targ, Yhdeksän neuvosto, Yhden laki jne.), ufovalokuvien/infrapunakuvien kehitysvaiheet, tärkeiden kirjojen kirjoitus-, suomennos- ja arviointiprosessit (Adamskin kirjat, Urantia, Eenokin avaimet jne.), alan lehtien perustamis- ja kehitysprosessit (Ultra, Minä Olen, Sielun peili), järjestöprosessit, eri avaruusolentoryhmien kehityshistoria (harmaat, skandinaavit ym.), kansainväliset ufoliikkeet (Taivaanportti, Rael, Exopolitics). Niistä löytyy ufojen syvempi todellisuus ja samalla elämän ja maailmankaikkeuden laajempi visio, perimmäinen totuus.

Tämän rinnalla pintamedian "ufouutiset", ufoharrastajien ja skeptikoiden alkeellinen väittely siitä, onko ufoja olemassa vai ei, uskovaisten fundamentalistien pelokkaasti jakelema saatanan sarvipääleima kaikelle ufoihin liittyvälle – se on yhtä alkeellista kuin esikoululaisen koputtelu peruskoulun ovella. Yhtä alkeellista totuuden etsijälle ja rajatiedon harrastajalle on henkisyyden rajan vetäminen ufojen, henkiyhteyksien ja kanavoinnin välille. Parhaimmillaan kosmisten viestien ja uskonnollisten/ spirituaalisten/ enkeliviestien välillä ei ole mitään laadullista eroa. Samat universaaliset totuudet paljastuvat kaikissa niissä.

Ra puhuu

UAKP179

Omalla kohdallani yksi mielenkiintoisimpia ufoprosesseja on ollut, kun 1980-luvun alussa törmäsin pienen yhdysvaltalaisen tutkijaryhmän Ra-tutkimuksiin. Ryhmään kuului joukko tiedemiehiä ja -naisia, jotka olivat ennakkoluulottomasti kiinnostuneita ufoista, avaruusolennoista ja kanavoinnista sekä elämän ja maailmankaikkeuden perimmäisestä totuudesta.

Kun ensimmäiset kosmiset yhteydet alkoivat toimia, fysiikan professori tri Elkinsin vetämä ryhmä havaitsi, että herkin jäsen ryhmässä oli **Carla Rueckert**, kirjastonhoitaja. Kontaktia päätettiin kehittää hänen kauttaan, niin että tiedonantajataholta kysyttiin, miten koetilannetta voisi herkistää. Lopulta Carla makasi ohjeiden mukaisesti valkoisessa kaavussa selällään vuoteessa, jossa oli valkeat lakanat. Yöpöydällä oli avattu Raamattu, lasi siunattua vettä ja palava kynttilä.

Kun akateemisesti koulutetut tutkijat ihmettelivät, miksi tällaiset uskonnolliset järjestelyt olivat tarpeen, vastaus kuului:
"Ei meidän vuoksemme, vaan siksi, että tällaisissa puitteissa kohdehenkilö virittäytyy parhaaseen mahdolliseen mielentilaan, jossa yhteys toimii."

Sain 1980-luvulla kaksi Elkinsin ja Rueckertin teosta, jotka käsittelivät kanavointiprosessia. Myöhemmin löysin vielä heidän kirjoittamansa fiktioteoksen. Puolihuvittavana episodina, joka liittyi Suomen Ufotutkijoiden "terävöitymiseen" 1990-luvulla, seurasin, kuinka ufotutkijaystäväni oli lainannut Ufotutkijoiden kirjastosta Elkinsin helmen, jossa oli kooste heidän vastaanottamistaan avaruusviesteistä. Yhtäkkiä Äyräväiseltä tuli tiukka kirje, jossa vaadittiin ko. kirjan välitöntä palauttamista. Toisena vaihtoehtona oli, että jos kirjaa ei tiettyyn päivämäärään mennessä palauteta, henkilö joutuu maksamaan kirjan hinnan. Kaverini totesi Elkinsin kirjan niin ainutlaatuiseksi, että käyttikin jälkimmäistä vaihtoehtoa – ja SUT menetti arvokkaan teoksen.

Elkinsin ja Rueckertin paksummassa teoksessa oli kanavoituja viestejä, joissa mm. Orionin tähtikuvion alueelta peräisin ollut avaruusolentojen taho kertoi olleensa rakentamassa Egyptin suurta pyramidia. Kun vasta 2011 löysin uudelleen Ra-tekstit, ilmenikin, että kontaktiryhmä oli saanut viestejä useammalta taholta, myös Orionilta, joka kuitenkin oli osoittautunut melko negatiiviseksi tietolähteeksi. Samalla löysin ystäväni kautta Wilcockin *Yhden laki* -kirjan ja **Tomi Varjolan** siitä tekemän erinomaisen nettisuomennoksen.

Pian kävi ilmi, että Varjolan suomennoksen ohella Wilcockin tekstejä olivat samaan aikaan suomentaneet Basam Books *(Lähdekenttä)* ja Michael-kirjat (Wynn Free – David Wilcock: *Edgar Cayce keskuudessamme jälleen? Ulottuvuuksien välinen vuorovaikutus ja Maapallon muutos*).[5]

Itselleni Wilcockin tekstit olivat todella arvokkaita, koska ne omalta osaltaan vahvistivat kansainvälisten näkijöiden viestit siitä, että nyt ihmiskunnalla oli aivan uudenlainen mahdollisuus viedä kehitystään nopeasti eteenpäin. Oli puhuttu jopa DNA:n konkreettisesta uudistamisesta, mitä olin aikaisemmin pitänyt rajatiedon parhaille höyrypäille tyypillisenä haihatteluna. Olin vaatinut selkeämpää näyttöä, myös virallisen tieteen taholta. Jos muutos olisi todellinen, myös virallinen tiede esittäisi näyttöä sen puolesta ennemmin tai myöhemmin – olihan DNA nykytieteen kärkiaiheita.

Ensimmäisen kerran ihmiskunnan historiassa uuden DNA-tutkimuksen ansiosta jokaisen ihmisen sukujuuret ja lähtöpaikka maapallolla oli selvitettävissä. Ultra-päivillä 2012 kaksikin ihmistä kertoi minulle, kuinka nyt oli netin kautta mahdollista muutamalla kympillä jäljittää omat vaiheet kymmenien tuhansien vuosien ajalta. Viralliselle tieteelle oli selvinnyt, että itse asiassa jokainen ihmisolento oli peräisin pienestä, noin 120 000 ihmisen Afrikassa eläneestä ryhmästä,

joka oli lähtenyt vaeltamaan nykyisen Lähi-Idän kautta Aasiaan, sieltä itään ja pohjoiseen. Vasta sen jälkeen, jääpeitteen kadottua Euroopan kohdalta, osa joukosta oli siirtynyt Eurooppaan ja osa todennäköisesti maitse ja meritse Amerikan puolelle. Tätä taustaa vasten meidän kouluissamme edelleen opetettu tarina siitä, kuinka "Kolumbus löysi Amerikan" on lähinnä valkoisen miehen itsekeskeistä röyhistelyä.

Grann löysi Amerikan, sen jälkeen Venäjän

Frankfurtin ufokonferenssissa saimme mainiota materiaalia ensimmäiseen ufo-ohjelmaamme. Sen valmistuttua portit maailmalle avautuivat lopullisesti. Grann lähti kameroineen Las Vegasiin jokavuotisille ufo-filmifestivaaleille, jonne hän oli lähettänyt ohjelmamme osallistumaan *EBE-Oscar* -kilpailuun (EBE = Extra-Biological Entities, vieraat biologiset olennot).

Jälkeenpäin Grann kertoi, että aluksi järjestäjät olivat tylyjä hänelle. Häntä kiellettiin kuvaamasta, koska yksinoikeudet oli annettu amerikkalaiselle tv-yhtiölle. "Kun sitten kuulutettiin, että minä olin saanut elokuvakilpailun ensimmäisen palkinnon, olisitpa nähnyt järjestäjien ilmeet! Sen jälkeen he eivät kehdanneet kieltää minua tekemästä haastatteluja..."

Paitsi ufoelokuvien ja tv-ohjelmien tekijöitä Las Vegasiin kokoontuu joka vuosi myös ufotutkijoiden ja kokijoiden huippukaartia, ja niin ohjelmasarjamme siirtyi kansainväliselle tasolle. Sen jälkeen Grann pisti lähes kaikki suomalaiset haastattelut sivuun.

Ensimmäisen ufo-ohjelmamme lähdettyä maailmalle teimme seuraavaa jaksoa varten kuvausmatkan Pietariin. Se oli mainio matka. Oppainamme toimi kaksi venäläistä ystävääni, Valeri Uvarov ja **Juri Gerasimov**, Terminator-lehden päätoimittaja, joka oli tullut vuonna 1991 tapaamaan minua Akateemiseen kirjakauppaan.

Gerasimovin ensimmäinen kohtaaminen oli sinänsä monellakin tavalla mielenkiintoinen, voisi sanoa kosmopoliittinen tapaaminen. Helsingin Akateeminen kirjakauppa reagoi outoon venäläisvieraaseen mallikelpoisella tavalla. Mies tuli keskellä päivää, jolloin minä olin työssäni Riihimäen kaupun-

Juhan af Grann ei esittelyjä kaipaa. Hän käyttää nimestään myös lyhennettä JAG. Viime aikoina Grann on kiertänyt maata mm. Rauni-Leena Luukasen kanssa Kalevi Riikosen järjestämissä yleisötapahtumissa. Jussi, milloin teemme seuraavan maailmoja mullistavan ufo-ohjelman?

ginarkkitehtina. Ilmoitin tyynen rauhallisesti, että voin saapua paikalle vasta klo 17.

Tuohon aikaan rajatiedon asiat olivat Akateemisessa kirjakaupassa suuressa suosiossa. Mm. 1995 siellä järjestettiin rajatiedon ilta osana Taiteiden yötä. Kirjakaupassa oli myyjinä kaksikin rajatiedon eksperttiä: **Asta Santti** ja **Heljä Ora**, jotka tänä päivänä ovat rajatiedon parhaita kääntäjiämme ja toimittajiamme. He tiesivät, mistä minut tavoittaa, ja huolehtivat odotusaikana Gerasimovista.

Toki myöhemminkin Akateemisessa kirjakaupassa on esiintynyt rajatiedon asiantuntijoita, mm. muutama vuosi sitten Norjan prinsessa **Märtha Louisa** – enkelikoulun perustaja ja kirjailija. Tosin minä taisin olla ainoa, joka uskalsi keskustella hänen kanssaan parapsykologiasta ja henkimaailmasta. Yleisöä oli pyydetty keskittymään hänen kirjaansa, sarjakuvakirjaan kuninkaallisten elämästä. Taustalla seisoi kaksi tuikeailmeistä henkivartijaa, kun jonottaessani prinsessan nimikirjoitusta kiittelin häntä upeasta työstä rajatiedon ja henkimaailman puolesta. Palkaksi sain niin sydämellisen hymyn kuin vain satujen prinsessalta voi toivoa.

Kun saavuin paikalle tapaamaan *Terminator*-lehden päätoimittaja Gerasimovia kuulin, että kirjakauppa oli jo tilannut hänen Terminator-lehtensä. Lisäksi meille oli järjestetty neuvottelupöytä ja venäjänkielen tulkki. Jälkeenpäin kuulin, että mustatukkainen kääntäjätär oli legendaaristen kommunistijohtajien **Hertta Kuusisen** tytär ja **Otto-Ville Kuusisen** tyttärentytär… Historian siipien huminaa, ainakin ufotutkijalle, joka on osallistunut myös politiikkaan.

Pietarissa tapasimme ja haastattelimme mm. lentokenttäupseeria, ufotaiteilijaa sekä kontaktihenkilöä, joka toimi Eläinlääketieteellisen korkeakoulun apulaisprofessorina. Majoituimme päätoimittaja Gerasimovin luo. Hän asui pienessä kaupunkiasunnossa kahden kauniin naisen kanssa: vaimonsa ja aikuisen tyttärensä kanssa, molemmat muusikoita. Oli liikuttavaa, kuinka hyvää huolta he meistä pitivät, vaikka Pietarissa elettiin mullistusten ja köyhyyden vaikeinta aikaa. Ruokatavarakauppojen hyllyt olivat miltei yhtä tyhjät kuin aikoinaan vanhassa kotimaassani Tansaniassa, yhdessä maailman köyhimmistä maista.[5]

Silti meidän ruokapöytämme oli täynnä kaviaaria ym. herkkuja. Välillä musiikinopettajaemäntämme soitti meille taivaallisia sulosointuja flyygelistä. Myöskään maestro Grann ei voinut olla huomaamatta meitä ympäröivää naiskauneutta – hänen elämänsä suurimpia iloja ja samalla vaikeimpia haasteita. Isäntämme ohella kaunottaret ruokailivat kanssamme ahtaissa tiloissa pienen pyöreän pöydän ympärillä. Af Grann ei voinut olla huokaisematta selvällä suomen kielellä ns. miesten huumoria, jota en tässä voi toistaa. Onneksi isäntämme eivät – tiettävästi – osanneet suomea, ja minäkin sain juuri ja juuri hillittyä itseni naurun purskahdukselta. Olimme kuin kaksi keskenkasvuista renkipoikaa, jotka olivat päässeet yllättäen tsaarin hoviin... Myöhemmin pietarilaisleidit kävivät luonamme Helsingissä vastavierailulla.

Ufo Soshnovyi Borin ydinvoimalan yllä

U180

Oli uskomatonta, että saimme pietarilaisen lentokenttäupseerin tv-kameran eteen kertomaan ufokokemuksestaan – upseerin univormu päällään.

”Seurasimme lentokentällä outoa lentävää kohdetta ja saimme sen tallennettua myös tutkalla”, hän kertoi. ”Lentokoneiden asiantuntijoina eniten ihmettelimme sitä, että lähtiessään liikkeelle se ei tarvinnut lainkaan kiihdytysvaihetta, kuten ihmisten tekemät huippukoneet. Lisäksi välillä ufo katosi kokonaan näkyvistä ilmestyäkseen uudelleen aivan toisessa paikassa. Kiinnitimme myös huomiota siihen, että se tuntui leijailevan Soshnovyi Borin ydinvoimalan yläpuolella.”

Näin myöhemmin videon ufon tutkakuvasta Gerasimovin luona. Kun videolaite hieman takkuili, isäntämme tokaisi spontaanisti: ”Hemmetin kommunistivehkeet...”

Suomessa tiedettiin, että meidän pahimpia katastrofiuhkiamme oli juuri tuon venäläisen ydinvoimalan huono kunto. Jos se räjähtäisi, seuraukset saattaisivat olla huomattavasti laajemmat kuin Tshernobylin onnettomuudessa. Tästä monet näkijät olivat saaneet varoituksia: räjähdyksessä koko Etelä-Suomi voisi tuhoutua elinkelvottomaksi.

Soshnovyi Borissa tapahtui 1993 räjähdys, ei kuitenkaan pahin mahdollinen. Se ilmeisesti herätti myös Suomen viranomaiset. Suomi tarjoutui rahoittamaan muutaman muun länsimaan kanssa Soshnovyi Borin voimalan kunnostustyöt. Mukana oli mm. ystäväni **Heikki Sepponen** ❋, joka kertoi tilanteen parantuneen huomattavasti peruskorjauksen jälkeen. Kuitenkin puutteita edelleen oli. Yksi oli se, että Venäjän heikon eläketilanteen vuoksi Venäjän ydinvoimaloissa oli töissä kohtuuttoman paljon eläkeläisiä. He saivat jatkaa työskentelyä heikennetyllä sopimuksella: he saivat 15 % entisestä palkastaan. Se oli kuitenkin parempi kuin heidän eläkkeensä.

Samantapaista avaruusolentojen välttämättömänä pitämää ympäristönsuojelutyötä oli Pietarin vedenpuhdistamon rakennusprojekti, jonka hallinto-organisaation luomiseen osallistui entinen työtoverimme **Reino Torvinen**. Hän oli avioitunut venäläisnaisen kanssa ja järjesti meille 1990-luvun lopulla Pietarin matkan. Sen yhteydessä tapasin jälleen kerran myös Valeri Uvarovin.

Vähintään yhtä tärkeää olisi Itämeren puhdistaminen. Emme voi esiintyä maailmalla ympäristösuojelun mallimaana, jos lähivesistömme ovat vedenalaisia hautausmaita ja myrkkyaltaita. Nyt muutokseen ovat paremmat mahdollisuudet kuin koskaan. Itämeren rantavaltioilla on entistä paremmat keskinäiset suhteet, ja siksi myös puhdistusoperaatio on käden ulottuvilla. Joitakin positiivisia merkkejä onkin havaittavissa, mm. kalojen tila on vähitellen kääntynyt parempaan suuntaan.

Olen maailmalla tavannut kymmeniä taiteilijoita, jotka ovat erikoistuneet ufokuvien piirtämiseen ja maalaamiseen. Kansainvälisestikin tunnettu valokuvaajamme **Veli Granö** on ufovalokuvaajien kärkikaartia. Vuosikymmenien ajan

ufoaihe on häntä kiehtonut sekä valokuvaajana että tv-ohjaajana. Monet kontaktihenkilöt ovat olleet hänen valokuviensa ja tv-ohjelmiensa kohteina: mm. **Anne Pajuluoma**[6] ja **Kirsti Koskela**.[7]

Nuoren polven ammattivalokuvaaja **Suvi Laine** teki lopputyönsä Pekka Halosen akatemiaan ufoaiheesta. Hän seurasi Helsingin Ufopiirin kokousta kantapaikassamme ravintola Arthurissa sekä Porin ufotutkimusretkeämme 2005. Siellä hän otti mainioita valokuvia keskusteluistamme, kontaktihenkilöiden olentomaalauksista sekä ufojen bongauksestamme pimeillä merenrannoilla.

Tässä yhteydessä ei voi unohtaa myöskään tämän kirjan julkaisijaa, ufotutkijaa ja valokuvaajaa Lasse Ahosta. Hän on uransa aikana ottanut erinomaisia valokuvia ufojen ja rajatiedon tutkijoista ja kokijoista, enemmän kuin kukaan suomalainen.

Suomalaisista ufomaalareista parhaita ovat kontaktihenkilö Timo Teide sekä edesmennyt Markku Löfman, monien ufokirjojen ja Ultran numeroiden kuvittaja. Suuri osa oman *Ufojen kosmisen viestinikin* kuvituksesta on Markun käsialaa. Ufotutkija ja taiteilija Matias Päätaloa olenkin jo ehtinyt kehua. Ufot ovat inspiroineet useita sarjakuvataiteilijoitakin: Tuulikki Gröhnin ohella mieleeni nousevat Kaija-Liisa Hiltunen ja **Siw Henriksson**.

Silti ehkä parhaan ufotaiteilijan tapasimme Pietarissa. Hän oli **Sergei Julagin** ❋, jonka pienessä kerrostaloasunnossa vierailimme Grannin kanssa. Asunnossa minua arkkitehtina kiinnosti sen asteittainen, sosialistinen laatustandardi, johon olen vuosien varrella törmännyt kaikkialla Neuvostoliitossa, Venäjällä ja Eestissä. Elementtikerrostalon tyly ulkokuori, porrashuoneen surkea työmaatasoinen sotkuisuus, asunto-ovien takaa löytyvät kolhoosi-systeemit, joissa juuri ja juuri tyydyttävät, yhteiset märkätilat, keittiöt ja kylpyhuoneet – ja sisimpänä asuinyhteisön helmet, ihmisten yksityistilat, joita kukin oli sisustanut parhaan taitonsa ja varallisuutensa mukaan. Tässäkö oli neuvostoliittolaisen kommunismin kompastuskivi: jokainen huolehti omastaan, mutta kaikkeen yhteiseen riitti mielenkiintoa vain pakon edessä?

Valitettava johtopäätös ihmiskunnan tähänastisista yhteiskuntakokeiluista ja maailmanmatkoistani: parhaaseen, tasa-arvoisimpaan kompromissiin on päästy ns. pohjoismaisessa hyvinvointiyhteiskunnassa. Yksittäisiä inhimillisen, henkisen ja luonnonmukaisen elämäntavan helmiä löytyy muualtakin, kuten Skotlannin Findhorn. Suomessa on kymmeniä ekokyliä, mutta niistä yksikään ei yllä Findhornin tasolle. Lähimmäs sitä on päässyt ehkä Keuruun ekokylä, jossa ovat asuneet mm. rajatiedon asiantuntijat Martin Keitel ja **Juhani Pirinen** (Rajatiedon Yhteistyön monivuotinen hallituksen jäsen ja tietokone-ekspertti).

Saatan leimautua oikeistolaiseksi, kun tähän vielä lisään, millainen järkytys minulle oli käydä elämäni ensi kerran vuonna 2003 Kuubassa – kommunismin viimeisessä "paratiisissa". Ihanaa siellä oli tropiikin luonto ja eläväiset ihmiset, rikas musiikkiperinne, kuten muuallakin ikuisen kesän maissa, yhteiskunnallisesta järjestelmästä riippumatta. Ehkä Kuuban saavutuksista voi vielä nostaa positiivisena asiana julkiset palvelut, jotka toimivat paremmin kuin useimmissa kehitysmaissa. Myös johdon suvaitsevaisuus henkisyyttä ja hengellisyyttä kohtaan on parempi kuin on ollut kommunismin historiassa yleensä. Katolisen kirkon ja

perinteisen woodoo-uskonnon yhdistelmä santeria kukoistaa.

Muu olikin yhtä painajaista: vainotut toisinajattelijat, joista 56 rakentavaan demokratiaan pyrkinyttä vangittiin matkamme aikana ja yksi teloitettiin lentokonekaappauksen yhteydessä, ulkomaisen kirjallisuuden sensuuri ja ulkomaan matkojen kielto, ihmisten minimaaliset palkat. Pääkaupungin asuintalojen surkeus oli ennennäkemätöntä. Havannan ydinkeskustassa vanhat kerrostalot oli päästetty raunioitumaan, jatkuvien merituulten rapauttamina. Missään päin maailmaa, en edes kehitysmaissa, ole nähnyt, että pääkaupungin ihmiset asuvat raunioituvissa kerrostaloissa, joissa asuminen on hengenvaarallista. Enpä voinut muuta kuin toivoa sydämestäni, että Kuuba pääsisi lopultakin eroon Fidelistä... Tämä on katkeraa tekstiä entiseltä opiskelijaradikaalilta, joka vuosikymmenien ajan piti Kuubaa yhtenä maailman tasa-arvon ja toivon tukikohtana.

U181

Ehkäpä Kuuban kokemusta erityisesti järkytti kontrasti, jonka koimme samalla matkalla naapurimaassa Meksikossa, jonka pyramidialueella osallistuimme kansainväliseen Maya-festivaaliin. Meksikokin on köyhä ja epädemokraattinen, USA:n kanssa veljeilevä kehitysmaa. Siellä kuitenkin yhdistyvät aidosti vapaus, elämänilo ja henkiset perinteet. Ehkä näistä syistä Meksiko on ollut kansainvälinen ufokeskus jo 20 vuoden ajan. Siellä mm. on saatu harvinaisen paljon erinomaisia ufovalokuvia ja -filmejä.

UAP182

Pietarissa taiteilija Julagin oli luonut oman pikku paratiisinsa kerrostalohelvetin keskelle. Nuoren kauniin vaimonsa, pikkutyttönsä ja upeiden taideteostensa seurassa hän kaikesta päätellen vietti onnellista elämää – ainakin niin kauan kuin saattoi pysyä sisätiloissa. Tauluista useimmat olivat naturalistiseen tyyliin maalattuja kuvauksia ihmisten ufohavainnoista. Julagin kertoi lisäksi, että hänessä oli avautunut parapsyykkinen selvänäkökyky. Keskittyessään maalausten aiheisiin hän sai visioita sellaisistakin yksityiskohdista, joista havainnontekijät eivät olleet hänelle maininneet. Valmiista öljyvärimaalauksista kokijat saattoivat tunnistaa paikkansa pitäviä detaljeja.

UAP183

Tunnen myös taiteilijan ja kontaktihenkilön **Tuuli Järvelän** ❋, jolla on samantapainen selvänäkökyky. Hän on havainnut, että tutkiessaan mitä tahansa historiaa hän alkaa visioida kuvia, jotka näyttävät vastaavan todellisuutta. Aihepiirien joukkoon mahtuvat myös ufokontaktit ja hengen matkat vieraille planeetoille. Tuuli on yksi niitä herkkiä näkijöitä, joiden soisi astuvan 3D-kaapistaan ulos ihmisten ilmoille ja samalla kohoavan uusiin ulottuvuuksiin...

UAKP184

Ehkä sittenkin Pietarin matkan huippu oli Pietarin eläinlääketieteellisen korkeakoulun apulaisprofessori **Victor Zlobin**, tiedemies ja kontaktihenkilö samassa persoonassa. Erityisen mielenkiintoinen oli rautalan-

gasta väännetty himmelimäinen rakennelma, joka riippui katosta tuolin yläpuolella. Siinä oli päällekkäin pyramidi ja kuutio, joiden kautta tuolissa istuva sai oikeaan mielentilaan virittävää kosmista energiaa.

Vastaavalla periaatteella Ahti Karivieri on tutkinut pyramidivoimaa. Hänellä on kotona ollut katosta laskettavia pahvipyramideja, joiden kaltevuuskulma on vaihdellut. Ahti on havainnut, että kulmasta riippuen ne vaikuttavat alla istuvaan ihmiseen eri tavoin, mm. poistavat päänsärkyä.

"Siinä kun istuu, alkaa tulla hienoja ajatuksia", apul.prof. Zlobin totesi hymyillen omista kosmisista himmeleistään.

Sain tiedemieheltä muistoksi englanninkielisen kirjan, jonka hän oli kirjoittanut. Se oli suunnitelma siitä, miten lähiplaneettojamme tulisi kehittää, jotta niille saataisiin riittävät olosuhteet normaalille ihmiselämälle. Toisaalta Zlobin oli avaruusviestien kautta saanut tarkan kuvauksen lähiplaneetoilla jo nyt esiintyvästä elämästä, josta suuri osa on täysin poikkeavaa verrattuna meidän elämäämme.

Lisäksi kosmisena viestinä oli tullut kuvaus kaiken materiaalin alkeishiukkasista – paljon perusteellisemmin kuin mitä virallinen tiede on löytänyt.

Tuleva ufonobelisti lätkämatsissa?

Yksi virallisten tiedemiestemme rajoituksista on heidän jähmeytensä uusien ajatusten edessä, avaruusviesteistä puhumattakaan. Kävin hiljattain huipputiedemiehen kanssa tyypillisen keskustelun Helsingin Hartwall Areenalla, jääkiekko-ottelun väliajalla. Marraskuussa 2012 menin kahville ovaalin muotoisen areenan ulkokehälle, jossa sijaitsee Suomen suurin kaljakapakka(!). Selviydyin ihmisruuhkassa kahvikuppeineni pienen pyöreän pöydän ääreen, jossa mieshenkilö luki englanninkielistä aikakauslehteä. Puhuttelin häntä tapani mukaan. Muutamalla silmäyksellä olin arvioinut hänet ulkomailla työskennelleeksi suomalaismieheksi – eli sukulaissielukseni. Kesällä 2013 paljastettiin, että koko Hartwall Areena on myyty venäläiseliitille – ja todennäköisesti jatkossa myös jääkiekkojoukkue Jokerit, Helsingin ylpeys.

"Oletko Vaisalalla töissä?" kysyin. Pöydällä oli muistikirja, jossa oli kansainvälisen meteorologista teknologiaa valmistavan firman nimi.

Mies nosti katseensa ja vastasi lyhyesti: "En, mutta olen ollut siellä töissä takavuosina." Kerrottuani olleeni itse töissä ulkomailla Afrikassa hän lievästi kiinnostui keskustelusta, mutta silmäili samalla edelleen lehteään.

Ilmeni, että hän oli tehnyt tohtorin väitöskirjan jo toistakymmentä vuotta sitten. Viime vuosina hän oli etsinyt puuttuvaa alkeishiukkasta, onnistumatta. "Se löydettiin viime vuonna. Olin varmaan niiden sadan ihmisen joukossa, jotka sitä etsivät kokopäivätoimisesti..." Miehen ilmeessä ja äänensävyssä oli selvää pettymystä.

"Minäkin teen väitöskirjaa – ekologisesta arkkitehtuurista", sanoin. "Mutta olen myös ufotutkija. Jotkut herkät ihmiset väittävät saaneensa tietoa avaruusolennoilta. Tapasin Pietarissa apulaisprofessorin, joka oli saanut perusteellisen kuvauksen atomirakenteesta..."

TUNNISTAMATON LENTÄVÄ ESINE

NÄYTTELY UFO-ILMIÖSTÄ

20.1.–5.3.1989

VANHAN GALLERIA

VANHA YLIOPPILASTALO
HELSINKI
AUKI PÄIVITTÄIN 11–17
MAANANTAISIN SULJETTU

Kuva:
Hinwil, Ober-Sadelegg,
Sveitsi 3.8.1975 klo: 17.40
Eduard Meierin ufokuvia ei tarkoista
tutkimuksista huolimatta ole kyetty
todistamaan väärennöksiksi.

Lisäksi Vanhalla:

Dokumenttielokuva:
"Ufot – aikamme mysteeri"
10.2. klo 17.15

Keskustelutilaisuus ufoista 18.2. klo 15
Paneelissa ufotutkijoita ja tiedemiehiä,

Ufoaiheisia elokuvia BIO ILLUSIONISSA:
Spielberg: "KOLMANNEN ASTEEN YHTEYS"
4.2. ja 5.2. klo 12
yönäytökset 3.2. ja 4.2. klo 23.30

Howard: "COCOON-nuoruudenlähde"
11.2. ja 12.2. klo 12

Miehen ilme ei muuttunut.

"Jos annat sähköpostiosoitteesi, voisin lähettää atomimallin sinulle", lupasin.

Tähän tuli tyly vastaus: "Ei kiinnosta." Hän oli selvästikin tiedemies, joka halusi mieluummin säilyttää asemansa universumin kukkona tunkiolla kuin löytää totuuden.

Tohtori jatkoi kansainvälisen lehden (taisi olla Time) lukemista ja minä join loput kahvit pahvimukistani ennen lätkämatsin jatkumista. Omatkin ajatukseni olivat jo siirtyneet Zlobinin atomimallista suosikkijoukkueeni Oulun Kärppien kannustamiseen.

Kosmisen tiedon välittämiseen vihkiytyneenä en kuitenkaan menettänyt toivoa hiukkastutkijan suhteen. Ennen katsomoon siirtymistäni tuikkasin miehelle käyntikorttini ja totesin: "Jos haluat vielä palata asiaan, tässä on sähköpostiosoitteeni."

Olinko ehkä sittenkin tavannut tulevan Nobel-palkinnon saajan? Vai salaisen palvelun agentin?

Kotka laskeutui Helsingin keskustaan

Ufojen tietoiskun kolmas vaihe, ufonäyttelyn järjestäminen pääkaupungin ydinkeskustaan ja sen kierrätys eri puolilla Suomea ei tapahtunut aivan yhtä dramaattisesti kuin Ritva Alkun ja Grannin tapaaminen. Kuitenkin näyttelyidean esilletulo ja sen laaja-alainen toteutuminen oli itselleni merkki siitä, että se oli osa kokonaisuutta.

Samoihin aikoihin kun kirjani *Ufojen kosminen viesti* oli tullut julkisuuteen ja tv-ohjelma *Vieraita taivaalta* oli tekeillä, taiteilija **Jussi Kivi** otti minuun yhteyttä (1989). Hän kertoi toimivansa Vanhan ylioppilastalon taidegallerian kuraattorina. Hän oli saanut idean, että ufoaiheesta voisi tehdä kuvataiteellisen näyttelyn, joka samalla olisi hänen henkilökohtainen taideteoksensa ja taiteellinen kannanottonsa. Samalla se tietysti olisi työryhmän aikaansaannos.

Tapasin Jussin ensimmäisen kerran pakkaspäivänä Mannerheimintiellä. Jussi oli kolmikymppinen nuorimies, siis nuori minuun verrattuna – yli kolmikymppiset eivät yleensä halua heitä kutsuttavan nuoriksi.

Idea ufonäyttelystä oli tullut Jussille, kun hän oli törmännyt mielenkiintoiseen, hyvin tutkittuun ufotapaukseen.

U185

Japanilainen rahtilentokone (Japan Airlinesin Boeing 747) oli kohdannut ufoja matkallaan Pariisista Islannin kautta Alaskan Anchorageen 17.11.1986. Koneen lastina oli ranskalaista viiniä. Ufoista yksi oli ollut järkyttävän suurikokoinen, mikä kokeneille lentäjille oli selvä merkki siitä, etteivät ne voineet olla ihmisen tekemiä.

Suurin ufo oli koneen kapteenin **Kenju Terauchin** mukaan muodoltaan kuin kaksi valtavaa ammetta olisi kiinnitetty vastakkain – eli periaatteessa melko lähellä perinteistä lentävän lautasen muotoa. Vaikka etäisyyttä oli noin 10 km, Terauchin arvion mukaan suurin ufo oli ollut ainakin kaksi kertaa lentotukialuksen pituinen (viisi kertaa Terauchin

Boeing-koneen kokoinen). Kaksi muuta ufoa olivat huomattavasti pienempiä.

Terauchin lisäksi koneen koko miehistö (kapteenin lisäksi kakkoslentäjä sekä lentoinsinööri) näki ufot. Havainto ei ollut mikään epämääräinen, muutaman sekunnin vilahdus, vaan ufot seurasivat japanilaiskonetta 32 minuutin ajan (noin 640 kilometrin matkan). Ilma oli selkeä ja kirkas, aurinko oli juuri laskenut. Ufojen valoissa näkyi useita värejä: keltaista, kullanruskeaa ja vihreää, mutta ei punaista, lentokoneiden tyypillistä varoitusvaloa.

Kun Terauchi otti yhteyttä Anchoragen lennonjohtoon, tämä kehotti häntä kokeeksi laskemaan korkeutta 10500 metristä 9300 metriin ja tekemään 360 asteen käännöksen – ufot seurasivat yhä. Vasta juuri ennen japanilaiskoneen laskeutumista Anchoragen kentälle ufot häipyivät.

Kuka vielä vähättelee ranskalaista punaviiniä – ilmeisesti sen korkea laatu on tunnettu myös ulkoavaruudessa...

Ufotapaus tuli julkisuuteen 1987. Newsweekin asiallinen artikkeli tapauksesta ilmestyi 12.1.1987.[8]

Erityisen suuren vaikutuksen taiteilija Kiveen oli tehnyt kapteeni Terauchin piirros ufoista. Jussi tajusi, että ufoissa oli kysymys todellisista asioista, jotka saattoivat muodostaa jopa uhkatekijän ihmiskunnalle.

Mielenkiintoista oli, että tapauksen jälkeen ei kulunut kuin viikko, kun Terauchi teki toisen ufohavaintonsa. Se oli vaatimattomampi kuin ensimmäinen, mutta osoitus joko lentäjän herkkyyden lisääntymisestä tai siitä, että lentäjä tarkkaili taivasta entistä tiiviimmin.

Lähdin ilomielin mukaan näyttelyprojektiin. Pidimme useita suunnittelukokouksia Vanhalla. Mukaan tulivat mm. kokenut ufoaktivisti ja taiteilija **Olof ”Olle” Kangas**, ufotutkija, taiteilija ja kontaktihenkilö **Jan Nygren** sekä ”oppipoikani” työhuoneeltani, tietokone-ekspertti arkkit. yo Sami Laitala (joka jäi kymmeniksi vuosiksi ufoihin koukkuun ja toimi myöhemmin Suomen Ufotutkijat ry:n varapuheenjohtajana). Myöhemmin mukaan tiimiin tuli myös oululainen valokuvaaja ja arkkit. yo Ilpo Okkonen.

Innostus oli käsin kosketeltavaa. Viime kädessä Jussi Kivi, Ilpo Okkonen ja minä muodostimme lähes saumattoman työryhmän. Toteutusvaiheessa myös Olle Kangas ja Sami Laitala olivat korvaamattomia työmyyriä ja tyyliniekkoja. Samanlainen veto-oikeus kuin ufo-tv-ohjelmissamme Grannilla, oli näyttelyprojektissa Jussi Kivellä – olihan kyseessä myös hänen henkilökohtainen taideteoksensa ”Kotka on laskeutunut”. Nimi tuli ensimmäisellä Kuu-matkalla käytetystä ilmaisusta projektin komentokeskuksesta. Symboliikkaan liittyi huhuja siitä, että avaruusaluksen laskeutuessa ufot olivat jo paikalla vastaanottamassa heitä.

Tästä ei tosin juurikaan ole konkreettisia todisteita. On epämääräisiä kuvia laskeutuneesta avaruusaluksesta ja oudoista valoista sen ympärillä. Väitetään myös, että lähestyvien ufojen vuoksi avaruusalus sai käskyn lähteä kotimatkalle suunniteltua aiemmin.

Myös on sitkeitä väitteitä siitä, että sillä Kuun puolella, joka ei koskaan näy Maahan, olisi asuttuja tukikohtia. Grannin kanssa tekemissämme tv-ohjelmissa on parikin yhdysvaltalaisen kontaktihenkilön Michael Collierin haastattelua,

Ufonäyttely rakennettiin Vanhan ylioppilastalon 2.kerroksen taidegalleriaan. Vasemmalla Uusi ylioppilastalo, jonka elokuvateatterissa järjestettiin ufofilmien viikko.

jossa tämä väittää, että maailmaa on harhautettu pahan kerran. Vaikka medialle on annettu kuva suurvaltojen välisestä kylmästä sodasta ja varustelukilpailusta, tosiasiassa ensimmäisten kuulentojen jälkeen suurvallat ovat sulassa sovussa jatkaneet avaruuden valloitusta. Hänen mukaansa myös Mars-lennot Kuun toiselta puolelta ovat jo arkipäivää.

Itse pidän väitteitä internetille tyypillisinä salaliittoteorioina, joista hyvin harva mielestäni pitää paikkansa – jo siksikin, että salaliittoteoriat ovat keskenään ristiriitaisia. Tosin myös uuden ajan näkijä David Wilcock, Edgar Caycen mahdollinen reinkarnaatio, suhtautuu Mars-lentoihin vakavasti.

Tunnen parikymmentä suomalaista, jotka ovat innostuneita salaliitoista. He nauttivat ufopiireissä melkoista arvovaltaa, mutta ovat silti innostuneita salaliitoista. Yksi heistä on Rauni-Leena Luukanen, joka Ultra-päivillä 2012 kehotti ihmisiä seuraamaan median välittämiä uutisia, mutta sen jälkeen "kääntämään asian juuri päinvastaiseksi – silloin olette oikeilla jäljillä".

Varsin hurja ohje, jota en alkuunkaan voi hyväksyä. Ilman muuta maailmalla on monenlaisia salaliittoja, mutta en voi uskoa mihinkään kaiken kattavaan Illuminati-salaliittoon, jossa USA:n entinen ulkoministeri Henry Kissinger olisi johtajana, Englannin kuninkaalliset ja vanhat juutalaiset pankkisuvut rahoittajina ja harmaat avaruusolennot (Greys) siipeilijöinä. Tällaisen kuvion guru on brittiläinen kirjailija, entinen urheilija ja urheilutoimittaja David Icke. Mielenkiintoista on, että Icke kokee olevansa myös kanavoija. Kaikkien hengentien

kulkijoiden on tärkeä muistaa, että kanavointia tulee myös negatiivisilta ja epäluotettavilta tietolähteiltä. Väitetään, että jopa hyvät tahot silloin tällöin testaavat meidän arviointikykyämme ja vapaata tahtoamme esittämällä kyseenalaisia väitteitä.[9]

Ei ole helppoa elää tällä planeetalla, ellei vetäydy luostariin tai muuta lomaparatiisiin Teneriffalle, Floridaan tai Goaan. Samalla saatamme pelkurimaisesti paeta vastuutamme todellisesta tehtävästämme, jonka kenties olemme hyväksyneet ennen tänne tuloamme. Itse koen vahvasti, että upeinta ja onnellisinta elämää on heittäytyä kokosydämisesti niihin haasteisiin, joita meille tarjotaan elämän arjessa. Kunhan vain Korkeampi minämme toimii laivan kapteenina, pää sopivasti hengen sfääreissä ja ainakin yksi jalka ja yksi viherpeukalo turvallisesti Äiti Maan kupeella.

Internet on mahtava väline, mutta totuuden oppaana ja uutislähteenä ±0. Siksi vanhana kouluihmisenä pidän koululaitoksen tärkeimpänä tehtävänä tänä päivänä tietokoneen ja erityisesti internetin käytön ohjausta sekä oppilaiden arviointikyvyn kehittämistä. Sen varmaan useimmat koulujen rehtorit tänä päivänä allekirjoittavat, jo tapahtuneiden koulumurhienkin vuoksi. Niiden tekijäthän olivat ihmissuhdeongelmiaan nettiin ja sotaisiin tietokonepeleihin paenneita, joiden arviointikyky oli pahasti vinksahtanut. Samaa sarjaa oli Norjan hirvittävän ihmisteurastuksen tekijä **Niels Breivik**, jota häntäkin Rauni-Leena Luukanen uskoo CIA:n kauko-ohjauksen uhriksi.

Koulujen ongelmana on ollut mm. se, että useissa luokkahuoneissa oppilaat ovat hallinneet internetin paremmin kuin opettajat. Ja äidin turvallisessa peräkammarissa, sotapelien valemaailmassa liipasinherkkyys kehittyy lihapullien, paapomisen ja yksinäisyyden voimalla...

Helsingin ufonäyttelyssä yli 5000 kävijää

Ufonäyttelymme valmistui vuoden 1990:n puolella. Se suunniteltiin Vanhan ylioppilastalon galleriatiloihin toiseen kerrokseen. Käytettävissämme oli kaksi suurta huonetta, joista suurempaan koottiin monipuolisen vapaamuotoinen, ehkä taiteellisempi aineisto.

Erityisen ylpeä olen Ilpo Okkosen loihtimasta diaohjelmasta, jossa sekä kuvallista että kirjallista aineistoa heijastettiin useamman päällekkäisen harsokankaan muodostamalle valkokankaalle. Vaikutelma mm. oikean kokoisista, piirretyistä avaruusolennoista (silminnäkijöiden havaintojen mukaan) oli miltei 3-ulotteinen. Suuri osa teksteistä esitti viisaita lauseita, jotka olimme poimineet kirjani *Ufojen kosminen viesti* loppuosasta.

Salin nurkassa tilannetta tarkkaili "mustapukuinen mies", jota esitti minun mustaan "rippipukuuni", valkoiseen paitaan ja kravattiin sonnustautunut mallinukke. Tilaan oli koottu myös kymmeniä kaupallisia tuotteita, jotka tavalla tai toisella liittyivät ufoihin (mm. Ufox-ilmankostutin, ufokarkkeja ja -leluja).

Ehkä näyttelyn arvokkain yksittäinen esine oli Kallaveden ufonkappale, jonka asetimme lasikaappiin, dramatisoituna kohdevalaisimen valokiilalla.

Ufonäyttelymme kakkoshuoneessa oli ufojen historia esitettynä kuvin ja sa-

noin 20 kartonkialustalla.

Näyttelymme oli suuri succèe. Erityisen mielenkiintoista oli seurata yleisön käytöstä. Vaikka Vanha ylioppilastalo sijaitsee keskellä Helsingin meluisinta keskustaa (Mannerheimintien ja Aleksanterinkadun risteyksessä), yleisö selvästi rauhoittui kavutessaan kadulta toiseen kerrokseen. Useimpien ihmisten askeleet hidastuivat, kun he astuivat puolipimeään saliin. Kosmiset ufoviestit, humanoidinkuvat ja taustalla soiva meditaatiomusiikki loivat miltei hartaan tunnelman. Kosmista kosketusta parhaimmillaan?

23 vuotta ufonäyttelyn jälkeen poseeraan Vanhan edessä, taustallani Väinämöinen, "tietäjä iänikuinen".

Laskimme, että yleisöä viikon aikana kävi runsaat 5000 henkeä. Kun näyttely lähti vielä kiertämään ympäri maata, lähinnä kirjastoihin, kävijämääräksi nousi hyvinkin lähes 10 000 vierasta.

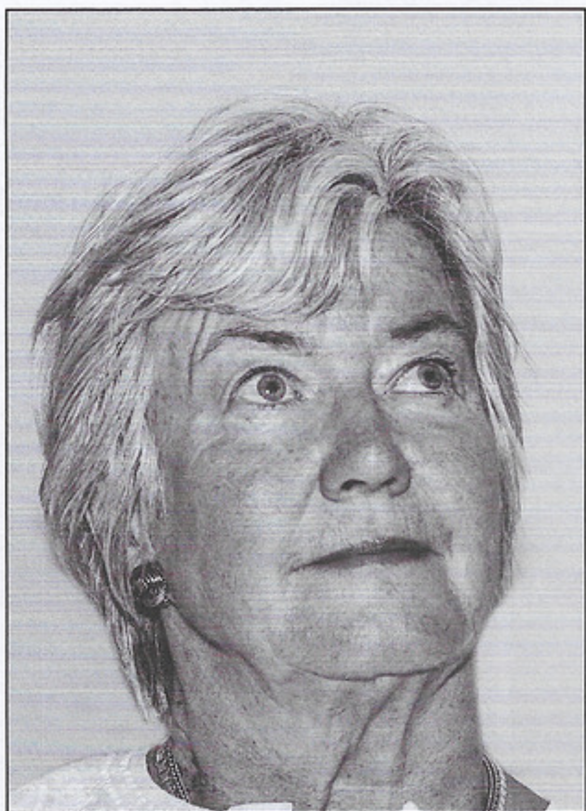
Helsingin näyttelyviikkoa täydensi ufoelokuvien sarja, joka esitettiin naapurirakennuksessa Uudessa ylioppilastalossa sijaitsevassa Bio-Bio -elokuvateatterissa. Lisäksi järjestimme Vanhalla ylioppilastalolla ufopaneelikeskustelun, johon osallistui sekä ufotutkijoita että skeptikoiden edustajia.

Yhden ufoelokuvan katsoin Grannin seurassa, toisen Rauni-Leena Luukasen vieressä. Käydessäni elokuvissa Grannin kanssa olen kiinnittänyt huomiota erikoiseen piirteeseen. Vaikka hän kaikkien muiden kilpailijoidensa suhteen on yleensä ylikriittinen, elokuvissa hän osaa vilpittömästi ihailla huippuelokuvia. Näimme **John Carpenterin** *Starmanin,* joka todella onkin ufoelokuvien parhaimmistoa.

Haastetta totuudenetsijöiden arviointikyvylle

UAKP186

Rauni-Leenan kanssa katsoimme Steven Spielbergin *Kolmannen asteen yhteyden*. Rauni-Leenalla oli erikoinen kokemus, josta hän kertoi minulle heti elokuvan jälkeen sekä myöhemmin kirjassaan. Hänen toiselle puolelleen oli tullut tuntematon, vaatimattomasti pukeutunut nainen muovipusseineen. Hän oli hymyillen tervehtinyt Rauni-Leenaa. Kun elokuvassa keskeinen vuorihahmo *Devil's Tower*, ufojen laskeutumispaikka, oli ilmestynyt, Rauni-Leenaa oli puistattanut voimakas värähtelykohtaus.

Rauni-Leena Luukasen kanavoidut kirjat sisälsivät runsaasti viisaita avaruusviestejä, kunnes 1990-luvun lopulla hän alkoi ottaa hurjimmatkin salaliittoviestit todesta. "Kun kuuntelette uutisia, kääntäkää ne täysin päinvastaisiksi – silloin olette lähellä totuutta."

Kun hän oli vilkaissut viereensä, nainen oli kadonnut.

Rauni-Leena analysoi tapahtumaa kirjassaan *Salatut maailmamme* (Star Sisters International, 2007). Hän arvioi naisen salapukuiseksi tiedusteluagentiksi, jonka tehtävänä oli antaa Rauni-Leenalle vaikutelma avaruusolennosta. Kyseessä oli ns. "zap-teknologia", jolla muovipussissa olleella laitteella synnytettiin Rauni-Leenan aivoissa muistikatko. Toisaalta hän pitää käytössä olevana sotilasteknologiana, että "optisella valosuihkulla" mitä tahansa voidaan materialisoida paikasta toiseen...[10]

Nyt vasta tajuan, että leimatessaan minut salaisen palvelun maksetuksi agentiksi hän on käyttänyt tämänkin kohtauksen lisätodisteena. Muita todisteita varmaankin ovat olleet, että olen ystävystynyt Rauni-Leenan mukaan KGB:n agentin Valeri Uvarovin kanssa ja osallistunut sekä venäläisten että NATO-sotilaiden avustamana ufotutkimusretkiin.

Ja Pudasjärven ufoseminaarista 1997 Rauni-Leena pakeni kesken seminaarin tajuttuaan, että Iso-Syötteen seminaarihotelli oli salaisen palvelun koulutuskeskus. Yhdeksi todisteeksi hän väitti olkalaukkuani, jossa kuulemma oli ollut lähellä olevien aivotoimintaa häiritsevä infrapunasäteilytin...

Salaliittopiireissä se, että olen kiistänyt väitteen, on pelkkä lisätodiste. "Eihän se tietenkään itse sitä myönnä."

Väittääkö joku vielä, etten minä olisi ollut kosmisen kosketuksen välikappaleena? Vai olisiko minun kohdallani kysymys KGB:n ja CIA:n yhdessä luomasta valekosketuksesta?

Lähdeviitteet

1) Schlemmer 1994
2) Cannon 2011
3) Wilcock 2012
4) Schuhman, IOK 2007
5) Wilcock-Free 2011
6) Pajuluoma 1975–95
7) Koskela 1999
8) Koivula 1988
9) Icke 1994
10) Luukanen 2007

THE THREE WAVES OF VOLUNTEERS AND
T EARTH

DOLORES CANNON

9 Viimeisin viesti Plejadeilta

Kevättalvella 2013 olin Rajatiedon keskuksessa, jonkinlaisessa vaihtoehtoisessa tulevaisuudessa jälleen kerran. Olen niin innostunut vapaasta tahdosta ja sen testaamisesta, etten juuri suunnittele tulevaisuuttani, ellei ole pakko. Esim. sopimukset ihmisten kanssa tietysti velvoittavat jossakin määrin. Niinpä tälläkin kertaa löysin itseni Rajatiedon keskuksesta Helsingin Uudenmaankadulta, vaikka vielä aamulla en sitä tiennyt. Oli alkamassa Valonkantajien meediotilaisuus. Tuon alun perin ufokontaktijärjestön vetäjänä on viime aikoina ollut vanha ystäväni **Juha Aalto-Setälä**. Jo joskus 1980-luvun lopulla hän oli kertonut kokeneensa abduktion, johon hän oli mennyt vapaaehtoisesti.

Tilanteessa, jossa Valonkantajien toimintaa oltiin jo lopettamassa, he löysivät uudeksi tehtäväkseen ja energianlähteekseen meediotilaisuudet, yhteydet kuolleiden henkiin. Juha oli valmis niitä vetämään. Rajatiedon keskukseen on viimeisten parin vuoden aikana kutsuttu meedioita eri puolilta Suomea. Tilaisuuksia on järjestetty matalalla profiililla ja mainonnalla, ja ne ovat olleet varsin suosittuja. Miltei aina tupa on ollut täynnä. Itse ”eksyin” sellaiseen noin vuosi sitten, jolloin sain hienoja, paikkansa pitäviä viestejä vanhemmiltani.

Itse asiassa ero kuolleiden henkien ja avaruusolentojen viestien välillä on kuin veteen piirretty viiva, jos kanavoijat ja viestinlähettäjät ovat korkeatasoisia. Sen huomasin tälläkin kertaa, jolloin meediona toimi vanhempi naishenkilö, jota en muistanut ennen tavanneeni. Hänen nimensä oli **Sinikka Sihvonen**, ja sain hienoa viestiä henkilökohtaisista tehtävistäni.

Viestejä Jakatzilta

Sihvosella oli erikoinen tyyli, jollaista en ollut muilla meedioilla tavannut. Hän pysähtyi vuorotellen jokaisen salissa olleen ihmisen eteen ja kävi muutaman minuutin keskustelun. Jokainen sai tehdä yhden kysymyksen, joko ennen tai

---

Näkijät Lille Lindmäe ja Sinikka Sihvonen taustanaan Dolores Cannonin uusimman kirjan kansikuva.

Lille Lindmäe arvostaa Kirlian-kuvia, joita dipl.ins. Matti Ollila on ottanut Lillen sormenpäistä. Ollila on monipuolinen parapsykologian asiantuntija, joka toimi Rajatiedon Yhteistyöryhmän ensimmäisenä puheenjohtajana ja oli käynnistämässä Hengen ja Tiedon Messuja. Kuvassa Ollila on juuri vastaanottanut Rajatiedon Yhteistyö ry:n myöntämän stipendin 2006.

jälkeen Sihvosen saamaa henkilökohtaista viestiä. Tekniikka toimi hämmästyttävän hyvin, eikä meediossakaan näkynyt minkäänlaista epävarmuutta. Yhteys lähteen ja kohteen välille syntyi välittömästi.

Omalla kohdallani tein kysymyksen, ennen kuin meedio ehti avata suutaan: "Minulla on selkeä kuva tehtävästäni, mutta se on niin moninainen, että haluaisin tietää, miten minun tulisi sitä painottaa."

Nainen katsoi minua lempein silmin ja alkoi puhua: *"Sinun tehtäväsi asettuu kirjoittamisen puolelle. On hyvin tärkeää, että levität tietoa ihmisille. Kirjoittamisen lisäksi on kuitenkin myös merkityksellistä mennä ihmisten luo erilaisiin tilaisuuksiin, joissa voit tuoda selkeyttä ihmisten ristiriitojen keskelle. Se on myös sinulle itsellesi tärkeää, koska siten saat varmuutta siitä, että työlläsi on todellista merkitystä ihmisille."*

Vasta tilaisuuden jälkeen selvisi, että viestit eivät tulleetkaan henkimaailmasta, vaan **Jakatzilta**, Plejadien olennolta. Kun vielä menin kiittelemään Sinikka Sihvosta ja hänen miestään, mieleeni alkoi palautua, miksi Sihvonen kuulosti tutulta. Olimme tavanneet toisemme Ultra-päivillä, vaikka emme olleetkaan juuri keskustelleet.

Muistin myös, että Jakatz on toiminut virolaisen parantajan, selvänäkijän **Lille Lindmäen** oppaana Sinikan kautta ja esiintynyt myös tämän kirjoissa. Lille

on harvinaisen monipuolinen rajatiedon näkijä, joka alun perin valmistui Eestissä tekstiili-insinööriksi. Hän työskenteli pitkään tekstiilitehtailla, kunnes pääsi mukaan Neuvostoliiton kansanparantajien koulutukseen. Viime aikoina häntä on kutsuttu ympäri maailmaa tutkimaan ja operoimaan lei-linjoja – luonnossa esiintyviä ja vaikuttavia energialinjoja. Hänellä on hoitopaikka Helsingin Kruununhaassa, ja usein vastaanotto- ja kirjanmyyntipöytä Hengen ja Tiedon messuilla. Lillen kirjoissa keskeinen asema on Matti Ollilan Kirlian-kuvilla. Sinikka Sihvosella on yksityisvastaanotto Vantaalla.[9]

Olin tiennyt Lille Lindmäestä jo kauan – hän antoi minulle henkiparannusta Ultra-päivillä vuonna 2005, jolloin olin juuri selvinnyt leikkauksesta. Ystävystyin paremmin hänen kanssaan vasta Hengen ja Tiedon messuilla 2011, jolloin huomasin, että hän koki minut tärkeäksi yhteistyökumppaniksi. Keskinäisen luottamuksemme vahvistajana toimi sopivasti hyvä ystäväni toimittaja Kaija Aho, joka istui messuilla hänen vieressään. Kävi ilmi, että Kaija on viime vuosina toiminut Lillen avustajana Suomen tilaisuuksissa.

Uusia sieluja Maa-planeetalle?

Hyvän meedion merkki on, että myös muille tulevat viestit ovat vakuuttavia ja välittävät merkittävää tietoa. Itse asiassa meediotilaisuuksissa antoisinta onkin henkilökohtaisten viestien ohella se henkinen "piilosanoma", joka tulee esiin meedion rivien välistä. Näin oli myös Sinikan tilaisuudessa.

UAKP 187

Kiinnitin huomiota viestiin, jonka Sinikka sai tuntemattomalle nuorelle miehelle: *"Tunnet epävarmuutta elämässäsi, koska et ole aikaisemmin elänyt täällä. Olet tullut toiselta planeetalta, eikä sinulla ole taakkanasi entisiä elämiä Maa-planeetalla. Sinä olet niitä uusia sieluja, joiden tehtävä on auttaa ihmiskuntaa suurten muutosten keskellä. On tärkeää, että huolehdit itsestäsi mahdollisimman hyvin, jotta voit toteuttaa tehtävääsi."*

Tilaisuuden jälkeen vein käyntikorttini nuorukaiselle, ja tapasimme kahvilassa muutamaa päivää myöhemmin. Hän oli **Henrik Metz ✳**, syntynyt Ruotsissa. Hän oli tullut Uudenmaankadun tilaisuuteen ystävänsä vinkin kautta, eikä ollut kovin kauaa harrastanut rajatiedon asioita. Henrik on nuori perheenisä ja tietokone-ekspertti, töissä kouluttajana isossa tietokonefirmassa.

Aivan viime aikoina hänellä on ollut outoja tuntemuksia aloitettuaan joogaopinnot. Hän epäili, että kyseessä oli kundaliinienergian nousu, johon liittyy yleensä suuria henkisiä muutoksia – ja toisaalta vaarojakin. Avaruusyhteyksistään hänellä ei ollut mitään aavistusta ennen Sinikka Sihvosen tilaisuutta ja avaruusolento Jakatzin viestiä.

Henrik kiinnosti minua erityisesti, koska monien viisaiden mukaan uusien, kehittyneillä planeetoilla eläneiden sielujen syntyminen maapallolle on oleellinen osa meneillään olevaa suurten muutosten aikaa. Prosessi jatkuu. Henrik oli iloinen tarjoamastani avusta ja sovimme yhteistyömme jatkamisesta.

Lillelle – ja sinulle

Vasta nyt, viimeistellessäni kirjaani vuoden 2012 viimeisinä päivinä, kaivoin esiin Lille Lindmäen minulle vuosi sitten lahjoittaman kirjan *Tähdet biokentässä ja taivaalla*, jossa on runsaasti avaruusolento Jakatzin viestejä Lillelle. Seuraavassa avaruusviestejä eri aiheista.

Avaruusolennoista

"Kosmiset avustajat, jotka ovat mukana Maan energioiden nostamisen aikana, tekevät työtänsä rakkaudella. Osallistuminen siihen ei ole heille pakollista toimintaa, vaan suuri etuoikeus. Ihmiskunnassa on ihmisiä, jotka pelkäävät avaruusolentoja ja heidän hyökkäyksiään. On tietysti pieni ryhmä sellaisiakin, mutta tulisi ymmärtää kuitenkin enemmistön avaruuden olennoista olevan tukemassa, antamassa voimaa ja lisäämässä toimeentulon mahdollisuuksia. Muutosten aika on muuallakin Universumissa. Kaikkialla kehitytään energeettisesti. Tavatessanne avaruuden olentoja ottakaa selvää miltä tasolta he ovat, niin vältätte pelon syntymisen."

Lääkäreille

"Ennen kaikkea lääkäreiden tietoisuutta tulisi täydentää tiedoilla energioista. Ihmisen fyysisen kehon tutkimisen lisäksi tulisi harjoitella myös ihmisen biokentän tai energiakehon katselemista. Tärkeää on huomata, että aina ei tarvitse antaa lääkettä. Lääkärin tehtävä olisi ennen kaikkea kuunnella ja antaa ohjeita. Nykyihmiset etsivät usein henkistä tukea ja haluavat nähdä lääkärissä ennen kaikkea toisen sielun. Lääkepurkin antaminen ei aina ratkaise ongelmaa, vaan halutaan kohdata toinen ihminen ja saada häneltä vastauksia. Olennaista on tietää, että on olemassa tie, joka johtaa terveyteen."

"Lääkäreitä tarvitaan, mutta heidän tulisi ottaa käyttöön uudet ideat. Kaikki tähän saakka lääketieteessä tapahtunut on erittäin tarpeellista, mutta nyt on saapunut aika, jolloin myös lääketieteen on muututtava ihmisten energiakehojen muuttumisen vuoksi."

"Potilas pitää nähdä kokonaisuutena. Hänet täytyy kohdata ja käsitellä sielutasolla, koska siitä alkaa hänen luottamuksensa paranemiseen. Potilaan täytyy myös luottaa itseensä, että parantuminen alkaisi hänestä itsestään."

Lille: "Olen keskustellut siitä lääkäreiden kanssa, mutta he vetoavat siihen, että heillä on vain noin viisi minuuttia potilasta kohti, sinä aikana he tekevät paperitöitä ja kirjoittavat reseptin. Sitten onkin uuden potilaan vuoro. Lääkärillä ei ole aikaa kohdata sielutasolla."

Jakatz: *"Se on surullista. Ihmistä ei huomata ja lääkäri reagoi vain tautiin tai sairauteen kirjoittamalla reseptin. Ihminen jää ilman sitä, mitä hän tarvitsee. Siitä syystä parantajien määrä onkin lisääntynyt. Tavallaan se on hyvä, mutta huono puoli on, että heitä on kovin eritasoisia."*

"Voisit huomioida enemmän ihmisten jalkoja. Jalkapohjat ovat sidoksissa maahan. Kruunuchakra välittää energiaa päälaella, mutta jalat välittävät energiaa joka paikassa maapallolla missä liikkuvat."

"Rauhaset ovat ihmiskehon tärkeät keskukset. Ne tuottavat monenlaisia eritteitä ja erittäin hienojakoisia hormoneja, jotka käynnistävät tiettyjä prosesseja ihmiskehossa. Rauhaset ovat tiiviisti sidoksissa sielunenergiaan.

Ravinnosta

"Aikojen kuluessa on ollut erilaisia muoti-ilmiöitä. Joskus ovat pyöreät ihmiset olleet muodissa ja joskus taas sairaalloisen laihat. Pitäisi etsiä kultaista keskitietä."

"Ulkonäkö voi riippua geeniperimästä eikä se ole kaikkein tärkein. Tärkeää on tuntea viihtyvänsä elämässään tässä kehossa."

"Rasvaton ruoka ei ole nuorelle keholle sopivaa eikä siitä tule kylläistä oloa. Tilanne korvataan usein niin sanotulla roskaruualla tai jatkuvalla napostelulla ja niin tapahtuukin lihominen. Siinä ollaan väärällä tiellä. Ruuasta ei saa missään tapauksessa poistaa kaikkea rasvaa, koska se voitelee sisäelimiä."

"Normaali maito ja perusruoka ovat parasta. On tärkeää että nuori saa viljatuotteita, maitotuotteita, vihanneksia ja myös marjoja ja hedelmiä, kaikkea mitä kuuluu kansalliseen perusruokaan. Lihaa, perunaa ja kalaa. Kaikki on hyväksi, mitä saadaan Maasta. Ei saisi myöskään kuoria kaikkea liikaa, poistaa kermaa ja rasvaa ym. Vaikka ruuanlaitossa ruoka käsitellään, täytyy pitää huolta, että perusruoka-aineet kuitenkin säilyvät."

Meditaatiosta ja rentoutumisesta

Lille: "Professori R. kärsii usein päänsäryistä. Miksi?"

Jakatz: *"Hän ajattelee työkseen ja sillä tavalla hänen energiakanavansa sekä pienet verisuonet kaulassa tukkeutuvat. Tuloksena syntyy päänsärky. Suuren ajatustyön tekemisestä voi tulla sitova ja sen takia on viisasta iltaisin, joskus vaikeina päivinä myös keskellä päivää, poistaa kaikki ajatukset. Se ei vie paljon aikaa. Täytyy vain opetella oikea tekniikka. Ensiksi täytyy rentoutumalla vapautua jännitteistä."*

Lille: "Joskus on päiviä, ettei jaksaisi mitään tehdä. Onko se laiskuutta?"

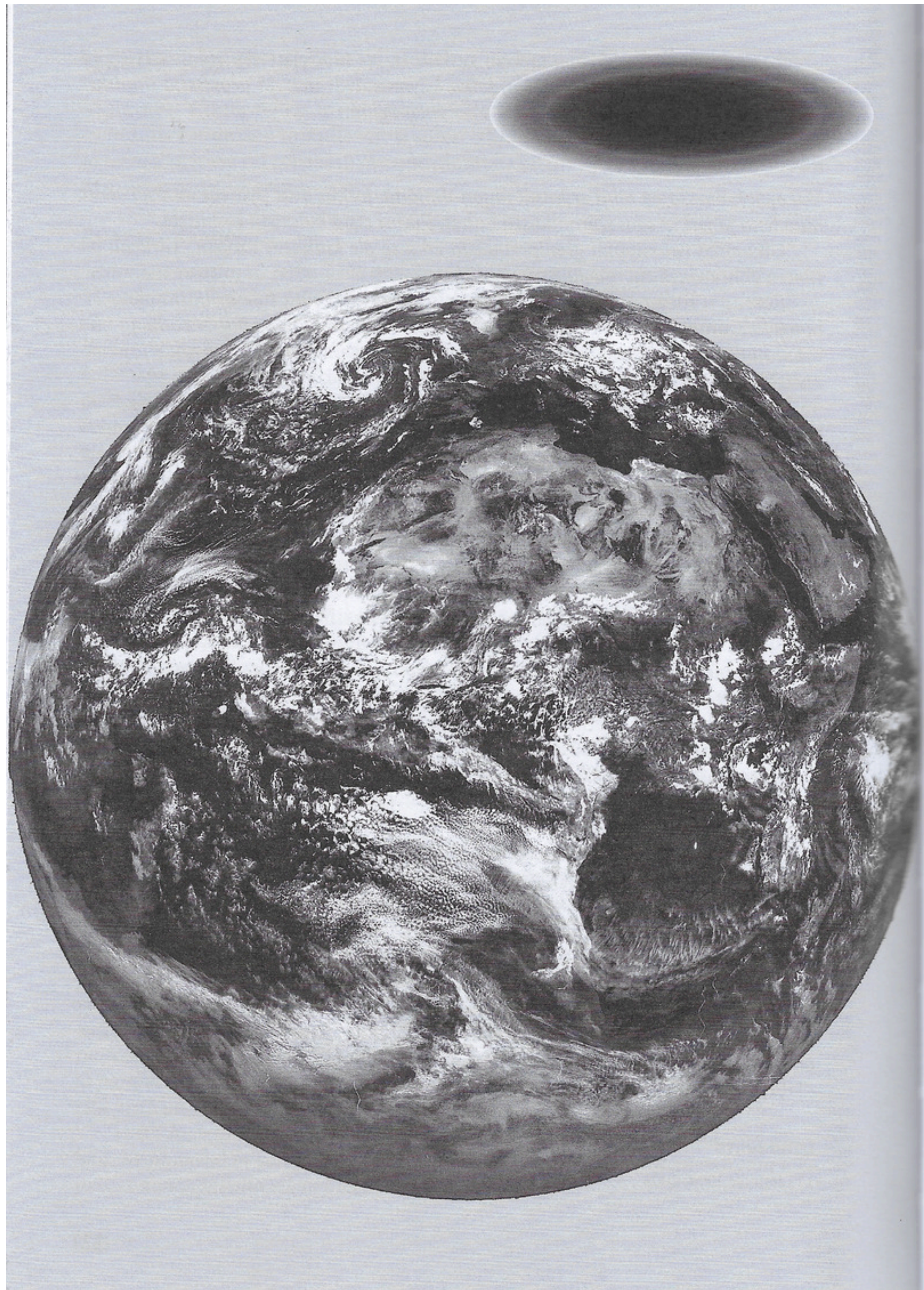
Jakatz: *"Ei missään tapauksessa. Välillä täytyy antaa itselleen aikaa, koska elät tässä maailmassa omaa elämääsi... Jos rentoudut, nautit, jaksat myöhemmin antaa myös toisille enemmän. Kukaan ei hyödy siitä, jos rasitat itseäsi liikaa, koska silloin et pysty oikein mihinkään. Elämässä, niin kuin kaikessa muussakin, on tärkeää oikea rytmi. Itselle hankittu ilo on kullan arvoinen, koska se tuplaa voimia."*

"Se on myös maailmanparantamista eikä missään tapauksessa itsekkyyttä. Saadessamme mielihyvää, lomaa tai vaikkapa hetken vapaata, olemme taas hyvässä energiassa. Se toimii kaikkialla koko maailmankaikkeudessa. Ihmiset ovat nykyaikana väsyneitä, vihaisia ja tyytymättömiä. Tämä kaikki vaikuttaa ympäristöön, koko Maapallon tilanteeseen. Sota, ihmisten pelot, kaikki kurjuus ja hätä vaikuttavat, koska se on energiaa, joka jää tänne."

(Lille Lindmäe: *Tähdet biokentässä ja taivaalla* (2008), s. 75–81.)

Lähdeviite

1) Lindmäe 2004, 2008

10 Lopuksi

Rakas lukijani: pidä huolta arviointikyvystäsi. Se on Jumalaakin tärkeämpi. Jos sinulla on jumalkokemus, sekin sinun on testattava arviointikyvylläsi – oliko kokemus totta vai mielikuvitusta? Arviointikyvyn kehittäminen on elämän ja elämien ikäinen projekti. Siinä on oltava loppuun asti rehellinen, varsinkin itselleen. Jos sorrut muodostamaan maailmankuvasi sen mukaan, miten se tuo sinulle erilaisia tämän maailman etuisuuksia, osastopäällikön tai toimitusjohtajan asemia, rahaa ja mammonaa, nautintoa ja seksuaalista rakkautta, kymmenen vuoden kuluttua arviointikykysi ei enää toimi kirkkaasti ja pyyteettömästi.

Parhaimmillaan arviointikyky on terävää kriittisyyttä, joka on avoinna myös merkittäville sattumille, johdatukselle. Meditaatio, taito hiljentyä lisääntyvän melun ja kiireen keskellä, avaa sielumme, niin että universumin mahtavimmat voimat ovat tukenamme, olivat ne sitten kosmisia tai henkiolentoja, enkeleitä, Kristus-tietoisuus, Pyhä Henki tai Jumala.

Sinä, joka kartat tieteellisiä tai uskonnollisia sanoja, etsi hiljaisuutta ja yksinkertaisuutta. Luonnosta sitä löytyy parhaiten. Sitä voi kutsua myös Rakkaudeksi, jota monet viisaat avaruusolennot pitävät maailmankaikkeuden perusenergiana. Älä pelkästään usko, vaan testaa sekin kriittisesti. Siihen löydät arkielämästä koehenkilöitä, tärkeimpänä sinä itse. Sovella viisauksia käytäntöön ja usko vain se mikä toimii. Jokainen hetki on erilainen, ja siksi Rakkaus on myös luovuutta. Tässä ja Nyt, joka on ainoa todellinen hetki ja samalla portti ikuisuuteen.

Niin ja vielä: meidän on yhdessä pelastettava tämä upea planeetta. Niin kertoi minulle maailmanympärimatkallani Fidzi-saarilla entinen Italian konsuli vuonna 1996. Hänelle sen olivat kertoneet avaruusolennot Brasiliassa 1963. Vie viestikapulaa eteenpäin. Mutta viesti on liian tärkeä pelkkiin huuhaa-visioihin – se on muutettava todeksi.

Uuden ajan kynnyksellä

Tapani Koivula

Lähdeviitteet

Adamski, George: Olen ollut lentävällä lautasella, suom. Tuulikki Ritama (Vimana 1962)
Adamski, George – Leslie, Desmond: Lentävät lautaset – onko niitä? I–II, suom. Jenny K. Teiskonen (Vimana 1962)
Ahonen, Lasse (toim.): Tieteellisiä ufotutkimuksia (UFO-Finland ry 2012)
Alper, Frank: Exploring Atlantis I–III (Quantum Productions, Irvine Ca. USA 1981–1986)
Ara, Ture: Saparo-Tuure (Alea-Kirja, Helsinki 1973)
Ara, Ture: Viiskanta (Kaariaura, Varkaus 1978)
Armstrong, Virgil: The Armstrong Report – They Need Us, We Don´t Need Them (1986)
Ashtar Command: New World Order – Prophecies From Space (Inner Light Publicatios 1990)
Bauman, Zygmunt - Lyon, David: Liquid Surveillance (Polity Press 2012)
Baxter, John – Atkins, Thomas: Kun taivas syöksi tulta, suom. Matti Kannosto (Tammi 1997)
Berlet, Artur: Avaruuslaivalla planeetalta planeetalle, suom. Ketola, Ola – Malm, Gösta (Jaanes 1973)
Berlitz, Charles: Arvoitus syvenee, suom. Juhani Salo (Otava 1979)
Berlitz, Charles – Moore, William L: Roswellin lentävän lautasen arvoitus, suom. Seppo Harjulehto (Otava 1981)
Berlitz, Charles: Arvoitus syvenee (Otava 1979)
Björkhem, Örjan – Johnson, Martin: Parapsykologi och Övertro (Forum, Borås, Ruotsi 1986)
Blomqvist, Håkan: Muukalaiset keskuudessamme, suom. Heljä Pehkonen (UFO-Finland ry 2011)
Blum, Ralph ja Judy: Maanpiirin tuolta puolen, suom. Kalevi Pusa (WSOY 1976)
de Boehme, Mirjam: Hannah löytää parisielunsa (Taivankaari, 1993)
Borg, Björn: Tosiasioita ufo-ilmiöstä (UFO-Finland ry 2001)
Borg, Björn: Onko ufoilmiössä logiikkaa? (UFO-Finland ry 2002)
Borg, Björn: Tähtitieteilijät ja ufot (UFO-Finland ry 2004)
Borg, Björn: Ufot ja tiedemiehet (Helsinki 2006)
Borg, Björn: Ufojen varjossa (Suomen Ufotutkijat 2007)
Borg, Björn: Outoja kohteita Suomen taivaalla (2007)
Bowen, Charles: Humanoidit, suom. Rauno Meriö (Otava 1972)
Brown, Courtney: Cosmic Voyage: A Scientific Discovery of Extraterrestrials Visiting Earth (1996)
Brown, Courtney: Cosmic Explorers: Scientific Remote Viewing, Extraterrestrials and a Message for Mankind (Dutton 1999)
Browning, Norma Lee: The Psychic World of Peter Hurkos (Signet, The New American Library 1971)
Byrne, Lorna: Enkeleitä hiuksissani, suom. Joel Kontro (Otava 2009)
Byrne, Lorna: Portaat taivaaseen, suom. Tarja Kontro (Otava 2011)
Byrne, Lorna: Toivon viesti enkeleiltä, suom. Tarja Kontro (Otava 2012)
Cannon, Dolores: The Three Waves of Volynteers and the New Earth (Ozark Mountain Publishing, Huntsville, USA 2011)
Castaneda, Carlos: Matka Ixtlaniin, suom. Raija Mattila (Otava 1974)
Castaneda, Carlos: A Separate Reality (The Bodley Head, Britain 1971)
Castaneda, Carlos: Tarinoita voimasta, suom. Elina Hytönen (Otava 1982)
Castaneda, Carlos: Noidan voimapiiri, suom. Elina Hytönen (Otava 1974)
Castaneda, Carlos: Kotkan lahja, suom. Elina Hytönen (Otava 1984)
Castaneda, Carlos: Unennäön taito, suom. Elina Hytönen (Otava 1994)
Coleman, John: Conspirators Hierarchy: The Story of the Committee of 300 (Joseph Holding Corp. 1997)
Corso, Philip J.: The Day After Roswell (Pocket Books 1997)
Cumming, Heather – Leffler, Karen: Joao de Deus – Brasilialainen parantaja, joka on koskettanut miljoonien elämää (Minä Olen -kustannus 2010)

Dodd, Anthony: UFO Investigator – The Case Files of Britain`s Leading UFO Detective (Headline Book Publishing, London 1999)
von Däniken, Erich: Vieraita avaruudesta – Menneisyyden arvoitukset ratkeavat (Kirjayhtymä 1968)
von Däniken, Erich: Takaisin tähtiin, suom. Taisto Nieminen (Kirjayhtymä 1969)
von Däniken, Erich: Tulimmeko tähtien takaa?, suom. Taisto Nieminen (Kirjayhtymä 1973)
von Däniken, Erich: Kaikuja avaruudesta, suom. Taisto Nieminen (Kirjayhtymä 1973)
von Däniken, Erich: Ilmestysten arvoitus (Kirjayhtymä 1975)
von Däniken, Erich: Todisteita tuntemattomasta, suom. Elina Suhonen (Kirjayhtymä 1978)
von Däniken, Erich: Olen oikeassa!, suom. Elina Suhonen (Kirjayhtymä 1978)
von Däniken, Erich: Jälkiä avaruudesta, suom. Raija Nylander (Karisto 1998)
Edge, Hoyt L.– Morris, Robert L. – Palmer, John – Rush, Joseph H.: Foundations of Parapsychology (Routledge, &Kegan Paul, Boston, USA 1986)
Edwards, Frank: Lentävien lautasten arvoitus, suom. Seppo Harjulehto (Otava 1968)
Ervast, Pekka: Ajatuksen ja käden parantava voima (Kustannus Oy Tietäjä, Viipuri 1924)
Ervast, Pekka: Vihkimyksen polku (Ruusu-Risti 1955)
Ervast, Pekka: Jeesuksen salakoulu (Ruusu-Risti)
Ervast, Pekka: Gnostikot (Ruusu-Risti)
Ervast, Pekka: Nostradamus ja Cagliostro. Ranskalaista okkultismia (Ruusu-Risti 1961)
Ervast, Pekka: Henkiseen tietoon (Ruusu-Risti 1973)
Fahler, Jarl: Parapsykologia (Tammi 1969)
Fahler, Jarl: Saatanaa haastattelemassa (Kobra-kirja 1966)
Fahler, Jarl: Harhan oivaltaminen
Fahler, Jarl: Hypnoosi (Tammi 1968)
Fahler, Jarl: Hypnoosin tekniikka (Tammi 1968)
Fahler, Jarl: Rentoutuminen suggestion avulla (Tammi 1974)
Fort, Carmina: Carlos Castanedaa tapaamassa, suom. Mikko Nuuttila (Unio Mystica 1996)
Fowler, Raymond: The Andreasson Affair (Prentice-Hall, USA N.J., 1978)
Fowler, Raymond: Watchers (Bantam Books, New York 1979)
Fowler, Raymond: UFOs: Interplanetary Visitors (Bantam Books, New York 1979)
Fowler, Raymond: The Andreasson Affair, Phase 2 – The Continuing Investigation of A Woman`s Abduction by Extraterrestrials (Wild Flower Press, Blue Water Publishing 1994)
Friedman, Stanton: Top Secret – Majic (Marlowe&Co, New York 1996)
Friedman, Stanton – Berliner, Don: Crash at Corona (Paragon House, New York 1994)
Fry, Daniel: Lentävät lautaset kertovat, suom. Ture Ara ja Aune Söderman (Vimana 1962)
Fry, Daniel Steps to the Stars (CSA Printers and Publishers, Lakemont, Georgia, USA 1956)
Fuller, John G.: Incident at Exeter (G. P. Putnam`s Sons, New York 1966)
Fuller, John G.: The Interrupted Journey (Berkeley, New York 1966)
Fuller, John G.: Aliens in the Skies (G. P. Putnam`s Sons, New York 1969)
Fuller, John G.: The Ghost of Flight 401 (Berkeley, New York 1972)
Fuller, John G.: The Airmen Who Would Not Die (Souvenir Press, U.K. 1979)
Fuller, John G.: Arigo, the Rusty Knife
Fuller, Elisabeth: My Search for the Ghost of Flight 401 (Berkley Publishing, New York 1978)
George, Susan: The Debt Boomerang: How Third World Debt Harms Us All (Westview Pr 1992)
Goldwater, Barry: With No Apologies: The Personal and Political Memoirs of United States Senator Barry M. Goldwater (William Morrow and Company 1979)
Good, Timothy: Sisäpiiri - Ufot, sotilaat ja tiedustelupalvelut, suom. Lauri Tervonen (UFO-Finland ry 2007)
Good, Timothy: Above Top Secret – The Worldwide UFO Cover-up
Good, Timothy: Alien Base
Good, Timothy: Alien Liaison
Gothóni, Ralf: Luova hetki (Ajatus-kirjat 1998)
Gothóni, Ralf: Pyöriikö kuu? (2001)

Graff, Dale E.: Tracks in The Psychic Wilderness (Element 1998)
Grönhagen, Yrjö: Himmlerin salaseura (Kansankirja, Helsinki 1948)
Haapanen, Atso: Puolustusvoimien ufohavainnot 1933–1979 (UFO-Finland ry 2009)
Haley, Leah: The Key Was Lost (Greenleaf Publications 1993)
Hawking, Stephen: Ajan lyhyt historia, suom. Risto Varteva (WSOY 1988)
Hesemann, Michael: The Cosmic Connection (Gateway Books, Bath, U.K. 1996)
Holthoer, Rostislav: Muinaisen Egyptin kulttuuri (Otava 1994)
Hopkins, Budd: Missing Time (Random House, New York 1981)
Hopkins, Budd: Intruders (Random House, New York 1987)
Hopkins, Budd: Witnessed (1996)
House, Edward (Philip Dru): Administration – A Story of Tomorrow, 1920-1935 (Robert Welch University Press 1998)
Howe, Linda Moulton: An Alien Harvest (Linda Moulton Howe Productions 1989)
Howe, Linda Moulton: Mysterious Lights and Crop Circles (Paper Chase Press 2001)
Howe, Linda Moulton: Glimpses of Other Realities (LMH Productions 1993)
Hurtak, Jim: Tiedon kirja: Eenokin avaimet (The Keys of Enoch, The Academy for Future Science 1973)
Hurtak, Jim – Targ, Russell: The End of Suffering (Hampton Roads, USA 2006)
Hynek, J.Allen: Ufot – toden rajamailla, suom. Arto Häilä ja Kalevi Pusa (WSOY 1973)
Hynek, J.Allen: The Hynek UFO Report (Sphere Books, Britain 1978)
Icke, David: The Robots Rebellion (Gateway Books 1994)
Icke, David: Heal the World (Gateway Boks)
Icke, David: Truth Vibrations (Gateway Books)
Icke, David: Infinite Love Is the Only Truth
Icke, David: Everything Else Is Illusion
Icke, David: The Biggest Secret
Ivanoff, Aino: Punainen planeetta (Myllylahti Oy 1999)
Ivanoff, Aino: Perhosten tanssi (Myllylahti Oy 1998)
Ivanoff, Aino: Laulavat sadepisarat (Myllylahti Oy 1999)
Iverson, Jeffrey: Oletko elänyt monta elämää? (Tammi)
Jackson Robert: UFOT Menneisyydestä meidän päiviimme, suom. Ilkka Rekiaro (Kirjayhtymä 1993)
Jakobsson, Sven-Olof: Salainen asiakirja 1-4, 2005–2009 (S-kustannus)
Jarlum, Jannicke: Du är jag (Trevi 1996)
Jung, Carl Gustav: Flying Saucers – A Modern Myth of Things Seen in the Sky (ARK Paperbacks, London 1959)
Jupiterin kuun humanoidi: Elämää maailmankaikkeudessa (Mysteeni 1973)
Kaitaharju, Tapio: Parantava voima (Alea-Kirja 1972)
Kaitaharju, Tapio: Tuhoutuuko ihminen (Alea-kirja 1974)
Kaitaharju, Tapio: Avartuva elämä (Alea-Kirja 1974)
Kaitaharju, Tapio: Maaäidin kirja (Gummerus 1980)
Kaitaharju, Tapio: Yhteytemme elämän energioihin (Arator 1992)
Kaitaharju, Tapio: Me suomalaiset (Arator 1992)
Kampman, Reima: Hypnoosilla aikaansaatu sivupersoonailmiö (Väitöskirja Oulun yliopiston lääketieteelliseen tiedekuntaan 1973)
Kampman, Reima: Et ole yksin. Tutkimus ihmisen sivupersoonista. (Gummerus 1974)
Kampman, Reima: Kuka minä olen? (Gummerus 1975)
Kampman, Reima: Ihmisen rajat – Miksi hypnoosi parantaa (toim. Pirjo Sjöholm, WSOY 1992)
Kampman, Reima – Särkkä, Eeva: Avun tarpeessa? (Gummerus 1980)
Särkkä, Eeva: Tohtori Herman Kindermanin jälkisäädös (Weilin&Göös 1982)
Kassinen, Aino: Aino Kassinen kertoo (muistiinmerkinnyt Kaarina Laine, Otava 1972)
Kinder, Gary: Light Years (The Atlantic Monthly Press, New York 1987)

Koivula, Tapani: Ufojen kosminen viesti (WSOY 1988)
Koivula, Tapani: Viestejä (Unio Mystica 1997)
Koivula, Tapani: Sininen huivi (Mediapinta 2007)
Korff, Kal K.: The Roswell UFO Crash – What They Don`t Want You to Know (A Dell Book 2000)
Korotkov, Konstantiv: Aura and Cosciousness (New Stage Scientific 1988)
Koskela, Kirsti: Totuuden Alfa&Omega (Tähtiportti 1999)
Kotzwinkle, W. – Mathison, Melissa: E. T. Muukalainen avaruudesta (WSOY 1982)
Kraspedon, Dino: My Contact with Flying Saucers (Neville Spearman, London 1959)
Kuningas, Tapani: UFOja Suomen taivaalla (Kirjayhtymä 1970)
Kuningas, Tapani: Ufojen jäljillä (Kirjayhtymä 1971)
Kuningas, Tapani: Operaatio UFO (Jaanes 1972)
Kuningas, Tapani: Muukalaisia ja humanoideja (Kirjayhtymä 1973)
Kuningas, Tapani – Serra, Ilkka: Ultran tietosanasto (Rajatieto 1982)
Kuningas, Tapani – Laitinen, Teuvo – Löfman, Markku: 100 ufoa Suomessa (Kirjayhtymä 1991)
Kuusela, Matti – Powell, Robert A.: Enkelit kanssamme (Hopeasulka 1996)
Kuusela, Matti – Powell, Robert A.: Plejadien tähtisisaret – 2012 ja ihmiskunnan tulevaisuus (Hopeasulka 2011)
Kyröläinen, Juhani – Teerikorpi, Pekka: Ufojen arvoitus (Ursa 1980)
Kyröläinen, Juhani – Kuure, Kari A. – Nyman, Göte – Piironen, Jukka: Katoavatko ufot? – Ufoilmiön kriittistä tarkastelua (Ursa 1993)
Laibow, Rima: Uforaportti 12, 13 (Suomen Ufotutkijat ry)
Lax, Soini: Pudasjärven ufot (Kirjayhtymä 1972)
Lilius-Mustapa, Margit: Ihminen ja avaruuden avautuminen (Hyvinkää 1967)
Lilius-Mustapa, Margit: Spaceship to the Unknown (1960)
Lilius-Mustapa, Margit: Book of Brothers (Vantage Press, New York, 1963)
Lina, Jüri: Ufotutkimuksesta Neuvostoliitossa (Alea-Kirja 1979) (Ufoforskning i Sovjetunionen, FAAG 1984)
Lina, Jüri: Uhkaako Neuvostoliitto Ruotsia?
Lindgren, Sten: Dialog med kosmisk kultur (Regnbågeforlaget 1997)
Lindmäe, Lille: Näkijä ja parantaja (2004)
Lindmäe, Lille: Tähdet biokentässä ja taivaalla (Tallinna 2008)
Lusa, Teijo-Kalevi: Avaruuden terroristit – Taivaan ilmiöt profetian valossa (Kuva ja Sana 2005)
Luukanen-Kilde, Rauni-Leena: Kuolemaa ei ole (Weilin&Göös 1982)
Luukanen-Kilde, Rauni-Leena: Tähtien lähettiläs (WSOY 1991)
Luukanen-Kilde, Rauni-Leena: Kuka hän on? (WSOY 1993)
Luukanen-Kilde, Rauni-Leena: Universumin lapsi (WSOY 1995)
Luukanen-Kilde, Rauni-Leena: Salatut maailmamme (Star Sisters International, Oslo 2007)
Maccabee, Bruce: McMinville! – Scientific Analysis of the Most Famous UFO Photographs Ever Taken
Maccabee, Bruce: UFO FBI Connection – The Secret History of the Government`s Cover-Up (Llewellyn Publications, St.Paul, Minnesota USA 2000)
Maccabee, Bruce – Walters, Edward: UFOs Are Real: Here`s the Proof (Avon 1997)
Walters, Ed+Frances: The Gulf Breeze Sightings (Morrow)
Mack, John: Ufosieppaukset (alkup. Abductions, suom. Anuirmeli Sallamo, Otava 1997)
Mack, John: Passport to the Cosmos (Three Rivers Press 1999)
Margolis, Jonathan: Uri Geller – Magican or Mystic? (Orion Media, London 1998)
Matero, Veikko: Uusi tie (1979)
Matero, Veikko: Suutelemisen ihanuus (1981)
Matter, M.: Emanuel Swedenborg (Kustannus ja kirjapaino Oy Sampo, Tampere 1900)
Meller, Leo: Ufot ja maailmanloppu (Kuva ja Sana 1973)
Morehouse, David: Selvänäköinen soturi (Lootus-kirjat 1996)
Mustonen, Esko: Tuntematon voima Poltergeist (WSOY 1986)

Mustonen, Esko: Aavistuksia sodassa 1939–1944. Selittämättömiä tapauksia tulilinjoilla ja kotirintamalla (Ruusu-Risti, Helsinki 1988)
Mustonen, Esko: Jälleensyntymä ja karman laki (WSOY 1990)
Mustonen, Esko: Enkelten maailma. Suojelusenkeleistä langenneisiin enkeleihin (Aquarian Publications, Helsinki 1994)
Mustonen, Esko: Eino Leinon henkinen testamentti (Ruusu-Risti, Helsinki 1999)
Mäkelä Hannamari: Kuudennen auringon aika (Siniplaneetta Oy 2013)
Nostradamus: Profetioita vuosille 1555–3797 (Centuriot I–X, vanhasta ranskankielestä suomentanut työryhmä Cont Rideau) (Topword 1997)
Novi, Vitko: 170 tuntia avaruusolentojen seurassa, suom. Pekka Lehtinen ja Tapani Koivula (Helsinki 1998) (170 horas con extraterrestres Nueva Era, Lima 1984)
Näreaho, Leo: Jälleensyntyminen – näkemyksiä ja kokemuksia (Arator 1995)
Närvä, Jaakko: Ufologia ja ufokokemukset uskonnollisina ilmiöinä. Teoreettinen tutkimus Väitöskirja, Helsingin yliopiston uskontotieteen laitos 2008
Ostrander, Sheila – Schroeder, Lynn: Parapsykologiaa Neuvostoliitossa, suom. Matti Kannosto (1970)
Pajuluoma, Anne: Tyttö Siriukselta (Alea-Kirja 1975)
Pajuluoma, Anne: Maan ja valon rajalla (Alea)
Pajuluoma, Anne: Vierailu Siriuksella (Saxxpress Oy 1995)
Parker, Derek ja Julia: Yliluonnollinen maailma, suom. Tapani Koivula (alkup. Atlas of the Supernatural, Mitchell Beazley International, Lontoo 1990) WSOY 1991
Perloff, James: The Shadows of Power: The Council on Foreign Relations and the American Decline (Western Islands 1988)
Perttola–Flink, Aikki: Tiedon rajamailla (Tammi 1972)
Pope, Nick: Open Skies, Closed Minds (Simon&Schuster, London 1996)
Pope, Nick: The Uninvited – An Exposè of The Alien Abduction Phenomenon (Simon&Schuster, London 1997)
Project Hessdalen Rapport (Trondheim 1985)
Puharich, Andrija: Uri Geller – elämä ja mysteeri (WSOY 1974)
Päätalo, Matias: Tähtiä ja outoja ilmiöitä (UFO-Finland ry 2007)
Päätalo, Matias: Tähdistä olemme tulleet – Tietoa maailmankaikkeudesta (UFO-Finland ry 2008)
Päätalo, Matias: Sodan mysteerit (UFO-Finland ry 2008)
Rabe, Jutta: Estonia – tragedia Itämerellä, suom. Kari Uotinen (AlfaMer 2002)
Raippamaa, Orvo: Orvo Raippamaan artikkelisarja / www.siivola.org
Rahkola, Anna-Maija: Tietoa tuonpuoleisesta (Helsinki 1984)
Rahkola, Anna-Maija: Muutoksen aika (Helsinki 1986)
Randle, Kevin D.: Scientific Ufology (Avon Books, New York 1999)
Randle, Kevin D.: A. History of UFO Crashes – Documented Proof of UFO Visits to Earth (1996)
Randle, Kevin D. – Schmitt, Donald R.: The Truth about the UFO Crash at Roswell (1994)
Randles, Jenny: Paranormaalit ilmiöt, suom. Anuirmeli Sallamo-Lavi (Otava 2000)
Randles, Jenny: Ufojen vangit, suom. Viljo Salo (Pirkanmaan Kirjakustannus 1996)
Redfern, Nick: Todellinen mysteeri MIB, suom. Teija Sadeharju (UFO-Finland ry 2013)
Rehn, K. Gösta: Lentävät lautaset, suom. Harry Larni (Tammi 1968)
Rehn, K. Gösta: Ufo uusinta tietoa lentävistä lautasista, suom. Aarne Valpola (Otava 1970)
Rehn, K. Gösta: Ufoja näkyvissä, suom. Harry Larni, Osmo Mäkeläinen, Risto Varteva (Tammi 1973)
Reponen, Oskar: Isä, minä elän. Svea Richnau, meedio (Tammi 1977)
Riikonen, Kalevi: Universaalista opetusta kosmoksesta I (Tähtitieto 2003)
Riikonen, Kalevi: Universaalista opetusta kosmoksesta II–III (Tähtitieto 2006)
Riikonen, Liisa: Sateenkaaresta todellisuuteen (Taivaankaari 1993)
Sarre, Heli: Kaloista vesimieheen (1992)
Sarre, Heli: Kuka olit ennen? (Hermiakirjat 1999)
Schlemmer, Phyllis: The Only Planet of Choice – Essential Briefings from Deep Space (Gateway Books, Bath, U.K. 1993)

Schnee, Nikita: Ufologiaa Neuvostoliitossa (Ufologia 1, Turun Ufo ry 1982)
Schuchman, Helen: Ihmeiden oppikurssi, suom. Pirkko Pelkonen (Era Nova 2007)
Scully, Fank: Behind the Flying Saucers (Henry Holt, New York 1950)
Sitchin, Zacheria: The 12th Planet (The Earth Chronicles, Avon Books, USA 1976)
Sitchin, Zacheria: The Stairway to Heaven (Avon Books, USA 1983)
Sitchin, Zacheria: The Wars of God and Men (Avon Books, USA 1985)
Sitchin, Zacheria: The Lost Realms (Avon Books, USA 1990)
Sitchin, Zacheria: When Time Began – The First New Age (Avon Books, USA 1993)
Sitchin, Zacheria: The Cosmic Code (Avon Books, USA 1998)
Sitchin, Zacheria: Divine Encounters – A Guide to Visions, Angels and Other Emissaries (Avon Books, USA 1995)
Sjögren, Reijo: Humanoidien maailma (Otava 1972)
Soomere, Ilmar: Ufo-kontaktid ja usk, Tallin
Spielberg, Steven: Kolmannen asteen yhteys, suom. Aarne T. K. Lahtinen (Tammi 1977)
Sprinkle, Leo R.: Soul Samples, Personal Explorations in Reincarnation and UFO Experiences (Granite Publishing, USA 1999)
Stevens, Wendelle C. – Elders, Lee – Nilsson–Elders, Britt – Welch, Tom: UFO...Contact From The Plejades Volume I (Genesis III Productions, Phoenix 1979)
Stevens, Wendelle – Steinman, William: UFO Crash at Aztec (1986)
Stevensson, Ian: Twenty Cases Suggestive of Reincarnation (American Society for Psychical Research, NewYork 1966)
Strieber, Whitley: Ne ovat täällä, suom. Helene Bützow (Tammi 1989) (alkup. Communion: A True Story, Beech Tree Books, William Morrow+Co, New York 1986)
Strieber, Whitley: Transformation (Avon Books 1989)
Strieber, Whitley: The Breakthrough (Avon Books, New York 1989)
Strieber, Whitley: Majestic (G. P. Putnam's Sons 1989)
Strieber, Whitley: The Secret School. Preparation for Contact (Harper Collins, New York 1997)
Strieber, Whitley: The Grays (A Tom Doherty Associates Book, New York 2006)
Strieber, Whitley – Kunetka, James W.: Warday – Tuhon päivä ja mitä sen jälkeen?, suom. Eero Mänttäri ja Ari Penttilä (Suuri Suomalainen Kirjakerho, Tammi 1984
Strieber, Whitley+Ann: The Communion Letters (Harper Prism 1988)
Suomen Ufotutkijat ry:
– Uforaportti 1, ss. 116–126, (toim. Lasse Ahonen ja Tapio Äyräväinen, 1994)
– Uforaportti 2, ss. 115–132, (toim. Lasse Ahonen ja Tapio Äyräväinen, 1995
– Uforaportti 3, ss. 194–202, (toim. Lasse Ahonen ja Tapio Äyräväinen, 1996
– Uforaportti 4, ss. 20–22, 49–53, 151–187, (toim. Lasse Ahonen ja Tapio Äyräväinen, 1997
– Uforaportti 5, ss. 121–133, 140–146, 181–229 (toim. Lasse Ahonen, Kari Välimaa ja Tapio Äyräväinen, 1998
– Uforaportti 6, ss. 98–109 (toim. Marko Kananen, Tapani Kuningas ja Heikki Virtanen, 1999)
– Uforaportti 1999, ss. 130–137, 175–183 (toim. Heikki Virtanen, Marko Kananen ja Marko Repo, 2000)
– Uforaportti 8, ss. 52–54, 61–64, 72–76, 123–131, 149–169, 179–181 (toim. Sami Laitala ja Marko Repo, 2001)
– Uforaportti 9, ss. 77–91 (toim. Sami Laitala ja Jukka Lantta, 2002)
– Uforaportti 10, ss. 93–120 (toim. Jorma Kosonen, Sami Laitala ja Jukka Lantta, 2003)
– Uforaportti 11, ss. 107–143, 201–206 (toim. Tapani Koivula, 2004)
– Uforaportti 12, ss. 11–14, 101–119, 131–145, 163–183 (toim. Tapani Koivula, 2005)
– Uforaportti 13, ss. 7 –11, 59–79, 83–112, 137–178, 185–204 (toim. Tapani Koivula, 2006)
– Uforaportti 14, ss. 78–89, 105–136, 154–164, 177–183, 187–218 (toim. Tapani Koivula, 2008)
– Uforaportti 15–16, ss. 148–240, 254–256 (toim. Tapani Koivula ja Björn Borg, 2009)
– Uforaportti 20, ss. 6–20 (toim. Björn Borg, 2012)
Svahn, Clas: UFO – möte med det okända (Semic, Sundbyberg 1999)

Svahn, Clas – Carlsson, Gösta: Mötet i gläntan – Sveriges mest kända närkontakt med UFO (NTB Parthenon 1995)
Swedenborg, Emanuel: Clavis Hieroglyphica – Hieroglyfinen avain ja muita filosofisia tekstejä, suom. Jyrki Siukonen (Gaudeamus, Helsinki 2000)
Targ, Russell & Puthoff, Harold: Mind-Reach – Positive Proof That E.S.P. Exists (Jonathan Cape 1977)
Telano, Rolf: Borealis, Tulemme avaruudesta, suom. Lyyli Jouskari (Interplanetistit ry. 1966)
Tenhiälä, Juho: Usko ja ufot (Karisto 1972)
Thorlin, Claude: De döda talar på band (Larson, Västerås, Sverige 1972)
Tolle, Eckhart: Läsnäolon voima, suom Hilkka Rasku (Basam Books 2013)
Trobridge, G.: Swedenborgin elämä ja opetukset, suom. P. A. Koskenhovi (Salo 1941)
Tuella, The Ashtar Command: Project: World Evacuation (Guardian Action Publications, Durango, USA 1982)
UFO – Lentävät lautaset -sarjakuvakirja 1/1979 (Western Publishing, Wisconsin USA 1979 / Kustannus Oy Semic, Tampere)
Urantia Foundation: Urantia, suom. Seppo Kanerva (1993), alkup. The Urantia Book, Chicago 1955
Vallèe, Jacques: Messengers of Deception – UFO Contacts and Cults (Ronin Publishers, New York 1979)
Walsh, William Thomas: Our Lady of Fatima (Image Book, Doubleday, New York 1990)
Waltari, Mika: Sinuhe Egyptiläinen, 1945, 2005
Waltari, Mika: Neuvostovakoilun varjossa, 1942, 1994
Waltari, Mika: Turms kuolematon, 1955, 1998
Waltari, Mika: Feliks onnellinen, 1958
Waltari, Mika: Valtakunnan salaisuus, 1959
Waltari, Mika: Ihmiskunnan viholliset, 1964
Wambach, Helen: Reliving Past Lives: The Evidence From Hypnosis (New York 1984)
Vaughan, Alan: Incredible Coincidences (Corgi Books, USA 1979)
Weisen, Irma – Lindström, Georg: Yhteyksiä ajattomuudesta – Elektroniikka kuolemattomuuden todistajana (Kustannus Oy Rajatieto 2005)
Weiss, Brian L.: Rakkaus on lopullinen vastaus – Kertomus sielunkumppaneiden uudelleenkohtaamisesta (Michael-Kirjat 2009)
Wennergren, Kristina: Inre Kontakter, 2003
Venu Gopala Das: Jeesuksen salattu elämä Alfasta Omegaan (Venu Gopala Publications 2006)
Wilcock, David: Lähdekenttä – Kätketty tiede ja kadonneet sivilisaatiot, suom. Sini Linteri (Basam Books 2012)
Wilcock, David – Free, Wynn: Edgar Cayce keskuudessamme jälleen? Ulottuvuuksien välinen vuorovaikutus ja maapallon muutos, suom. Riitta Alexandersson (Michael Kirjat 2004)
Williams, Lisa: Sielun ikuinen elämä, suom. Asta Santti (Basam Books 2012)
Williamson, George Hunt: The Saucers Speak (Spearman, London 1963)
Wilson, Colin: Alien Dawn (Fromm International 2001)
Wilson, Colin: Ufojen arvoitukset, suom. Pia Stålberg-Salama (Helsinki Media 1999)
Viro, Voitto: Totuuden sanakirja, 1965
Viro, Voitto: Taivas oli minussa – Aleksandra Ionowan taidetta, 1965
Viro, Voitto: Muistelmia elävistä sieluista, 1970
Viro, Voitto: Kymmenen päivän valo, 1975
Viro, Voitto: Sielu on suunnaton ihme, 1981
Viro, Voitto: Matkalla olemassaolon suunnattomuuteen, 1997
Volke, Igor: UFO päevikud (BNS Kirjastus OÛ 1998)
Yogananda, Paramahansa: Joogin omaelämäkerta (Self-Realization Fellowship / Basam Books 2006)
Young, Caroline (toim.): Ufot, suom. Juha Väänänen (Karisto 1997)
Zinsstag, Lou – Good, Timothy: George Adamski – Untold Story (Ceti Publications 1983)

Henkilöhakemisto

Kuvassa Tapani Koivula (oik.) esittelee 2007 Helsingin seminaariyleisölle englantilaista Timothy Goodia, joka on maailman tunnetuimpia ufotutkijoita sekä lisäksi huippuviulisti.

Ufotutkija, arkkitehti ja kirjailija Tapani Koivulan uusi henkinen ufokirja tarjoaa suomalaisen ufotutkimuksen historiaa aina tähän päivään saakka selkeänä kokonaisuutena, osana kansainvälistä ufotutkimusta. Kirja sisältää myös kontaktitapausten läpileikkauksen ufosieppauksista avaruusolennoilta saatuihin viesteihin.

Koivula väittää kirjassaan, että tutkittuaan 45 vuotta ufoja ym. paranormaaleja ilmiöitä hän on ratkaissut universumin ja elämän mysteeriot – henkilökohtaisella tasolla. Tässä kirjassa ja sen tulevissa jatko-osissa Koivula pyrkii perustelemaan väitteensä.

Kirjan ainutlaatuisesta kuvituksesta vastaa Lasse Ahonen, ufotutkimuksen veteraani hänkin. Viimeisten vuosikymmenien aikana Ahonen on valokuvannut rajatiedon ihmisiä ja tapahtumia enemmän kuin kukaan toinen suomalainen. Siksi teos on myös laaja kuvakavalkadi suomalaisesta rajatiedosta viimeisen 50 vuoden ajalta.

www.ufofinland.org

978-952-67713-2-8